
MORMONO KNYGA

DAR VIENAS
JĖZAUS KRISTAUS
TESTAMENTAS

MORMONO KNYGA

DAR VIENAS
JĖZAUS KRISTAUS
TESTAMENTAS

MORMONO KNYGA

APRAŠYMAS,

PARAŠYTAS MORMONO RANKA

ANT PLOKŠTELIŲ,

PAIMTAS IŠ NEFIO PLOKŠTELIŲ

Taigi tai yra Nefio liaudies ir taip pat lamanitų metraščio santrauka. Parašyta lamanitams, kurie yra Izraelio namų likutis; ir taip pat žydui ir kitataučiui. Parašyta pagal įsakymą ir taip pat pranašystės ir apreiškimo dvasia. Parašyta ir užantspauduota, ir paslėpta Viešpačiui, kad jos nebūtų sunaikintos — kad išeitų Dievo dovanos ir galios dėka jai aiškinti. Užantspauduota Moronio ranka ir paslėpta Viešpačiui, kad išeitų tinkamu metu per kitatautį. Jos aiškinamos Dievo dovanos dėka.

Taip pat santrauka, paimta iš Etero knygos, kuri yra metraštis Jaredo liaudies, išsklaidytos tuo metu, kai Viešpats sumaišė žmonių kalbą, kada jie statė bokštą, kad pasiektų dangų — kuri turi parodyti Izraelio namų likučiui, kokius didžius darbus Viešpats padarė jų tėvams; ir kad jie žinotų Viešpaties sandoras, jog jie nėra atmesti amžinai. Ir taip pat žydui ir kitataučiui įtikinti, kad JĖZUS yra KRISTUS, AMŽINASIS DIEVAS, apreiškiantis save visoms tautoms. Ir dabar, jei yra klaidų, tai yra žmonių klaidos; todėl nesmerkite Dievo dalykų, kad būtumėt pripažinti be dėmės prieš Kristaus teismo krasę.

Plokštelėse užrašytą tekstą į anglų kalbą pirmą kartą išvertė Džozefas Smitas jaunesn.

Pirmasis leidimas anglų kalba išleistas
Palmyroje, Niujorko valst., JAV, 1830 m.

ĪVADAS

Mormono Knyga yra šventųjų Raštų knyga, lygintina su Biblija. Ji yra metraštis apie Dievo reikalus su senovės Amerikų gyventojais, ir joje yra nesibaigiančios evangelijos pilnatvė.

Knygą rašė daug senovės pranašų pranašystės ir apreiškimo dvasia. Jų žodžius, užrašytus ant auksinių plokštelių, persakė ir sutrumpino pranašas istorikas, vardu Mormonas. Metraštyje rašoma apie dvi didžias civilizacijas. Viena atvyko iš Jeruzalės 600 m. prieš Kristaus gim. ir po to išsiskyrė į dvi tautas, žinomas kaip nefitai ir lamanitai. Kita atvyko žymiai anksčiau, kada Viešpats sumaišė kalbas prie Babelės bokšto. Ši grupė yra žinoma kaip Jareditai. Po tūkstančių metų buvo sunaikinti visi, išskyrus lamanitus, ir šie yra pagrindiniai Amerikos indėnų protėviai.

Vainikuojantis įvykis, aprašytas Mormono Knygoje, yra asmeniška Viešpaties Jėzaus Kristaus tarnystė tarp nefitų netrukus po jo prisikėlimo. Knyga paaiškina evangelijos doktrinas, nubrėžia išgelbėjimo planą ir pasako žmonėms, ką jie privalo daryti, kad įgytų ramybę šiame gyvenime ir amžiną išgelbėjimą būsimaajame gyvenime.

Užbaigęs rašyti, Mormonas įteikė šį aprašymą savo sūnui Moroniui, kuris pridėjo keletą savo žodžių ir paslėpė plokšteles Kumoros kalvoje. 1823 metų rugsėjo 21 dieną tas pats Moronis, tada jau pašlovinta, prikelta asmenybė, pasirodė pranašui Džozefui Smitui ir davė jam nurodymus dėl senovinio metraščio ir numatyto jo išvertimo į anglų kalbą.

Atėjus laikui, plokštelės buvo perduotos Džozefui Smitui, kuris išvertė jas Dievo dovanos ir galios dėka. Dabar metraštis išspausdintas daugeliu kalbų kaip naujas ir papildomas liudijimas, kad Jėzus Kristus yra gyvojo Dievo Sūnus ir kad visi, kurie ateis pas jį ir paklus jo evangelijos įstatymams ir apeigoms, bus išgelbėti.

Apie šį metraštį pranašas Džozefas Smitas sakė: „Aš pasakiau broliams, kad Mormono Knyga yra teisingiausia iš visų knygų žemėje ir mūsų religijos sąvaros akmuo, ir kad žmogus labiau priartės prie Dievo, gyvendamas pagal jos priesakus, negu pagal bet kokios kitos knygos“.

Be Džozefo Smito Viešpats leido vienuolikai kitų pamatyti auksines plokšteles ir būti ypatingais liudytojais apie Mormono Knygos tiesą ir dieviškumą. Jų parašyti liudijimai yra pridėti prie šito kaip „Trijų liudytojų liudijimas“ ir „Aštuonių liudytojų liudijimas“.

Kviečiame visur visus žmones skaityti Mormono Knygą, apmąstyti savo širdyje joje esančią žinią ir tada klausyti Dievą, Amžinąjį Tėvą, Jėzaus Kristaus vardu, ar ši knyga yra tikra. Tie, kurie

paseks šiuo keliu ir klaus tikėdami, gaus liudijimą apie jos tiesą ir dieviškumą Šventosios Dvasios galia (žr. Moronio 10:3–5).

Tie, kurie gauna šį dievišką liudijimą iš Šventosios Dvasios, ta pačia galia taip pat sužinos, kad Jėzus Kristus yra pasaulio Gelbėtojas, kad Džozefas Smitas yra jo apreiškėjas ir pranašas šiomis paskutinėmis dienomis ir kad Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia yra Viešpaties karalystė, dar kartą įsteigta žemėje, ruošiantis Mesijo antrajam atėjimui.

TRIJŲ LIUDYTOJŲ LIUDIJIMAS

TEBŪNA ŽINOMA visoms tautoms, giminėms, liežuviams ir liaudims, kuriuos pasieks šis darbas, kad mes, per Dievo Tėvo ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę, matėme plokšteles, kuriose yra šis metraštis – metraštis apie Nefio liaudį, apie lamanitus, jų brolius, ir taip pat apie Jaredo liaudį, atėjusią nuo bokšto, apie kurią buvo kalbėta. Ir mes taip pat žinome, kad jos išverstos Dievo dovanos ir galios dėka, nes jo balsas tai paskelbė mums; dėl to mes tikrai žinome, kad šis darbas yra tikras. Ir mes taip pat liudijame, kad matėme raižinius, esančius ant plokštelių; ir jie buvo parodyti mums Dievo, o ne žmogaus galia. Ir mes visu rimtumu pareiškiamo, kad Dievo angelas nužengė iš dangaus ir atnešė bei padėjo priešais mūsų akis, taigi mes stebėjome ir matėme plokšteles ir raižinius ant jų; ir žinome, kad matėme būtent Dievo Tėvo ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonės dėka, ir liudijame, kad šie dalykai yra tikri. Ir tai yra stebėtina mūsų akyse. Tačiau Viešpaties balsas įsakė mums, kad liudytume apie tai; todėl, kad būtume paklusnūs Dievo įsakymams, mes liudijame apie tai. Ir žinome, kad jei būsime ištikimi Kristuje, išvalysime savo apdarus nuo visų žmonių kraujo ir būsime pripažinti be dėmės priešais Kristaus teismo krasę, ir amžinai gyvensime su juo danguose. O šlovė tebūna Tėvui ir Sūnui, ir Šventajai Dvasiai, kas yra vienas Dievas. Amen.

OLIVERIS KAUDERIS
DEIVIDAS VITMERIS
MARTINAS HARISAS

AŠTUONIŲ LIUDYTOJŲ LIUDIJIMAS

TEBŪNA ŽINOMA visoms tautoms, giminėms, liežuviams ir liaudims, kuriuos pasieks šis darbas, kad Džozefas Smitas jaunesnysis, šio darbo vertėjas, parodė mums minėtas plokšteles, kurios atrodo kaip auksinės; ir tiek lapų, kiek minėtasis Smitas yra išvertęs, mes laikėme savo rankose; ir taip pat matėme raižinius ant jų; visa tai senovinio ir kruopštaus darbo. Ir mes visu rimtumu liudijame, kad minėtasis Smitas parodė mums, nes mes matėme ir laikėme, ir tikrai žinome, kad minėtasis Smitas yra gavęs šias plokšteles, apie kurias kalbėjome. Ir mes duodame pasauliui savo vardus, kad liudytų pasauliui tai, ką matėme. Ir mes nemeluojame, Dievui liudijant tai.

KRISTIANAS VITMERIS

DŽEIKOBAS VITMERIS

PITERIS VITMERIS JAUNESN.

DŽONAS VITMERIS

HAIRAMAS PEIDŽAS

DŽOZEFAS SMITAS VYRESN.

HAIRUMAS SMITAS

SAMUELIS H. SMITAS

PRANAŠO DŽOZEFO SMITO LIUDIJIMAS

Pranašo Džozefo Smito žodžiai apie Mormono Knygos išėjimą.

„Rugsėjo dvidešimt pirmosios [1823 metų] vakarą ... aš ėmiau melsti ir maldauti Visagalį Dievą ...

Kol taip šaukiausi Dievo, pastebėjau mano kambarį atsirandant šviesą, kuri vis stiprėjo, kol kambarys tapo šviesesnis nei vidurdienį, ir tada prie mano lovos staiga pasirodė asmenybė, stovinti ore, nes jo kojos nelietė grindų.

Jis vilkėjo laisvą nepaprasto baltumo rūbą. Tai buvo nežemiškas baltumas, kokio aš niekada nebuvau matęs, ir netikiu, kad koks nors žemiškas dalykas galėtų būti taip padarytas, kad atrodytų toks nepaprastai baltas ir spindintis. Jo plaštakos, taip pat rankos truputį aukščiau riešų buvo neuždengtos; lygiai taip pat jo pėdos, kaip ir kojos truputį aukščiau kulکشnių, buvo neuždengtos. Jo galva ir kaklas taip pat buvo nuogi. Aš galėjau matyti, kad jis nevilkėjo jokio kito drabužio, išskyrus šitą rūbą, nes pro iškirptę galėjau matyti jo krūtinę.

Ne tik jo rūbas buvo nepaprastai baltas, bet visa jo asmenybė buvo neapsakomai šlovinga, ir jo veidas iš tiesų buvo kaip žaibo. Kambaryje buvo nepaprastai šviesu, bet ne taip labai ryšku, kaip aplink pat jo kūną. Kada pirmąkart pažvelgiau į jį, pajutau baimę; bet ši baimė netrukus praėjo.

Jis kreipėsi į mane vardu ir pasakė esąs pasiuntinys, siųstas pas mane iš Dievo akivaizdos, ir kad jo vardas Moronis; kad Dievas man skyręs atlikti darbą; ir kad mano vardas bus vartojamas geram ir piktam tarp visų tautų, giminių ir liežuvių, kitaip sakant, kad jis bus minimas tiek geruoju, tiek ir piktuuju tarp visų žmonių.

Jis pasakė, kad yra padėta knyga, parašyta ant aukso plokštelių, pasakojanti apie ankstesniuosius šio žemyno gyventojus ir iš kur jie kilę. Jis taip pat pasakė, kad joje yra nesibaigiančios evangelijos pilnatvė, kokią ją Gelbėtojas paskelbė senovės gyventojams;

taip pat kad yra du akmenys sidabro lankeliuose ir kad šie akmenys, pritvirtinti prie antkrūtinio, sudaro vadinamuosius Urimus ir Tumimus, padėtus su tomis plokštelėmis; ir tie, kurie senaisiais, arba ankstesniaisiais laikais, turėjo šiuos akmenis ir jais naudojosi, vadinosi *regėtojai*; ir kad Dievas paruošė juos knygai versti ...

* * * * *

Jis dar man pasakė, kad gavęs tas plokšteles, apie kurias jis kalbėjo – nes laikas joms gauti dar nebuvo atėjęs – aš negaliu jų rodyti jokiam žmogui, nei jų, nei antkrūtinio su Urimais ir Tumimais – tik tiems, kuriems parodyti juos man bus įsakyta;

jei parodysiu – būsiu sunaikintas. Kol jis kalbėjo su manimi apie plokšteles, mano protui buvo atvertas regėjimas, todėl aš galėjau matyti tą vietą, kur plokštelės buvo padėtos, ir taip aiškiai ir ryškiai, kad atpažinau tą vietą, kai ten nuvykau.

Po šio pranešimo pamačiau, kad šviesa kambaryje tuojau pradėjo telktis aplink kalbėjusiojo kūną, ir tai tęsėsi tol, kol kambarys vėl liko tamsus, išskyrus šviesą tik aplink jį patį; ir tada akimirksniu pamačiau tarsi kanalą, atsivėrusį tiesiai į dangų, ir jis pakilo, kol visiškai pranyko, ir kambarys liko kaip buvęs prieš šiai dangišškai šviesai pasirodant.

Aš gulėjau, mąstydamas apie reginio nepaprastumą ir didžiai stebėdamasis tuo, kas buvo man šio nepaprasto pasiuntinio pasakyta; ir tada, vidur savo apmąstymų, staiga pastebėjau, kad mano kambarys vėl pradėjo švisti, ir, tarsi per akimirksnį, tas pats dangiškasis pasiuntinys vėl buvo prie mano lovos.

Jis prabilo ir vėl pakartojo lygiai tą patį, ką buvo sakęs savo pirmo apsilankymo metu, be mažiausio pakeitimo; tai padaręs, jis perspėjo mane apie didžius teismus, kurie ištiks žemę, su didžiais nuniokojimais badu, kalaviju ir maru; ir kad šie nuožmūs teismai ištiks žemę šioje kartoje. Pasakęs visa tai, jis vėl pakilo kaip prieš tai.

Tuo metu išpūdziai, padaryti mano protui, buvo tokie gilūs, kad miegas pabėgo nuo mano akių, ir aš gulėjau apstulbintas to, ką ir mačiau, ir girdėjau. Bet koks gi buvo mano nustebimas, kada prie savo lovos vėl išvydau tą patį pasiuntinį ir išgirdau jį vėl persakant, arba kartojant, man tą patį kaip anksčiau; ir jis dar perspėjo, sakydamas man, kad Šėtonas bandys mane gundyti (dėl mano tėvo šeimos skurdžios padėties) gauti plokšteles praturtėjimo tikslu. Jis uždraudė man tai, sakydamas, kad privalau negalvoti apie jokių kitų tikslus plokštelėms gauti, kaip tik Dievo šlovinimą, ir nepasiduoti jokioms kitoms paskatoms, kaip tik jo karalystės statymas; kitaip negalėčiau jų gauti.

Po šio trečio apsilankymo jis kaip ir anksčiau vėl pakilo į dangų, ir aš vėl likau mąstyti apie keistumą to, ką buvau ką tik patyręs; ir tada, beveik iškart po to, kai dangiškasis pasiuntinys trečią kartą pakilo nuo manęs, pragydo gaidys, ir aš supratau, kad artėja diena, taigi šie mūsų pokalbiai truko visą tą naktį.

Neilgai trukus aš atsikėliau iš lovos ir, kaip įprasta, išėjau į kasdieninius darbus; bet bandydamas dirbti kaip kitais kartais, pasijutau taip išsekęs, kad buvau visiškai bejėgis. Mano tėvas, dirbęs su manimi, pastebėjo, kad man kažkas negerai, ir liepė man eiti namo. Aš leidausi namų link, tačiau bandant perlipti tvorą iš lauko, kur buvome, jėgos visiškai apleido mane, ir aš be jėgų susmukau ant žemės ir kuriam laikui visiškai praradau nuovoką.

Pirmas dalykas, kurį galiu prisiminti, buvo balsas, kalbantis man, šaukiantis mane vardu. Aš pažvelgiau į viršų ir pamačiau tą patį pasiuntinį, stovintį virš mano galvos, apsuptą šviesos kaip anksčiau. Tada jis vėl pakartojo man visa, ką buvo sakęs praėjusią naktį, ir įsakė man eiti pas savo tėvą ir papasakoti jam apie šį regėjimą ir gautus išakymus.

Aš paklausiau; sugrižau į lauką pas savo tėvą ir viską jam papasakočiau. Jis atsakė man, kad tai iš Dievo, ir liepė man eiti ir daryti, kaip įsakyta to pasiuntinio. Aš palikau lauką ir nuėjau į vietą, kur, anot pasiuntinio, buvo padėtos plokštelės; ir kadangi buvau patyręs labai ryškų regėjimą apie tai, pažinau tą vietą vos tik ten nuvykęs.

Netoli Mančesterio kaimo (Ontario apygarda, Niujorko valst.) stūkso gana didelė kalva, aukščiausia toje apylinkėje. Vakariniėje šios kalvos pusėje, netoli nuo viršūnės, po gana dideliu akmeniu, gulėjo plokštelės, sudėtos akmeninėje dėžėje. Šis akmuo buvo iškilus ir apvalinas viršutinės pusės viduryje, o link kraštų plonėjantis, todėl vidurinė jo dalis buvo matoma virš žemės, bet kraštai iš visų pusių buvo uždengti žeme.

Pašalinęs žemę, aš susiradau svertą, kurį pakišau po akmens kraštu ir, kiek spustelėjęs, jį pakėliau. Pažiūrėjau į vidų ir ten iš tikrųjų pamačiau plokšteles, Urimus ir Tumimus bei antkrūtinį, kaip buvo sakęs pasiuntinys. Dėžė, kurioje jie gulėjo, buvo suformuota suguldžius akmenis kažkokiame cemente. Dugne skersai dėžės buvo padėti du akmenys, o ant šitų akmenų gulėjo plokštelės ir kiti daiktai.

Aš pabandžiau jas išimti, bet pasiuntinys mane sudraudė ir vėl pasakė, kad laikas jas iškelti dar neatėjo ir neateis anksčiau kaip po ketverių metų; bet jis pasakė man, jog turiu ateiti į tą pačią vietą lygiai po metų ir kad jis čia susitiksias su manimi, ir kad turiu taip daryti, kol ateis laikas gauti plokšteles.

Taigi, kaip man buvo įsakyta, aš ateidavau kiekvienų metų pabaigoje ir kiekvieną kartą ten rasdavau tą patį pasiuntinį, ir kiekvieno mūsų pokalbio metu gaudavau iš jo nurodymų bei žinių apie tai, ką Viešpats ketino daryti, bei kaip ir koku būdu jo karalystei turi būti vadovaujama paskutinėmis dienomis ...

* * * * *

Pagaliau atėjo laikas gauti plokšteles, Urimus ir Tumimus bei antkrūtinį. Tūkstantis aštuoni šimtai dvidešimt septintųjų metų rugsėjo dvidešimt antrąją dieną, kaip įprasta, dar vienu metų pabaigoje man atėjus į tą vietą, kur šie buvo padėti, tas pats dangiškasis pasiuntinys įteikė juos man, perspėjęs, jog esu atsakingas už juos; ir jei prarasiu juos dėl savo nerūpestingumo ar per

kokį nors savo apsileidimą, būsiu iškirstas; bet jei visomis savo pastangomis saugosiu juos, kol jis, pasiuntinys, jų pareikalaus, jie bus apsaugoti.

Netrukus sužinojau, kodėl gavau tokius griežtus įsakymus saugoti juos ir kodėl pasiuntinys pasakė, jog, kai būsiu padaręs viską, ko reikalaujama iš manęs, jis pareikalaus jų. Nes nuo tos akimirkos, kai tapo žinoma, jog turiu juos, buvo kuo atkakliausiai stengiamasi juos iš manęs atimti. Tam tikslui buvo panaudota kiekviena gudrybė, kokią tik įmanoma sugalvoti. Persekiojimas tapo nuožmesnis ir atšiauresnis negu prieš tai, ir daugybė žmonių nuolat tykojo atimti juos iš manęs, jei tik būtų įmanoma. Bet Dievo išminties dėka jie išliko mano rankose, kol atlikau su jais viską, ko iš manęs buvo reikalaujama. Kada, pagal susitarimus, pasiuntinys pareikalavo jų, aš įteikiau juos jam; ir jie yra jo žinioje iki šios dienos, kuri yra tūkstantis aštuoni šimtai trisdešimt aštuntųjų metų gegužės antroji diena“.

Viso liudijimo ieškokite Džozefo Smito istorijoje, Brangiajame Perle ir *History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints* (Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios istorijoje), pirmajame tome, nuo 1 iki 6 skyriaus.

Senovės metraštis, šitaip iškeltas iš žemės kaip balsas žmonių, kalbančių iš dulkių, ir išverstas į šiuolaikinę kalbą Dievo dovanos ir galios dėka, kaip tai pažymėta dievišku patvirtinimu, pirmą kartą buvo išspausdintas pasauliui anglų kalba 1830 metais kaip „THE BOOK OF MORMON“.

MORMONO KNYGA

Mormono Knyga yra šventas senovės Amerikos žmonių metraš-
tis, išraižytas ant metalo lakštų. Pačioje knygoje minimi keturi
metalų plokštelių rinkiniai.

1. *Nefio plokštelės*. Jų buvo du rinkiniai: Mažosios plokštelės ir
Didžiosios plokštelės. Pirmosios buvo skirtos labiau dvasi-
niams dalykams ir pranašų tarnavimui bei mokymams, tuo
tarpu antrosios buvo užpildytos daugiausia pasaulietiška mi-
nėtų žmonių istorija (1 Nefio 9:2–4). Tačiau nuo Mozijo laikų
Didžiosiose plokštelėse taip pat aprašomi didesnės svarbos
dvasiniai dalykai.
2. *Mormono plokštelės*. Jose yra Mormono padaryta Nefio Didžiųjų
plokštelių santrauka su daugybe komentarų. Šiose plokštelėse
taip pat yra Mormono parašytas istorijos tęsinys ir priedai,
parašyti jo sūnaus Moronio.
3. *Etero plokštelės*. Jose pateikta jareditų istorija. Ši metraš-
tinė Moronis, kuris įterpė savo komentarus ir sujungė
metraštinę su pagrindine istorija, vadinama Etero knyga.
4. *Skaistvario plokštelės*. Jas Lehi žmonės atnešė iš Jeruzalės 600
m. prieš Kristaus gim. Pastarosios apima „penkias Mozės kny-
gas, ... ir taip pat žydų metraštinę nuo pradžios ... iki Zedekijo,
Judėjos karaliaus, valdymo pradžios; ir taip pat šventųjų pra-
našų pranašystes“ (1 Nefio 5:11–13). Iš šių plokštelių į Mormo-
no Knygą įdėta daug ištraukų, cituojančių Izaiją ir kitus bibli-
nius ir nebiblinius pranašus.

Mormono Knyga suskirstyta į penkiolika pagrindinių dalių
arba skyrių, žinomų su viena išimtimi kaip knygos. Kiekviena jų
pavadinta jos pagrindinio autoriaus vardu. Pirma dalis (pirmo-
sios šešios knygos, baigiant Omnio) yra vertimas iš Mažųjų Nefio
plokštelių. Tarp Omnio ir Mozijo knygų yra tarpas, pavadintas
Mormono žodžiais. Šis tarpas jungia metraštinę, išraižytą ant
Mažųjų plokštelių, su Mormono Didžiųjų plokštelių santrauka.

Ilgiausia dalis, nuo Mozijo iki Mormono 7 skyriaus imtinai,
yra Didžiųjų Nefio plokštelių Mormono santraukos vertimas.
Baigiamąją dalį, nuo Mormono 8 skyriaus iki knygos pabaigos,
išraižė Mormono sūnus Moronis, kuris, baigęs metraštinę apie savo
tėvo gyvenimą, padarė jareditų metraštinę santrauką (Etero
knygą) ir vėliau pridėjo dalis, žinomas kaip Moronio knyga.

Keturi šimtai dvidešimt pirmaisiais metais, ar apie tuos metus, Moronis, paskutinis iš nefitų pranašų istorikų, užantspaudavo šventąjį metrašį ir paslėpė jį Viešpačiui, kad būtų iškeltas paskutinėmis dienomis, kaip tai išpranašauta Dievo balsu per jo senovinius pranašus. Tūkstantis aštuoni šimtai dvidešimt trečiaisiais metais tas pats Moronis, tada jau prisikėlusį asmenybę, aplankė pranašą Džozefą Smitą ir vėliau įteikė jam išraižytas plokšteles.

MORMONO KNYGOJE

<i>Pavadinimas</i>	<i>Puslapis</i>
Pirmoji Nefio knyga	1
Antroji Nefio knyga	55
Jokūbo knyga	122
Enoso knyga	141
Jaromo knyga	144
Omnio knyga	146
Mormono žodžiai	149
Mozijo knyga	151
Almos knyga	217
Helamano knyga	391
Trečiasis Nefis	433
Ketvirtasis Nefis	494
Mormono knyga	498
Etero knyga	518
Moronio knyga	551

PIRMOJI NEFIO KNYGA

JO VALDYMAS IR TARNYSTĖ

Aprašymas apie Lehį ir jo žmoną Sariją, ir jo keturis sūnus, pavadintus (pradedant nuo vyriausiojo) Lamanu, Lemueliu, Samu ir Nefiu. Viešpats perspėja Lehį, kad išvyktų iš Jeruzalės žemės, kadangi jis pranašauja žmonėms apie jų nedorybę, ir jie kėsinaisi sunaikinti jo gyvybę. Jis su savo šeima leidžiasi trijų dienų kelionėn į tyrus. Nefis pasiima savo brolius ir sugrižta į Jeruzalės žemę žydu metraščio. Jų kentėjimų aprašymas. Jie paima Izmaelio dukteris į žmonas. Jie pasiima savo šeimas ir išvyksta į tyrus. Jų kentėjimai ir suspaudimai tyruose. Jų kelionių kryptis. Jie ateina prie didelių vandenių. Nefio broliai sukyla prieš jį. Jis pergali juos ir stato laivą. Jie tą vietą pavadina Dosniaja. Jie perplaukia didelius vandenis į pažadėtąją žemę ir taip toliau. Tai užrašyta pagal Nefio aprašymą, arba, kitais žodžiais, ši metrašti parašiau aš, Nefis.

1 SKYRIUS

Nefis pradeda savo liaudies metrašti. Lehis regėjime mato ugnies stulpą ir skaito iš pranašystės knygos. Jis šlovina Dievą, išpranašauja Mesijo atėjimą ir Jeruzalės sunaikinimą. Žydai jį persekioja. Apie 600 m. prieš Kristaus gim.

Aš, „Nefis, gimęs iš ^bgerų gimdytojų, todėl kiek ^apamokytas viso savo tėvo mokslo, ir per savo dienas matęs daug ^csuspaudimų, nepaisant to, per visas savo dienas patyręs didį Viešpaties palankumą; taip, gerai žinodamas apie Dievo gerumą

ir ^fslėpinius, rašau ^gmetrašti apie savo darbus savo dienomis.

2 Taip, aš rašau ^ametrašti savo tėvo kalba, kuri susideda iš žydu mokslo ir egiptiečių kalbos.

3 Ir aš žinau, kad metraštis, kurį rašau, yra ^atikras; ir rašau jį savo paties ranka; ir rašau jį pagal savo žinojimą.

4 Tai buvo ^aZedekijo, Judo karaliaus, valdymo ^bpirmųjų metų pradžioje (mano tėvas Lehis gyveno Jeruzalės žemėje per visas savo dienas); o tais metais atėjo daug ^apranašų, pranašaujančių žmonėms, kad jiems reikia atgailauti, kitaip didis Jeruzalės miestas bus sunaikintas.

[1 NEFIO]

1 1a RR Nefis, Lehio sūnus.
b Pat 22:1.
c DS 68:25, 28.
RR Gimdytojai.
d En 1:1; Mzj 1:2–3.
RR Mokyti, mokytojas.

e RR Pasipriešinimas.
f RR Dievo slėpiniai.
g RR Raštai.
2a Mzj 1:2–4;
Mrm 9:32–33.
3a 1 Nef 14:30; Mzj 1:6;
Etr 5:1–3; DS 17:6.
4a 2 Met 36:10;
Jer 52:3–5; Om 1:15.

b RR Chronologija – 598
Pr. Kristaus gim.
c 1 Met 9:3.
d 2 Kar 17:13–15;
2 Met 36:15–16;
Jer 7:25–26.
RR Pranašas.
e Jer 26:18; 2 Nef 1:4;
Hel 8:20.

5 Todėl buvo taip, kad mano tėvas "Lehis išėjęs meldėsi Viešpačiui, taip, netgi visa savo širdimi už savo žmones.

6 Ir buvo taip, kad jam meldžiantis Viešpačiui, atsirado ugnies "stulpas ir stovėjo ant uolos priešais jį; ir jis daug pamatė ir išgirdo; ir dėl to, ką pamatė ir išgirdo, jis nepaprastai drebėjo ir virpėjo.

7 Ir buvo taip, kad jis sugrižo į savo namus Jeruzalės žemėje ir krito ant savo lovos, "pergalėtas Dvasios ir to, ką pamatė.

8 Ir būdamas taip Dvasios pergalėtas, jis buvo nuneštas "regėjimo, netgi tiek, kad matė b dangus prasivėrusius ir suvokė matąs Dievą, sėdintį savo soste, apsuptą nesuskaičiuojamų būrių angelų, giedančių ir šlovinančių savo Dievą.

9 Ir buvo taip, kad jis matė Viena, nusileidžiantį iš dangaus gilumos, ir išvydo, kad jo "spindesys pranoko saulės spindesį vidurdienį.

10 Ir taip pat matė "dvylika kitų, sekančių paskui jį, ir jų skaitumas pranoko žvaigždžių skaitumą skliaute.

11 Ir jie nužengė ir išėjo ant žemės veido; ir pirmasis atėjo ir atsistojo priešais mano tėvą, ir davė jam "knygą, ir liepė skaityti.

12 Ir buvo taip, kad skaitydamas jis prisipildė Viešpaties "Dvasios.

13 Ir jis skaitė, sakydamas: Vargas, vargas Jeruzale, nes aš pamačiau tavo "bjaurumus! Taip, ir daug ką mano tėvas skaitė apie bJeruzalę – kad ji bus sunaikinta, taip pat ir jos gyventojai; daugelis žus nuo kalavijo, ir daugelis bus "išvesti nelaisvėn į Babiloną.

14 Ir buvo taip, kad mano tėvas, perskaitęs ir pamatęs daug didžių ir nuostabių dalykų, daug ką šaukė Viešpačiui, o būtent: Didingi ir nuostabūs tavo darbai, o Viešpatie, visagali Dieve! Tavo sostas aukštai danguose ir tavo galia, ir gerumas, ir gailestingumas visiems žemės gyventojams; ir kadangi esi gailestingas, tu neleisi pražūti tiems, kurie "ateina pas tave!

15 Ir tokia kalba mano tėvas šlovino savo Dievą, nes jo siela džiūgavo, ir visa jo širdis buvo pripildyta dėl to, ką pamatė, taip, ką jam parodė Viešpats.

16 Ir dabar, aš, Nefis, neaprašinėju visko, ką parašė mano tėvas, nes jis užrašė daug dalykų, kuriuos matė regėjimuose ir sapnuose, ir taip pat užrašė daug dalykų, kuriuos "pranašavo ir kalbėjo savo vaikams ir kurių smulkiai neaprašinėsiu.

5a RR Lehis, Nefio tėvas.
b Jok 5:16.

6a Iš 13:21; Hel 5:24, 43;
DS 29:12; DžS–I 1:16.

7a Dan 10:8; 1 Nef 17:47;
Moz 1:9–10;
DžS–I 1:20.

8a 1 Nef 5:4.
RR Regėjimas.

b Ez 1:1; ApD 7:55–56;
1 Nef 11:14;
Hel 5:45–49; DS 137:1.

9a DžS–I 1:16–17.
10a RR Apaštalas.

11a Ez 2:9.
12a DS 6:15.
13a 2 Kar 24:18–20;
2 Met 36:14.

b 2 Kar 23:27; 24:2;
Jer 13:13–14;
2 Nef 1:4.

c 2 Kar 20:17–18;
2 Nef 25:10;
Om 1:15.

14a Al 5:33–36;
3 Nef 9:14.
16a 1 Nef 7:1.

17 Bet aš aprašysiu savo darbus savo dienomis. Štai aš darau savo tėvo „metraščio“^b santrauką ant plokštelių, kurias pasigaminau savo paties rankomis; taigi, kai sutrumpinsiu savo tėvo metrašį, tada aprašysiu savo paties gyvenimą.

18 Taigi aš noriu, kad žinotumėte, jog po to, kai Viešpats parodė tiek daug stulbinančių dalykų mano tėvui Lehiui, taip, apie Jeruzalės „sunaikinimą“, štai šis išėjo tarp žmonių ir pradėjo^b pranašauti ir skelbti jiems apie tai, ką ir matė, ir girdėjo.

19 Ir buvo taip, kad žydai „išjuokė jį dėl to, ką jis liudijo apie juos; nes jis iš tiesų liudijo apie jų nelabumą ir jų bjaurumus; ir liudijo, kad tai, ką jis matė ir girdėjo, ir taip pat tai, apie ką skaitė knygoje, aiškiai apreiškė apie^b Mesijo atėjimą ir taip pat apie pasaulio išpirkimą.

20 Ir girdėdami tai, žydai pyko ant jo; taip, lygiai kaip ant senovės pranašų, kuriuos jie „išvarė ir užmušė akmenimis ir nužudė; jie taip pat siekė ir jam atimti gyvybę. Bet štai, aš, Nefis, parodysiu jums, kad Viešpaties švelnūs^b pasigailėjimai yra visiems tiems, kuriuos jis išsirinko dėl jų tikėjimo, kad padarytų galingus netgi iki galios išsilaisvinti.

2 SKYRIUS

Lehis išsiveda savo šeimą į tyrus prie Raudonosios jūros. Jie palieka savo turtą. Lehis atnašauja auką Viešpačiui ir moko savo sūnus laikytis įsakymų. Lamanas ir Lemuelis murma prieš tėvą. Nefis yra paklusnus ir meldžiasi tikėdamas; Viešpats kalba jam ir išsirenka jį valdyti jo brolius. Apie 600 m. prieš Kristaus gim.

NES štai buvo taip, kad Viešpats kalbėjo mano tėvui, taip, būtent sapne, ir sakė jam: Palaimintas tu, Lehi, dėl to, ką padarei; ir kadangi buvai ištikimas ir paskelbei šitiems žmonėms tai, ką aš įsakiau tau, štai jie kėsinaisi „atimti tavo gyvybę.

2 Ir buvo taip, kad Viešpats „įsakė mano tėvui, būtent^b sapne, kad jis turi „pasiimti savo šeimą ir išeiti į tyrus.

3 Ir jis buvo „klusnus Viešpaties žodžiui, todėl padarė, kaip Viešpats jam įsakė.

4 Ir buvo taip, kad jis išėjo į tyrus. Ir jis paliko savo namus ir savo paveldo žemę, ir savo auksą, ir savo sidabrą, ir savo vertingus daiktus; ir nepasiėmė su savimi nieko, išskyrus savo šeimą ir atsargos bei palapines, ir „išėjo į tyrus.

5 Ir jis atėjo prie pakraščio netoli „Raudonosios jūros kranto

17a 1 Nef 6:1–3; 19:1–6;
2 Nef 5:29–33;
DS 10:38–46.

b 1 Nef 9:2–5.

18a 2 Nef 25:9–10;
DS 5:20.

b RR Pranašystė,
pranašauti.

19a 2 Met 36:15–16;

Jer 25:4;

1 Nef 2:13; 7:14.

b RR Mesijas.

20a Hel 13:24–26.

b Al 34:38;

DS 46:15.

RR Gailestingumas,
gailestingas.

2 1a 1 Nef 7:14.

2a 1 Nef 5:8; 17:44.

b RR Sapnas.

c Pr 12:1;

2 Nef 10:20;

Etr 1:42; Abr 2:3.

3a RR Paklusnumas,
paklusnus, paklusti.

4a 1 Nef 10:4; 19:8.

5a 1 Nef 16:14; DS 17:1.

ir keliavo tyruose pakraščiu, kuris arčiau Raudonosios jūros; ir jis keliavo tyruose su savo šeima, susidedančia iš mano motinos Sarijos ir mano vyresniųjų brolių – ^bLamano, Lemuelio ir Samo.

6 Ir buvo taip, kad, keliavęs tyruose tris dienas, jis pastatė savo palapinę ^aslėnyje prie vandens upės kranto.

7 Ir buvo taip, kad jis pastatė ^aaukurą iš ^bakmenų ir atnašavo Viešpačiui, ir reiškė ^cdėkingumą Viešpačiui, mūsų Dievui.

8 Ir buvo taip, kad jis pavadino upę Lamano vardu, ir ji įtekėjo į Raudonąją jūrą; o apylinkėse prie jos žiočių buvo slėnis.

9 Ir matydamas, kad upės vandenys įteka į Raudonosios jūros šaltinį, mano tėvas kalbėjo Lamanui, sakydamas: O, kad tu būtum kaip šita upė, nuolat bėgantis į viso teismo šaltinį!

10 Ir jis taip pat kalbėjo Lemueliui: O, kad tu būtum kaip šitas slėnis – tvirtas ir pastovus, ir nepajudinamai besilaikantis Viešpaties įsakymų!

11 Dabar, tai jis kalbėjo dėl Lamano ir Lemuelio kietasprandiškumo; nes štai jie dėl daug ko ^amurmėjo prieš savo ^btėvą: kad jis ^cregėjimų vyras ir kad išvedė juos iš Jeruzalės žemės, idant paliktų savo paveldo žemę

ir savo auksą, ir savo sidabrą, ir savo vertingus daiktus, idant pražūtų tyruose. Ir tai, pasak jų, jis padarė dėl savo širdies kvailių įsivaizdavimų.

12 Ir taip Lamanas ir Lemuelis, būdami vyriausi, murmėjo prieš savo tėvą. O murmėjo, kadangi ^anesuprato to Dievo, kuris juos sukūrė, reikalų.

13 Nė netikėjo, kad Jeruzalė, tas didis miestas, galėtų būti ^asunaikintas sulig pranašų žodžiais. Ir jie buvo kaip žydai Jeruzalės žemėje, kurie kėsinosi atimti mano tėvo gyvybę.

14 Ir buvo taip, kad mano tėvas, pripildytas Dvasios, kalbėjo jiems Lemuelio slėnyje su ^agalia, kad net jų kūnai ^bvirpėjo priešais jį. Ir jis pergalejo juos, tad jie nedrįso nė prasižioti prieš jį; taigi, jie darė taip, kaip jis jiems įsakė.

15 Ir mano tėvas gyveno palapinėje.

16 Ir buvo taip, kad aš, Nefis, būdamas labai jaunas, nepaisant to, didelio ūgio, ir taip pat labai trokšdamas pažinti Dievo ^aslėpinius, šaukiausi Viešpaties; ir štai jis ^baplankė mane ir ^csuminkštino mano širdį, taigi ^dpatikėjau visais žodžiais, kuriuos kalbėjo mano ^etėvas; todėl aš nemaistavau prieš jį kaip mano broliai.

17 Ir aš kalbėjau Samui, atskleis-

5b RR Lamanas.

6a 1 Nef 9:1.

7a Pr 12:7–8; Iš 24:4;

Abr 2:17.

b Iš 20:25;

Paklšt 27:5–6.

c RR Dėkingas, padėkos, dėkojimas.

11a 1 Nef 17:17.

RR Murmėti.

b Pat 20:20.

c 1 Nef 5:2–4.

12a Moz 4:6.

13a Jer 13:14; 1 Nef 1:13.

14a RR Galia.

b 1 Nef 17:45.

16a RR Dievo slėpiniai.

b Ps 8:5; Al 17:10;

DS 5:16.

RR Apreiškimas.

c 1 Kar 18:37; Al 5:7.

d 1 Nef 11:5.

e RR Tėvas, mirtingasis; Pranašas.

damas jam tai, ką Viešpats man apreiškė savo Šventąja Dvasia. Ir buvo taip, kad jis patikėjo mano žodžiais.

18 Bet štai Lamanas ir Lemuelis neklausė mano žodžių; ir „nuliūdintas jų širdžių kietumo aš šaukiausi Viešpaties dėl jų.

19 Ir buvo taip, kad Viešpats kalbėjo man, sakydamas: Palaimintas tu, Nefi, dėl savo „tikėjimo, nes ieškojai manęs stropiai, su širdies nusižeminimu.

20 Ir kiek tu laikysiesi mano įsakymų, tiek „klestėsi ir būsi vedamas į pažado ^bžemę; taip, būtent žemę, kurią esu paruošęs tau; taip, žemę, kuri yra rinktinė tarp visų kitų žemių.

21 Ir kiek tavo broliai maištaus prieš tave, tiek jie bus „atkertami nuo Viešpaties akivaizdos.

22 Ir kiek tu laikysiesi mano įsakymų, tiek būsi skiriamas savo brolių „valdovu ir mokytoju.

23 Nes štai tą dieną, kada jie maištaus prieš mane, aš „prakeiksiu juos, netgi skaudžiu prakeiksmu, ir jie neturės galios tavo sėklai, nebent šie taip pat maištaus prieš mane.

24 Ir jei bus taip, kad jie maištaus prieš mane, jie bus „rykštė tavo sėklai, kad ^bragintų juos prisiminti.

3 SKYRIUS

Lehio sūnūs grįžta į Jeruzalę skaitvario plokštelių. Labanas atsisako atiduoti plokšteles. Nefis ragina ir drąsina savo brolius. Labanas pavagia jų turtą ir bando juos nužudyti. Lamanas ir Lemuelis muša Nefį ir Samą ir papeikiami angelo. Apie 600–592 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad aš, Nefis, pasikalbėjęs su Viešpačiu, grįžau prie savo tėvo palapinės.

2 Ir buvo taip, kad jis kalbėjo man, sakydamas: Štai aš susapnavau „sapną, kuriame Viešpats įsakė man, kad tu ir tavo broliai grįžtumėte į Jeruzalę.

3 Nes štai Labanas turi žydu metraštį ir taip pat mano protėvių „genealogiją, ir tai išraižyta ant skaitvario plokštelių.

4 Todėl Viešpats įsakė man, kad tu ir tavo broliai eitumėte į Labano namus ir gautumėte metraščius bei atneštumėte juos čionai į tyrus.

5 Ir dabar štai tavo broliai murma, sakydami, kad sunku yra tai, ko pareikalavau iš jų; bet juk ne aš to pareikalavau iš jų, bet tai Viešpaties įsakymas.

6 Todėl eik, mano sūnau, ir Viešpats bus tau palankus, kadangi tu „nemurmėjai.

7 Ir buvo taip, kad aš, Nefis,

18a Al 31:24;

3 Nef 7:16.

19a 1 Nef 7:12; 15:11.

20a Joz 1:7;

1 Nef 4:14;

Mzj 1:7.

b Pak[st 33:13–16;

1 Nef 5:5; 7:13;

Moz 7:17–18.

RR Pažadėtoji žemė.

21a 2 Nef 5:20–24;

Al 9:13–15; 38:1.

22a Pr 37:8–11;

1 Nef 3:29.

23a Pak[st 11:28;

1 Nef 12:22–23;

DS 41:1.

24a Joz 23:13;

Ts 2:22–23.

b 2 Nef 5:25.

3 2a RR Sapnas.

3a 1 Nef 5:14.

6a RR Palaikyti

bažnyčios vadovus.

pasakiau savo tėvui: Aš „eisiu ir padarysiu tai, ką Viešpats įsakė, nes žinau, kad Viešpats neduoda ^bįsakymų žmonių vaikams, „neruošdamas jiems kelio atlikti tai, ką jis jiems įsako.

8 Ir buvo taip, kad mano tėvas, išgirdęs šiuos žodžius, nepaprastai džiaugėsi, nes suvokė, jog esu palaimintas Viešpaties.

9 Ir aš, Nefis, ir mano broliai leidomės kelionėn tyrais su savo palapinėmis į Jeruzalės žemę.

10 Ir buvo taip, kad atėję į Jeruzalės žemę aš ir mano broliai tarėmės tarpusavyje.

11 Ir mes „metėme burta, kuris iš mūsų turėtų eiti į Labano namus. Ir buvo taip, kad burtas krito Lamanui; ir Lamanas nuėjo į Labano namus, ir kalbėjo su juo, kai šis sėdėjo savo namuose.

12 Ir jis norėjo iš Labano metraščių, išraižytų ant skaistvario plokštelių, kuriuose buvo mano tėvo „genealogija.

13 Ir štai buvo taip, kad Labanas supyko ir išvijo jį iš savo akivaizdos, ir nenorėjo, kad jis turėtų metraščius. Todėl jis sakė jam: Štai tu esi plėšikas, ir aš nužudysiu tave.

14 Bet Lamanas pabėgo iš jo akivaizdos ir papasakojo mums, ką Labanas padarė. Ir mes nepaprastai nuliūdome, ir mano broliai buvo begrižta pas mano tėvą į tyrus.

15 Bet štai aš sakiau jiems: Kaip

Viešpats gyvas ir kaip mes gyvi, neisime pas savo tėvą į tyrus, kol neatliksime to, ką Viešpats mums įsakė.

16 Taigi ištikimai laikykimės Viešpaties įsakymų; todėl eikime į savo tėvo „paveldo žemę, nes štai jis paliko auksą ir sidabrą, ir visokias brangenybes. Ir visa tai jis padarė dėl to, kad Viešpats taip ^bįsakė.

17 Nes jis žinojo, jog dėl žmonių nelabumo Jeruzalė bus „sunaikinta.

18 Nes štai jie „atmetė pranašų žodžius. Todėl, jei mano tėvas būtų gyvenęs toje žemėje po to, kai jam buvo ^bįsakyta bėgti iš tos žemės, štai jis taip pat būtų žuvęs. Todėl būtinai reikėjo, kad jis bėgtų iš tos žemės.

19 Ir štai tai yra Dievo išmintis, kad mes gautume šiuos „metraščius – kad galėtume išsaugoti savo vaikams savo tėvų kalbą.

20 Ir taip pat kad galėtume jiems „išsaugoti žodžius, pasakytus visų šventųjų pranašų burna, perduotus jiems Dievo Dvasia ir galia nuo tada, kai prasidėjo pasaulis, netgi iki šio dabartinio laiko.

21 Ir buvo taip, jog tokia kalba aš įtikinėjau savo brolius, kad jie ištikimai laikytųsi Dievo įsakymų.

22 Ir buvo taip, kad mes nuėjome į savo paveldo žemę ir surin-

7a 1 Sam 17:32;
1 Kar 17:11–15.
RR Tikėjimas, tikėti;
Paklusnumas,
paklusnus, paklusti.
b RR Dievo įsakymai.
c Pr 18:14; Fil 4:13;

1 Nef 17:3, 50;
DS 5:34.
11a Neh 10:35;
ApD 1:26.
12a 1 Nef 3:3; 5:14.
16a 1 Nef 2:4.
b 1 Nef 2:2; 4:34.

17a 2 Met 36:16–20;
Jer 39:1–9; 1 Nef 1:13.
18a RR Maištas, sukilimas.
b 1 Nef 16:8.
19a Om 1:17; Mzj 1:2–6.
20a RR Raštai – Raštai
turi būti išsaugoti.

kome savo „auksą ir savo sidabrą, ir savo vertingus daiktus.

23 Ir surinkę tai, mes vėl ejome į Labano namą.

24 Ir buvo taip, kad mes atėjome pas Labaną ir norėjome, kad jis atiduotų mums metraščius, išraižytus ant skaitvario „plokštelių, už kuriuos mes atiduotume jam savo auksą ir savo sidabrą, ir visus savo vertingus daiktus.

25 Ir buvo taip, kad Labanas, pamatęs mūsų turta, ir kad jis labai didelis, „užsigeidė jo taip, kad išvijoj mus lauk ir pasiuntė savo tarnus nužudyti mus, kad galėtų gauti mūsų turta.

26 Ir buvo taip, kad mes bėgome nuo Labano tarnų ir buvome priversti palikti savo turta, ir jis pateko į Labano rankas.

27 Ir buvo taip, kad mes pabėgome į tyrus, ir Labano tarnai nepavijo mūsų, ir mes pasislėpėme uolos ertmėje.

28 Ir buvo taip, kad Lamanas pyko ant manęs, ir taip pat ant mano tėvo; taip pat ir Lemuelis, nes jis klausė Lamano žodžių. Todėl Lamanas ir Lemuelis kalbėjo daug „nemalonių žodžių mums, savo jaunesniesiems broliams, ir mušė mus netgi lazda.

29 Ir buvo taip, kad, jiems mušant mus lazda, štai Viešpaties „angelas pasirodė ir atsistojo priešais juos, ir kalbėjo jiems, sakydamas: Kodėl mušate savo jaunesnįjį brolių lazda? Ar nežinote, kad Viešpats išrinko jį būti

jūsų ^bvaldovu, ir tai dėl jūsų nedorybių? Štai jūs vėl eisite į Jeruzalę, ir Viešpats atiduos Labaną į jūsų rankas.

30 Ir baigęs kalbėti mums, „angelas pasišalino.

31 Ir angelui pasišalinus, Lamanas ir Lemuelis vėl pradėjo „murmėti, sakydami: Kaip tai įmanoma, kad Viešpats atiduotų Labaną į mūsų rankas? Štai jis galingas vyras ir gali įsakyti penkiasdešimčiai, taip, jis gali net nužudyti penkiasdešimt; tad kodėl gi ne mus?

4 SKYRIUS

Pagal Viešpaties įsakymą Nefis nužudo Labaną ir po to gauna skaitvario plokšteles pasinaudodamas gudrybe. Zoramas pasirenka prisijungti prie Lehio šeimos tyruose. Apie 600–592 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad aš kalbėjau savo broliams, sakydamas: Eime vėl į Jeruzalę ir „ištikimai laikykimės Viešpaties įsakymų; nes štai jis yra galingesnis už visą žemę, tai kodėl gi ne ^bgalingesnis už Labaną ir jo penkiasdešimt, taip, arba netgi už jo dešimtis tūkstančių?

2 Todėl eime; būkime „stiprūs kaip ^bMozė, nes jis iš tiesų kalbėjo Raudonosios „jūros vandenims, ir šie persiskyrė į abi puses, ir mūsų tėvai perėjo iš nelaisvės sausa žeme, o faraono armijos

22a 1 Nef 2:4.
24a 1 Nef 3:3.
25a RR Geisti.
28a 1 Nef 17:17–18.
29a 1 Nef 4:3; 7:10.
RR Angelai.

b 1 Nef 2:22.
30a 1 Nef 16:38.
31a RR Murmėti.
4 1a RR Drąsa, narsa;
Tikėjimas, tikėti.
b 1 Nef 7:11–12.

2a Paklšt 11:8.
b RR Mozė.
c Iš 14:21;
1 Nef 17:26;
Mzj 7:19.

sekė iš paskos ir buvo paskandintos Raudonosios jūros vandenyse.

3 Štai jūs žinote, kad tai tiesa, ir taip pat žinote, kad „angelas kalbėjo jums; kaip tad galite abejoti? Eime, Viešpats pajėgus išvaduoti mus, lygiai kaip ir mūsų tėvus, ir sunaikinti Labaną, lygiai kaip ir egiptiečius.

4 Dabar, man pasakius šiuos žodžius, jie vis dar tūžo ir vis dar tebemurmėjo; vis dėlto jie sekė paskui mane, kol priėjome Jeruzalės sienas.

5 Ir tai buvo naktį, ir aš nurodžiau, kad jie pasislėptų sienų išorėje. Ir kai jie pasislėpė, aš, Nefis, išėlinau į miestą ir nuėjau link Labano namo.

6 Ir aš buvau „vedamas Dvasios, ^bnežinodamas iš anksto, ką turėsiu daryti.

7 Nepaisydamas to, aš ėjau, ir, prisiartinęs prie Labano namo, priešais save pamačiau vyrą, parkritusį ant žemės, nes jis buvo girtas nuo vyno.

8 Ir priėjęs prie jo, pamačiau, kad tai Labanas.

9 Ir pamačiau jo „kalaviją ir ištraukiau jį iš makšties; ir jo rankena buvo iš gryno aukso, ir jis buvo nepaprastai puikaus darbo, ir mačiau, kad jo geležtė buvo geriausio plieno.

10 Ir buvo taip, jog Dvasia „vertė mane nužudyti Labaną;

bet aš tariau savo širdyje: Niekada, nė karto nesu praliejęs žmogaus kraujo. Ir aš atsitraukiau ir nenorėjau jo žudyti.

11 Bet Dvasia vėl tarė man: Štai „Viešpats atidavė jį į tavo rankas. Taip, ir aš taip pat žinojau, kad jis kėsinosi atimti mano paties gyvybę; taip, ir jis neklauso Viešpaties įsakymų; ir taip pat ^batėmė mūsų turta.

12 Ir buvo taip, kad Dvasia vėl pasakė man: Nužudyk jį, nes Viešpats atidavė jį į tavo rankas.

13 Mat Viešpats „žudo ^bnelabuosius, kad įgyvendintų savo teisius tikslus. „Geriau, kad žūtų vienas vyras, negu visa tauta nusiristų į netikėjimą ir pražūtų.

14 Ir dabar, aš, Nefis, išgirdęs šituos žodžius, prisiminiau Viešpaties žodžius, kuriuos jis kalbėjo man tyruose, sakydamas: „Kiek tavo sėkla laikysis mano ^bįsakymų, tiek jie ^cklestės pažado ^džemėje.

15 Taip, ir aš taip pat galvojau, kad jie negalės laikytis Viešpaties įsakymų pagal Mozės įstatymą, jei neturės to įstatymo.

16 Ir aš taip pat žinojau, kad „įstatymas buvo išraižytas ant tų skaitvario plokštelių.

17 Ir vėlgi, aš supratau, kad Viešpats atidavė Labaną į mano rankas tam, kad gaučiau metraščius pagal jo įsakymus.

18 Todėl aš paklusau Dvasios balsui ir paėmiau Labaną už

3a 1 Nef 3:29–31; 7:10.

6a RR Šventoji Dvasia;

įkvėpimas, įkvėpti.

^b Hbr 11:8.

9a 2 Nef 5:14; DS 17:1.

10a Al 14:11.

11a 1 Sam 17:41–49.

^b 1 Nef 3:26.

13a 1 Nef 17:33–38;

DS 98:31–32.

^b RR Nelabas, nelabumas.

^c Al 30:47.

14a Om 1:6;

Mzj 2:22;

Etr 2:7–12.

^b RR Dievo įsakymai.

^c 1 Nef 2:20.

^d 1 Nef 17:13–14;

JokK 2:12.

16a RR Mozės įstatymas.

plaukų, ir nukirtau jam galvą jo paties “kalaviju.

19 Ir nukirtęs jam galvą jo paties kalaviju, aš paėmiau Labano apdarus ir apsilvilkau juos; taip, netgi kiekvieną dalelę; ir apsijuosiau jo ginklus aplink strėnas.

20 Ir padaręs tai, aš nuėjau link Labano lobyno. Ir eidamas link Labano lobyno, štai aš pamaciau Labano “tarną, kuris turėjo lobyno raktus. Ir aš išakiau jam Labano balsu, kad jis eitų su manimi į lobyną.

21 Ir jis manė, kad aš esu jo šeimininkas Labanas, nes matė šituos apdarus, ir taip pat kalaviją, apjuostą aplink mano strėnas.

22 Ir jis kalbėjo man apie žydų vyresniusius, žinodamas, kad jo šeimininkas Labanas naktį buvo išvykęs su jais.

23 Ir aš kalbėjau jam, lyg būčiau Labanas.

24 Ir aš taip pat kalbėjau jam, kad turiu neštis raižinius, kurie ant skaistvario “plokštelių, pas savo vyresniusius brolius, esančius sienų išorėje.

25 Ir taip pat liepiau jam sekti paskui mane.

26 Ir jis, manydamas, kad aš kalbėjau apie bažnyčios brolius ir kad iš tiesų buvau tas Labanas, kurį aš nužudžiau, sekė paskui mane.

27 Ir kol ėjau pas savo brolius, buvusius sienų išorėje, jis daug kartų man kalbėjo apie žydų vyresniusius.

28 Ir buvo taip, kad pamatęs

mane, Lamanas nepaprastai išsigando, ir taip pat Lemuelis ir Samas. Ir jie bėgo iš mano akiųvaizdos, nes manė, kad tai Labanas ir kad jis nužudė mane ir kėsinosi taip pat atimti ir jų gyvybę.

29 Ir buvo taip, kad aš pašaukiau juos, ir jie išgirdo mane; todėl liovėsi bėgti iš mano akiųvaizdos.

30 Ir buvo taip, kad pamatęs mano brolius, Labano tarnas pradėjo drebėti ir buvo besprunkęs nuo manęs ir begrižtas į Jeruzalės miestą.

31 Ir dabar, aš, Nefis, būdamas didelio ūgio vyras, ir taip pat gavęs daug “stiprybės iš Viešpaties, nutvėriau Labano tarną ir laikiau jį, taigi jis negalėjo pabėgti.

32 Ir buvo taip, jog aš kalbėjau su juo, kad jei jis klausys mano žodžių, kaip Viešpats gyvas, ir kaip aš gyvas, jei jis klausys mūsų žodžių, mes pasigailėsime jo gyvybės.

33 Ir aš pasakiau jam, netgi su “priesaika, kad jam nereikia bijoti ir kad jis bus laisvas vyras kaip mes, jei eis su mumis į tyrus.

34 Ir aš taip pat kalbėjau jam, sakydamas: Iš tiesų Viešpats “įsakė mums padaryti šį darbą; ir argi mes stropiai nesilaikysime Viešpaties įsakymų? Todėl, jeigu eisi į tyrus pas mano tėvą, tu turėsi vietą su mumis.

35 Ir buvo taip, kad “Zoramas nuo mano ištartų žodžių įgavo

18a 1 Sam 17:51.

20a 2 Nef 1:30.

24a 1 Nef 3:12, 19–24;
5:10–22.

31a Mzj 9:17;

Al 56:56.

33a RR Priesaika.

34a 1 Nef 2:2; 3:16.

35a 1 Nef 16:7;

2 Nef 5:5–6.

RR Zoramas,
zoramitai.

drašos. Dabar, Zoramas – toks buvo tarno vardas – pažadėjo, kad eis į tyrus pas mūsų tėvą. Taip, ir jis taip pat prisiekė mums, kad nuo šiol pasiliks su mumis.

36 Dabar, mes norėjome, kad jis pasiliktų su mumis dėl to, kad žydai nesužinotų apie mūsų pabėgimą į tyrus, nesivytų ir nesunaikintų mūsų.

37 Ir buvo taip, jog Zoramui „prisiekus mums, mes liovėmės baimintis dėl jo.

38 Ir buvo taip, kad mes pasiėmėme skaitvario plokšteles bei Labano tarną ir išvykome į tyrus, ir nukeliavome prie savo tėvo palapinės.

5 SKYRIUS

Sarija priekaištauja Lehiui. Abu džiūgauja dėl savo sūnų sugrįžimo. Jie atnašauja aukas. Skaitvario plokštelėse yra Mozės ir pranašų raštai. Plokštelės parodo, kad Lehis yra Juozapo palikuonis. Lehis pranašauja apie savo sėklą ir plokštelių išsaugojimą. Apie 600–592 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad mums atėjus į tyrus pas savo tėvą, štai jis prisipildė džiaugsmo, ir taip pat mano motina „Sarija nepaprastai džiaugėsi, nes ji iš tikrųjų gedėjo dėl mūsų.

2 Nes ji manė, kad žuvome tyruose; ir ji taip pat priekaištavo mano tėvui, vadindama jį

regėjimų vyru, sakydama: Štai tu išvedei mus iš mūsų paveldo žemės, ir mano sūnų jau nebėra, ir mes žūstame tyruose.

3 Ir tokia kalba mano motina priekaištavo mano tėvui.

4 Ir buvo taip, kad mano tėvas kalbėjo jai, sakydamas: Aš žinau, kad esu „regėjimų vyras; nes jei nebūčiau ^bregėjime matęs Dievo dalykų, nebūčiau pažinęs Dievo gerumo, bet būčiau pasilikęs Jeruzalės žemėje ir žuvęs su savo broliais.

5 Bet štai aš gavau pažado „žemę, dėl ko ir džiūgauju; taip, ir ^bžinau, kad Viešpats išvaduos mano sūnus iš Labano rankų ir vėl atves juos pas mus į tyrus.

6 Ir tokia kalba mano tėvas Lehis guodė mano motiną Sariją dėl mūsų, kol mes keliavome tyrais į Jeruzalės žemę gauti žydų metraščio.

7 Ir kada mes sugrįžome prie mano tėvo palapinės, štai jų džiaugsmas buvo pilnas, ir mano motina buvo paguosta.

8 Ir ji kalbėjo, sakydama: Dabar tikrai žinau, kad Viešpats „įsakė mano vyrui bėgti į tyrus; taip, ir taip pat tikrai žinau, kad Viešpats apsaugojo mano sūnus ir išvadavo juos iš Labano rankų, ir davė jiems galią, kuria jie sugebėjo ^batlikti tai, ką Viešpats jiems įsakė. Ir tokia kalba ji kalbėjo.

9 Ir buvo taip, kad jie nepaprastai džiūgavo ir atnašavo

37a Joz 9:1–21;
Mok 5:4.
RR Priesaika.
5 1a RR Sarija.

4a 1 Nef 2:11.
b 1 Nef 1:8–13.
RR Regėjimas.
5a 1 Nef 2:20; 18:8, 22–23.

RR Pažadėtoji žemė.
b RR Tikėjimas, tikėti.
8a 1 Nef 2:2.
b 1 Nef 3:7.

“auką bei deginamąsias atnašas Viešpačiui, ir reiškė ^bpadėkas Izraelio Dievui.

10 Ir po to, kai jie išreiškė padėkas Izraelio Dievui, mano tėvas Lehis paėmė metraščius, kurie buvo išraižyti ant skaitvario ^aplokštelių, ir tyrinėjo juos nuo pradžios.

11 Ir jis pamatė, kad juose yra penkios Mozės ^aknygos, kuriose buvo aprašymas apie pasaulio sukūrimą ir taip pat apie Adomą ir Ievą, kurie buvo mūsų pirmieji gimdytojai;

12 ir taip pat žydų ^ametraštis nuo pradžios netgi iki Zedekijo, Judėjos karaliaus, valdymo pradžios;

13 ir taip pat šventųjų pranašų pranašystės nuo pradžios netgi iki ^aZedekijo valdymo pradžios, ir taip pat daug pranašysčių, ištartų ^bJeremijo burna.

14 Ir buvo taip, kad mano tėvas Lehis ant skaitvario ^aplokštelių taip pat rado savo tėvų genealogiją; todėl jis žinojo, kad yra ^bJuozapo palikuonis; taip, būtent to Juozapo, ^cJokūbo sūnaus, ^dparduoto į Egiptą ir ^eapsaugoto Viešpaties ranka, kad šis apsaugotų savo tėvą Jokūbą ir visus jo namiškius nuo bado mirties.

15 Ir jie taip pat buvo ^aišvesti

iš nelaisvės ir iš Egipto žemės to paties Dievo, kuris apsaugojo juos.

16 Ir taip mano tėvas Lehis atrado savo tėvų genealogiją. Ir Labanas taip pat buvo ^aJuozapo palikuonis, todėl jis ir jo tėvai išsaugojo metraščius.

17 Ir dabar, kada mano tėvas pamatė visa tai, jis prisipildė Dvasios ir ėmė pranašauti apie savo sėklą –

18 kad šios skaitvario plokštelės pasklis po visas tautas, gimines, liežuvius ir liaudis, kurie bus iš jo sėklos.

19 Dėl to jis pasakė, kad šios skaitvario plokštelės ^aniekuomet nepražus ir nebepatamsės nuo laiko. Ir jis daug pranašavo apie savo sėklą.

20 Ir buvo taip, kad iki šiol aš ir mano tėvas įvykdėme Viešpaties mums duotus įsakymus.

21 Ir mes gavome metraščius, kaip Viešpats buvo mums įsakęs, ir tyrinėjome juos, ir suvokėme, kad jie buvo naudingi; taip, netgi labai ^avertingi mums – tiek, kad galėjome ^bišsaugoti Viešpaties įsakymus savo vaikams.

22 Todėl tai buvo Viešpaties išmintis, kad neštumėmės juos su savimi, keliaudami tyrais link pažado žemės.

9a Mzj 2:3;
3 Nef 9:19–20.
RR Mozės įstatymas.
b RR Dėkingas,
padėkos, dėkojimas.
10a 1 Nef 4:24, 38; 13:23.
RR Skaitvario
plokštelės.
11a 1 Nef 19:23.
RR Penkiaknygė.
12a 1 Met 9:1.

RR Raštai.
13a 2 Kar 24:18; Jer 37:1.
b Ezz 1:1; Jer 36:17–32;
1 Nef 7:14; Hel 8:20.
14a 1 Nef 3:3, 12.
RR Skaitvario
plokštelės.
b 2 Nef 3:4; Al 10:3.
RR Juozapas, Jokūbo
sūnus.
c RR Jokūbas, Izaoko

sūnus.
d Pr 37:29–36.
e Pr 45:4–5.
15a Iš 13:17–18; Am 3:1–2;
1 Nef 17:23–31;
DS 103:16–18; 136:22.
16a 1 Nef 6:2.
19a Al 37:4–5.
21a RR Raštai – Raštų
vertinimas.
b 2 Nef 25:26.

6 SKYRIUS

Nefis rašo apie Dievo dalykus. Nefio tikslas yra įtikinti žmones ateiti pas Abraomo Dievą ir būti išgelbėtiems. Apie 600–592 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, aš, Nefis, „šioje savo metraščio dalyje nepateikiu savo tėvų genealogijos; ir niekada vėliau nepateiksiu jos ant šitų mano rašomų ^bplokštelių; nes ji yra metraštyje, kurį išsaugojo mano tėvas; todėl šiame darbe jos nerašau.

2 Nes man pakanka pasakyti, jog esame „Juozapo palikuonys.

3 Ir man nerūpi smulkiai aprašyti viską apie savo tėvą, nes tai negali būti užrašyta ant šitų „plokštelių, kadangi aš noriu vietos, kad galėčiau rašyti apie Dievo dalykus.

4 Nes visa, ko aš siekiu, – tai „įtikinti žmones, kad jie ^bateitų pas Abraomo Dievą ir Izaoko Dievą, ir Jokūbo Dievą ir būtų išgelbėti.

5 Todėl aš nerašau to, kas „patinka pasauliui, bet rašau tai, kas patinka Dievui ir tiems, kurie ne pasaulio.

6 Todėl aš duosiu įsakymą savo sėklai, kad jie neužimtų šitų plokštelių tuo, kas nevertinga žmonių vaikams.

7 SKYRIUS

Lehio sūnūs sugrįžta į Jeruzalę ir

pakviečia Izmaelį ir jo namiškius prisijungti prie jų kelionėje. Lamanas ir kiti maištauja. Nefis ragina savo brolius tikėti Viešpatį. Jie suriša jį virvėmis ir ketina nužudyti. Jis išsilaisvina tikėjimo galia. Jo broliai prašo atleidimo. Lehis ir jo bendrakeiviai atnašauja auką ir deginamąsias atnašas. Apie 600–592 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, noriu, kad žinotumėte, jog po to, kai mano tėvas Lehis baigė „pranašauti apie savo sėklą, buvo taip, kad Viešpats vėl jam kalbėjo, sakydamas, kad nedera jam, Lehiui, vienam pasiimti savo šeimą į tyrus; bet kad jo sūnūs turi paimti ^bdukteris į „žmonas, kad išaugintų sėklą Viešpačiui pažado žemėje.

2 Ir buvo taip, jog Viešpats „įsakė jam, kad aš, Nefis, ir mano broliai vėl grįžtume į Jeruzalės žemę ir atsivestume į tyrus Izmaelį bei jo šeimą.

3 Ir buvo taip, kad aš, Nefis, su savo broliais „vėl leidausi keliauti tyrais link Jeruzalės.

4 Ir buvo taip, kad mes nuėjome į Izmaelio namą ir įgijome palankumo Izmaelio akyse, tiek, kad kalbėjome jam Viešpaties žodžius.

5 Ir buvo taip, kad Viešpats suminkštino Izmaelio ir taip pat jo namiškių širdį tiek, kad jie leidosi kelionėn su mumis į tyrus link mūsų tėvo palapinės.

6 Ir buvo, kad, mums bekeliau-

6 1a 2 Nef 4:14–15.
b 1 Nef 9:2.
c 1 Nef 1:16–17; 19:1–6.
2a 1 Nef 5:14–16.
3a JokK 7:27; Jar 1:2, 14;
Om 1:30.

4a Jn 20:30–31. Žiūrėkite
Mormono Knygos
titulinį puslapį.
b 2 Nef 9:41, 45, 51.
5a 1 Tes 2:4;
MŽ 1:4.

7 1a 1 Nef 5:17–19.
b 1 Nef 16:7.
c RR Santuoka,
susituokti.
2a 1 Nef 16:7–8.
3a 1 Nef 3:2–3.

jant tyruose, štai Lamanas ir Lemuelis ir dvi Izmaelio dukterys bei du Izmaelio „sūnūs ir jų šeimos maištavo prieš mus; taip, prieš mane, Nefį, ir Samą, ir savo tėvą Izmaelį, ir jo žmoną, ir kitas tris jo dukteris.

7 Ir buvo taip, kad maištaudami jie norėjo grįžti į Jeruzalės žemę.

8 Ir dabar, mane, Nefį, „nuliūdino jų kietaširdiškumas, todėl kalbėjau jiems, taip, būtent Lamanui ir Lemueliui, sakydamas: Štai jūs esate mano vyresnieji broliai, ir kaip yra, kad jūs tiek kieti savo širdimis ir taip akli savo protais, jog jums reikia, kad aš, jūsų jaunesnysis brolis, kalbėčiau jums, taip, ir daugiau jums pavyzdį?

9 Kaip yra, kad jūs neįsiklausėte į Viešpaties žodį?

10 Kaip yra, kad „pamiršote, jog matėte Viešpaties angelą?

11 Taip, ir kaip yra, kad pamiršote, kokius didžius darbus Viešpats padarė dėl mūsų, „išvaduodamas mus iš Labano rankų, ir taip pat kad mes gautume metrašį?

12 Taip, ir kaip yra, kad pamiršote, jog pagal savo valią Viešpats gali padaryti „viską dėl žmonių vaikų, jei tik jie panaudoja ^btikėjimą juo? Todėl būkime jam ištikimi.

13 Ir jei bus taip, kad būsime jam ištikimi, mes gausime pažado „žemę; ir jūs sužinosite kada

nors ateity, kad Viešpaties žodis dėl Jeruzalės ^bsunaikinimo bus įvykdytas; nes visa, ką Viešpats yra kalbėjęs apie Jeruzalės sunaikinimą, turi būti įvykdyta.

14 Nes štai Viešpaties Dvasia netrukus liausis plūktis su jais; nes štai, jie „atmetė pranašus ir ^bJeremiją įmetė į kalėjimą. Ir jie kėsinosi atimti mano tėvo „gyvybę tiek, kad išvarė jį iš žemės.

15 Dabar štai sakau jums, kad jei sugrįšite į Jeruzalę, jūs taip pat žūsitate su jais. Ir dabar, jeigu jau taip nusprendėte, eikite į tą žemę ir atminkite žodžius, kuriuos sakau jums, kad jei eisite, jūs taip pat žūsitate; nes taip Viešpaties Dvasia verčia mane kalbėti.

16 Ir buvo taip, jog man, Nefiui, pasakius šiuos žodžius savo broliams, jie supyko ant manęs. Ir buvo taip, kad jie sučiupo mane, nes štai jie buvo nepaprastai įniršę, ir „surišo mane virvėmis, nes kėsinosi atimti mano gyvybę, palikdami mane tyruose laukiniams žvėrimis suėsti.

17 Bet buvo taip, kad aš meldžiausi Viešpačiui, sakydamas: O Viešpatie, pagal mano tikėjimą tavimi, išvaduok mane iš mano brolių rankų; taip, netgi duok man jėgos, kad galėčiau „sutraukti šituos raiščius, kuriais esu surištas.

18 Ir buvo taip, jog, man pasakius šiuos žodžius, štai raiščiai

6a 2 Nef 4:10.
8a Al 31:2; Moz 7:41.
10a Pak[ist 4:9;
1 Nef 3:29; 4:3.
11a 1 Nef 4.
12a 1 Nef 17:50;
Al 26:12.

b 1 Nef 3:7; 15:11.
13a 1 Nef 2:20.
RR Pažadėtoji žemė.
b 2 Kar 25:1–21;
2 Nef 6:8; 25:10;
Om 1:15;
Hel 8:20–21.

14a Ez 5:6;
1 Nef 1:18–20; 2:13.
RR Maištas, sukilimas.
b Jer 37:15–21.
c 1 Nef 2:1.
16a 1 Nef 18:11–15.
17a Al 14:26–28.

atsirišo nuo mano rankų bei kojų, ir aš stovėjau priešais savo brolius ir vėl kalbėjau jiems.

19 Ir buvo taip, kad jie vėl supyko ant manęs ir kėsinosi mane sučiupti; bet štai, viena iš Izmaelio „dukterų, taip, ir taip pat jos motina ir vienas iš Izmaelio sūnų maldavo mano brolius tiek, kad suminkštino jų širdis; ir jie liovėsi kėsintis į mano gyvybę.

20 Ir buvo taip, kad jie gailėjosi dėl savo nelabumo tiek, kad nusilenkė priešais mane ir maldavo mane, kad atleisčiau jiems už tai, ką man padarė.

21 Ir buvo taip, kad aš nuoširdžiai „atleidau jiems visa, ką jie buvo padarė, ir paraginau juos melsti Viešpatį, savo Dievą, atleidimo. Ir buvo taip, kad jie taip ir padarė. Ir po to, kai jie pasimeldė Viešpačiui, mes vėl leidomės kelionėn link savo tėvo palapinės.

22 Ir buvo taip, kad mes atėjome prie savo tėvo palapinės. Ir kai aš ir mano broliai, ir visi Izmaelio namai atėjome prie mano tėvo palapinės, jie reiškė „padėkas Viešpačiui, savo Dievui, ir atnašavo jam ^bauką bei deginamąsias atnašas.

8 SKYRIUS

Lehis mato regėjimą apie gyvybės medį. Jis valgo jo vaisiaus ir trokšta, kad jo šeima darytų taip pat. Jis mato geležinę lazda, ankštą ir siaurą

kelią bei tamsos miglas, kurios apgaubia žmones. Sarija, Nefis ir Samas valgo vaisiaus, bet Lamanas ir Lemuelis atsisako. Apie 600–592 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad mes surinkome visokių įvairių rūšių sėklų, tiek kiekvienos rūšies grūdų, tiek ir kiekvienos rūšies vaisių sėklų.

2 Ir buvo taip, kad tuo metu, kai mūsų tėvas buvo apsistojęs tyruose, jis tarė mums, sakydamas: Štai, aš „susapnavau sapną; arba, kitais žodžiais, mačiau ^bregėjimą.

3 Ir štai dėl to, ką pamačiau, turiu pagrindo džiūgauti Viešpačiu dėl „Nefio, ir taip pat dėl Samo, nes turiu priežastį manyti, kad jie ir taip pat daugelis iš jų sėklos bus išgelbėti.

4 Bet štai, „Lamanai ir Lemueli, aš labai bijau dėl jūsų; nes štai, man regis, savo sapne mačiau tamsius ir niūrius tyrus.

5 Ir buvo taip, kad aš pamačiau vyrą; ir jis buvo apsirengęs baltu „rūbu, ir jis atėjo ir atsistojo priešais mane.

6 Ir buvo taip, kad jis kreipėsi į mane ir liepė man sekti paskui jį.

7 Ir buvo taip, kad sekdamas paskui jį aš išvydau save tamsiame ir niūriame tyrlaukyje.

8 Ir keliavęs tamsoje daugelį valandų, pradėjau melstis Viešpačiui, kad jis „pasigailėtų manęs vardan daugybės savo švelnių pasigailėjimų.

9 Ir buvo taip, kad po to, kai

19a 1 Nef 16:7.

21a RR Atleisti.

22a RR Dėkingas,
padėkos, dėkojimas.
b 1 Nef 5:9.

8 2a RR Sapnas;
Apreiškimas.
b 1 Nef 10:17.
RR Regėjimas.
3a 1 Nef 8:14–18.

4a 1 Nef 8:35–36.

5a DŽS–I 1:30–32.

8a RR Gailėstingumas,
gailėstingas.

pasimeldžiau, aš pamačiau didelį ir erdvų ^alauką.

10 Ir buvo taip, kad pamačiau ^amedį, kurio ^bvaisius buvo trokštinas, kad padarytų žmogų laimingą.

11 Ir buvo taip, kad aš priėjau ir valgiau jo ^avaisiaus; ir pamačiau, kad jis buvo saldžiausias iš visų, kuriuos kada nors buvau valgęs. Taip, ir pamačiau, kad jo vaisius buvo baltas, pranokstantis bet kokią ^bbaltumą, kokią kada nors buvau matęs.

12 Ir kai aš valgiau jo vaisiaus, jis pripildė mano sielą nepaprastai didelio ^adžiaugsmo; todėl ^bpanorau, kad mano šeima taip pat jo valgytų; nes aš žinojau, kad jis buvo ^ctrokštinas labiau už visus kitus vaisius.

13 Ir kai aš apsižvalgiau aplink, tikėdamasis atrasti ir savo šeimą, pamačiau vandens ^aupę, ir ji tekėjo tolyn, netoli medžio, nuo kurio aš valgiau vaisiaus.

14 Ir aš pažvelgiau, kad pamatyčiau, iš kur ji atiteka; ir netoliese pamačiau jos ištakas, o prie jos ištakų pamačiau jūsų motiną Sariją ir Samą bei Nefį; ir jie stovėjo lyg nežinotų, kur jiems eiti.

15 Ir buvo taip, kad aš jiems močiau, ir taip pat garsiu balsu sakiau, kad ateitų pas mane ir valgytų vaisiaus, kuris buvo trokštinas labiau už visus kitus vaisius.

16 Ir buvo taip, kad jie atėjo pas mane ir taip pat valgė vaisiaus.

17 Ir buvo taip, kad aš troškau, kad Lamanas ir Lemuelis ateitų ir taip pat valgytų vaisiaus; todėl aš pažvelgiau link upės ištakų, tikėdamasis pamatyti juos.

18 Ir buvo taip, kad pamačiau juos, bet jie nepanoro ^aateiti pas mane ir valgyti vaisiaus.

19 Ir aš pamačiau geležinę ^alazdą, ir ji driekėsi išilgai upės kranto ir vedė prie medžio, šalia kurio stovėjau.

20 Ir aš taip pat pamačiau ^aankštą ir siaurą kelią, kuris driekėsi išilgai geležinės lazdos iki pat medžio, prie kurio stovėjau; ir jis taip pat vedė pro versmės ištakas į didelį ir erdvų tarsi pasaulis ^blauką.

21 Ir aš mačiau nesuskaičiuojamus būrius žmonių, daugelis iš kurių veržėsi pirmyn, kad pasiektų ^akelią, vedantį prie medžio, prie kurio stovėjau.

22 Ir buvo taip, kad jie atėjo ir patraukė keliu, kuris vedė prie medžio.

23 Ir buvo taip, kad pakilo tamsos ^amigla; taip, netgi nepaprastai tiršta tamsos migla, netgi tokia, kad tie, kurie patraukė keliu, pametė savo kelią, nuklydo ir pasimetė.

24 Ir buvo taip, kad pamačiau kitus, besiveržiančius pirmyn, ir jie atėjo, ir nusitvėrė geležinės

9a Mt 13:38.

10a Pr 2:9;

Apr 2:7; 22:2;

1 Nef 11:4, 8–25.

RR Gyvenimo medis, gyvybės medis.

b Al 32:41–43.

11a Al 5:34.

b 1 Nef 11:8.

12a RR Džiaugsmas.

b Al 36:24.

c 1 Nef 15:36.

13a 1 Nef 12:16–18; 15:26–29.

18a 2 Nef 5:20–25.

19a Ps 2:9; Apr 12:5;

DŽSV, Apr 19:15;

1 Nef 8:30; 11:25;

15:23–24.

20a Mt 7:14;

2 Nef 31:17–20.

b Mt 13:38.

21a RR Kelias.

23a 1 Nef 12:17; 15:24.

lazdos galo, ir veržėsi pirmyn per tamsos miglą, tvirtai laikydamiesi geležinės lazdos, kol atėjo ir valgė medžio vaisiaus.

25 O užvalgę medžio vaisiaus, jie apsižvalgę aplink lyg „gėdytūsi.

26 Ir aš taip pat apsižvalgiau aplinkui ir pamačiau kitoje vandens upės pusėje didžiulį ir „erdvų pastatą; ir jis tarsi kybojo ore, aukštai virš žemės.

27 Ir jis buvo pilnas žmonių, tiek senų, tiek ir jaunų, tiek vyrų, tiek ir moterų; ir jų rūbai buvo labai puikūs; ir jie „tyčiojosi ir rodė pirštais į tuos, kurie priėjo ir valgė vaisiaus.

28 Ir „paragavę vaisiaus šie ^bgėdinosi tų, kurie iš jų šaipėsi; ir jie „atpuolė į uždraustus kelius ir pasimetė.

29 Ir dabar, aš, Nefis, nerašau „visų savo tėvo žodžių.

30 Bet, rašant trumpai, štai jis pamatė kitas minias, besiveržiančias pirmyn; ir jie atėjo, ir nusitvėrė geležinės „lazdos galo, ir veržėsi savo keliu pirmyn, nuolat tvirtai laikydamiesi geležinės lazdos, kol atėjo ir puolė žemėn, ir valgė medžio vaisiaus.

31 Ir jis taip pat matė kitas „minias, apgraibomis ieškančias kelio link to didžiulio ir erdvaus pastato.

32 Ir buvo taip, kad daugelis paskendo „versmės gelmėse; ir

daugelis prapuolė iš jo akiračio, klaidžiodami nežinomais keliais.

33 Ir didelė buvo minia, kuri įėjo į tą keistą pastatą. Ir įėjo į tą pastatą, jie rodė „pašaipos pirštu į mane ir į tuos, kurie taip pat valgė vaisiaus; bet mes jų nepaisėme.

34 Štai mano tėvo žodžiai: Nes, kurie tik jų „paisė, atpuolė.

35 O „Lamanas ir Lemuelis nevalgė vaisiaus, – sakė mano tėvas.

36 Ir buvo taip, kad mano tėvas, pasakęs visus žodžius apie savo sapną, arba regėjimą, kurių buvo daug, sakė mums, kad dėl to, ką matė regėjime, jis nepaprastai baiminasi dėl Lamano ir Lemuelio; taip, jis baiminasi, kad jie nebūtų išmesti iš Viešpaties akivaizdos.

37 Ir tada su visu švelnaus „gimdytojo jausmu jis ragino juos išiklausyti į jo žodžius, kad galbūt Viešpats pasigailėtų ir neatmestų jų; taip, mano tėvas pamokslavo jiems.

38 Ir baigęs pamokslauti jiems, ir taip pat išpranašavęs daugelį dalykų, jis liepė jiems laikytis Viešpaties įsakymų; ir liovėsi jiems kalbėjęs.

9 SKYRIUS

Nefis daro du metraščių rinkinius. Abu pavadinti Nefio plokštelėmis.

24a 1 Nef 8:10–12.

25a Rom 1:16; 2 Tim 1:8;

Al 46:21;

Mrm 8:38.

26a 1 Nef 11:35–36; 12:18.

27a RR Išdidumas.

28a 2 Pet 2:19–22.

b Mk 4:14–20; 8:38;

Lk 8:11–15;

Jn 12:42–43.

c RR Atsimetimas.

29a 1 Nef 1:16–17.

30a 1 Nef 15:23–24.

31a Mt 7:13.

32a 1 Nef 15:26–29.

33a RR Persekioti,

persekiuojimas.

34a Iš 23:2.

35a 1 Nef 8:17–18;

2 Nef 5:19–24.

37a RR Šeima; Gimdytojai.

Didžiosiose plokštelėse yra pasaulietinė istorija; mažesniosios pirmiausiai susijusios su šventais dalykais. Apie 600–592 m. prieš Kristaus gim.

Ir visa tai, ir taip pat daug daugiau dalykų, kurie negali būti užrašyti ant šių plokštelių, mano tėvas matė, girdėjo ir kalbėjo, gyvendamas palapinėje „Lemuelio slėnyje.

2 Ir dabar, kaip esu kalbėjęs dėl šitų plokštelių, štai, tai ne tos plokštelės, ant kurių aš rašau visą savo žmonių istorijos aprašymą; nes „plokštelėms, ant kurių sudarinėju visą savo liaudies aprašymą, esu davęs Nefio vardą; todėl jos vadinamos Nefio plokštelėmis pagal mano paties vardą; ir šitos plokštelės taip pat vadinamos Nefio plokštelėmis.

3 Kaip ten bebūtų, esu gavęs Viešpaties įsakymą, kad turiu padaryti šias plokšteles ypatingam „tikslui, kad ant jų būtų išraižytas mano žmonių^b tarnystės aprašymas.

4 Ant kitų plokštelių turi būti išraižytas aprašymas apie karalių valdymą ir mano žmonių karus bei kovas; todėl šios plokštelės daugiau yra apie tarnystę; o „kitos plokštelės daugiau yra apie karalių valdymą bei mano žmonių karus ir kovas.

5 Taigi Viešpats įsakė man pa-

gaminti šias plokšteles „išmintinam jo tikslui, kurio aš nežinau.

6 Bet Viešpats „žino viską nuo pradžios; todėl jis paruošia kelią atlikti visus jo darbus tarp žmonių vaikų; nes štai jis turi visą^b galią visiems savo žodžiams įvykdyti. Ir taip yra. Amen.

10 SKYRIUS

Lehis išpranašauja, kad babiloniečiai paims žydus nelaisvėn. Jis kalba apie Mesijo, Gelbėtojo, Išpirkėjo atėjimą tarp žydų. Lehis taip pat kalba apie atėjimą to, kuris pakrikštys Dievo Avinėlių. Lehis kalba apie Mesijo mirtį ir prisikėlimą. Izraelio išsklaidymą ir surinkimą jis prilygina alyvmedžiui. Nefis kalba apie Dievo Sūnų, apie Šventosios Dvasios dovaną ir apie teismo poreikį. Apie 600–592 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, aš, Nefis, tęsiu savo darbą, savo valdymo ir tarnystės aprašymą ant „šitų plokštelių; todėl, prieš tęsdamas savo aprašymą, turiu šiek tiek pakalbėti apie savo tėvo ir taip pat apie savo brolių reikalus.

2 Nes štai buvo taip, jog baigęs pasakoti savo „sapną ir taip pat raginti juos būti kuo stropiausias, mano tėvas kalbėjo jiems dėl žydų –

3 kad po to, kai jie bus sunaikinti, būtent tas didis „Jeruzalės

9 1a 1 Nef 2:4–6, 8, 14–15; 16:6.

2a 1 Nef 19:2, 4; JokK 3:13–14; MŽ 1:2–11; DS 10:38–40. RR Plokštelės.

3a DS 3:19.

b 1 Nef 6:3.

4a JokK 1:2–4; MŽ 1:10.

5a 1 Nef 19:3; MŽ 1:7;

Al 37:2, 12, 14.

6a 2 Nef 9:20; DS 38:2;

Moz 1:6, 35.

RR Visažinis.

b Mt 28:18.

10 1a 1 Nef 9:1–5; 19:1–6;

JokK 1:1–4.

2a 1 Nef 8.

3a Est 2:6; 2 Nef 6:8;

Hel 8:20–21.

miestas, ir daugelis bus ^bišvesti nelaisvėn į ^cBabilonę, Viešpačiui tinkamu metu jie vėl ^asugrįš, taip, būtent bus parvesti iš nelaisvės; ir po to, kai bus parvesti iš nelaisvės, jie vėl apgyvens savo paveldo žemę.

4 Taip, būtent po ^ašešių šimtų metų nuo to laiko, kai mano tėvas paliko Jeruzalę, ^bpranašą Viešpats Dievas pakels tarp žydų – būtent ^cMesiją, arba, kitais žodžiais, pasaulio Gelbėtoją.

5 Ir jis taip pat kalbėjo apie pranašus – kokia daugybė ^aliudijo apie tai, apie šį Mesiją, apie kurį jis kalbėjo, arba šitą pasaulio Išpirkėją.

6 Taigi visa žmonija buvo prapulties ir ^anuopuolio būsenoje ir visuomet būtų, jei nepasikliautų šituo Išpirkėju.

7 Ir jis taip pat kalbėjo apie ^apranašą, kuris turi ateiti prieš Mesiją, kad paruoštų Viešpaties kelią.

8 Taip, būtent jis išeis ir šauks tyruose: ^aParuoškite Viešpaties kelią ir tiesinkite jo takus; nes čia tarp jūsų stovi tas, kurio jūs nepažįstate; jis galingesnis už mane, ir jo sandalų dirželio aš nesu vertas atrišti. Ir daug kalbėjo mano tėvas apie tai.

9 Ir mano tėvas sakė, kad jis krikštys ^aBetabaroje, už Jordano; ir jis taip pat sakė, kad jis ^bkrikštys vandeniui, būtent, kad jis pakrikštys Mesiją vandeniui.

10 Ir pakrikštyjęs Mesiją vandeniui, jis pamatys ir paliudys, kad pakrikštijo Dievo ^aAvinėlių, kuris paims pasaulio nuodėmes.

11 Ir buvo taip, kad ištareš šituos žodžius, mano tėvas kalbėjo mano broliams apie evangeliją, kuri bus skelbiama tarp žydų, ir taip pat apie žydų ^anusiritimą į ^bnetikėjimą. Ir po to, kai jie nužudys ^cMesiją, kuris ateis, po to, kai bus nužudytas, jis ^aprisikels iš mirusiųjų ir ^cŠventąją Dvasia apreikš save kita taučiams.

12 Taip, mano tėvas daug kalbėjo būtent apie kitataučius, ir taip pat apie Izraelio namus, kad jie bus prilyginti ^aalyvmedžiui, kurio šakos bus nulaužtos ir ^bišsklaidytos po visą žemės veidą.

13 Todėl jis sakė, jog būtina, kad būtume vieningai vedami į pažado ^ažemę, idant išsipildytų Viešpaties žodis, jog būsimė išsklaidyti po visą žemės veidą.

14 Ir po to, kai Izraelio namai bus išsklaidyti, jie bus vėl

3b 2 Nef 25:10.
RR Chronologija – 587 Pr. Kristaus gim.
c Ez 24:2; 1 Nef 1:13;
Om 1:15.
d Jer 29:10; 2 Nef 6:8–9.
4a 1 Nef 19:8;
2 Nef 25:19; 3 Nef 1:1.
b 1 Nef 22:20–21.
c RR Mesijas.
5a JokK 7:11; Mzj 13:33;
Hel 8:19–24;
3 Nef 20:23–24.

6a RR Nuopuolis,
Adomo ir Ievos.
7a 1 Nef 11:27;
2 Nef 31:4.
8a Iz 40:3; Mt 3:1–3.
9a Jn 1:28.
b RR Jonas Krikštytojas.
10a RR Dievo Avinėlis.
11a JokK 4:14–18.
b Mrm 5:14.
c RR Jėzus Kristus;
Nukryžiuojamas.
d RR Prikėlimas.

e RR Šventoji Dvasia.
12a Pr 49:22–26;
1 Nef 15:12;
2 Nef 3:4–5;
JokK 5; 6:1–7.
RR Alyvmedis;
Viešpaties
vynuogynas.
b 1 Nef 22:3–8.
RR Izraelis – Izraelio
išsklaidymas.
13a 1 Nef 2:20.
RR Pažadėtoji žemė.

“surinkti; arba galiausiai, kai ^bkitataučiai gaus evangelijos pilnatvę, ^calyvmedžio prigimtinės šakos, arba Izraelio namų likučiai, bus įskiepyti, arba pažins tikrąjį Mesiją, savo Viešpatį ir savo Išpirkėją.

15 Ir tokia kalba mano tėvas pranašavo ir kalbėjo mano broliams, ir taip pat daug daugiau dalykų, kurių aš nerašau į šią knygą, nes tiek jų, kiek man atrodė tinkama, aš parašiau savo “kitoje knygoje.

16 Ir visa tai, apie ką kalbėjau, buvo padaryta, kai mano tėvas gyveno palapinėje Lemuelio slėnyje.

17 Ir buvo taip, jog kai aš, Nefis, išgirdau visus šiuos savo tėvo “žodžius apie tai, ką jis matė ^bregėjime, ir taip pat apie dalykus, kuriuos jis kalbėjo Šventosios Dvasios galia, ta galia, kurią jis gavo per tikėjimą Dievo Sūnumi – o Dievo Sūnus buvo ^cMesijas, kuris ateis – aš, Nefis, taip pat troškau matyti, girdėti ir žinoti tai Šventosios Dvasios galia, kuri yra Dievo ^ddovana visiems tiems, kas ^estropiai jo ieško, taip pat ^fsenovės laikais, kaip ir tuo metu, kuriuo jis apreikš save žmonių vaikams.

18 Nes jis yra “tas pats vakar, šiandien ir per amžius; ir kelias

paruoštas visiems žmonėms nuo pasaulio įkūrimo, jei bus taip, kad jie atgailaus ir ateis pas jį.

19 Nes tas, kas stropiai ieško, ras; ir Dievo “slėpiniai bus atskleisti jam ^bŠventosios Dvasios galia, taip pat šiais laikais, kaip ir senovės laikais, ir taip pat senovės laikais, kaip ir ateinančiais laikais; taigi Viešpaties ^ckelias – vienas amžinas ratas.

20 Todėl atmink, o žmogau, už visus savo darbus tu būsi atvestas į ^ateismą.

21 Todėl, jei savo “išbandymo dienomis siekėte elgtis nedorai, tai priešais Dievo teismo krasę būsite pripažinti ^bnešvariais; o niekas nešvarus negali gyventi su Dievu; todėl jūs būsite atmesti amžinai.

22 Ir Šventoji Dvasia įgalioja mane kalbėti tai ir nenutylėti to.

11 SKYRIUS

Nefis mato Viešpaties Dvasią ir regėjime jam parodomą gyvybės medį. Jis mato Dievo Sūnaus motiną ir sužino apie Dievo nuolaidumą. Jis mato Dievo Avinėlio krikštą, tarnystę ir nukryžiuvimą. Jis taip pat mato Avinėlio dvylikos apaštalų pašaukimą ir tarnystę. Apie 600–592 m. prieš Kristaus gim.

Nes buvo taip, kad kai užside-

14a RR Izraelis – Izraelio surinkimas.
b 1 Nef 13:42;
DS 14:10.
c JokK 5:8, 52, 54, 60, 68.
15a 1 Nef 1:16–17.
17a En 1:3; Al 36:17.
b 1 Nef 8:2.
c RR Mesijas.

d RR Šventoji Dvasia.
e Mor 10:4–5, 7, 19.
f DS 20:26.
18a Hbr 13:8; Mrm 9:9;
DS 20:12.
RR Dievas, Dievybė.
19a RR Dievo slėpiniai.
b RR Šventoji Dvasia.
c Al 7:20; DS 3:2; 35:1.

20a Mok 12:14;
2 Nef 9:46.
RR Teismas,
paskutinytis.
21a Al 34:32–35.
b 1 Kor 6:9–10;
3 Nef 27:19;
DS 76:50–62;
Moz 6:57.

gęs troškimu pažinti tai, ką matė mano tėvas, ir tikėdamas, kad Viešpats gali tai man atskleisti, sėdėjau „maštydamas savo širdyje, aš buvau ^bpagautas Viešpaties Dvasios, taip, į nepaprastai aukštą ^ckalną, kurio niekada lig tol nebuvau matęs ir ant kurio niekada lig tol nebuvau stątes savo kojos.

2 Ir Dvasia tarė man: Ko tu trokšti?

3 Ir aš tariau: Trokštu pamatyti tai, ką „matė mano tėvas.

4 Ir Dvasia tarė man: Ar tiki, kad tavo tėvas matė „medį, apie kurį kalbėjo?

5 Ir aš tariau: Taip, tu žinai, kad „tikiu visais savo tėvo žodžiais.

6 Ir man ištarus šituos žodžius, Dvasia sušuko garsiu balsu, sakydama: Osana Viešpačiui, aukščiausiam Dievui; nes jis visos „žemės, taip, netgi visa ko Dievas. Ir palaimintas esi tu, Nefi, kad ^btiki aukščiausiojo Dievo Sūnų; todėl tu pamatysi tai, ko trokšti.

7 Ir štai, tai bus duota tau kaip „ženklas, kad po to, kai pamatysi medį, vedantį vaisių, kurio pat valgė tavo tėvas, tu taip pat išvysi vyrą, nusileidžiantį iš dangaus, ir tu jį matysi; ir jį pamatęs, tu ^bliudysi, kad tai Dievo Sūnus.

8 Ir buvo taip, kad Dvasia tarė

man: Pažvelk! Ir aš pažvelgiau ir pamačiau medį; ir jis buvo kaip tas „medis, kurį matė mano tėvas; ir jo grožis buvo neprilygstamas, taip, pranokstantis bet kokį grožį; ir jo ^bbaltumas pranoko supustyto sniego baltumą.

9 Ir buvo taip, kad pamatęs tą medį, aš tariau Dvasiai: Matau, kad parodei man medį, „vertingesnį už viską.

10 Ir ji tarė man: Ko tu trokšti?

11 Ir aš tariau jai: Sužinoti jo „išaiškinimą, – nes aš kalbėjau jai, kaip kalba vyras; nes pastebėjau, kad ji buvo vyro ^bpavidalo; tačiau nepaisant to, aš žinojau, kad tai buvo Viešpaties Dvasia; ir ji kalbėjo su manimi, kaip vienas vyras kalba su kitu.

12 Ir buvo taip, kad ji tarė man: Pažvelk! Ir aš pažvelgiau, lyg žiūrėčiau į ją, ir jos nebemačiau; nes ji dingo iš mano akivaizdos.

13 Ir buvo taip, kad aš pažvelgiau ir pamačiau didį Jeruzalės miestą ir taip pat kitus miestus. Ir pamačiau Nazareto miestą; ir „Nazareto mieste pamačiau ^bmergele, ir ji buvo nepaprastai skaisti ir balta.

14 Ir buvo taip, kad aš mačiau „dangus prasiveriant ir angelas nužengė ir atsistojo priešais mane, ir tarė man: Nefi, ką matai?

15 Ir aš jam tariau: Mergele,

11 1a DS 76:19.
RR Maštyti.
b 2 Kor 12:1–4;
Apr 21:10; 2 Nef 4:25;
Moz 1:1.
c Paklšt 10:1; Etr 3:1.
3a 1 Nef 8:2–34.
4a 1 Nef 8:10–12;
15:21–22.

5a 1 Nef 2:16.
6a Iš 9:29; 2 Nef 29:7;
3 Nef 11:14;
Moz 6:44.
b RR Tikėjimas, tikėti.
7a RR Ženklas.
b RR Liudijimas.
8a 1 Nef 8:10.
b 1 Nef 8:11.

9a 1 Nef 11:22–25.
11a Pr 40:8.
b Etr 3:15–16.
13a Mt 2:23.
b Lk 1:26–27; Al 7:10.
RR Marija, Jėzaus motina.
14a Ez 1:1;
1 Nef 1:8.

gražiausią ir skaisčiausią iš visų kitų mergelių.

16 Ir jis tarė man: Ar pažįsti Dievo nuolaidumą?

17 Ir aš tariu jam: Aš žinau, kad jis myli savo vaikus; tačiau aš ne viską suprantu.

18 Ir jis tarė man: Štai ^amergelė, kurią matai, yra Dievo Sūnaus ^bmotina pagal kūną.

19 Ir buvo taip, kad aš pastebėjau, jog ji buvo pagauta Dvasios; ir po to, kai ji kažkiek laiko buvo nunešta ^dDvasioje, angelas tarė man, sakydamas: Pažvelk!

20 Ir aš pažvelgiau ir vėl pamačiau mergele, nešančią ^avaiką ant rankų.

21 Ir angelas tarė man: Stebėk Dievo ^aAvinėlį, taip, netgi Amžinojo ^bTėvo ^cSūnų! Ar supranti, ką reiškia ^dmedis, kurį matė tavo tėvas?

22 Ir aš atsakiau jam, sakydamas: Taip, tai Dievo ^ameilė, kuri plačiai išsilieja žmonių vaikų širdyse; todėl ji yra visų trokštamiausia.

23 Ir jis tarė man, sakydamas: Taip, ir labiausiai ^adžiuginanti sielą.

24 Ir pasakęs šituos žodžius, jis tarė man: Pažvelk! Ir aš pažvelgiau ir išvydau Dievo Sūnų, ^aeinantį tarp žmonių vaikų; ir

mačiau daugelį iš jų puolant jam po kojų ir garbinant jį.

25 Ir buvo taip, jog supratau, kad geležinė ^alazda, kurią matė mano tėvas, buvo Dievo žodis, vedantis prie ^bgyvųjų vandenų versmės, arba prie gyvybės ^cmedžio; vandenų, kurie yra Dievo meilės atvaizdavimas; ir taip pat supratau, kad gyvybės medis buvo Dievo meilės atvaizdavimas.

26 Ir angelas vėl tarė man: Pažvelk ir stebėk Dievo ^anuolaidumą!

27 Ir aš pažvelgiau ir ^apamačiau pasaulio Išpirkėją, apie kurį buvo kalbėjęs mano tėvas; ir taip pat pamačiau ^bpranašą, kuris paruoš kelią prieš jį. Ir Dievo Avinėlis atėjo, ir buvo jo ^cpakrikštytas; ir po to, kai jis buvo pakrikštytas, aš mačiau prasivėrusius dangus ir Šventoji Dvasia nusileido iš dangaus ir pasiliko ant jo ^dbalandžio pavidalu.

28 Ir aš mačiau, kad jis ėjo tar naudamas žmonėms ^agalioje ir didelėje šlovėje; ir minios susirinko klausytis jo; ir aš mačiau, kad jie išmetė jį lauk iš savo tarpo.

29 Ir aš taip pat mačiau ^advylika kitų, sekančių juo. Ir buvo taip, kad jie buvo Dvasioje nunešti tolyn nuo mano veido ir aš nebemačiau jų.

18a Iz 7:14;
Lk 1:34–35.

^b Mzj 3:8.

19a Mt 1:20.

20a Lk 2:16.

21a RR Dievo Avinėlis.

^b RR Dievas,
Dievybė – Dievas
Tėvas.

^c RR Jėzus Kristus.

^d 1 Nef 8:10; Al 5:62.

RR Gyvenimo medis,
gyvybės medis.

22a RR Meilė.

23a RR Džiaugsmas.

24a Lk 4:14–21.

25a 1 Nef 8:19.

^b RR Gyvasis vanduo.

^c Pr 2:9; Al 32:40–41;

Moz 4:28, 31.

26a 1 Nef 11:16–33.

27a 2 Nef 25:13.

^b Mt 11:10;

1 Nef 10:7–10;

2 Nef 31:4.

^c RR Krikštas, krikštyti.

^d RR Balandžio ženklas.

28a DS 138:25–26.

29a RR Apaštalas.

30 Ir buvo taip, kad angelas vėl kalbėjo man, sakydamas: Pažvelk! Ir aš pažvelgiau ir pamačiau vėl prasivėrusius dangus, ir mačiau angelus, “besileidžiančius ant žmonių vaikų; ir jie tarnavo jiems.

31 Ir vėl jis tarė man, sakydamas: Pažvelk! Ir aš pažvelgiau ir išvydau Dievo Avinėlių, einančių tarp žmonių vaikų. Ir aš mačiau minias žmonių, kurie buvo ligoti ir suspausti visokių negalių, “velnių bei ^bnetyrų dvasių; ir angelas pasakė ir parodė man visa tai. Ir jie buvo “išgydyti Dievo Avinėlio galia; ir velniai bei netyros dvasios buvo išvartytos.

32 Ir buvo taip, kad angelas tarė man, sakydamas: Pažvelk! Ir aš pažvelgiau ir pamačiau Dievo Avinėlių, kad jis buvo suimtas žmonių; taip, nesibai giančiojo Dievo Sūnus buvo “teisiamas pasaulio; ir aš mačiau ir liudiju.

33 Ir aš, Nefis, mačiau, kad jis buvo iškeltas ant “kryžiaus ir ^bnužudytas dėl pasaulio nuodėmių.

34 Ir po to, kai jis buvo nužudytas, aš mačiau žemės minias, susirinkusias kovoti prieš Avinėlio apaštalus; nes taip Viešpaties angelas pavadino dvylika.

35 Ir žemės minia buvo susirinkusi; ir aš pastebėjau, kad jie buvo dideliame ir erdviame “pastate kaip tas pastatas, kurį

matė mano tėvas. Ir Viešpaties angelas vėl tarė man, sakydamas: Stebėk pasaulį ir jo išmintį; taip, stebėk Izraelio namus, susirinkusius kovoti prieš dvylika Avinėlio apaštalų.

36 Ir buvo taip, jog aš mačiau ir liudiju, kad didelis ir erdvus pastatas buvo pasaulio “išdidumas; ir jis sugriuvo, ir jo griuvinas buvo nepaprastai smarkus. Ir Viešpaties angelas vėl kalbėjo man, sakydamas: Toks bus sunaikinimas visų tautų, giminių, liežuvių ir liaudžių, kurie kovos prieš dvylika Avinėlio apaštalų.

12 SKYRIUS

Nefis regėjime mato pažado žemę, jos gyventojų teisumą, nedorybę ir smukimą, Dievo Avinėlio atėjimą pas juos, mato, kaip dvylika mokinių ir dvylika apaštalų teis Izraelį ir mato pasibjaurėtiną ir nešvarią būseną tų, kurie nusirito į netikėjimą. Apie 600–592 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad angelas man tarė: Pažvelk ir stebėk savo sėklą ir taip pat sėklą savo brolių. Ir aš pažvelgiau ir pamačiau pažado “žemę; ir mačiau minias žmonių, taip, lyg jų būtų taip daug, kaip jūros smilčių.

2 Ir buvo taip, kad mačiau minias, surinktas kautis viena prieš kitą; ir mačiau “karus ir karų

30a RR Angelai.

31a Mk 5:15–20;

Mzj 3:5–7;

RR Velniai.

b RR Dvasia – Piktosios dvasios.

c RR Išgydyti,

išgydymai.

32a Mk 15:17–20.

33a Jn 19:16–19;

Mzj 3:9–10;

3 Nef 27:14.

RR Kryžius.

b RR Apmokėti,

apmokėjimas.

35a 1 Nef 8:26; 12:18.

36a RR Išdidumas.

12 1a RR Pažadėtoji žemė.

2a En 1:24; Mrm 8:7–8.

RR Karas.

gandus bei didžiules žudynes kalaviju tarp mano žmonių.

3 Ir buvo taip, kad mačiau daug kartų, praėjusių karų ir kovų žemėje sąlygomis; ir mačiau tiek daug miestų, kad net neskaičiavau jų.

4 Ir buvo taip, kad mačiau „tamsos“ miglą ant pažado žemės veido; ir mačiau žaibus ir girdėjau griaustinius ir žemės drebėjimus bei visokius audringus triukšmus; ir mačiau žemę ir plyšinėjančias uolas; ir mačiau kalnus, griūvančius į gabalus; ir mačiau lūžtančias žemės lygumas; ir mačiau daug „prasmengančių miestų; ir mačiau daug miestų, degančių ugnyje; ir mačiau daug miestų, griūvančių žemėn dėl jos drebėjimo.

5 Ir buvo taip, kad pamatęs tai, aš išvydau tamsos „ūką, kad jis ėjo nuo žemės veido; ir štai mačiau minias, nekritusias nuo didžių ir baisių Viešpaties teismų.

6 Ir mačiau prasivėrusius dangus ir Dievo „Avinėlių, nusileidžiantį iš dangaus; ir jis nužengė ir parodė save jiems.

7 Ir taip pat mačiau ir liudiju, kad Šventoji Dvasia nusileido ant „dvylikos kitų; ir jie buvo Dievo iššventinti ir išrinkti.

8 Ir angelas tarė man, sakydamas: Stebėk dvylika Avinėlio

mokinių, kurie išrinkti tarnauti tavo sėklai.

9 Ir jis tarė man: Tu atsimeni „dvylika Avinėlio apaštalų? Štai jie yra tie, kurie ^bteis dvylika Izraelio genčių; todėl dvylika tavo sėklos tarnų bus jų teisiami; nes jūs esate Izraelio namų.

10 Ir šie „dvylika tarnų, kuriuos matai, teis tavo sėklą. Ir štai jie teisūs per amžius; nes dėl jų tikėjimo Dievo Avinėliu jų ^bapdarai išbalinti jo krauju.

11 Ir angelas tarė man: Pažvelk! Ir aš pažvelgiau ir pamačiau „tris kartas, praėjusias teisume; ir jų apdarai buvo balti, netgi kaip Dievo Avinėlio. Ir angelas tarė man: Šie yra išbalinti Avinėlio krauju dėl to, kad tiki jį.

12 Ir aš, Nefis, taip pat mačiau daugelį iš „ketvirtosios kartos, kurie pragyveno teisume.

13 Ir buvo taip, kad mačiau susirinkusias žemės minias.

14 Ir angelas tarė man: Stebėk savo sėklą ir taip pat savo brolių sėklą.

15 Ir buvo taip, kad aš pažvelgiau ir pamačiau savo sėklos žmones, miniomis susirinkusius „prieš mano brolių sėklą; ir jie buvo susirinkę kautis.

16 Ir angelas tarė man, sakydamas: Stebėk versmę „nešvaraus vandens, kuri matė tavo tėvas; taip, būtent ^bupe, apie kurią jis

4a 1 Nef 19:10.
b Hel 14:20–28.

c 3 Nef 8:14.
5a 3 Nef 8:20; 10:9.

6a 2 Nef 26:1, 9;
3 Nef 11:3–17.

7a 3 Nef 12:1; 19:12–13.

9a Lk 6:13.
b Mt 19:28;

DS 29:12.

RR Teismas,
paskutinis.

10a 3 Nef 27:27;
Mrm 3:18–19.

b Apr 7:14;

Al 5:21–27; 13:11–13;
3 Nef 27:19–20.

11a 2 Nef 26:9–10;

3 Nef 27:30–32.

12a Al 45:10–12;
Hel 13:5, 9–10;

3 Nef 27:32;

4 Nef 1:14–27.

15a Mrm 6.

16a RR Nešvarumai,
nešvara.

b 1 Nef 8:13; 15:26–29.

kalbėjo; o jos gelmės yra ‘pragaro gelmės.

17 O tamsos ‘miglos yra velnio pagundos, kurios ^bapakina akis ir užkietina žmonių vaikų širdis ir nuklaidina juos į ‘plačius kelius, todėl jie žūva ir prapuola.

18 O didelis ir erdvus ‘pastatas, kurį matė tavo tėvas, yra žmonių vaikų tušti ^bįsivaizdavimai ir ‘išdidumas. Ir didžiulės ir baisi ‘praraja skiria juos; taip, būtent ‘teisingumo žodis Amžinojo Dievo ir Mesijo – Dievo Avinėlio, apie kurį Šventoji Dvasia liudija nuo pasaulio pradžios iki šiol ir nuo šiol visada ir per amžius.

19 Ir kol angelas kalbėjo šituos žodžius, aš stebėjau ir mačiau, kad mano brolių sėkla kovojo prieš mano sėklą sulig angelo žodžiais; ir pamačiau, kad dėl mano sėklos išdidumo ir velnio ‘pagundų mano brolių sėkla ^bpergalėjo mano sėklos žmones.

20 Ir buvo taip, kad išvydau ir mačiau savo brolių sėklos žmones, kad jie nugalėjo mano sėklą; ir išėjo miniomis ant žemės veido.

21 Ir aš mačiau juos susirinkusius miniomis; ir mačiau ‘karus ir karų gaudus tarp jų; ir mačiau, kad karuose ir karų gauduose praėjo daug kartų.

22 Ir angelas tarė man: Štai šitie ‘nusiris į netikėjimą.

23 Ir buvo taip, kad pamačiau, jog po to, kai nusirito į netikėjimą, jie tapo ‘tamsia ir atstumiančiais, ir ^bnešvaria liaudimi, pilna ‘tingumo ir visokių bjaurumų.

13 SKYRIUS

Nefis regėjime mato velnio bažnyčią, įkurtą tarp kitataučių, Amerikos atradimą ir kolonizavimą, daugelio aiškių ir vertingų Biblijos dalių praradimą, galutinę kitataučių atsimetimo būseną, evangelijos sugrąžinimą, paskutiniųjų dienų Raštų išėjimą ir Sionės statymą. Apie 600–592 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad angelas tarė man, sakydamas: Pažvelk! Ir aš pažvelgiau ir pamačiau daug tautų ir karalysčių.

2 Ir angelas tarė man: Ką matai? Ir aš tariau: Matau daug tautų ir karalysčių.

3 Ir jis tarė man: Tai kitataučių tautos ir karalystės.

4 Ir buvo taip, kad aš mačiau ‘didžiulės bažnyčios formavimą tarp ^bkitataučių tautų.

5 Ir angelas tarė man: Stebėk formavimą bažnyčios, kuri yra labiausiai pasibjaurėtina iš visų kitų bažnyčių, kuri ‘žudo Dievo

16c RR Pragaras.

17a 1 Nef 8:23; 15:24;
DS 10:20–32.

b RR Atsimetimas.

c Mt 7:13–14.

18a 1 Nef 8:26; 11:35–36.

b Jer 7:24.

c RR Išdidumas.

d Lk 16:2;

1 Nef 15:28–30.

e RR Teisingumas.

19a RR Gundyti,
gundymas.

b Jar 1:10;

MŽ 1:1–2.

21a Mrm 8:8;

Mor 1:2.

RR Karas.

22a 1 Nef 15:13;

2 Nef 26:15.

23a 2 Nef 26:33.

b 2 Nef 5:20–25.

c RR Dykas,
dykinėjimas, tingus,
tingumas.

13 4a 1 Nef 13:26, 34;

14:3, 9–17.

b RR Kitataučiai.

5a Apr 17:3–6;

1 Nef 14:13.

šventuosius, taip, ir kankina juos, ir sukausto juos, ir pajungia juos geležies ^bjungu, ir veda juos į nelaisvę.

6 Ir buvo taip, kad aš pamačiau šią ^adidžiulę ir pasibjaurėtiną bažnyčią; ir mačiau ^bvelnią, kad jis buvo jos įkūrėjas.

7 Ir taip pat mačiau ^aauksą ir sidabrą, šilkus ir škarlatus, ir plonų suktų siūlų drobę, ir visokių brangių drabužių; ir mačiau daug pasileidėlių.

8 Ir angelas tarė man, sakydamas: Štai auksas ir sidabras, šilkai ir škarlatai, ir plonų suktų siūlų drobė, ir brangūs drabužiai, ir pasileidėlės – tai šios didžiulės ir pasibjaurėtinios bažnyčios ^atroškimai.

9 Ir taip pat vardan pasaulio gyriaus jie ^anaikina Dievo šventuosius ir veda juos į nelaisvę.

10 Ir buvo taip, kad aš pažvelgiau ir pamačiau daugybę vandenių; ir jie skyrė kitataučius nuo mano brolių sėklos.

11 Ir buvo taip, kad angelas tarė man: Štai Dievo rūstybė yra ant tavo brolių sėklos.

12 Ir aš pažvelgiau ir pamačiau vyrą tarp kitataučių, atskirtą nuo mano brolių sėklos daugybe vandenių; ir aš išvydau Dievo ^aDvasią, kad ji nusileido ir paveikė tą vyrą; ir jis keliavo per daugybę vandenių, netgi pas

mano brolių sėklą, kurie buvo pažadėtoje žemėje.

13 Ir buvo taip, kad aš išvydau Dievo Dvasią, kad ji paveikė kitus kitataučius; ir jie pabėgo iš nelaisvės per daugybę vandenių.

14 Ir buvo taip, kad mačiau daugelį kitataučių ^aminių ant pažado ^bžemės; ir išvydau Dievo rūstybę, kad ji buvo ant mano brolių sėklos; ir kitataučiai juos ^aišsklaidė ir sutriuškino.

15 Ir aš išvydau Viešpaties Dvasią, kad ji buvo ant kitataučių, ir jie klestėjo ir gavo ^ažemę kaip savo paveldą; ir pastebėjau, kad jie buvo balti ir nepaprastai skaitūs ir ^bgražūs, kaip mano žmonės, kol nebuvo ^aišžudyti.

16 Ir buvo taip, kad aš, Nefis, pastebėjau, jog kitataučiai, išėję iš nelaisvės, nusižemino prieš Viešpatį; ir Viešpaties galia buvo su ^ajais.

17 Ir aš pamačiau, kad jų tėvynainiai kitataučiai buvo susirinkę ant vandenių, ir taip pat ant žemės kautis prieš juos.

18 Ir pamačiau, kad Dievo galia buvo su jais, ir taip pat kad Dievo rūstybė buvo ant visų tų, kurie buvo susirinkę kautis prieš juos.

19 Ir aš, Nefis, pastebėjau, kad kitataučiai, kurie buvo išėję iš nelaisvės, Dievo galia buvo ^aišvaduoti iš visų kitų tautų rankų.

20 Ir buvo taip, kad aš, Nefis, pastebėjau, jog jie klestėjo žė-

5b Jer 28:10–14.

6a DS 88:94.

RR Velnias – Velnio bažnyčia.

b 1 Nef 22:22–23.

7a Mrm 8:36–38.

8a Apr 18:10–24;

Mrm 8:35–38.

9a Apr 13:4–7.

12a RR Įkvėpimas, įkvėpti.

14a 2 Nef 1:11;

Mrm 5:19–20.

b RR Pažadėtoji žemė.

c 1 Nef 22:7–8.

RR Izraelis – Izraelio

išsklaidymas.

15a 2 Nef 10:19.

b 2 Nef 5:21.

c Mrm 6:17–22.

16a DS 101:80.

19a 2 Nef 10:10–14;

3 Nef 21:4;

Etr 2:12.

mėje; ir pamačiau ^aknygą, ir ji buvo nešiojama tarp jų.

21 Ir angelas tarė man: Ar žinai, ką reiškia ši knyga?

22 Ir aš tariau: Nežinau.

23 Ir jis tarė: Štai ji išeina iš žydo burnos. Ir aš, Nefis, pamačiau ją; ir jis tarė man: ^aKnyga, kurią matai, yra ^bžydu ^cmetraš-tis, kuriame yra Viešpaties sandoros, kurias jis sudarė Izraelio namams; ir jame taip pat yra daug šventųjų pranašų pranašysčių; ir tai metraštis, panašus į raižinius, kurie yra ant skaitvario ^dplokštelių, išskyrus tai, kad jų ne tiek daug; vis dėlto juose yra Viešpaties sandoros, kurias jis sudarė Izraelio namams; todėl kitataučiams jie labai vertingi.

24 Ir Viešpaties angelas tarė man: Tu matei, kad knyga išėjo iš žydo burnos; ir kai ji išėjo iš žydo burnos, joje buvo Viešpaties evangelijos pilnatvė, apie kurią liudija dvylika apaštalų; ir jie liudija pagal tiesą, kuri yra Dievo Avinėlyje.

25 Todėl šitie dalykai iš ^ažydu išeina ^bkitataučiams tyri Dievo tiesos atžvilgiu.

26 Ir po to, kai jie išeina dvylikos Avinėlio apaštalų ranka iš žydu ^akitataučiams, tu matei formavimą ^bdidžiulės ir pasibjaurėtinės ^cbažnyčios, kuri yra labiausiai pasibjaurėtina iš visų kitų bažnyčių; nes štai, jie ^dpa-

šalino iš Avinėlio evangelijos daug ^eaiškių ir pačių vertingiausių dalių; ir taip pat jie pašalino daug Viešpaties sandorų.

27 Ir visa tai jie padarė, kad galėtų iškraipyti tiesius Viešpaties kelius, kad galėtų apakinti žmonių vaikų akis ir užkietinti jų širdis.

28 Todėl tu matai, kad po to, kai knyga perėjo per tos didžiulės ir pasibjaurėtinės bažnyčios rankas, daug aiškių ir vertingų dalykų pašalinta iš knygos, kuri yra Dievo Avinėlio knyga.

29 Ir po to, kai šie aiškūs ir vertingi dalykai pašalinti, ji išeina visoms kitataučių tautoms; ir po to, kai ji išeina visoms kitataučių tautoms, taip, netgi per daugybę vandenu, kuriuos matei su kitataučiais, išėjusiais iš nelaisvės, tu matei – dėl daugelio aiškių ir vertingų dalykų, išimtų iš knygos, kurie buvo aiškiai suprantami žmonių vaikams, pagal tą aiškumą, kuris yra Dievo Avinėlyje – dėl šitų dalykų, kurie yra pašalinti iš Avinėlio evangelijos, nepaprastai didelė daugybė suklumpa, taip, netgi taip, kad Šėtonas turi jiems didžią galią.

30 Nepaisant to, tu matei, kad kitataučiai, kurie išėjo iš nelaisvės ir Dievo galia yra iškelti virš visų kitų tautų ant veido šitos žemės, kuri yra rinktinė tarp visų kitų žemių, žemė, kurią Viešpats Dievas pagal san-

20a 1 Nef 14:23.

23a 1 Nef 13:38;
2 Nef 29:4–12.

b 2 Nef 3:12.

c RR Raštai.

d 1 Nef 5:10–13.

25a 2 Nef 29:4–6;

DS 3:16.

RR Žydai.

b RR Kitataučiai.

26a Mt 21:43.

b 1 Nef 13:4–6;

14:3, 9–17.

c RR Atsimetimas –

Ankstyvosios
kriščionių bažnyčios
atsimetimas.

d Mrm 8:33;

Moz 1:41.

e 1 Nef 14:20–26;

TT 1:8.

dorą atidavė tavo tėvui, kad jo sėkla turėtų kaip savo „paveldo žemę; taigi tu matai, jog Viešpats Dievas neleis, kad kitataučiai visiškai sunaikintų tavo sėklos ^bmišinį, kuris yra tarp tavo brolių.

31 Ir jis neleis, kad kitataučiai „sunaikintų tavo brolių sėklą.

32 Ir Viešpats Dievas neleis, kad kitataučiai amžinai pasiliktų toje baisioje aklumo būsenoje, kurioje, kaip matai, jie yra dėl to, kad ta „pasibjaurėtina bažnyčia, kurios formavimą esi matęs, nuslėpė aiškias ir pačias vertingiausias Avinėlio evangelijos dalis.

33 Todėl Dievo Avinėlis sako: Aš būsiu gailestingas kitataučiams, o Izraelio namų likutį aplankysiu nuožmiu teismu.

34 Ir buvo taip, kad Viešpaties angelas kalbėjo man, sakydamas: Štai, – sako Dievo Avinėlis, – po to, kai aplankysiu Izraelio namų „likutį – o šis likutis, apie kurį kalbu, yra tavo tėvo sėkla – taigi po to, kai aplankysiu juos teismu ir sutriuškinsiu kitataučių ranka, ir po to, kai kitataučiai baisiai ^bklups dėl to, kad ta pasibjaurėtina bažnyčia, kuri yra pasileidėlių motina, nuslėpė aiškiausias ir vertingiausias

Avinėlio „evangelijos dalis, – sako Avinėlis, – tą dieną aš būsiu gailestingas kitataučiams tiek, kad savo paties galia ^dišnešiu jiems daug savo evangelijos, kuri bus aiški ir vertinga, – sako Avinėlis.

35 Nes štai Avinėlis sako: Aš apreikšiu save tavo sėklai, kad jie užrašytų daugelį aiškių ir vertingų dalykų, kurių juos mokysiu; ir po to, kai tavo sėkla bus sunaikinta ir nusiritusi į netikėjimą, ir taip pat tavo brolių sėkla, štai, „šie dalykai bus paslėpti, kad išeitų kitataučiams Avinėlio dovanos ir galios dėka.

36 Ir juose bus užrašyta mano „evangelija, – sako Avinėlis, – ir mano ^buola ir mano išgelbėjimas.

37 Ir „palaiminti tie, kas stengsis įgyvendinti mano ^bSionę tą dieną, nes jie turės Šventosios Dvasios „dovaną ir galią; ir jei ^dištvers iki galo, bus iškelti paskutiniąją dieną ir išgelbėti Avinėlio nesibaigiančioje „karalystėje; ir kas tik ^fskelbs taiką, taip, didžiai džiaugsmingą naujieną, kokie nuostabūs jie bus kalnuose.

38 Ir buvo taip, kad aš išvydau savo brolių sėklos likutį, ir taip pat iš žydo burnos išėjusią Dievo Avinėlio „knygą, kad ji išėjo

30a RR Pažadėtoji žemė.
b Al 45:10–14.

31a 2 Nef 4:7; 10:18–19;
JokK 3:5–9; Hel 15:12;
3 Nef 16:8–9;
Mrm 5:20–21.

32a RR Velnias – Velnio bažnyčia.

34a RR Juozapas, Jokūbo sūnus.
b 1 Nef 14:1–3;

2 Nef 26:20.

c RR Evangelija.
d DS 10:62.

RR Sugražinimas,
evangelijos.

35a 2 Nef 27:6; 29:1–2.

RR Mormono Knyga.

36a 3 Nef 27:13–21.

b Hel 5:12;

3 Nef 11:38–39.

RR Uola, akmuo.

37a DS 21:9.

b RR Sionė.

c RR Dovana,
Šventosios Dvasios.

d 3 Nef 27:16.

RR Išverti.

e RR Celestialinė šlovė.

f Iz 52:7; Mzj 15:14–18;
3 Nef 20:40.

38a 1 Nef 13:23;

2 Nef 29:4–6.

iš kitataučių mano brolių sėklos^b likučiu.

39 Ir po to, kai ji atėjo jiems, aš pamačiau kitas „knygas, išėjusias Avinėlio galia iš kitataučių jiems, kad^b įtikintų kitataučius ir mano brolių sėklos likutį, ir taip pat žydus, kurie buvo išsklaidyti ant viso žemės veido, kad pranašų ir dvylikos Avinėlio apaštalų metraščiai yra^c tikri.

40 Ir angelas man tarė, sakydamas: Šie^a paskutiniai metraščiai, kuriuos matei tarp kitataučių, ^bpatvirtins tiesą^c pirmųjų, kurie yra dvylikos Avinėlio apaštalų, ir paskelbs aiškius ir vertingus dalykus, kurie buvo iš jų pašalinti; ir paskelbs visoms giminėms, liežuviams ir liaudims, kad Dievo Avinėlis yra Amžinojo Tėvo Sūnus ir pasaulio^d Gelbėtojas; ir kad visi žmonės privalo ateiti pas jį arba jie negali išsigelbėti.

41 Ir jie privalo ateiti pagal žodžius, kurie bus nustatyti Avinėlio burna; ir Avinėlio žodžiai bus paskelbti tavo sėklos metraščiuose, lygiai kaip ir metraščiuose dvylikos Avinėlio apaštalų; todėl jie abu bus sujungti į^a vieną; nes yra^b vienas

Dievas ir vienas^c Ganytojas virš visos žemės.

42 Ir ateina laikas, kada jis apreišk save visoms tautoms: tiek^a žydams, tiek ir kitataučiams; ir po to, kai jis apreišk save žydams ir taip pat kitataučiams, tada jis apreišk save kitataučiams ir taip pat žydams, ir^b paskutiniai bus pirmi, o^c pirmieji bus paskutiniai.

14 SKYRIUS

Angelas pasako Nefiui apie palaiminimus ir prakeiksmus, krisiančius ant kitataučių. Yra tik dvi bažnyčios: Dievo Avinėlio Bažnyčia ir velnio bažnyčia. Dievo šventuosius visose tautose persekioja didžiulė ir pasibjaurėtina bažnyčia. Apaštalas Jonas rašys apie pasaulio pabaigą. Apie 600–592 m. prieš Kristaus gim.

Ir bus taip, kad jei^a kitataučiai paklausys Dievo Avinėlio tą dieną, kurią jis apreišk save jiems žodžiu, ir taip pat^b galia, pačiu darbu, kad pašalintų jų^c suklypimo kliūtis,

2 ir neužkietins savo širdžių prieš Dievo Avinėlį, jie bus priskaičiuoti prie tavo tėvo sėklos; taip, jie bus^a priskaičiuoti prie Izraelio namų; ir bus^b palaiminti

38b Mrm 5:15.

39a RR Raštai – Raštai, kurių pasirodymas buvo išpranašautas.

b Ez 37:15–20;
2 Nef 3:11–12.

c 1 Nef 14:30.

40a 2 Nef 26:16–17; 29:12.
RR Mormono Knyga.

b Mrm 7:8–9.

c RR Biblija.

d Žiūrėkite Mormono Knygos titulinį

puslapį. Moz 1:6.

41a Ez 37:17.

b Pak1st 6:4;
Jn 17:21–23;
2 Nef 31:21.

c RR Gerasis ganytojas.

42a DS 90:8–9; 107:33;
112:4.

b JokK 5:63.

c Lk 13:30;

1 Nef 15:13–20.
14 1a 3 Nef 16:6–13.

RR Kitataučiai.

b 1 Tes 1:5;

1 Nef 14:14;
JokK 6:2–3.

c Iz 57:14;

1 Nef 13:29, 34;
2 Nef 26:20.

2a Gal 3:7, 29;
2 Nef 10:18–19;
3 Nef 16:13; 21:6, 22;
Abr 2:9–11.

b 2 Nef 6:12; 10:8–14;
3 Nef 16:6–7; 20:27.

žmonės pažadėtoje žemėje per amžius; jie daugiau nebebus nuvesti nelaisvėn; ir Izraelio namai daugiau nebebus sumaišyti.

3 O ta didžiulė „duobė, kurią jiems iškasė ta didžiulė ir pasibjaurėtina bažnyčia, įkurta velnio ir jo vaikų, kad galėtų nuklaidinti žmonių sielas į pragarą – taip, ta didžiulė duobė, kuri iškasta žmonėms naikinti, bus užpildyta tais, kurie ją iškasė, jų visiškam sunaikinimui, – sako Dievo Avinėlis; ne sielos sunaikinimui, nebent ji būtų įmesta į ^bpragarą, kuris yra be pabaigos.

4 Nes štai, tai yra pagal velnio nelaisvę ir taip pat pagal Dievo teisingumą visiems, kurie darys nelabumą ir bjaurastį priešais jį.

5 Ir buvo taip, kad angelas tarė man, Nefiui, sakydamas: Tu pastebėjai, kad jei kitataučiai atgailaus, jiems viskas bus gerai; ir tu taip pat žinai apie Viešpaties sandoras Izraelio namams; ir tu taip pat girdėjai, kad kas tik „neatgailauja, turi žūti.

6 Todėl „vargas kitataučiams, jei bus taip, kad jie užkietins savo širdis prieš Dievo Avinėlių.

7 Nes ateina laikas, – sako Dievo Avinėlis, – kada aš darysiu didį ir „nuostabų darbą tarp žmonių vaikų; darbą, kuris bus nesibaigiantis vienu atveju ar

kitu atveju: arba jie bus įtikinti ramybei ir ^bamžinam gyvenimui, arba bus palikti savo širdžių kietumui ir savo protų aklumui, kad būtų vedami į nelaisvę ir taip pat į sunaikinimą, tiek laikinai, tiek ir dvasiškai, pagal velnio nelaisvę, apie kurią kalbėjau.

8 Ir buvo taip, kad pasakęs šiuos žodžius, angelas man tarė: Atsimeni Tėvo „sandoras Izraelio namams? Aš tariau jam: Taip.

9 Ir buvo taip, kad jis tarė man: Pažvelk ir stebėk tą didžiulę ir pasibjaurėtiną bažnyčią, kuri yra bjaurumų motina, kurios įkūrėjas yra „velnias.

10 Ir jis tarė man: Štai yra tik „dvi bažnyčios; viena yra Dievo Avinėlio bažnyčia, o ^bkita yra velnio bažnyčia; tad kas tik nepriklauso Dievo Avinėlio bažnyčiai, priklauso tai didžiulei bažnyčiai, kuri yra bjaurumų motina; ir ji yra visos žemės „paleistuvė.

11 Ir buvo taip, kad aš pažvelgiau ir pamačiau visos žemės paleistuvę, ir ji sėdėjo ant daugybės „vandenių; ir ^bji viešpatavo visai žemei, tarp visų tautų, giminių, liežuvių ir liaudžių.

12 Ir buvo taip, kad aš pamačiau Dievo Avinėlio bažnyčią ir ji buvo „negausi dėl nelabumo ir bjaurumų paleistuvės, kuri sėdėjo ant daugybės vandenių;

3a 1 Nef 22:14;
DS 109:25.

b RR Pasmerkimas,
pasmerkumas;
Pragaras.

5a RR Atgailauti, atgaila.

6a 2 Nef 28:32.

7a Iz 29:14; 1 Nef 22:8;
2 Nef 27:26; 29:1–2;

DS 4:1.

RR Sugražinimas,
evangelijos.

b RR Amžinasis
gyvenimas.

c 2 Nef 2:26–29;
Al 12:9–11.

8a RR Abraomo sandora.
9a 1 Nef 15:35; DS 1:35.

RR Velnias.

10a 1 Nef 22:23.

b 1 Nef 13:4–6, 26.

c Apr 17:5, 15;
2 Nef 10:16.

11a Jer 51:13; Apr 17:15.

b DS 35:11.

12a Mt 7:14; 3 Nef 14:14;
DS 138:26.

nepaisant to, pastebėjau, kad Avinėlio bažnyčia, kuri buvo Dievo šventieji, taip pat buvo ant ^bviso žemės veido; bet jų valdos ant žemės veido buvo mažos dėl mano matytos galingos paleistuvės nelabumo.

13 Ir buvo taip, jog pastebėjau, kad galingoji bjaurumų motina surinko minias ant visos žemės veido tarp visų kitataučių tautų ^akovoti prieš Dievo Avinėlį.

14 Ir buvo taip, kad aš, Nefis, išvydau Dievo Avinėlio galią, nusileidusią ant Avinėlio bažnyčios šventųjų ir ant Viešpaties sandoros žmonių, kurie buvo išsklaidyti ant viso žemės veido; ir jie buvo ginkluoti teisumu ir Dievo ^agalia su didele šlove.

15 Ir buvo taip, kad pastebėjau, jog Dievo rūstybė buvo ^aišlieta ant tos didžiulės ir pasibjaurėtinios bažnyčios tiek, kad kilo karai ir karų gandai tarp visų žemės ^btautų ir giminių.

16 Ir kada prasidėjo ^akarai ir karų gandai tarp visų tautų, kurios priklausė bjaurumų motinai, angelas tarė man, sakydamas: Štai Dievo rūstybė ant pasileidėlių motinos, ir štai tu matai visa tai.

17 Ir kai ateis ta ^adiena, kada Dievo ^brūstybė bus išlieta ant pasileidėlių motinos, kuri yra visos žemės didžiulė ir pasibjaurėtina bažnyčia, kurios įkūrėjas

yra velnias, tada, tą dieną, prasi-
dės Tėvo ^cdarbas, ruošiant kelią
įvykdymui jo ^asandorų, kurias
jis sudarė savo žmonėms, kurie
yra Izraelio namų.

18 Ir buvo taip, kad angelas tarė man, sakydamas: Pažvelk!

19 Ir aš pažvelgiau ir pamačiau žmogų, ir jis vilkėjo baltu rūbu.

20 Ir angelas tarė man: Stebėk ^avieną iš dvylikos Avinėlio apaštalų.

21 Štai jis matys ir užrašys likusius iš šitų dalykų; taip, ir taip pat daugelį jau įvykusių dalykų.

22 Ir jis taip pat rašys apie pasaulio pabaigą.

23 Todėl tai, ką jis rašys, yra teisinga ir tikra; ir tai užrašyta ^aknygoje, kurią matei išeinant iš žydo burnos; ir tuo metu, kai tai išėjo iš žydo burnos, arba tuo metu, kai knyga išėjo iš žydo burnos, viskas, kas buvo užrašyta, buvo aišku ir tyra, ^bvertin-
giausia ir lengvai suprantama
žmonėms.

24 Ir štai daug ką iš to, ką šis Avinėlio ^aapaštalas rašys, tu esi matęs; ir štai likusius dalykus tu pamatysi.

25 Bet to, ką matysi paskui, tu neužrašinėk; nes Viešpats Dievas paskyrė Dievo Avinėlio apaštalą, kad jis tai ^aužrašytų.

26 Taip pat ir kitiems buvusiems jis parodė visa tai, ir jie

12b DS 90:11.
13a Apr 17:1–6; 18:24;
1 Nef 13:5;
DS 123:7–8.
14a JokK 6:2;
DS 38:32–38.
15a DS 1:13–14.
b Mk 13:8; DS 87:6.

16a 1 Nef 22:13–14;
Mrm 8:30.
17a RV Paskutinės dienos,
pastarosios dienos.
b 1 Nef 22:15–16.
c 3 Nef 21:7, 20–29.
RR Sugražinimas,
evangelijos.

d Mrm 8:21, 41.
RR Abraomo sandora.
20a Apr 1:1–3; 1 Nef 14:27.
23a 1 Nef 13:20–24;
Mrm 8:33.
b 1 Nef 13:28–32.
24a Etr 4:16.
25a Jn 20:30–31; Apr 1:19.

tai užrašė; ir tai yra „užantspauduota, kad išeitų savo tyrume, pagal tiesą, kuri yra Avinėlyje, Viešpačiui tinkamu metu, Izraelio namams.

27 Ir aš, Nefis, girdėjau ir liudiju, kad, anot angelo žodžio, Avinėlio apaštalo vardas yra „Jonas.

28 Ir štai aš, Nefis, esu sudraustas, kad nerašyčiau likusių dalykų, kuriuos mačiau ir girdėjau; todėl pasitenkinu tuo, ką parašiau; o aš parašiau tik mažą dalį to, ką mačiau.

29 Ir aš liudiju, kad mačiau tai, ką matė mano „tėvas, ir man tai atskleidė Viešpaties angelas.

30 Ir dabar, aš baigiu kalbėti apie tai, ką mačiau, kol buvau nuneštas dvasioje; ir jeigu užrašyta ne viskas, ką mačiau, tai, ką esu užrašęs, yra „tikra. Ir taip yra. Amen.

15 SKYRIUS

Lehio sėkla turi gauti evangeliją iš kitataučių paskutinėmis dienomis. Izraelio surinkimas prilyginamas alyvmedžiui, kurio prigimtines šakos bus vėl iškielytos. Nefis aiškina regėjimą apie gyvybės medį ir kalba apie Dievo teisingumą atskiriant nelabuosius nuo teisiųjų. Apie 600–592 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad po to, kai aš, Nefis, buvau nuneštas dvasioje ir mačiau visa tai, aš sugrįžau prie savo tėvo palapinės.

2 Ir buvo taip, kad aš pamačiau savo brolius, ir jie ginčijosi vienas su kitu dėl to, ką mano tėvas jiems buvo sakęs.

3 Nes jis tikrai kalbėjo jiems daug didžių dalykų, kurie sunikiai „suprantami, jei žmogus nesiteirauja Viešpaties; o jie, būdami kietaširdžiai, nesikreipė į Viešpatį, kaip turėtų.

4 Ir dabar, aš, Nefis, nuliūdau dėl jų širdžių kietumo ir taip pat dėl to, ką buvau matęs, ir žinojau, kad tai neišvengiamai įvyks dėl didelio žmonių vaikų nelabumo.

5 Ir buvo taip, kad mano širdgėla mane sugniuždė, kadangi maniau, jog mano „širdgėla dėl mano žmonių ^bsunaikinimo (nes pamačiau jų žlugimą) pranoko viską.

6 Ir buvo taip, kad atgavęs „stiprybę, aš kalbėjau savo broliams, norėdamas iš jų sužinoti jų ginčų priežastį.

7 Ir jie tarė: Štai mes negalime suprasti žodžių, kuriuos mūsų tėvas kalbėjo apie alyvmedžio prigimtines šakas ir taip pat apie kitataučius.

8 Ir aš tariau jiems: Ar „pasiteiravote Viešpaties?

9 Ir jie tarė man: Ne, nes Viešpats tokių dalykų mums neatskleidžia.

10 Štai aš tariau jiems: Kaip tai yra, kad nevykdote Viešpaties įsakymų? Kaip tai yra, kad pražūsitate dėl savo širdžių „kietumo?

26a 2 Nef 27:6–23;
Etr 3:21–27; 4:4–7;
DS 35:18; DžS–I 1:65.
27a Apr 1:1–3.
29a 1 Nef 8.

30a 2 Nef 33:10–14.
15 3a 1 Kor 2:10–12;
Al 12:9–11.
5a RR Pasipriešinimas.
b En 1:13; Mrm 6:1.

6a Moz 1:10;
DžS–I 1:20, 48.
8a Mzj 26:13; Al 40:3.
RR Malda.
10a RR Atsimetimas.

11 Argi neatsimenate, ką Viešpats yra pasakęs: Jei neužkiečinsite savo širdžių ir „prašysite manęs su tikėjimu, tikėdami, kad gausite, stropiai vykdydami mano įsakymus, jums tai tikrai bus atskleista?

12 Štai sakau jums, kad Viešpaties Dvasia, buvusi mūsų tėve, Izraelio namus prilygino alyvmedžiui; ir štai, argi mes nenulaužti nuo Izraelio namų ir argi mes ne Izraelio namų „šaka?

13 Ir dabar, tai, ką mūsų tėvas turėjo omenyje dėl prigimtinių šakų iškiepėjimo per kitataučių pilnatvę, reiškia, kad paskutinėmis dienomis, kai mūsų sėkla bus „nusiritusi į netikėjimą, taip, per daugelį metų ir daug kartu po to, kai ^bMesijas bus apreikštas kūne žmonių vaikams, tada Mesijo ^cevangelijos pilnatvė ateis ^dkitataučiams, o iš kitataučių – mūsų sėklos likučiu.

14 Ir tą dieną mūsų „sėklos likutis žinos, kad jie yra Izraelio namų ir kad jie – Viešpaties ^bsandoros žmonės; ir tada jie pažins ir ^csužinos apie savo protėvius ir taip pat apie savo Išpirkėjo evangeliją, kurios jis mokė jų tėvus; todėl jie sužinos apie savo Išpirkėją ir jo doktrinos esminius punktus, kad

žinotų, kaip ateiti pas jį ir būti išgelbėtiems.

15 Ir tada, tą dieną, argi jie nedžiūgaus ir nereikš gyriaus savo nesibaigiančiajam Dievui, savo „uolai ir savo išgelbėjimui? Taip, argi tą dieną jie negaus stiprybės ir maitinimo iš tikrojo ^bvynmedžio? Taip, argi jie neateis į tikrąją Dievo kaimenę?

16 Štai, sakau jums: taip; Izraelio namai juos vėl prisimins, ir jie, būdami prigimtaine alyvmedžio šaka, bus „iškiepyti į tikrąjį alyvmedį.

17 Ir būtent tai mūsų tėvas turi galvoje; ir jis turi galvoje, kad tai neįvyks, kol jų neišsklaidys kitataučiai; ir jis turi galvoje, kad tai ateis per kitataučius, kad Viešpats galėtų parodyti savo galią kitataučiams, būtent dėl tos priežasties jis bus „atmestas žydų, arba Izraelio namų.

18 Dėl to mūsų tėvas kalbėjo ne vien tik apie mūsų sėklą, bet taip pat apie visus Izraelio namus, nurodydamas į sandorą, kuri bus įvykdyta paskutinėmis dienomis; sandorą, kurią Viešpats sudarė su mūsų tėvu Abraomu, sakydamas: Per tavo „sėklą bus palaimintos visos žemės giminės.

19 Ir buvo taip, kad aš, Nefis, daug kalbėjau jiems apie tai; taip,

11a Jok 1:5–6;

En 1:15;

Mor 7:26;

DS 18:18.

RR Prašyti.

12a Pr 49:22–26;

1 Nef 10:12–14; 19:24.

RR Lehis, Nefio tėvas.

13a 1 Nef 12:22–23;

2 Nef 26:15.

b RR Mesijas.

c RR Evangelija.

d 1 Nef 13:42; 22:5–10;

DS 14:10.

RR Kitataučiai.

14a 2 Nef 10:2;

3 Nef 5:21–26; 21:4–7.

b RV Abraomo sandora.

c 2 Nef 3:12; 30:5;

Mrm 7:1, 9–10;

DS 3:16–20. Taip pat

žiūrėkite Mormono

Knygos titulinį

puslapį.

15a RR Uola, akmuo.

b Pr 49:11; Jn 15:1.

16a JokK 5:60–68.

17a RR Nukryžiavimas.

18a Pr 12:1–3;

Abr 2:6–11.

kalbėjau jiems apie žydų „sugražinimą paskutinėmis dienomis.

20 Ir aš atpasakojau jiems žodžius „Izaijo, kuris kalbėjo apie žydų, arba Izraelio namų, sugražinimą; ir po to, kai bus sugražinti, jie daugiau nebus sumaišyti nei vėl išsklaidyti. Ir buvo taip, jog aš daug kalbėjau savo broliams, taigi jie nurimo ir ^bnusižemino prieš Viešpatį.

21 Ir buvo taip, kad jie vėl kalbėjo man, sakydami: Ką reiškia tai, ką mūsų tėvas matė sapne? Ką reiškia „medis, kurį jis matė?

22 Ir aš tariau jiems: Tai buvo gyvybės „medžio atvaizdavimas.

23 Ir jie tarė man: Ką reiškia geležinė „lazda, vedanti prie medžio, kurią matė mūsų tėvas?

24 Ir aš pasakiau jiems, kad tai – Dievo „žodis; ir kas tik klausys Dievo žodžio ir tvirtai jo ^blaikysis, tie niekada nepražus; ir „priešininko „pagundos bei ugninės „strėlės negalės jų pergalėti iki aklumo, kad juos nuklaidintų sunaikinimui.

25 Todėl aš, Nefis, primygtinai raginau juos „skirti dėmesį Viešpaties žodžiui; taip, visomis savo sielos galiomis ir visu savo sugebėjimu primygtinai raginau juos skirti dėmesį Dievo žodžiui

ir visuomet atminti visame kame laikytis jo įsakymų.

26 Ir jie tarė man: Ką reiškia vandens „upė, kurią matė mūsų tėvas?

27 Ir aš pasakiau jiems, kad „vanduo, kurį matė mano tėvas, buvo ^bnešvara; o jo mintys buvo taip paskendusios kituose dalykuose, kad jis nepamatė vandens nešvarumo.

28 Ir pasakiau jiems, kad tai buvo baisi „praraja, kuri skyrė nelabuosis nuo gyvybės medžio, taip pat ir nuo Dievo šventųjų.

29 Ir pasakiau jiems, kad tai atvaizdavimas to baisaus „pragaro, kuris, kaip angelas man sakė, buvo paruoštas nelabiesiems.

30 Ir aš pasakiau jiems, kad mūsų tėvas dar matė, jog Dievo „teisingumas taip pat atskyrė nelabuosis nuo teisiųjų; ir šio skaistumas buvo kaip skaistumas liepsnojančios ugnies, kuri kyla aukštyn link Dievo per amžių amžius ir niekada nesibaigia.

31 Ir jie tarė man: Ar tai reiškia kūno kankynę „išbandymo dienomis, ar tai reiškia galutinę sielos būseną po laikinojo kūno ^bmirties, ar tai kalba apie tai, kas laikina?

32 Ir buvo taip, kad pasakiau jiems, jog tai buvo atvaizdavi-

19a 1 Nef 19:15.
RR Izraelis – Izraelio surinkimas.

20a 1 Nef 19:23.
b 1 Nef 16:5, 24, 39.

21a 1 Nef 8:10–12.

22a 1 Nef 11:4, 25;
Moz 3:9.

23a 1 Nef 8:19–24.

24a RR Dievo žodis.

b 1 Nef 8:30;
2 Nef 31:20.

c RR Velnias.

d 1 Nef 8:23.
RR Gundyti,
gundymas.

e Ef 6:16; DS 3:8; 27:17.

25a DS 11:2; 32:4; 84:43–44.

26a 1 Nef 8:13.

27a 1 Nef 12:16.

b RR Nešvarumai,
nešvara.

28a Lk 16:26;
1 Nef 12:18;
2 Nef 1:13.

29a RR Pragaras.

30a RR Teisingumas.

31a Al 12:24; 42:10;

Hel 13:38.

b Al 40:6, 11–14.

mas tiek to, kas laikina, tiek ir to, kas dvasiška; nes ateis diena, kada jie bus teisiami pagal savo ^adarbus, taip, būtent jų išbandymo dienomis laikinojo kūno padarytus darbus.

33 Todėl, jei jie ^amirš savo nelabume, taip pat bus ^batmesti su teisumu susijusių dvasinių dalykų atžvilgiu; todėl jie bus atvesti stoti priešais Dievą, kad būtų ^cteisiami pagal savo ^ddarbus; ir jei jų darbai buvo ^enešvara, jie bus nešvarūs; o jei jie bus nešvarūs, tai jokiū būdu negalės gyventi Dievo karalystėje, kitaip Dievo karalystė būtų taip pat nešvari.

34 Bet štai, sakau jums: Dievo karalystė nėra ^anešvari ir niekas nešvarus negali įeiti į Dievo karalystę; todėl turi būti nešvarumų vieta paruošta tam, kas yra nešvarus.

35 Ir yra paruošta vieta, taip, būtent tas bausis ^apragaras, apie kurį kalbėjau, ir ^bvelnias yra jo paruošėjas; todėl galutinė žmonių sielų būseną yra gyventi Dievo karalystėje arba būti išmestiams dėl to ^cteisingumo, apie kurį kalbėjau.

36 Todėl nelabieji yra atmetami nuo teisiųjų, ir taip pat nuo to gyvybės ^amedžio, kurio vaisius yra pats vertingiausias ir ^btrokš-

tamiausias iš visų kitų vaisių; taip, ir tai yra ^cdidžiausia iš visų Dievo ^ddovanų. Ir taip aš kalbėjau savo broliams. Amen.

16 SKYRIUS

Nelabieji laiko tiesą esant sunkia. Lehi sūnūs paima Izmaelio dukteris į žmonas. Tyruose juos veda Liahona. Ant Liahonos laikas nuo laiko užrašomi Viešpaties pranešimai. Izmaelis miršta; jo šeima murma dėl suspaudimų. Apie 600–592 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, buvo taip, kad po to, kai aš, Nefis, baigiau kalbėti savo broliams, štai jie tarė man: Tu paskelbei mums sunkius dalykus, sunkesnius, negu mes pajėgūs pakelti.

2 Ir buvo taip, kad aš pasakiau jiems, jog žinau, kad pagal tiesą pasakiau sunkius dalykus prieš nelabuosius; o teisiuosius išteisinau ir liudijau, kad jie bus iškelti paskutinįją dieną; todėl ^akaltieji laiko ^btiesą sunkia, nes ji ^ckerta juos iki pat šerdies.

3 Ir dabar, mano broliai, jei būtumėte teisūs, norėtumėte klausyti tiesos ir kreiptumėte dėmesį į ją, idant teisiai ^avaikščirotumėte priešais Dievą, tada nemurmėtumėte dėl tiesos ir

32a RR Darbai.

33a Mzj 15:26; Mor 10:26.

b Al 12:12–16; 40:26.

c RR Teismas, paskutinis.

d 3 Nef 27:23–27.

e 2 Nef 9:16; DS 88:35.

f Ps 15:1–5; 24:3–4;

Al 11:37; DS 76:50–70; Moz 6:57.

34a RR Nešvarumai,

nešvara.

35a 2 Nef 9:19; Mzj 26:27.

RR Pragaras.

b 1 Nef 14:9; DS 1:35.

c RR Teisingumas.

36a Pr 2:9; 2 Nef 2:15.

b 1 Nef 8:10–12;

Al 32:42.

c DS 6:13.

d DS 14:7.

RR Amžinasis

gyvenimas.

16 2a Jn 3:20; 2 Nef 33:5;

En 1:23; Hel 14:10.

RR Kaltė.

b Pat 15:10;

2 Nef 1:26; 9:40;

Hel 13:24–26.

c ApD 5:33; Mzj 13:7.

3a DS 5:21.

RR Vaikščioti,

vaikščioti su Dievu.

nesakytumėte: Tu kalbi sunkius dalykus prieš mus.

4 Ir buvo taip, kad aš, Nefis, su visu stropumu primygtinai raginau savo brolius laikytis Viešpaties įsakymų.

5 Ir buvo taip, kad jie „nusižeminu prieš Viešpatį tiek, kad aš apsidžiaugiau ir turėjau didelių vilčių dėl jų, kad jie vaikščios teisumo keliais.

6 Dabar, visa tai buvo pasakyta ir padaryta, kai mano tėvas gyveno palapinėje slėnyje, kurį jis pavadino Lemueliu.

7 Ir buvo taip, kad aš, Nefis, paėmiau vieną iš Izmaelio „dukterų“ žmona; ir taip pat mano broliai paėmė žmonas iš Izmaelio dukterų; ir taip pat „Zoramas“ paėmė žmona vyriausiąją Izmaelio dukterį.

8 Ir taip mano tėvas įvykdė visus Viešpaties įsakymus, kurie jam buvo duoti. Taip pat ir aš, Nefis, buvau nepaprastai palaimintas Viešpaties.

9 Ir buvo taip, kad Viešpaties balsas naktį kalbėjo mano tėvui ir įsakė jam rytą leistis kelionėn į tyrus.

10 Ir buvo taip, kad mano tėvas, pakilęs ryte ir išėjęs prie palapinės durų, didelei savo nuostabai pamatė ant žemės apvalų kruopštaus darbo „rutulį“, ir jis buvo iš gero skaistvario. O rutulio viduje buvo dvi rodyklės; ir viena rodė kelią – kur link turėtume eiti į tyrus.

11 Ir buvo taip, kad mes su-

rinkome visus daiktus, kuriuos turėjome neštis į tyrus, ir visą likutį savo atsargų, kurias Viešpats mums buvo davęs; ir pasiėmėme įvairių rūšių sėklos neštis į tyrus.

12 Ir buvo taip, kad mes pasiėmėme savo palapines ir išvykome į tyrus per Lamano upę.

13 Ir buvo taip, kad mes keturias dienas keliavome apytikriai pietų-pietryčių kryptimi ir vėl pasistatėme savo palapines; ir pavadinome tą vietą Šazeru.

14 Ir buvo taip, kad mes pasiėmėme savo lankus bei strėles ir išėjome į tyrus medžioti maisto savo šeimoms; ir sumedžioję maisto savo šeimoms, vėl sugrįžome pas savo šeimas tyruose, į Šazero vietovę. Ir vėl ėjome tyrais, ta pačia kryptimi, laikydamiesi derlingiausiose tyrų dalyse, kurios buvo pakraščiuose prie „Raudonosios jūros.“

15 Ir buvo taip, kad mes keliavome daug dienų, pakeliui medžiodami maistą savo lankais ir strėlėmis, akmenimis ir svaidyklėmis.

16 Ir sekėme rutulio, kuris vedė mus derlingesnėmis tyrų dalimis, „nurodymais.“

17 Ir po to, kai jau daug dienų buvome keliavę, mes laikinai pasistatėme savo palapines, kad galėtume vėl pailsėti ir gauti maisto savo šeimoms.

18 Ir buvo taip, kad aš, Nefis, išėjęs medžioti maisto, štai sulaužiau savo lanką, kuris buvo

5a 1 Nef 16:24, 39; 18:4.

7a 1 Nef 7:1.

b RR Santuoka, susituokti.

c 1 Nef 4:35;

2 Nef 5:5–6.

10a Al 37:38–46.

RR Liahona.

14a DS 17:1.

16a 1 Nef 16:10, 16, 26;

18:12;

Al 37:38–46.

pagamintas iš gero „plieno; ir man sulaužius savo lanką, štai mano broliai pyko ant manęs dėl mano lanko praradimo, nes mes negavome nė kiek maisto.

19 Ir buvo taip, kad sugrįžome pas savo šeimas be maisto; o būdami labai išvargę nuo keliavimo, jie labai kentėjo dėl maisto trūkumo.

20 Ir buvo taip, kad Lamanas ir Lemuelis bei Izmaelio sūnūs pradėjo nepaprastai murmėti dėl savo kentėjimų ir suspaudimų tyruose; taip pat ir mano tėvas pradėjo murmėti prieš Viešpatį, savo Dievą; taip, ir jie visi nepaprastai sielvartavo, netgi tiek, kad murmėjo prieš Viešpatį.

21 Dabar buvo taip, kad man, Nefiui, esant spaudžiamam savo brolių dėl mano lanko praradimo, o jų lankams praradus tamprumą, padėtis pasidarė nepaprastai sunki, taip, netgi tiek, kad negalėjome gauti maisto.

22 Ir buvo taip, kad aš, Nefis, daug kalbėjau savo broliams, dėl to, kad jie vėl užkietino savo širdis, kad net „priekaištavo Viešpačiui, savo Dievui.

23 Ir buvo taip, kad aš, Nefis, pasidariau iš medžio lanką, o iš tiesios lazdelės strėlę; taigi apsiginklaviau lanku ir strėle, svaidykle ir akmenimis. Ir tariau savo „tėvui: Kur link man eiti, kad gaučiau maisto?

24 Ir buvo taip, kad jis „pasiteiravo Viešpaties, nes jie nusi-

žemino dėl mano žodžių; nes aš pasakiau jiems daug dalykų savo sielos galia.

25 Ir buvo taip, kad Viešpaties balsas atėjo mano tėvui; ir jis buvo taip nuoširdžiai „sudrausmintas dėl savo murmėjimo prieš Viešpatį, kad nugrimzdo į sielvarto gelmes.

26 Ir buvo taip, kad Viešpaties balsas tarė jam: Pažvelk į rutulį ir stebėk, kas užrašyta.

27 Ir buvo taip, kad mano tėvas, pamatęs, kas užrašyta ant rutulio, išsigando ir nepaprastai drebėjo, taip pat ir mano broliai, ir Izmaelio sūnūs, ir mūsų žmonos.

28 Ir buvo taip, kad aš, Nefis, pastebėjau rodykles, kurios buvo rutulyje, kad jos veikė sulig „tikėjimu, stropumu ir dėmesiu, kuriuos skyrėme joms.

29 Ir ant jų taip pat buvo naujas užrašas, kuris buvo aiškiai įskaitomas ir leido mums „suprasti Viešpaties kelius; ir užrašas laikas nuo laiko keitėsi, sulig tikėjimu ir stropumu, kurių skyrėme jam. Taigi matome, kad ^bmažomis priemonėmis Viešpats gali įvykdyti didžius dalykus.

30 Ir buvo taip, kad aš, Nefis, nuėjau aukštyn link kalno viršūnės, pagal nurodymus, duotus ant rutulio.

31 Ir buvo taip, jog aš sumedžiojau laukinių žvėrių tiek, kad apsirūpinau maistu mūsų šeimoms.

18a 2 Sam 22:35.

22a Iš 16:8; Sk 11:1.

23a Iš 20:12;

Mzj 13:20.

24a RR Malda.

25a Etr 2:14.

RR Drausminti, drausminimas.

28a Al 37:40.

RR Tikėjimas, tikėti.

29a RR Supratimas.

b 2 Kar 5:13;

Jok 3:4;

Al 37:6–7, 41;

DS 123:16.

32 Ir buvo taip, kad sugrižau prie mūsų palapinių, nešinas sumedžiotais žvėrimis; ir dabar, kai jie pamatė, kad gavau maisto, koks didis buvo jų džiaugsmas! Ir buvo taip, kad jie nusižemino prieš Viešpatį ir reišė padėkas jam.

33 Ir buvo taip, kad mes vėl leidomės į kelionę, keliaudami beveik ta pačia kryptimi kaip pradžioje; ir po to, kai jau daug dienų buvome keliavę, mes vėl pasistatėme palapines, kad apsisistotume kuriam laikui.

34 Ir buvo taip, kad „Izmaelis mirė ir buvo palaidotas vietoje, pavadintoje Nahomu.

35 Ir buvo taip, kad Izmaelio dukterys nepaprastai sielvartavo dėl savo tėvo netekties ir dėl savo „suspaudimų tyruose; ir jos murmėjo prieš mano tėvą dėl to, kad jis išvedė jas iš Jeruzalės žemės, sakydamos: Mūsų tėvas nebegyvas; taip, ir mes daug klajojome tyruose, ir iškentėjome daug suspaudimų, alkį, troškulį bei nuovargį; ir po visų šių kentėjimų mes turime žūti tyruose badu.

36 Ir taip jos murmėjo prieš mano tėvą, ir taip pat prieš mane; ir jos troško vėl grįžti į Jeruzalę.

37 Ir Lamanas tarė Lemueliui, ir taip pat Izmaelio sūnams: Štai „nužudykime mūsų tėvą, ir taip pat mūsų brolių Nefį, kuris ėmėsi būti ^bvaldovu ir mokytoju mums, kurie esame jo vyresnieji broliai.

38 Dabar, jis sako, kad Viešpats

kalbėjo su juo ir taip pat kad „angelai tarnavo jam. Bet štai, mes žinome, kad jis mums meluoja ir tai pasakoja bei daug kitko daro savo gudriais triukais, kad apdumtų mums akis, galvodamas, kad galbūt nuklaidins mus į kažkokius nežinomus tyrus; ir po to, kai nuklaidins, yra sumanęs pasidaryti mūsų karaliumi ir valdovu, kad galėtų elgtis su mumis pagal savo valią ir pageidavimą. Ir taip mano brolis Lamanas sukurstė jų širdis pykčiui.

39 Ir buvo taip, kad Viešpats buvo su mumis, taip, būtent Viešpaties balsas atėjo ir daug jiems kalbėjo, ir smarkiai „drausmino juos; ir sudrausminti Viešpaties balso, jie nugrėžė savo pyktį ir atgailavo dėl savo nuodėmių taip, kad Viešpats vėl laimino mus maistu ir mes nežuvome.

17 SKYRIUS

Nefiui įsakoma pastatyti laivą. Jo broliai jam priešgyniauja. Jis ragina juos, atpasakodamas Dievo reikalų su Izraeliu istoriją. Nefis pripildomas Dievo galios. Jo broliams uždraudžiama jį liesti, kad jie nesudžiūtų kaip sausa nendrė. Apie 592–591 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad mes vėl leidomės kelionėn tyrais; ir nuo to laiko keliavome beveik į rytus. Ir mes keliavome ir bridome per daugelį suspaudimų tyruose; ir

34a 1 Nef 7:2–6.

35a RR Pasiaprašimas.

37a 1 Nef 17:44.

RR Žmogžudystė.

b Pr 37:9–11;

1 Nef 2:22; 18:10.

38a 1 Nef 3:30–31; 4:3.

39a RR Drausminti, drausminimas.

mūsų moterys pagimdė tyruose vaikus.

2 Ir tokie dideli buvo Viešpaties palaiminimai mums, kad kol maitinomės „žalia mėsa tyruose, mūsų moterys turėjo gausiai pieno savo vaikams ir buvo stiprios, taip, netgi kaip vyrai; ir pradėjo kęsti savo keliavimus be murmėjimų.

3 Ir taip mes matome, kad Dievo įsakymai turi būti vykdomi. Ir jei žmonių vaikai „vykdo Dievo įsakymus, jis maitina ir stiprina juos bei parūpina priemonės, kuriomis jie gali atlikti tai, ką jis įsakęs jiems; todėl jis ^bparūpino mums viską, kol buvome apsisistoje tyruose.

4 O mes buvome apsisistoje tyruose daugelį metų, taip, netgi aštuonerius metus.

5 Ir mes atėjome į žemę, kurią pavadinoje Dosniaja dėl daugybės vaisių ir taip pat laukinio medaus; ir visa tai paruošė Viešpats, kad nežūtume. Ir mes pamatėme jūrą, kurią pavadinoje Iriantumu, kas išvertus reiškia daugybė vandenu.

6 Ir buvo taip, kad mes pasistatėme palapines prie jūros kranto; ir nepaisant to, kad iškentėjome daug ^asuspaudimų ir daug sunkumų, taip, tiek daug, kad negalime jų visų aprašyti, atėję prie jūros kranto nepaprastai džiūgavome; ir mes pavadinoje vietovę Dosniaja, dėl jos vaisių daugybės.

7 Ir buvo taip, kad man, Ne-

fiui, prabuvus Dosniojoje žemėje daugelį dienų, man atėjo Viešpaties balsas, sakantis: Kelkis ir pakilk į kalną. Ir buvo taip, kad aš atsikėliau ir nuėjau į kalną, ir šaukiausi Viešpaties.

8 Ir buvo taip, kad Viešpats kalbėjo man, sakydamas: Pastatyk laivą, pagal „būdą, kokį aš parodysiu tau, kad pergabėčiau tavo žmones per šiuos vandenis.

9 Ir aš sakiau: Viešpatie, kur man eiti, kad rasčiau rūdos išsilydyti, idant pasigaminčiau įrankius laivui statyti pagal būdą, kokį tu man parodei?

10 Ir buvo taip, kad Viešpats pasakė man, kur turėčiau eiti, kad rasčiau rūdos įrankiams pasigaminti.

11 Ir buvo taip, kad aš, Nefis, iš žvėrių odų pasigaminau dupleles ugniai įpūsti; ir po to, kai pasigaminau dupleles, kad turėčiau kuo įpūsti ugnį, aš skėliau du akmenis vieną į kitą, kad įkurčiau ugnį.

12 Nes iki šiol, keliaujant tyruose, Viešpats neleido mums kurti daug ugnies; nes jis pasakė: Aš padarysiu tavo maistą skanų, kad jo „nekaitintumėte;

13 ir aš taip pat būsiu jūsų šviesa tyruose; ir ^aparuošiu kelią priešais jus, jei vykdysite mano įsakymus; todėl kiek vykdysite mano įsakymus, tiek būsite vedami link ^bpažadėtosisios žemės; ir ^cžinosite, kad tai aš vedu jus.

14 Taip, ir Viešpats taip pat pasakė: Po to, kai atvyksite į

17 2a 1 Nef 17:12.

3a Mzj 2:41; Al 26:12.

RR Paklusnumas,
paklusnus, paklusti.

b 1 Nef 3:7.

6a 2 Nef 4:20.

8a 1 Nef 18:2.

12a 1 Nef 17:2.

13a Al 37:38–39.

b 1 Nef 2:20;

JokK 2:12.

c Iš 6:7.

pažadėtąją žemę, „žinosite, kad aš, Viešpats, esu ^bDievas; ir kad aš, Viešpats, išvadavau jus iš sunaikinimo; taip, kad aš išvedčiau jus iš Jeruzalės žemės.

15 Todėl aš, Nefis, stengiausi vykdyti Viešpaties įsakymus ir primygtinai raginau savo brolius būti ištikimus ir stropius.

16 Ir buvo taip, kad aš pagaminau įrankius iš rūdos, kurią išlydžiau iš uolienos.

17 Ir kai mano broliai pamatė, kad susiruošiau „statyti laivą, jie pradėjo murmėti prieš mane, sakydami: Mūsų brolis kvailys, nes galvoja, kad gali pastatyti laivą, taip, ir jis taip pat galvoja, kad gali perplaukti šiuos didžiulius vandenius.

18 Ir taip mano broliai reiškė nepasitenkinimą manimi ir nenorėjo dirbti, nes netikėjo, jog aš galiu pastatyti laivą; ir netikėjo, kad buvau pamokytas Viešpaties.

19 Ir dabar, buvo taip, kad aš, Nefis, nepaprastai sielvartavau dėl jų širdžių kietumo; ir štai, pamatė, kad pradėjau sielvartauti, jie buvo patenkinti savo širdyse tiek, kad „piktdžiugavo dėl manęs, sakydami: Mes žinojome, kad jūs negalite pastatyti laivo, nes žinojome, kad jums trūksta proto; todėl tu negali atlikti tokio didelio darbo.

20 Ir tu esi kaip mūsų tėvas, nuklaidintas kvailų savo širdies „išsivaizdavimų; taip, jis išvedė mus iš Jeruzalės žemės, ir mes

klaidžiojome tyruose šiuos daugybę metų; ir mūsų moterys dirbo, būdamos sunkios su vaiku; ir jos gimdė vaikus tyruose ir iškentėjo viską, išskyrus mirtį; ir būtų buvę geriau, kad jos būtų numirusios prieš išeidamos iš Jeruzalės, negu iškentėjusios tokius suspaudimus.

21 Štai, šituos daugybę metų mes kentėme tyruose, tą laiką, kuri galėjome džiaugtis savo turtais ir savo paveldo žeme; taip, ir galėjome būti laimingi.

22 Ir žinome, kad žmonės, kurie buvo Jeruzalės žemėje, buvo „teisūs žmonės; nes jie laikėsi Viešpaties nuostatų ir potvarkių, ir visų jo įsakymų pagal Mozės įstatymą; todėl žinome, kad jie teisūs žmonės; o mūsų tėvas apkaltino juos ir nuklaidino mus, nes mes paklausėme jo žodžių; taip, ir mūsų brolis yra kaip jis. Ir taip mano broliai murmėjo ir reiškė nepasitenkinimą mumis.

23 Ir buvo taip, kad aš, Nefis, kalbėjau jiems, sakydamas: Argi manote, kad mūsų tėvai, kurie buvo Izraelio vaikai, būtų buvę išvesti iš egiptiečių rankų, jei nebūtų paklausę Viešpaties žodžių?

24 Taip, argi manote, kad jie būtų buvę išvesti iš vergijos, jei Viešpats nebūtų įsakęs Mozei „išvesti juos iš vergijos?

25 Dabar, jūs žinote, kad Izraelio vaikai buvo „vergijoje; ir žinote, kad jie buvo apkrauti

14a 2 Nef 1:4.
RR Liudijimas.
b DS 5:2.
17a 1 Nef 18:1–6.

19a RR Persekioti,
persekiuojimas.
20a 1 Nef 2:11.
22a 1 Nef 1:13.

24a Iš 3:2–10;
1 Nef 19:10;
2 Nef 3:9; 25:20.
25a Pr 15:13–14.

sunkiai pakeliamomis ^bužduotimis; todėl žinote, jog jiems turėjo būti gerai, kad juos išvestų iš vergijos.

26 Dabar, jūs žinote, kad tai Viešpats įsakė „Mozei padaryti tą didelį darbą; ir žinote, kad jo ^bžodžiu Raudonosios jūros vandenys buvo perskirti į abi puses, ir jie perėjo sausa žeme.

27 Bet žinote, kad egiptiečiai, arba faraono armijos, buvo pasiskandinti Raudonojoje jūroje.

28 Ir taip pat žinote, kad jie buvo maitinami „mana dykumoje.

29 Taip, ir taip pat žinote, kad Mozė savo žodžiu pagal Dievo galią, kuri buvo jame, „smogė į uolą ir išstryško vanduo, kad Izraelio vaikai galėtų numalšinti savo troškulį.

30 Ir nepaisant to, kad buvo vedami Viešpaties, savo Dievo, savo Išpirkėjo, ėjusio priešaky jų dieną ir davusio šviesą jiems naktį, ir dariusio dėl jų viską, kas „reikalinga žmogui, – jie užkietino savo širdis ir apakino savo protus, ir ^bburnojo prieš Mozė bei prieš tikrąjį ir gyvąjį Dievą.

31 Ir buvo taip, kad pagal savo žodį jis „naikino juos; ir pagal savo žodį jis ^bvedė juos; ir pagal

savo žodį jis padarė dėl jų viską; ir nebuvo padaryta nieko, kas nebūtų pagal jo žodį.

32 Ir po to, kai jie perėjo Jordano upę, jis padarė juos galingus „išvaryti tos žemės vaikus, taip, išsklaidyti juos sunaikinimui.

33 Ir dabar, argi manote, kad šitos žemės vaikai, buvę pažado žemėje, kurie mūsų tėvų buvo išvaryti lauk, argi manote, kad jie buvo teisūs? Štai, sakau jums: ne.

34 Ar manote, kad mūsų tėvai būtų buvę labiau išrinkti, negu jie, jei pastarieji būtų buvę teisūs? Sakau jums: ne.

35 Štai Viešpats visą „kūną vertina vienodai; ^bteisiajam Dievas „palankus. Bet štai, šie žmonės buvo atmetę kiekvieną Dievo žodį, ir jie buvo pribrendę nedoryste; ir Dievo rūstybės pilnatvė buvo ant jų; ir Viešpats prakeikė žemę jiems ir palaimino ją mūsų tėvams; taip, prakeikė ją jiems jų sunaikinimui ir palaimino mūsų tėvams, kad šie ją įvaldytų.

36 Štai Viešpats „sukūrė ^bžemę, kad ji būtų „apgyvendinta; ir jis sukūrė savo vaikus, kad jie apgyventų ją.

37 Ir jis „pakelia teisia tautą ir sunaikina nelabųjų tautas.

38 Ir jis išveda teisiuosius į vertingas „žemes, o nelabuosius

25b Iš 1:11; 2:11.

26a ApD 7:22–39.

b Iš 14:21–31; 1 Nef 4:2;

Mzj 7:19; Hel 8:11;

DS 8:3; Moz 1:25.

28a Iš 16:4, 14–15, 35;

Sk 11:7–8; Paklšt 8:3;

Mzj 7:19.

29a Iš 17:6; Sk 20:11;

Paklšt 8:15;

1 Nef 20:21.

30a DS 18:18; 88:64–65.

b Iš 32:8; Sk 14:2–3;

Ez 20:13–16;

DS 84:23–25.

31a Sk 26:65.

b 1 Nef 5:15;

DS 103:16–18.

32a Sk 33:52–53; Joz 24:8.

35a ApD 10:15, 34;

Rom 2:11;

2 Nef 26:23–33.

b Ps 55:23; 1 Nef 22:17.

c 1 Sam 2:30;

Ps 97:10; 145:20;

Al 13:4; DS 82:10.

36a RR Sukurti,

sukūrimas.

b RR Žemė.

c Iz 45:18; Abr 3:24–25.

37a Pat 14:34; 1 Nef 4:13;

Etr 2:10; DS 117:6.

38a RR Pažadėtoji žemė.

^bsunaikina ir prakeikia žemę jiems.

39 Jis valdo aukštai danguose, nes tai jo sostas, o ši žemė yra jo ^apakojis.

40 Ir jis myli tuos, kurie nori, kad jis būtų jų Dievas. Štai jis mylėjo mūsų tėvus ir ^asudarė sandoras su jais, taip, būtent su Abraomu, ^bIzaoku ir ^cJokūbu; ir jis prisiminė sandoras, kurias buvo sudaręs; todėl išvedė juos iš ^dEgipto žemės.

41 Ir jis drausmino juos tyruose savo lazda; nes jie ^aužkietino savo širdis, netgi kaip jūs; ir Viešpats drausmino juos dėl jų nedorybės. Jis siuntė pas juos ugningas skraidančias ^bgyvates; ir po to, kai jie buvo įgelti, jis paruošė būdą jiems ^cišgydyti; ir darbas, kurį jie turėjo atlikti, buvo žiūrėti; ir dėl kelio ^dprastumo, arba lengvumo, buvo daug tokių, kurie žuvo.

42 Ir laikas nuo laiko jie užkietindavo savo širdis ir ^aburnodavo prieš ^bMožę ir taip pat prieš Dievą; nepaisant to, jūs žinote, kad jie buvo vedami pirmyn į pažado žemę jo nepriylgstama galia.

43 Ir dabar, po viso šito atėjo laikas, kada jie tapo nelabi, taip, beveik pribrendę; ir aš nežinau, ar tik jie nėra šią dieną arti sunaikinimo; nes žinau, kad tikrai turi ateiti diena, kada jie bus

sunaikinti, išskyrus tik nedaugelį, kurie bus išvesti į nelaisvę.

44 Todėl Viešpats ^aišakė mano tėvui išvykti į tyrus; ir žydai taip pat kėsinosi atimti jam gyvybę; taip, ir ^bjūs taip pat kėsintės atimti jam gyvybę; todėl savo širdimis esate žmogžudžiai ir esate kaip anie.

45 Jūs ^agreiti daryti nedorybę, bet lėti prisiminti Viešpatį, savo Dievą. Jūs matėte ^bangėlą, ir jis kalbėjo jums; taip, laikas nuo laiko jūs girdėjote jo balsą; ir jis kalbėjo jums ramiu tyliu balsu, bet jūs buvote ^cbejausmiai, tad negalėjote jausti jo žodžių, todėl jis kalbėjo jums lyg griaustinio balsu, dėl kurio žemė drebėjo taip, lyg skirtųsi į dalis.

46 Ir taip pat žinote, kad savo visagalio žodžio ^agalia jis gali padaryti, kad žemė išnyktų; taip, ir žinote, kad savo žodžiu jis gali padaryti, kad nelygios vietos taptų lygiomis, o lygios vietos – sulaužytomis. O, tad kaip galite būti tokie kietaširdžiai?

47 Štai mano siela plyšta iš skausmo dėl jūsų, ir man gelia širdį; bijau, kad tik nebūtumėte atmesti amžinai. Štai aš esu tiek ^apilnas Dievo Dvasios, kad mano kūne nebėra ^bjokios stiprybės.

48 Ir dabar, buvo taip, kad, man pasakius šiuos žodžius, jie pyko ant manęs ir norėjo įmesti

38b Kun 20:22.

39a Iz 66:1; DS 38:17;

Abr 2:7.

40a RR Abraomo sandora.

b Pr 21:12; DS 27:10.

c Pr 28:1–5.

d PakĮst 4:37.

41a 2 Kar 17:7–23.

b Sk 21:4–9; PakĮst 8:15;

Al 33:18–22.

c Jn 3:13–15;

2 Nef 25:20.

d Al 37:44–47; Hel 8:15.

42a Sk 14:1–12.

RR Maištas, sukilimas.

b DS 84:23–24.

44a 1 Nef 2:1–2.

b 1 Nef 16:37.

45a Mzj 13:29.

b 1 Nef 4:3.

c Ef 4:19.

46a Hel 12:6–18.

47a Mch 3:8.

b 1 Nef 19:20.

mane į jūros gelmes; bet kai jie žengė pirmyn sučiupti manęs, aš tariau jiems, sakydamas: Visagalis Dievo vardu, įsakau jums “neliesti manęs, nes esu pripildytas Dievo ^bgalios tiek, kad ji degina mano kūną; ir kas tik pakels ranką prieš mane, “sūdžius, netgi kaip sausa nendrė; ir jis bus kaip niekas prieš Dievo galią, nes Dievas jį sutriuškins.

49 Ir buvo taip, kad aš, Nefis, pasakiau jiems, kad jie daugiau nebemurmėtų prieš savo tėvą ir nevengtų padėti man, nes Dievas įsakė man pastatyti laivą.

50 Ir pasakiau jiems: “Jei Dievas įsakytų man padaryti viską, aš galėčiau tai padaryti. Jei jis man įsakytų pasakyti šitam vandeniui: Būk žemė, – jis būtų žemė; ir jei aš tai pasakyčiau, tai būtų padaryta.

51 Ir dabar, jei Viešpats turi tokią didelę galią ir yra padaręs tiek daug stebuklų tarp žmonių vaikų, kodėl gi jis negalėtų “pamokyti manęs pastatyti laivą?

52 Ir buvo taip, kad aš, Nefis, daug pasakiau savo broliams, tiek, kad jie buvo pergalėti ir negalėjo ginčytis prieš mane; netgi daugelį dienų jie nedrįso manęs nei sučiupti, nei paliesti pirštais. Dabar, jie nedrįso šito daryti, kad nesudžiūtų priešais mane, tokia galinga buvo Dievo “Dvasia; ir taip ji paveikė juos.

53 Ir buvo taip, kad Viešpats pasakė man: Vėl ištiesk ranką į savo brolius, ir jie nesudžius

priešais tave, bet aš papurtysiu juos, – pasakė Viešpats, – ir tai padarysiu, kad žinotų, jog aš esu Viešpats, jų Dievas.

54 Ir buvo taip, kad aš ištiesiau ranką į savo brolius, ir jie nesudžiūvo priešais mane; bet Viešpats papurtė juos, būtent pagal žodį, kurį pasakė.

55 Ir dabar, jie tarė: Mes žinome iš tikrųjų, kad Viešpats yra su tavimi, nes žinome, kad tai Viešpaties galia papurtė mus. Ir jie parpuolė priešais mane ir buvo bepradeda “garbinti mane, bet aš jiems neleidau, sakydamas: Aš esu jūsų brolis, taip, netgi jūsų jaunesnysis brolis; todėl garbinkite Viešpatį, savo Dievą, ir gerbkite savo tėvą bei motiną, kad jūsų ^bdienos būtų ilgos žemėje, kurią Viešpats, jūsų Dievas jums duos.

18 SKYRIUS

Laivas baigtas. Paminimi Jokūbo ir Juozapo gimimai. Būrys sulipa į laivą plaukti į pažadėtąją žemę. Izmaelio sūnūs ir jų žmonos prisijungia prie pasilinksminimo ir maišto. Nefis surišamas, ir baisi audra gena laivą atgal. Nefis išlaisvinamas, ir dėl jo maldos vėtra liaujasi. Žmonės atvyksta į pažadėtąją žemę. Apie 591–589 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad jie pagarbino Viešpatį ir ėjo su manimi; ir mes dirbome kruopštaus darbo sijais.

48a Mzj 13:3.
b 2 Nef 1:26–27.
RR Galia.
c 1 Kar 13:4–7.

50a Fil 4:13;
1 Nef 3:7.
51a Pr 6:14–16;
1 Nef 18:1.

52a RR Šventoji Dvasia.
55a ApD 14:11–15.
b Iš 20:12;
Mzj 13:20.

Ir laikas nuo laiko Viešpats man parodydavo, koku būdu turėčiau daryti laivo sijas.

2 Dabar, aš, Nefis, nedariau sijų pagal žmonių išrastą būdą, ir stačiau laivą ne pagal žmonių būdą, bet stačiau jį pagal būdą, kurį man parodė Viešpats; todėl jis nebuvo pagal žmonių būdą.

3 Ir aš, Nefis, dažnai eidavau į kalną ir dažnai „melsdavausi Viešpačiui; todėl Viešpats ^bparodė man didžiū dalykų.

4 Ir buvo taip, kad man užbaigus laivą pagal Viešpaties žodį, mano broliai pamatė, kad jis buvo geras ir nepaprastai puikaus darbo; todėl jie vėl „nusižemino prieš Viešpatį.

5 Ir buvo taip, kad Viešpaties balsas atėjo mano tėvui, kad mes turime keltis ir eiti į laivą.

6 Ir buvo taip, kad kitą rytą, po to, kai suruošėme visus daiktus, daug vaisių ir „mėsos iš tyrų, ir apščiai medaus, ir atsargų pagal tai, ką Viešpats mums įsakė, mes suėjome į laivą su visu savo kroviniu ir sėklomis, ir viskuo, ką atsinešėme su savimi, kiekvienas pagal savo amžių; todėl visi suėjome į laivą su savo žmonomis ir vaikais.

7 Ir dabar, tyruose mano tėvui gimė du sūnūs; vyresnysis buvo pavadintas „Jokūbu, o jaunesnysis – ^bJuozapu.

8 Ir buvo taip, kad po to, kai visi suėjome į laivą ir pasiėmėme su savimi savo atsargas ir

viską, kas buvo mums įsakyta, mes leidomės „jūra ir vėjas mus ginė pirmyn link ^bpažadėtosios žemės.

9 Ir po to, kai daugelį dienų buvome vėjo genami pirmyn, štai mano broliai ir Izmaelio sūnūs, ir taip pat jų žmonos pradėjo linksmintis tiek, kad pradėjo šokti ir dainuoti, ir labai grubiai kalbėti, taip, kad net užmiršo, kokia galia jie buvo ten atvesti; taip, jie aukštinosi iki nepaprasto grubumo.

10 Ir aš, Nefis, pradėjau nepaprastai baimintis, kad tik Viešpats neužpyktų ant mūsų ir neištiktų mūsų dėl mūsų nedorybės, kad mus prarytų jūros gelmės; todėl aš, Nefis, pradėjau jiems labai rimtai kalbėti; bet štai jie „supyko ant manęs, sakydami: Mes neleisime, kad mūsų jaunesnysis brolis mus ^bvaldytų.

11 Ir buvo taip, kad Lamanas ir Lemuelis čiupo mane ir surišo virvėmis, ir jie elgėsi su manimi labai šturkščiai; nepaisant to, Viešpats tai „leido, kad jis galėtų atskleisti savo galią, idant įvykdytų savo žodį, kurį buvo kalbėjęs apie nelabuosius.

12 Ir buvo taip, kad jiems surišus mane taip, jog nebegalėjau pajudėti, Viešpaties paruoštas „kompasas nustojo veikti.

13 Taigi, jie nežinojo, kur link turėtų vairuoti laivą, tad kilo didžiulis štormas, taip, didžiulė ir baisi audra, ir tris dienas mus

18 3a RR Malda.

^b RR Apreiškimas.

4a 1 Nef 16:5.

6a 1 Nef 17:2.

7a 2 Nef 2:1.

^b 2 Nef 3:1.

8a 2 Nef 10:20.

^b 1 Nef 2:20.

RR Pažadėtoji žemė.

10a 1 Nef 17:17–55.

^b Pr 37:9–11;

1 Nef 16:37–38;

2 Nef 1:25–27.

11a Al 14:11.

12a 1 Nef 16:10, 16, 26;

2 Nef 5:12;

Al 37:38–47;

DS 17:1.

“ginė vandenimis atgal; ir jie pradėjo nepaprastai bijoti, kad tik nebūtų paskandinti jūroje; nepaisant to, jie nepaleido manęs.

14 O ketvirtą dieną, kurią buvome genami atgal, audra nepaprastai įsisiautėjo.

15 Ir buvo taip, kad mus buvo bepraryjančios jūros gėlmės. Ir po to, kai keturias dienas mus ginė vandenimis atgal, mano broliai pradėjo “suprasti, kad Dievo teismai buvo ant jų ir kad jie turės žūti, jeigu neatgailaus dėl savo nedorybių; todėl jie atėjo pas mane ir atrišo raiščius, kurie buvo ant mano riešų, ir štai šie buvo baisiai ištinę; ir taip pat mano kulkšnys buvo smarkiai ištinusios ir labai skaudėjo.

16 Nepaisant to, aš žvelgiau į savo Dievą ir “šlovinau jį ištisą dieną; ir nemurmėjau prieš Viešpatį dėl savo suspaudimų.

17 Dabar, mano tėvas Lehis daug jiems kalbėjo, ir taip pat “Izraelio sūnums; bet štai jie iškvėpė daugybę grasinimų prieš kiekvieną, kas užstojo mane; ir mano gimdytojai, palaužti metų ir iškentėję daugybę širdgėlos dėl savo vaikų, atgulė, taip, netgi į ligos patalą.

18 Dėl savo širdgėlos ir didelio sielvarto bei mano brolių nedorybės jie buvo privesti net beveik prie to, kad būtų paimti iš šio pasaulio susitikti su savo Dievu; taip, nedaug trūko, kad žili jų plaukai būtų paguldyti gulėti žemai dulkėse; taip, netgi nedaug trūko, kad būtų su liūdesiu įmesti į vandens kapa.

19 Ir Jokūbas, ir taip pat Juozapas, kadangi buvo jauni ir jiems reikėjo gausiai maitintis, buvo liūdni dėl savo motinos suspaudimų; ir nei “mano žmona savo ašaromis ir maldomis, nei mano vaikai nesuminkštino mano brolių širdžių, kad jie paleistų mane.

20 Ir niekas, išskyrus Dievo jėgą, kuri pagrasino jiems sunaikinimu, negalėjo suminkštinti jų širdžių; todėl, pamatę, jog nedaug trūksta, kad būtų praryti jūros gėlmėse, jie atgailavo dėl to, ką buvo padarę, tiek, kad paleido mane.

21 Ir buvo taip, kad po to, kai jie mane paleido, štai aš paėmiau kompasą, ir jis rodė ten, kur aš norėjau. Ir buvo taip, kad aš meldžiausi Viešpačiui; ir po to, kai pasimeldžiau, vėjai liovėsi ir vėtra pasibaigė, ir stoji didelė tylą.

22 Ir buvo taip, kad aš, Nefis, vedžiau laivą taip, kad mes vėl plaukėme link pažadėtosios žemės.

23 Ir buvo taip, kad plaukę daugelį dienų, mes atvykome į “pažadėtąją žemę; ir išlipome ant žemės, ir pastatėme savo palapines, ir pavadinoje ją pažadėtąja žeme.

24 Ir buvo taip, kad pradėjome dirbti žemę ir sodinti sėklas; taip, pasėjome į žemę visas savo sėklas, kurias buvome atsinešę iš Jeruzalės žemės. Ir buvo taip, kad jos nepaprastai augo; todėl mes buvome gausiai palaiminti.

25 Ir buvo taip, kad pažado žemėje, keliaudami tyruose, mes

pastebėjome, jog miškuose buvo įvairių gyvulių: ir karvė, ir jautis, ir asilas, ir arkllys, ir ožys, ir laukinis ožys, ir visokių laukinių gyvulių, naudingų žmogui. Ir mes radome visokios rūdos: tiek aukso, tiek ir sidabro, tiek ir vario.

19 SKYRIUS

Nefis iš rūdos pagamina plokšteles ir užrašo savo žmonių istoriją. Izraelio Dievas ateis po šešių šimtų metų nuo to laiko, kai Lehis paliko Jeruzalę. Nefis pasakoja apie Jo kentėjimus ir nukryžiuvimą. Žydai bus nekenčiami ir išsklaidyti iki paskutiniųjų dienų, kada jie sugrįš pas Viešpatį. Apie 588–570 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad Viešpats įsakė man, todėl aš pagaminau plokšteles iš rūdos, kad ant jų išraižčiau savo žmonių metraščių. Ir ant „plokštelių, kurias padariau, išraižiau savo ^btėvo metraščių, ir taip pat mūsų keliavimus tyruose, ir savo tėvo pranašystes; ir taip pat ant jų išraižiau daugelį savo paties pranašysčių.

2 Ir tuo metu, kada jas gaminau, aš nežinojau, kad Viešpats man įsakys pagaminti „šitas plokšteles; todėl mano tėvo metraštis ir jo tėvų genealogija, ir didesnė dalis visų mūsų darbų tyruose yra išraižyti ant tų pirmųjų plokštelių, apie kurias

esu kalbėjęs; todėl tai, kas atsitiko prieš man pagaminant ^bšias plokšteles, iš tikrųjų smulkiau paminėta ant pirmųjų plokštelių.

3 Ir po to, kai pagal įsakymą pagaminau šias plokšteles, aš, Nefis, gavau įsakymą, kad tarnystė ir pranašystės, aiškesnės ir vertingesnės jų dalys, turi būti užrašytos ant „šių plokštelių; ir kad tai, kas užrašyta, būtų saugoma mano žmonių, kurie apgyvens šią žemę, pamokymui ir taip pat kitiems ^bišmintingiems tikslams, kurie žinomi Viešpačiui.

4 Todėl aš, Nefis, ant kitų plokštelių padariau metraščių, kuriame aprašyti, arba kuriame išsamiau aprašyti, karai ir kovos bei mano žmonių naikinimai. Ir aš tai padariau ir įsakiau savo žmonėms, ką jie turi daryti, kai aš būsiu išėjęs anapus; ir kad šios plokštelės turėtų būti perduodamos tolyn iš kartos į kartą, arba vieno pranašo kitam, iki tolesnių Viešpaties įsakymų.

5 O aprašymas apie tai, kaip aš „dariau šitas plokšteles, bus pateiktas vėliau; ir dabar štai aš tęsiu pagal tai, ką esu kalbėjęs; ir tai darau, kad šventesni dalykai būtų ^bišlaikyti mano žmonių pažinimui.

6 Tačiau aš nerašau ant plokštelių nieko kito, kaip tik tai, kas, mano manymu, yra „šventa. Ir dabar, jei aš suklystu, tai netgi tie iš senovės suklysdavo; ne

19 1a RR Plokštelės.

b 1 Nef 1:16–17; 6:1–3.

2a 2 Nef 5:30.

b 1 Nef 9:1–5.

3a JokK 1:1–4; 3:13–14;

4:1–4.

b 1 Nef 9:4–5; MŽ 1:7;
DS 3:19–20; 10:1–51.

5a 2 Nef 5:28–33.

b RR Raštai – Raštai

turi būti išsaugoti.

6a Žiūrėkite Mormono
Knygos titulinį
puslapį.
RR Šventas.

tai, kad norėčiau pasiteisinti dėl kitų žmonių, bet dėl savo kūniško ^bsilpnumo norėčiau pasiteisinti.

7 Nes tai, ką vieni žmonės laiko labai vertingu tiek kūnui, tiek ir sielai, kiti laiko už ^anieką ir trypia po kojomis. Taip, netgi patį Izraelio Dievą žmonės ^btrypia po kojomis; sakau, trypia po kojomis, bet norėčiau pasakyti kitais žodžiais – jie laiko jį už nieką ir neišsiklauso į jo patarimų balsą.

8 Ir štai jis ^aateis, sulig angelo žodžiais, po ^bšešių šimtų metų nuo to laiko, kai mano tėvas paliko Jeruzalę.

9 Ir pasaulis dėl savo nedorybės nuspręs, kad jis nieko vertas; todėl jie nuplaks jį, ir jis iškęs tai; ir jie muš jį, ir jis iškęs tai. Taip, jie ^aspjaudys į jį, ir jis iškęs tai dėl savo maloningumo ir didžio kantrumo žmonių vaikams.

10 Ir ^aDievas mūsų tėvų, kurie buvo ^bišvesti iš Egipto, iš vergijos ir taip pat buvo į apsaugoti tyruose, taip, Abraomo ^cDievas ir Izaoko, ir Jokūbo Dievas ^datidavė save, sulig angelo žodžiais, kaip

žmogus, į rankas nelabų žmonių, kad būtų ^eiškeltas, sulig ^fZenoko žodžiais, ir būtų ^gnukryžiuotas, sulig Neumo žodžiais, ir būtų palaidotas ^hkape, sulig ⁱZenoso žodžiais, kuriuos jis kalbėjo apie tris ^jtamsos dienas, kurios bus ženklas, duotas apie jo mirtį tiems, kas apsigyvens jūros salose, ypač tiems, kurie iš Izraelio ^knamų.

11 Nes taip kalbėjo pranašas: Viešpats Dievas tikrai ^aaplankys visus Izraelio namus tą dieną: vienus savo balsu dėl jų teisumo, dideliam jų džiaugsmui ir išgelbėjimui, o kitus – su ^bgriausmais ir savo galios žaibais, audra, ugnimi ir dūmais, ir ^ctamsos ūku, ir ^džemės atsivėrimu, ir iškeltais ^ekalnais.

12 Ir ^avisa tai tikrai turi ateiti, – sako pranašas ^bZenosas. – Ir žemės ^cuolos turi skilinėti; ir dėl žemės dejonų daugelis iš jūros salų karalių bus paveikti Dievo Dvasios, kad sušuktų: Gamtos Dievas kenčia.

13 O kas dėl tų, kurie yra Jeruzalės žemėje, – sako pranašas, – juos ^aplaks visi žmonės, kadangi

6b Mrm 8:13–17;
Etr 12:23–28.

7a 2 Nef 33:2;
JokK 4:14.

b RR Maištas, sukilimas.

8a RR Jėzus Kristus –
Pranašystės apie
Jėzaus Kristaus
gimimą ir mirtį.

b 1 Nef 10:4;
2 Nef 25:19.

9a Iz 50:5–6;
Mt 27:30.

10a 2 Nef 26:12;
Mzj 7:27; 27:30–31;
Al 11:38–39;
3 Nef 11:14–15.

b Iš 3:2–10; 6:6;

1 Nef 5:15; DS 136:22.

c Pr 32:10; Mzj 7:19;
DS 136:21.

RR Jehova.

d RR Apmokėti,
apmokėjimas.

e 3 Nef 27:14.

f Al 33:15; 34:7;
Hel 8:19–20;
3 Nef 10:15–16.

RR Raštai – Prarasti
Raštai; Zenokas.

g 2 Nef 6:9; Mzj 3:9.
RR Nukryžiuojimas.

h Mt 27:60; Lk 23:53;
2 Nef 25:13.

i JokK 6:1; Hel 15:11.

RR Zenosas.

j 1 Nef 12:4–5;
Hel 14:20, 27;

3 Nef 8:3, 19–23; 10:9.

k 3 Nef 16:1–4.

11a 3 Nef 9:1–22; DS 5:16.

b Hel 14:20–27;

3 Nef 8:5–23.

c Lk 23:44–45;
3 Nef 8:19–20.

d 2 Nef 26:5.

e 3 Nef 8:10.

12a Hel 14:20–28.

b JokK 5:1.

c Mt 27:51.

13a Lk 23:27–30.

jie ^bnukryžiuo Izraelio Dievą ir nukreipė šalin savo širdis, atmesdami ženklus ir stebuklus bei Izraelio Dievo galią ir šlovē.

14 Ir kadangi jie nukreipė šalin savo širdis, – sako pranašas, – ir ^apaniekino Izraelio Šventąjį, jie klajos kūne ir pražus, ir taps ^bšnypstimu ir ^cpriežodžiu, ir bus nekenčiami tarp visų tautų.

15 Tačiau, kada ateis diena, – sako pranašas, – kai jie daugiau ^anebenukreips savo širdžių prieš Izraelio Šventąjį, tada jis prisimins ^bsandoras, kurias jis sudarė Izraelio namams.

16 Taip, tada jis prisimins jūros ^asalas; taip, ir, pasak pranašo Zenoso, Viešpats sako: Visus žmones, kurie Izraelio namų, aš ^bsurinksiu vidun, iš keturių žemės ketvirčių.

17 Taip, ir visa žemė ^aišvys Viešpaties išgelbėjimą, – sako pranašas; – kiekviena tauta, giminė, liežuvis ir liaudis bus palaiminta.

18 Ir aš, Nefis, parašiau šituos žodžius savo žmonėms, kad galbūt galėčiau įtikinti juos atminti Viešpatį, savo Išpirkėją.

19 Todėl aš kalbu visiems Izraelio namams, jei bus taip, kad jie gaus ^atai.

20 Nes štai dėl tų, kurie yra Jeruzalės žemėje, aš patiriu po-

veikius dvasioje, kurie sekina mane, kad net visi mano sąnariai silpni; nes jei dėl savo gailėtingumo Viešpats nebūtų man parodęs, kas jiems nutiks, kaip jis parodė senovės pranašams, aš taip pat būčiau žuvēs.

21 Ir jis iš tiesų senovės ^apranašams parodė visa tai, ^bkas jiems nutiks; ir taip pat daugeliui parodė apie mus; todėl mums būtina žinoti apie juos, nes tai užrašyta ant skaistvario plokštelių.

22 Dabar, buvo taip, kad aš, Nefis, viso to mokiau savo brolius; ir buvo taip, kad jiems daug skaičiau apie tai, kas buvo išrašyta ant skaistvario ^aplokštelių, kad jie žinotų apie Viešpaties darbus kitose žemėse tarp senovės žmonių.

23 Ir aš perskaičiau jiems daug dalykų, užrašytų Mozės ^aknygose; bet kad galėčiau geriau įtikinti juos tikėti Viešpatį, jų Išpirkėją, aš skaičiau jiems tai, kas buvo užrašyta pranašo ^bIzaijo; nes visus Raštus aš ^cpritaikiau mums, kad tai būtų mūsų ^dlabui ir pasimokymui.

24 Todėl aš kalbėjau jiems, sakydamas: Klausykitės pranašo žodžių, jūs, kurie esat Izraelio namų likutis, ^ašaka, kuri buvo nulaužta; klausykitės pranašo

13b 2 Nef 10:3.

14a Iz 53:3–6; Mzj 14:3–6.

b RR Žydai.

c Paklšt 28:37;

1 Kar 9:7; 3 Nef 16:9.

15a 1 Nef 22:11–12.

b RR Abraoma sandora.

16a 1 Nef 22:4;

2 Nef 10:21.

b Iz 49:20–22.

RR Izraelis – Izraelio surinkimas.

17a Iz 40:4–5.

19a En 1:16;

Mrm 5:12; 7:9–10.

21a 2 Kar 17:13; Am 3:7.

RR Pranašas.

b 3 Nef 10:16–17.

22a 1 Nef 22:1.

23a Iš 17:14; 1 Nef 5:11;

Moz 1:40–41.

b 1 Nef 15:20;

2 Nef 25:4–6;

3 Nef 23:1.

c RR Raštai – Raštų vertingumas.

d 2 Nef 4:15.

24a Pr 49:22–26;

1 Nef 15:12;

2 Nef 3:4–5.

žodžių, kurie buvo užrašyti visiems Izraelio namams, ir pritaikykite juos sau, kad turėtumėt viltį taip pat, kaip ir jūsų broliai, nuo kurių buvote nulaužti; nes taip yra pranašas parašęs.

20 SKYRIUS

Viešpats apreiškia savo tikslus Izraeliui. Izraelis išrinktas suspaudimų krosnyje ir turi išeiti iš Babilonės. Palyginkite su Izaijo 48. Apie 588–570 m. prieš Kristaus gim.

KLAUSYKITE ir išgirskite tai, o Jokūbo namai, vadinami Izraelio vardu ir išėję iš Judo vandenu, arba iš „krikšto vandenu, kurie prisiekinėja Viešpaties vardu ir mini Izraelio Dievą, tačiau prisiekinėja nei tiesoje, nei teisume.

2 Nepaisant to, jie vadina save „šventojo miesto piliečiais, bet jie nesiremia Izraelio Dievu, kuris yra Pulkų Viešpats; taip, Pulkų Viešpats yra jo vardas.

3 Štai „ankstesnius dalykus aš paskelbiau nuo pradžios; ir jie išėjo iš mano burnos, ir aš parodžiau juos. Aš parodžiau juos staiga.

4 Ir aš padariau tai, kadangi žinojau, kad „esi užsispyręs ir tavo kaklas – geležinė saugyslė, o tavo kakta – skaitvaris;

5 ir netgi nuo pradžios aš paskelbiau tau; prieš įvykstant parodžiau juos tau; ir parodžiau

juos bijodamas, kad nesakytum: Mano „stabas padarė juos ir mano išdrožtas atvaizdas, ir mano lietas atvaizdas įsakė tai.

6 Tu matei ir girdėjai visa tai; ir argi tu to nepaskelbsi? Ir argi nepaskelbsi, kad aš esu parodęs tau nuo šiol daug nauja ir paslėpta, ko tu nežinojai.

7 Tai sukurta dabar, o ne iš pradžių, netgi prieš tą dieną, kurią tai išgirdai, tai nebuvo tau paskelbta, kad nesakytum: Štai aš tai žinojau.

8 Taip, ir tu negirdėjai to; taip, tu nežinojai; taip, nuo to laiko tavo ausis nebuvo atverta; nes žinojau, kad elgsiesi labai klasingai, ir nuo iščių buvai pavadtas „prasižengėliu.

9 Tačiau dėl savo „vardo aš atidėsiu savo pyktį ir dėl savo šlovės aš susilaikysiu, kad neiškirsčiau tavęs.

10 Nes štai aš išvaliau tave, išrinkau tave „suspaudimų krosnyje.

11 Dėl savęs paties, taip, dėl savęs paties aš darysiu tai, nes neleisiu, kad mano „vardas būtų suterštas, ir aš „neduosiu savo šlovės kitam.

12 Klausyk manęs, o Jokūbai, ir Izraeli, mano pašauktasis, nes tai esu aš; aš esu „pirmasis ir taip pat paskutinysis.

13 Mano ranka taip pat „padėjo žemės pamatą ir mano dešinė

20 1a RR Krikštas, krikštyti.

2a Iz 52:1.

RR Jeruzalė.

3a Iz 46:9–10.

4a T.y. Izraelis.

5a RR Stabmeldystė.

8a Ps 58:4.

9a 1 Sam 12:22;

Ps 23:3; 1 Jn 2:12.

10a RR Pasipriešinimas.

11a Jer 44:26.

b Iz 42:8;

Moz 4:1–4.

12a Apr 1:17; 22:13.

RR Alfa ir Omega;

Pirmagimis.

13a Ps 102:26.

RR Sukurti,

sukūrimas.

ranka išskleidė dangus. Aš šaukiu jus, ir jie stojasi drauge.

14 Visi jūs, susirinkite ir klausykites: kas iš jų yra jiems tai paskelbęs? Viešpats pamilo jį; taip, ir jis „įvykdys savo žodį, kurį paskelbė per juos; ir jis pasielgs su ^bBabilone pagal savo pageidavimą, ir jo ranka ateis ant chaldėjų.

15 Taip pat sako Viešpats: Aš Viešpats, taip, aš kalbėjau; taip, aš pašaukiau jį skelbti, aš atvedžiau jį, ir jis padarys savo kelią sėkmingą.

16 Ateikite prie manęs; aš nekalbėjau „slaptai; nuo pat pradžios, nuo to laiko, kada tai buvo paskelbta, aš kalbėjau; ir Viešpats Dievas ir jo Dvasia siuntė mane.

17 Ir taip sako Viešpats, tavo „Išpirkėjas, Izraelio Šventasis: Aš siunčiau jį, Viešpats, tavo Dievas, kuris moko tave tavo labui, kuris ^bveda tave keliu, kuriuo turėtum eiti, padarė tai.

18 O, kad būtum paklauses mano „įsakymų – tada tavo ramybė būtų buvusi kaip upė, o tavo teisumas – kaip jūros bangos.

19 Tavo „sėkla taip pat būtų buvusi kaip smiltys, tavo vidaus palikuonys – kaip jos akmenėliai; jo vardas nebūtų nei iškirstas, nei išnaikintas iš mano akivaizdos.

20 „Išeikite iš Babilonės, bėkite

nuo chaldėjų, giedojimo balsu skelbkite, sakykite tai, skelbkite iki žemės krašto; sakykite: Viešpats išpirko savo ^btarną Jokubą.

21 Ir jie „netroško; jis vedė juos per dykumas; jis padarė, kad vandenys tekėtų iš ^buolos jiems; jis taip pat perskėlė uolą, ir vandenys ištryško.

22 Ir nepaisant to, kad Viešpats padarė visa tai ir dar daugiau, jis sako: Nėra „ramybės nelabiesiems.

21 SKYRIUS

Mesijas bus šviesa kitataučiams ir išlaisvins belaisvius. Izraelis bus surinktas su galia paskutinėmis dienomis. Karaliai bus jų maitintojai. Palyginkite su Izaijo 49. Apie 588–570 m. prieš Kristaus gim.

Ir dar: Klausykite, o jūs, Izraelio namai, visi jūs, kurie nulaužti ir išvaryti lauk dėl mano žmonių ganytojų nelabumo; taip, visi jūs, kurie nulaužti ir išsklaidyti svetur, kurie esate iš mano žmonių, o Izraelio namai. Klausykite, o „salos, manęs ir išgirskite jūs, žmonės ^btolybėse; Viešpats pašaukė mane nuo iščių; nuo mano motinos iščių jis minėjo mano vardą.

2 Ir jis padarė mano burną tarsi aštrų kalaviją; savo rankos pavėsyje jis paslėpė mane ir padarė

14a 1 Kar 8:56;
DS 64:31; 76:3.
b RR Babelė, Babilonė.
16a Iz 45:19.
17a RR Išpirkėjas.
b RR Įkvėpimas,
įkvėpti; Apreiškimas.

18a Mok 8:5.
19a Pr 22:15–19;
Oz 2:1.
20a Jer 51:6;
DS 133:5–14.
b Iz 44:1–2, 21.
21a Iz 41:17–20.

b Iš 17:6; Sk 20:11;
1 Nef 17:29;
2 Nef 25:20.
22a RR Ramybė, taika.
21 1a 1 Nef 22:4;
2 Nef 10:20–22.
b DS 1:1.

mane poliruota strėle; savo strėlinėje paslėpė mane.

3 Ir tarė man: Tu esi mano „tarnas, o Izraeli, kuriame aš būsiu pašlovintas.

4 Tada sakiau: Aš dirbau tuščiai, išsikvojau savo jėgą niekam ir bergždžiai; iš tikrųjų mano nuosprendis yra pas mano Viešpatį, ir mano darbas – pas mano Dievą.

5 Ir dabar, sako Viešpats, kuris „formavo mane nuo iščių, kad būčiau jo tarnas parvesti Jokūbą pas jį: Nors Izraelis nebūtų surinktas, vis tiek aš būsiu šlovingas Viešpaties akyse, ir mano Dievas bus mano stiprybė.

6 Ir jis tarė: Lengva būti mano tarnu Jokūbo „gentims pakelti ir Izraelio išsaugotiesiems sugražinti. Aš taip pat duosiu tave ^bšviesa ^ckitataučiams, kad būtum mano išgelbėjimas iki žemės pakraščių.

7 Taip sako Viešpats, Izraelio Išpirkėjas, jo Šventasis, tam, kurį žmonės nekina, tam, kurio tautos nekenčia, valdovų tarnui: Karaliai pamatys ir atsištos, kunigaikščiai taip pat pagarbins, dėl Viešpaties, kuris yra ištikimas.

8 Taip sako Viešpats: Palankiu laiku aš išgirdau tave, o jūros salos, ir išgelbėjimo dieną aš padėjau tau; ir aš apsaugosiu tave, ir duosiu tau savo „tarną

tavo žmonių sandorai, kad atstatytų žemę, kad paragintų paveldėti apleistus paveldus.

9 Kad pasakytum „belaisviams: Išeikite; tiems, kas sėdi ^btamsoje: Pasirodykite. Jie ganysis pakelėse, ir jų ^cganyklos bus visose aukštosiose vietose.

10 Jie nealks ir netrokš, nei karštis, nei saulė neištiks jų; nes tas, kuris gailestingas jiems, ves juos, netgi prie vandens šaltinių jis ves juos.

11 Ir aš padarysiu visus savo kalnus keliu, ir mano „vieškeliai bus išaukštinti.

12 Ir tada, o Izraelio namai, štai „šitie ateis iš toli; ir štai tie – iš šiaurės ir iš vakarų; ir anie – iš Sinimo žemės.

13 „Giedokite, o dangūs; ir džiūgauk, o žeme; nes kojos tų, kurie yra rytuose, bus sutvirtintos; ir pratrūkite giedojimu, o kalnai; nes jie daugiau nebus mušami; nes Viešpats paguodė savo žmones ir pasigailės savo suspaustųjų.

14 Bet štai Sionė yra pasakiusi: Viešpats paliko mane, ir mano Viešpats mane pamiršo, – bet jis parodys, jog taip nėra.

15 Nes ar gali „moteris užmiršti savo žindomą vaiką, kad ji neužjaustų savo iščių sūnaus? Taip, jos gali ^bužmiršti, tačiau aš neužmiršiu jūsų, o Izraelio namai.

16 Štai aš išraižiau tave ant

3a Kun 25:55;
Iz 41:8;
DS 93:45–46.

5a Iz 44:24.

6a RR Izraelis – Dvylika Izraelio genčių.

b DS 103:8–10;
Abr 2:10–11.

c 3 Nef 21:11.
8a 2 Nef 3:6–15;
3 Nef 21:8–11;
Mrm 8:16, 25.
9a RR Išgelbėjimas mirusiesiems.
b 2 Nef 3:5.
c Ez 34:14.

11a Iz 62:10;
DS 133:23–32.

12a Iz 43:5–6.

13a Iz 44:23.

15a RR Moteris, moterys.
b Iz 41:17;
Al 46:8;
DS 61:36.

savo rankų „delnų; tavo sienos yra nuolatos priešais mane.

17 Tavo vaikai suskubs prieš tavo naikintojus; ir tie, kas tave „niokojo, pasitrauks nuo tavęs.

18 Pakelk akis, apsižvalgyk ir stebėk; visi šitie „renkasi ir ateis pas tave. Ir kaip aš gyvas, – sako Viešpats, – tu tikrai apsirengsi jais visais kaip papuošalais ir susijusi jais kaip nuotaka.

19 Nes tavo nuniokotos ir tavo ištuštėjusios vietos, ir tavo sunaikinimo žemė jau dabar bus per ankštos dėl gyventojų; o tie, kas rijo tave, bus toli.

20 Vaikai, kuriuos turėsi, po to, kai praradai pirmuosius, vėl į tavo ausis sakys: Čia man per ankšta; duok man vietos, kad galėčiau gyventi.

21 Tada „tu tarsi savo širdyje: Kas pagimdė man šituos? Juk aš praradau savo vaikus ir esu ^bnevaisinga, belaisvė ir tremiama šen bei ten? Ir kas išaugino šituos? Štai aš buvau palikta viena; šitie, kur buvo jie?

22 Taip sako Viešpats Dievas: Štai aš pakelsiu savo ranką į „kitataučius ir iškelsiu savo ^bvėliavą žmonėms; ir jie atneš tavo sūnus ant savo „rankų, ir tavo dukros bus nešamos ant jų pečių.

23 Ir „karaliai bus tavo ^btėvai maitintojai, o jų karalienės – tavo žindančios motinos; jie

nusilenks tau veidais iki žemės ir laižys dulkes nuo tavo kojų; ir tu žinosi, kad aš esu Viešpats; nes nebus sugėdinti tie, kurie ^claukia manęs.

24 Argi iš galingojo bus atimtas grobis arba „teisėti belaisviai išvaduoti?

25 Bet taip sako Viešpats: Netgi galingojo belaisviai bus atimti ir baisūno grobis bus išvaduotas; nes aš kovosiu prieš tuos, kurie kovoja prieš tave, ir išgelbėsiu tavo vaikus.

26 Ir „maitinsiu tuos, kurie spaudžia tave, jų pačių kūnu; jie bus nugirdyti savo pačių krauju kaip saldžiu vynu; ir visas kūnas ^bžinos, kad aš, Viešpats, esu tavo Gelbėtojas ir tavo Išpirkėjas, Jokūbo ^cGalingasis.

22 SKYRIUS

Izraelis bus išsklaidytas ant viso žemės veido. Paskutinėmis dienomis kitataučiai žindys ir maitins Izraelį evangelija. Izraelis bus surinktas ir išgelbėtas, o nelabieji degs kaip ražiena. Velnio karalystė bus sunaikinta, ir Šėtonas bus surištąs. Apie 588–570 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, buvo taip, kad man, Nefiui, perskaičius tai, kas buvo išraižyta ant skaitvario „plokštelių, mano broliai atėjo pas mane ir tarė man: Ką reiškia tai, ką perskaitei? Štai ar tai turi

16a Zch 13:6.
17a 3 Nef 21:12–20.
18a Mch 4:11–13.
21a T.y. Sionė.
b Iz 54:1;
Gal 4:27.
22a Iz 66:18–20.

b Iz 11:12; 18:3.
c 1 Nef 22:8;
2 Nef 10:8–9.
23a Iz 60:16.
b 1 Nef 22:6.
c 2 Nef 6:13;
DS 98:2; 133:10–11, 45.

24a 1 Nef 21:25.
26a 1 Nef 22:13–14.
b Mzj 11:22.
c RR Jehova.
22 1a 1 Nef 19:22;
2 Nef 4:2.

būti suprantama kaip dvasiniai dalykai, kurie įvyks pagal dvasią, o ne kūną?

2 Ir aš, Nefis, pasakiau jiems: Štai tai „apreikšta pranašui“^bDvasios balsu; nes visa tai, kas ištiks žmonių vaikus pagal kūną, „pranašams apreiškiamą Dvasia“.

3 Todėl tai, apie ką perskaičiau, susiję su tuo, kas ir „laikina, ir dvasiška; nes atrodo, kad Izraelio namai anksčiau ar vėliau bus^b išsklaidyti ant viso žemės veido, ir taip pat tarp visų tautų.

4 Ir štai, yra daug tokių, apie kuriuos likusieji Jeruzalės žemėje jau nebežino. Taip, didesnioji dalis visų „genčių“^b išvesta; ir jos išsklaidytos šen bei ten po „jūros salas; ir kur jie yra, niekas iš mūsų nežino; mes tik žinome, jog jie išvesti.

5 Ir nuo to laiko, kai jie išvesti, visa tai išpranašauta apie juos, ir taip pat apie visus tuos, kurie po to bus išsklaidyti ir sumaišyti dėl Izraelio Šventojo; nes jie užkietins savo širdis prieš jį; todėl bus išsklaidyti tarp visų tautų ir „nekenčiami visų žmonių“.

6 Tačiau po to, kai jie bus „žindomi“^b kitataučių, ir Viešpats pakels savo ranką ant kitataučių ir

iškels juos kaip vėliavą, ir jų „vaikai bus nešami ant jų rankų, ir jų dukros nešamos ant jų pečių, štai tai, apie ką kalbėta, yra laikina; nes tokios yra Viešpaties sandoros su mūsų tėvais; ir tai reiškia mus ateinančiomis dienomis, ir taip pat visus mūsų brolius, kurie yra Izraelio namų.

7 Ir tai reiškia, kad ateina laikas, kada po to, kai visi Izraelio namai bus išsklaidyti ir sumaišyti, Viešpats Dievas pakels galingą tautą tarp „kitataučių, taip, būtent ant šitos žemės veido; ir jie^b išsklaidys mūsų sėklą.

8 Ir po to, kai mūsų sėkla bus išsklaidyta, Viešpats Dievas pradės daryti „nuostabų darbą tarp“^b kitataučių, kuris bus didžiai „vertingas mūsų sėklai; todėl apie tai pasakyta, kad jie bus maitinami kitataučių bei nešami ant jų rankų ir ant pečių.

9 Tai taip pat bus „vertinga ir kitataučiams; ir ne tik kitataučiams, bet ir^b visiems Izraelio „namams, nes jie pažins Dangaus Tėvo „sandoras Abraomui, sakančias: Per tavo „sėklą bus^f palaimintos visos žemės giminės.

10 Ir aš noriu, mano broliai, kad žinotumėte, jog visos žemės

2a 2 Peť 1:19–21.

b RR Šventoji Dvasia.

c RR Pranašystė, pranašauti.

3a DS 29:31–34.

b 1 Nef 10:12–14;

2 Nef 25:14–16.

RR Izraelis – Izraelio išsklaidymas.

4a RR Izraelis – Dešimt prapuolusių Izraelio genčių.

b 2 Nef 10:22.

c 1 Nef 21:1;

2 Nef 10:8, 20.

5a 1 Nef 19:14.

6a 1 Nef 21:23.

b RR Kitataučiai.

c 1 Nef 15:13.

7a 3 Nef 20:27.

b 1 Nef 13:12–14;

2 Nef 1:11.

8a Iz 29:14; 1 Nef 14:7;

2 Nef 27:26.

RR Sugražinimas, evangelijos.

b 2 Nef 10:10–11;

3 Nef 16:4–7;

Mrm 5:19.

c 1 Nef 15:13–18;

3 Nef 5:21–26; 21:7.

9a 1 Nef 14:1–5.

b 2 Nef 30:1–7.

c 2 Nef 29:13–14.

d Pakĭst 4:31.

e RR Abraomo sandora.

f Pr 12:2–3;

3 Nef 20:27;

Abr 2:9–11.

giminės negali būti palaimintos, kol jis „neapnuogins savo rankos tautų akyse.

11 Todėl Viešpats Dievas pradės apnuoginti savo ranką visų tautų akyse, įgyvendindamas savo sandoras ir evangeliją tiems, kas yra Izraelio namų.

12 Todėl jis vėl išves juos iš nelaisvės, ir jie bus ^asurinkti į savo paveldo žemes; ir bus išvesti iš nežinojimo ir ^btamsos; ir žinos, kad ^cViešpats yra jų ^dGelbėtojas ir jų Išpirkėjas, Izraelio ^eGalingasis.

13 Ir kraujas tos didžiulės ir ^apasibjaurėtinos bažnyčios, kuri yra visos žemės paleistuvė, atsigręš ant jų pačių galvų; nes jie ^bkariaus tarp savęs, ir jų ^cpačių rankų kalavijas kris ant jų pačių galvų, ir jie bus girti nuo savo pačių kraujo.

14 Ir kiekviena ^atauta, kuri kariaus prieš jus, o Izraelio namai, bus nukreipta viena prieš kitą, ir jie ^bįkris į duobę, kurią iškasė Viešpaties žmonėms sugauti. Ir visi, kurie ^ckovoja prieš Sionę, bus sunaikinti, ir ta didžioji paleistuvė, kuri iškraipė teisius Viešpaties kelius, taip, ta didžiulė ir pasibjaurėtina bažnyčia, grius ^ddulkėsa, ir smarkus bus jos griuvimas.

15 Nes štai, – sako pranašas, – greitai ateina laikas, kada Šėto-

nas daugiau nebeturės galios žmonių vaikų širdims; nes netrukus ateina diena, kada visi išdidėliai ir tie, kas elgiasi nedorai, bus kaip ^aražiena; ir ateina diena, kada jie bus ^bsudeginti.

16 Nes netrukus ateina laikas, kada Dievo ^arūstybės pilnatvė bus išlieta ant visų žmonių vaikų; nes jis neleis, kad nelabieji sunaikintų teisiuosius.

17 Todėl jis ^aapsaugos ^bteisiuosius savo galia, netgi jei turės ateiti jo rūstybės pilnatvė, ir teisieji bus apsaugoti, net jeigu teks jų priešus sunaikinti ugnimi. Todėl teisiesiems nereikia bijoti; nes taip sako pranašas, kad jie bus išgelbėti, netgi, jei reikės, ugnimi.

18 Štai, mano broliai, aš sakau jums, kad tai turi netrukus ateiti; taip, netgi kraujas ir ugnis, ir dūmų ūkas turi ateiti; ir tai būtina turi vykti ant šitos žemės veido; ir tai ateina žmonėms pagal kūną, jei bus taip, kad jie užkietins savo širdis prieš Izraelio Šventąjį.

19 Nes štai teisieji nepražus, nes tikrai ateis laikas, kada visi, kas kovoja prieš Sionę, bus iškirsti.

20 Ir Viešpats tikrai paruoš kelią savo žmonėms, kad išsipildytų Mozės žodžiai, kuriuos

10a Iz 52:10.

12a RR Izraelis – Izraelio surinkimas.

b RR Tamsa, dvasinė.

c 2 Nef 6:10–11.

d RR Gelbėtojas.

e RR Jehova.

13a RR Velnias – Velnio bažnyčia.

b 1 Nef 14:3, 15–17.

c 1 Nef 21:26.

14a Lk 21:10.

b Iz 60:12; 1 Nef 14:3;

DS 109:25.

c 2 Nef 10:13; 27:3.

d Iz 25:12.

15a Iz 5:23–24; Nah 1:10; Mal 3:19;

2 Nef 15:24; 26:4–6;

DS 64:23–24; 133:64.

b Ps 21:10; 3 Nef 25:1;

DS 29:9.

RR Žemė – Žemės

išvalymas.

16a 1 Nef 14:17.

17a 2 Nef 30:10; Moz 7:61.

b 1 Nef 17:33–40.

jis kalbėjo, sakydamas: „Pranašą Viešpats, jūsų Dievas, pakels jums kaip mane; jo klausysite visame kame, ką tik jis jums sakys. Ir bus taip, kad visi tie, kurie nepaklausys to pranašo, bus ^biškirsti iš liaudies.

21 Ir dabar, aš, Nefis, pareiškiu jums, kad šis „pranašas, apie kurį kalbėjo Mozė, buvo Izraelio Šventasis; todėl jis teisiai vykdys ^bteisingumą.

22 Ir teisiesiems nereikia bijoti, nes jie yra tie, kurie nebus sutriuškinti. Bet tai velnio karalystė, kuri bus pastatyta tarp žmonių vaikų, karalystė, įkurta tarp tų, kurie yra kūne –

23 nes greitai ateis laikas, kada visos „bažnyčios, pastatytos pelnui gauti, ir visos tos, kurios pastatytos įgyti valdžią kūnui, ir tos, kurios pastatytos, kad taptų ^bpopuliarios pasaulio akyse, ir tos, kurios siekia kūno geidulių bei pasaulio dalykų ir daryti visokią nedorybę; taip, galiausiai, visi tie, kurie priklauso velnio karalystei, yra tie, kuriems reikia bijoti ir tirtėti, ir „drebėti; jie yra tie, kurie turi būti nuverstai į dulkes; jie yra tie, kurie turi būti „praryti kaip ražiena; ir tai sulig pranašo žodžiais.

24 Ir greitai ateina laikas, kada teisieji turi būti išvesti

kaip gardo „veršiukai, ir Izraelio Šventasis turi valdyti viešpatystėje ir galybėje, ir galioje, ir didelėje šlovėje.

25 Ir jis „renka savo vaikus iš keturių žemės ketvirčių; ir skaičiuoja savo avis, ir jos pažįsta jį; ir bus viena kaimenė ir vienas ^bganytojas; ir jis maitins savo avis, ir jame jos ras „ganyklą.

26 Ir dėl jo žmonių teisumo „Šėtonas neturi galios; todėl jis ^bdaugelio metų laikotarpį negali būti išlaisvintas, nes jis neturi galios žmonių širdims, kadangi jie gyvena teisume, ir Izraelio Šventasis „viešpatauja.

27 Ir dabar štai aš, Nefis, sakau jums, kad visa tai turi ateiti pagal kūną.

28 Bet štai visos tautos, giminės, liežuviai ir liaudys saugiai gyvens Izraelio Šventajame, jei bus taip, kad jos „atgailaus.

29 Ir dabar, aš, Nefis, baigiu; nes šiuo metu nedrįstu toliau kalbėti apie tai.

30 Todėl, mano broliai, norėčiau, kad suvoktumėte, jog tai, kas užrašyta ant skaitvario „plokštelių, yra tikra; ir tai liudija, kad žmogus turi būti paklusnus Dievo įsakymams.

31 Todėl neturite manyti, kad tik aš ir mano tėvas esame vieninteliai liudiję ir taip pat mokę

20a Jn 4:19; 7:40.

b DS 133:63.

21a Pak[st 18:15, 18;

ApD 3:20–23;

1 Nef 10:4;

3 Nef 20:23.

b Ps 98:9; Moz 6:57.

23a 1 Nef 14:10;

2 Nef 26:20.

RR Piktnaudžiavimas

kunigavimu.

b Lk 6:26; Al 1:3.

c 2 Nef 28:19.

d 2 Nef 26:6.

24a Am 6:4; Mal 3:20;

3 Nef 25:2.

25a RR Izraelis – Izraelio surinkimas.

b RR Gerasis ganytojas.

c Ps 23.

26a Apr 20:2;

Al 48:17;

DS 43:31; 45:55;

88:110; 101:28.

RR Velnias.

b JokK 5:76.

c RR Tūkstantmetis.

28a RR Atgailauti,

atgaila; Atleisti.

30a 2 Nef 4:2.

to. Todėl, jei būsite paklusnūs „įsakymams ir ištversite iki galo,

būsite išgelbėti paskutiniąją dieną. Ir taip yra. Amen.

ANTROJI NEFIO KNYGA

Lehio mirties aprašymas. Nefio broliai sukyla prieš jį. Viešpats perspėja Nefį pasišalinti į tyrus. Jo keliavimai tyruose ir kita.

1 SKYRIUS

Lehis pranašauja apie laisvės žemę. Jo sėkla bus išsklaidyta ir sutriuškinta, jeigu jie atmes Izraelio Šventąjį. Jis ragina savo sūnus apsiginkluoti teisumo ginklais. Apie 588–570 m. prieš Kristaus gim.

IR dabar, buvo taip, kad po to, kai aš, Nefis, baigiau mokyti savo brolius, mūsų „tėvas Lehis taip pat daug ką jiems kalbėjo ir atpasakojo jiems, kokių didžiųjų dalykų Viešpats jiems padarė, išvesdamas juos iš Jeruzalės žemės.

2 Ir jis kalbėjo jiems apie jų „sukilimus ant vandenų ir Dievo pasigailėjimus, kad buvo pasigailėta jų gyvybių ir jų neprarijo jūra.

3 Ir jis taip pat kalbėjo jiems apie pažado žemę, kurią jie gavo – koks gailėstingas buvo Viešpats, perspėdamas mus, kad turime bėgti iš Jeruzalės žemės.

4 Nes štai, – sakė jis, – aš mačiau „regėjimą, iš kurio žinau,

kad ^bJeruzalė sunaikinta; ir jei mes būtume pasilikę Jeruzalėje, taip pat būtume ^cžuvę.

5 Bet, – sakė jis, – nepaisant mūsų suspaudimų, mes gavome pažado „žemę, žemę, kuri yra ^brinktinė tarp visų kitų žemių; žemę, kurią Viešpats Dievas pagal sandorą pažadėjo man, kad tai bus mano sėklos paveldo žemė. Taip, Viešpats pagal ^csandorą pažadėjo šią žemę man ir mano vaikams per amžius, ir taip pat visiems tiems, kurie Viešpaties ranka bus išvesti iš kitų šalių.

6 Todėl aš, Lehis, pagal manyje esančios Dvasios poveikius pranašauju, kad „nė vienas į šitą žemę neateis, jeigu jo neatves Viešpaties ranka.

7 Todėl ši „žemė yra pašvęsta tam, kurią jis atves. Ir jei bus taip, kad jie tariaus jam pagal jo duotus įsakymus, jiems tai bus ^blaisvės žemė; todėl jie niekada nebus nuvesti į nelaisvę; jei taip bus, tai dėl nedorybės; nes jei išigalės nedorybė, ^cprakeikta

31a Mt 19:17.

RR Dievo įsakymai.

[2 NEFIO]

1 1a RR Patriarchas, patriarchalinis.

2a 1 Nef 18:9–20.

4a RR Regėjimas.

b 2 Kar 24:14–15;

Jer 44:2; 1 Nef 1:4;

Hel 8:20.

c Al 9:22.

5a RR Pažadėtoji žemė.

b Etr 2:9–10.

c RR Sandora.

6a 2 Nef 10:22.

7a Mzj 29:32;

Al 46:10, 20.

b 2 Nef 10:11.

RR Laisvas, laisvė.

c Al 45:10–14, 16;

Mrm 1:17; Etr 2:8–12.

bus žemė jiems, bet teisiesiems ji bus palaiminta per amžius.

8 Ir štai tai yra išmintis, kad ši žemė kol kas būtų saugoma nuo kitų tautų pažinimo; nes štai daug tautų užplūstų žemę, todėl neliktų vietos paveldui.

9 Todėl aš, Lehis, gavau pažadą, kad „kiek tie, kuriuos Viešpaties Dievas išves iš Jeruzalės žemės, laikysis jo įsakymų, tiek jie ^bklestės ant šios žemės veido; ir bus apsaugoti nuo kitų tautų, kad galėtų turėti šią žemę sau. Ir jei bus taip, kad jie ^claikysis jo įsakymų, jie bus palaiminti ant šios žemės veido, ir nebus nė vieno nei jiems varginti, nei atimti paveldo žemės; ir jie saugiai gyvens per amžius.

10 Bet štai, kada ateis laikas, kad jie nusiris į netikėjimą, po to, kai gavo tokius didžius palaiminimus iš Viešpaties rankos, žinodami apie žemės ir visų žmonių sukūrimą, žinodami didžius ir nuostabius Viešpaties darbus nuo pasaulio sukūrimo; turėdami galią, duotą jiems daryti viską tikėjimu; turėdami visus įsakymus nuo pradžių ir atvesti jo beribio gerumo į šią vertingą pažado žemę, – štai sakau, – jei ateis diena, kada jie atmes Izraelio Šventąjį, tikrąjį „Mesiją, savo Išpirkėją ir savo

Dievą, štai teismai to, kuris yra teisingas, bus ant jų.

11 Taip, jis atves pas juos „kitas tautas ir duos joms galią, ir atims iš jų nuosavybės žemes, ir padarys, kad juos ^bišsklaidytų ir sutriuškintų.

12 Taip, kol viena karta pereis į kitą, tarp jų bus „kraujo praliejimų ir nuožmių aplankymų; todėl, mano sūnūs, norėčiau, kad atmintumėte; taip, norėčiau, kad išsiklausytumėte į mano žodžius.

13 O kad jūs pabustumėte; pabustumėte iš gilaus miego, taip, netgi iš „pragaro miego ir nusikratytumėte baisiąsias ^bgrandines, kuriomis esate sukaustyti, grandines, kurios sukausto žmonių vaikus, kad jie vedami nelaisvėn į amžinąją nelaimės ir vargo ^cprarają.

14 Pabuskite! Ir pakilkite iš dulkių, išgirskite žodžius kretančio „gimdytojo, kurio galūnes netrukus turėsite paguldyti šaltame ir nebyliame ^bkape, iš kur joks keleivis negali sugrįžti; dar kelios dienos, ir aš eisiu visos žemės ^ckeliu.

15 Bet štai Viešpaties „išpirko mano sielą iš pragaro; aš pamatčiau jo šlovę ir esu amžinai apglėbtas jo ^bmeilės ^crankomis.

16 Ir noriu, kad atmintumėte laikytis Viešpaties „nuostatų bei

9a 2 Nef 4:4;
Al 9:13.
b Pak1st 29:8.
c RR Paklusnumas,
paklusnus, paklusti.
10a RR Mesijas.
11a 1 Nef 13:12–20;
Mrm 5:19–20.
b 1 Nef 22:7.

12a Mrm 1:11–19; 4:11.
13a RR Pragaras.
b Al 12:9–11.
c 1 Nef 15:28–30;
Hel 3:29–30.
14a RR Gimdytojai.
b RR Mirtis, fizinė.
c Joz 23:14.
15a Al 36:28.

RR Apmokėti,
apmokėjimas.
b Rom 8:39.
RR Meilė.
c JokK 6:5;
Al 5:33;
3 Nef 9:14.
16a Pak1st 4:5–8;
2 Nef 5:10–11.

potvarkių. Štai, toks buvo mano sielos rūpestis nuo pat pradžios.

17 Mano širdis laikas nuo laiko būdavo prislėgta liūdesio, nes baiminausi, kad tik dėl jūsų širdžių kietumo Viešpats, jūsų Dievas neišeitų savo ^arūstybės pilnatvėje ant jūsų, kad būtumėte ^biškirsti ir sunaikinti amžiams;

18 arba, kad ^adaugelio kartu laikotarpiui jus ištikėtų prakeiksmas; ir jus lankytų kalavijas ir badas ir būtumėte nekenčiami ir vedami pagal ^bvelnio valią ir nelaisvę.

19 O mano sūnūs, kad tik tai neištikėtų jūsų, bet kad būtumėte išrinkta ir Viešpaties ^alaiminama liaudis. Bet štai teįvyksta jo valia; nes per amžius jo keliai – ^bteisumas.

20 Ir jis yra pasakęs: ^aKiek laikysitės mano ^bįsakymų, tiek ^cklestėsitė žemėje; bet kiek nesilaikysite mano įsakymų, tiek būsite atkertami nuo mano akių aždods.

21 Ir dabar, kad mano siela galėtų džiaugtis jumis ir kad mano širdis galėtų palikti šį pasaulį džiugi dėl jūsų, kad nebūčiau su širdgėla ir sielvartu paguldytas į kapą, pakilkite iš dulkių, mano sūnūs, ir būkite ^avyras ir pasiryžę būti ^bvienos minties ir vienos širdies, visame kame vieningi, kad nenužengtumėte į nelaisvę;

22 kad nebūtumėte prakeikti skaudžiu prakeiksmu ir taip pat kad neužsitrauktumėte ^ateisingojo Dievo nemalonės sunaikinimui, taip, amžinam sunaikinimui tiek sielos, tiek ir kūno.

23 Pabuskite, mano sūnūs; apsiginkluokite teisumo ^aginklais. Nusikratykite grandines, kuriomis esate surakinti, ir išeikite iš tamsumos, ir atsikelkite iš dulkių.

24 Nemaištaukite daugiau prieš savo brolių, kurio regėjimai buvo šlovingi ir kuris vykdė įsakymus nuo to laiko, kai palikome Jeruzalę; ir kuris buvo įrankiu Dievo rankose, išvedant mus į pažado žemę; nes jei ne jis, būtume žuvę nuo ^abado tyruose; nepaisydami to, jūs kėsintės ^batimti jam gyvybę; taip, ir jis per jus iškentėjo daug sielvarto.

25 Ir aš nepaprastai bijau ir drebu dėl jūsų, kad tik jis vėl nenukentėtų; nes štai, jūs apkaltinote jį, kad jis siekė galios ir ^avaldžios jums; bet aš žinau, kad jis nesiekė nei galios, nei valdžios jums, bet siekė Dievo šlovės ir jūsų pačių amžinos gerovės.

26 Ir jūs murmėjote, kadangi jis buvo jums atviras. Jūs sakote, kad jis buvo ^agriežtas; sakote, kad jis buvo piktas su jumis; bet štai jo griežtumas buvo jame buvusio Dievo žodžio galios

17a 2 Nef 5:21–24;

Al 3:6–19.

b Mzj 12:8.

18a 1 Nef 12:20–23.

b RR Velnias.

19a RR Išrinkti, išrinktieji.

b Oz 14:10.

20a Jar 1:9; Mzj 1:6–7;

Al 9:13–14.

b Kun 26:3–14;

Jl 2:23–26.

c Ps 67:7;

Mzj 2:21–25.

21a 1 Sam 4:9; 1 Kar 2:2.

b Moz 7:18.

22a DS 3:4.

23a Ef 6:11–17.

24a 1 Nef 16:32.

b 1 Nef 16:37.

25a Pr 37:9–11.

26a Pat 15:10;

1 Nef 16:2;

Mor 9:4;

DS 121:41–43.

griežtumas; ir tai, ką jūs vadinate pykčiu, buvo tiesa, sulig ta, kuri yra Dieve, kurios jis negalėjo nutylėti, drąsiai apreikšdamas jūsų nedorybes.

27 Ir Dievo ^agalia būtinai turi būti su juo, netgi kad jis įsakinėtų jums, kad jūs paklustumėte. Bet štai tai ne jis, bet Viešpaties ^bDvasia, buvusi jame, ^catvėrė jo burną kalbai, tad jis negalėjo jos užčiaupti.

28 Ir dabar, mano sūnau Lamanai ir taip pat Lemueli ir Samai, ir taip pat mano sūnūs, kurie esate Izmaelio sūnūs, štai, jei įsiklausysite į Nefio balsą, jūs nepražūsitate. Ir jeigu jo klausysite, aš palieku jums ^apalaiminimą, taip, būtent savo pirmąjį palaiminimą.

29 Bet jeigu jo neklausysite, aš atsiimu savo ^apirmąjį palaiminimą, taip, būtent savo palaiminimą, ir jis bus ant jo.

30 Ir dabar, Zoramai, aš kalbu tau: štai, tu esi Labano ^atarnas; tačiau tu buvai išvestas iš Jeruzalės žemės ir žinau, kad esi tikras mano sūnaus Nefio draugas per amžius.

31 Todėl, kadangi tu buvai ištikimas, tavo sėkla bus palaiminta kartu ^asu jo sėkla, tad jie ilgai gyvens klestėdami ant šios žemės veido; ir niekas, išskyrus nedorybę tarp jų, per amžius nepažeis, arba nesudrums, jų klestėjimo ant šios žemės veido.

32 Todėl, jei laikysitės Viešpaties įsakymų, Viešpats yra pa-

šventęs šią žemę tavo sėklos su mano sūnaus sėkla saugumui.

2 SKYRIUS

Išpirkimas ateina per šventąjį Mesiją. Egzistavimui ir vystymuisi būtina pasirinkimo laisvė (valios laisvė). Adomas nupuolė, kad galėtų būti žmonės. Žmonės yra laisvi pasirinkti laisvę ir amžinąjį gyvenimą. Apie 588–570 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, Jokūbai, aš kalbu tau: tu esi mano ^apirmagimis mano suspaudimo tyruose dienomis. Ir štai savo vaikystėje dėl savo brolių grubumo tu iškentėjai suspaudimus ir daug sielvarto.

2 Tačiau, Jokūbai, mano pirmagimi tyruose, tu pažįsti Dievo didybę; ir jis pašvęs tavo suspaudimus tavo naudai.

3 Todėl tavo siela bus palaiminta, ir tu saugiai gyvensi su savo broliu Nefiu; ir savo dienas praleisi tarnaudamas savo Dievui. Todėl žinau, kad esi išpirktas dėl tavo Išpirkėjo teismo; nes pamatei, kad laiko pilnatvėje jis ateina atnešti išgelbėjimo žmonėms.

4 Ir savo jaunystėje tu ^apamatei jo šlovę; todėl esi palaimintas tiek pat, kaip tie, kuriems jis tarnaus kūne; nes Dvasia yra ta pati – vakar, šiandien ir per amžius. Ir kelias yra paruoštas nuo žmogaus nuopuolio, ir išgelbėjimas – ^bnemokamas.

27a 1 Nef 17:48.

b DS 121:43.

c DS 33:8.

28a RR Pirmagimystė.

29a Abr 1:3.

30a 1 Nef 4:20, 35.

31a 2 Nef 5:6.

2 1a 1 Nef 18:7.

4a 2 Nef 11:3;

JokK 7:5.

b RR Malonė.

5 Ir žmonės pakankamai išmokyti, kad „pažintų, kas gera ir kas pikta. Ir įstatymas yra duotas žmonėms. Ir įstatymu joks kūnas ^bneišteisinamas; kitaip sakant, įstatymu žmonės „iškertami. Taip, laikinuoju įstatymu jie buvo iškiršti; ir taip pat pagal dvasinį įstatymą jie žūsta atžvilgiu to, kas yra gera, ir tampa amžinai nelaimingi.

6 Todėl „išpirkimas ateina šventajame ^bMesijuje ir per jį; nes jis yra pilnas „malonės ir tiesos.

7 Štai, kad įvykdytų įstatymo tikslus, jis atnašauja save kaip „auką už nuodėmę dėl visų tų, kurių sudužusi širdis ir atgailaujanti dvasia; ir niekam kitam įstatymo ^btikslai negali būti įvykdyti.

8 Todėl kaip svarbu tai paskelbti žemės gyventojams, kad jie žinotų, jog nėra nė vieno kūno, kuris gali gyventi Dievo akivaizdoje kitaip, kaip „tik per nuopelnus ir gailėstinumą, ir malonę Šventojo Mesijo, kuris guldo savo gyvybę pagal kūną ir vėl ją ima Dvasios galia, kad galėtų įgyvendinti mirusiųjų ^bprisikėlimą, būdamas pirmas, kuris prisikels.

9 Todėl jis yra pirmieji vaisiai

Dievui, dėl ko jis „užtars visus žmonių vaikus; ir tie, kas jį tiki, bus išgelbėti.

10 Ir dėl užtarimo už „visus visi žmonės ateina pas Dievą; todėl jie stoja jo akivaizdoje, kad jis ^bteistų juos pagal tiesą ir „šventumą, kuris yra jame. Todėl tikslai įstatymo, kurių Šventasis davė, kad būtų paskirta pridėtoji bausmė, bausmė, kuri yra kaip priešingybė pridėtajai laimei, kad įvykdytų „apmokėjimo tikslus...

11 Nes visame kame būtinai turi būti „priešingybė. Jei ne, mano pirmagimi tyruose, teismus negalėtų būti įgyvendintas, nei nelabumas, nei šventumas, nei nelaimingumas, nei gėris, nei blogis. Todėl visi dalykai būtinai turi būti junginys viename; todėl, jei tai būtų vientisas kūnas, jis neišvengiamai būtų lyg miręs, neturėdamas nei gyvybės, nei mirties, nei gendamiento, nei negendamiento, nei laimės, nei nelaimės, nei suvokimo, nei nesuvokimo.

12 Todėl tai būtų sukurta kaip niekalas; todėl jo sukūrimas „neturėtų prasmės. Todėl tai neišvengiamai sužlugdytų Dievo išmintį ir jo amžinuosius tikslus,

5a Mor 7:16.

b Rom 3:20; 2 Nef 25:23;

Al 42:12–16.

RR Išsteisinimas, išsteisinti.

c 1 Nef 10:6;

2 Nef 9:6–38;

Al 11:40–45; 12:16, 24; 42:6–11;

Hel 14:15–18.

6a 1 Nef 10:6;

2 Nef 25:20;

Al 12:22–25.

RR Išpirkimo planas.

b RR Mesijas.

c Jn 1:14, 17; Moz 1:6.

7a RR Apmokėti, apmokėjimas.

b Rom 10:4.

8a 2 Nef 25:20; 31:21;

Mzj 4:8; 5:8;

Al 38:9.

b 1 Kor 15:20;

Al 7:12; 12:24–25;

42:23.

RR Prikėlimas.

9a Iz 53:1–12;

Mzj 14:12; 15:8–9.

10a RR Išpirkėjas.

b RR Teismas, paskutinysis.

c RR Šventumas.

d 2 Nef 9:7, 21–22, 26;

Al 22:14; 33:22; 34:9.

11a DS 29:39; 122:5–9.

RR Pasipriešinimas.

12a DS 88:25–26.

RR Žemė – Sukurta žmogui.

taip pat ir galią, ir gailėstingumą, ir Dievo ^bteisingumą.

13 Ir jei sakytumėte, kad nėra „įstatymo, jūs taip pat sakytumėte, kad nėra nuodėmės. Jei sakytumėte, kad nėra nuodėmės, jūs taip pat sakytumėte, kad nėra teisumo. Ir jei nebūtų teisumo, nebūtų laimės. O jei nebūtų nei teisumo, nei laimės, nebūtų nei bausmės, nei nelaimės. O jei nėra viso to, ^bnėra ir Dievo. O jei nėra Dievo, nėra nei mūsų, nei žemės; nes visa tai nebūtų sukurta – nei tai, kas veikia, nei tai, kas veikiama; todėl visa tai turėtų pranykti.

14 Ir dabar, mano sūnūs, aš kalbu jums visa tai jūsų labai ir pasimokymui; nes yra Dievas, ir jis ^asukūrė visa tai – tiek dangus, tiek ir žemę ir visa tai, kas juose, tiek tai, kas veikia, tiek ir tai, kas ^bveikiama.

15 Ir kad būtų įgyvendinti jo amžini žmogaus paskirties „tikslai, po to, kai jis sukūrė mūsų pirmuosius gimdytojus ir lauko žvėris, ir padangių paukščius, ir apskritai visa, kas sukurta, būtina, kad būtų priešingybė; netgi ^buždraustas ^cvaisius kaip priešingybė gyvybės ^dmedžiui;

vienam esant saldžiam, o kitam karčiam.

16 Todėl Viešpats Dievas davė žmogui „veikti savo nuožiūra. Taigi žmogus negalėtų veikti savo nuožiūra, jei nebūtų ^bviliojamas vieno ar kito.

17 Ir aš, Lehis, pagal tai, ką perskaičiau, privalau tikėti, kad Dievo ^aangelas, sulig tuo, kas yra parašyta, ^bnupuolė iš dangaus; todėl jis tapo ^cvelniu, nes siekė to, kas buvo pikta priešais Dievą.

18 Ir kadangi jis nupuolė iš dangaus ir amžiams tapo nelaimingas, jis taip pat ^asiekė, kad visa žmonija būtų nelaiminga. Todėl jis tarė ^bIevai, taip, būtent ta senovinė gyvatė, kuri yra velnias, kuris yra visų ^cmelų tėvas, todėl jis tarė: Paragauk uždrausto vaisiaus ir jūs nemirsite, bet būsite kaip Dievas, ^dpažinodami kas gera ir kas pikta.

19 Ir po to, kai Adomas ir Ieva ^aparagavo uždrausto vaisiaus, jie buvo išvaryti iš ^bEdeno sodo dirbti žemės.

20 Ir jie atvedė vaikus; taip, netgi visos žemės ^ašeima.

21 Ir ^ažmonių vaikų dienos buvo pratęstos pagal Dievo valią, kad jie galėtų ^batgailauti,

12b RR Teisingumas.

13a 2 Nef 9:25.

b Al 42:13.

14a RR Sukurti, sukūrimas.

b DS 93:30.

15a Iz 45:18; Al 42:26;

Moz 1:31, 39.

b Pr 2:16–17; Moz 3:17.

c Pr 3:6; Al 12:21–23.

d Pr 2:9;

1 Nef 15:22, 36;

Al 32:40.

16a 2 Nef 10:23;

Al 12:31.

RR Valios laisvė.

b DS 29:39–40.

17a RR Velnias.

b Iz 14:12; 2 Nef 9:8;

Moz 4:3–4;

Abr 3:27–28.

c RR Velnias.

18a 2 Nef 28:19–23;

3 Nef 18:18;

DS 10:22–27.

b RR Ieva.

c 2 Nef 28:8; Moz 4:4.

d Pr 3:5; Al 29:5;

Mor 7:15–19.

19a Al 12:31.

RR Nuopuolis, Adomo ir Ievos.

b RR Edenas.

20a DS 138:38–39.

21a Al 12:24;

Moz 4:23–25.

b Al 34:32.

RR Atgailauti, atgaila.

kol yra kūne; todėl jų būseną tapo išbandymo būseną, ir jų laikas buvo pratęstas sulig įsakymu, kurį Viešpats Dievas davė žmonių vaikams. Nes jis davė įsakymą, kad visi žmonės turi atgailauti; nes jis parodė visiems žmonėms, kad jie buvo ⁴pražuvę dėl savo tėvų prasižengimo.

22 Ir dabar štai, jei Adomas nebūtų prasižengęs, jis nebūtų nupuolęs, bet būtų pasilikęs Edeno sode. Ir visa tai, kas buvo sukurta, būtų pasilikę toje pačioje būsenoje, kurioje buvo po sukūrimo; ir būtų pasilikę per amžius, ir neturėję pabaigos.

23 Ir jie nebūtų turėję ^avaikų; todėl būtų pasilikę nekaltumo būsenoje, neturėdami džiaugsmo, nes nepažinojo nelaimės; nedarydami gera, nes nepažinojo nuodėmės.

24 Bet štai, visa tai padaryta pagal išmintį to, kuris ^ažino viską.

25 ^aAdomas ^bnupuolė, kad galėtų būti žmonės; o žmonės ^cyra, kad galėtų ^ddžiaugtis.

26 Ir laiko pilnatvėje ateina ^aMesijas, kad ^bišpirktų žmonių vaikus iš nuopuolio. Ir dėl to, kad yra išpirkti iš nuopuolio, jie tapo ^claisvi per amžius, pažinodami, kas gera ir kas pikta; kad veiktų savo nuožiūra ir nebūtų veikiami, nebent ^dįstatymo

bausme didžiąją ir paskutiniąją dieną pagal Dievo duotus įsakymus.

27 Todėl pagal kūną žmonės yra ^alaisvi; ir jiems duota visa tai, kas būtina žmogui. Ir jie ^blaisvi pasirinkti laisvę ir ^camžinąjį gyvenimą per didįjį visų žmonių Tarpininką arba pasirinkti nelaisvę ir mirtį, sulig velnio nelaisve ir galia; nes jis siekia, kad visi žmonės būtų nelaimingi kaip jis pats.

28 Ir dabar, mano sūnūs, norėčiau, kad žvelgtumėte į didįjį ^aTarpininką ir ^bįsiklausytumėte į jo didžius įsakymus; ir būtumėte ištikimi jo žodžiams, ir pasirinktumėte amžinąjį gyvenimą pagal jo Šventosios Dvasios valią.

29 Ir nepasirinktumėte amžinosios mirties pagal kūno valią ir jame esantį blogį, kurie duoda velnio dvasiai galią paimti ^anelaisvėn, nuvesti jus į ^bpragarą, kad galėtų viešpatuoti jums savo karalystėje.

30 Aš kalbėjau šiuos keletą žodžių jums visiems, mano sūnūs, paskutinėmis savo išbandymo dienomis; ir aš pasirinkau gerąją dalį pagal pranašo žodžius. Ir aš neturiu jokio kito tikslo, išskyrus nesibaigiančiąją jūsų sielų gerovę. Amen.

21c RR Mirtingas, mirtingumas.

d JokK 7:12.

23a Moz 5:11.

24a RR Dievas, Dievybė.

25a RR Adomas.

b Moz 6:48.

RR Nuopuolis, Adomo ir Ievos.

c RR Mirtingas, mirtingumas.

d Moz 5:10.

RR Džiaugsmas;

Žmogus, žmonės.

26a RR Mesijas.

b RR Išpirkimo planas.

c Al 42:27; Hel 14:30.

d RR Įstatymas.

27a Gal 5:1; Moz 6:56.

b RR Valios laisvė.

c RR Amžinasis gyvenimas.

28a RR Tarpininkas.

29a Rom 6:16–18;

Al 12:11.

b RR Pragaras.

3 SKYRIUS

Egipte Juozapas regėjime matė nefitus. Jis pranašavo apie Džozefą Smitą – paskutiniųjų dienų regėtoją, apie Mozę, kuris išvaduos Izraelį, ir apie Mormono Knygos išėjimą. Apie 588–570 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, aš kalbu tau, Juozapai, mano „paskiausiai gimusysis. Tu gimei mano suspaudimų tyruose; taip, mano didžiausio sielvarto dienomis tavo motina pagimdė tave.

2 Ir tegul Viešpats taip pat pašvenčia tau šią „žemę, kuri yra vertingiausia žemė, kaip tavo paveldą ir tavo bei tavo brolių sėklos paveldą, tavo saugumui per amžius, jei bus taip, kad laikysitės Izraelio Šventojo įsakymų.

3 Ir dabar, Juozapai, mano paskiausiai gimusysis, kuri išvedžiau iš savo suspaudimų tyrų, tegul Viešpats laimina tave per amžius, nes tavo sėkla nebus visiškai „sunaikinta.

4 Nes štai tu esi mano strėnų vaisius; o aš esu palikuonis „Juozapo, kuris buvo išvežtas ^bnelaisvėn į Egiptą. Ir didžios buvo Viešpaties sandoros, kurias jis sudarė Juozapai.

5 Todėl Juozapas tikrai „matė

mūsų dieną. Ir jis gavo Viešpaties pažadą, kad iš jo strėnų vaisiaus Viešpats Dievas pakels ^bteisią „šaką Izraelio namams; ne Mesiją, bet šaką, kurią Viešpats nulauš, tačiau prisimins pagal Viešpaties sandoras, kad paskutinėmis dienomis jiems bus apreikštas ^dMesijas, galios dvasioje, kad išvestų juos iš ^etamsos į šviesą – taip, iš slaptos tamsos ir iš nelaisvės į laisvę.

6 Nes Juozapas tikrai liudijo, sakydamas: Viešpats, mano Dievas pakels „regėtoją, kuris bus rinktinis regėtojas mano ^bstrėnų vaisiui.

7 Taip, Juozapas tikrai sakė: Taip sako man Viešpats: Rinktinį „regėtoją aš pakelsiu iš tavo strėnų vaisiaus; ir jis bus aukštai vertinamas tarp tavo strėnų vaisių. Ir jam duosiu įsakymą daryti darbą tavo strėnų vaisiui, savo broliams, kuris jiems bus didžiai vertingas, netgi tiek, kad jie galės pažinti sandoras, kurias esu sudaręs su tavo tėvais.

8 Ir aš duosiu jam įsakymą, kad jis nedarytų „jokio kito darbo, išskyrus tą, kurią jam įsakysiu. Ir aš padarysiu jį didį savo akyse; nes jis darys mano darbą.

9 Ir jis bus didis kaip „Mozė, kuri, kaip sakiau, pakelsiu jums, kad ^bišvaduotų mano žmones, o Izraelio namai.

3 1a 1 Nef 18:7.

2a 1 Nef 2:20.

RR Pažadėtoji žemė.

3a 2 Nef 9:53.

4a Pr 39:1–2; 45:4;

49:22–26;

1 Nef 5:14–16.

b Pr 37:29–36.

5a DžSV Pr 50:24–38;

2 Nef 4:1–2.

b JokK 2:25.

c Pr 49:22–26;

1 Nef 15:12; 19:24.

RR Viešpaties vynuogynas.

d 2 Nef 6:14;

DS 3:16–20.

e Iz 42:16.

6a 3 Nef 21:8–11;

Mrm 8:16.

RR Regėtojas.

b DS 132:30.

7a RR Smitas jaunesn., Džozefas.

8a DS 24:7, 9.

9a Moz 1:41.

b Iš 3:7–10; 1 Nef 17:24.

10 Ir Mozę aš pakelsiu, kad išvaduotų tavo žmones iš Egipto žemės.

11 Bet regėtoją aš pakelsiu iš tavo strėnų vaisiaus; ir duosiu jam ^agalią atnešti mano žodį tavo strėnų sėklai – ir ne tik atnešti mano žodį, sako Viešpats, bet įtikinti juos dėl mano žodžio, kuris jau bus išėjęs tarp jų.

12 Todėl tavo strėnų vaisius ^arašys; ir ^bJudo strėnų vaisius ^crašys; ir tai, kas bus parašyta tavo strėnų vaisiaus, ir taip pat tai, kas bus parašyta Judo strėnų vaisiaus, suaugs daiktan, kad ^apergalėtų klaidingas doktrinas ir nuramdytų ginčus, ir įtvirtintų taiką tarp tavo strėnų vaisiaus, ir paskutinėmis dienomis ^eatvestų juos į savo tėvų ^fpažinimą ir taip pat į mano sandorų pažinimą, – sako Viešpats.

13 Ir iš silpno jis bus padarytas stiprus tą dieną, kai tarp visų mano žmonių prasidės mano darbas jums atstatyti, o Izraelio namai, – sako Viešpats.

14 Ir taip pranašavo Juozapas, sakydamas: Štai tą regėtoją Viešpats palaimins; ir tie, kurie siekia jį sunaikinti, bus sutriuškinti; nes šis pažadas, kurį gavau iš Viešpaties dėl savo strėnų vaisiaus, bus įvykdytas. Štai aš esu tikras dėl šio pažado įvykdymo.

15 Ir jo ^avardas bus duotas pagal mane; ir tai bus pagal jo tėvo

^bvardą. Ir jis bus kaip aš; nes tai, ką Viešpats atneš jo ranka, Viešpaties galios dėka atves mano žmones į išgelbėjimą.

16 Taip, šitaip pranašavo Juozapas: Aš esu tikras dėl to, lygiai kaip esu tikras dėl pažado apie Mozę; nes Viešpats pasakė man: Aš ^aišsaugosiu tavo sėklą per amžius.

17 Ir Viešpats pasakė: Aš pakelsiu Mozę; ir duosiu jam galią lazdoje; ir duosiu jam išmanymą rašyme, tačiau aš neatrėšiu jam liežuvio, kad jis daug nekalbėtų, nes nepadarysiu jo galingo kalboje. Bet ^aparašysiu jam savo įstatymą savo paties rankos pirštu; ir padarysiu jam ^bkalbėtoją.

18 Ir Viešpats taip pat sakė man: Aš pakelsiu [regėtoją] tavo strėnų vaisiui; ir duosiu jam kalbėtoją. Ir štai, aš duosiu jam, kad jis rašys aprašymą apie tavo strėnų vaisių tavo strėnų vaisiui; ir tavo strėnų kalbėtojas tai paskelbs.

19 Ir žodžiai, kuriuos jis rašys, bus žodžiai, kurie pagal mano išmintį bus tinkami, kad išeitų tavo strėnų ^avaisiui. Ir tai bus lyg tavo strėnų vaisiai šauktų jiems ^biš dulkių; nes aš žinau jų tikėjimą.

20 Ir jie ^ašauks iš dulkių; taip, būtent atgailą savo broliams, būtent po to, kai daug kartų bus praėję po jų. Ir bus taip,

11a DS 5:3–4.

12a RR Mormono Knyga.

b 1 Nef 13:23–29.

c RR Biblija.

d Ez 37:15–20;

1 Nef 13:38–41;

2 Nef 29:8; 33:10–11.

e Mor 1:4.

f 1 Nef 15:14;

2 Nef 30:5;

Mrm 7:1, 5, 9–10.

15a DS 18:8.

b DŽS–1 1:3.

16a Pr 45:1–8.

17a Pak[st 10:2, 4;

Moz 2:1.

b Iš 4:16.

19a DS 28:8.

b Iz 29:4;

2 Nef 27:13; 33:13;

Mrm 9:30;

Mor 10:27.

20a 2 Nef 26:16;

Mrm 8:23.

kad jų šauksmas sklis, būtent sulig jų žodžių paprastumu.

21 Dėl jų tikėjimo jų „žodžiai išeis iš mano burnos jų broliams, kurie yra tavo strėnų vaisiai; ir dėl jų tikėjimo jų žodžių silpnumą aš padarysiu stiprų, todėl jie atsimins mano sandorą, kurią sudariau tavo tėvams.

22 Ir dabar štai, mano sūnau Juozapai, taip mano sentėvis „pranašavo.

23 Todėl dėl šios sandoros tu esi palaimintas; nes tavo sėkla nebus sunaikinta, kadangi jie išiklausys į šios knygos žodžius.

24 Ir išaugs tarp jų vienas galingas, kuris darys daug gero, tiek žodžiu, tiek ir darbu, būdamas įrankis Dievo rankose, su nepaprastu tikėjimu, kad darytų galingus stebuklus ir tai, kas yra svarbu Dievo akyse, daug atlikdamas sugražinant Izraelio namus ir tavo brolių sėklą.

25 Ir dabar, palaimintas esi tu, Juozapai. Štai esi mažas; todėl klausyk savo brolio Nefio žodžių, ir tai bus tau padaryta, būtent pagal žodžius, kuriuos pasakiau. Atsimink savo mirštančio tėvo žodžius. Amen.

4 SKYRIUS

Lehis pamoko ir palaimina savo ainiją. Jis miršta ir palaidojamas. Nefis gėrėsi Dievo gerumu. Nefis sudeda viltis į Viešpatį visiems

laikams. Apie 588–570 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, aš, Nefis, kalbu apie pranašystes, ištartas mano tėvo, apie „Juozapą, kuris buvo išvežtas į Egiptą.

2 Nes štai jis tikrai pranašavo apie visą savo sėklą. Ir nedaug yra „pranašysčių, didingesnių už tas, kurias jis rašė. Ir jis pranašavo apie mus ir mūsų būsimašias kartas; ir jos yra užrašytos ant skaistvario plokštelių.

3 Todėl po to, kai mano tėvas baigė kalbėti apie Juozapo pranašystes, jis pasišaukė Lamano vaikus, jo sūnus ir jo dukras ir tarė jiems: Štai, mano sūnūs ir mano dukros, kurie esat sūnūs ir dukros mano „pirmagimio, norėčiau, kad atsuktumėt ausį į mano žodžius.

4 Nes Viešpats Dievas pasakė: „Kiek laikysitės mano įsakymų, tiek klestėsite žemėje; ir kiek nesilaikysite mano įsakymų, tiek būsite atkertami nuo mano aki-vaizdos.

5 Bet štai, mano sūnūs ir mano dukros, aš negaliu nužengti į savo kapą, nepalikęs ant jūsų „palaiminimo; nes štai, aš žinau, kad jei būsite atvesti į ^bkelią, kuriuo turėtumėte eiti, jūs nenukrypsite nuo jo.

6 Todėl, jei esate prakeikti, štai aš palieku ant jūsų savo palaiminimą, kad prakeiksmas galėtų būti nuimtas nuo jūsų ir uždėtas ant jūsų gimdytojų „galvų.

21a 2 Nef 29:2.

22a 2 Nef 3:5.

4 1a Pr 39:1–2.

2a 2 Nef 3:5.

3a RR Pirmagimis.

4a 2 Nef 1:9.

5a RR Patriarchalinis palaiminimas.

^b Pat 22:6.

6a DS 68:25–29.

7 Todėl dėl mano palaiminimo Viešpats Dievas „neleis, kad jūs pražūtumėte; todėl jis per amžius bus ^bgailėstingas jums ir jūsų sėklai.

8 Ir buvo taip, kad po to, kai mano tėvas baigė kalbėti Lamano sūnams ir dukterims, jis padarė, kad priešais jį atvestų Lemuelio sūnus ir dukteris.

9 Ir jis kalbėjo jiems, sakydamas: Štai, mano sūnūs ir mano dukros, kurie esate sūnūs ir dukros mano antrojo sūnaus; štai aš palieku jums tą patį palaiminimą, kurį palikau Lamano sūnams ir dukterims; todėl tu nebūsi visiškai sunaikintas; bet pabaigoje tavo sėkla bus palaiminta.

10 Ir buvo taip, kad baigęs kalbėti jiems, štai, mano tėvas kalbėjo „Izmaelio sūnams, taip, ir netgi visiems jo namiškiams.

11 Ir po to, kai baigė kalbėti jiems, jis kalbėjo Samui, sakydamas: Palaimintas esi tu ir tavo sėkla; nes tu paveldėsi žemę kaip tavo brolis Nefis. Ir tavo sėkla bus skaičiuojama su jo sėkla; ir tu būsi lygiai kaip tavo brolis, ir tavo sėkla lygiai kaip jo sėkla; ir tu būsi palaimintas per visas savo dienas.

12 Ir buvo taip, kad, po to, kai mano tėvas Lehis baigė kalbėti visiems savo namiškiams pagal savo širdies jausmus ir Viešpaties Dvasią, kuri buvo jame, jis paseno. Ir buvo

taip, kad jis mirė ir buvo palaidotas.

13 Ir buvo taip, kad praėjus nedaugeliui dienų po jo mirties Lamanas ir Lemuelis, ir Izmaelio sūnūs pyko ant manęs dėl Viešpaties išpėjimų.

14 Nes aš, Nefis, buvau verčiamas kalbėti jiems pagal jo žodį; nes aš jiems kalbėjau daug dalykų, taip pat ir mano tėvas prieš savo mirtį; daugelis šių kalbų yra užrašytos ant „kitų mano plokštelių; nes labiau istorinė dalis yra užrašyta ant kitų mano plokštelių.

15 O ant „šitų aš rašau savo sielos dalykus ir daug ką iš Raštų, kurie išraižyti ant skaitvario plokštelių. Nes mano siela gėrisi Raštais, ir mano širdis ^bapmąsto juos ir rašo juos mano vaikų ^cpasimokymui ir labui.

16 Štai mano „siela gėrisi Viešpaties dalykais; ir mano ^bširdis nuolat mąsto apie tai, ką esu matęs ir girdėjęs.

17 Tačiau nepaisant Viešpaties didžio „gerumo, rodant man savo didžius ir nuostabius darbus, mano širdis sušunka: O koks ^bapgailėtinas aš žmogus! Taip, mano širdis sielvartauja dėl mano kūno; mano siela liūdi dėl mano nedorybių.

18 Aš esu apsuptas pagundų ir nuodėmių, kurios taip lengvai ^aapninka mane.

19 Ir kada aš noriu džiaugtis, mano širdis dejuoja dėl mano

7a 2 Nef 30:3–6;
DS 3:17–18.

b 1 Nef 13:31;
2 Nef 10:18–19;
JokK 3:5–9;
Hel 15:12–13.

10a 1 Nef 7:6.

14a 1 Nef 1:16–17; 9:4.

15a 1 Nef 6:4–6.

b RR Mąstyti; Raštai.

c 1 Nef 19:23.

16a RR Dėkingas,

padėkos, dėkojimas.

b RR Širdis.

17a 2 Nef 9:10; DS 86:11.

b Rom 7:24.

18a Rom 7:21–23;

Hbr 12:1; Al 7:15.

nuodėmių; tačiau aš žinau, kuo pasitikėjau.

20 Mano Dievas buvo mano ramstis; jis vedė mane per mano suspaudimus tyruose; ir jis išsaugojo mane ant didžiosios gelmės vandenu.

21 Jis tiek pripildė mane savo „meilės, kad ji degina mano kūną.

22 Jis pergalėjo mano „priešus, priversdamas juos drebėti priešais mane.

23 Štai, jis išgirdo mano šauksmą dieną ir davė man žinių per „regėjimus naktį.

24 Ir dieną aš tapau drąsus karštoje „maldoje priešais jį; taip, savo balsą aš pasiunčiau aukštybėn; ir angelai nužengė ir tarnavo man.

25 Ir ant jo Dvasios sparnų mano kūnas buvo „nuneštas ant nepaprastai aukštų kalnų. Ir mano akys pamatė didžiųjų dalykų, taip, netgi per didžiųjų žmogui; todėl man buvo liepta jų nerašyti.

26 O tad, jei esu matęs tokių didžiųjų dalykų, jei Viešpats dėl savo nuolaidumo žmonių vaikams aplankė žmones su tokiu dideliu gailėstingumu, „kodėl mano širdis turėtų verkti ir mano siela užtrukti sielvarto slėnyje, ir mano kūnas vysti, ir mano stiprybė silpti dėl mano suspaudimų?

27 Ir kodėl turėčiau „pasiduoti nuodėmei dėl savo kūno? Taip, kodėl turėčiau pasiduoti ^bpagun-

doms, kad piktasis turėtų vietą mano širdyje, idant naikintų mano „ramybę ir slėgtų mano sielą? Kodėl pykstu dėl savo priešų?

28 Pabusk, mano siela! Daugiau nesugniužk nuodėmėje. Džiūgauk, o mano širdie, ir daugiau neduok vietos mano sielos „priešui.

29 Daugiau nepyk dėl mano priešų. Nesilpnink mano stiprybės dėl mano suspaudimų.

30 Džiūgauk, o mano širdie, ir šaukis Viešpaties, ir sakyk: O Viešpatie, aš per amžius šlovinsiu tave; taip, mano siela džiūgaus tavimi, mano Dieve ir mano išgelbėjimo „uola.

31 O Viešpatie, argi tu neišpirksi mano sielos? Argi neišvaduosi manęs iš mano priešų rankų? Argi nepadarysi, kad drebėčiau pasirodžius „nuodėmei?

32 Tegul pragaro vartai būna nuolat uždaryti priešais mane, dėl to, kad mano „širdis sudužusi ir dvasia atgailaujanti! O Viešpatie, juk tu neuždarysi savo teisumo vartų priešais mane, kad ^bvaikščiočiau žemo slėnio taku, kad būčiau dėmesingas lygiame kelyje!

33 O Viešpatie, juk tu apgaubsi mane savo teisumo rūbu! O Viešpatie, juk tu padarysi kelią man išsigelbėti nuo mano priešų! Juk tu padarysi mano taką tiesų priešais mane! Juk tu nepadėsi suklypimo kliūtis mano kely,

21a RR Meilės.

22a 1 Nef 17:52.

23a RR Regėjimas.

24a Jok 5:16; 1 Nef 2:16.

25a 1 Nef 11:1;

Moz 1:1–2.

26a Ps 43:5.

27a Rom 6:13.

^b RR Gundyti, gundymas.

^c RR Rámybė, taika.

28a RR Velnias.

30a 1 Kor 3:11.

RR Uola, akmuo.

31a Rom 12:9; Al 13:12.

32a RR Sudužusi širdis.

^b RR Vaikščioti, vaikščioti su Dievu.

bet nuvalysi mano kelią priešais mane ir neužtversi mano kelio, bet kelius mano priešo.

34 O Viešpatie, aš pasitikėjau tavimi ir ^apasitikėsiu tavimi per amžius. Aš ^bnepasitikėsiu kūno ranka; nes žinau, kad prakeiktas tas, kuris ^cpasitiki kūno ranka. Taip, prakeiktas tas, kuris sude- da savo viltis į žmogų, arba daro kūną savo ranka.

35 Taip, žinau, kad Dievas ^adosniai duos tam, kuris prašo. Taip, mano Dievas duos man, jei ^bneprašysiu ^cneteisingai; todėl aš kelsiu savo balsą į tave; taip, aš šauksiuos tavęs, mano Dieve, mano teisumo ^duola. Štai, mano balsas per amžius kils pas tave, mano uola ir mano nesibaigian- tysis Dieve. Amen.

5 SKYRIUS

Nefitai atsiskiria nuo lamanitų, laikosi Mozės įstatymo ir stato šventyklą. Dėl savo netikėjimo lamanitai iškertami iš Viešpaties akivaizdos, prakeikiami ir tampa rykšte nefitams. Apie 588–559 m. prieš Kristaus gim.

ŠTAI buvo taip, kad aš, Nefis, labai šaukiausi Viešpaties, savo Dievo, dėl savo brolių ^apykčio.

2 Bet štai jų pyktis prieš mane sustiprėjo tiek, kad jie kėsinosi atimti man gyvybę.

3 Taip, jie murmėjo prieš mane,

sakydami: Mūsų jaunesnysis brolis galvoja mus ^avaldyti; ir dėl jo mes patyrėme daug išbandymų; todėl dabar užmuškim jį, kad daugiau nebebūtume spaudžiami dėl jo žodžių. Nes štai, mes nepakešime, kad jis būtų mūsų valdovas; nes būtent mums, kurie esame jo vyresnieji broliai, priklauso valdyti šituos žmones.

4 Dabar, aš nerašau ant šių plokštelių visų žodžių, kuriais jie murmėjo prieš mane. Bet man pakanka pasakyti, kad jie kėsinosi atimti man gyvybę.

5 Ir buvo taip, kad Viešpats ^aperspėjo mane, kad aš, ^bNefis, pasišalinčiau nuo jų ir bėgčiau į tyrus, ir visi tie, kas eis su manimi.

6 Todėl buvo taip, kad aš, Nefis, paėmiau savo šeimą ir taip pat ^aZoramą ir jo šeimą, ir Samą, savo vyresnį brolių, ir jo šeimą, ir Jokubą bei Juozapą, savo jaunesniuosius brolius, ir taip pat savo seseris, ir visus tuos, kurie norėjo eiti su manimi. Ir visi, kas ėjo su manimi, tikėjo Dievo ^bperspėjimais ir apreiškimais; todėl jie klausė mano žodžių.

7 Ir mes pasiėmėme savo palapines ir ką tik galėjome, ir daug dienų keliavome tyruose. Ir po daugelio dienų kelionės mes pasistatėme savo palapines.

8 Ir mano žmonės norėjo, kad vietovę pavadintume ^aNefio var-

34a RR Pasitikėjimas, pasitikėti.

b Ps 44:7–9.

c Jer 17:5; Mrm 3:9; 4:8.

35a Jok 1:5.

b RR Malda.

c Hel 10:5.

d PakĮst 32:4.

5 1a 2 Nef 4:13–14.

3a 1 Nef 16:37–38; Mzj 10:14–15.

5a RR Įkvėpimas, įkvėpti.

b Mzj 10:13.

6a 1 Nef 4:35; 16:7;

2 Nef 1:30–32.

b RR Įspėti, įspėjimas.

8a Om 1:12, 27;

Mzj 9:1–4; 28:1.

du; todėl mes ją pavadiname Nefiu.

9 Ir visi tie, kas buvo su mani-
mi, nusprendė vadintis Nefio
"žmonėmis.

10 Ir mes visur stengėmės lai-
kytis Viešpaties potvarkių ir
nuostatų, ir įsakymų pagal Mo-
zės "įstatymą.

11 Ir Viešpats buvo su mumis;
ir mes nepaprastai klestėjome;
nes mes sėjome sėklą ir vėl gau-
siai pjovėme. Ir mes pradėjome
auginti kaimenes ir bandas, ir
kiekvienos rūšies gyvulių.

12 Ir aš, Nefis, taip pat atsine-
šiau metraščius, išraižytus ant
skaistvario "plokštelių; ir taip
pat ^brutulį, arba ^ckompasą, kuris
pagal tai, kas parašyta, buvo
paruoštas mano tėvui Viešpa-
ties ranka.

13 Ir buvo taip, kad mes pra-
dėjome nepaprastai klestėti ir
daugintis šitoje žemėje.

14 Ir aš, Nefis, paėmiau Labano
"kalaviją ir pagal ją pagaminau
daug kalavijų, kad kartais žmo-
nės, kurie dabar buvo vadinami
^blamanitais, neužpultų ir nesu-
naikintų mūsų, nes žinojau jų
neapykantą man ir mano vai-
kams, ir tiems, kurie vadinosi
mano žmonėmis.

15 Ir aš mokiau savo žmones
statyti pastatus ir dirbti viso-
kius dirbinius iš medžio ir iš
"geležies, ir iš vario, ir iš skaist-

vario, ir iš plieno, ir iš aukso, ir
iš sidabro, ir iš vertingų rūdų,
kurių buvo labai gausu.

16 Ir aš, Nefis, pastaciau "šven-
tyklą; ir pastaciau ją pagal Salia-
mono ^bšventyklą, išskyrus tai,
kad ji buvo pastatyta ne iš tiek
daug "brangių dalykų; nes jų
nebuvo randama šitoje šalyje,
todėl ji negalėjo būti pastatyta
kaip Saliamono šventykla. Bet
pastatymo būdas buvo kaip Sa-
liamono šventyklos; ir ji buvo
nepaprastai puikaus darbo.

17 Ir buvo taip, kad aš, Nefis,
skatinau savo žmones būti
"darbščius ir dirbti savo ranko-
mis.

18 Ir buvo taip, kad jie norėjo,
jog būčiau jų ^akaralius. Bet aš,
Nefis, norėjau, kad jie neturėtų
karalius; tačiau aš dariau dėl jų
viską, kas buvo mano galioje.

19 Ir štai mano broliams išsi-
pildė Viešpaties žodžiai, kuriuos
jis kalbėjo apie juos, kad aš bū-
siu jų ^avaldovas ir ^bmokytojas.
Todėl aš buvau jų valdovas
ir mokytojas, pagal Viešpaties
įsakymus, iki to meto, kada jie
pasikėsino atimti man gyvybę.

20 Todėl išsipildė Viešpaties
žodis, kurį jis man kalbėjo, sa-
kydamas: Kiek jie "neklusys
tavo žodžių, tiek jie bus atker-
tami nuo Viešpaties akivaizdos.
Ir štai jie buvo ^biškirsti iš jo aki-
vaizdos.

9a JokK 1:13–14.

10a 2 Nef 11:4.

RR Mozės įstatymas.

12a Mzj 1:3–4.

RR Plokštėlės.

^b Mzj 1:16.

^c 1 Nef 16:10, 16, 26;
18:12, 21;

Al 37:38–47; DS 17:1.

14a 1 Nef 4:9; JokK 1:10;

MŽ 1:13.

^b RR Lamanitai.

15a Etr 10:23.

16a RR Šventykla,

Viešpaties namai.

^b 1 Kar 6; 2 Met 3.

^c DS 124:26–27.

17a Pr 3:19; DS 42:42.

18a JokK 1:9, 11.

19a 1 Nef 2:22.

^b RR Mokyti,

mokytojas.

20a 2 Nef 2:21.

^b Al 9:14.

21 Ir jis padarė, kad juos ištiktu „prakeiksmas, taip, netgi skaudus prakeiksmas, dėl jų nedorybės. Nes štai jie užkietino savo širdis prieš jį, kad jos tapo kaip titnagas; todėl, kadangi jie buvo balti ir nepaprastai skaistūs ir ^bžavūs, kad nebūtų viliojantys mano žmonėms, Viešpats Dievas padarė, kad ant jų užteitų ^cjuodumo oda.

22 Ir taip sako Viešpats Dievas: Aš padarysiu, kad jie bus „pasibjaurėtinai tavo žmonėms tol, kol neatgailaus dėl savo nedorybių.

23 Ir prakeikta bus sėkla to, kuris „susimaišo su jų sėkla; nes jie bus prakeikti netgi tuo pačiu prakeiksmu. Ir Viešpats tai pasakė, ir tai buvo padaryta.

24 Ir dėl jų prakeiksmo, kuris buvo ant jų, jie tapo „tingiais žmonėmis, pilnais piktadarybės ir klastos, ir medžiojo tyruose plėšrius žvėris.

25 Ir Viešpats Dievas sakė man: Jie bus rykštė tavo sėklai, kad ragintų juos prisiminti mane; ir kiek šie neprisimins manęs ir neklausys mano žodžių, tiek jie plaks juos, netgi iki sunaikinimo.

26 Ir buvo taip, kad aš, Nefis, „pašvenčiau Jokubą ir Juozapą, kad būtų kunigai ir mokytojai mano žmonių žemei.

27 Ir buvo taip, kad mes gyvenome laimingą gyvenimą.

28 Ir trisdešimt metų praėjo

nuo to laiko, kai palikome Jeruzalę.

29 Ir aš, Nefis, iki šiol vedžiau savo liaudies metraščius ant savo plokštelių, kurias buvau pasidaręs.

30 Ir buvo taip, kad Viešpats Dievas tarė man: Pagamink „kitas plokšteles; ir tu užrašysi ant jų daug to, kas yra gera mano akyse, savo žmonių labui.

31 Todėl aš, Nefis, pakludamas Viešpaties įsakymams, nuėjau ir pagaminau „šias plokšteles, ant kurių tai išraiziau.

32 Ir aš išraiziau tai, kas patinka Dievui. Ir jei mano žmonėms patinka Dievo dalykai, jiems patiks ir mano raiziniai, esantys ant šitų plokštelių.

33 O jei mano žmonės nori pažinti smulkesnę istoriją apie mano žmones dalį, jie turi tyrinėti kitas mano plokšteles.

34 Ir pakanka man pasakyti, kad praėjo keturiasdešimt metų ir mes jau patyrėme karų ir kovų su savo broliais.

6 SKYRIUS

Jokūbas išdėsto žydų istoriją: Babilonės nelaisvė ir sugrižimas, Izraelio Šventojo tarnystė ir nukryžiuavimas, pagalba iš kitataučių ir žydų sugrąžinimas paskutinėmis dienomis, kada jie įtikės Mesiją. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

ŽODŽIAI Jokūbo, Nefio brolio,

21a RR Prakeikti, prakeiksmai.
b 4 Nef 1:10.
c 2 Nef 26:33;
3 Nef 2:14–16.
22a 1 Nef 12:23.

23a RR Santuoka, susituokti – Santuoka su kitatikiais.
24a RR Dykas, dykinėjimas, tingus, tingumas.

26a JokK 1:18–19;
Mzj 23:17.
30a 1 Nef 19:1–6.
31a RR Plokštelės.

kuriuos jis kalbėjo Nefio žmonėms:

2 Štai, mano mylimi broliai, aš, Jokūbas, Dievo pašauktas ir paskirtas pagal šventąją jo tvarką ir pašvęstas savo brolio Nefio, į kuriį jūs žiūrite kaip į "karalių, arba gynėją, ir nuo kurio priklauso jūsų saugumas, štai jūs žinote, kad aš kalbėjau jums nepaprastai daug dalykų.

3 Nepaisant to, aš vėl kalbu jums; nes trokštu jūsų sielų gerovės. Taip, didis yra mano susirūpinimas dėl jūsų; ir jūs patys žinote, jog taip visada buvo. Nes aš raginau jus su visu stropumu; ir mokiaau jus savo tėvo žodžių; ir kalbėjau jums apie visa tai, kas parašyta nuo pasaulio sukūrimo.

4 Ir dabar štai, norėčiau kalbėti jums apie tai, kas yra ir kas įvyks; todėl skaitysiu jums "Izaijo žodžius. Ir tai žodžiai, kuriuos kalbu jums pagal savo brolio norą. Ir aš jums kalbu jūsų labui, kad galėtumėte pasimokyti ir šlovinti savo Dievo vardą.

5 Ir dabar, žodžiai, kuriuos skaitysiu, yra tie, kuriuos Izaijas kalbėjo apie visus Izraelio namus; todėl jie gali būti pritaikyti jums, nes jūs esate Izraelio namų. Ir daug kas, apie ką kalbėjo Izaijas, gali būti pritaikyta jums, kadangi esate Izraelio namų.

6 Ir dabar, štai tie žodžiai: "Taip sako Viešpats Dievas: Štai, aš pakelsiu savo ranką kitatau-

čiams ir iškelsiu savo ^bvėliavą žmonėms; ir jie atneš tavo sūnus ant savo rankų, ir tavo dukros bus nešamos ant jų pečių.

7 Ir karaliai bus tavo tėvai maitintojai, o jų karalienės – tavo žindančios motinos; jie nusilenks tau veidais iki žemės ir laižys dulkes nuo tavo kojų; ir tu žinosi, kad aš esu Viešpats; nes nebus sugėdinti tie, kurie "laukia manęs.

8 Ir dabar, aš, Jokūbas, norėčiau kalbėti šiek tiek apie šituos žodžius. Nes štai, Viešpats parodė man, kad tie, kas buvo "Jeruzalės žemėje, iš kur mes atėjome, yra žudomi ir ^bvedami nelaisvėn.

9 Tačiau Viešpats man parodė, kad jie "vėl sugriš. Ir jis taip pat man parodė, kad Viešpats Dievas, Izraelio Šventasis, apreikš jiems save kūne; ir po to, kai jis apreikš save, jie nuplaks ir ^bnukryžiuos jį, sulig man kalbėjusio angelo žodžiais.

10 Ir po to, kai jie užkietins savo širdis ir įtemps savo sprandus prieš Izraelio Šventąjį, štai, juos ištiks Izraelio Šventojo "teismai. Ir ateina diena, kada jie bus mušami ir spaudžiami.

11 Todėl po to, kai jie bus vejami šen ir ten, – nes taip sako angelas, – daugelis bus spaudžiami, kol gyvena kūne, bet dėl ištikimųjų maldų nebus palikti pražūti; jie bus išsklaidyti ir mušami, ir nekenčiami; tačiau Viešpats bus gailestingas jiems,

6 2a JokK 1:9, 11.

4a 3 Nef 23:1.

6a Iz 49:22–23.

^b RR Vėliava.

7a Moz 1:6; DS 133:45.

8a Est 2:6; 1 Nef 7:13;

2 Nef 25:10; Om 1:15;
Hel 8:20–21.

b 2 Kar 24:10–16;

25:1–12.

RR Izraelis – Izraelio išsklaidymas.

9a 1 Nef 10:3.

^b 1 Nef 19:10, 13;

Mzj 3:9;

3 Nef 11:14–15.

RR Nukryžiuojo.

10a Mt 27:24–25.

tad „kai jie ateis į savo Išpirkėjo ^bpažinimą, jie bus vėl „surinkti į savo paveldo žemes.

12 Ir palaiminti yra „kitataučiai, tie, apie kuriuos pranašas rašė; nes štai, jei bus taip, kad jie atgailaus ir nekovos prieš Sionę, ir neprisijungs prie tos didžiulės ir ^bpasibjaurėtinios bažnyčios, jie bus išgelbėti; nes Viešpats Dievas įvykdys savo „sandoras, kurias jis sudarė savo vaikams; ir dėl to pranašas parašė visa tai.

13 Todėl tie, kas kovoja prieš Sionę ir Viešpaties sandoros žmones, laižys dulkes nuo jų kojų; o Viešpaties žmonės nebus „sugėdinti. Nes Viešpaties žmonės yra tie, kas ^blaukia jo; nes jie vis dar laukia Mesijo atėjimo.

14 Ir štai, sulig pranašo žodžiais, Mesijas vėl imsis „antrą kartą juos susigražinti; todėl jis ^bapreikš save jiems galioje ir didžioje šlovėje, kad „sunaikintų jų priešus, kai ateis ta diena, kada jie įtikės jį; ir jis nesunaikins nė vieno, kuris jį tiki.

15 O tie, kas jį netiki, bus „sunaikinti ^bugnimi ir audra, ir žemės drebėjimais, ir kraujo praliejimais, ir „maru, ir badu. Ir jie žinos, kad Viešpats yra Dievas, Izraelio Šventasis.

16 „Nes argi grobis bus atim-

tas iš galingojo arba ^bteisėtas belaisvis išvaduotas?

17 Bet taip sako Viešpats: Būtent galingojo „belaisviai bus atimti, ir baisūno grobis bus išvaduotas; nes ^bGalingasis Dievas „išvaduos savo sandoros žmones. Nes taip sako Viešpats: Aš kovosiu prieš tuos, kurie kovoja prieš tave.

18 Ir aš maitinsiu tuos, kurie engia tave, jų pačių kūnu; ir jie bus girti nuo savo pačių kraujo kaip nuo saldaus vyno; ir visas kūnas sužinos, kad aš, Viešpats, esu tavo Gelbėtojas ir tavo „Išpirkėjas, Jokūbo ^bGalingasis.

7 SKYRIUS

Izaijas kalba mesijiškai. Mesijas turės mokytojų liežuvi. Jis duos savo nugarą mušantiems. Jis nebus pažemintas. Palyginkite su Izaijo 50. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

TAIP, nes taip sako Viešpats: Argi aš tave atleidau, argi atmečiau amžinai? Nes taip sako Viešpats: Kur jūsų motinos skyrybų raštas? Kam aš tave perleidau, arba kuriam iš mano skolintojų pardaviau tave? Taip, kam aš pardaviau tave? Štai, dėl savo nedorybių jūs „pardavėte save, ir dėl jūsų prasižengimų jūsų motina atleista.

11a 1 Nef 22:11–12;
2 Nef 9:2.

b Oz 3:5.

c RR Izraelis – Izraelio surinkimas.

12a 1 Nef 14:1–2;
2 Nef 10:9–10.

b RR Velnias – Velnio bažnyčia.

c RR Abraomo sandora.

13a 3 Nef 22:4.

b Iz 40:31; 1 Nef 21:23;
DS 133:45.

14a Iz 11:11;

2 Nef 25:17; 29:1.

b 2 Nef 3:5.

c 1 Nef 22:13–14.

15a 2 Nef 10:16; 28:15;

3 Nef 16:8.

RR Paskutinės dienos,
pastarosios dienos.

b JokK 6:3.

c DS 97:22–26.

16a Iz 49:24–26.

b T.y. Viešpaties sandoros žmonės, kaip pasakyta 17 eil.

17a 1 Nef 21:25.

b RR Jehova.

c 2 Kar 17:39.

18a RR Išpirkėjas.

b Pr 49:24; Iz 60:16.

7 1a RR Atsimetimas.

2 Todėl kai atėjau, nebuvo žmogaus; kai „šaukiau, taip, nebuvo kas atsakytų. O Izraelio namai, ar mano ranka sutrumpėjo bent truputėlį, kad ji negalėtų išpirkti, ar nebeturiu galios išvaduoti? Štai, savo papeikimu aš išdžiovinu ^bjūrą, jų ^cupes pavėčiu dykuma ir jų ^džuvis priverčiu dvokti dėl to, kad vandenys išdžiūvė, ir jos gaišta iš troškulio.

3 Aš aprenčiau dangus „juoduma ir padarau ^aašutinę jų dangalų.

4 Viešpats Dievas davė man mokytojų „liežuvi, kad žinočiau, kaip kalbėti žodį savo laiku jums, o Izraelio namai. Kada jūs esate pavargę, jis žadina kas rytą. Jis žadina mano ausį, kad girdėčiau it mokytas.

5 Viešpats Dievas atvėrė mano „ausį, ir aš nemiaštavau ir nenusigrėžiau.

6 Aš daviau savo nugarą „mušančiam ir savo skruostus tiems, kas rovē plaukus. Aš neslėpiau savo veido nuo gėdos ir spjaudymo.

7 Nes Viešpats Dievas padės man, todėl nebūsiu pažemintas. Todėl nutaisiau savo veidą kaip titnagą ir žinau, kad nebūsiu sugėdintas.

8 Ir Viešpats arti, ir jis pateisina mane. Kas ginčysis su manimi? Stokime kartu. Kas mano priešininkas? Tegul jis prieina prie

manęs, ir aš ištiksiu jį savo burnos galia.

9 Nes Viešpats Dievas padės man. Ir visi tie, kas „pasmerks mane, štai, visi jie pasens kaip apdaras, ir kandys suės juos.

10 Kuris iš jūsų bijo Viešpaties, kuris paklūsta jo tarno „balsui, kuris vaikšto tamsoje ir neturi šviesos?

11 Štai visi jūs, kurie uždegate ugnį, kurie apsupate save kibirkštimis, vaikščiokite „savo ugnies šviesoje ir kibirkštyse, kurias uždegėte. Štai ką turėsite iš mano rankos – jūs atgulsite sielvarte.

8 SKYRIUS

Paskutinėmis dienomis Viešpats paguos Sionę ir surinks Izraelį. Išpirktieji ateis į Sionę didžiai džiūgaudami. Palyginkite su Izaijo 51 ir 52:1–2. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

KLAUSYKIT manęs jūs, kurie sekate paskui teisumą. Pažvelkite į „uolą, iš kur esate iškirsti, ir į duobės skylę, iš kur esate iškasti.

2 Pažvelkite į Abraomą, savo „tėvą, ir į ^bSarą, tą, kuri pagimdė jus; nes aš pašaukiau jį vieną ir palaiminau.

3 Nes Viešpats paguos „Sionę, jis paguos visas jos nuniokotas vietas; ir jis padarys jos ^btyrus kaip Edeną ir jos dykumą kaip

2a Pat 1:24–25;

Iz 65:12;

Al 5:37.

b Iš 14:21; Ps 106:9;

DS 133:68–69.

c Joz 3:15–16.

d Iš 7:21.

3a Iš 10:21.

b Apr 6:12.

4a Lk 2:46–47.

5a DS 58:1.

6a Mt 27:26; 2 Nef 9:5.

9a Rom 8:31.

10a DS 1:38.

11a Ts 17:6.

8 1a RR Uola, akmuo.

2a Pr 17:1–8;

DS 132:49.

b Pr 24:36.

3a RR Sionė.

b Iz 35:1–2, 6–7.

Viešpaties sodą. Džiaugsmas ir linksmybė bus joje, dėkojimas ir melodijos balsas.

4 Klausykite manęs, mano žmonės; ir atsukite ausį į mane, o mano tauta; nes „įstatymas išeis iš manęs, ir savo teisingumą aš padarysiu ^bšviesa žmonėms.

5 Mano teisumas arti; mano „išgelbėjimas pasklido, ir mano ranka teis žmones. ^bSalos lauks manęs ir jos pasikliaus mano ranka.

6 Pakelkite savo akis į dangus ir pažvelkite į žemę apačioje; nes „dangūs ^bpranyks kaip dūmas ir žemė ^cpasens kaip apdaras; ir tie, kas gyvena joje, mirs panašiai. Bet mano išgelbėjimas bus per amžius, ir mano teisumas nebus panaikintas.

7 Klausykitės manęs jūs, kurie pažįstate teisumą, žmonės, kurių širdyje užrašiau savo įstatymą, „nebijokite žmonių smerkimo, nebijokite jų užgauliojimų.

8 Nes kandis suės juos kaip apdarą, ir kirminas grauš juos kaip vilną. Bet mano teisumas bus per amžius, ir mano išgelbėjimas – iš kartos į kartą.

9 Pabusk, pabusk! Apsirenk „stiprybę, o Viešpaties ranka; pabusk kaip senovės dienomis. Argi tu nesi tas, kuris sukapojai Rahabą ir sužeidei drakoną?

10 Argi tu nesi tas, kuris išdžio-

vino jūrą, vandenį didžiosios gelmės; kuris padarė jūros gelmes „keliu išpirktiesiems pereiti?

11 Todėl Viešpaties „išpirktieji sugrįš ir ^bgiedodami ateis į Sionę; ir nesibaigiantis džiaugsmas ir šventumas bus ant jų galvų; ir juos lydės linksmybė ir džiaugsmas; sielvartas ir ^cgedulas pasitrauks.

12 „Aš esu tas; taip, aš esu tas, kuris jus guodžia. Štai, kas esi tu, kad ^bbijotum žmogaus, kuris mirs, ir žmogaus sūnaus, kuris bus padarytas kaip ^cžolė,

13 ir „užmiršti Viešpatį, savo sutvėrėją, kuris išskleidė dangus ir padėjo žemės pamatus, ir bijojai nuolat, kiekvieną dieną, dėl engėjo itūžio, tarsi jis būtų pasirošęs sunaikinti? Ir kurgi engėjo itūžis?

14 Belaisvis tremtinys skuba, kad būtų paleistas ir kad nemirtų duobėje, ir kad jo duona nepasibaigtų.

15 Bet aš esu Viešpats, tavo Dievas, kurio „bangos riaumoja; Pulkų Viešpats yra mano vardas.

16 Ir aš idėjau savo žodžius į tavo burną ir pridengiau tave savo rankos šešėliu, kad galėčiau apsodinti dangus ir padėti žemės pamatus, ir tarti Sionei: Štai, tu – mano „liaudis.

17 Pabusk, pabusk, atsistok, o Jeruzale, kuri išgėrei iš Viešpa-

4a Arba mokymas, doktrina. Iz 2:3.
RR Evangelija.
b RR Šviesa, Kristaus šviesa.
5a RR Išgelbėjimas.
b 2 Nef 10:20.
6a 2 Pet 3:10.
b Hbr bus išsklaidyti.

Ps 102:26–28.
c Hbr sups, suirs.
7a Ps 56:5, 12;
DS 122:9.
9a DS 113:7–8.
10a Iz 35:8.
11a RR Išpirkti, išpirktas, išpirkimas.

b Iz 35:10.
c Apr 21:4.
12a DS 133:47; 136:22.
b Jer 1:8.
c Iz 40:6–8;
1 Pet 1:24.
13a Jer 23:27.
15a 1 Nef 4:2.
16a 2 Nef 3:9; 29:14.

ties rankos jo „įtūžio“ taure – tu išgėrei šurpinančių išspaudų taurės padugnes.

18 Ir tarp visų jos sūnų, kuriuos ji pagimdė, nėra nė vieno, kas ją vestų; nei kas ima ją už rankos, iš visų sūnų, kuriuos ji išaugino.

19 Šie du „sūnūs atėjo pas tave, kurie gailėsis tavęs – tavo nuniokojimas ir sugriovimas, badas ir kalavijas – ir kuo tave paguosiu?

20 Tavo sūnūs yra nualpę, išskyrus šiuodu; šie guli visose kryžkelėse; kaip laukinis bulius tinkle, jie pilni Viešpaties įtūžio, tavo Dievo papeikimo.

21 Todėl išgirk dabar tai, tu suspausta ir „girta, bet ne nuo vyno –

22 taip sako Viešpats: Viešpats ir tavo Dievas „užtaria savo liaudies bylą; štai, aš paėmiau iš tavo rankos šurpulingą taure, savo įtūžio taurės padugnes; tu daugiau jos nebegersi.

23 Bet aš „įdėsiu ją į ranką tų, kurie spaudžia tave; kurie pasakė tavo sielai: Pasilenk, kad mes pereitume per tave, – ir tu patiesei savo kūną kaip žemę ir kaip gatvę tiems, kasėjo viršum.

24 „Pabusk, pabusk, apsirenk savo „stiprybe, o „Sione; apsirenk savo gražiuosius apdarus, o Jeruzale, šventasis mieste; nes nuo šiol daugiau „neįeis į tave neapipjaustytasis ir nešvarusis.

25 Nusipurtyk nuo savęs dulkes; „pakilk, atsisėsk, o Jeruzale; išsilaisvink iš savo kaklo „pančių, o belaisve Sionės dukra.

9 SKYRIUS

Žydai bus surinkti visose jų pažado žemėse. Apmokėjimas išperka žmonių iš nuopuolio. Mirusiųjų kūnai išeis iš kapo, o jų dvasios iš pragaro ir rojaus. Jie bus teisiami. Apmokėjimas išgelbsti nuo mirties, pragaro, velnio ir nesibaigiančios kankynės. Teisieji bus išgelbėti Dievo karalystėje. Baumės už nuodėmes yra nustatytos. Vartų sargas yra Izraelio Šventasis. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, mano mylimi broliai, aš perskaičiau visa tai, kad žinotumėte apie Viešpaties „sandoras, kurias jis sudarė su visais Izraelio namais;

2 kad jis kalbėjo žydams savo šventųjų pranašų burna, netgi nuo pat pradžių, iš kartos į kartą, kol ateis laikas, kai jie bus „sugražinti į tikrąją Dievo bažnyčią ir kaimenę; kada jie bus „surinkti namo į savo paveldo „žemes ir įtvirtinti visose savo pažado žemėse.

3 Štai, mano mylimi broliai, kalbu jums tai, kad galėtumėte džiaugtis ir amžiams „pakelti savo galvas dėl palaiminimų,

17a Lk 21:24.
b Iz 29:9; Jer 25:15.

19a Apr 11:3.
21a 2 Nef 27:4.
22a Jer 50:34.
23a Zch 12:9.
24a Iz 52:1–2.
b DS 113:7–8.

c RR Sionė.
d J1 4:17.

25a T.y. Kelkis iš dulkių ir sėskis oriai, būdama pagaliau išpirkta.
b DS 113:9–10.
9 1a RR Abraomo sandora.

2a 2 Nef 6:11.
RR Sugražinimas, evangelijos.
b RR Izraelis – Izraelio surinkimas.
c 2 Nef 10:7–8.
RR Pažadėtoji žemė.
3a DžSV, Ps 24:7–10.

kuriuos Viešpats Dievas suteiks jūsų vaikams.

4 Nes žinau, kad daugelis iš jūsų esate daug tyrinėję, kad sužinotumėte tai, kas bus; todėl žinau, kad žinote, jog mūsų kūnas turi sunykti ir mirti; nepaisant to, savo „kūnuose mes matysime Dievą.

5 Taip, žinau, kad jūs žinote, jog kūne jis pasirodys tiems Jeruzalės žemeje, iš kur mes atėjome; nes būtina, kad tai įvyktų tarp jų; nes tai pridera didžiajam „Kūrėjui, kad jis leidžia sau tapti kūne pajungtu žmogui ir numirti už ^bvisus žmones, idant visi žmonės taptų pajungti jam.

6 Nes, kadangi visiems žmonėms perėjo mirtis, tam, kad būtų įvykdytas didžiojo Kūrėjo gailestingasis „planas, būtina ^bprikėlimo galia, o prikėlimas žmogui būtinas dėl ^cnuopuolio; o nuopuolis atėjo per prasižengimą; ir kadangi žmogus nupuolė, jie buvo ^diškirsti iš Viešpaties akivaizdos.

7 Todėl būtinai turi būti ^aberibis ^bapmokėjimas – jei nebūtų beribio apmokėjimo, šis gendamas negalėtų apsirengti

negendamumu. Todėl ^cpirmasis teismas, kuris ištiko žmogų, neišvengiamai ^dpasiliktų amžinai. O jei taip – šis kūnas turėtų būti paguldytas į savo motiną žemę pūti ir irti, kad daugiau nebeprisikeltų.

8 O Dievo ^aišmintis, jo ^bgailestingumas ir ^cmalonė! Nes štai, jei ^dkūnas daugiau nebeprisikeltų, mūsų dvasios taptų pajungtos tam angelui, kuris ^enupuolė iš Amžinojo Dievo akivaizdos ir tapo ^fvelniu, kad daugiau nebepakiltų.

9 Ir mūsų dvasios turėtų tapti kaip jis, ir mes taptume velniais, velnio ^aangelais, kad būtume ^batskirti nuo mūsų Dievo akivaizdos ir pasiliktume su ^cmelų tėvu, nelaimingi kaip jis pats; taip, tos esybės, kuri ^dapgavo mūsų pirmuosius gimdytojus, kuri ^epasiverčia panašia į šviesos ^fangelą ir sukursto žmonių vaikus ^gslaptoms žmogžudysčių sąjungoms ir visokiems slaptiems tamsos darbams.

10 O koks didis gerumas mūsų Dievo, kuris paruošia kelią mums išgelbėti iš šios baisios pabaisos gniaužtų; taip, tos pabaisos – ^amirties ir ^bpragaro,

4a Job 19:26;
Al 11:41–45; 42:23;
Hel 14:15; Mrm 9:13.

5a RR Sukurti,
sukūrimas.

b Jn 12:32;
2 Nef 26:24;
3 Nef 27:14–15.

6a RR Išpirkimo planas.

b RR Prikėlimas.
c RR Nuopuolis,
Adomo ir Ievos.

d 2 Nef 2:5.

7a Al 34:10.

b RR Apmokėti,
apmokėjimas.

c Mzj 16:4–5;
Al 42:6, 9, 14.

d Mzj 15:19.

8a Job 12:13; Abr 3:21.

RR Išmintis.

b RR Gailestingumas,
gailestingas.

c RR Malonė.

d DS 93:33–34.

e Iz 14:12; 2 Nef 2:17–18;
Moz 4:3–4;

Abr 3:27–28.

f RR Velnias.

9a JokK 3:11;

Al 5:25, 39.

b Apr 12:7–9.

c RR Melavimas.

d Pr 3:1–13; Mzj 16:3;

Moz 4:5–19.

e 2 Kor 11:14;

Al 30:53.

f DS 129:8.

g RR Slaptos sąjungos.

10a Mzj 16:7–8;

Al 42:6–15.

b RR Pragaras.

kuriuos aš vadinu kūno mirtimi ir taip pat dvasios mirtimi.

11 Ir dėl mūsų Dievo, Izraelio Šventojo, „išgelbėjimo kelio ši ^bmirtis, apie kurią kalbėjau, kuri yra laikinoji, paleis savo mirusiųsiuosius; šita mirtis yra kapas.

12 Ir ši ^amirtis, apie kurią kalbėjau, kuri yra dvasinė mirtis, paleis savo mirusiųsiuosius; ši dvasinė mirtis yra ^bpragaras; todėl mirtis ir pragaras turi paleisti savo mirusiųsiuosius, ir pragaras turi paleisti savo belaisves dvasias, ir kapas turi paleisti savo belaisvius kūnus, ir žmonių kūnai ir ^cdvasios bus ^dsugražinti vienas kitam; ir tai įvyksta Izraelio Šventojo prisikėlimo galia.

13 O koks didis mūsų Dievo ^aplanas! Nes antravertus, Dievo ^brojus turi paleisti teisiųjų dvasias, ir kapas turi paleisti teisojo kūną; ir dvasia bei kūnas vėl ^csugražinami vienas kitam, ir visi žmonės tampa ^dnegendą ir nemirtingi, ir jie yra gyvos sielos, turinčios ^etobulą /pažinimą, panašų kaip mes kūne, išskyrus tai, kad mūsų pažinimas bus tobulas.

14 Todėl mes turėsime tobulą ^apažinimą apie visą savo ^bkaltę ir savo nešvarumą, ir savo ^cnuo-

gumą; ir teisieji turės tobulą pažinimą apie savo džiaugsmą ir savo ^ateisumą, būdami ^eaprengti /tyrumu, taip, netgi ^steisumo rūbu.

15 Ir bus taip, jog kada visi žmonės pereis iš šios pirmosios mirties į gyvenimą, kadangi bus tapę nemirtingi, jie turės pasirodyti priešais Izraelio Šventojo ^ateismo krasę; ir tada ateina ^bteismas, ir tada jie bus teisiami pagal šventąjį Dievo teismą.

16 Ir tikrai, kaip Viešpats gyvas, nes Viešpats Dievas pasakė tai, ir tai yra jo amžinasis ^ažodis, kuris negali ^bpraeiti, kad tie, kas teisūs, bus ir toliau teisūs, ir tie, kas ^cnešvarūs, bus ir toliau ^dnešvarūs; taigi tie, kas nešvarūs, yra ^evelnias ir jo angelai; ir jie eis šalin į jiems paruoštą ^fnesibai giančiąją ugnį; ir jų kankynė – kaip ugnies ir sieros ^sežeras, kurio liepsna kyla aukštyne per amžių amžius ir yra nesibai gianti.

17 O didybė ir ^ateisingumas mūsų Dievo! Nes jis įvykdo visus savo žodžius, ir jie išėjo iš jo burnos, ir jo įstatymas turi būti įvykdytas.

18 Bet štai, teisieji, Izraelio Šventojo ^ašventieji, tie, kas įti-

11a RR Išvaduotojas.

b RR Mirtis, fizinė.

12a RR Mirtis, dvasinė.

b DS 76:81–85.

c RR Dvasia.

d RR Prikėlimas.

13a RR Išpirkimo planas.

b DS 138:14–19.

RR Rojus.

c Al 11:43.

d RR Nemirtingas,

nemirtingumas.

e RR Tobulas.

f DS 130:18–19.

14a Mzj 3:25; Al 5:18.

b RR Kaltė.

c Mrm 9:5.

d RR Teisus, teisumas.

e Pat 31:25.

f RR Tyras, tyrumas.

g DS 109:76.

15a RR Teismas,

paskutinysis.

b Ps 19:10; 2 Nef 30:9.

16a 1 Kar 8:56; DS 1:38;

Moz 1:4.

b DS 56:11.

c RR Nešvarumai, nešvara.

d 1 Nef 15:33–35; Al 7:21; Mrm 9:14; DS 88:35.

e RR Velnias.

f Mzj 27:28.

g Apr 21:8;

2 Nef 28:23;

DS 63:17.

17a RR Teisingumas.

18a RR Šventasis.

kėjo Izraelio Šventąjį, tie, kas iškentėjo pasaulio ^bkryžius ir paniekino jo gėdą, tie ^cpaveldės Dievo ^akaralystę, kuri buvo paruošta jiems ^enuo pasaulio įkūrimo, ir jų džiaugsmas bus pilnas ^fper amžius.

19 O mūsų Dievo, Izraelio Šventojo gailestingumo didybė! Nes jis ^aišvaduoja savo šventuosius nuo tos ^bbaisios pabaisos – velnio ir mirties, ir ^cpragaro, ir to ugnies ir sieros ežero, kuris yra nesibaigianti kankynė.

20 O koks didis ^ašventumas mūsų Dievo! Nes jis ^bžino viską, ir nėra nieko, ko jis nežinotų.

21 Ir jis ateina į pasaulį, kad ^aišgelbėtų visus žmones, jeigu jie klausys jo balso; nes štai, jis iškenčia visų žmonių skausmus, taip, ^bskausmus kiekvieno gyvo kūrinio – tiek vyrų, tiek moterų, tiek ir vaikų, kurie priklauso ^cAdomo šeimai.

22 Ir jis iškenčia tai, kad visiems žmonėms pereitų prisikėlimas, kad visi galėtų stoti prieš jį didžiąją ir teismo dieną.

23 Ir jis įsako visiems žmonėms, kad jie turi ^aatgailauti ir ^bpriimti krikštą jo vardu, turėdami tobulą tikėjimą Izraelio

Šventuoju, kitaip jie negali būti išgelbėti Dievo karalystėje.

24 Ir jeigu jie neatgailaus ir netikės jo ^avardą, ir nebus pakrikštyti jo vardu, ir ^bneištvėrs iki galo, jie bus ^cpasmerkti; nes Viešpats Dievas, Izraelio Šventasis, tai pasakė.

25 Taigi jis davė ^aįstatymą; o kur nėra ^bduota įstatymo, ten nėra bausmės; o kur nėra bausmės, ten nėra pasmerkimo; o kur nėra pasmerkimo, Izraelio Šventojo gailestingumai turi teisę į juos dėl apmokėjimo; nes jie išvaduoti jo galia.

26 Nes ^aapmokėjimas patenkina jo ^bteisingumo reikalavimus visiems tiems, kas ^cneturi jiems ^aduoto įstatymo, tad jie išvaduoti iš tos baisios pabaisos – mirties ir pragaro, ir velnio, ir ugnies ir sieros ežero, kuris yra nesibaigianti kankynė; ir jie sugražinti Dievui, davusiam jiems ^ckvėpavimą, kuris yra Izraelio Šventasis.

27 Bet vargas tam, kuris turi ^aduotą įstatymą, taip, kuris turi visus Dievo įsakymus kaip mes ir kuris pažeidinėja juos, ir kuris švaisto savo išbandymo dienas, nes baisi yra jo būsenai!

18b Lk 14:27.

c DS 45:58; 84:38.

d RR Išaukštinimas.

e Al 13:3.

f RR Amžinasis gyvenimas.

19a DS 108:8.

b 1 Nef 15:35.

c RR Pragaras.

20a RR Šventumas.

b Al 26:35;

DS 38:2.

21a RR Išgelbėjimas.

b DS 18:11; 19:18.

c RR Adomas.

23a RR Atgailauti, atgaila.

b RR Krikštas, krikštyti.

24a RR Jėzus Kristus – Jėzaus Kristaus vardo priėmimas.

b RR Ištvėrti.

c RR Pasmerkimas, pasmerktumas.

25a Jok 4:17.

RR Įstatymas.

b Rom 4:15;

2 Nef 2:13;

Al 42:12–24.

RR Ataskaita, atsakingas, atsakomybė.

26a 2 Nef 2:10;

Al 34:15–16.

RR Apmokėti, apmokėjimas.

b RR Teisingumas.

c Mzj 3:11.

d Mzj 15:24;

DS 137:7.

e Pr 2:7; DS 93:33;

Abr 5:7.

27a Lk 12:47–48.

28 O tas gudrus piktojo „planas! O ^btuštybė ir silpnybės, ir kvailumas žmonių! Kai jie yra „mokyti, mano esą „išmintingi ir nesiklauso Dievo „patarimų, nes nustumia juos šalin, manydami, kad žino patys, todėl jų išmintis yra kvailybė ir jiems nenaudinga. Ir jie pražus.

29 Bet būti mokytiesiems yra gerai, jei jie „klauso Dievo ^bpatarimų.

30 Bet vargas „turtingiesiems, kurie yra turtingi pasaulio dalykų. Nes dėl to, kad yra turtingi, jie niekina ^bvargšus ir persekioja romiuosius, ir jų širdys nukreiptos į jų lobius; todėl jų lobis yra jų dievas. Ir štai, jų lobis taip pat pražus su jais.

31 Ir vargas kurtiesiems, kurie nenori „girdėti; nes jie pražus.

32 Vargas akliesiems, kurie nenori matyti; nes jie taip pat pražus.

33 Vargas neapipjaustytiems širdimi, nes savų nedorybių suvokimas sutriuškins juos paskutiniają dieną.

34 Vargas „melagiui, nes jis bus numestas į ^bpragarą.

35 Vargas žmogžudžiui, kuris „žudo tyčia, nes jis ^bmirš.

36 Vargas tiems, kurie „paleistuvauja, nes jie bus numesti į pragarą.

37 Taip, vargas tiems, kurie „garbina stabus, nes visų velnių velnias gėrisi jais.

38 Ir galiausiai, vargas visiems tiems, kurie miršta savo nuodėmėse; nes jie „sugriš pas Dievą ir pamatys jo veidą, ir pasiliks savo nuodėmėse.

39 O, mano mylimi broliai, atminkite, kaip baisu prasižengti prieš tą šventąjį Dievą ir taip pat kaip baisu pasiduoti to „gudriojo vilionėms. Atminkite: ^bkūniškas mąstymas – „mirtis, o ^bdvasiškas mąstymas – „amžinasis „gyvenimas.

40 O, mano mylimi broliai, atsukite ausį mano žodžiams. Atminkite Izraelio Šventojo didybę. Nesakykite, kad kalbėjau sunkius dalykus prieš jus; nes jei sakysite, jūs maištausite prieš „tiesą; nes aš kalbėjau jūsų Sutvėrėjo žodžius. Žinau, kad tiesos žodžiai yra ^bsunkūs prieš visokį nešvarumą; bet teisieji jų nebijo, nes jie myli tiesą ir yra nesudrebinami.

41 O tad, mano mylimi broliai,

28a Al 28:13.

b RR Tuščias, tuštybė.

c Lk 16:15;

2 Nef 26:20; 28:4, 15.

d Pat 14:6; Jer 8:8–9;

Rom 1:22.

RR Išdidumas;

Išmintis.

e Al 37:12.

RR Patarimas.

29a 2 Nef 28:26.

b JokK 4:10.

30a Lk 12:34; 1 Tim 6:10;

DS 56:16.

b RR Vargšai.

31a Ez 33:30–33;

Mt 11:15;

Mzj 26:28;

DS 1:2, 11, 14;

Moz 6:27.

34a Pat 19:9.

RR Sąžiningas,

sąžiningumas;

Melavimas.

b RR Pragaras.

35a Iš 20:13; Mzj 13:21.

b RR Aukščiausioji

bausmė.

36a 3 Nef 12:27–29.

RR Skaistybė.

37a RR Stabmeldystė.

38a Al 40:11, 13.

39a 2 Nef 28:20–22; 32:8;

Mzj 2:32; 4:14;

Al 30:53.

b Rom 8:6.

RR Kūniška.

c RR Mirtis, dvasinė.

d Pat 11:19.

e RR Amžinasis

gyvenimas.

40a RR Tiesa.

b 1 Nef 16:2;

2 Nef 28:28; 33:5.

“ateikite pas Viešpatį, Šventąjį. Prisiminkite, kad teisūs jo takai. Štai, ^bkelias žmogui yra ^csiauras, bet jis driekiasi tiesiai priešais jį, ir ^dvartų sargas yra Izraelio Šventasis; ir jis nesamdo čia jokio tarno; ir nėra jokio kito kelio, kaip tik per vartus; nes jo neapgausi, kadangi jo vardas – Viešpats Dievas.

42 Ir kas tik beldžiasi, tam jis atidarys; o ^aišmintingieji ir mokytieji, ir tie, kurie turtingi, kas ^bpasipūtę dėl savo mokytojų ir savo išminties, ir savo turtų – taip, jie yra tie, kuriuos jis niekina; ir jei jie to neatsikratys ir ne laikys savęs ^ckvailiais priešais Dievą, ir nenusileis į ^dnuolankumo gelmes, jis neatidarys jiems.

43 Bet išmintingųjų ir protingųjų dalykai per amžius bus ^apaslėpti nuo jų – taip, ta laimė, kuri paruošta šventiesiems.

44 O, mano mylimi broliai, prisiminkite mano žodžius. Štai, aš nusirengiu savo apdarus ir kratau juos priešais jus; aš meldžiu savo išgelbėjimo Dievą, kad jis stebėtų mane savo visa ^atiriančia akimi; todėl paskutinąją dieną, kai visi žmonės bus teisiami už savo darbus, jūs žinosite, jog Izraelio Dievas matė, kad aš ^bnusikračiau jūsų nedorības nuo savo sielos ir kad

stoviu priešais jį skaitus, ir esu ^capsivalęs nuo jūsų kraujo.

45 O, mano mylimi broliai, nusigręžkite nuo savo nuodėmių; nusikratykite ^agrandines to, kuris netruks jus surišti; ateikite pas tą Dievą, kuris yra jūsų išgelbėjimo ^buola.

46 Paruoškite savo sielas tai šlovingai dienai, kada ^ateisingumas bus suteiktas teisiesiems, būtent ^bteismo dienai, kad nesitrauktumėte su baisia baime; kad neprisimintumėte visu aiškumu savo baisyos ^ckaltės ir nebūtumėte priversti sušukti: Šventi, šventi tavo teismai, o Viešpatie, ^dvisagali Dieve – bet aš žinau savo kaltę; aš peržengiau tavo įstatymą, ir manieji prasižengimai yra mano; ir velnias įsigijo mane, todėl esu jo baisaus nelaimingumo grobis.

47 Bet štai, ar reikia, mano broliai, jums priminti šių baisyų dalykų tikrumą? Argi aš akėčiau jūsų sielas, jei jūsų protai būtų tyri? Argi jums kalbėčiau tiesiai, sulig tiesos tiesumu, jei būtumėte laisvi nuo nuodėmės?

48 Štai, jei būtumėte šventi, kalbėčiau jums apie šventumą; bet kadangi nesate šventi ir žiūrėte į mane kaip į mokytoją, būtina, kad jus ^amokyčiau ^bnuodėmės pasekmėmis.

41a 1 Nef 6:4; JokK 1:7;

Om 1:26;

Mor 10:30–32.

b 2 Nef 31:17–21;

Al 37:46;

DS 132:22, 25.

c Lk 13:24; 2 Nef 33:9;

Hel 3:29–30.

d 2 Nef 31:9, 17–18;

3 Nef 14:13–14;

DS 43:7; 137:2.

42a Mt 11:25.

b RR Išdidumas.

c 1 Kor 3:18–21.

d RR Pažeminti,

nusižeminimas,

nuolankumas.

43a 1 Kor 2:9–16.

44a JokK 2:10.

b JokK 1:19.

c JokK 2:2; Mzj 2:28.

45a 2 Nef 28:22; Al 36:18.

b RR Uola, akmuo.

46a RR Teisingumas.

b RR Teisimas,

paskutinytis.

c Mzj 3:25.

d 1 Nef 1:14; Moz 2:1.

48a Al 37:32.

b RR Nuodėmė.

49 Štai, mano siela bjaurisi nuodėme, ir mano širdis gėrissi teisumu; ir aš „šlovinsiu savo Dievo šventą vardą.

50 Ateikite, mano broliai, kiekvienas, kuris trokšta, ateikite prie „vandenų; ir tas, kuris neturi pinigų, ateik, pirk ir valgyk; taip, ateik, pirk vyną ir pieną be ^bpinigų ir be kainos.

51 Todėl neekvokite pinigų tam, kas neturi vertės, nei savo „darbo tam, kas negali patenkinti. Stropiai klausykitės manęs ir atsiminkite žodžius, kuriuos kalbėjau; ir ateikite pas Izraelio Šventąjį ir ^bsotinkitės tuo, kas neprapuola ir negali sugesti, ir tegul jūsų siela mėgaujasi riebumu.

52 Štai, mano mylimi broliai, atsiminkite savo Dievo žodžius; nuolat melskitės jam dieną ir reikškite „padėkas jo šventam vardui naktį. Tegul jūsų širdys džiūgauja.

53 Ir štai kokios didžios Viešpaties „sandoros ir kaip jis didžiai nuolaidus žmonių vaikams; ir dėl savo didingumo ir savo malonės bei ^bgailingumo, jis pažadėjo mums, kad mūsų sėkla nebus visiškai sunaikinta, pagal kūną, bet kad jis išsaugos juos; ir ateinančiose kartose jie taps teisia Izraelio namų „šaka.

54 Ir dabar, mano broliai, norėčiau kalbėti jums daugiau; bet rytoj paskelbsiu jums likusius savo žodžius. Amen.

10 SKYRIUS

Žydai nukryžiuos savo Dievą. Jie bus išsklaidyti, kol pradės jį tikėti. Amerika bus laisvės žemė, kur nevaldys joks karalius. Susitaikykite su Dievu ir įgykite išgelbėjimą per jo malonę. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, aš, Jokūbas, vėl kalbu jums, mano mylimi broliai, apie šią teisiają „šaką, apie kurią kalbėjau.

2 Nes štai, „pažadai, kuriuos gavome, yra pažadai mums pagal kūną; todėl, nors man buvo parodyta, kad daugelis iš mūsų vaikų pražus kūne dėl netikėjimo, tačiau Dievas bus gailingas daugeliui; ir mūsų vaikai bus sugražinti, kad galėtų ateiti prie to, kas duos jiems tikrąjį pažinimą apie jų Išpirkėją.

3 Todėl, kaip sakiau jums, būtinai reikia, kad Kristus – nes praėjusią naktį „angelas pasakė man, kad toks bus jo vardas – ^bateitų tarp žydų, tarp tų, kurie yra nelabesnė pasaulio dalis; ir jie „nukryžiuos jį – nes taip dera mūsų Dievui, ir nėra kitos liau-

49a 1 Nef 18:16.

50a RR Gyvasis vanduo.

b Al 42:27.

51a Iz 55:1–2.

b 2 Nef 31:20; 32:3;

3 Nef 12:6.

52a RR Dėkingas,

padėkos, dėkojimas.

53a RR Sandora.

b RR Gailingumas, gailingas.

c RR Viešpaties

vynuogynas.

10 1a 1 Nef 15:12–16;

2 Nef 3:5;

JokK 5:43–45.

2a 1 Nef 22:8;

3 Nef 5:21–26; 21:4–7.

3a 2 Nef 25:19;

JokK 7:5;

Mor 7:22.

b RR Jėzus Kristus –

Pranašystės apie

Jėzaus Kristaus

gimimą ir mirtį.

c 1 Nef 11:33; Mzj 3:9;

DS 45:52–53.

dies žemėje, kuri ^anukryžiuotų savo ^cDievą.

4 Nes jei galingi ^astebuklai būtų daromi tarp kitų tautų, jos atgailautų ir žinotų, kad jis yra jų Dievas.

5 Bet dėl ^apiktnaudžiavimo kunigavimu ir nedorybių tie, Jeruzalės žemėje, įtempis savo sprandus prieš jį, kad jis būtų nukryžiuotas.

6 Todėl dėl jų nedorybių sugriovimai, badai, marai ir kraujo praliejimas ištiks juos; ir tie, kurie nebus sunaikinti, bus ^aišsklaidyti tarp visų tautų.

7 Bet štai, taip sako ^aViešpats Dievas: ^bKai ateis diena, kada jie tikės mane, kad aš esu Kristus, tada aš esu sudaręs sandorą su jų tėvais, kad jie bus sugražinti kūne ant žemės, į savo paveldo žemes.

8 Ir bus taip, kad jie bus ^asurinkti iš ilgalaikio išsklaidymo, iš ^bjūros salų ir iš keturių žemės dalių; ir kitataučių tautos bus didžios mano akyse, – sako Dievas, – ^catnešant juos į jų paveldo žemes.

9 ^aTaip, kitataučių karaliai bus jiems tėvai maitintojai, o jų karalienės taps žindančios motinos; dėl to Viešpaties

^bpažadai yra didūs kitataučiams, nes jis tai pasakė, ir kas gali ginčytis?

10 Bet štai, ši žemė, – sako Dievas, – bus tavo paveldo žemė, ir ^akitataučiai bus palaiminti šitoje žemėje.

11 Ir ši žemė bus ^alaisvės žemė kitataučiams, ir šitoje žemėje nebus ^bkaralių, kurie iškils kitataučiams.

12 Ir aš įtvirtinsiu šitą žemę prieš visas kitas tautas.

13 O tas, kuris ^akovoja prieš Sionę, ^bpražus, – sako Dievas.

14 Nes tas, kuris iškelia karalių prieš mane, pražus, nes aš, Viešpats, dangaus ^akaralius, būsiu jų karalius ir per amžius būsiu ^bšviesa tiems, kurie girdi mano žodžius.

15 Todėl, kad būtų įvykdytos mano ^asandoros, sudarytos žmonių vaikams, kurias įvykdysiu jiems, kol jie yra kūne, aš būtinai turiu sunaikinti ^bslaptus ^ctamsos ir žmogžudysčių, ir bjaurumų darbus.

16 Todėl tas, kuris kovoja prieš ^aSionę, tiek žydas, tiek ir kitatautis, tiek vergas, tiek ir laisvasis, tiek vyras, tiek ir moteris, pražus; nes tai ^bjie yra visos žemės paleistuvė; nes ^ctie, kas

3d Lk 23:20–24.

e 1 Nef 19:10.

4a RR Stebuklas.

5a Lk 22:2.

RR Piktnaudžiavimas kunigavimu.

6a 1 Nef 19:13–14.

RR Izraelis – Izraelio išsklaidymas.

7a RR Viešpats.

b 2 Nef 25:16–17.

8a RR Izraelis – Izraelio surinkimas.

b 1 Nef 22:4;

2 Nef 10:20–22;

DS 133:8.

c 1 Nef 22:8.

9a Iz 49:22–23.

b 1 Nef 22:8–9;

DS 3:19–20.

10a 2 Nef 6:12.

11a RR Laisvas, laisvė.

b Mzj 29:31–32.

13a 1 Nef 22:14, 19.

b Iz 60:12.

14a Al 5:50;

DS 38:21–22;

128:22–23;

Moz 7:53.

b RR Šviesa, Kristaus šviesa.

15a RR Sandora.

b Hel 3:23.

RR Slaptos sąjungos.

c RR Tamsa, dvasinė.

16a RR Sionė.

b 1 Nef 13:4–5.

c 1 Nef 14:10.

^dne už mane, yra ^eprieš mane, – sako Dievas.

17 Nes aš ⁱvykdysiu savo pažadus, duotus žmonių vaikams, kuriuos įvykdysiu jiems, kol jie yra kūne.

18 Todėl, mano mylimi broliai, taip sako mūsų Dievas: Aš spausiu tavo palikuonis kitataučių ranka; tačiau aš suminkštinsiu ^akitataučių širdis, kad jie bus kaip tėvas jiems; todėl kitataučiai bus ^bpalaiminti ir ^cpriskaičiuoti prie Izraelio namų.

19 Todėl aš ^apašvėsiu šią žemę tavo sėklai ir tiems, kurie bus priskaičiuoti prie tavo sėklos, kaip jų paveldo žemę per amžius; nes tai yra rinktinė žemė tarp visų kitų žemių, – sako man Dievas, – todėl aš noriu, kad visi joje gyvenantys žmonės garbintų mane, – sako Dievas.

20 Ir dabar, mano mylimi broliai, matydami, kad mūsų gailėstingasis Dievas davė mums tokį didį pažinimą apie tai, atsiminkime jį ir meskime šalin savo nuodėmes, ir nenuleiskime galvų, nes nesame atmesti; tačiau esame ^aišvaryti iš savo paveldo žemės; bet esame atvesti į ^bgeresnę žemę, nes Viešpats padarė jūrą mūsų ^ckeliu, ir mes esame jūros ^dsaloje.

21 Bet didingi yra Viešpaties

pažadai tiems, kas yra jūros ^asalose; todėl, kai sakoma – salos, tai būtinai turi būti daugiau negu ši, ir jos taip pat apgyvendintos mūsų broliais.

22 Nes štai, Viešpats Dievas laikas nuo laiko ^aišvesdavo žmones iš Izraelio namų pagal savo valią ir pageidavimą. Ir dabar štai, Viešpats atsimena visus tuos, kurie nulaužti, todėl mus jis taip pat atsimena.

23 Todėl pradžiukite širdimis ir prisiminkite, kad esate ^alaisvi ^bveikti savo nuožiūra – ^cpasirinkti nesibaigiančios mirties arba amžinojo gyvenimo kelią.

24 Todėl, mano mylimi broliai, susitaiykite su Dievo valia, o ne su velnio ir kūno valia; ir atminkite, kad susitaike su Dievu, jūs esate ^aišgelbėjami tik Dievo ^bmalone ir tik per ją.

25 Todėl teprikelia Dievas jus iš mirties prikėlimo galia ir taip pat iš nesibaigiančios mirties ^aapmokėjimo galia, kad galėtumėte būti priimti į amžinąją Dievo karalystę, idant galėtumėte šlovinti jį per dieviškąją malonę. Amen.

11 SKYRIUS

Jokūbas matė savo Išpirkėją. Mozės

16d 1 Nef 22:13–23;

2 Nef 28:15–32;

3 Nef 16:8–15;

Etr 2:9.

e Mt 12:30.

17a DS 1:38.

18a Lk 13:28–30;

DS 45:7–30.

b Ef 3:6.

c Gal 3:7, 29;

1 Nef 14:1–2;

3 Nef 16:13;

21:6, 22; 30:2;

Abr 2:9–11.

19a 2 Nef 3:2.

20a 1 Nef 2:1–4.

b 1 Nef 2:20.

RR Pažadėtoji žemė.

c 1 Nef 18:5–23.

d Iz 11:10–12.

21a 1 Nef 19:15–16; 22:4.

22a 1 Nef 22:4.

23a RR Valios laisvė.

b 2 Nef 2:16.

c Paklšt 30:19.

24a RR Išgelbėjimas.

b RR Malonė.

25a RR Apmokėti, apmokėjimas.

įstatymas vaizduoja Kristų ir pavirtina, kad jis ateis. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, tuo metu „Jokūbas kalbėjo daug daugiau mano žmonėms; tačiau tik tai aš ^bužrašiau, nes man pakanka to, ką užrašiau.

2 Ir dabar, aš, Nefis, rašau daugiau iš „Izaijo žodžių, nes mano siela gėrisi jo žodžiais. Nes aš pritaikysiu jo žodžius savo žmonėms ir pasiūsiu juos visiems savo vaikams, nes jis tikrai matė mano ^bIšpirkėją, lygiai kaip aš jį mačiau.

3 Ir mano brolis Jokūbas taip pat „matė jį, kaip aš jį mačiau; todėl aš pasiūsiu jų žodžius savo vaikams, kad įrodyčiau jiems, jog mano žodžiai yra tikri. Todėl žodžiais ^btrijų, – sakė Dievas, – aš įtvirtinsiu savo žodį. Tačiau Dievas siunčia daugiau liudytojų, ir jis patvirtina visus savo žodžius.

4 Štai, mano siela mėgaujasi, „įrodinėdama mano žmonėms tiesą apie Kristaus ^batėjimą; nes šiam tikslui duotas Mozės „įstatymas; ir viskas, ką nuo pasaulio pradžios Dievas davė žmonėms, yra jo pavaizdavimas.

5 Ir taip pat mano siela gėrisi Viešpaties „sandromis, kurias

jis sudarė mūsų tėvams; taip, mano siela gėrisi jo malone ir jo teisingumu, ir galia, ir gailestingumu didžiajame ir amžinajame išvadavimo iš mirties plane.

6 Ir mano siela mėgaujasi, įrodinėdama mano žmonėms, kad „jei Kristus neateitų, visi žmonės turėtų pražūti.

7 Nes jei „nebūtų Kristaus, nebūtų Dievo; ir jei nebūtų Dievo, nebūtų mūsų, nes negalėtų būti ^bsukūrimo. Bet yra Dievas, ir jis yra Kristus, ir jis ateina savo paskirto laiko pilnatvėje.

8 Ir dabar aš rašau kai kuriuos iš Izaijo žodžių, kad mano žmonės, kurie tik matys šiuos žodžius, galėtų pakylėti savo širdis ir džiaugtis dėl visų žmonių. Dabar, štai tie žodžiai, ir jūs galite pritaikyti juos sau ir visiems žmonėms.

12 SKYRIUS

Izaijas mato paskutinės dienos šventyklą, Izraelio surinkimą ir tūkstantmečio teismą bei taiką. Išdidieji ir nedorėliai per antrąjį atėjimą bus pažeminti. Palyginkite su Izaijo 2. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

ŽODIS, kurį „Izaijas, Amoco sūnus, ^bmatė apie Judą ir Jeruzalę:
2 Ir bus paskutinėmis dienomis,

11 1a 2 Nef 6:1–10.

b 2 Nef 31:1.

2a 3 Nef 23:1.

b RR Išpirkėjas.

3a 2 Nef 2:3;

JokK 7:5.

b 2 Nef 27:12;

Etr 5:2–4;

DS 5:11.

4a 2 Nef 31:2.

b JokK 4:5; Jar 1:11;

Al 25:15–16; Etr 12:19.

c 2 Nef 5:10.

5a RR Abraomo sandora.

6a Mzj 3:15.

7a 2 Nef 2:13.

b RR Sukurti,

sukūrimas.

12 1a 2 Nef 12–24

skyriuose Nefis

cituoja Izaijo 2–14

skyrius iš

skaistvarinių plokštelių; galima pastebėti kai kuriuos skirtumus dėl pavartotų skirtingų žodžių.

b Hbr *chaza*, reiškia „išvelgė“. Tai reiškia, kad Izaijas savo žinią gavų per Viešpaties siųstą regėjimą.

kada Viešpaties ^anamų ^bkalnas bus įtvirtintas ^ckalnų viršūnėje ir išaukštintas virš kalvų, ir visos tautos plauks į jį.

3 Ir daug žmonių eis ir sakys: Ateikite ir kopkime į Viešpaties kalną, į Jokūbo Dievo namus; ir jis mokys mus savo kelių, ir mes ^avaikščiosime jo takais; nes iš Sionės išeis ^bįstatymas ir Viešpaties žodis iš Jeruzalės.

4 Ir jis ^ateis tarp tautų ir sudraus daug žmonių; ir jie perkals savo kalavijus į noragus ir savo ietis į pjautuvus; tauta nebekels kalavijo prieš tautą, ir jie daugiau nebesimokys kariauti.

5 O Jokūbo namai, ateikite ir vaikščiokime Viešpaties švie-soje; taip, ateikite, nes visi jūs esate ^anuklydę, kiekvienas savo nelabais keliais.

6 Todėl, o Viešpatie, tu aplei-dai savo žmones, Jokūbo namus, kadangi jie ^aprisipildė iš rytų ir klausosi pranašautojų kaip ^bfilistinai, ir ^csusideda su svetimtaučių vaikais.

7 Jų žemė taip pat pilna sidabro ir aukso, ir nėra galo jų lobiams; jų žemė taip pat pilna žirgų, ir nėra galo jų vežimams.

8 Jų žemė taip pat pilna ^astabų;

jie garbina savo rankų darbą, tą, kurį jų pačių pirštai padarė.

9 Ir prastas žmogus ^anenusilenkia, ir didis žmogus nenusi-žemina, todėl neatleisk jam.

10 O jūs, nelabieji, eikite į uolą ir ^aslėpkitės dulkėse, nes Viešpaties baimė ir jo didybės šlovė sutriuškins jus.

11 Ir bus taip, kad išpuikę žmogaus žvilgsniai bus pažeminti ir žmonių išdidumas bus nulenkintas, ir tik vienas Viešpats bus išaukštintas tą dieną.

12 Nes Pulką Viešpaties ^adiena netrukus ateina visoms tautoms, taip, kiekvienam; taip, ^bišdidžiam ir išpuikusiam, ir kiekvienam, kuris pasiaukštinęs, ir jis bus pažemintas.

13 Taip, ir Viešpaties diena ateis visiems Libano kedrams, nes jie aukšti ir didingi; ir visiems Bašano ažuolams;

14 ir visiems aukštiems kalnams, ir visoms kalvoms, ir visoms tautoms, kurios yra iškilios, ir visiems žmonėms;

15 ir kiekvienam aukštam bokštui, ir kiekvienai sutvirtintai sienai;

16 ir visiems ^ajūros laivams, ir visiems Taršišo laivams, ir visiems patraukliams vaizdams.

2a RR Šventykla,
Viešpaties namai.

b JI 4:17.

RR Sionės.

c DS 49:25.

3a RR Vaikščioti,
vaikščioti su Dievu.

b Hbr mokymas,

arba doktrina.

RR Evangelija.

4a 2 Nef 21:2–9.

5a 2 Nef 28:14; Mzj 14:6;

Al 5:37.

6a T.y. pripildyti,
perėmę svetimus
tikėjimus.

Ps 106:35.

b RR Filistinai.

c Hbr sumušti
rankomis,
arba sudaryti
sandorą.

8a RR Stabmeldystė.

9a T.y. Dievui; vietoj to
jis garbina stabus.

10a Al 12:14.

12a RR Antrasis Jėzaus
Kristaus atėjimas.

b Mal 3:19; 2 Nef 23:11;
DS 64:24.

16a Graikiškame

Senajame Testamente
(Septuagintoje) yra
viena frazė, kurios
nėra hebrajiškame ir
hebrajiškame yra
viena frazė, kurios
nėra graikiškame, bet
2 Nef 2:16 yra jos abi.

17 Ir žmogaus išpuikimas bus nulenktas, ir žmonių išdidumas bus pažemintas; ir tik vienas Viešpats bus išaukštintas „tą dieną“.

18 Ir stabus jis visiškai išnaukins.

19 Ir jie eis į uolų ertmes ir į žemės urvus, nes juos apims Viešpaties baimė, ir jo didybės šlovė sutriuškins juos, kai jis pakils baisiai sudrebinti žemės.

20 Tą dieną žmogus „mes kurmiams ir šikšnosparniams savo sidabro stabus ir savo aukso stabus, kuriuos pasidarė, kad garbintų;

21 kad eitų į uolų plyšius ir į dantytų uolų viršūnes, nes juos apims Viešpaties baimė ir jo šlovės didybė sutriuškins juos, kai jis pakils baisiai sudrebinti žemės.

22 Liaukitės pasitikėti „žmogumi, kurio kvėpavimas yra jo šnervėse; nes kur jo vertė?

13 SKYRIUS

Judas ir Jeruzalė bus nubausti už nepaklusnumą. Viešpats užtaria ir teisia savo žmones. Sionės dukterys yra prakeiktos ir kankinamos už savo pasaulietiškumą. Palyginkite su Izaijo 3. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

Nes štai Viešpats, Pulką Viešpats, atima iš Jeruzalės ir iš Judo

ramstį ir lazda, visą duonos lazda ir visą vandens ramstį –

2 galingą vyrą ir kari, teisėją ir pranašą, ir protingą, ir vyresnįjį;

3 penkiasdešimties vadą ir garbingą vyrą, ir patarėją, ir įgudusį amatininką, ir iškalbingą kalbėtoją.

4 Ir aš duosiu jiems vaikus, kad būtų jų kunigaikščiai, ir kūdikiai valdys juos.

5 Ir žmonės bus spaudžiami vienas kito, ir kiekvienas savo artimo; vaikas elgsis išdidžiai prieš senolį ir niekingas prieš garbingą.

6 Kada vyras nusitvers savo brolio iš savo tėvo namų ir sakyk: Tu turi drabužį, būk mūsų valdovas ir savo ranka neleisk įvykti šitam „griuvimui,

7 tą dieną jis prisiekinės, sakydamas: Aš nebūsiu „gydytojas; nes mano namuose nėra nei duonos, nei drabužio; nedarykite manęs žmonių valdovu.

8 Nes Jeruzalė „sugriauta ir Judas^b puolęs, kadangi jų liežuviai ir jų darbai buvo prieš Viešpatį, jo šlovės akims pykdyti.

9 Jų veido išraiška liudija prieš juos ir pareiškia jų nuodėmę esant netgi kaip „Sodomos, ir jie negali jos nuslėpti. Vargas jų sieloms, nes jie užsidirbo sau pikta!

10 Sakykite teisiesiems, kad jiems viskas „gerai; nes jie valgys savo darbų vaisių.

11 Vargas nelabiems, nes jie

17a T.y. Viešpaties šlovingo atėjimo dieną.

20a Hbr išmes.

22a T.y. liaukitės būti priklausomi nuo mirtingo žmogaus;

jo galios menkos lyginant su Dievo. Moz 1:10.

13 6a Iz 3:6.

7a Hbr tvarstytojas

(žaidžos); T.y. „Aš negaliu

išspręsti jūsų problemų“.

8a Jer 9:10.

b Rd 1:3.

9a Pr 19:1, 4–7, 24–25.

RR Homoseksualizmas.

10a Paklšt 12:28.

pražus; nes jų rankų uždarbis bus ant jų!

12 Ir mano žmonės – vaikai yra jų engėjai, ir moterys valdo juos. O mano liaudie, tie, kas tave ^aveda, klaidina tave ir naikina tavo takų kelią.

13 Viešpats stoja ^aužtarti ir stoja teisti liaudį.

14 Viešpats įeis į teismą su savo liaudies vyresniaisiais ir jų ^akunigaikščiais; nes jūs ^bsuri-jote ^cvynuogyną ir ^avargšų ^eturtą savo namuose.

15 Ką sau manote? Jūs daužote mano liaudį į gabalus ir grūdate vargšų veidus, – sako Pulką Viešpats Dievas.

16 Be to, Viešpats sako: Kadangi Sionės dukros išpuikusios ir vaikšto ištempusios kaklus ir geidulingomis akimis, eidamos tursena ir ^atipena, kad skambėtų –

17 todėl Viešpats ištiks šašais Sionės dukterų viršugalvius ir ^aatidengs jų slėptinas dalis.

18 Tą dieną Viešpats atims jų skimbčiojančių papuošalų puošnumą ir ^aplaukų tinklelius, ir ^bapvalius galvos apdangalus, panašius į mėnulį;

19 grandinėles ir apyrankes, ir ^askaras;

20 kykus ir kojų papuošalus,

ir kaspinus, ir lenteles, ir auskarus;

21 žiedus ir nosies papuošalus;

22 ^akeičiamus išeiginius drabužius ir apsiaustus, ir skareles, ir plaukų suktukus;

23 ^astiklelius ir ploną liną, ir turbanus, ir šydus.

24 Ir bus taip, kad vietoj malonaus kvapo bus smarvė; o vietoje diržo – ^aįplyšimas; o vietoje gražiai sudėtų plaukų – plikė; o vietoje ^bprašmatnaus drabužio – ašutinės apjuosalas; išdeginimas vietoj grožio.

25 Tavo vyrai kris nuo kalavijo ir tavo galingieji kare.

26 Ir jos vartai raudos ir gedės; ir ji bus nuniokota ir sėdės ant žemės.

14 SKYRIUS

Sionė ir jos dukros bus išpirktos ir apvalytos tūkstantmečio dieną. Palyginkite su Izaijo 4. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

Ir tą dieną septynios moterys nusitvers vieno vyro, sakydamos: Valgysime savo pačių duoną ir dėvėsime savo pačių drabužius; tik leisk mums vadintis tavo vardu mūsų ^agėdai pašalinti.

12a Iz 9:15.

13a Hbr teistis, bylinėtis.

14a Hbr valdytojai, arba vadovai.

b Hbr prarijote, arba sudeginote.

c 2 Nef 28:12–13.

d Iz 5:7.

e T.y. pasisavinote naudą.

16a T.y. gundančiai vaikščioja trumpais

greitais žingsneliais.

17a Hbr viešai parodys; posakis reiškia „sugėdys“.

18a Žinovų nuomonės dėl moteriškų papuošalų, išvardintų 18–23 eilutėse nevisada sutampa.

b T.y. pumėnulio formos papuošalai.

19a Hbr uždangalas.

22a Hbr prašmatnūs apdarai.

23a Arba permatomus apdarus.

24a Hbr skarmalai.

b Arba mantijos.

c Arba žymė (vergo ženklas).

14 1a T.y. netekėjusios ir bevaikės gėdos žymė.

2 Tą dieną Viešpaties “šaka bus graži ir šlovinga; žemės vaisius puikus ir nuostabus tiems, kurie išliko iš Izraelio.

3 Ir bus taip, kad likusieji Sionėje ir išlikusieji Jeruzalėje bus vadinami šventais, kiekvienas, kas įrašytas tarp gyvųjų Jeruzalėje –

4 “tada Viešpats bus ^bnuploves Sionės dukterų nešvarumus ir teismo dvasia bei ^cdeginimo dvasia bus išvalęs kraują iš Jeruzalės.

5 Ir ant kiekvienos Sionės kalno gyvenamosios vietos ir ant jos susirinkimų Viešpats sukurs “debesį ir dūmus dieną bei liepsnojančios ugnies skaistumą naktį; nes ant visos Sionės šlovės bus apsauga.

6 Ir ten bus palapinė, kaip pavėsis dieną nuo karščio ir kaip “prieglobsčio vieta, ir kaip slėptuvė nuo audros ir nuo lietaus.

15 SKYRIUS

Viešpaties vynuogynas (Izraelis) bus nuniokotas, o jo žmonės išsklaidyti. Kai jie bus atsimetę ir išsklaidyti, juos ištiks vargai. Viešpats iškels vėliavą ir surinks Izraelį. Palyginkite su Izaijo 5. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

IR tada aš giedosiu savo myli-

majam savo mylimojo “giesmę apie jo vynuogyną. Mano mylimasis turi vynuogyną labai derlingoje kalvoje.

2 Ir jis aptvėrė jį ir išrinko jo akmenis, ir apsodino jį geriausiais “vynmedžiais, ir jo viduryje pastatė bokštą, ir taip pat jame padarė vyno spaustuva; ir tikėjosi, kad jis ves vynuoges, o jis vedė laukines vynuoges.

3 Ir dabar, o Jeruzalės gyventojai ir Judo vyrai, meldžiu, išspręskite bylą tarp manęs ir mano vynuogyno.

4 Kas dar galėjo būti padaryta mano vynuogynui, ko nepadariau jame? Taigi, kada tikėjaisi, kad ves vynuoges, jis vedė laukines vynuoges.

5 Ir dabar štai; aš pasakysiu, ką padarysiu savo vynuogynui – aš “nugriaušiu jo gyvatvorę ir jis bus nuganytas; ir nugriaušiu jo sieną ir jis bus sutryptas.

6 Ir aš apleisiu jį; jis nebus nei genimas, nei apkasamas; bet užžels “usnys ir erškėčiai; taip pat įsakysiu debesims, kad ^bnelytų ant jo.

7 Nes Pulką Viešpaties “vynuogynas yra Izraelio namai, ir Judo žmonės – jo pasigėrėtinas sodinukas; jis ieškojo ^bteisybės, ir štai engimas; teismo – bet štai verksmas.

8 Vargas tiems, kas jungia

2a Iz 60:21; 2 Nef 3:5; JokK 2:25.

4a T.y. kada Viešpats bus apvalęs žemę.

b RR Nuplauti, nuplautas, apiplovimai.

c Mal 3:2–3; 4:1.

5a Iš 13:21.

6a Iz 25:4; DS 115:6.

15 1a T.y. pranašas kuria giesmę, arba poetinį palyginimą apie vynuogyną, parodydamas Dievo gailėtingumą ir

Izraelio abejingumą.

2a Jer 2:21.

5a Ps 80:13.

6a Iz 7:23; 32:13.

b Jer 3:3.

7a RR Viešpaties vynuogynas.

b Arba teisingumo.

“namą prie namo, kol nebelieka vietos, kad jie ^bvieni būtų patalpinti žemės vidury!

9 Mano ausims pasakė Pulką Viešpats: Iš tiesų daug namų bus tušti, ir galingi bei gražūs miestai bus be gyventojų.

10 Taip, dešimt akų vynuogyno teduos vieną ^abata, ir homeras sėklos teduos efa.

11 Vargas tiems, kas pakyla anksti ryte, kad ^aieškotų stipraus gėrimo, kas tęsia iki nakties, ir kuriuos uždega ^bvynas!

12 Ir arfa ir liutnia, tamburinas ir fleita, ir vynas jų puotose; bet jie ^anepaiso Viešpaties darbo ir neapmąsto jo rankų darbų.

13 Todėl mano žmonės išėjo vergijon, kadangi jie neturi ^apažinimo; ir jų kilmingi vyrai išbadėje, ir jų liaudis išdžiovinta troškulio.

14 Todėl pragaras prasiplėtė ir be galo plačiai atvėrė savo nasrus; ir jų šlovė, ir jų daugybė, ir jų iškilmingumas, ir tas, kuris džiaugiasi, nugarmės į jį.

15 Ir prastas žmogus bus pargriautas, ir galingas žmogus bus pažemintas, ir išpuikėlių akys bus pažemintos.

16 Bet Pulką Viešpats ^ateisingumu bus išaukštintas, ir Die-

vas, kuris yra šventas, teisumu bus pašventintas.

17 Tada ėriukai maitinsis kaip įprasta, o ištuštėjusiose penimų rubuilių vietose ganysis svetimi.

18 Vargas tiems, kas traukia nedorybę ^atuštybės virvėmis ir nuodėmę ^blyg vežimo lynu.

19 Kurie sako: Tegų jis ^apas-kuba, paspartina savo darbą, kad mes galėtume tai ^bmatyti; ir tegul Izraelio Šventojo patarimas priartėja ir ateina, kad galėtume tai pažinti.

20 Vargas tiems, kas ^avadina blogį gėriu ir gėrį blogiu, kas pateikia ^btamsą kaip šviesą ir šviesą kaip tamsą, kas pateikia kartumą kaip saldumą ir saldumą kaip kartumą!

21 Vargas ^aišmintingiems savo pačių akyse ir protingiesiems savo pačių manymu!

22 Vargas galingiems gerti vyną ir vyrams, drūtiems maišyti stiprų gėrimą;

23 kurie išteisina nedorėlį už atlyginimą ir ^aatima iš teisinio teisumą!

24 Todėl kaip ^augnis praryja ^bražieną ir liepsna suryja ^cšiaudus, taip jų šaknis bus puvena, ir jų žiedai pakils kaip dulkės; kadangi jie atmetė Pulką Vieš-

8a Mch 2:1–2.

^b T.y. likti gyventi vieni. Turtingi žemvaldžiai užvaldo mažus vargšų ūkius.

10a Ez 45:10–11.

11a Pat 23:30–32.

^b RR Išminties žodis.

12a Ps 28:5.

13a Oz 4:6.

RR Pažinimas, žinojimas.

16a RR Jėzus Kristus – Teisėjas.

18a RR Tuščias, tuštybė. ^b T.y. jie pririšti prie savo nuodėmių, kaip gyvuliai prie savo traukiamų sunkenybių.

19a Jer 17:15.

^b T.y. jie netikės Mesiju, kol jo nepamatys.

20a Mor 7:14, 18;

DS 64:16; 121:16.

^b 1 Jn 1:6.

21a Pat 3:5–7; 2 Nef 28:15.

23a T.y. atima jo teisėtas teisės.

24a Abd 1:18;

Mal 3:19–20;

2 Nef 20:17.

^b Jl 2:5; 1 Nef 22:15, 23;

2 Nef 26:4, 6;

DS 64:23–24; 133:64.

^c Lk 3:17; Mzj 7:29–31.

paties išakymą ir ^apaniekino Izraelio Šventojo žodį.

25 Todėl Viešpaties ^apyktis užsidegė prieš jo žmones, ir jis ištiesė savo ranką prieš juos ir juos sutriuškino; ir kalvos drebėjo, ir jų lavonai buvo suplėšyti vidury gatvių. Dėl viso to jo pyktis nenugręžtas, bet jo ranka vis dar ištiesta.

26 Ir jis iškels ^avėliavą tautoms tolybėse, ir ^bsušnypš tiems žemės pakraščiuose; ir štai, jie ^catskubės greitai; nė vienas iš jų nepavargs ir nesuklups.

27 Niekas nesnaus ir nemiegos; nei jų strėnų diržas neatsileis, nei jų batų dirželis nenutrūks;

28 jų strėlės bus aštrios ir visi jų lankai įtempti, ir jų arklių kanopos bus laikomos kaip titnagas, ir jų ratai kaip viesulas, jų riaumojimas kaip liūto.

29 Jie riaumos kaip jauni ^aliūtai; taip, jie riaumos ir nutvers grobį, ir nusineš saugūs, ir niekas negelbės.

30 Ir tą dieną jie riaumos prieš juos kaip riaumojimas jūros; ir pažvelgę į žemę išvys tamsą ir sielvartą, ir užtemusią šviesą jos danguose.

16 SKYRIUS

Izaijas mato Viešpatį. Izaijui atleidžiamos nuodėmės. Jis pašauktas

24d 2 Sam 12:7–9.

25a DS 63:32; Moz 6:27.

26a RR Vėliava.

b Arba sušvilps;
T.y. duos signalą susirinkti.

c RR Izraelis – Izraelio surinkimas.

29a 3 Nef 21:12–13.

16 1a T.y. apie 750 m. prieš Kristaus gim.
b jo apdaro kraštas, Arba skvernai.

2a RR Cherubai.

4a Hbr slenksčių pamatai sudrebėjo.

pranašauti. Jis pranašauja, kad žydai atmes Kristaus mokymus. Likutis sugrįš. Palyginkite su Izaijo 6. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

KARALIAUS Uzijo mirties ^ametais aš taip pat mačiau Viešpatį, sėdintį soste, aukštame ir iškiliam, ir jo ^brūbo kraštas pripildė šventyklą.

2 Virš jo stovėjo ^aserafai; kiekvienas turėjo šešis sparnus; dviem dengė savo veidą, dviem – savo kojas, o dviem skraidė.

3 Ir vienas kitam šaukė ir sakė: Šventas, šventas, šventas yra Pulką Viešpats; visa žemė pilna jo šlovės.

4 Ir durų ^astatramsčiai sujudėjo nuo balso to, kuris šaukė, ir namas prisipildė dūmų.

5 Tada tariau: Vargas man! ^aPražuvau; nes esu nešvarių lūpų žmogus; ir gyvenu tarp nešvarių lūpų žmonių; nes mano akys pamatė Karalių, Pulką Viešpatį.

6 Tada prie manęs atskrido vienas iš serafų, rankoje laikydamas ^ažariją, kurią žnyplėmis buvo paėmęs nuo aukuro.

7 Ir jis pridėjo ją man prie burnos, ir tarė: Štai, ji palietė tavo lūpas; ir tavo ^anedorybė pašalinta, ir tavo nuodėmė nuvalyta.

8 Taip pat girdėjau Viešpaties balsą, tariantį: Ką man pasiūsti,

5a Hbr nukirstas;

T.y. priblokštas, suvokęs savo ir savo žmonių nuodėmes.

6a T.y. valymo simbolis.

7a RR Nuodėmių atleidimas.

ir kas eis dėl mūsų? Tada tariau: Štai aš; siusk mane.

9 Ir jis tarė: Eik ir sakyk šitiems žmonėms: Klausykite iš tiesų, – bet jie nesuprato; ir Žiūrėkite iš tiesų, – bet jie nesuvokė.

10 Padaryk šitų žmonių širdį nutukusią ir ausis sunkias, ir užverk jų akis – kad nematytų savo akimis ir “negirdėtų savo ausimis, ir nesuprastų savo širdimi, ir nebūtų atversti ir išgydyti.

11 Tada tariau: Viešpatie, kaip ilgai? Ir jis tarė: Kol miestai nebus sugriauti, be gyventojų, ir namai be žmogaus, ir kol žemė nebus visiškai nuniokota.

12 Ir Viešpats “ištrems žmones toli, nes bus didelis atsižadėjimas šalyje.

13 Bet vis dėlto bus dešimtadalis, ir jie sugrįš, ir bus valgomi, kaip liepa ir kaip ažuolas, kurių syvai tebėra juose, kai jie numeta savo lapus; taip šventa sėkla bus jų “syvai.

17 SKYRIUS

Efraimas ir Sirija kariauja prieš Judą. Kristus gimė iš mergelės. Palyginkite su Izaijo 7. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad Ahazo, Jotamo sūnaus, Uzijo sūnaus, Judo karaliaus, dienomis Recinas, Sirijos karalius, ir Pekachas, Remalijos sūnus, Izraelio karalius,ėjo

link Jeruzalės kariauti prieš ją, bet nepajėgė jos įveikti.

2 Ir Dovydo namams buvo pasakyta: Sirija susidėjo su “Efraimu. Ir sudrebėjo jo širdis ir jo žmonių širdys, kaip miško medžiai dreba nuo vėjo.

3 Tada tarė Viešpats Izaijui: Išeik dabar sutikti Ahazo, tu ir “Šear Jašubas, tavo sūnus, ant velėtojo lauko kelio prie aukštutinio tvenkinio kanalo galo.

4 Ir sakyk jam: Būk budrus ir tylėk; “nebijok ir nebūk silpnas širdis dėl šių rūkstančių dviejų uodegų nuodėgulių, dėl Recino su Sirija ir Remalijos sūnaus nuožmaus pykčio.

5 Nes Sirija, Efraimas ir Remalijos sūnus surengė sąmokslą prieš tave, sakydami:

6 Žygiuokime prieš Judą ir suspauskim jį, ir “pralaužkim jį sau, ir paskirkime ten karalių, taip, Tabealio sūnų.

7 Taip sako Viešpats Dievas: To nebus ir tai neįvyks.

8 Nes Sirijos galva yra Damaskas, o Damasko galva Recinas; ir per tris dvidešimtmečius ir penkerius metus Efraimas bus taip sudaužytas, kad tai jau nebebus liaudis.

9 O Efraimo galva yra Samarija, o Samarijos galva yra Remalijos sūnus. Jei “netikėsite, tikrai neišliksite.

10 Be to, Viešpats vėl kalbėjo Ahazui, sakydamas:

10a Mt 13:14–15.

12a 2 Kar 17:18, 20.

13a T.y. medžiui numetus lapus, jame tebėra gyvybė ir galia duoti sėklą.

17 2a T.y. visas šiaurinis Izraelis buvo vadinamas Efraimo, dominuojančios šiaurinės genties, vardu.

3a Hbr „Likutis sugrįš“.

4a T.y. neišsigąsk to puolimo; tie du karaliai baigia užgesti.

6a Hbr iškelkim, padalinkim jį.

9a 2 Met 20:20.

11 Prašyk Viešpatį, savo Dievą, „ženkle; prašyk jį, ar gelmėse ar aukštybėse.

12 Bet Ahazas tarė: Aš neprasysiu ir „negundysiu Viešpaties.

13 Ir jis tarė: Klausykite dabar jūs, o Dovydo namai; ar jums nepakanka varginti žmones, bet varginsite dar ir mano Dievą?

14 Todėl Viešpats pats duos jums ženklą – štai, „mergelė pastos ir pagimdys sūnų, ir pavadins jį vardu ^bImanuelis.

15 Jis maitinsis varške ir medumi, kad mokėtų atmesti blogį ir pasirinkti gėrį.

16 Nes dar prieš „vaikui išmokstant atmesti blogį ir pasirinkti gėrį, žemę, kuria tu bjauriesi, apleis ^babu jos karaliai.

17 Viešpats „užleis ant tavęs ir ant tavo žmonių, ir ant tavo tėvo namų tokias dienas, kokių nėra buvę nuo dienos, kai ^bEfraimas išvyko iš Judo, – Asirijos karalių.

18 Ir tą dieną bus taip, kad Viešpats „sušnyps musei, kuri yra tolimiausioje Egipto dalyje, ir bitei, kuri yra Asirijos žemėje.

19 Ir jos atskris, ir visos nutūps ištuštėjusiuose slėniuose ir uolų plyšiuose, ir ant erškėčių, ir ant visų krūmų.

20 Tą pačią dieną Viešpats „nuskus pasamdytu skustuvu, tais iš anapus upės, Asirijos ^bkaraliumi, galvą ir tarpkojo

plaukus; tai praris taip pat ir barzdą.

21 Ir tą dieną bus taip, kad vyras „laikys jauną karvę ir dvi avis.

22 Ir bus taip, kad dėl gausybės pieno, kurį jos duos, jis maitinsis varške; nes varškę ir medų valgys visi palikti žemėje.

23 Ir tą dieną bus taip, kad kiekviena vieta, kur buvo tūkstantis vynmedžių už tūkstantį „sidabrinių, bus usnims ir erškėčiams.

24 Su strėlėmis ir su lankais vyrai ateis čia, nes visa šalis taps usnimis ir erškėčiais.

25 O visose kalvose, kurios bus dirbamos kauptuku, – ten neužeis usnių ir erškėčių baimė; bet tai bus jaučiams išginti ir „smulkesniems galvijams mindyti.

18 SKYRIUS

Kristus bus suklypimo akmuo ir papiktinimo uola. Ieškokite Viešpaties, ne cypiančių žyniuonių. Kreipkitės vadovavimo į įstatymą ir liudijimą. Palyginkite su Izaijo 8. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

BE to, Viešpaties žodis sakė man: Paimk didelį ritinį ir užrašyk jame žmogaus rašikliu apie „Maher Šalal Haš Baza.

2 Ir aš paėmiau sau patikimus

11a RR Ženklas.

12a T.y. nebandysiu, nemėginsiu.

14a RR Mergelė, skaistuolis.

b Hbr „Su mumis Dievas“.

16a 2 Nef 18:4.

b 2 Kar 15:30; 16:9.

17a 2 Met 28:19–21.

b 1 Kar 12:16–19.

18a Arba sušvilps; T.y. duos signalą, pašauks.

20a T.y. žemės gyventojus išnaikins svetimtautis užkariautojas.

b 2 Kar 16:5–9.

21a T.y. iš išlikusiųjų išgyvens tik saujelė sugebančių save išlaikyti žmonių.

23a Arba sidabro pinigų, plytelių.

25a Hbr avims ar ožkoms.

18 1a T.y. sunaikinimas neišvengiamas.

“liudytojus rašyti: kunigą Uriją ir Zachariją, Jeberechijo sūnų.

3 Ir aš įėjau pas “pranašę; ir ji pastojo ir pagimdė sūnų. Tada Viešpats pasakė man: Pavadinok jį vardu Maher Šalal Haš Bazas.

4 Nes štai, “vaikas dar ^bnemokės suukti: Mano tėve, nei mano motin, – kai Damasko turtai ir Samarijos ‘grobis bus išvežamas priešais Asirijos karalių.

5 Viešpats taip pat man dar kalbėjo, sakydamas:

6 Kadangi šie žmonės atmeta tyliai tekančius “Šiloacho vandenį ir džiaugiasi ^bRecinu bei Remalijos sūnumi;

7 todėl štai Viešpats atneša ant “jų galingus ir gausius upės vandenį, būtent Asirijos karalių ir visą jo šlovę; ir jis ištvins virš visų savo vagų ir išsilies per visus savo krantus.

8 Ir jis “pereis per Judą; jis išsilies ir ištvins, pasieks net iki kaklo; o jo išskleisti sparnai uždengs tavo žemę per visą plotį, o ^bImanueli.

9 “Junkitės, o jūs, žmonės, ir būsite sudaužyti į gabalus; ir atsukite ausį visi jūs, iš tolimų šalių; apsijuoskite ir būsite sudaužyti į gabalus; apsijuoskite ir būsite sudaužyti į gabalus.

10 Tarkitės tarpusavy, ir tai nueis niekais; tarkite žodį, ir jis neišsipildys; “nes Dievas yra su mumis.

11 Nes Viešpats taip kalbėjo man stipria ranka ir pamokė mane, kad nevaikščiočiau šitų žmonių keliu, sakydamas:

12 Jūs nesakykite: “Sajunga, – visiems tiems, kam šitie žmonės sakys: Sajunga; nei bijokite kaip jie, nei būgštaukite.

13 Garbinkite patį Pulką Viešpatį, ir tegul jis bus jūsų “baimė, ir tegul jis bus jūsų siaubas.

14 Ir jis bus “šventovė; bet suklypimo ^bakmuo ir papiktinimo uola abiem Izraelio namams, sąstai bei pinklės Jeruzalės gyventojams.

15 Ir daugelis iš jų “suklups ir kris, ir juos sudaužys ir sugaus, ir paims.

16 Suriškite liudijimą, užantspauduokite “įstatymą tarp mano mokinių.

17 Ir aš lauksiu Viešpaties, kuris “slepia savo veidą nuo Jokūbo namų, ir ieškosiu jo.

18 Štai, aš ir vaikai, kuriuos Viešpats man davė, yra “ženklai ir stebuklai Izraelyje nuo Pulką Viešpaties, gyvenančio Sionės kalne.

2a RR Liudytojas.

3a T.y. savo žmoną.

4a 2 Nef 17:16.

b Iz 8:4.

c 2 Kar 15:29.

6a Pr 49:10;

DžSV, Pr 50:24.

b Iz 7:1.

7a T.y. pirma ant

šiaurinio Izraelio.

8a T.y. Asirija užkariaus ir Judą.

b RR Imanuelis.

9a T.y. kurkite sajungas.

10a T.y. Judo (Imanuelio žemės) bus pasigailėta.

12a T.y. Judas neturi remtis slaptais susitarimais su kitais dėl saugumo.

13a T.y. elkitės pagarbiai ir nuolankiai priešais Dievą.

14a Ez 11:15–21.

b 1 Pet 2:4–8;

JokK 4:14–15.

15a Mt 21:42–44.

16a Hbr mokymus, Arba doktriną. RR Evangelija.

17a Iz 54:8.

18a T.y. Izaijo ir jo sūnų vardai atininkamai reiškia: „Jehova gelbsti“, „Jis vežasi grobį“ ir „Likutis sugriš“.

19 Ir kai jie sakys jums: Kreipkitės į tuos, kurie turi „pažištamų dvasių, ir ^bžyniuonius, kurie cypia ir murma, – ‘ar neturėtų žmonės kreiptis į savo Dievą, kad gyvieji gautų žinių ^diš mirusiųjų?

20 Į įstatymą ir liudijimą; ir jei jie „nekalba sulig šituo žodžiu, tai dėl to, kad juose nėra šviesos.

21 Ir jie „pereis per tai sunkiai prislėgti ir alkani; ir bus taip, kad būdami alkani, jie graušis ir keiks savo karalių ir savo Dievą, ir žiūrės aukštyn.

22 Ir jie žiūrės į žemę ir matys vargą ir tamsą, širdgėlos niūrumą, ir bus nuginti į tamsą.

19 SKYRIUS

Izaijas kalba mesijiškai. Žmonės tamsoje išvys didžią šviesą. Mums gimė vaikelis. Jis bus Ramybės Kunigaikštis ir valdys Dovydo soste. Palyginkite su Izaijo 9. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

TAČIAU aptemimas nebus toks, koks buvo per jos suspaudimą, kai pirmą kartą jis lengvai spustelėjo Zebulūno „žemę ir Neftalio žemę, ir po to stipriau suspaudė palei Raudonąją Jūrą, anapus Jordano, tautų Galilėjoje.

2 Žmonės, kurie vaikščiojo

„tamsoje, išvydo didžią šviesą; tiems, kas gyveno mirties šešėlio žemėje, nušvito šviesa.

3 Tu padauginai tautą ir „padi-dinai džiaugsmą – jie džiūgauja tavo akivaizdoje, kaip džiaugiamasi per pjūtį ir kaip džiūgauja vyrai, dalindamiesi grobį.

4 Nes tu sulaužei jo naštos jungą ir jo peties našti, jo engėjo lazda.

5 Nes kiekviename kario mūšyje būna mišrus triukšmas ir kraujyje išvolioti apdarai; tačiau šitame bus deginimas ir ugnies kuras.

6 Nes mums gimė „vaikelis, mums duotas sūnus; ir ^bvaldžia bus ant jo peties; ir jo vardas bus Nuostabasis, Patarėjas, ‘Galینگasis Dievas, ‘Nesibaigiantis Tėvas, ‘Ramybės Kunigaikštis.

7 ‘Nebus galo ^bvaldžios ir ramybės didėjimui Dovydo soste ir jo karalystėje, kad nuo šiol ir per amžius ją tvarkytų ir tvirtintų su teisybe ir teisingumu. Pulkų Viešpaties uolumas tai įvykdys.

8 Viešpats siuntė Jokūbui savo žodį, ir šis švietė ‘Izraeliui.

9 Ir visi žmonės žinos, netgi Efraimas ir Samarijos gyventojai, kurie su puikybe ir pasipūtusia širdimi sako:

10 Plytos sugriuvo, bet mes

19a Kun 20:6.

b T.y. burtininkai, pranašautojai.

c 1 Sam 28:6–20.

d Arba mirusiųjų labui.

20a T.y. tie spiritistai mediumai (taip pat 21–22 eil.).

21a T.y. Izraelis bus paimtas nelaisvėn, kadangi jie neklauso.

19 1a Mt 4:12–16.

2a „aptemimas“ ir „tamsa“ reiškia atsimetimą ir nelaisvę; „didi šviesa“ reiškia Kristų.

3a Iz 9:2.

6a Iz 7:14; Lk 2:11.

b Mt 28:18.

c Tit 2:13–14.

d Al 11:38–39, 44.

e Jn 14:27.

7a Dan 2:44.

b RR Valdžia.

8a T.y. toliau pateikta pranašinga žinia (8–21 eil.) buvo iespėjimas dešimčiai šiaurinių genčių, vadinamų Izraeliu.

pastatysim iš tašytų akmenų; figmedžiai nukirsti, bet mes pakeisime juos kedrais.

11 Todėl Viešpats prieš jį sukels „Recino priešininkus ir sujungs jo priešus;

12 sirus iš priekio ir filistinus iš užnugario; ir jie „ris Izraelį išžiotais nasrais. Dėl viso to jo ^bpyktis nenugręžtas, bet jo ranka vis dar ištiesta.

13 Nes žmonės „neatsigręžia į tą, kuris plaka juos, ir neieško Pulką Viešpaties.

14 Todėl Viešpats per vieną dieną nukirs Izraeliui galvą ir uodegą, šaką ir vikšrį.

15 Vyresnysis yra galva; o pranašas, kuris moko melo – uodega.

16 Nes šitos liaudies vadovai klaidina juos; ir tie, kuriuos jie veda, yra naikinami.

17 Todėl Viešpats nesidžiaugs jų jaunuoliais ir „nepasigailės jų našlaičių bei našlių; nes kiekvienas iš jų yra veidmainis ir piktadarys, ir kiekviena burna kalba ^bkvailystę. Dėl viso to jo pyktis nenugręžtas, bet jo ^cranka vis dar ištiesta.

18 Nes nelabumas dega kaip ugnis; ji praris usnis ir erškėčius ir užsidegs miškų tankumynuose, ir jie kils aukštyne kaip dūmų srautas.

19 Per Pulką Viešpaties rūstybę žemė aptemdyta, ir žmonės bus kaip ugnies kuras; nė vienas žmogus „nesigailės savo brolio.

20 Ir jis stvers iš dešinės ir bus alkanas; ir valgys iš kairės ir nepasisotins; kiekvienas žmogus „valgys savo paties rankos kūną –

21 „Manasas ^bEfraimą; ir Efraimas Manasą; jie kartu bus prieš ^cJudą. Dėl viso to jo pyktis nenugręžtas, bet jo ranka vis dar ištiesta.

20 SKYRIUS

Asirijos sunaikinimas simbolizuoja nelabųjų sunaikinimą per antrąjį atėjimą. Nedaug žmonių teliks po to, kai Viešpats vėl ateis. Tą dieną Jokūbo likutis sugrįš. Palyginkite su Izaijo 10. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

VARGAS tiems, kurie leidžia neteisius įsakus ir rašo pačių išgalvotas suktybes;

2 kad pavartytų beturtį nuo „teisingumo ir atimtų teisę iš mano tautos varguolio, kad ^bnašlės būtų jų grobis ir kad jie galėtų apiplėšti našlaitį!

3 O ką jūs darysite „aplankymo ir nuniokojimo, kurie ateis iš toli, dieną? Pas ką jūs bėgsite pagalbos? Ir kur jūs paliksite savo šlovę?

4 Be manęs jie sulinks tarp belaisvių ir kris tarp nukautųjų. Dėl viso to jo pyktis nenugręžtas, bet jo ranka vis dar ištiesta.

5 O asiras – mano pykčio

11a 2 Kar 16:5–9.

12a 2 Kar 17:6, 18.

b Iz 5:25; 10:4.

13a Am 4:6–12.

17a RR Gailestingumas, gailestingas.

b 2 Nef 9:28–29.

c JokK 5:47; 6:4.

19a Mch 7:2–6.

20a PakIst 28:53–57.

21a RR Manasas.

b RR Efraimas.

c RR Judas.

20 2a Arba teisingumo.

b RR Našlė.

3a T.y. baumės.

rykštė; ir lazda jų rankoje – „jų įtūžis.

6 Aš siųsiu jį „prieš veidmainingą tautą, ir iš savo rūstybės liaudies liepsiu jam atimti grobį ir prisiplėštą turta bei mindyti juos kaip gatvių purvą.

7 Tačiau jis ne taip mano, ir jo širdis mano ne taip; bet jo širdyje – sunaikinti ir nukirsti nemaža tautų.

8 Nes jis sako: Ar visi mano kunigaikščiai nėra tuo pat metu karaliai?

9 Ar nėra Kalnojas kaip Kar-kemišas? Ar Hamatas ne kaip Arpadas? Ar Samarija ne kaip Damaskas?

10 Kaip „mano ranka yra įkūrusi stabų karalystes ir karalystes, kurių drožti atvaizdai pranoko esančius Jeruzalėje ir Samarijoje,

11 kaip esu padaręs Samarijai ir jos stabams, argi taip pat nepadarysiu Jeruzalei ir jos stabams?

12 Todėl bus taip, kad Viešpačiui atlikus visą savo darbą ant Sionės kalno ir Jeruzalėje, aš nubausiu pasipūtusios „Asirijos karaliaus ^bširdies vaisių ir jo aukštų žvilgsnių puikybę.

13 Nes „jis sako: Savo rankos stiprybe ir savo išmintimi aš padariau visa tai; nes esu protingas; ir perkėliau liaudžių ribas, ir išplėšiau jų lobius, ir kaip karžygys pavergiau gyventojus.

14 Ir mano ranka rado liaudžių turtus kaip lizdą; ir kaip renka paliktus kiaušinius, taip aš nurinkau visą žemę; ir nebuvo nė vieno, kas pajudino sparną ar pravėrė snapą, ar sučirškė.

15 „Ar ^bkirvis girsis prieš tą, kuris juo kerta? Ar pjūklas aukštinsis prieš tą, kuris jį trauko? Lyg rykštė pati mojuotų prieš tuos, kurie pakėlė ją, arba lyg lazda pati pakiltų, tarsi būtų ne medis!

16 Todėl Viešpats, Pulką Viešpats, siuncia jo penimiems rubuiliams suliesėjimą; ir po „jo šlove jis užkurs ugnį, kaip laužo ugnį.

17 Ir Izraelio šviesa bus ugnimi, o jo Šventasis – liepsna, ir per vieną dieną sudegins ir praris jo erškėčius ir jo usnis.

18 Ir sunaikins jo miško ir jo derlingo lauko šlove, tiek „sielą, tiek ir kūną; ir jie bus kaip tada, kai nualpsta vėliavnešys.

19 Ir jo miško medžių „liks nedaug, kad net vaikas galės juos surašyti.

20 Ir bus „tą dieną, kad Izraelio likutis ir tie, kas yra Jokūbo ^bnamų išsigelbėjusieji, daugiau nebesirems tuo, nuo kurio jie nukentėjo, bet iš tikrųjų remsis Viešpačiu, Izraelio Šventuoju.

21 „Likutis sugriš, taip, būtent

5a Iz 10:5.

6a T.y. prieš Izraelį.

10a T.y. Asirijos karaliaus ranka (10–11 eil.).

12a Sof 2:13.

b T.y. išdidų gyrimąsi.

13a T.y. Asirijos karalius (13–14 eil.).

15a Visose šios eilutės

metaforose skamba

tas pats klausimas: Ar gali žmogus (pvz., Asirijos karalius) galinėtis su Dievu?

b T.y. pranašas karalių prilygina įrankiui.

16a T.y. Asirijos karaliaus

(t.p. 17–19 eil.).

18a T.y. Asirija visiškai išnyks.

19a T.y. Asirijos armijos likučiai.

20a T.y. paskutinėmis dienomis.

b Am 9:8–9.

21a Iz 11:11–12.

Jokūbo likutis, pas Galingąjį Dievą.

22 Nes nors tavo žmonės, Izraeli, būtų kaip jūros smiltys, tačiau tik jų likutis tesugrįš; paskirtas „sunaikinimas gausiai“ išsilies teisumu.

23 Nes Pulką Viešpats Dievas vykdys „sunaikinimą, būtent, kaip paskyręs, visoje šalyje.

24 Todėl taip sako Pulką Viešpats Dievas: O mano žmonės, gyvenantys Sionėje, nebijokite asiro; jis muš jus rykšte ir pakels savo lazda prieš jus, kaip „buvo Egipte.

25 Nes dar labai trumpa valandėlė, ir mano pasipiktinimas bei pyktis pasibaigs – jų sunaikinimu.

26 Ir Pulką Viešpats plaks jį kaip per „Midjano skerdynes prie Orebo uolos; ir kaip jo lazda buvo virš jūros, taip jis pakels ją panašiai kaip Egipte.

27 Ir bus tą dieną, kad jo „našta bus nuimta nuo tavo peties ir jo jungas – nuo tavo kaklo, ir jungas bus sunaikintas dėl „patepimo.

28 „Jis atėjo į Ajatą, perėjo į Migroną; prie Michmašo paliko savo vežimus.

29 Jie atėjo per perėją; jie apsi stojo prie Gebos; Ramatas bijo; Sauliaus Gibėja pabėgo.

30 Pakelk balsa, o Galimo dukra; padaryk jį girdimą Laišui, o vargšas Anatotai.

31 Madmena pasitraukė; Gebimo gyventojai renkasi bėgti.

32 Tą dieną jis kol kas pasiliks prie Nobo; jis grūmos savo ranka prieš Sionės dukros kalną, Jeruzalės kalvą.

33 Štai, Viešpats, Pulką Viešpats, genės šaką siaubu; ir „iškilieji bus nukirsti; ir išpuikėliai bus pažeminti.

34 Ir jis iškirs miškų tankumus geležimi, ir Libanas kris nuo galingojo.

21 SKYRIUS

Jesės kelmas (Kristus) teis teisiai. Tūkstantmetyje Dievo pažinimas padengs žemę. Viešpats iškels vėliavą ir surinks Izraelį. Palyginkite su Izaijo 11. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

Ir išdygs „atžala iš „Jesės kelmo, ir šaka išaugs iš jo šaknų.

2 Ir Viešpaties „Dvasia bus ant jo, dvasia išminties ir supratimo, dvasia patarimo ir galios, dvasia pažinimo ir Viešpaties baimės.

3 Ir padarys jį supratingą dėl Viešpaties baimės; ir jis „teis ne pagal tai, ką mato jo akys, ir

22a DS 63:34.

RR Pasaulis – Pasaulio pabaiga.

b T.y. net kai ateina baismės metas, gailestingumas prieinamas.

23a T.y. sukels paskirtą sunaikinimą.

24a T.y. kaip anksčiau padarė egiptiečiai.

26a Pr 25:1–2;

Ts 7:25.

27a Iz 14:25.

b RR Pateptasis.

28a T.y. atpasakojamas asiriečių armijų žygis link Jeruzalės; po to (33–34 eil.) įvaizdžiais nusakomi Viešpaties veiksmai prieš juos.

33a Hel 4:12–13.

21 1a DS 113:3–4.

b Jesė buvo Dovydo tėvas; čia nurodoma į karališką Dovydo genealoginę liniją, per kurią galiausiai gimė Jėzus.

c DS 113:1–2.

2a Iz 61:1–3.

3a Jn 7:24.

papeiks ne pagal tai, ką girdi jo ausys.

4 Bet ^ateisiai jis teis vargšus ir teisingai ^bpapeiks dėl žemės ^cromiųjų; ir ištiks žemę savo burnos lazda, ir savo lūpų kvėptelėjimu nužudys nelabuosius.

5 Ir teisumas bus jo strėnų diržas, ir ištikimybė – jo ^ainkstų diržas.

6 Taip pat vilkas gyvens su avinėliu, ir leopardas atsiguls su ožiuku, ir veršiukas, ir jaunas liūtas, ir nupenėtas jauniklis drauge; ir mažas vaikas vedžios juos.

7 Ir karvė, ir lokys ganysis; jų jaunikliai atsiguls drauge; ir liūtas es šiaudus kaip jautis.

8 Ir žindomas vaikas žais ant ^aangies urvo, ir nujunkytas vaikas padės ranką ant ^bgyvatės guolio.

9 Jie ^anežeis ir nežudys visame mano šventame kalne, nes žemė bus pilna Viešpaties ^bpažinimo, kaip jūra kupina vandenų.

10 Ir ^atą dieną bus Jesės ^bšaknis, kuri stovės kaip liaudies vėliava; ^cprie jos veršis ^dkitataučiai; ir jos atilsis bus šlovingas.

11 Ir bus tą dieną, kad Viešpats

vėl pajudins savo ranką ^aantrą kartą susigražinti savo žmonių likučio, kuris bus išlikęs, iš Asirijos ir iš Egipto, ir iš Patro, ir iš Kušo, ir iš Elamo, ir iš Šinaro, ir iš Hamato, ir iš jūros salų.

12 Ir jis iškels ^avėliavą tautoms, ir surinks Izraelio ^btremtinius, ir ^csurinks Judo išsklaidytuosius iš keturių žemės kampų.

13 Efraimo ^apavydas taip pat pranyks, ir Judo priešininkai bus nukirsti; Efraimas ^bnepavydės ^cJudui, ir Judas nebespaus Efraimo.

14 Bet jie ^askris ant filistinų pečių link vakarų; kartu apiplės tuos rytuose; uždės savo ranką ant Edomo ir Moabo; ir Amono vaikai paklus jiems.

15 Ir Viešpats visiškai ^asunaikins Egipto jūros liežuvį; ir savo galingu vėju jis sumosuos savo ranka virš upės ir sukapos ją į septynis upelius, ir žmonės galės pereiti nesuslapę apavo.

16 Ir ten bus ^avieškelis jo žmonių likučiu, kuris bus paliktas, iš Asirijos, kaip tai buvo į Izraelį tą dieną, kai jis atėjo iš Egipto žemės.

4a Ps 72:2–4; Mzj 29:12.

b Hbr nuspręs.

c RR Romus, romumas.

5a Arba juosmens.

8a Maža nuodinga

Egipto gyvatė.

b Kita nuodinga gyvatė.

9a Iz 2:4.

RR Tūkstantmetis.

b DS 101:32–33; 130:9.

10a T.y. paskutinėmis dienomis.

DžS–I 1:40.

b Rom 15:12;

DS 113:5–6.

c Arba pas jį.

d DS 45:9–10.

11a 2 Nef 6:14; 25:17; 29:1.

12a RR Vėliava.

b 3 Nef 15:15; 16:1–4.

c Neh 1:9;

1 Nef 22:10–12;

DS 45:24–25.

RR Izraelis – Izraelio

surinkimas.

13a Jer 3:18.

b Judo ir Efraimo

vadovaujamos

gentys istoriškai

buvo priešininkės

(po įvykių, aprašytu 1 Kar 12:16–20).

Paskutinėmis

dienomis šis

priešiškumas bus

išgydytas.

RR Pavydėti, pavydas.

c RR Judas.

14a T.y. užpuls vakarinius

šlaitus, kurie buvo

filistinų teritorija.

15a Zch 10:11.

16a Iz 35:8;

DS 133:27.

22 SKYRIUS

Tūkstantmečio dieną visi žmonės garbins Viešpatį. Jis gyvens tarp jų. Palyginkite su Izaijo 12. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

Ir tą dieną tu sakysi: O Viešpatie, aš garbinsiu tave; nors tu pykai ant manęs, tavo pyktis nugręžtas, ir tu guodi mane.

2 Štai, Dievas yra mano išgelbėjimas; aš „pasitikėsiu ir nesibaiminsiu; nes Viešpats ^bJEHOVA yra mano stiprybė ir mano giesmė; jis taip pat tapo mano išgelbėjimu.

3 Todėl su džiaugsmu jūs semsite „vandenį iš išgelbėjimo versmių.

4 Ir tą dieną jūs sakysite: „Girkite Viešpatį, šaukitės jo vardo, skelbkite jo darbus tarp žmonių, minėkite, kad jo vardas išaukštintas.

5 „Giedokite Viešpačiui; nes jis yra padaręs didingų darbų; tai žinoma visoje žemėje.

6 „Džiūgaukite ir šūkaukite, Sionės gyventojai; nes didis tarp jūsų Izraelio Šventasis.

23 SKYRIUS

Babilonės sunaikinimas simbolizuoja sunaikinimą per antrąjį atėjimą.

Tai bus rūstybės ir keršto diena. Babilonė (pasaulis) kris amžiams. Palyginkite su Izaijo 13. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

“IŠTARMĖ apie ^bBabilonę, kurią matė Izaijas, Amoco sūnus.

2 Iškelkite „vėliavą ant aukšto kalno, pakelkite balsą į juos, ^bpamokite ranka, kad jie galėtų iėiti pro kilmingųjų vartus.

3 Aš įsakiau savo „pašventintiesiems, taip pat pašaukiau savo galinguosius, nes mano pyktis skirtas ne tiems, kas džiaugiasi mano iškilumu.

4 Kalnuose minios triukšmas kaip didžio sambūrio, „surinktų tautų ^bkaralysčių audringas triukšmas: Pulką Viešpats renka kovos pulkus.

5 Jie ateina iš tolimos šalies, nuo padangės pakraščio, taip, Viešpats ir jo pasipiktinimo ginklai visai šaliai sunaikinti.

6 Aimanuokite, nes Viešpaties diena čia pat; ji ateis kaip sunaikinimas nuo Visagalio.

7 Todėl visos rankos nusilps, kiekvieno žmogaus širdis sutirps.

8 Ir jie bijos; diegliai ir sielvarčiai juos suims; jie stebėsis vienas kitu; jų veidai bus kaip liepsnos.

9 Štai, Viešpaties diena ateina, žiauri tiek rūstybe, tiek ir nuožmiu pykčiu, paversti šalies ne-

22 2a Mzj 4:6;
Hel 12:1.
b Iš 15:2; Ps 83:19.
RR Jehova.
3a RR Gyvasis vanduo.
4a RR Dėkingas,
padėkos, dėkojimas.
5a DS 136:28.
6a Iz 54:1; Sof 3:14.

23 1a T.y. lemtingą žinią.
b Istorinis nelabos
Babilonės
sunaikinimas,
išpranašautas Iz
13 ir 14 skyriuose,
vaizduoja galutinį
viso nelabo pasaulio
sunaikinimą.

RR Babelė, Babilonė.
2a Arba ženklą.
RR Vėliava.
b T.y. pamosuokite
ranka, duokite
signalą.
3a T.y. šventiesiems.
4a Zch 12:3.
b Zch 14:2–3.

gyvenama; ir jis „išnaikins iš jos nusidėjėlius.

10 Nes dangaus žvaigždės ir žvaigždynai neteiks šviesos; „saulė bus užtemdyta per savo patekėjimą, ir mėnulis neskleis šviesos.

11 Ir aš „bausiu pasaulį už blogį, ir nelabuosis – už jų nedorumą; aš sustabdysiu ^bišdidėlių išūlumą ir pažeminsiu baisūnų puikybę.

12 Aš padarysiu, kad „žmogus bus brangesnis už gryną auksą; netgi žmogus – už Ofyro aukso liejinį.

13 Todėl aš papurtysiu dangus, ir žemė „persikels iš savo vietos, Pulką Viešpačiui užsirištinus ir jo nuožmaus pykčio dieną.

14 Ir tai bus kaip „persekiojama stirna ir kaip avys, kurių niekas nesurenka; ir jie, kiekvienas žmogus, pasuks pas savuosius, ir bėgs kiekvienas į savo paties žemę.

15 Kiekvienas, kuris išdidus, bus pervertas; taip, ir kiekvienas, kuris prisijungė prie nelabųjų, kris nuo kalavijo.

16 Jų vaikai taip pat bus sudaužyti į gabalus jų akyse; jų namai bus išplėsti, ir jų žmonos išprievertautos.

17 Štai, aš sukurstysiu prieš juos medus, kurie nepaisys sidabro ir aukso, ir nesigėrės jais.

18 Jų lankai taip pat ištaškys jaunuolius į gabalus, ir jiems nebus gaila iščių vaisiaus; jų akys nepasigailės vaikų.

19 Ir Babilonė, karalysčių šlovė, chaldėjų didybė „pažiba, taps kaip ^bSodoma ir Gomora, kai Dievas jas sunaikino.

20 Jis niekada nebebus „apgyvendintas, ir nebebus gyvenamas per kartų kartas: nei arabas ten stasis palapinė; nei pie-menys ten darysis avidė.

21 Bet „laukiniai dykumos žvėrys ten gulinės; ir jų namai bus pilni liūdnu padarų; ir pelėdos ten gyvens, ir šoks ^bsatyrai.

22 Ir salų laukiniai žvėrys stūgaus jų tuščiuose „namuose, ir ^bdrakonai – jų prabanguose rūmuose; ir jo metas netrukus ateis, ir jo diena nebus prailginta. Nes aš sunaikinsiu ją greitai; taip, nes būsiu gailėstingas savo žmonėms, bet nelabieji pražus.

24 SKYRIUS

Izraelis bus surinktas ir mėgausis tūkstantmečio atilsiu. Liuciferis buvo išmestas iš dangaus už maištą. Izraelis triumfuos virš Babilonės (pasaulio). Palyginkite su Izaijo 14. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

NES Viešpats pasigailės Jokūbo ir „išsirinks Izraelį, ir patalpins juos jų pačių žemėje; ir ^bateiviai

9a RR Žemė – Žemės išvalymas.
10a RR Pasaulis – Pasaulio pabaiga.
11a Mal 3:19.
b DS 64:24.
12a Iz 4:1–4.
13a RR Žemė – Galutinė

žemės būseną.
14a Arba medžiojamas elnias.
19a T.y. tuštybė.
b Pr 19:24–25;
PakĮst 29:22;
2 Nef 13:9.
20a Jer 50:3, 39–40.

21a Iz 34:14–15.
b Hbr ožiai,
Arba demonai.
22a Hbr rūmuose.
b Hbr (turbūt) šakalai,
Arba laukiniai šunys.
24 1a Zch 1:17.
b Iz 60:3–5, 10.

bus sujungti su jais ir prisidės prie Jokūbo namų.

2 Ir „žmonės paims juos ir atves į jų vietą; taip, iš tolių iki pat žemės pakraščių; ir jie sugrįš į savo pažado ^bžemes. Ir jas valdys Izraelio namai, ir Viešpaties žemė bus skirta ^ctarnams ir tarnaitėms; ir jie paims nelaisvėn tuos, kam jie buvo belaisviai; ir jie valdys savo engėjus.

3 Ir bus tą dieną, kad Viešpats duos tau ^aatilsį nuo tavojo sielvarto ir nuo tavosios baimės, ir nuo sunkios vergijos, kurioje buvai priverstas tarnauti.

4 Ir bus tą dieną, kad tu pavartosi ši posakį prieš ^aBabilonės karalių ir tarsi: Kaip engėjas nusibaigė, auksinis miestas pasibaigė!

5 Viešpats sulaužė nelabųjų lazda, valdovų skeptrus.

6 Tas, kuris rūstybėje nepaliaudamas mušė liaudį, tas, kuris pyktyje valdė tautas, yra persekiojamas, ir niekas netrukdo.

7 Visa žemė ilsisi ir yra rami; jie pratrūksta ^agiedoti.

8 Taip, džiūgauja dėl tavęs ^aeglės ir taip pat Libano kedrai, sakydami: Nuo tada, kai tu ^bpaguldytas žemėn, joks ^cmedkirtys nebeateina prieš mus.

9 ^aPragaras iš apačios sujudo tavęs ateinančio pasitikti; dėl

tavęs jis žadina ^bmirusiuosius, būtent visus žemės valdovus; jis pakėlė nuo sostų visus tautų karalius.

10 Visi jie kalbės ir sakys tau: Ar ir tu tapai silpnas kaip mes? Ar ir tu tapai toks kaip mes?

11 Tavo iškilmingumas nuvers tas į kapa; tavo violų negirdėti; kirminas paklotas po tavimi, ir kirminai tave dengia.

12 ^a„Kaip tu nupuolei iš dangaus, o ^bLiuciferi, aušros sūnau! Tu nukirstas žemėn, kuris sekini tautas!

13 Nes tu sakei savo širdyje: Aš ^apakilsiu į dangų, išaukštinsiu savo sostą virš Dievo žvaigždžių; sėdėsiu taip pat ant susirinkimo kalno ^bšiaurės toliuose.

14 Aš pakilsiu virš debesų; aš būsiu kaip Aukščiausiasis.

15 Tačiau tu būsi nuverstas į pragarą, į ^aduobės gelmes.

16 Tie, kas mato tave, ^aprisi-merkę žiūrės į tave, apžiūrinės ir sakys: Ar tai tas vyras, kuris privertė žemę virpėti, kuris drebino karalystes?

17 Ir pavertė pasaulį tyrais ir sunaikino jo miestus, ir neatidarė savo belaisvių namo?

18 Visi tautų karaliai, taip, visi jie guli šlovėje, kiekvienas ^asavo paties namuose.

19 Bet tu išmestas iš savo kapo

2a T.y. Izraeliui padės kitos tautos.

b RR Pažadėtoji žemė.

c Iz 60:14.

3a Joz 1:13; DS 84:24.

4a RR Babelė, Babilonė.

7a Iz 55:12.

8a Hbr kiparisai.

b T.y. kaip miręs.

c Hbr kirtėjas nebeateina prieš mus.

9a RR Pragaras.

b T.y. bekūnes dvasias.

12a DS 76:26.

b Hbr aušrinė žvaigždė, aušros sūnus. Apie nelabo pasaulio (Babilonės) valdovą kalbama kaip apie Liuciferį, viso nalabumo valdovą. RR Velnias; Liuciferis.

13a Moz 4:1–4.

b T.y. dievų buveinės, kaip tikėjo babiloniečiai. Ps 48:3.

15a 1 Nef 14:3.

16a Hbr įdėmiai žiūrės į tave ir galvos apie tave.

18a T.y. savo šeimos kape.

kaip „pasibjaurėtina šaka ir likutis tų, kurie nužudyti, perverti kalaviju, kurie metami žemyn į duobės ^bakmenis; kaip lavonas mindomas po kojomis.

20 Tu nebūsi palaidotas su jais, kadangi nuniokojai savo žemę ir išžudei savo žmones; „piktadarių ^bsėkla niekada nebus pagerbta.

21 Paruoškite žudynes jo vaikams už jų tėvų „nedorybes, kad jie nebepakiltų, nepasisavintų žemės, neužpildytų pasaulio veido miestais.

22 Nes aš pakilsiu prieš juos, – sako Pulką Viešpats, – ir nukirsiu nuo Babilonės „vardą ir likutį, ir sūnų, ir ^bsūnėną, – sako Viešpats.

23 Aš taip pat paversiu jį garnių „nuosavybe ir vandens kūdromis; ir iššluosiu jį sunaikinimo šluota, – sako Pulką Viešpats.

24 Pulką Viešpats prisiekė, sakydamas: Tikrai, kaip aš sumaniamas, taip ir įvyks; ir kaip nutariau, taip ir bus –

25 kad atvesiu „asirą savo žemėn, ir ant ^bsavo kalnų trypsiu jį po kojomis; tada jo „jungas bus nuimtas nuo jų, ir jo našta nuimta nuo jų pečių.

26 Tai yra tikslas, numatytas

visai žemei; ir tai yra ranka, ištiesta virš „visų tautų.

27 Nes Pulką Viešpats numatė, ir kas atšauks? Ir jo ranka ištiesta, ir kas ją nugręš?

28 Karaliaus „Ahazo mirties ^bmetais buvo ši ištarmė.

29 Nesidžiauk tu, visa Palestina, kad rykštė to, kuris mušė tave, sulaužyta; nes iš gyvatės šaknies išeis angis, ir jos vaisius bus ugninga skraidanti gyvatė.

30 Ir vargšo pirmagimis maitinsis, ir beturtis saugiai ilsėsis; o tavo šaknį aš numarinsiu badu, ir šis numarins tavo likutį.

31 Aimanuokite, o vartai; šauk, o mieste; tu, visa Palestina, esi suskaldyta; nes ateis iš šiaurės dūmai, ir nė vienas nebus vie nišas jo paskirtais laikais.

32 Ką tada atsakys tautų pasiuntiniai? Kad Viešpats įkūrė „Sionę, kuria jo liaudies ^bvargšai „pasitikės.

25 SKYRIUS

Nefis džiaugiasi aiškumu. Izaijo pranašystės bus suprastos paskutinėmis dienomis. Žydai sugrįš iš Babilonės, nukryžiuos Mesiją ir bus išsklaidyti ir nuplakti. Jie bus sugrąžinti, kai įtikės Mesiją. Jis

19a T.y. atmesta šaka, nukirsta ir išmesta.
b T.y. į patį dugną.

20a RR Nelabas, nelabumas.
b Ps 21:11–12; 37:28.

21a Iš 20:5.
22a Pat 10:7.

b Job 18:19.

23a Iz 34:11–15.

25a Tema pakrypsta į Asirijos puolimą ir

Judo žlugimą 701 m. prieš Kristaus gim. (24–27 eil.).

2 Kar 19:32–37; Iz 37:33–38.

b T.y. ant Judo ir Izraelio kalnų.

c Iz 10:27.

26a T.y. galiausiai taip bus nugalėtos visos pasaulietiškos tautos.

28a 2 Kar 16:20.

b T.y. apie 720 m. prieš Kristaus gim. ši ištarmė, arba lemtinga žinia, pranašavo apie filistinus, kai tuo tarpu Judas buvo saugus.

32a RR Sionė.

b Sof 3:12.

c Arba ieškos prieglobsčio joje.

pirmąkart ateis po šešių šimtų metų nuo to laiko, kai Lehis išvyko iš Jeruzalės. Nefitai laikosi Mozės įstatymo ir tiki Kristų, kuris yra Izraelio Šventasis. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

DABAR aš, Nefis, šiek tiek kalbu apie mano užrašytus žodžius, kurie pasakyti Izaijo burna. Nes štai, Izaijas kalbėjo daug dalykų, kuriuos buvo „sunku suprasti daugeliui mano žmonių; nes jie nežino apie pranašavimo būdą tarp žydų.

2 Nes aš, Nefis, daug jų nemokiau apie žydų savitumą; nes jų „darbai buvo tamsos darbai ir jų poelgiai – bjaurumų poelgiai.

3 Todėl aš rašau savo žmonėms, visiems tiems, kas po to gaus šituos mano rašomus žodžius, kad jie žinotų Dievo teismus, jog jie išrinka visas tautas pagal jo ištartą žodį.

4 Todėl išsiklausykite, o mano žmonės, kurie iš Izraelio namų, ir atsukite ausį mano žodžiams; nes nors Izaijo žodžiai neaiškūs jums, tačiau jie aiškūs visiems tiems, kas pripildyti „pranašystės^b dvasios. Bet aš duodu jums pranašystę pagal dvasią, kuri yra manyje; todėl aš pranašausiu sulig „aiškumu, kuris buvo su manimi nuo tada, kai su savo tėvu išvykau iš Jeruzalės; nes štai, mano siela džiaugiasi, kada

mano žmonėms kalbama aiškiai, kad jie galėtų pasimokyti.

5 Taip, ir mano siela gėrėsi „Izaijo žodžiais, nes aš išėjau iš Jeruzalės ir mano akys matė žydų raštus, ir aš žinau, kad^b žydai supranta pranašų žodžius, ir nėra jokios kitos liaudies, kuri taip supranta žodžius, kalbėtus žydams, kaip jie, nebent būtų taip, kad jie mokyti žydų būdu.

6 Bet štai, aš, Nefis, nemokiau savo vaikų žydų būdu; bet štai aš pats gyvenau Jeruzalės žemėje, todėl pažįstu aplinkines sritis; ir minėjau savo vaikams apie Dievo teismus, kurie „įvyko tarp žydų, pagal visa tai, ką Izaijas kalbėjo, ir aš nerašau jų.

7 Bet štai, aš tęsiu savo pranašystę su man būdingu „aiškumu, dėl kurio, žinau, joks žmogus negali suklysti; tačiau žmonės tikrai žinos tomis dienomis, kada Izaijo pranašystės pildysis, tais laikais, kada jos vyks.

8 Todėl jos „vertingos žmonių vaikams, ir kas galvoja, kad jos nevertingos, tiems aš kalbėsiu atskirai, o čia apsiribosiu žodžiais tik^b savo žmonėms; nes žinau, kad jos bus labai vertingos jiems „paskutinėmis dienomis; nes tą dieną jie jas supras; todėl jų labui jas užrašiau.

9 Ir kaip viena žydų karta buvo „sunaikinta dėl nedorumo, lygiai taip jie buvo naikinami iš

25 1a 2 Nef 25:5–6.

2a 2 Kar 17:13–20.

4a RR Pranašystė, pranašauti.

b RR Šventoji Dvasia.

c 2 Nef 31:3; 33:5–6;

JokK 4:13.

5a 1 Nef 19:23;

3 Nef 23:1.

b RR Žydai.

6a 2 Nef 6:8; Hel 8:20–21.

7a 2 Nef 32:7; Al 13:23.

8a RR Raštai – Raštų

vertingumas.

b En 1:13–16;

Mrm 5:12–15;

DS 3:16–20.

c RR Paskutinės dienos, pastarosios dienos.

9a Jer 39:4–10;

Mt 23:37–38.

kartos į kartą sulig jų nedorybėmis; ir niekada nė vienas iš jų nebuvo sunaikintas, jei to jiems nebuvo ^bišpranašavę Viešpaties pranašai.

10 Todėl jiems buvo pasakyta apie sunaikinimą, kuris turėjo ištikti juos tuojau po to, kai mano tėvas paliko Jeruzalę; tačiau jie užkietino savo širdis ir sulig mano pranašyste yra ^asunaikinti, išskyrus tuos, kurie ^bišvesti nelaisvėn į Babilonę.

11 Ir dabar tai aš kalbu dvasios, kuri yra manyje, dėka. Ir nepaisant to, kad buvo išvesti, jie vėl sugrįš ir apgyvens Jeruzalės žemę; taigi jie bus ^asugražinti į savo paveldo žemę.

12 Bet štai, tarp jų bus karai ir karų gandai; ir kai ateis diena, kada Tėvo ^aViengimis, taip, būtent dangaus ir žemės Tėvas, apreiš save jiems kūne, štai, jie dėl savo nedorybių ir savo širdžių kietumo, ir savo kietasprandiškumo atmes jį.

13 Štai, jie ^anukryžiuos jį; ir po to, kai jis paguldytas ^bkape išgulės ^ctris dienas, jis ^aprisikels iš mirusiųjų su išgydymu savo sparnuose; ir visi tie, kas tikės jo varda, bus išgelbėti Dievo karalystėje. Todėl mano siela gėrīs pranašavimu apie jį, nes

aš ^amačiau jo dieną, ir mano širdis aukština jo šventą vardą.

14 Ir štai bus taip, kad po to, kai ^aMesijas prisikels iš mirusiųjų ir apreiš save savo žmonėms, visiems tiems, kurie tikės jo varda, štai, Jeruzalė bus vėl ^bsunaikinta; nes vargas tiems, kas kovoja prieš Dievą ir jo bažnyčios žmones.

15 Todėl ^ažydai bus ^bišsklaidyti tarp visų tautų; taip, ir ^cBabilonė taip pat bus sunaikinta; todėl žydus išsklaidys kitos tautos.

16 Ir po to, kai jie bus išsklaidyti ir Viešpats Dievas plaks juos kitomis tautomis daugelio kartų laikotarpi, taip, netgi iš kartos į kartą, kol jie bus įtikinti ^atikėti Kristumi, Dievo Sūnumi, ir apmokėjimu, kuris yra beribis visai žmonijai – ir kada ateis ta diena, kad jie tikės Kristų ir garbins Tėvą jo vardu, tyromis širdimis ir švariomis rankomis, ir nebežiūrės ateitin, laukdami kito Mesijo, tada, tuo metu, ateis diena, kada būtinai reikės, kad jie visu tuo tikėtų.

17 Ir Viešpats vėl pajudins savo ranką antrą kartą ^asugražinti savo žmonių iš jų prapulties ir nuopuolio būsenos. Taigi jis ims daryti ^bnuostabų darbą ir stebuklą tarp žmonių vaikų.

18 Todėl jis išneš savo ^ažodžius

9b Am 3:7; 1 Nef 1:13.

10a 1 Nef 7:13; 2 Nef 6:8;

Om 1:15;

Hel 8:20–21.

b 2 Kar 24:14;

Jer 52:3–16.

11a Ezr 1:1–4;

Jer 24:5–7.

12a RR Viengimis.

13a Lk 23:33.

b Jn 19:41–42;

1 Nef 19:10.

c Lk 24:6–7; Mzj 3:10.

d RR Prikėlimas.

e 1 Nef 11:13–34.

14a RR Mesijas.

b Lk 21:24;

DžS–M 1:1–18.

15a RR Žydai.

b Neh 1:8–9; 2 Nef 10:6.

c RR Babelė, Babilonė.

16a 2 Nef 10:6–9; 30:7;

Mrm 5:14.

17a 2 Nef 21:11–12; 29:1.

RR Sugražinimas, evangelijos.

b Iz 29:14; 2 Nef 27:26;

3 Nef 28:31–33.

18a 2 Nef 29:11–12;

33:11, 14–15.

jiems, žodžius, kurie ^bteis juos paskutiniają dieną, nes jie bus duoti jiems, kad ^cįtikintų apie tikrąjį Mesiją, kurį jie atmetė; ir kad juos įtikintų, jog daugiau nebereikia žiūrėti ateitin, laukiant kito Mesijo ateinant, nes joks kitas nebeateis, nebent tai būtų ^dnetikras mesijas, kuris apgaus žmones; nes yra tik vienas Mesijas, aprašytas pranašų, ir tas Mesijas yra tas, kurį atmes žydai.

19 Nes sulig pranašų žodžiais „Mesijas ateina po ^bšešių šimtų metų nuo to laiko, kai mano tėvas paliko Jeruzalę; ir sulig pranašų žodžiais ir taip pat Dievo ^cangelo žodžiu, jo vardas bus Jėzus Kristus, Dievo Sūnus.

20 Ir dabar, mano broliai, aš kalbėjau aiškiai, todėl jūs negalite klysti. Ir kaip gyvas Viešpats Dievas, kuris ^aatvedė Izraelį iš Egipto žemės ir davė Mozei galią ^bišgydyti tautas po to, kai buvo įgeltos nuodingų gyvačių, jei tik jos žvelgtų į ^cgyvatę, kurią jis iškėlė priešais jas, ir taip pat davė jam galią, kad jis smogtų į ^duolą ir vanduo ištrykštų; taip, štai sakau jums, kad kaip tai yra tikra, ir kaip Viešpats Dievas gyvas, nėra jokio kito

„vardo duoto po dangumi, išskyrus šį – Jėzus Kristus, apie kurį kalbėjau, kuriuo žmogus gali būti išgelbėtas.

21 Todėl, dėl šios priežasties Viešpats Dievas pažadėjo man, kad tai, ką aš ^arašau, bus saugoma ir išsaugota, ir perduodama tolyn mano sėklai iš kartos į kartą, kad būtų įvykdytas pažadas Juozapui, kad jo sėkla niekada ^bnepražus, kol žemė bus.

22 Todėl šie dalykai eis iš kartos į kartą tol, kol žemė bus; ir jie eis sulig Dievo valia ir pageidavimu; ir tautos, kurios turės juos, bus jų ^ateisiamos pagal parašytus žodžius.

23 Nes mes stropiai darbuojamės rašydami, kad ^aįtikintume savo vaikus ir taip pat savo brolius tikėti Kristų ir susitaikyti su Dievu; nes žinome, kad esame išgelbėjami ^bmalone po to, kai mes padarėme viską, ^cką galime.

24 Ir nepaisant to, kad tikime Kristų, mes ^alaikomės Mozės įstatymo ir tvirtai žiūrime ateitin į Kristų, kol įstatymas bus įvykdytas.

25 Nes šitam tikslui ^aįstatymas buvo duotas; todėl įstatymas tapo mums ^bmirusiu, ir mes esame gyvi Kristuje dėl savo ti-

18b RR Teismas, paskutinis.
c 2 Nef 26:12–13.
d RR Antikristas.
19a RR Jėzus Kristus – Pranašystės apie Jėzaus Kristaus gimimą ir mirtį.
b 1 Nef 10:4;
3 Nef 1:1, 13.
c 2 Nef 10:3.
20a Iš 3:7–10;
1 Nef 17:24, 31; 19:10.

b Jn 3:14; 1 Nef 17:41.
c Sk 21:8–9; Al 33:19;
Hel 8:14–15.
d Iš 17:6; Sk 20:11;
1 Nef 17:29; 20:21.
e Oz 13:4;
ApD 4:10–12;
Mzj 5:8; Moz 6:52.
RR Gelbėtojas.
21a 2 Nef 27:6–14.
b Am 5:15;
2 Nef 3:16;
Al 46:24–27.

22a 2 Nef 29:11; 33:10–15;
3 Nef 27:23–27.
23a RR Vaikas, vaikai.
b Rom 3:23–24;
2 Nef 2:4–10;
Mzj 13:32;
Al 42:12–16; DS 138:4.
RR Malonė.
c Jok 2:14–26.
RR Darbai.
24a JokK 4:4–5.
25a RR Mozės įstatymas.
b Rom 7:4–6.

kėjimo; vis dėlto mes laikomės įstatymo dėl įsakymų.

26 Ir mes ^akalbame apie Kristų, mes džiūgaujame Kristumi, mes pamokslaujame apie Kristų, mes ^bpranašaujame apie Kristų, ir mes rašome sulig savo pranašystėmis, kad mūsų ^cvaikai žinotų, į kokį šaltinį jie gali žvelgti savo nuodėmių ^datleidimo.

27 Todėl mes kalbame apie įstatymą, kad mūsų vaikai žinotų įstatymo negyvumą; ir jie, žinodami įstatymo negyvumą, gali žiūrėti ateitinį tą gyvenimą, kuris yra Kristuje, ir žinoti, kokiam tikslui įstatymas buvo duotas. Ir kad po to, kai įstatymas bus įvykdytas Kristuje, jie neturi užkietinti savo širdžių prieš jį, kada įstatymas turės būti panaikintas.

28 Ir dabar štai, mano žmonės, jūs esate ^akietasprandžiai žmonės; todėl aš aiškiai kalbėjau jums, kad jūs negalėtumėte suprasti neteisingai. Ir žodžiai, kuriuos kalbėjau, stovės kaip ^bliudijimas prieš jus; nes jų užtenka bet kurį žmogų ^cmokyti teisingo kelio; nes teisingas kelias yra tikėti Kristų ir neišsižadėti jo; nes išsižadėdami jo, jūs taip pat atmetate pranašus ir įstatymą.

29 Ir dabar štai, aš sakau jums, kad teisingas kelias yra tikėti Kristų ir neišsižadėti jo; ir Kris-

tus yra Izraelio Šventasis; todėl turite nusilenkti priešais jį ir garbinti jį visa savo ^agalia, protu ir stiprybe, ir visa savo siela; ir jei darote tai, jūs jokių būdu nebūsime išmesti lauk.

30 Ir, kiek tai bus būtina, privalote vykdyti Dievo ritualus ir ^aapeigas, kol įstatymas, kuris buvo duotas Mozei, bus įvykdytas.

26 SKYRIUS

Kristus tarnaus nefitams. Nefis numato savo žmonių sunaikinimą. Jie kalbės iš dulkių. Kitataučiai kurs netikras bažnyčias ir slaptas sąjungas. Viešpats draudžia žmonėms piktnaudžiauti kunigavimu. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

Ir po to, kai Kristus ^aprisikels iš mirusiųjų, jis ^bparodys save jums, mano vaikai ir mano mylimi broliai; ir žodžiai, kuriuos jis pasakys jums, bus ^cįstatymas, kurio laikysitės.

2 Nes štai, sakau jums, kad aš mačiau, jog daug kartų praeis ir bus dideli karai ir kovos tarp mano žmonių.

3 Ir po to, kai Mesijas ateis, mano žmonėms bus duoti jo ^agimimo ir taip pat jo mirties ir prisikėlimo ^bženklai; ir didi ir baisi ta diena bus nelabiems, nes jie pražus; ir jie pražus dėl

26a JokK 4:12;

Jar 1:11;

Mzj 3:13.

b Lk 10:23–24.

c RR Vaikas, vaikai.

d RR Nuodėmių atleidimas.

28a Mzj 3:14.

b RR Liudijimas.

c 2 Nef 33:10.

29a PakIst 6:5;

Mk 12:29–31.

30a RR Apeigos, nuostatai.

26 1a 3 Nef 11:1–12.

b 1 Nef 11:7; 12:6.

c 3 Nef 15:2–10.

3a RR Jėzus Kristus – Pranašystės apie Jėzaus Kristaus gimimą ir mirtį.

b 1 Nef 12:4–6.
RR Ženklas.

to, kad išmeta lauk pranašus ir šventuosius ir muša juos akmenimis, ir žudo juos; todėl šventųjų kraujo šauksmas kils nuo žemės pas Dievą prieš juos.

4 Todėl visus tuos, kas išdidūs ir elgiasi nedorai, diena, kuri ateina, „sudegins, – sako Pulką Viešpats, – nes jie bus kaip ražiena.

5 Ir tie, kas žudo pranašus ir šventuosius, – žemės gelmės „paris juos, – sako Pulką Viešpats. – Ir ^bkalnai užgrius juos, ir viesulai nuneš juos, ir pastatai kris ant jų ir sutraiškys juos į gabalus, ir sumals juos į miltus.

6 Ir aplankys juos griaustiniai ir žaibai, ir žemės drebėjimai, ir visokie sunaikinimai, nes Viešpaties pykčio ugnis užsidegs prieš juos, ir jie bus kaip ražiena, ir diena, kuri ateina, suris juos, – sako Pulką Viešpats.

7 O mano sielos skausmas ir gėla dėl nužudytųjų iš mano žmonių netekties! Nes aš, Nefis, mačiau tai, ir tai baigia suryti mane Viešpaties akivaizdoje; bet aš turiu šaukti savo Dievui: „Teisingi tavo keliai!

8 Bet štai teisieji, kurie klauso pranašų žodžių ir jų nežudo, bet, nepaisydami visų „persekiojimų, tvirtai žiūri ateitin į Kristų, laukdami nurodytų

ženklų – štai, jie yra tie, kurie ^bnepražus.

9 Bet Teisumo Sūnus „pasirodys jiems; ir jis ^bišgydys juos, ir jie turės ramybę su juo, kol ^atrys kartos praeis, ir daugelis iš ^eketvirtosios kartos bus praėję teisume.

10 Ir kai tai įvyks, greitas „sunaikinimas ateis mano žmonėms; nes nepaisant mano sielos skausmų, aš tai mačiau; todėl žinau, kad tai įvyks; ir jie perduoda save už nieką; nes kaip atpildą už savo išdidumą ir savo kvailumą jie pjaus sunaikinimą; kadangi pasidavė velniui ir pasirinko tamsos darbus vietoj šviesos, todėl jie turi eiti į ^bpragarą.

11 Nes Viešpaties Dvasia ne visuomet „plūksis su žmogumi. Ir kai Dvasia nustoja plūktis su žmogumi, tada ateina greitas sunaikinimas, ir tai liūdina mano sielą.

12 Ir kaip aš kalbėjau apie „žydų ^bįtikinimą, kad Jėzus yra ^cpats Kristus, būtina ir kitataučius įtikinti, kad Jėzus yra Kristus, Amžinasis Dievas;

13 ir kad jis apreiškia save visiems tiems, kas juo tiki, „Šventosios Dvasios galia; taip, kiekvienai tautai, giminei, liežuviui ir liaudžiai, darydamas galingus stebuklus, ženklus ir

3c Pr 4:10;

2 Nef 28:10;

Mrm 8:27.

4a 3 Nef 8:14–24; 9:3, 9.

5a 1 Nef 19:11;

3 Nef 10:14.

b 3 Nef 8:10; 9:5–8.

7a RR Teisingumas.

8a RR Persekiojami, persekiojimas.

b 3 Nef 10:12–13.

9a 3 Nef 11:8–15.

b 3 Nef 17:7–9.

c 4 Nef 1:1–4.

d 1 Nef 12:11–12;

3 Nef 27:30–32.

e Al 45:10–12;

Hel 13:9–10.

10a Al 45:9–14;

Mrm 8:1–9.

b RR Pragaras.

11a Etr 2:15.

12a 2 Nef 30:7;

Mrm 5:14.

RR Žydai.

b 2 Nef 25:18.

c Mrm 3:21.

13a RR Šventoji Dvasia.

nuostabius darbus tarp žmonių vaikų sulig jų tikėjimu.

14 Bet štai, aš pranašauju jums apie „paskutines dienas; apie dienas, kada Viešpats Dievas ^bišneš tai žmonių vaikams.

15 Po to, kai mano sėkla ir mano brolių sėkla nusiris į netikėjimą ir bus sutriuškinta kitataučių; taip, po to, kai Viešpats Dievas apguls juos aplinkui ir apsiaus juos pylimu, ir iškels fortus prieš juos; ir po to, kai jie bus nuversiti žemyn į dulkes, netgi kad jų nebebus, vis tiek teisiųjų žodžiai bus užrašyti, ir ištikimųjų maldos bus išgirstos, ir visi, kas nusirito į netikėjimą, nebus užmiršti.

16 Nes tie, kas bus sunaikinti, „kalbės jiems iš žemės, ir jų kalba bus žemai iš dulkių, ir jų balsas bus kaip to, kuris turi pažįstamą dvasią; nes Viešpats Dievas duos jam galią šnibždėti apie juos, lyg tai būtų iš žemės; ir jų kalba šnibždės iš dulkių.

17 Nes taip sako Viešpats Dievas: Jie „užrašys tai, kas bus padaryta tarp jų, ir tai bus užrašyta ir užantspauduota knygoje, ir tie, kas nusirito į netikėjimą, to neturės, nes jie ^bsiekia sunaikinti Dievo dalykus.

18 Todėl jie bus sunaikinti lygiai taip pat greitai, kaip buvo sunaikinti anie; ir jų siaubūnų minia bus kaip „pelai, kurie išnyksta, –

taip sako Viešpats Dievas, – taip, tai įvyks akimirksniu, ūmai.

19 Ir bus taip, kad tie, kurie nusirito į netikėjimą, bus „sutrūškinti kitataučių ranka.

20 Ir kitataučiai aukštinaisi dėl savo akių „išdidumo ir jie ^bsuklupo dėl jų „suklupimo kliūties didumo, todėl jie pasistatė daug „bažnyčių; nepaisant to, jie niekina Dievo galią ir stebuklus ir skelbia sau savo pačių išmintį ir savo pačių „mokslą, kad galėtų gauti pelną ir ^fgrūsti ant vargšų veido.

21 Ir pastatyta daug bažnyčių, kurios kelia „pavydus, vaidus ir piktumus.

22 Ir taip pat yra „slaptos sąjungos, lygiai kaip senovės laikais, kaip velnio sąjungos, nes jis yra viso to kūrėjas; taip, žmogždystės ir tamsos darbų įkūrėjas; taip, ir jis veda juos už kaklo linine virvele, kol suriša juos amžiams savo stipriomis virvėmis.

23 Nes štai, mano mylimi broliai, aš sakau jums, kad Viešpats Dievas nesidarbuoja tamsoje.

24 Jis nedaro nieko, kas nebūtų naudinga pasauliui; nes jis „myli pasaulį, netgi tiek, kad guldo savo paties gyvybę, kad galėtų traukti ^bvisus žmones pas save. Todėl jis niekam neįsako neragauti jo išgelbėjimo.

25 Štai, ar jis šaukia kuriam nors, sakydamas: Eikite nuo ma-

14a RR Paskutinės dienos, pastarosios dienos.

b RR Sugražinimas, evangelijos.

16a Iz 29:4; Mor 10:27; Moz 7:62.

RR Mormono Knyga.

17a 2 Nef 29:12.

b En 1:14.

18a Mrm 5:16–18.

19a 3 Nef 16:8–9; 20:27–28.

20a RR Išdidumas.

b 1 Nef 13:29, 34.

RR Atsimetimas.

c Ez 14:4.

d 1 Nef 14:10; 22:23;

Mrm 8:28.

e Mrm 9:7–8;

2 Nef 9:28.

f Iz 3:15; 2 Nef 13:15.

21a RR Pavydėti, pavydas.

22a RR Slaptos sąjungos.

24a Jn 3:16.

b 3 Nef 27:14–15.

neš? Štai, sakau jums: ne; bet jis sako: „Ateikite pas mane visi jūs, žemės pakraščiai, ^bpirkite pieną ir medų be pinigų ir be kainos.

26 Štai, argi jis įsakė kam nors išeiti iš sinagogų, arba iš garbinimo namų? Štai, sakau jums: ne.

27 Ar jis įsakė kam nors neragauti jo „išgelbėjimo? Štai sakau jums: ne; bet davė tai ^bnemokamai visiems žmonėms; ir savo žmonėms įsakė įtikinti visus žmones „atgailauti.

28 Štai, ar Viešpats įsakė kuriam nors neragauti jo gerumo? Štai, sakau jums: ne; bet „visi žmonės yra privilegijuoti, kaip vienas, taip ir kitas, ir niekam neuždrausta.

29 Jis įsako, kad nebūtų jokio „piktnaudžiavimo kunigavimu; nes štai, piktnaudžiavimas kunigavimu yra tai, kad žmonės pamokslauja ir iškelia save šviesa pasauliui, kad gautų pasaulio ^bgyrių ir pelną; bet jie nesiekia Sionės gerovės.

30 Štai, Viešpats tai uždraudė; todėl Viešpats Dievas davė įsakymą, kad visi žmonės turėtų „tikrosios meilės, kuri yra ^btyra meilė. Ir jeigu jie neturės tikrosios meilės, jie bus niekas. Todėl, jeigu jie turės tikrosios meilės, jie neleis darbininkui Sionėje pražūti.

31 Bet darbininkas „Sionėje

dirbs dėl Sionės; nes jeigu dirbs dėl ^bpinigų, jie pražus.

32 Ir dar Viešpats Dievas „įsakė žmonėms nežudyti žmonių; nemeluoti; nevogti; nevartoti Viešpaties, savo Dievo, vardo ^btuščiai; nepavydėti, nerodyti piktumo; nesiginčyti vienas su kitu; nepaleistuvauti; ir nieko panašaus nedaryti; nes kas tai daro, pražus.

33 Nes nė viena iš šių nedorybių neateina iš Viešpaties; nes jis daro tai, kas yra gera visiems žmonių vaikams; ir jis nedaro nieko, kas yra neaišku žmonių vaikams; ir jis kviečia juos visus ateiti pas jį ir ragauti jo gerumo; ir „neatstumia nė vieno, kas ateina pas jį: juodo ar balto, vergo ar laisvojo, vyro ar moters; ir prisimena ^bpagonį; ir Dievui „visi yra vienodi, tiek žydas, tiek ir kitatautis.

27 SKYRIUS

Paskutinėmis dienomis žemę padengs tamsa ir atsimetimas. Išeis Mormono Knyga. Trys liudytojai paliudys apie knygą. Mokytas vyras pasakys, kad jis negali skaityti užantspauduotos knygos. Viešpats darys nuostabų darbą ir stebuklą. Palyginkite su Izaijo 29. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

BET štai, „paskutinėmis dieno-

25a Al 5:33–35;
3 Nef 9:13–14.

b Iz 55:1–2.

27a RR Išgelbėjimas.

b Ef 2:8;

2 Nef 25:23.

c RR Atgailauti, atgaila.

28a Rom 2:11;

1 Nef 17:33–35.

29a RR Piktnaudžiavimas
kunigavimu.

b DS 121:34–37.

30a Mor 7:47–48.

RR Tikroji meilė.

b RR Meilė.

31a RR Sionė.

b JokK 2:17–19;

DS 11:7; 38:39.

32a RR Dievo įsakymai.

b RR Šventvagystė.

33a ApD 10:9–35, 44–45.

b Al 26:37.

c Rom 2:11;

1 Nef 17:35.

27 1a RR Paskutinės
dienos, pastarosios
dienos.

mis, arba kitataučių dienomis, – taip, štai visos kitataučių tautos ir taip pat žydai, tiek tie, kas ateis į šitą žemę, tiek ir tie, kurie bus kitose žemėse, taip, būtent visose žemės šalyse, štai, jie bus girti nuo nedorybės ir visokių bjaurumų –

2 Ir kada ta diena ateis, Pulką Viešpats aplankys juos griauštiniu ir žemės drebėjimu, ir dideliu triukšmu, ir vėtra, ir audra, ir ryjančios ugnies ^aliepsna.

3 Ir visos ^atautos, kurios ^bkovoja prieš Sionę ir kurios ją spaudžia, bus kaip nakties regėjimo sapnas; taip, tai bus jiems, būtent kaip alkanam žmogui, kuris sapnuoja, kad štai jis valgo, bet pabunda ir jo siela tuščia; arba kaip ištroškusiam žmogui, kuris sapnuoja, kad štai jis geria, bet pabunda ir štai jis silpnas, ir jo siela trokšta; taip, lygiai tokia bus visų tautų daugybė, kovojanti prieš Sionės kalną.

4 Nes štai, visi jūs, kurie darote nedorybę, sustokite ir stebėkitės, nes jūs rėksite ir šauksite; taip, jūs būsite girti, bet ne nuo vyno, jūs svirduliuosite, bet ne nuo stipraus gėrimo.

5 Nes štai, Viešpats išliejo ant jūsų gilaus miego dvasią. Nes štai, jūs užmerkėte savo akis ir jūs atmetėte pranašus; ir jūsų valdovus ir regėtojus jis uždengė dėl jūsų nedorumo.

6 Ir bus taip, kad Viešpats Dievas išneš ^ajums ^bknygos žo-

džius, ir tai bus žodžiai tų, kurie užmigo.

7 Ir štai knyga bus ^aužantspauduota; ir knygoje bus ^bapreiškimas iš Dievo nuo pasaulio pradžios iki jo ^cpabaigos.

8 Taigi dėl ^aužantspauduotų žodžių tai, kas užantspauduota, ^bnebus įteikta žmonių nelabumo ir bjaurumų dieną. Todėl knyga bus nuo jų saugoma.

9 Bet knyga bus įteikta ^avyrui, ir jis perduos knygos žodžius, kurie yra užmigusiųjų dulkėse žodžiai, ir jis perduos šituos žodžius ^bkitam.

10 Bet žodžių, kurie užantspauduoti, jis neduos ir neduos knygos. Nes knyga bus užantspauduota Dievo galia, ir apreiškimas, kuris užantspauduotas, bus saugomas knygoje iki Viešpačiui tinkamo laiko, kad jie išeitų; nes štai, jie apreiškia viską nuo pasaulio įkūrimo iki jo pabaigos.

11 Ir ateina diena, kada knygos žodžiai, kurie buvo užantspauduoti, bus skaitomi ant namų stogų; ir jie bus skaitomi Kristaus galia; ir viskas bus ^aapreikšta žmonių vaikams, viskas, kas kada nors buvo tarp žmonių vaikų, ir kas kada nors bus, net iki žemės pabaigos.

12 Todėl tą dieną, kada knyga bus įteikta vyrui, apie kurį kalbėjau, knyga bus paslėpta nuo pasaulio akių, kad nė vieno akys negalės jos pamatyti, išskyrus

2a Iz 24:6; 66:15–16;
JokK 6:3; 3 Nef 25:1.

3a Iz 29:7–8.

b 1 Nef 22:14.

6a Jar 1:2; Mrm 5:12–13.

b 2 Nef 26:16–17; 29:12.

RR Mormono Knyga.

7a Iz 29:11–12;

Etr 3:25–27; 4:4–7.

b Mzj 8:19.

c Etr 13:1–12.

8a Etr 5:1.

b 3 Nef 26:9–12;

Etr 4:5–6.

9a DS 17:5–6.

b DŽS–1 1:64–65.

11a Lk 12:3; Mrm 5:8;

DS 121:26–31.

tai, kad ^btrys ^bliudytojai, neskaitant to, kuriam knyga bus įteikta, pamatys ją Dievo galia; ir jie paliudys apie knygos ir to, kas joje, tiesą.

13 Ir niekas kitas nematys jos, išskyrus kelis žmones pagal Dievo valią, idant paliudytų apie jo žodį žmonių vaikams; nes Viešpats Dievas pasakė, kad ištikimųjų žodžiai kalbės kaip ^aiš mirusiųjų.

14 Todėl Viešpats Dievas ims išnešti knygos žodžius; ir burna tiekos liudytojų, kiek jam atrodo tinkama, jis įtvirtins savo žodį; ir vargas tam, kas ^aatmeta Dievo žodį!

15 Bet štai, bus taip, kad Viešpats Dievas sakys tam, kuriam įteiks knyga: Paimk šiuos žodžius, kurie nėra užantspauduoti, ir duok juos kitam, kad jis galėtų parodyti juos mokytam, sakydamas: Meldžiu tave, ^aperskaityk tai. Ir mokytojas atsakys: Atnešk čia knyga, ir aš juos perskaitysiu.

16 Ir dabar, vardan pasaulio šlovės ir kad gautų ^apelno, jie sakys tai, o ne dėl Dievo šlovės.

17 Ir vyras sakys: Aš negaliu atnešti knygos, nes ji yra užantspauduota.

18 Tada mokytojas sakys: Aš negaliu jos perskaityti.

19 Todėl bus taip, kad Viešpats Dievas vėl įteiks knyga ir jos žodžius tam, kuris nemokytas; ir

vyras, kuris nemokytas, sakys: Aš nemokytas.

20 Tada Viešpats Dievas sakys jam: Mokytoji neskaitys jų, nes jie atmetė juos, ir aš pats galiu padaryti savo darba; todėl tu skaitysi žodžius, kuriuos tau duosiu.

21 ^aNeliesk to, kas užantspauduota, nes aš išnešiu tai man tinkamu metu; nes parodysiu žmonių vaikams, kad esu pajėgus padaryti savo paties darba.

22 Todėl, kai būsi perskaitęs žodžius, kuriuos tau įsaciau, ir gavęs ^aliudytojus, kuriuos tau pažadėjau, tada vėl užantspauduosi knyga, ir paslėpsi ją man, kad apsaugočiau žodžius, kurių neperskaitei, kol pagal savo paties išmintį matysiu esant tinkama apreikšti viską žmonių vaikams.

23 Nes štai, aš esu Dievas; ir esu ^astebuklų Dievas; ir aš parodysiu pasauliui, kad esu ^btas pats vakar, šiandien ir per amžius; ir aš nedirbu tarp žmonių vaikų kitaip, kaip tik ^cpagal jų tikėjimą.

24 Ir vėl bus taip, kad Viešpats sakys tam, kas skaitys žodžius, kurie bus jam įteikti:

25 ^aKadangi šitie žmonės artinasi prie manęs savo burna, ir ^bgarbina mane savo lūpomis, bet nutolino savo širdis nuo manęs ir mokomi bijoti manęs žmonių ^cpriesakais –

12a 2 Nef 11:3; Etr 5:2–4;
DS 5:11, 15; 17:1.

^b Paklįst 19:15.

13a 2 Nef 3:19–20;
33:13–15; Mor 10:27.

14a 2 Nef 28:29–30;
Etr 4:8.

15a Iz 29:11–12;
DžS–I 1:65.

16a RR Piktnaudžiavimas
kunigavimu.

21a Etr 5:1.

22a RR Liudytojai,
Mormono Knygos.

23a RR Stebuklas.

^b Hbr 13:8.

^c Hbr 11;
Etr 12:7–22.

25a Iz 29:13.

^b Mt 15:8.
^c 2 Nef 28:31.

26 aš imsiu daryti „nuostabų darbą tarp šitų žmonių, taip, ^bnuostabų darbą ir stebuklą, nes jų išmintingųjų ir mokytųjų išmintis pražus, ir jų protingųjų supratimas bus paslėptas.

27 Ir „vargas tiems, kas stengiasi giliai paslėpti savo planus nuo Viešpaties! Ir jų darbai patamsyje; ir jie sako: Kas mus mato, ir kas mus pažįsta? Ir jie taip pat sako: Iš tiesų, tai, kad tu viską apverti aukštyn kojom, bus vertinama kaip ^bpuodžiaus molis. Bet štai, aš parodysiu jiems, – sako Pulką Viešpats, – kad žinau visus jų darbus. Nes argi dirbinys sakys apie tą, kuris jį padarė: Jis nepadarė manęs? Arba argi suformuotas daiktas sakys apie tą, kuris jį suformavo: Jis neturi supratimo?

28 Bet štai, – sako Pulką Viešpats, – aš parodysiu žmonių vaikams, kad dar trumputė valandėlė – ir Libanas bus paverstas į derlingą lauką; ir derlingas laukas bus vertinamas kaip miškas.

29 „Ir tą dieną kurtieji išgirs knygos žodžius, ir aklyjų akys praregės iš nežinojimo ir iš tamsos.

30 Ir „romieji taip pat išaugs, ir jie ^bdžiaugsis Viešpačiu, ir vargšai tarp žmonių džiūgaus Izraelio Šventuoju.

31 Nes tikrai, kaip Viešpats gyvas, jie matys, kad „siaubūnas paverčiamas į nieką ir niekinto-

jas suryjamas, ir visi, kas trokšta nedorybės, iškertami;

32 taip pat tie, kas padaro žmogų „nusikaltėliu už žodį ir tiesia tinklą tam, kuris papeikia ^bvartuose, ir ^cpavaro šalin teisų kaip niekam tinkamą.

33 Todėl taip sako Viešpats, kuris išpirko Abraomą, apie Jokūbo namus: Dabar Jokūbas nebus sugėdintas, ir jo veidas dabar nebeišblykš.

34 Bet kai jis „pamatys savo vaikus, mano rankų darbą, tarp savęs, jis laikys šventu mano vardą ir laikys šventu Jokūbo Šventąjį, ir bijos Izraelio Dievo.

35 Taip pat tie, kurie „klydo dvasioje, ateis į supratimą, ir tie, kurie murmėjo, ^bįsisavins doktriną.

28 SKYRIUS

Daug netikrų bažnyčių bus pastatyta paskutinėmis dienomis. Jos mokys klaidingų, tuščių ir kvailų doktrinų. Dėl netikrų mokytojų atsimetimas plis. Velnias siautės žmonių širdyse. Jis mokys visokių klaidingų doktrinų. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar štai, mano broliai, aš jums kalbėjau pagal tai, kaip mane vertė Dvasia; todėl žinau, kad visa tai būtinai įvyks.

2 Ir tai, kas bus išrašyta iš „knygos, bus didžiai ^bvertinga

26a 1 Nef 22:8;
2 Nef 29:1–2.
RR Sugražinimas,
evangelijos.
b Iz 29:14; 2 Nef 25:17.
27a Iz 29:15.
b Jer 18:6.

29a Iz 29:18.
30a RR Romus, romumas.
b DS 101:36.
31a Iz 29:20.
32a Lk 11:54.
b Am 5:10.
c 2 Nef 28:16.

34a Iz 29:23–24.
35a 2 Nef 28:14; DS 33:4.
b Dan 12:4.
28 2a RR Mormono
Knyga.
b 1 Nef 13:34–42; 22:9;
3 Nef 21:6.

žmonių vaikams ir ypač mūsų sėklai, kuri yra Izraelio namų likutis.

3 Nes ateis ta diena, kada „bažnyčios, kurios pastatytos ne Viešpačiui, viena kitai sakys: Štai, aš, aš esu Viešpaties; ir kitos sakys: Aš, aš esu Viešpaties; ir taip sakys kiekvienas, kuris yra pastatęs bažnyčias ne Viešpačiui.

4 Ir jie ginčysis vienas su kitu; ir jų kunigai ginčysis vienas su kitu, ir jie mokys savo „mokytumu ir neigs Šventąją Dvasią, kuri duoda, ką kalbėti.

5 Ir jie „neigia Dievo ^bgalią, Izraelio Šventąjį; ir sako žmonėms: Klausykitės mūsų ir įsiklausykite į mūsų priesakus; nes štai, nėra jokio Dievo šią dieną, nes Viešpats ir Išpirkėjas padarė savo darbą ir atidavė savo galią žmonėms.

6 Štai, įsiklausykite į mano priesaką; jei jie sakys, kad čia yra stebuklas, padarytas Viešpaties ranka, netikėkite tuo; nes šią dieną jis nėra „stebuklų Dievas; jis padarė savo darbą.

7 Taip, ir bus daug tokių, kurie sakys: „Valgyk, gerk ir linksminis, nes rytoj mirsime; ir viskas mums bus gerai.

8 Ir taip pat bus daug tokių, kurie sakys: Valgyk, gerk ir links-

minkis; tačiau bijok Dievo – jis „išteisins darant tik nedaug nuodėmių; taip, ^bpameluok truputį, pasinaudok kitu dėl jo žodžių, kask „duobę savo artimui; tame nėra nieko blogo; ir daryk visa tai, nes rytoj mirsime; o jei bus taip, kad būsime kalti, Dievas įkirs mums kelis rėžius ir galiausiai būsime išgelbėti Dievo karalystėje.

9 Taip, ir bus daug tokių, kurie taip mokys klaidingų ir tuščių, ir „kvailių ^bdoktrinų ir bus pasipūtę savo širdyse, ir stengsis giliai paslėpti savo planus nuo Viešpaties; ir jų darbai bus patamsyje.

10 Ir šventųjų „kraujas šauks nuo žemės prieš juos.

11 Taip, jie visi nuklydo nuo „kelio, ^bsugedo.

12 Dėl „išdidumo ir dėl netikrų mokytojų, ir klaidingos doktrinos jų bažnyčios sugedo, ir jų bažnyčios pasiaukštino; dėl išdidumo jos išpuiko.

13 Jie „plėšia ^bvargšus dėl savo puikių šventovių; jie plėšia vargšus dėl savo puikių rūbų; ir persekioja romųjų ir vargšą širdimi, kadangi dėl savo „išdidumo jie išpuiko.

14 Jie vilki „kietus sprandus ir pakeltas galvas; taip, ir dėl išdidumo, ir nelabumo, ir bjaurumų, ir paleistuvysčių jie visi

3a 1 Kor 1:10–13;
1 Nef 22:23;
4 Nef 1:25–29;
Mrm 8:28, 32–38.
4a 2 Nef 9:28.
5a 2 Nef 26:20.
b 2 Tim 3:5.
c Al 30:28.
6a Mrm 8:26; 9:15–26.

7a 1 Kor 15:32;
Al 30:17–18.
8a Mrm 8:31.
b DS 10:25; Moz 4:4.
RR Melavimas.
c Pat 26:27; 1 Nef 14:3.
9a Ez 13:3; Hel 13:29.
b Mt 15:9.
10a Apr 6:9–11;

2 Nef 26:3; Mrm 8:27;
Etr 8:22–24; DS 87:7.
11a Hel 6:31.
b Mrm 8:28–41; DS 33:4.
12a Pat 28:25.
13a Ez 34:8.
b Hel 4:12.
c Al 5:53.
14a Pat 21:4.

^bnuklydo, išskyrus nedaugelį, kurie yra nuolankūs Kristaus pasekėjai; tačiau jie vedami taip, kad daugeliu atvejų klysta, nes mokomi pagal žmonių priesakus.

15 O „išmintingieji ir mokytieji, ir turtingieji, kurie pasipūtę dėl savo širdžių ^bišdidumo, ir visi tie, kas skelbia klaidingas doktrinas, ir visi, kurie paleistuvauja ir iškraipo Viešpaties tiesų kelią, „vargas, vargas, vargas tebūna jiems, sako Viešpats, visagalis Dievas, nes jie bus numesti į pragarą!

16 Vargas tiems, kas „pavaro teisų kaip niekam tinkamą ir burnoja prieš tai, kas gera, ir sako, kad tai nieko verta! Nes ateis diena, kada Viešpats Dievas greitai aplankys žemės gyventojus; ir tą dieną, kada jie bus ^bvisiškai pribrendę nedorybe, jie pražus.

17 Bet štai, jei žemės gyventojai atgailaus dėl savo nelabumo ir bjaurumų, jie nebus sunaikinti, – sako Pulkų Viešpats.

18 Bet štai, ta didžiulė ir pasibjaurėtina bažnyčia, visos žemės „paleistuvė, turi ^bgriūti žemėn, ir smarkus bus jos griuvimas.

19 Nes velnio karalystė turi būti „sudrebinta, ir tie, kas jai priklauso, būtinai turi būti pakinti atgailauti, arba ^bvelnias sugriebs juos savo amžinosiomis

„grandinėmis, jie bus sukurstyti pykčiui ir pražus;

20 Nes štai, tą dieną jis „siautės žmonių vaikų širdyse ir kurstys juos pykčiui prieš tai, kas gera.

21 O kitus jis „nuramins ir nuiliūliuos juos į kūnišką saugumą, kad jie sakys: Viskas gerai Sionėje; taip, Sionė klesti, viskas gerai, – ir taip ^bvelnias apgauna jų sielas ir atsargiai nusiveda juos į pragarą.

22 O štai kitus jis nusiveda meilikaudamas ir sako jiems, kad „pragaro nėra; ir sako: Aš ne velnias, nes tokio nėra, – ir taip jis kužda į jų ausis, kol sugriebia juos savo baisiomis ^bgrandinėmis, iš kurių nėra išsivadavimo.

23 Taip, jie sugriebiami mirties ir pragaro; ir mirtis, ir pragaras, ir velnias, ir visi, kuriuos jie sučiupo, turi stoti priešais Dievo sostą ir būti „teisiami pagal savo darbus; iš ten jie turi eiti į jiems paruoštą vietą, būtent ugnies ir sieros ^bežerą, kuris yra begalinė kankynė.

24 Todėl vargas tam, kuris atsipalaidavęs Sionėje!

25 Vargas tam, kuris šaukia: Viskas gerai!

26 Taip, vargas tam, kas „klausosi žmonių priesakų ir neigia Dievo galią ir Šventosios Dvasios dovaną!

27 Taip, vargas tam, kas sako:

14b Iz 53:6.

15a Pat 3:5–7.

b RR Išdidumas.

c 3 Nef 29:5.

16a Iz 29:21.

b Etr 2:9–10.

18a Apr 19:2.

b 1 Nef 14:3, 17.

19a 1 Nef 22:23.

b Al 34:35.

c Al 12:11.

20a DS 10:20–27.

21a Mrm 8:31.

b 2 Nef 9:39.

22a RR Pragaras.

b Al 36:18.

23a RR Jėzus Kristus – Teisėjas; Teismas, paskutinysis.

b 2 Nef 9:16, 19, 26.

26a 2 Nef 9:29.

Mes gavome ir mums „daugiau nereikia!

28 Ir galiausiai, vargas visiems tiems, kas dreba ir „pyksta dėl Dievo tiesos! Nes štai, tas, kas pastatytas ant ^buolos, priima ją su džiaugsmu; o tas, kas pastatytas ant smėlio pagrindo, dreba, kad tik negriūtų.

29 Vargas bus tam, kuris sakys: Mes esame gavę Dievo žodį, ir mums „nereikia ^bdaugiau Dievo žodžio, nes turime pakankamai!

30 Nes štai, taip sako Viešpats Dievas: Aš duosiu žmonių vaikams eilutę po eilutės, priesaką po „priesako, čia truputį ir ten truputį; ir palaiminti tie, kas išiklauso į mano priesakus ir atsuka ausį mano patarimui, nes jie išmoks ^bišminties; nes tam, kas ^cpriima, aš duosiu ^ddaugiau; o iš tų, kas sakys: Mes turime pakankamai, – iš jų bus atimta netgi tai, ką jie turi.

31 Prakeiktas tas, kas ^apasitiki žmogumi, arba pasikliauna kūnu, arba klauso žmonių priesakų, nebent jų priesakai būtų duoti Šventosios Dvasios galia.

32 „Vargas bus kitataučiams! – sako Pulkų Viešpats Dievas. – Nes nors aš tiesiu savo ranką į juos diena iš dienos, jie išsižadės manęs; tačiau aš būsiu jiems gailėstingas, – sako Viešpats Die-

vas, – jei jie atgailaus ir ateis pas mane; nes mano ^branka ištiesta ištiesą dieną, – sako Pulkų Viešpats Dievas.

29 SKYRIUS

Daugelis kitataučių atmes Mormono Knygą. Jie sakys: Mums nereikia kitos Biblijos. Viešpats kalba daugeliui tautų. Jis teis pasaulį iš parašytų knygų. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

BET štai, bus daugelis, – tą dieną, kada imsiu daryti „nuostabų darbą tarp jų, kad prisiminčiau savo ^bsandoras, kurias sudariau žmonių vaikams, ir vėl pajudinčiau savo ranką ^cantrą kartą susigražinti savo žmones, kurie yra Izraelio namų;

2 ir taip pat kad prisiminčiau pažadus, duotus tau, Nefi, ir taip pat tavo tėvui, kad prisiminsiu tavo sėklą; ir kad tavo sėklos ^ažodžiai išeis iš mano burnos tavo sėklai; ir mano žodžiai ^bšnyps̄ tolyn iki žemės pakraščių kaip ^cvėliava mano žmonėms, kurie yra Izraelio namų;

3 ir kadangi mano žodžiai šnyps̄ tolyn, – daugelis kitataučių sakys: „Biblija! Biblija! Mes turime Bibliją, ir negali būti jokios kitos Biblijos.

27a Al 12:10–11.

28a 2 Nef 9:40; 33:5.

RR Maištas, sukilimas.

b Mt 7:24–27.

RR Uola, akmuo.

29a 2 Nef 29:3–10.

b 2 Nef 27:14; Etr 4:8.

30a Iz 28:9–13; DS 98:12.

b RR Išmintis.

c Lk 8:18.

d Al 12:10; DS 50:24.

31a DS 1:19–20.

32a 1 Nef 14:6.

b JokK 5:47; 6:4.

29 1a 2 Nef 27:26.

RR Sugražinimas, evangelijos.

b RR Abraomo sandora.

c 2 Nef 6:14; 21:11–12; 25:17.

RR Izraelis – Izraelio surinkimas.

2a 2 Nef 3:18–21.

b Iz 5:26; 2 Nef 15:26;

Mor 10:28.

c 1 Nef 21:22.

RR Vėliava.

3a 1 Nef 13:23–25.

RR Biblija; Mormono Knyga.

4 Bet taip sako Viešpats Dievas: O kvailiai, jie turės Bibliją; ir ji išeis iš „žydų, mano senovės sandoros žmonių. Ir kaip jie atsidėjoja ^bžydams už „Bibliją, kurią iš jų gauna? Taip, ką kitataučiai sau galvoja? Ar jie atsimenta žydų kentėjimus ir vargus, ir skausmus, ir jų ištikimybę man, atnešant išgelbėjimą kitataučiams?

5 O jūs kitataučiai, ar prisiminėte žydus, mano senovės sandoros žmones? Ne. Bet jūs prakeikėte juos ir „nekenėtė, ir nesistengėte jų sugrąžinti. Bet štai, aš atgręšiu visa tai ant jūsų pačių galvų; nes aš, Viešpats, neužmiršau savo žmonių.

6 Tu, kvaily, kuris sakysi: „Biblija, mes turime Bibliją, ir mums nereikia kitos Biblijos. Kaipgi kitaip būtumėte gavę Bibliją, jei ne per žydus?

7 Argi nežinote, kad yra daugiau kaip viena tauta? Argi nežinote, kad aš, Viešpats, jūsų Dievas, „sukūriau visus žmones ir kad atsimenu tuos, kurie yra jūros ^bsalose; ir kad aš viešpatuju viršų danguose ir apačioj žemėje; ir atnešu savo žodį žmonių vaikams, taip, net visoms žemės tautoms?

8 Kodėl murmate, kad gausite daugiau mano žodžio? Argi ne-

žinote, kad „dvių tautų ^bliudijimas yra įrodymas jums, kad aš esu Dievas, kad prisimenu vieną tautą, kaip ir kitą? Todėl kalbu tuos pačius žodžius vienai tautai, kaip ir kitai. Ir kada dvi „tautos susijungs, dvių tautų liudijimas taip pat susijungs.

9 Ir aš darau tai, kad įrodyčiau daugeliui, jog esu „tas pats vakar, šiandien ir per amžius; ir kad ištariu savo žodžius pagal savo paties pageidavimą. Ir dėl to, kad pasakiau vieną ^bžodį, jūs neturite galvoti, jog negaliu pasakyti kito; nes mano darbas dar nebaigtas; nei bus baigtas iki žmonijos pabaigos, nei po to laiko, nei per amžius.

10 Taigi dėl to, kad turite Bibliją, nemanykite, kad joje yra visi mano „žodžiai; ir nemanykite, jog aš nenurodžiau parašyti daugiau.

11 Nes aš įsakau „visiems žmonėms tiek rytuose, tiek ir vakaruose, tiek šiaurėje, tiek ir pietuose, tiek ir jūros salose, kad jie ^bužrašytų žodžius, kuriuos bus parašytos, aš „teisiu pasaulį – kiekvieną pagal jo darbus, sulig tuo, kas parašyta.

12 Nes štai, aš kalbėsiu „žydams, ir jie tai užrašys; ir taip pat kalbėsiu nefitams, ir jie tai

4a DS 3:16.
b RR Žydai.
c RR Judas – Judo lazda.
5a 3 Nef 29:8.
6a 1 Nef 13:38.
7a RR Sukurti, sukūrimas.
b 1 Nef 22:4.
8a Ez 37:15–20;

1 Nef 13:38–41;
2 Nef 3:12.
b Mt 18:16.
RR Liudytojas.
c Oz 2:2.
9a Hbr 13:8.
b RR Apreiškimas.
10a RR Raštai – Raštai, kurių pasirodymas buvo išpranašautas.

11a Al 29:8.
b 2 Tim 3:16.
c RR Knyga, gyvenimo.
d 2 Nef 25:22; 33:11, 14–15.
RR Teismas, paskutinysis.
12a 1 Nef 13:23–29.

^bužrašys; ir taip pat kalbėsiu kitoms Izraelio namų gentims, kurias išvedžiau kitur, ir jos tai užrašys; ir taip pat kalbėsiu ^cvisoms žemės tautoms, ir jos tai užrašys.

13 Ir bus taip, kad ^ažydai turės nefitų žodžius, ir nefitai turės žydų žodžius; o nefitai ir žydai turės prapuolusių Izraelio genčių žodžius; o ^bprapuolusios Izraelio gentys turės nefitų ir žydų žodžius.

14 Ir bus taip, kad mano žmonės, kurie yra iš Izraelio ^anamų, bus surinkti namo į savo valdas; ir mano žodis taip pat bus surinktas į ^bvieną. Ir aš parodysiu tiems, kurie kovoja prieš mano žodį ir prieš mano žmones, kurie yra Izraelio ^cnamų, kad aš esu Dievas ir kad sudariau ^dsandorą su Abraomu, jog prisiminsiu jo ^esėklą ^fper amžius.

30 SKYRIUS

Atsivertusieji kitataučiai bus priškaitčiuojami prie sandoros žmonių. Daugelis lamanitų ir žydų tikės žodį ir taps pasigėrėtini. Izraelis bus sugrąžintas, o nelabieji sunaikinti. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar štai, mano mylimi broliai, norėčiau kalbėti jums; nes aš, Nefis, nenorėčiau leisti, kad

manytumėte, jog esate teisesni, negu bus kitataučiai. Nes štai, jei nesilaikysite Dievo įsakymų, jūs visi panašiai pražūsitate; ir dėl žodžių, kurie buvo pasakyti, jūs neturite manyti, kad kitataučiai yra visiškai sunaikinti.

2 Nes štai, sakau jums, kad visi kitataučiai, kurie atgailaus, yra Viešpaties ^asandoros žmonės; ir visi ^bžydai, kurie neatgailaus, bus atmesti; nes Viešpats su niekuo kitu nesudaro sandoros, kaip tik su tais, kurie ^catgailauja ir tiki jo Sūnų, kuris yra Izraelio Šventasis.

3 Ir dabar, aš norėčiau šiek tiek daugiau pranašauti apie žydus ir kitataučius. Nes po to, kai knyga, apie kurią kalbėjau, išeis į šviesą ir bus parašyta kitataučiams, ir vėl užantspauduota Viešpačiui, bus daug tokių, kurie ^atikės parašytais žodžiais; ir ^bjie neš juos mūsų sėklos likučiu.

4 Ir tada mūsų sėklos likutis žinos apie mus, kad atėjome iš Jeruzalės, ir kad jie yra žydų palikuonys.

5 Ir tarp ^ajų bus skelbiama Jėzaus Kristaus evangelija; todėl ^bjie bus atstatyti į savo tėvų ^cpažinimą ir taip pat į pažinimą Jėzaus Kristaus, kuris buvo tarp jų tėvų.

6 Ir tada jie džiūgaus; nes žinos, kad tai palaiminimas jiems iš

12b 1 Nef 13:38–42;

2 Nef 26:17.

c 2 Nef 26:33.

13a Mrm 5:12–14.

b RR Izraelis – Dešimt prapuolusių Izraelio genčių.

14a Jer 3:17–18.

b Ez 37:16–17.

c 1 Nef 22:8–9.

d Pr 12:1–3;

1 Nef 17:40;

3 Nef 20:27; Abr 2:9.

RR Abraomo sandora.

e DS 132:30.

f Pr 17:7.

30 2a Gal 3:26–29.

b Mt 8:10–13.

RR Žydai.

c RR Atgailauti, atgaila.

3a 3 Nef 16:6–7.

b 1 Nef 22:8–9.

5a 3 Nef 21:3–7, 24–26.

b DS 3:20.

c 1 Nef 15:14;

2 Nef 3:12;

Mrm 7:1, 9–10.

Dievo rankos; ir tamsos žvynai pradės kristi jiems nuo akių; ir nedaug kartų tepraeis, kai jie taps tyra ir „pasigėrėtina liaudimi.

7 Ir bus taip, kad „žydai, kurie yra išsklaidyti, taip pat ^bpradės tikėti Kristų; ir pradės rinktis ant šalies veido; ir visi tie, kurie įtikės Kristų, taip pat taps pasigėrėtina liaudimi.

8 Ir bus taip, kad Viešpats Dievas pradės savo darbą tarp visų tautų, giminių, liežuvių ir žmonių, kad įgyvendintų savo liaudies atstatymą žemėje.

9 Ir teisiai „Viešpats Dievas ^bteis vargšus ir teisingai papeiks dėl žemės romiųjų. Ir jis ištiks žemę savo burnos lazda; ir savo lūpų kvėptelėjimu nužudys nelabuosius.

10 Nes greitai ateina „laikas, kada Viešpats Dievas padarys didį ^batskyrimą tarp žmonių ir nelabuosius sunaikins; o savo žmonių jis ^cpasigailės, taip, net jei turėtų nelabuosius ^dsunaikinti ugnimi.

11 Ir „teisumas bus jo strėnų diržas, o ištikimybė – jo inkstų diržas.

12 Ir tada vilkas „gyvens su avinėliu; ir leopardas atsiguls su ožiuku, ir veršiukas, ir jaunas liūtas, ir nupenėtas jauniklis drauge; ir mažas vaikas vedžios juos.

13 Ir karvė ir lokys ganysis, jų

jaunikliai atsiguls drauge; ir liūtasės šiaudus kaip jautis.

14 Ir žindomas vaikas žais ties angies urvu, ir nujunkytas vaikas padės savo ranką ant gyvatės guolio.

15 Jie nežeis ir nežudys visame mano šventame kalne; nes žemė bus pilna Viešpaties pažinimo, kaip jūra kupina vandenių.

16 Todėl „visų tautų reikalai bus atskleisti; taip, viskas bus ^batskleista žmonių vaikams.

17 Nėra nieko slapta, kas nebus „apreikšta; nėra jokio tamsos darbo, kuris nebus paskelbtas šviesoje; ir nėra nieko užantspauduoto žemėje, kas nebus atskleista.

18 Todėl tą dieną bus apreikšta viskas, kas buvo apreikšta žmonių vaikams; ir Šėtonas ilgam laikui „nebeturės galios žmonių vaikų širdims. Ir dabar, mano mylimi broliai, aš baigiu savo pasisakymą.

31 SKYRIUS

Nefis pasako, kodėl Kristus buvo pakrikštytas. Kad būtų išgelbėti, žmonės turi sekti Kristumi, priimti krikštą, gauti Šventąją Dvasią ir išverti iki galo. Atgaila ir krikštas yra vartai į ankštą ir siaurą kelią. Amžinasis gyvenimas ateina tiems, kas laikosi įsakymų po krikšto. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

6a DS 49:24; 109:65.

7a 2 Nef 29:13–14.

b 2 Nef 25:16–17.

9a Iz 11:4–9.

b 2 Nef 9:15.

c RR Romus, romumas.

10a RR Paskutinės dienos,

pastarosios dienos.

b DS 63:53–54.

c Moz 7:61.

d 1 Nef 22:15–17, 23.

RR Žemė – Žemės

išvalymas.

11a Iz 11:5–9.

12a Iz 65:25.

RR Tūkstantmetis.

16a DS 101:32–35;

121:28–29.

b Etr 4:6–7.

17a DS 1:2–3.

18a Apr 20:1–3; Etr 8:26.

Ir dabar aš, Nefis, baigiu savo „pranašavimą jums, mano mylimi broliai. Ir galiu užrašyti tik keletą dalykų, kurie, aš žinau, tikrai turi įvykti; ir galiu užrašyti tik keletą savo brolio Jokūbo žodžių.

2 Todėl man pakanka to, ką užrašiau, nebent turiu pasakyti keletą žodžių, kuriuos turiu pasakyti apie Kristaus „doktriną; todėl kalbėsiu jums aiškiai, pagal mano pranašavimo aiškumą.

3 Nes mano siela gėrisi aiškumu; nes taip Viešpats Dievas dirba tarp žmonių vaikų. Nes Viešpats Dievas duoda „šviesą supratimui; nes jis kalba žmonėms pagal jų ^bkalbą, kad jie suprastų.

4 Todėl norėčiau, jog prisimintumėte, kad esu jums kalbėjęs apie tą Viešpaties man parodytą „pranašą, kuris pakrikštys Dievo ^bAvinėli, paimsiantį pasaulio nuodėmes.

5 Ir dabar, jei Dievo Avinėlis, būdamas šventas, turi „pasikrikštyti vandeni, kad įvykdytų visą teisumą, juo labiau reikia mums, nešventiems, pasikrikštyti, taip, būtent vandeni!

6 Ir dabar, aš norėčiau paklausti jūsų, mano mylimi broliai, kaip Dievo Avinėlis įvykdė visą teisumą, pasikrikštydamas vandeni?

7 Argi nežinote, kad jis buvo šventas? Bet nepaisant to, kad buvo šventas, jis parodo žmonių vaikams, kad pagal kūną jis nusizemina prieš Tėvą ir paliudija Tėvui, kad bus jam „paklusnus, vykdydamas jo įsakymus.

8 Todėl po to, kai jis buvo pakrikštytas vandeni, Šventoji Dvasia nusileido ant jo „balandžio ^bpavidalu.

9 Ir dar, tai rodo žmonių vaikams ankštumą kelio ir siaurumą „vartų, per kuriuos jie turėtų iėiti, ir jis davė jiems pavyzdį.

10 Ir jis pasakė žmonių vaikams: „Sek paskui mane. Todėl, mano mylimi broliai, argi galėsime ^bsekti paskui Jėzų, jei nebūsime pasiryžę vykdyti Tėvo įsakymus?

11 O Tėvas pasakė: Atgailaukite, atgailaukite ir priimkite krikštą mano Mylimojo Sūnaus vardu.

12 Ir taip pat man atėjo Sūnaus balsas, sakantis: Kuris priims krikštą mano vardu, tam Tėvas „duos Šventąją Dvasią kaip man, todėl ^bsekite paskui mane ir darykite, ką matėte mane darant.

13 Todėl, mano mylimi broliai, aš žinau, kad jei visa širdimi seksite Sūnumi, nedarydami jokios veidmainystės ir jokios apgaulės priešais Dievą, bet su

31 1a 2 Nef 25:1–4.

2a 2 Nef 11:6–7.

3a RR Šviesa, Kristaus šviesa.

b DS 1:24.

4a 1 Nef 10:7; 11:27.

RR Jefos Krikštytojas.

b RR Dievo Avinėlis.

5a Mt 3:11–17.

RR Krikštas, krikštyti.

7a Jn 5:30.

RR Paklusnumas, paklusnus, paklusti.

8a RR Balandžio ženklas.

b 1 Nef 11:27.

9a 2 Nef 9:41;

3 Nef 14:13–14;

DS 22:4.

10a Mt 4:19; 8:22; 9:9.

b Mor 7:11; DS 56:2.

12a RR Dovanos,

Šventosios Dvasios.

b Lk 9:57–62;

Jn 12:26.

tikru ketinimu, atgailaudami dėl savo nuodėmių, „krikštu paliudydami savo Tėvui, kad esate pasiryžę priimti Kristaus vardą – taip, sekdami paskui savo Viešpatį ir savo Gelbėtoją į vandenį pagal jo žodį, štai, tada jūs gausite Šventąją Dvasią; taip, po to eina ugnies ir Šventosios Dvasios ^bkrikštas; ir tada galite kalbėti angelų ^cliežuviu ir šaukti gyrius Izraelio Šventajam.

14 Bet štai, mano mylimi broliai, man atėjo Sūnaus balsas, sakantis taip: Jeigu po to, kai atgailavote dėl savo nuodėmių ir vandens krikštu paliudijote Tėvui, kad esate pasiryžę vykdyti mano įsakymus ir gavote ugnies ir Šventosios Dvasios krikštą, ir galite kalbėti nauju liežuviu, taip, būtent angelų liežuviu, „išsižadėsite manęs, tai jums būtų ^bgeriau, kad nebūtumėte manęs pažinę.

15 Ir girdėjau Tėvo balsą, sakantį: Taip, mano Mylimojo žodžiai yra tikri ir patikimi. Tas, kas ištvėria iki galo, bus išgelbėtas.

16 Ir dabar, mano mylimi broliai, dėl to žinau, kad jei žmogus „neištvėria iki galo, sekdamas gyvojo Dievo Sūnaus ^bpavyzdžiu, jis negali būti išgelbėtas.

17 Todėl darykite tai, ką ma-

čiau, kaip jums sakiau, kad jūsų Viešpats ir jūsų Išpirkėjas darys; nes tai man parodyta tam, kad galėtumėte žinoti vartus, pro kuriuos turite įeiti. Nes vartai, pro kuriuos turite įeiti, yra atgaila ir „krikštas vandeniui; ir tada ateina jūsų nuodėmių ^batleidimas ugnimi ir Šventąja Dvasia.

18 Ir tada esate šitame „ankštame ir siaurame ^bkelyje, kuris veda į amžinąjį gyvenimą; taip, jūs įėjote pro vartus; pasielgėte pagal Tėvo ir Sūnaus įsakymus; ir gavote Šventąją Dvasią, kuri ^cliudija apie Tėvą ir Sūną, kad išsipildytų jo duotas pažadas, jog gausite ją, jei įeisite būtent taip.

19 Ir dabar, mano mylimi broliai, po to, kai įžengėte į šį ankštą ir siaurą kelią, norėčiau paklausti, ar viskas „padaryta? Štai, sakau jums: ne; nes jūs nebūtumėte nuėję taip toli, jei ne pagal Kristaus žodį, nepajudinamai ^btikėdami jį, visiškai ^cpasikliaudami nuopelnais to, kuris yra galingas išgelbėti.

20 Todėl turite „veržtis pirmyn, būdami nepajudinami dėl Kristaus, turėdami tobulą ^bvilties skaištumą ir ^cmeilę Dievui bei visiems žmonėms. Todėl, jei versitės pirmyn, sotindamiesi Kristaus žodžiu, ir ^dištvėrsite iki

13a Gal 3:26–27.

b RR Dovana, Šventosios Dvasios; Ugnis.

c 2 Nef 32:2–3.

14a Mt 10:32–33;

Al 24:30;

DS 101:1–5.

RR Neatleistina

nuodėmė.

b 2 Pet 2:21.

16a Al 5:13; 38:2;

DS 20:29.

b RR Jėzus Kristus – Jėzaus Kristaus pavyzdys.

17a Mzj 18:10.

RR Krikštas, krikštyti.

b RR Nuodėmių atleidimas.

18a 1 Nef 8:20.

b Pat 4:18.

RR Kelias.

c ApD 5:29–32.

19a Mzj 4:10.

b RR Tikėjimas, tikėti.

c DS 3:20.

20a RR Vaikščioti, vaikščioti su Dievu.

b RR Viltis.

c RR Meilė.

d RR Ištvėrti.

galo, štai, taip sako Tėvas: Jūs turėsite amžinąjį gyvenimą.

21 Ir dabar štai, mano mylimi broliai, tai yra ^akelias; ir nėra ^bjokio kito kelio nė ^cvardo, duoto po dangumi, kuriuo žmogus galėtų būti išgelbėtas Dievo karalystėje. Ir dabar štai, tai yra Kristaus ^ddoktrina, vienintelė ir tikra doktrina ^eTėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, kas yra ^fvienas Dievas, be pabaigos. Amen.

32 SKYRIUS

Angelai kalba Šventosios Dvasios galia. Žmonės turi melstis ir gauti sau pažinimą iš Šventosios Dvasios. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar štai, mano mylimi broliai, aš numanau, kad savo širdyse jūs šiek tiek svarstote, ką turėtumėte daryti po to, kai įėjote į šį kelią. Bet štai, kodėl svarstote tai savo širdyse?

2 Argi neprisimenate, kad pasakiau jums, jog po to, kai ^agavote Šventąją Dvasią, jūs galite kalbėti angelų ^bliežuviu? Ir dabar, kaip galėtumėte kalbėti angelų liežuviu, jei ne Šventąją Dvasią?

3 ^aAngelai kalba Šventosios Dvasios galia; todėl jie kalba Kristaus žodžius. Todėl sakiau jums: ^bsotinkitės Kristaus

žodžiais; nes štai, Kristaus žodžiai pasakys jums viską, ką turėtumėte daryti.

4 Todėl dabar, jei man pasakius šiuos žodžius, jūs negalite jų suprasti, tai todėl, kad ^aneklausiate ir nesibeldžiate; todėl jūs nevedami į šviesą, bet turite pražūti patamsyje.

5 Nes štai, vėl sakau jums, kad jei įeisite į šį kelią ir gausite Šventąją Dvasią, ji nurodys jums viską, ką turėtumėte daryti.

6 Štai, tai yra Kristaus doktrina, ir nebus duota daugiau doktrinių, kol jis ^aapsireikš jums kūne. Ir kada jis apsireikš jums kūne, žiūrėkite, kad darytumėte tai, ką jis sakys jums.

7 Ir dabar, aš, Nefis, negaliu sakyti daugiau; Dvasia stabdo mano kalbą, ir aš esu paliktas sielvartauti dėl žmonių ^anetikėjimo ir nelabumo, ir nemokšiškumo, ir kietasprandiškumo; nes jie nenori ieškoti pažinimo ir nesupranta didžio pažinimo, kada jis duodamas jiems ^baiškiai, netgi taip aiškiai, kiek tik žodis gali būti aiškus.

8 Ir dabar, mano mylimi broliai, aš suvokiu, kad vis dar svarstote savo širdyse; ir mane liūdina, kad turiu apie tai kalbėti. Nes, jei ^aišiklausytumėte į Dvasią, kuri moko žmonių ^amelstis, jūs žinotumėte, kad turite melstis; nes ^bpiktoji dvasia nemoko

21a ApD 4:10–12;

2 Nef 9:41;

Al 37:46;

DS 132:22, 25.

b Mzj 3:17.

c RR Jėzus Kristus –

Jėzaus Kristaus

vardo priėmimas.

d Mt 7:28; Jn 7:16–17.

e RR Dievas, Dievybė.

f 3 Nef 11:27, 35–36.

RR Vienybė.

32 2a 3 Nef 9:20.

b 2 Nef 31:13.

3a RR Angelai.

b Jer 15:16.

4a RR Prašyti.

6a 3 Nef 11:8.

7a RR Netikėjimas.

b 2 Nef 31:2–3;

JokK 4:13.

8a RR Malda.

b Mzj 4:14.

RR Velnias.

žmogaus melstis, bet moko jį, kad jis neturi melstis.

9 Bet štai, sakau jums, kad turite visada „melstis ir neatlyžti; kad nieko neturite daryti Viešpačiui, pirma nepasimeldę Tėvui Kristaus ^bvardu, kad jis pašvęstų tavo poelgį tau, kad tavo poelgis būtų tavo sielos ^cgerovei.

33 SKYRIUS

Nefio žodžiai yra teisingi. Jie liudija apie Kristų. Tie, kas tiki Kristų, tikės Nefio žodžiais, kurie stovės kaip liudijimas prieš teismo pertvarą. Apie 559–545 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, aš, Nefis, negaliu parašyti viso to, ko buvo mokoma tarp mano žmonių; aš nesu toks „stiprus rašyti, kaip kalbėti; nes kai žmogus ^bkalba Šventosios Dvasios galia, Šventosios Dvasios galia neša tai į žmonių vaikų širdis.

2 Bet štai, yra daug tokių, kurie „užkietina savo širdis prieš Šventąją Dvasią, tad jai nebėra vietos juose; todėl jie išmetė daug to, kas parašyta, ir laiko tai nieko vertu.

3 Bet aš, Nefis, parašiau tai, ką parašiau, ir laikau tai esant didžiai „vertinga, ypač mano žmonėms. Nes aš ^bmeldžiuosi už jus dieną, ir dėl jų mano

akys vilgo pagalvę naktį; ir aš šaukiuosi savo Dievo tikėdamas ir žinau, kad jis išgirs mano šauksmą.

4 Ir žinau, kad Viešpats Dievas pašvęs mano maldas mano žmonių labui. Ir žodžiai, kuriuos parašiau silpnume, jiems bus padaryti „stiprūs; nes tai ^bįtikinėja juos daryti gera; tai duoda jiems žinojimą apie jų tėvus; ir tai kalba apie Jėzų ir įtikinėja juos tikėti jį ir išverti iki galo, kas ir yra ^camžinasis gyvenimas.

5 Ir tai „griežtai kalba prieš nuodėmę, sulig tiesos ^btiesumu; todėl joks žmogus nesipiktins tais žodžiais, kuriuos aš parašiau, nebent jis bus velnio dvasios.

6 Aš džiūgauju aiškumu; aš džiūgauju tiesa; aš džiūgauju mano Jėzumi, nes jis „išpirko mano sielą iš pragaro.

7 Aš turiu „tikrosios meilės savo žmonėms ir turiu didį tikėjimą Kristumi, kad sutiksiu daug sielų be dėmės prie jo teismo krasės.

8 Aš turiu tikrosios meilės „žydams – sakau žydams, nes turiu galvoje tuos, iš kur atėjau.

9 Taip pat turiu tikrosios meilės „kitataučiams. Bet štai, nė dėl vieno iš šių aš negaliu viltis, nebent jie bus ^bsutaikyti su Kristumi ir įeis pro siaurus ^cvartus,

9a 3 Nef 20:1; DS 75:11.

b Moz 5:8.

c Al 34:27.

33 1a Etr 12:23–24.

b DS 100:7–8.

2a Hel 6:35–36.

3a RR Raštai – Raštų vertingumas.

b En 1:9–12; MŽ 1:8.

4a Etr 12:26–27.

b Mor 7:13.

c RR Amžinasis gyvenimas.

5a 1 Nef 16:1–3;

2 Nef 9:40.

b 2 Nef 31:3; JokK 4:13.

6a RR Išpirkti, išpirktas, išpirkimas.

7a RR Tikroji meilė.

8a RR Žydai.

9a RR Kitataučiai.

b RR Apmokėti, apmokėjimas.

c 2 Nef 9:41.

ir ^avaikščios ^eankštu keliu, kuris veda į gyvenimą, ir išliks kelyje iki išbandymo dienos galo.

10 Ir dabar, mano mylimi broliai, ir taip pat žydai, ir visi jūs, žemės pakraščiai, išiklausykite į šituos žodžius ir ^atikėkite Kristų; ir jei netikite šitais žodžiais, tikėkite Kristų. Ir jei tikėsite Kristų, jūs tikėsite šitais ^bžodžiais, nes tai yra Kristaus ^ežodžiai, ir jis juos man davė; ir jie ^dmoko visus žmones daryti gera.

11 Ir ar tai nėra Kristaus žodžiai, spręskite patys – nes paskutiną dieną Kristus parodys jums su ^agalia ir didele šlove, kad tai jo žodžiai; ir jūs ir aš stovėsime veidas į veidą priešais jo teismo ^bpertvarą; ir žinosite, kad jis man įsakė užrašyti šiuos žodžius, nepaisant mano silpnumo.

12 Ir aš meldžiu Tėvą Kristaus

vardu, kad daugelis mūsų, jeigu ne visi, būtų išgelbėti jo ^akaralystėje tą didžiąją ir paskutinąją dieną.

13 Ir dabar, mano mylimi broliai, visi tie, kas yra Izraelio namų, ir visi jūs, žemės pakraščiai, aš kalbu jums kaip balsas ^ašaukiančiojo iš dulkių: sudie, iki ta didi diena ateis.

14 O jums, kurie neragausite Dievo gerumo ir nepaisysite žydų ^ažodžių, ir taip pat mano ^bžodžių, ir žodžių, kurie išeis iš Dievo Avinėlio burnos, štai, aš tariu jums amžinąjį sudie, nes šitie žodžiai ^epasmerks jus paskutinąją dieną.

15 Nes ką aš užantspauduju žemėje, bus atnešta prieš jus prie ^ateismo pertvaros; nes taip Viešpats įsakė man, ir aš turiu paklusti. Amen.

JOKŪBO KNYGA

ŠIS JOKŪBAS BUVO NEFIO BROLIS

Jo pamokslavimo savo broliams žodžiai. Jis žodžiais pergali vyrą, kuris stengiasi sugriauti Kristaus doktriną. Keletas žodžių apie Nefio žmonių istoriją.

1 SKYRIUS

Jokūbas ir Juozapas stengiasi įtikinti žmones tikėti Kristų ir laikytis jo įsakymų. Nefis miršta. Tarp nefitų

įsigali nelabumas. Apie 544–421 m. prieš Kristaus gim.

NES štai buvo taip, kad penkiasdešimt penkeri metai

9d RR Vaikščioti, vaikščioti su Dievu.

e Hel 3:29–30;
DS 132:22.

10a RR Tikėjimas, tikėti.
b RR Mormono Knyga.

c Mor 10:27–29.
d 2 Nef 25:28.

11a Etr 5:4; Mor 7:35.
b Apr 20:12;
Mor 10:34.

12a RR Celestialinė šlovė.

13a Iz 29:4; 2 Nef 26:16.

14a RR Biblija.

b RR Mormono Knyga.
c 2 Nef 29:11;

Etr 4:8–10.

15a MŽ 1:11.

praėjo nuo to laiko, kai Lehis paliko Jeruzalę; todėl Nefis davė man, "Jokūbui, ^bįsakymą dėl ^cmažųjų plokštelių, ant kurių visa tai išraižyta.

2 Ir jis davė man, Jokūbui, įsakymą užrašyti ant šių plokštelių keletą dalykų, kurie man atrodys patys vertingiausi, ir neliesiti – nebent labai trumpai – šitų žmonių, kurie vadinami Nefio žmonėmis, istorijos.

3 Nes jis sakė, kad jo žmonių istorija bus išraižyta ant kitų jo plokštelių ir kad aš turiu išsaugoti šias plokšteles ir perduoti jas savo sėklai iš kartos į kartą.

4 Ir jei būtų pamokslas, kuris būtų šventas, arba apreiškimas, kuris būtų didis, arba pranašavimas – jų "santraukas aš turiu išraižyti ant šitų plokštelių ir paliesti juos tiek, kiek įmanoma, Kristaus ir mūsų žmonių labui.

5 Nes dėl tikėjimo ir didelio susirūpinimo mums tikrai buvo atskleista apie mūsų žmones, kas jiems "atsitiks.

6 Ir mes taip pat gavome daug apreiškimų ir daugelio pranašysčių dvasią; todėl žinojome apie "Kristų ir jo karalystę, kuri ateis.

7 Todėl mes stropiai darbavomės tarp savo žmonių, kad juos įtikintume "ateiti pas Kristų ir ragauti Dievo gerumo, kad jie

galėtų įeiti į jo ^batilsį, kad kokių nors būdu jis neprisiektų savo rūstybėje, jog jie ^cneįeis, kaip kad per ^dprovokavimą bandymo dienomis, Izraelio vaikams būnant ^etyruose.

8 Todėl tepadedu mums Dievas, kad visus žmones galėtume įtikinti "nemaištauti prieš Dievą, kad ^bnesukeltų jo pykčio, bet kad visi žmonės tikėtų Kristų ir žiūrėtų į jo mirtį, ir kęstų jo ^ckryžių, ir neštų pasaulio gėdą; todėl aš, Jokūbas, apsiimu vykdyti savo brolio Nefio įsakymą.

9 Dabar, Nefis paseno ir matė, kad netrukus turės "mirtį; todėl jis ^bpatepė vyrą jo žmonių karaliumi ir valdovu dabar, kaip priimta valdant "karaliams.

10 Kadangi žmonės nepaprastai mylėjo Nefį, nes jis buvo didis jų gynėjas, įvaldęs Labano "kalaviją jiems ginti, ir visas savo dienas darbavęsis dėl jų gerovės –

11 todėl žmonės norėjo išlaikyti atmintyje jo vardą. Ir kas tik valdė jo vietoje, buvo žmonių vadinami antruoju Nefiu, trečiuoju Nefiu ir taip toliau, kaip priimta valdant karaliams; ir taip jie buvo žmonių vadinami, nepaisant to, koks buvo jų vardas.

12 Ir buvo taip, kad Nefis numirė.

13 Dabar, žmonės, kurie buvo

[JOKŪBO]

1 1a RR Jokūbas, Lehis sūnus.

b JokK 7:27.

c 2 Nef 5:28–33;

JokK 3:13–14.

RR Plokštelės.

4a T.y. esminius, svarbiausius dalykus.

5a 1 Nef 12.

6a 1 Nef 10:4–11; 19:8–14.

7a 2 Nef 9:41; Om 1:26;

Mor 10:32.

b RR Atilsis, poilsis.

c Sk 14:23;

PakĮst 1:35–37;

DS 84:23–25.

d Hbr 3:8.

e Sk 26:65; 1 Nef 17:23–31.

8a RR Maištas, sukilimas.

b 1 Nef 17:30;

Al 12:36–37; Hel 7:18.

c DžSV, Mt 16:25–26;

Lk 14:27.

9a 2 Nef 1:14.

b RR Patepti.

c 2 Nef 6:2; Jar 1:7.

10a 1 Nef 4:9; 2 Nef 5:14;

MŽ 1:13; Mzj 1:16;

DS 17:1.

ne ⁴lamanitai, buvo ^bnefitai; tačiau jie vadinosi nefitais, jokūbitais, juozapitais, ^czoramitais, lamanitais, lemuelitais ir izmaelitais.

14 Bet aš, Jokūbas, nuo šiol neišskirsiu jų pagal šiuos vardus, bet tuos, kurie stengiasi sunaikinti Nefio žmones, ^avadinsiu lamanitais, o tuos, kurie draugiški Nefiui, vadinsiu ^bnefitais, arba ^cNefio žmonėmis, kaip priimta valdant karaliams.

15 Ir dabar, buvo taip, kad, valdant antrajam karaliui, Nefio žmonės pradėjo darytis kietaširdžiai ir atsidavė nelabiams papročiams, tokiems kaip senovės Dovydo ir taip pat Šaliamono, jo sūnaus, norėdami daug ^ažmonių ir sugulovių.

16 Taip, ir jie pradėjo ieškoti daug aukso bei sidabro ir pradėjo siekti tiek aukštintis.

17 Todėl aš, Jokūbas, mokydamas juos ^ašventykloje, pateikiau jiems šiuos žodžius, pirmiau gavęs savo ^bpavedimą iš Viešpaties.

18 Nes aš, Jokūbas, ir mano brolis Juozapas Nefio ranka buvome ^apašvęsti šių žmonių kunigais ir mokytojais.

19 Ir mes aukštinome savo ^apareigybę Viešpačiui, prisiimdami ^batsakomybę, atsakydami už šių žmonių nuodėmes savo galvomis, jei su visu stropumu nemokytume jų Dievo žodžio; dėl to darbavomės visomis savo

išgalėmis, kad jų ^ckraujas nekristų ant mūsų apdarų; antraip jų kraujas kristų ant mūsų apdarų, ir paskutiniąją dieną mes nebūtume pripažinti be dėmės.

2 SKYRIUS

Jokūbas pasmerkia meilę turtams, išdidumą ir neskaistybę. Žmonės gali siekti turtų, kad padėtų savo artimui. Jokūbas pasmerkia savavališką daugpatystę. Viešpats gėrėsi moterų skaistybe. Apie 544–421 m. prieš Kristaus gim.

ŽODŽIAI, kuriuos Jokūbas, Nefio brolis, kalbėjo Nefio žmonėms po Nefio mirties.

2 Dabar, mano mylimi broliai, aš, Jokūbas, sulig savo atsakomybe prieš Dievą rimtai aukštinti savo pareigybę, ir kad galėčiau išvalyti savo apdarus nuo jūsų nuodėmių, atėjau šiandien į šventyklą, kad galėčiau jums paskelbti Dievo žodį.

3 Jūs ir patys žinote, kad aš ligi šiol stropiai aukštinau savo pašaukimo pareigybę; bet šią dieną mane slegia daug didesnis negu ligi šiol gerovės jūsų sieloms troškimas ir susirūpinimas ja.

4 Nes štai, ligi šiol jūs buvote paklusnūs Viešpaties žodžiui, kurį jums pateikiau.

5 Bet štai, paklauskite manęs ir žinokite, kad, visagalio dangaus

13a En 1:13; DS 3:18.

b RR Nefitai.

c 1 Nef 4:35;

4 Nef 1:36–37.

14a Mzj 25:12; Al 2:11.

b 2 Nef 4:11.

c 2 Nef 5:9.

15a DS 132:38–39.

17a 2 Nef 5:16.

RR Šventykla,
Viešpaties namai.

b RR Pašaukti,
pašauktas Dievo,
pašaukimas.

18a 2 Nef 5:26.

19a RR Pareigybė,
pareigūnas.

b DS 107:99–100.

RR Prievaizdas,
prievaizdavimas.

c 2 Nef 9:44.

ir žemės Kūrėjo padedamas, galiu pasakyti jums apie jūsų „mintis, jog pradėdote gyventi nuodėmėje, kuri man atrodo labai pasibjaurėtina, taip, ir pasibjaurėtina Dievui.

6 Taip, tai liūdina mano sielą ir verčia mane susigėdus trauktis iš mano Sutvėrėjo akivaizdos, kad turiu liudyti jums apie jūsų širdžių nelabumą.

7 Ir taip pat mane liūdina tai, kad turiu taip „tiesmukai kalbėti apie jus prieš jūsų žmonas ir vaikus, daugelio kurių jausmai Dievo akyse nepaprastai švelnūs ir ^bskaistūs, ir trapūs, kas patinka Dievui;

8 ir man regis, kad jie užkopė čia pasiklausti malonaus Dievo „žodžio, taip, žodžio, kuris gydo sužeistą sielą.

9 Todėl mano sielą slegia tai, kad, dėl griežto įsakymo, kuri gavau iš Dievo, esu priverstas papeikti jus už jūsų nusikaltimus, didindamas žaizdas tų, kurie jau sužeisti, užuot ramines ir gydęs jų žaizdas; o tiems, kurie nesužeisti, vietoje to, kad sotintųsi maloniu Dievo žodžiu, paruošti durklai jų sieloms perverti ir jų jautriems protams sužeisti.

10 Bet, nepaisydamas užduoties sunkumo, aš privalau elgtis pagal griežtus Dievo „įsakymus ir pranešti jums apie jūsų nelabumą bei bjaurumus tyraširdžių ir tų, kurių širdys sudužusios,

akivaizdoje, ir Visagalio Dievo ^bveriančiai akiai matant.

11 Todėl privalau pasakyti jums tiesą sulig Dievo žodžio „tiesumu. Nes štai, man pasiteiravus Viešpatį, man atėjo toks žodis, sakantis: Jokūbai, pasikelk rytoj į šventyklą ir paskelbk šitiems žmonėms žodį, kurį aš tau duosiu.

12 Ir dabar, štai, mano broliai, žodis, kurį skelbiu jums, yra toks: daugelis iš jūsų pradėjote ieškoti aukso ir sidabro, ir visokių vertingų „rūdų, kurių apstu šioje žemėje, kuri yra pažado ^bžemė jums ir jūsų sėklai.

13 Ir apvaizdos ranka nusišypsojo jums kuo maloniausiai, tad įgijote daug turtų; ir kadangi kai kurie iš jūsų įgijote gausiau už savo brolius, jūs „aukštinatės dėl savo širdžių išdidumo ir vilkite kietus sprandus ir pakeltas galvas dėl savo drabužių prabangumo ir persekiojate savo brolius, nes manote esą geresni už juos.

14 Ir dabar, mano broliai, neįmanoma manote, kad Dievas jus dėl šito pateisina? Štai, sakau jums: ne. Jis jus smerkia, ir jei toliau tai darysite, jo teismai netruks jus ištikti.

15 O kad jis parodytų jums, kad gali jus perverti ir vienu savo akies žvilgtelėjimu sutriuškinti jus į dulkes!

16 O kad jis apvalytų jus nuo šitos nedorybės ir bjaurumo!

2 5a Al 12:3;
DS 6:16.
RR Dievas, Dievybė.
7a DS 121:43.
b RR Dorybė.

8a Al 31:5.
10a RR Dievo įsakymai.
b 2 Nef 9:44.
11a 2 Nef 25:4; 31:2–3.
12a 1 Nef 18:25;

Hel 6:9–11;
Etr 10:23.
b 1 Nef 2:20.
RR Pažadėtoji žemė.
13a Mrm 8:35–39.

O kad jūs paklausytumėt jo išakymų žodžio ir neleistumėt šitam savo širdžių „išdidumui sunaikinti jūsų sielų!

17 Galvokite apie brolius kaip apie save ir būkite draugiški su visais ir dosnūs savo „turtu, kad ^bjie būtų turtingi kaip jūs.

18 Bet prieš siekdami „turtų, ieškokite Dievo ^bkaralystės.

19 O kai būsite igiję viltį Kristuje, jūs igysite turtų, jeigu jų sieksite; ir sieksite jų, norėdami „daryti gera: aprengti nuogą, pamaitinti alkaną, išlaisvinti belaisvį ir suteikti pagalbą ligotam ir prislėgtam.

20 Ir dabar, mano broliai, aš kalbėjau jums apie išdidumą; ir tie iš jūsų, kurie engėte savo artimą ir persekiojote, kadangi savo širdyse didžiavotės dėl to, ką Dievas jums davė, ką apie tai pasakysite?

21 Argi jums neatrodo, kad tai bjauru tam, kuris sukūrė visą kūną? Ir jo akyse viena esybė yra tokia pat vertinga kaip ir kita. Ir visas kūnas yra iš dulkių; vienam ir tam pačiam tikslui jis sukūrė jį – kad vykdytų jo „išakymus ir šlovintų jį per amžius.

22 Ir dabar aš baigiu kalbėti jums apie šį išdidumą. Ir jei man nereikėtų kalbėti jums apie bjaurėsnį nusikaltimą, mano širdis nepaprastai džiūgautų dėl jūsų.

23 Bet Dievo žodis slegia mane dėl bjaurėsnų jūsų nusikaltimų. Nes štai, taip sako Viešpats: Šitie žmonės darosi nedori; jie nesu-pranta Raštų, nes stengiasi pateisinti savo paleistuvystes tuo, kas buvo parašyta apie Dovydą ir jo sūnų Saliamoną.

24 Štai, Dovydas ir „Saliamonas tikrai turėjo daug ^bžmonių ir sugulovių, kas buvo pasibjaurėtina mano akyse, – sako Viešpats.

25 Todėl taip sako Viešpats: Aš išvedžiau šituos žmones iš Jeruzalės žemės savo rankos galia, kad galėčiau pakelti sau „teisią šaką iš Juozapo strėnų vaisiaus.

26 Todėl aš, Viešpats Dievas, neleisiu, kad šitie žmonės elgtųsi kaip anie iš senovės.

27 Todėl, mano broliai, paklausykite manęs ir įsiklausykite į Viešpaties žodį: Niekas iš jūsų neturės daugiau kaip „vieną žmoną; o sugulovės neturės nė vienos;

28 nes aš, Viešpats Dievas, gėriusi moterų „skaistybe. Ir paleistuvystės yra bjaurumas mano akyse, – taip sako Pulų Viešpats.

29 Todėl šitie žmonės laikysis mano išakymų, – sako Pulų Viešpats, – antraip žemė bus jiems „prakeikta.

30 Nes jei panorėsiu, – sako

16a RR Išdidumas.

17a RR Šalpa; Gerovės darbas, gerovė.

^b 4 Nef 1:3.

18a 1 Kar 3:11–13;

Mk 10:17–27;

2 Nef 26:31;

DS 6:7.

RR Turtai.

^b Lk 12:22–31.

19a Mzj 4:26.

21a DS 11:20;

Abr 3:25–26.

24a 1 Kar 11:1;

Neh 13:25–27.

^b 1 Kar 11:1–3;

Ezr 9:1–2;

DS 132:38–39.

25a Pr 49:22–26;

Am 5:15; 2 Nef 3:5;

Al 26:36.

RR Lehis, Nefio tėvas.

27a DS 42:22; 49:16.

RR Santuoka, susituokti.

28a RR Skaistybė.

29a Etr 2:8–12.

Pulkų Viešpats, – „išauginti sau sėklą, aš įsakysiu savo žmonėms; kitais atvejais jie vadovausis šituo.

31 Nes štai, aš, Viešpats, pamačiau sielvartą ir išgirdau savo žmonių dukrų raudą Jeruzalės žemėje, taip, ir visose savo žmonių žemėse dėl jų vyrų ne-
labumo ir bjaurumų.

32 Ir aš neleisiu, – sako Pulkų Viešpats, – kad šitų žmonių, kuriuos aš išvedžiau iš Jeruzalės žemės, gražių dukterų verksmai kiltų pas mane prieš mano liaudies vyrus, – sako Pulkų Viešpats.

33 Nes jie nesives belaisvėmis mano žmonių dukterų dėl jų švelnumo; priešingu atveju aš juos aplankysiu skaudžiu praeiksmu, netgi iki sunaikinimo; nes jie „nepaleistuvais kaip anie iš senovės, – sako Pulkų Viešpats.

34 Ir dabar štai, mano broliai, jūs žinote, kad šitie įsakymai buvo duoti mūsų tėvui Lehiui; todėl jau žinojote juos; ir buvote didžiai pasmerkti, nes padarėte tai, ko neturėjote daryti.

35 Štai, jūs padarėte „didesnių nedorybių negu lamanitai, mūsų broliai. Savo blogais pavyzdžiais jūs sudaužėte savo švelnių žmonių širdis ir praradote savo vaikų pasitikėjimą; ir jų širdžių kūkčiojimai kyla pas Dievą prieš jus. Ir dėl Dievo žodžio, kuris ateina prieš jus, griežtumo daugelis širdžių mirė, pervertos gilių žaizdų.

3 SKYRIUS

Tyraširdžiai gauna maloningąjį Dievo žodį. Lamanitai teisumu pranoksta nefitus. Jokūbas išpėja dėl ištvirkavimo, gašlavimo ir bet kokios nuodėmės. Apie 544–421 m. prieš Kristaus gim.

BET štai, aš, Jokūbas, norėčiau kalbėti jums, kurie esate tyraširdžiai. Žvelkite į Dievą su proto tvirtumu ir melskitės jam su begaliniu tikėjimu, ir jis nuramins jus jūsų suspaudimuose, ir užtars jūsų bylą, ir atsiųs teisėtą atpildą tiems, kurie siekia jūsų sunaikinimo.

2 O, visi jūs, tyraširdžiai, pakelkite galvas ir priimkite maloningąjį Dievo žodį, ir sotinkitės jo meile; nes jūs galite tai daryti per amžius, jei jūsų nusistatymas „tvirtas.

3 Bet vargas, vargas jums, kurie šią dieną esate netyraširdžiai ir „nešvarūs prieš Dievą; nes jei neatgailausite, žemė bus jums praeikta; ir lamanitai, kurie nėra tokie nešvarūs kaip jūs, – vis dėlto jie ^bpraeikti skaudžiu praeiksmu – plaks jus netgi iki sunaikinimo.

4 Ir greitai ateina laikas, kai, jei neatgailausite, jie užims jūsų paveldo žemę ir Viešpats Dievas „išves teisiuosius iš jūsų tarpo.

5 Štai, lamanitai, jūsų broliai, kurių jūs nekenčiate dėl jų nešvarumo ir praeiksmo, ištikisio

30a Mal 2:15;
DS 132:61–66.

33a RR Juslinis,
juslingumas;

Seksualinis
amoralumas.

35a JokK 3:5–7.
3 2a Al 57:26–27.

3a RR Nešvarumai,
nešvara.

b 1 Nef 12:23.
4a Om 1:5–7, 12–13.

jų odą, yra teisesni už jus; nes jie „neužmiršo Viešpaties įsakymo, kuris buvo duotas mūsų tėvui – kad jie turėtų tik vieną žmoną ir neturėtų nė vienos sugulovės ir kad tarp jų nebūtų paleistuvysčių.

6 Ir dabar, šį įsakymą jie stengiasi vykdyti; todėl dėl šitų pastangų vykdyti šį įsakymą Viešpats Dievas jų nesunaikins, bet bus jiems „gailėstingas; ir vieną dieną jie taps palaiminta liaudimi.

7 Štai, jų vyrai „myli savo žmonas, ir jų žmonos myli savo vyrus; ir jų vyrai, ir jų žmonos myli savo vaikus; o jų netikėjimas ir neapykanta jums yra dėl jų tėvų nedorybės; todėl kiek jūs geresni už juos savo didžiojo Kūrėjo akyse?

8 O, mano broliai, aš baiminuosi, kad jei neatgailausite dėl savo nuodėmių, jų oda bus baltesnė negu jūsų, kai su jais būsite atvesti priešais Dievo sostą.

9 Todėl duodu jums įsakymą, kuris yra Dievo žodis, kad daugiau nebeburnotumėte prieš juos dėl jų odos tamsumo; ir neburnokite prieš juos dėl jų nešvarumo; bet atsiminkite savo pačių nešvarumą ir atminkite, kad jų nešvarumas atsirado dėl jų tėvų.

10 Todėl atsiminkite savo „vaikus, kaip jūs nuliūdinote jų širdis savo pavyzdžiu, kuri davėte jiems; ir taip pat atminkite,

kad dėl savo nešvarumo galite nuvesti savo vaikus į sunaikinimą; ir paskutiniąją dieną jų nuodėmės bus sukrautos ant jūsų galvų.

11 O, mano broliai, įsiklausykite į mano žodžius; pažadinkite savo sielų sugebėjimus; pasipurtykite, kad „pabustumėte iš mirties miego; ir išsivaduosite iš ^bpragarų kančių, kad netaptumėte velnio „angelais, kad nebūtumėte įmesti į ugnies ir sieros ežerą, kas yra antroji „mirtis.

12 Ir dabar, aš, Jokūbas, daug daugiau kalbėjau Nefio žmonėms, išpėdamas juos dėl „ištvirkavimo bei ^bgašlavimo ir bet kokios nuodėmės, nurodydamas baisias jų pasekmes.

13 Ant „šių plokštelių negali būti užrašyta nė šimtoji šitos liaudies, kuri dabar darosi gausi, darbų dalis; bet daugelis jų darbų aprašyti ant didžiųjų plokštelių – ir jų karai, ir kovos, ir karalių valdymai.

14 Šios plokštelės vadinamos Jokūbo plokštelėmis ir jos buvo pagamintos Nefio ranka. Ir aš baigiu kalbėti šiuos žodžius.

4 SKYRIUS

Visi pranašai garbino Tėvą Kristaus vardu. Abraomo sūnaus Izaoko aukojimas buvo Dievo ir jo Viengimio atvaizdas. Žmonės turi susitaikyti

5a JokK 2:35.

6a 2 Nef 4:3, 6–7;
Hel 15:10–13.

7a RR Šeima; Meilė.
10a RR Vaikas, vaikai.

11a Al 5:6–9.

b RR Pragaras.

c 2 Nef 9:8–9.

d RR Mirtis, dvasinė.

12a RR Ištvirkavimas.

b RR Geidulys;

Nelabas, nelabumas.

13a 1 Nef 19:1–4;

JokK 1:1–4.

su Dievu per apmokėjimą. Žydai atmes pamatinį akmenį. Apie 544–421 m. prieš Kristaus gim.

DABAR štai, buvo taip, kad aš, Jokūbas, daug tarnavau savo žmonėms žodžiu (o užrašyti galiu tik nedaugelį savo žodžių, kadangi sunku mūsų žodžius išraižyti ant plokštelių), ir mes žinome, kad tai, ką rašome ant plokštelių, išliks;

2 bet visa, ką rašome ne ant plokštelių, pražus ir išnyks; tačiau mes galime parašyti tik keletą žodžių ant plokštelių, kurios duos mūsų vaikams ir taip pat mūsų mylimiems broliams truputį žinių apie mus, arba apie jų tėvus.

3 Dabar, tuo mes džiūgaujame; ir stropiai darbuojamės, kad išraižytume šiuos žodžius ant plokštelių, tikėdamiesi, kad mūsų mylimi broliai ir mūsų vaikai priims juos dėkingomis širdimis ir žvelgs į juos, kad galėtų su džiaugsmu, o ne su sielvartu ar panieka sužinoti apie savo pirmuosius gimdytojus.

4 Nes mes parašėme tai, kad jie žinotų, jog mes „žinojome apie Kristų ir daug šimtų metų prieš jo atėjimą turėjome jo šlovės viltį; ir ne tik mes patys turėjome jo šlovės viltį, bet taip pat

visi šventieji ^bpranašai, buvę prieš mus.

5 Štai, jie tikėjo Kristų ir „garbino Tėvą jo vardu, taip pat ir mes garbiname Tėvą jo vardu. Ir dėl to mes laikomės Mozės ^bįstatymo, nes jis „nukreipia mūsų sielas į jį; ir dėl to tai iškaityta mums teisumu, kaip buvo iškaityta Abraomui dykumoje, kad jis buvo paklusnus Dievo įsakymams, aukodamas savo sūnų Izaoką, kas yra Dievo ir jo ^dVien gimio Sūnaus atvaizdas.

6 Todėl mes tyrinėjame pranašus ir turime daug apreiškimų bei ^apranašystės dvasią; ir turėdami visus šiuos ^bliudijimus mes įgyjame viltį ir mūsų tikėjimas tampa toks nepajudinamas, kad mes tikrai galime ^cįsakyti Jėzaus ^dvardu ir net medžiai mums paklūsta arba kalnai, arba jūros bangos.

7 Tačiau Viešpats Dievas parodo mums mūsų ^asilpnumą, kad žinotume, jog būtent jo malonės ir didžiųjų nuolaidumų žmonių vaikams dėka turime galią tai daryti.

8 Štai, didingi ir nuostabūs yra Viešpaties darbai. Kokios ^aneištiriamos yra jo ^bslėpinių gelmės; ir neįmanoma, kad žmogus suvoktų visus jo kelius. Ir nė vienas žmogus ^cnežino jo ^dkelių,

4 4a RR Jėzus Kristus.

b Lk 24:25–27;

JokK 7:11;

Mzj 13:33–35;

DS 20:26.

5a Moz 5:8.

b 2 Nef 25:24; Jar 1:11;

Mzj 13:27, 30;

Al 25:15–16.

RR Mozės įstatymas.

c Gal 3:24.

d Pr 22:1–14;

Jn 3:16–18.

RR Viengimis.

6a RR Pranašystė, pranašauti.

b RR Liudytojas.

c RR Galia.

d ApD 3:6–16;

3 Nef 8:1.

7a Etr 12:27.

8a Rom 11:33–36.

b DS 19:10; 76:114.

RR Dievo slėpiniai.

c 1 Kor 2:9–16;

Al 26:21–22.

RR Pažinimas,

žinojimas.

d Iz 55:8–9.

jeigu jam tai neapreikšta; todėl, broliai, neniekinkite Dievo apreikšimų.

9 Nes štai, jo ^ažodžio galia ^bžmogus atsirado ant žemės veido, žemės, kuri buvo sukurta jo žodžio galia. Todėl, jei Dievas galėjo tarti ir pasaulis atsirado, ir tarti ir žmogus buvo sukurtas, o tad kodėl negalėtų įsakyti ^cžemei arba savo rankų dirbiniui ant jos veido pagal savo valią ir pageidavimą?

10 Todėl, broliai, stenkitės ne ^apatarinėti Viešpačiui, bet priimti patarimą iš jo rankos. Nes štai, jūs patys žinote, kad jis pataria ^bišmintingai ir teisingai, ir didžiai gailėstingai visiems savo kūriniams.

11 Todėl, mylimi broliai, susitarkite su juo per Kristaus, jo ^aViengimio Sūnaus, ^bapmokėjimą ir galėsite įgyti ^cprisikėlimą sulig prisikėlimo galia, kuri yra Kristuje, ir būti pristatyti kaip Kristaus ^dpirmieji vaisiai Dievui, turėdami tikėjimą ir igiję gerąją šlovės viltį jame prieš tai, kol jis apreikš save kūne.

12 Ir dabar, mylimieji, nesistebėkite, kad tai jums sakau; nes kodėl gi ^anekalbėti apie Kristaus apmokėjimą ir nesiekti tobulo jo pažinimo, kaip ir pažinimo apie prisikėlimą ir būsimą pasaulį?

13 Štai, mano broliai, tas, kuris pranašauja, tegul pranašauja, kad žmonės suprastų; nes ^aDvasia kalba tiesą ir nemeluoja. Todėl ji kalba apie tai, kaip iš tikrųjų ^byra, ir apie tai, kaip iš tikrųjų bus; todėl tai mums atskleista ^caiškiai, mūsų sieloms išgelbėti. Nes štai, mes nesame vieninteliai to liudytojai; nes Dievas tai kalbėjo ir senovės pranašams.

14 Bet štai, žydai buvo ^akietasprandžiai žmonės; ir jie ^bpaniekino aiškumo žodžius ir nužudė pranašus, ir siekė to, ko jie negali suprasti. Todėl, dėl jų ^caklumo, atsiradusio dėl to, kad žiūrėjo toliau tikslo, jie būtinai turi pulti; nes Dievas atėmė savo aiškumą iš jų ir davė jiems daug to, ko jie ^anegali suprasti, nes jie to norėjo. Ir kadangi jie to norėjo, Dievas padarė tai, kad jie suklyptų.

15 Ir dabar, mane, Jokūbą, Dvasia veda pranašauti; nes manyje esančios Dvasios veikiamas suvokiu, kad dėl savo ^asuklupimo žydai ^batmes ^cakmenį, ant kurio jie galėtų statyti ir turėti patikimą pamatą.

16 Bet štai, pagal Raštus šis ^aakmuo taps didžiu ir paskutiniu, ir vieninteliu patikimu ^bpamatu, ant kurio žydai gali statyti.

9a Mrm 9:17; Moz 1:32.

b RR Sukurti, sukūrimas; Žmogus, žmonės.

c Hel 12:8–17.

10a 2 Nef 9:28–29;

Al 37:12, 37;

DS 3:4, 13.

b RR Visažinis; Išmintis.

11a Hbr 5:9.

b RR Apmokėti,

apmokėjimas.

c RR Prikėlimas.

d Mzj 15:21–23; 18:9;

Al 40:16–21.

12a 2 Nef 25:26.

13a RR Šventoji Dvasia;

Tiesa.

b DS 93:24.

c Al 13:23.

14a Mt 23:37–38;

2 Nef 25:2.

b 2 Kor 11:3; 1 Nef 19:7;

2 Nef 33:2.

c Iz 44:18; Rom 11:25.

d 2 Nef 25:1–2.

15a Iz 8:13–15; 1 Kor 1:23;

2 Nef 18:13–15.

b 1 Nef 10:11.

c RR Kertinis akmuo;

Uola, akmuo.

16a Ps 118:22–23.

b Iz 28:16; Hel 5:12.

17 Ir dabar, mano mylimieji, kaip tai įmanoma, kad šie, atmetę patikimą pamatą, galėtų “kada nors statyti ant jo, kad jis taptų jų kertiniu akmeniu?

18 Štai, mano mylimi broliai, aš atskleisiu jums šį slėpinį; jei koku nors būdu nenukrypsiu nuo savo tvirtumo Dvasioje ir nesuklupsiu dėl per didelio savo susirūpinimo jumis.

5 SKYRIUS

Jokūbas cituoja Zenoso alegoriją apie kultūrinį ir laukinį alyvmedžius. Jie vaizduoja Izraelį ir kitataučius. Pavaizduotas Izraelio išsklaidymas ir surinkimas. Paminėti nefitai, lamanitai ir visi Izraelio namai. Kitataučiai bus įskiepyti į Izraelį. Galiausiai vynuogynas bus sudegintas. Apie 544–421 m. prieš Kristaus gim.

ŠTAI, mano broliai, argi neatsimenate skaitę pranašo “Zenoso žodžius, kuriuos jis kalbėjo Izraelio namams, sakydamas:

2 Klausykitės, o jūs, Izraelio namai, ir išgirskite mano, Viešpaties pranašo, žodžius.

3 Nes štai, taip sako Viešpats: Aš prilyginsiu jus, o “Izraelio namai, kultūriniam ^balyvmedžiui, kurį žmogus paėmė ir puoselėjo savo ‘vynuogyne; ir jis augo, ir paseno, ir pradėjo ^dgesti.

4 Ir buvo taip, kad atėjo vynuogyno šeimininkas ir pamatė, kad

jo alyvmedis pradėjo gesti; ir jis sakė: Aš apgenėsiu jį ir apkasiu, ir puoselėsiu jį, kad jis galbūt išleistų jaunas ir švelnias šakas ir nepražūtų.

5 Ir buvo taip, kad jis apgenėjo jį ir apkasė jį, ir puoselėjo jį pagal savo žodį.

6 Ir buvo taip, kad po daugelio dienų šis išleido keletą jaunų ir švelnių šakų; bet štai, jo viršūnė pradėjo žūti.

7 Ir buvo taip, kad vynuogyno šeimininkas pamatė tai ir tarė savo tarnui: Mane liūdina tai, kad turėčiau prarasti šį medį; todėl eik ir išlaužk “laukinio alyvmedžio šakas, ir atnešk jas čionai pas mane; ir mes išlaušime tas pagrindines šakas, kurias pradeda džiūti, ir įmesime jas į ugnį, kad sudegtų.

8 Ir štai, – sako vynuogyno Viešpats, – aš prirenku daug šių jaunų ir švelnių šakų ir įskiepysiu jas ten, kur panorėsiu; ir nesvarbu, jei bus taip, kad šio medžio šaknis pražus – aš galėsiu išsaugoti sau jo vaisių; todėl paimsiu šių jaunų ir švelnių šakų ir įskiepysiu jas ten, kur panorėsiu.

9 Paimk laukinio alyvmedžio šakas ir įskiepyk jas “į jų vietą; o tas, kurias išlaužiau, aš įmesiu į ugnį ir sudeginsiu, kad jos neužgriozdintų mano vynuogyno žemės.

10 Ir buvo taip, kad vynuogyno Viešpaties tarnas padarė pagal vynuogyno Viešpaties žodį ir

17a Mt 19:30; DS 29:30.

5 1a RR Zenosas.

3a Ez 36:8.

RR Izraelis.

b Rom 11:17–24.

RR Alyvmedis.

c DS 101:44.

RR Viešpaties

vynuogynas.

d RR Atsimetimas.

7a Rom 11:17, 24.

9a Rom 1:13.

įskiepijo „laukinio alyvmedžio šakas.

11 Ir vynuogyno Viešpats nurodė jį apkasti ir genėti, ir puoselėti, sakydamas savo tarnui: Mane liūdina tai, kad turėčiau prarasti šį medį; todėl aš padariau tai, kad galbūt galėčiau išsaugoti jo šaknis, kad jos nepražūtų, idant galėčiau išsaugoti jas sau.

12 Todėl eik, prižiūrėk šį medį ir puoselėk jį pagal mano žodžius.

13 O šitas aš „patalpinsiu žemiausioje savo vynuogyno dalyje, kur panorėsiu, tau tai tenerūpi; ir aš tai darau, kad galėčiau išsaugoti sau prigimtines medžio šakas; ir taip pat, kad galėčiau susikrauti jų vaisių kitam sezonui; nes mane liūdina tai, kad turėčiau prarasti šį medį ir jo vaisius.

14 Ir buvo taip, kad vynuogyno Viešpats iškeliavo ir paslėpė kultūrinio alyvmedžio prigimtines šakas žemiausiose vynuogyno dalyse, vienas vienos, o kitas kitose, pagal savo valią ir pageidavimą.

15 Ir buvo taip, kad praėjo daug laiko ir vynuogyno Viešpats tarė savo tarnui: Eikš, nuženkime į vynuogyną darbuotis.

16 Ir buvo taip, kad vynuogyno Viešpats ir taip pat tarnas nužengė į vynuogyną dirbti. Ir buvo taip, kad tarnas tarė šeiminkui: Štai, pažvelk čionai; apžiūrėk medį.

17 Ir buvo taip, kad vynuogyno Viešpats pažvelgė ir apžiūrėjo

medį, į kurį buvo įskiepyta laukinių alyvmedžio šakų; ir jos išaugo, ir pradėjo vesti „vaisių. Ir jis pamatė, kad jis buvo geras; ir jo vaisius buvo kaip prigimtinis vaisius.

18 Ir jis tarė tarnui: Štai, laukinio medžio šakos nusitvėrė jo šaknų drėgmės, todėl jo šaknys davė daug stiprybės; ir dėl didelės jo šaknų stiprybės laukinės šakos atvedė kultūrinius vaisius. Dabar, jei nebūtume įskiepiję šitų šakų, jų medis būtų žuves. O dabar, štai, aš susikrausiu daug vaisių, kuriuos atvedė jų medis; ir jų vaisius aš susikrausiu kitam sezonui sau pačiam.

19 Ir buvo taip, kad vynuogyno Viešpats tarė tarnui: Eikš, nueikime į žemiausią vynuogyno dalį ir pažiūrėkim, ar prigimtinės medžio šakos taip pat atvedė daug vaisių, kad galėčiau susikrauti jų vaisių kitam sezonui sau pačiam.

20 Ir buvo taip, kad jie nuėjo ten, kur šeiminkas buvo paslėpęs prigimtines medžio šakas, ir jis tarė tarnui: Apžiūrėk šitas. Ir jis pamatė „pirmąsias, kad jos atvedė daug vaisių; ir jis taip pat pamatė, kad jie buvo geri. Ir jis tarė tarnui: Paimk jo vaisių ir sukrauk juos kitam sezonui, kad galėčiau išsaugoti juos sau pačiam; nes štai, – sakė jis, – ši ilgą laiką aš puoselėjau jį, ir jis atvedė daug vaisių.

21 Ir buvo taip, kad tarnas tarė savo šeiminkui: Kodėl tu būtent čia pasodinai šį medį, arba

šią medžio šaką? Nes štai, tai buvo skurdžiausia vieta visoje tavo vynuogyno žemėje.

22 Ir vynuogyno Viešpats jam tarė: Nepatarinėk man; aš žinojau, kad tai buvo skurdi žemės vieta; todėl pasakiau tau: Aš puoselėjau jį šį ilgą laiką ir tu matai, kad jis atvedė daug vaisių.

23 Ir buvo taip, kad vynuogyno Viešpats tarė savo tarnui: Pažvelk čionai; štai aš taip pat pasodinau kitą medžio šaką; ir tu žinai, kad ši žemės vieta buvo skurdesnė už pirmąją. Bet apžiūrėk medį. Aš puoselėjau jį šį ilgą laiką, ir jis atvedė daug vaisių; todėl surink juos ir sukrauk kitam sezonui, kad galėčiau išsaugoti juos sau pačiam.

24 Ir buvo taip, kad vynuogyno Viešpats vėl tarė savo tarnui: Pažvelk čionai ir taip pat apžiūrėk kitą „šaką, kurią aš pasodinau; atkreipk dėmesį, kad puoselėjau ją taip pat, ir ji atvedė vaisių.

25 Ir jis tarė tarnui: Pažvelk čionai ir apžiūrėk paskutinę. Štai, šią pasodinau „geroje žemės vietoje; ir puoselėjau ją šį ilgą laiką, ir tik dalis medžio atvedė kultūrinį vaisių, o ^bkita medžio dalis atvedė laukinį vaisių; štai, aš puoselėjau šį medį kaip kitus.

26 Ir buvo taip, kad vynuogyno Viešpats tarė tarnui: Išlaužk šakas, kurios neatvedė gerų „vaisių, ir įmesk jas į ugnį.

27 Bet štai, tarnas tarė jam:

Apgenėkime ir apkaskime jį, ir puoselėkime truputį ilgiau, kad galbūt jis atvestų gerą vaisių tau, kad galėtum susikrauti jį kitam sezonui.

28 Ir buvo taip, kad vynuogyno Viešpats ir vynuogyno Viešpaties tarnas puoselėjo visą vynuogyno vaisių.

29 Ir buvo taip, kad praėjo ilgas laikotarpis ir vynuogyno Viešpats tarė savo „tarnui: Eikš, vėl eime į vynuogyną darbuotis jame. Nes štai ^blaikas artėja ir netrukus ateina „pabaiga; todėl aš turiu susikrauti vaisių kitam sezonui sau pačiam.

30 Ir buvo taip, kad vynuogyno Viešpats ir tarnas nužengė į vynuogyną; ir jie atėjo prie medžio, kurio prigimtinės šakos buvo nulaužtos ir iškiepytos laukinės šakos; ir štai, „visokie vaisiai apkibę medį.

31 Ir buvo taip, kad vynuogyno Viešpats paragavo kiekvienos rūšies vaisių pagal jų gausumą. Ir vynuogyno Viešpats tarė: Štai, šį ilgą laiką mes puoselėjome šitą medį, ir aš susikroviau sau daug vaisių kitam sezonui.

32 Bet štai, šį kartą jis atvedė daug vaisių, ir iš jų nėra „nė vieno gero. Ir štai, yra visokio blogo vaisiaus; ir iš jo man jokios naudos, nepaisant viso mūsų darbo; ir dabar mane liūdina tai, kad turėčiau prarasti šį medį.

33 Ir vynuogyno Viešpats tarė tarnui: Ką darysime medžiui,

24a Ez 17:22–24; Al 16:17;
3 Nef 15:21–24.

25a 1 Nef 2:20.

b 3 Nef 10:12–13.

26a Mt 7:15–20; Al 5:36;
DS 97:7.

29a DS 101:55; 103:21.

b RR Paskutinės dienos,

pastarosios dienos.
c 2 Nef 30:10; JokK 6:2.

30a RR Atsimetimas.

32a DžS–I 1:19.

kad dar kartą galėčiau išsaugoti gerą jo vaisių sau pačiam?

34 Ir tarnas tarė šeimininkui: Štai, kadangi tu įskiepijai laukinio alyvmedžio šakas, jos maitino šaknis, todėl jos gyvos ir nepražuvo; todėl tu matai, kad jos vis dar tebėra geros.

35 Ir buvo taip, kad vynuogyno Viešpats tarė savo tarnui: Iš medžio man nėra jokios naudos ir iš jo šaknų man jokios naudos, kol jis ves blogą vaisių.

36 Tačiau žinau, kad šaknys geros, ir savo tikslui aš jas išsaugoju; ir dėl didelės jų stiprybės jos iki šiol vedė gerą vaisių iš laukinių šakų.

37 Bet štai, laukinės šakos išaugo ir peraugo jo šaknis; ir kadangi laukinės šakos „peraugo jo šaknis, jis atvedė daug blogų vaisių; ir kadangi jis atvedė tiek daug blogų vaisių, tu matai, kad jis pradeda žūti; ir jis netrukus pribręs sunaikinimui, taigi galės būti įmestas į ugnį, jei nepadarysime ko nors, kad jį išsaugotume.

38 Ir buvo taip, kad vynuogyno Viešpats tarė savo tarnui: Nusileiskime į žemiausias vynuogyno dalis ir pažiūrėkime, ar prigimtinių šakos taip pat atvedė blogą vaisių.

39 Ir buvo taip, kad jie nužengė į žemiausias vynuogyno dalis. Ir buvo taip, kad jie pamatė, jog prigimtinių šakų vaisius taip pat sugedęs; taip, „pirmosios ir antrosios, ir taip pat paskutiniosios šakos vaisius; ir jos visos sugedo.

40 Ir paskutiniosios „laukinis vaisius pergalejo tą medžio dalį, kuri vedė gerą vaisių, tiek, kad ta šaka nudžiūvo ir numirė.

41 Ir buvo taip, kad vynuogyno Viešpats pravirko ir tarė tarnui: „Ką dar galėjau padaryti savo vynuogynui?

42 Štai, aš žinojau, kad visi mano vynuogyno vaisiai, išskyrus šituos, sugedo. Ir dabar šitie, kurie kartą atvedė gerą vaisių, taip pat sugedo; ir dabar visi mano vynuogyno medžiai nieko neverti, nebent nukirsti ir įmesti į ugnį.

43 Ir štai šita paskutinį, kurio šaka nudžiūvo, aš pasodinau „geroje žemės vietoje; taip, būtent toje, kuri buvo man rinktinė tarp visų kitų mano vynuogyno žemės dalių.

44 Ir tu matai, kad aš taip pat nukirtau tą, kuris „užgriozdino šią žemės vietą, kad galėčiau pasodinti šį medį jo vietoje.

45 Ir tu matai, kad dalis jo atvedė gerą vaisių, o dalis atvedė laukinį vaisių; ir kadangi neišlačiau jo šakų ir neišmečiau jų į ugnį, štai, jos pergalejo gerąją šaką, todėl ji nudžiūvo.

46 Ir dabar štai, nepaisant viso rūpesčio, kurią skyrėme mano vynuogynui, visi jo medžiai sugedo, todėl neveda jokių gerų vaisių; ir anas aš tikėjau išsaugoti, kad turėčiau susikroves jų vaisių sau kitam sezonui. Bet štai, jos tapo kaip laukinis alyvmedis ir netinka niekam kitam, kaip tik „nukirsti ir įmesti į ugnį;

37a DS 45:28–30.

39a JokK 5:20, 23, 25.

40a Mrm 6:6–18.

41a 2 Nef 26:24.

43a 2 Nef 1:5.

44a Etr 13:20–21.

46a 3 Nef 27:11.

ir mane liūdina, kad turėčiau jas prarasti.

47 Bet ką dar galėjau padaryti savo vynuogyne? Argi aš atpalaidavau savo ranką, idant nepuoselėčiau jo? Ne, aš puoselėjau jį ir apkasiau jį, ir apgenėjau, ir ėmėžiau; ir aš esu „ištiesęs savo ranką jau beveik visą dieną, ir ^bpabaiga artėja. Ir mane liūdina tai, kad turėčiau iškirsti visus savo vynuogyno medžius ir ėmesti juos į ugnį, kad sudegtų. Kas sugadino mano vynuogyną?

48 Ir buvo taip, kad tarnas tarė savo šeiminkui: Ar tik ne iškilumas tavo vynuogyno – argi jo šakos nepergalėjo šaknų, kurios yra geros? Ir kadangi šakos pergalėjo jo šaknis, štai jos augo greičiau už šaknų stiprumą, perimdamos stiprumą sau. Štai, aš sakau, argi ne dėl šitos priežasties tavo vynuogyno medžiai sugedo?

49 Ir buvo taip, kad vynuogyno Viešpats tarė tarnui: Nueikime ir iškirskime vynuogyno medžius, ir ėmeskime juos į ugnį, kad jie neužgriozdintų mano vynuogyno žemės, nes aš padariau viską. Ką gi dar galėjau padaryti dėl savo vynuogyno?

50 Bet štai, tarnas tarė vynuogyno Viešpačiui: Pasigailėk jo „dar kurį laiką.

51 Ir Viešpats tarė: Taip, aš pasigailėsiu jo dar kurį laiką, nes mane liūdina, kad turėčiau prarasti savo vynuogyno medžius.

52 Todėl paimkime „šakų nuo tų, kurias pasodinau žemiau-

siose savo vynuogyno dalyse, ir iškiepykime jas į medį, iš kur jos išaugo; ir išlaužkime tas medžio šakas, kurių vaisius pats karčiausias, o jų vietoje iškiepykime prigimtines medžio šakas.

53 Ir aš tai padarysiu, kad medis nežūtų, kad galbūt išsaugočiau sau jo šaknis savo tikslui.

54 Ir štai, šaknys prigimtinių medžio šakų, kurias pasodinau ten, kur norėjau, vis dar gyvos; todėl, kad ir jas išsaugočiau savo tikslui, aš paimsiu šio medžio šakų ir „iškiepysiu jas į anas. Taip, aš iškiepysiu į jas jų motininio medžio šakas, kad išsaugočiau sau ir šaknis, kad pakankamai sustiprėjusios galbūt jos vestų man gerą vaisių ir aš vis dar džiauščiausi savo vynuogyno vaisiumi.

55 Ir buvo taip, kad jie paėmė [šakų] nuo sulaukėjusio prigimtinių medžio ir iškiepijo į prigimtinius medžius, kurie taip pat buvo sulaukėję.

56 Ir jie taip pat paėmė šakų nuo prigimtinių medžių, kurie sulaukėjo, ir iškiepijo į jų motininį medį.

57 Ir vynuogyno Viešpats sakė tarnui: Neišlaužk iš medžių laukinių šakų, išskyrus pačias karčiausias; ir iškiepyk į juos taip, kaip pasakiau.

58 Ir mes vėl puoselėsime vynuogyno medžius ir apgenėsime jų šakas; ir išlaužysime iš medžių tas šakas, kurios pribrendusios, kurios turi žūti, ir ėmesime jas į ugnį.

47a 2 Nef 28:32; JokK 6:4.
b RR Pasaulis – Pasaulio

pabaiga.
50a JokK 5:27.
52a RR Izraelis – Izraelio

surinkimas.
54a 1 Nef 15:12–16.

59 Ir tai aš darau tam, kad galbūt jų šaknys dėl savo gerumo galėtų įgyti stiprybės; ir kad dėl šakų pakeitimo gerosios nugaltėtų piktašias.

60 Ir kadangi aš išsaugojau prigimtinės šakas ir jų šaknis, ir prigimtinės šakas vėl iškiepijau į jų motininį medį, ir išsaugojau jų motininio medžio šaknis, kad galbūt mano vynuogyno medžiai vėl vestų „gerą vaisių ir kad vėl džiaugčiausi savo vynuogyno vaisiumi, ir galbūt galėčiau nepaprastai džiūgauti, jog išsaugojau pirmojo vaisiaus šaknis ir šakas;

61 todėl eik ir pašauk „tarnus, idant visomis savo išgalėmis stropiai ^bdirbtume vynuogyne, kad paruoštume kelią, kad vėl atvesčiau prigimtinių vaisių, prigimtinių vaisių, kuris yra geras ir vertingiausias iš visų kitų vaisių.

62 Todėl eikime ir dirbkime visomis savo išgalėmis šį paskutinį kartą, nes štai artėja pabaiga ir aš paskutinį kartą apgenėsiu savo vynuogyną.

63 Iškiepykite šakas; pradėkite nuo „paskutiniųjų, kad jos būtų pirmos ir kad pirmosios būtų paskutinės, ir apkaskite medžius, tiek senus, tiek ir jaunus, pirmus ir paskutinius, ir paskutinius ir pirmus, kad visi vėl būtų puoselėjami, paskutinį kartą.

64 Todėl apkaskite ir apgenėkite juos, ir įmėžkite juos dar sykį, paskutinį kartą, nes artėja pabaiga. Ir jei būtų taip, kad šie

paskutiniai skiepai augs ir ves prigimtinių vaisių, tada paruošite jiems vietą, kad galėtų augti.

65 O jiems pradėjus augti, pašalinkite šakas, vedančias kartu vaisių, pagal gerųjų stiprumą ir dydį; ir blogųjų „nepašalinkite visų iš karto, kad jų šaknys nebūtų per stiprios skiepai, ir jų skiepas nežūtų, ir aš neprarasčiau savo vynuogyno medžių.

66 Nes mane liūdina, kad turėčiau prarasti savo vynuogyno medžius; todėl šalinkite blogąsias pagal tai, kaip augs gerosios, kad šaknys ir viršūnės būtų vienodai stiprios, kol gerosios pergalės blogąsias, o blogosios bus iškirstos bei įmestos į ugnį, kad neužgriozdintų mano vynuogyno žemės; ir taip aš iššluosiu blogąsias iš savo vynuogyno.

67 Ir šakas iš prigimtinio medžio aš vėl iškiepysiu į prigimtinių medį;

68 ir šakas iš prigimtinio medžio aš iškiepysiu į medžio prigimtinės šakas; ir taip aš vėl surinksiu juos daiktan, todėl jie ves prigimtinių vaisių ir bus viena.

69 O blogosios bus „išmestos lauk, taip, būtent iš visos mano vynuogyno žemės; nes štai, tik šį vieną kartą aš apgenėsiu savo vynuogyną.

70 Ir buvo taip, kad vynuogyno Viešpats pasiuntė savo „tarną; ir tarnas nuėjo, ir padarė, kaip Viešpats buvo jam įsakęs, ir

60a Iz 27:6.

61a JokK 6:2; DS 24:19.

b DS 39:11, 13, 17.

63a 1 Nef 13:42;

Etr 13:10–12.

65a DS 86:6–7.

69a 1 Nef 22:15–17, 23;

2 Nef 30:9–10.

70a DS 101:55; 103:21.

atsivedė kitus tarnus; ir jų buvo ^bnedaug.

71 Ir vynuogyno Viešpats tarė jiems: Eikite ir ^adirbkite vynuogyne visomis savo išgalėmis. Nes tai ^bpaskutinis kartas, kada aš puoselėju savo vynuogyną; nes pabaiga čia pat, ir sezonas greitai ateina; ir jei dirbsite su manimi visomis savo išgalėmis, jūs ^cdžiaugsitės vaisiumi, kuri susikrausiu sau pačiam kitam laikmečiui, kuris netrukus ateis.

72 Ir buvo taip, kad tarnai nuėjo ir dirbo visomis savo išgalėmis; ir vynuogyno Viešpats taip pat dirbo su jais; ir jie visame kame pakluso vynuogyno Viešpaties įsakymams.

73 Ir vynuogyne vėl pradėjo rasti prigimtinis vaisius; ir prigimtinės šakos pradėjo augti ir nepaprastai suvešėjo; laukines šakas laužė ir metė lauk, o jo šaknį ir viršūnę jie palaikė vienodo stiprumo.

74 Ir taip jie dirbo su visu stropumu, pagal vynuogyno Viešpaties įsakymus tol, kol blogąsias šakas išmetė lauk iš vynuogyno ir Viešpats išsaugojo sau prigimtinus medžius, kad jie vėl vedė prigimtinį vaisių; ir jie tapo kaip ^avienas kūnas; ir vaisiai buvo vienodi; ir vynuogyno Viešpats išsaugojo sau prigimtinį vaisių, kuris nuo pradžios buvo jam pats vertingiausias.

75 Ir buvo taip, kad vynuogyno Viešpats, pamatęs, jog jo vaisius

geras ir kad jo vynuogynas jau nebesugedęs, pasišaukė savo tarnus ir tarė jiems: Štai šį paskutinį kartą mes puoselėjome vynuogyną; ir tu matai, kad aš padariau pagal savo valią; ir išsaugojau prigimtinį vaisių, taigi jis geras, lygiai toks, koks buvo pradžioje. Ir ^apalaimintas tu; kadangi stropiai dirbote su manimi mano vynuogyne ir vykdėte mano įsakymus, ir vėl atvedėte man ^bprigimtinį vaisių, taigi mano vynuogynas jau nebesugedęs ir blogosios išmestos lauk, štai jūs džiaugsitės su manimi dėl mano vynuogyno vaisiaus.

76 Nes štai, ^ailgam laikui aš susikrausiu sau savo vynuogyno vaisiaus kitam sezonui, kuris greitai ateina; ir paskutinį kartą aš puoselėjau savo vynuogyną ir apgenėjau jį, ir apkasiau jį, ir įmėžiau jį; todėl aš susikrausiu sau vaisiaus ilgam laikui, pagal tai, ką esu kalbėjęs.

77 Ir kai ateis laikas, kad piktas vaisius vėl ateis į mano vynuogyną, tada nurodysiu surinkti gerą ir blogą; ir gerą aš pasilauksiu sau, o blogą išmesiu lauk, kur jam vieta. Ir tada ateina ^asezonas ir pabaiga; ir savo vynuogyną aš nurodysiu ^bsudeginti ugnimi.

6 SKYRIUS

Paskutinėmis dienomis Viešpats susigražins Izraelį. Pasaulis bus

70b 1 Nef 14:12.

71a Mt 21:28; JokK 6:2–3;
DS 33:3–4.

b DS 39:17; 43:28–30.

c DS 18:10–16.

74a DS 38:27.

75a 1 Nef 13:37.

b RR Izraelis.

76a 1 Nef 22:24–26.

RR Tūkstantmetis.

77a Apr 20:2–10;

DS 29:22–24;

43:29–33; 88:110–116.

b RR Pasaulis – Pasaulio pabaiga.

sudegintas ugnimi. Žmonės turi sekti Kristumi, kad išvengtų ugnies ir sieros ežero. Apie 544–421 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, štai, mano broliai, kadangi sakiau jums, kad pranašausiu, štai mano pranašystė – kad tai, ką šitas pranašas “Zenasas kalbėjo apie Izraelio namus, kur jis prilygino juos kultūriniam alyvmedžiui, tikrai įvyks.

2 Ir diena, kurią jis vėl pajudins savo ranką antrą kartą “susigrąžinti savo žmones, yra ta diena, taip, būtent paskutinis kartas, kada Viešpaties ^btarnai ateis su jo ‘galia’ puoselėti ir genėti jo ‘vynuogyno; ir po to netruks ateiti ^fpabaiga.

3 Ir kaip palaiminti tie, kas stropiai dirbo jo vynuogyne; ir kaip prakeikti tie, kurie bus išmesti lauk, kur jiems ir vieta! Ir pasaulis bus “sudegintas ugnimi.

4 Ir kaip gailestingas mūsų Dievas mums, nes jis atsimena “Izraelio namus – tiek šaknis, tiek ir šakas; ir jis tiesia savo ^brankas į juos visą dieną; o jie yra ‘kietasprandžiai ir prieštaraujantys žmonės; bet visi, kurie neužkietins savo širdžių, bus išgelbėti Dievo karalystėje.

5 Todėl, mano mylimi broliai, aš prašau jus visu rimtumu, kad atgailautumėt ir ateitumėt

visa širdimi, ir “glaustumėtės prie Dievo, kaip jis glaudžiasi prie jūsų. Ir kol jo gailestingumo ^branka ištiesta į jus dienos šviesoje, neužkietinkite savo širdžių.

6 Taip, šiandien, jei išgirsite jo balsą, neužkietinkite savo širdžių; nes kam jums “mirti?

7 Nes štai, po to, kai visą dieną buvote maitinami geruoju Dievo žodžiu, nejaugi atvesite pikta vaisių, kad būtumėte “nukirsti ir įmesti į ugnį?

8 Štai, argi atmesite šiuos žodžius? Argi atmesite pranašų žodžius; ir argi atmesite visus žodžius, kurie buvo pasakyti apie Kristų po to, kai tiek daug žmonių kalbėjo apie jį; ir paneigsite gerąjį Kristaus žodį ir Dievo galia, ir Šventosios Dvasios “dovana, ir užgniausite Šventąją Dvasią, ir tyčiositės iš didžiojo išpirkimo plano, kuris buvo paruoštas jums?

9 Argi nežinote, kad jei tai darysite, išpirkimo ir prisikėlimo jėga, kuri yra Kristuje, atves jus su gėda ir baisia “kalte stoti priešais Dievo ^bteismo pertvarą?

10 Ir pagal “teisingumo galia, nes teisingumas negali būti atmestas, turėsite eiti šalin į ugnies ir sieros ^bežerą, kurio liepsnos yra neužgesinamos ir kurio dūmai kyla aukštyn per amžių

6 1a JokK 5:1.

2a 1 Nef 22:10–12;

DS 110:11.

RR Sugrąžinimas, evangelijos.

b JokK 5:61.

c 1 Nef 14:14.

d JokK 5:71.

e RR Viešpaties

vynuogynas.

f 2 Nef 30:10.

3a 2 Nef 27:2; JokK 5:77;

3 Nef 25:1.

4a 2 Sam 7:24.

b JokK 5:47.

c Mzj 13:29.

5a RR Vienybė.

b Al 5:33–34; 3 Nef 9:14.

6a Ez 18:21–23.

7a Al 5:51–52;

3 Nef 27:11–12.

8a RR Dovana, Šventosios Dvasios.

9a Mzj 15:26.

RR Kaltė.

b RR Teismas, paskutinytis.

10a RR Teisingumas.

b 2 Nef 28:23.

RR Pragaras.

amžius, ugnies ir sieros ežerą, kuris yra „begalinė“ kankynė.

11 O tad, mano mylimi broliai, atgailaukite ir įeikite pro „ankštus vartus ir toliau eikite tuo keliu, kuris yra siauras, kol įgysite amžinąjį gyvenimą.

12 O, būkite „išmintingi; ką dar begaliu pasakyti?

13 Galiausiai, aš atsisveikinu su jumis, kol pasitiksiu jus priešais maloningąjį Dievo teismo pertvarą, kuri persmelkia nelabuosius „baisiu siaubu ir baime. Amen.

7 SKYRIUS

Šeremas neigia Kristų, ginčijasi su Jokūbu, reikalauja ženkle, ir Dievas jį išstinka. Visi pranašai kalbėjo apie Kristų ir jo apmokėjimą. Nefitai pragyveno savo dienas kaip klajūnai, gimę suspaudime ir nekenčiami lamanitų. Apie 544–421 m. prieš Kristaus gim.

IR dabar, buvo taip, kad praėjus keletui metų tarp Nefio žmonių atėjo vyras, vardu Šeremas.

2 Ir buvo taip, kad jis pradėjo pamokslauti tarp žmonių ir skelbti jiems, kad nebus jokio Kristaus. Ir jis skelbė daug to, kas pataikavo žmonėms; ir tai jis darė, kad sugriautų Kristaus doktriną.

3 Ir jis taip stropiai darbavosi, kad nuklaidintų žmonių širdis, jog nuklaidino daugelį širdžių; ir žinodamas, kad aš, Jokūbas,

tikėjau Kristų, kuris turi ateiti, jis ilgai ieškojo progos ateiti pas mane.

4 Ir jis buvo išsimokslinęs, taigi tobulai žinojo žmonių kalbą, todėl sugebėjo didžiai pataikauti ir įtaigiai kalbėti, vertinant pagal velnio galią.

5 Ir jis vylėsi nukreipti mane nuo mano tikėjimo, nepaisant daugelio „apreiškimų ir daugelio dalykų, kuriuos apie tai mačiau; nes aš tikrai mačiau angelus, ir jie tarnavo man. Ir taip pat aš girdėjau Viešpaties balsą, kuris laikas nuo laiko man tiesiogiai kalbėjo; todėl manęs nukreipti buvo neįmanoma.

6 Ir buvo taip, kad jis atėjo pas mane ir taip man kalbėjo, sakydamas: Broli Jokūbai, aš ilgai ieškojau progos pasikalbėti su tavimi; nes girdėjau ir žinau, kad tu daug keliauji, pamokslaudamas apie tai, ką jūs vadinate evangelija, arba Kristaus doktrina.

7 Ir jūs nuklaidinote daugelį šitų žmonių, todėl jie iškreipia teisingą Dievo kelią ir „nesilaiko Mozės įstatymo, kuris ir yra teisingas kelias, ir Mozės įstatymą iškeičia į garbinimą esybės, kuri, pasak tavęs, ateis po daugelio šimtmečių. Ir dabar štai, aš, Šeremas, pareiškiu tau, kad tai piktžodžiavimas; nes joks žmogus nežino tokių dalykų; nes jis^b negali pasakyti apie tai, kas įvyks. Ir taip Šeremas ginčijosi su manimi.

10c DS 19:10–12.
d RR Pasmerkimas,
pasmerkumas.
11a 2 Nef 9:41.

12a Mrm 9:28.
13a Al 40:14.
7 5a 2 Nef 11:3;
JokK 2:11.

7a JokK 4:5.
7b Al 30:13.

8 Bet štai, Viešpats Dievas įliejo savo „Dvasios į mano sielą tiek, kad aš pergalejau jį visuose jo žodžiuose.

9 Ir aš tariau jam: Ar tu neigi Kristų, kuris ateis? Ir jis tarė: Jei egzistuočiau Kristus, aš jo neneigčiau; bet aš žinau, kad Kristaus nėra, nebuvo ir niekada nebus.

10 Ir aš tariau jam: Ar tiki Raštais? Ir jis tarė: Taip.

11 Ir aš tariau jam: Tada tu jų nesupranti; nes jie tikrai liudija apie Kristų. Štai, sakau tau, kad nei vienas iš pranašų nėra rašęs nei „pranašavęs nieko, kas nebūtų apie Kristų.

12 Ir tai dar ne viskas – tai buvo man atskleista, nes aš girdėjau ir mačiau; ir tai buvo taip pat atskleista man Šventosios Dvasios „galia; todėl žinau, kad jei nebūtų įvykdytas apmokėjimas, visa žmonija ^bprapultų.

13 Ir buvo taip, kad jis tarė man: Parodyk man „ženklą ta Šventosios Dvasios galia, kurios dėka tu tiek daug žinai.

14 Ir aš tariau jam: Kas aš toks, kad gundyčiau Dievą rodyti tau ženklą dėl to, ką tu ir taip žinai esant „tiesa? Tu vis tiek tai neigsi, kadangi esi ^bvelnio. Tačiau tebūna ne mano valia; bet jei Dievas ištiks tave, tegul tai bus tau ženklas, kad jis

turi galią tiek danguje, tiek ir žemėje ir taip pat, kad Kristus ateis. Ir teįvyksta, o Viešpatie, tavo valia, o ne mano.

15 Ir buvo taip, kad kai aš, Jokūbas, pasakiau šituos žodžius, Viešpaties galia taip ištikėjo jį, kad jis parkrito ant žemės. Ir buvo taip, kad jį slaugė daugelį dienų.

16 Ir buvo taip, kad jis tarė žmonėms: Susirinkite rytoj, nes aš mirsiu; todėl prieš numirdamas noriu kalbėti žmonėms.

17 Ir buvo taip, kad rytojaus dieną susirinko minia; ir jis kalbėjo jiems atvirai, ir paneigė tai, ko jis mokė juos, ir išpažino Kristų ir Šventosios Dvasios galią bei angelų tarnavimą.

18 Ir jis atvirai jiems kalbėjo, kad buvo „apgautas ^bvelnio galios. Ir kalbėjo apie pragarą ir amžinybę, ir apie amžinąją bausmę.

19 Ir jis tarė: Bijau, kad padariau „neatleistiną nuodėmę, kadangi melavau Dievui; nes neigiau Kristų ir sakiau, kad tikiu Raštais; o jie tikrai liudija apie jį. Ir kadangi taip melavau Dievui, labai bijau, kad mano padėtis bus ^bbaisi; bet aš prisipažįstu Dievui.

20 Ir buvo taip, kad pasakęs šituos žodžius jis daugiau nebegalėjo kalbėti ir „atidavė dvasią.

8a RR Įkvėpimas, įkvėpti.
11a Apr 19:10;
1 Nef 10:5;
JokK 4:4;
Mzj 13:33–35;
DS 20:26.
RR Jėzus Kristus.
12a RR Dievas, Dievybė –

Dievas Šventoji Dvasia; Šventoji Dvasia.
b 2 Nef 2:21.
13a Mt 16:1–4;
Al 30:43–60.
RR Ženklas.
14a Al 30:41–42.
b Al 30:53.

18a Al 30:53.
RR Apgavystė, apgauti, apgaulė.
b RR Velnias.
19a RR Neatleistina nuodėmė.
b Mzj 15:26.
20a Jer 28:15–17.

21 Ir kai minia matė, kad jis tai kalbėjo prieš atiduodamas dvasią, jie buvo nepaprastai apstulbinti; tiek, kad ant jų nusi-leido Dievo galia, ir jie buvo taip ^asukrėsti, kad parpuolė ant žemės.

22 Dabar, tai buvo malonu man, Jokūbui, nes to aš ir prašiau savo Tėvą, kuris yra danguje; nes jis išgirdo mano prašymą ir atsakė į mano malda.

23 Ir buvo taip, kad tarp žmonių vėl buvo atstatyta taika ir Dievo meilė; ir jie ^atyrinėjo Raštus ir nebepaisė šio nelabo vyro žodžių.

24 Ir buvo taip, kad buvo išgalvota daug priemonių, kaip ^apataisyti ir sugražinti lamanitus į tiesos pažinimą; bet tai buvo ^bbergždžia, nes jie mėgavosi ^ckarais ir ^dkraujo liejimu ir turėjo amžiną ^eneapykantą mums, savo broliams. Ir jie nuolat kėsinosi sunaikinti mus savo ginklų galia.

25 Todėl Nefio žmonės įsitvirtino prieš juos savo ginklais ir visomis savo išgalėmis, pasitikėdami Dievu ir savo išgelbėjimo

^auola; todėl kol kas jie tapo savo priešų nugalėtojais.

26 Ir buvo taip, kad aš, Jokūbas, pasenau; ir šitos liaudies metraštis saugomas ^akitose Nefio plokštelėse, todėl aš baigiu šį metrašį, pareikšdamas, kad parašiau pagal geriausią savo žinojimą, ir sakydamas, kad laikas mums prabėgo, o tuo pačiu ir mūsų ^bgyvenimai prabėgo lyg sapnas; mes buvome vieniša ir santūri liaudis, klajūnai, išmesti iš Jeruzalės, gimę suspaudime tyruose ir nekenčiami savo brolių, kas sukėlė karus ir kovas; todėl mes gedėjome visas savo dienas.

27 Ir aš, Jokūbas, mačiau, kad netrukus turėsiu nužengti į savo kapą; todėl tariau savo sūnui ^aEnosui: Paimk šitas plokšteles. Ir aš persakiau tai, ką man ^bįsakė mano brolis Nefis, ir jis pažadėjo paklusti įsakymams. Ir aš baigiu savo aprašymą ant šių plokštelių, glaustą aprašymą; ir aš atsi-sveikinu su skaitytoju, tikėdamasis, kad daugelis mano brolių perskaitys mano žodžius. Sudie, broliai.

ENOSO KNYGA

Enosas karštai meldžiasi ir gauna savo nuodėmių atleidimą. Viešpaties balsas ateina į jo protą, pažadėdamas lamanitams išgelbėjimą

ateityje. Nefitai stengiasi pataisyti lamanitus. Enosas džiūgauja dėl savo Išpirkėjo. Apie 420 m. prieš Kristaus gim.

21a Al 19:6.

23a Al 17:2.

24a En 1:20.

^b En 1:14.

^c Mzj 10:11–18.

^d Jar 1:6; Al 26:23–25.

^e 2 Nef 5:1–3;

Mzj 28:2.

25a RR Uola, akmuo.

26a 1 Nef 19:1–6;

Jar 1:14–15.

RR Plokštelės.

^b Jok 4:14.

27a En 1:1.

^b JokK 1:1–4.

ŠTAI, buvo taip, kad aš, ^aEnosas, žinodamas, kad mano tėvas ^bbuvo teisus vyras – nes ^cmokė mane savo kalbos ir Viešpaties ^dugdymo bei pamokymo – ir tebūna palaimintas dėl to mano Dievo vardas...

2 Ir aš papasakosiu jums apie ^akovą, kurią kovojau Dievo akivaizdoje, kol gavau savo nuodėmių ^batleidimą.

3 Štai, išėjau aš į mišką medžioti žvėrių; ir žodžiai, kuriuos dažnai girdėjau savo tėvą kalbant apie amžinąjį gyvenimą ir šventųjų ^adžiaugsmą, giliai ^bįsismelkė į mano širdį.

4 Ir mano siela ^aalko; ir aš ^batsiklaupiau priešais savo Suvėrėją, ir šaukiausi jo, karštai ^cmelsdamas ir prašydamas dėl savo sielos; ir ištisa dieną šaukiausi jo; taip, ir kai atėjo naktis, aš vis dar kėliau aukštyn savo balsą, tad jis pasiekė dangus.

5 Ir atėjo man ^abalsas, sakantis: Enosai, tavo nuodėmės tau atleistos, ir tu būsi palaimintas.

6 Ir aš, Enosas, žinojau, kad Dievas negalėjo pameluoti; tad mano kaltė buvo nušluota.

7 Ir aš tariau: Viešpatie, kaip tai padaryta?

8 Ir jis man tarė: Dėl tavo ^atikėjimo Kristumi, kurio tu niekada

prieš tai nei matei, nei girdėjai. Ir daug metų praeis, kol jis apreišk save kūne; todėl štai, tavo tikėjimas padarė tave ^bsveiką.

9 Dabar, buvo taip, kad išgiręs šiuos žodžius aš ėmiau ^atrokšti gerovės savo broliams nefitams; todėl ^bišliejau Dievui dėl jų visą savo sielą.

10 Ir kol aš taip kovojau dvasioje, štai Viešpaties balsas vėl atėjo į mano ^aprotą, sakydamas: Aš aplankysiu tavo brolius sulig jų stropumu vykdant mano įsakymus. Aš ^batidaviau jiems šią žemę, ir tai yra šventa žemė; ir aš ^cneprakeiksiu jos, nebent dėl nedorybės; todėl aš aplankysiu tavo brolius, kaip esu pasakęs; ir jų prasižengimus nuleisiu sielvartu ant jų pačių galvų.

11 Ir kai aš, Enosas, išgirdau šiuos žodžius, mano tikėjimas pasidarė nepajudinamas Viešpatyje; ir aš meldžiausi jam su daugeliu ilgų pastangų dėl savo brolių lamanitų.

12 Ir buvo taip, kad po to, kai su visu stropumu ^ameldžiausi ir darbavausi, Viešpats tarė man: Dėl tavo tikėjimo aš duosiu tau pagal tavo ^bnorus.

13 Ir dabar štai, ko aš norėjau iš jo: jei būtų taip, kad mano žmonės, nefitai, įpultų į prasižengimą ir koku nors būdu

[ENOSO]

1 1a RR Enosas, Jokūbo sūnus.

b 2 Nef 2:2–4.

c 1 Nef 1:1–2.

d Ef 6:4.

2a Pr 32:25–33; Al 8:10.

RR Atgailauti, atgaila.

b RR Nuodėmių atleidimas.

3a RR Džiaugsmas.

b 1 Nef 10:17–19;

Al 36:17–21.

4a 2 Nef 9:51; 3 Nef 12:6.

b RR Pagarbumas.

c RR Malda.

5a RR Apreiškimas.

8a Etr 3:12–13.

RR Tikėjimas, tikėti.

b Mt 9:22.

9a 1 Nef 8:12; Al 36:24.

b 2 Nef 33:3; MŽ 1:8;

Al 34:26–27.

10a RR Įkvėpimas,

įkvėpti; Protas.

b 1 Nef 2:20.

c Etr 2:7–12.

12a Mrm 5:21; 9:36.

b Ps 37:4; 1 Nef 7:12;

Hel 10:5.

būtų „sunaikinti, o lamanitai nebūtų sunaikinti, kad Viešpats Dievas ^bišsaugotų mano žmonių, nefitų, metraštį; netgi jei tai būtų jo šventos rankos galia, idant kada nors ateityje jis būtų ^catneštas lamanitams, kad galbūt jie būtų ^datvesti į išgelbėjimą;

14 nes dabar, mūsų pastangos sugražinti juos į tikrąjį tikėjimą buvo ^abergždžios. Ir jie prisiekė savo rūstybėje, kad, jei bus įmanoma, ^bsunaikins mūsų metraščius ir mus, ir taip pat visas mūsų tėvų tradicijas.

15 Todėl aš, žinodamas, kad Viešpats Dievas pajėgus ^aišsaugoti mūsų metraščius, nuolat šaukiausi jo, nes jis pasakė man: Ko tik prašysi tikėjime, tikėdamas, kad gausi, Jėzaus Kristaus vardu, tu tai gausi.

16 Ir aš tikėjau, ir šaukiausi Dievo, kad jis ^aišsaugotų ^bmetraščius; ir jis sudarė sandorą su manimi, kad ^cišneš juos lamanitams jam tinkamu metu.

17 Ir aš, Enosas, žinojau, kad tai įvyks pagal sandorą, kurią jis sudarė; todėl mano siela ilsėjosi.

18 Ir Viešpats tarė man: Tavo tėvai taip pat manęs šito prašė; ir tai bus padaryta jiems pagal jų tikėjimą, nes jų tikėjimas buvo kaip tavo.

19 Ir dabar, buvo taip, kad aš, Enosas, vaikščiojau tarp Nefio

žmonių, pranašaudamas apie tai, kas bus, ir liudydamas apie tai, ką girdėjau ir mačiau.

20 Ir aš liudiju, kad Nefio žmonės stropiai stengėsi sugražinti lamanitus į tikrąjį tikėjimą Dievu. Bet mūsų ^apastangos buvo bergždžios; jų neapykanta buvo išitvirtinusi, ir juos vedė jų blogoji prigimtis, taigi jie tapo laukiniais ir žiauriais, ir ^bkraujo trokštančiais žmonėmis, pilnais ^cstambeldystės ir nešvaros; mintančiais plėšriais žvėrimis; gyvenančiais palapinėse ir klajojančiais po tyrus su trumpu odiniu strėnų raiščiu ir skustomis galvomis; ir jie puikiai valdė ^dlanką, kardą bei kirvį. Ir daugelis jų nevalgė nieko kito, kaip tik žalią mėsa; ir jie nuolat stengėsi mus sunaikinti.

21 Ir buvo taip, kad Nefio žmonės dirbo žemę ir ^aaugino visokius grūdus ir vaisius, ir kaimenes bandų, ir kaimenes visokių įvairių rūšių galvijų, ir ožkas, ir laukinius ožius, ir taip pat daug arklų.

22 Ir tarp mūsų buvo nepaprastai daug ^apranašų. O žmonės buvo ^bkietasprandžiai, sunkiai suprantantys žmonės.

23 Ir nebuvo nieko kito, kaip tik nepaprastas ^agriežtumas, ^bpamokslavimas bei pranašavimas apie karus ir kovas, ir

13a Mrm 6:1, 6.

b MŽ 1:6–11;

Al 37:2.

c Al 37:19;

Etr 12:22;

DS 3:18.

d Al 9:17.

14a JokK 7:24.

b Mrm 6:6.

15a RR Raštai – Raštai

turi būti išsaugoti.

16a 3 Nef 5:13–15;

DS 3:19–20; 10:46–50.

b RR Mormono Knyga.

c 2 Nef 27:6.

20a Mor 9:6.

b Jar 1:6.

c Mzj 9:12.

RR Stambeldystė.

d Mzj 10:8.

21a Mzj 9:9.

22a MŽ 1:16–18.

b Jar 1:3.

23a 1 Nef 16:2;

2 Nef 33:5.

b RR Pamokslauti,

skelbti.

sunaikinimus bei nuolatinis ^cpriminimas jiems apie mirtį ir amžinybės trukmę, ir teismus, ir Dievo galia; ir visa tai – ^dnuolatinis jų raginimas, norint išlaikyti juos Viešpaties baimėje. Aš sakau, kad nebuvo nieko, išskyrus tai ir nepaprastą kalbos teisumą, kas galėtų juos sulaikyti nuo greito smukimo į sunaikinimą. Ir taip aš rašau apie juos.

24 Ir per savo dienas aš mačiau karų tarp nefitų ir lamanitų.

25 Ir buvo taip, kad aš paseinau, ir šimtas septyniasdešimt devyneri metai praėjo nuo to laiko, kada mūsų tėvas Lehis ^apaliko Jeruzalę.

26 Ir aš mačiau, kad netrukus

turėsiu nužengti į savo kapą, ir buvau paveiktas Dievo galia, kad turiu pamokslauti ir pranašauti šitiems žmonėms, ir skelbti žodį pagal tiesą, kuri yra Kristuje. Ir tai aš skelbiau per visas savo dienas ir tuo džiūgavau labiau negu pasaulio dalykais.

27 Ir aš netrukus einu į savo ^apoilsio vietą, kuri yra su mano Išpirkeju; nes žinau, kad jo dėka ilsėsiuos. Ir aš džiaugiuosi ta diena, kada mano ^bmirtingasis apsirengs ^cnemirtingumu ir stos priešais jį; tada išvysiu jo veidą su džiaugsmu, ir jis tars man: Ateik pas mane, palaimintasis, štai tau paruošta vieta mano Tėvo ^dbuveinėse. Amen.

JAROMO KNYGA

Nefitai laikosi Mozės įstatymo, žvelgia ateitin, laukdami ateinant Kristaus ir klesti šalyje. Daug pranašų darbuojasi, kad išlaikytų žmones tiesos kelyje. Apie 399–361 m. prieš Kristaus gim.

DABAR štai, aš, Jaromas, rašau keletą žodžių pagal savo tėvo Enoso įsakymą, kad būtų vedama mūsų ^agenealogija.

2 O kadangi ^ašitos plokštelės ^bmažos ir kadangi tai ^cužrašyta norint padėti mūsų broliams ^dlamanitams, todėl būtinai turiu

nors truputį parašyti; bet aš nerašysiu savo pranašysčių ir savo apreiškimų. Nes ką gi galiu parašyti daugiau negu mano tėvai yra užrašę? Nes argi jie neapreiškė išgelbėjimo plano? Aš sakau jums: taip; ir to man pakanka.

3 Štai, reikėtų daug ką padaryti tarp šių žmonių, nes jų širdys kietos ir ausys kurčios, ir protai akli, ir sprandai ^akieti; nepaisant to, Dievas jiems nepaprastai gailestingas ir kol kas dar ^bnenušlavė jų nuo šios žemės veido.

23c Hel 12:3.

d Jar 1:12; Al 31:5.

25a 1 Nef 2:2–4.

27a RR Atilsis, poilsis.

b RR Mirtingas,

mirtingumas.

c RR Nemirtingas,

nemirtingumas.

d Jn 14:2–3;

Etr 12:32–34;

DS 72:4; 98:18.

[JAROMO]

1 1a 1 Nef 3:12; 5:14.

2a JokK 3:14; Om 1:1.

b 1 Nef 6:1–6.

c RR Raštai – Raštų vertingumas.

d 2 Nef 27:6;

Mrm 5:12.

3a En 1:22–23.

b Etr 2:8–10.

4 Ir tarp mūsų yra daug tokių, kurie gauna daug „apreiškimų, nes ne visi jie kietasprandžiai. Ir visi, kurie nėra kietasprandžiai ir tiki, ^bbendrauja su Šventąja Dvasia, kuri apreiškia žmonių vaikams pagal jų tikėjimą.

5 Ir dabar, štai, du šimtai metų praėjo, ir Nefio žmonės sustiprėjo šalyje. Jie stengėsi „laikytis Mozės įstatymo ir pašvęsti ^bšabo dieną Viešpačiui. Ir jie „nešventvagiavo ir „nepiktžodžiavo. Ir šalies įstatymai buvo nepaprastai griežti.

6 Ir jie plačiai pasklido ant žemės veido. Taip pat ir lamanitai. O šie buvo daug gausesni už nefitus; ir jiems patiko „žudyti, ir jie gerdavo žvėrių kraują.

7 Ir buvo taip, kad jie daug kartų ėjo kautis prieš mus, nefitus. Bet mūsų „karaliai ir mūsų vadovai tikėjimu į Viešpatį buvo galingi vyrai; ir jie mokė žmones Viešpaties kelių; todėl mes atrėmėme lamanitus ir nušlavėme juos nuo savo „žemių, ir pradėjome tvirtinti savo miestus ir visas kitas savo paveldo vietas.

8 Ir mūsų nepaprastai padaugėjo, ir mes pasklidome ant šios žemės veido, ir tapome nepaprastai turtingi aukso ir sidabro, ir vertingų daiktų, ir puikių medžio dirbinių, ir pastatų, ir įrengimų, ir taip pat geležies ir vario, ir skaitvario, ir plieno,

gaminome visokius įvairių rūšių įrankius žemei dirbti bei karo „ginklus – taip, nusmailintą strėlę ir strėlinę, ir strėlytę, ir ietį, ir visaip ruošėmės karui.

9 Ir taip pasiruošus sutikti lamanitus, jie neįveikė mūsų. Bet buvo patvirtintas Viešpaties žodis, kurį jis kalbėjo mūsų tėvams, sakydamas: Kiek laikysitės mano įsakymų, tiek klesėtės žemėje.

10 Ir buvo taip, kad Viešpaties pranašai grasino Nefio žmonėms pagal Dievo žodį, kad jeigu jie nesilaikys įsakymų, bet įpuls į prasižengimą, jie bus „išnaikinti nuo šios žemės veido.

11 Todėl pranašai ir kunigai, ir mokytojai stropiai darbavosi, su didžiausiu kantrumu ragindami žmones būti stropius; mokydami Mozės „įstatymo ir prasmės, dėl kurios jis duotas; įtikinėdami juos ^bžvelgti ateitin, laukiant Mesijo, ir taip tikėti jį ateisiant, „lyg jis jau būtų atėjęs. Ir šitai jie juos mokė.

12 Ir buvo taip, kad tai darydami jie saugojo juos nuo „sunaikinimo ant šios žemės veido, ^bbaksnodami jų širdis žodžiu, nuolat ragindami juos atgailauti.

13 Ir buvo taip, kad praėjo du šimtai trisdešimt aštuoneri metai ir didžiąją šio laiko dalį vyko karai, kovos ir nesutarimai.

4a Al 26:22; Hel 11:23;
DS 107:18–19.

RR Apreiškimas.

b RR Šventoji Dvasia.

5a 2 Nef 25:24;

Al 34:13–14.

b Iš 35:2.

RR Šabo diena.

c RR Šventvagystė.

d RR Piktžodžiauti,
piktžodžiavimas.

6a JokK 7:24; En 1:20.

7a JokK 1:9, 11, 15.

b MŽ 1:14.

8a Mzj 10:8.

10a 1 Nef 12:19–20;

Om 1:5.

11a JokK 4:5; Al 25:15–16.

b 2 Nef 11:4;

Etr 12:18–19.

c 2 Nef 25:24–27;

Mzj 3:13; 16:6.

12a Etr 2:10.

b Al 31:5.

14 Ir aš, Jaromas, daugiau nerašau, nes plokštelės yra mažos. Bet štai, mano broliai, jūs galite pasižiūrėti kitose Nefio „plokštelėse; nes štai, ant jų išraižyti metraščiai apie mūsų karus,

pagal karalių raštus, arba tie, kuriuos jie nurodė parašyti.

15 Ir aš perduodu į savo sūnaus Omnio rankas šias plokšteles, kad jos būtų vedamos pagal mano tėvų „įsakymus.

OMNIO KNYGA

Omnis, Amaronas, Kemišas, Abinadomas ir Amalekis, kiekvienas iš eilės veda metraščius. Mozijas atranda Zarahemlos liaudį, kuri atėjo iš Jeruzalės Zedekijo dienomis. Mozijas padaromas jų karaliumi. Muleko palikuonys Zarahemloje buvo radę Koriantumrą, paskutinį iš Jareditų. Karalius Benjaminas yra Mozijo įpėdinis. Žmonės turi atnašauti savo sielą kaip atnašą Kristui. Apie 323–130 m. prieš Kristaus gim.

ŠTAI buvo taip, kad aš, Omnis, gavau įsakymą iš savo tėvo Jaromo, jog turiu šiek tiek parašyti ant šitų plokštelių, idant išsaugočiau mūsų genealogiją –

2 todėl noriu, kad žinotumėte, jog savo dienomis aš daug kovojau kalaviju, kad apsaugočiau savo žmones, nefitus, idant nepapultų į savo priešų, lamanitų, rankas. Bet štai, aš pats esu nedoras žmogus, ir nesilaikiau Viešpaties nuostatų ir įsakymų taip, kaip turėjau.

3 Ir buvo taip, kad praėjo du šimtai septyniasdešimt šešeri metai, ir mes išgyvenome daug taikos laikotarpių; ir mes išgy-

venome daug rimtų karų ir kraujo praliejimo laikotarpių. Taip, ir galiausiai, praėjo du šimtai aštuoniasdešimt dveji metai, ir aš išsaugojau šias plokšteles pagal savo tėvų „įsakymus; ir įteikiau jas savo sūnui Amaronui. Ir aš baigiu.

4 Ir dabar, aš, Amaronas, šį tą, nedaug, rašau savo tėvo knygoje.

5 Štai buvo taip, kad praėjo trys šimtai dvidešimt metų, ir nedoriausia nefitų dalis buvo „sunaikinta.

6 Nes Viešpats neleis, kad po to, kai jis išvedė juos iš Jeruzalės žemės ir saugojo, ir apsaugojo, kad nepakliūtų į savo priešų rankas, taip, jis neleis, kad nepasivirtintų jo žodžiai, kuriuos jis kalbėjo mūsų tėvams, sakydamas: Kiek laikysitės mano įsakymų, tiek klestėsite žemėje.

7 Todėl Viešpats aplankė juos didžiu teismu; tačiau jis pasigailėjo teisiųjų, kad jie nepražūtų, ir išvadavo juos iš jų priešų rankų.

8 Ir buvo taip, kad aš perdaviau plokšteles savo broliui Kemišui.

9 Dabar aš, Kemišas, šį tą įrašau toje pačioje knygoje kaip ir

mano broliis; nes štai, aš mačiau paskutinį jo įrašą, kad jis įrašė jį savo paties ranka; ir jis tai įrašė tą dieną, kada perdavė jas man. Ir tokia tvarka mes vedame metraščius, nes tai yra pagal mūsų tėvų įsakymus. Ir aš baigiu.

10 Štai, aš, Abinadomas, esu Kemišo sūnus. Štai buvo taip, kad aš mačiau daug karo ir kovos tarp savo liaudies, nefitų, ir lamanitų; ir savo paties kalaviju atėmiau gyvybę daugeliui lamanitų, gindamas savo brolius.

11 Ir štai, šitos liaudies metraštis išraižytas ant plokštelių, kurias turėjo karaliai pagal kartas; ir aš nežinau apie jokią kitą apreiškimą ar pranašystę, išskyrus aprašytuosius; todėl tai, kas reikalinga, yra parašyta. Ir aš baigiu.

12 Štai, aš, Amalekis, Abinadomo sūnus. Štai, aš šį tą papasakosiu jums apie Moziją, kuris buvo padarytas Zarahemlos šalies karaliumi; nes štai, Viešpats jį perspėjo, kad jam reikia bėgti iš „Nefio žemės, ir visi, kurie tik paklausys Viešpaties balso, taip pat turi ^bišvykti su juo iš tos žemės į tyrus.

13 Ir buvo taip, kad jis padarė taip, kaip Viešpats jam įsakė. Ir jie išvyko iš tos žemės į tyrus, visi, kas tik paklausė Viešpaties balso; ir jie buvo vedami gausiais pamokslavimais bei pranašavimais. Ir jie nuolat buvo mokomi Dievo žodžiu; ir jie buvo vedami jo rankos galia

per tyrus, kol atėjo į žemę, vadinamą Zarahemlos žeme.

14 Ir jie atrado liaudį, kuri vadinosi „Zarahemlos žmonėmis. Dabar, Zarahemlos žmonės didžiai džiūgavo; ir taip pat Zarahemla nepaprastai džiaugėsi, kadangi Viešpats atsiuntė Mozijo žmones su skaistvario ^bplokštelėmis, kuriose buvo žydų metraštis.

15 Štai buvo taip, kad Mozijas išsiaiškino, jog „Zarahemlos liaudis atėjo iš Jeruzalės tuo metu, kai ^bZedekijas, Judo karalius, buvo išvestas nelaisvėn į Babilonę.

16 Ir jie keliavo tyruose, ir Viešpaties ranka pernešė juos per didžiuosius vandenis į žemę, kur Mozijas juos atrado; ir nuo to laiko jie ten gyveno.

17 Ir tuo metu, kada Mozijas juos atrado, jie buvo tapę nepaprastai gausūs. Tačiau jie buvo išgyvenę daug karų ir rimtų kovų, ir laikas nuo laiko krisdavo nuo kalavijo; ir jų kalba buvo sugadinta; ir jie nebuvo atsinešę su savimi jokių „metraščių; ir neigė savo Kūrėjo egzistavimą; ir nei Mozijas, nei Mozijo žmonės negalėjo jų suprasti.

18 Bet buvo taip, kad Mozijas nurodė, kad juos mokytų jo kalbos. Ir buvo taip, kad po to, kai juos pamokė Mozijo kalbos, Zarahemla iš atminties pateikė savo tėvų genealogiją; ir ji yra užrašyta, bet ne šitose plokštelėse.

19 Ir buvo taip, kad Zarahemlos

12a 2 Nef 5:6–9.

^b JokK 3:4.

14a RR Zarahemla.

^b 1 Nef 3:3, 19–20;

5:10–22.

15a Mzj 25:2.

^b Jer 39:1–10;

Hel 8:21.

17a Mzj 1:2–6.

ir Mozijo žmonės „susivienijo; ir ^bMozijas buvo paskirtas jų karaliumi.

20 Ir buvo taip, kad Mozijo dienomis jam atnešė didelį akmenį su raižiniais ant jo; ir jis „išaiškino raižinius Dievo dovanos ir galios dėka.

21 Ir jie pasakojo apie tokį „Koriantumrą ir išžudytus jo žmones. O Koriantumrą atrado Zarahemlos žmonės; ir jis gyveno su jais devynių mėnulių laikotarpį.

22 Jie taip pat keliais žodžiais pasakojo apie jo tėvus. Ir jo pirmi tėvai atėjo nuo „bokšto tuo metu, kai Viešpats ^bsumaišė žmonių kalbą; ir Viešpaties griežtumas krito ant jų pagal jo teismus, kurie yra teisingi; ir jų „kaulai guli išsklaidyti šiaurinėje žemėje.

23 Štai aš, Amalekis, gimiau Mozijo dienomis; ir aš gyvenau, kad pamatyčiau jo mirtį; ir jo vietoje valdė „Benjaminas, jo sūnus.

24 Ir štai, karaliaus Benjaminio dienomis mačiau rimtą karą ir didelį kraujo praliejimą tarp nefitų ir lamanitų. Bet štai, nefitai įgijo prieš juos didelį pranašumą; taip, tokį, kad karalius Benjaminas išvijo juos iš Zarahemlos žemės.

25 Ir buvo taip, kad aš pasenau; ir, neturėdamas palikuonio ir

žinodamas karalių „Benjaminą esant teisų vyrą Viešpaties akyse, ^bperduosiu šias plokšteles jam, ragindamas visus žmones ateiti pas Dievą, Izraelio Šventąjį, ir tikėti pranašavimu ir apreiškimais, ir angelų tarnavimu, ir kalbėjimo liežuviais dovana, ir kalbų aiškinimo dovana, ir viskuo, kas yra „gera; nes nėra nieko, kas gera, kas ateitų ne iš Viešpaties; o tai, kas pikta, ateina iš velnio.

26 Ir dabar, mano mylimi broliai, aš norėčiau, kad „ateitumėt pas Kristų, kuris yra Izraelio Šventasis, ir ragautumėte jo išgelbėjimo ir jo išpirkimo galios. Taip, ateikite pas jį ir ^batnašaukite visą savo sielą kaip „atnašą jam, ir toliau ^dpasninkaukite ir melskitės, ir ištvirkite iki galo; ir kaip Viešpats gyvas, būsite išgelbėti.

27 Ir dabar norėčiau šį tą pasakyti apie tuos žmones, kurie išėjo į tyrus, kad sugrįžtų į Nefio žemę; nes buvo daug tokių, kurie troško užimti savo paveldo žemę.

28 Todėl jie išėjo į tyrus. Ir kadangi jų vadovas buvo stiprus ir galingas vyras, ir kietasprandis vyras, jis sukėlė tarp jų nesutarimą; ir jie visi vienas kitą „išžudė tyruose, išskyrus penkiasdešimt, ir šie vėl sugrįžo į Zarahemlos žemę.

19a Mzj 25:13.

b Om 1:12.

20a Mzj 8:13–19.

RR Regėtojas.

21a Etr 12:1.

RR Koriantumras.

22a Etr 1:1–5.

b Pr 11:6–9; Mzj 28:17;

Etr 1:33.

c Mzj 8:8.

23a MŽ 1:3.

25a MŽ 1:17–18;

Mzj 29:13.

b MŽ 1:10.

c Al 5:40; Etr 4:12;

Mor 7:15–17.

26a JokK 1:7;

Al 29:2;

Mor 10:32.

b RR Auka.

c 3 Nef 9:20.

d RR Pasninkauti,

pasninkavimas.

28a Mzj 9:1–4.

29 Ir buvo taip, kad jie pasiėmė kitus, gana daug žmonių, ir vėl leidosi į tyrus.

30 Ir aš, Amalekis, turėjau brolių, kuris taip pat išėjo su jais;

ir nuo to laiko nieko nežinau apie juos. Ir aš netrukus atgulsiu savo kape; ir „šios plokštelių pilnos. Ir aš baigiu savo kalbą.

MORMONO ŽODŽIAI

Mormonas sutrumpina Nefio didžiąsias plokšteles. Mažąsias plokšteles jis padeda su kitomis plokštelėmis. Karalius Benjaminas įveda taiką šalyje. Apie 385 Viešpaties m.

IR dabar, aš, „Mormonas, prieš latiduodamas mano sudarytą metraščių į savo sūnaus Moronio rankas, štai mačiau beveik visų savo žmonių, nefitų, sunaikinimą.

2 Ir praėjus „daug šimtmečių po Kristaus atėjimo aš perduodu šituos metraščius į savo sūnaus rankas; ir, man regis, kad jis matys visišką mano žmonių sunaikinimą. Bet duok Dieve, kad jis pergyventų juos, idant galėtų ši tą parašyti apie juos ir ši tą apie Kristų, kad galbūt vieną dieną tai būtų jiems ^bnaudinga.

3 Ir dabar šiek tiek pakalbėsiu apie tai, ką esu parašęs; nes po to, kai sudariau „santrauką iš Nefio ^bplokštelių iki karaliaus Benjaminio, apie kuri kalbėjo Amalekis, valdymo, aš tyrinėju

man įteiktus „metraščius ir radau šias plokšteles, kuriose buvo šis mažas aprašymas apie pranašus nuo Jokūbo iki karaliaus „Benjamino valdymo, ir taip pat daug Nefio žodžių.

4 Ir tai, kas yra ant šitų plokštelių, man „patinka dėl pranašysčių apie Kristaus atėjimą; ir mano tėvai žinojo, kad daugelis jų išsipildė; taip, ir aš taip pat žinau, kad kas tik buvo išpranašauta apie mus iki pat šios dienos, išsipildė, ir kas tik išpranašauta toliau šios dienos, būtinai turi įvykti.

5 Todėl aš pasirinkau „juos, kad jais užbaigčiau savo metraščių, kurio likusią dalį paimsiu iš Nefio ^bplokštelių; ir aš negaliu užrašyti net „šimtosios dalies visko apie savo žmones.

6 Bet štai, aš paimsiu šias plokšteles, kuriose yra šios pranašytės ir apreiškimai, ir padėsiu jas su likusiu savo metraščiu, nes man jos yra vertingos; ir žinau, kad jos bus vertingos mano broliams.

30a 1 Nef 6:1–6.

[MORMONO ŽODŽIAI]

1 1a 3 Nef 5:9–12;

Mrm 1:1–4; 8:1, 4–5.

RR Mormonas, nefitų pranašas.

2a Mrm 6:5–6.

b DS 3:16–20.

3a DS 10:44.

b DS 10:38–40.

c Mzj 1:6;

Hel 3:13–15;

Mrm 4:23.

d Om 1:23.

4a 1 Nef 6:5.

5a T.y. tai, kas jam

patiko, kas išvardinta 4 eil.

b 1 Nef 9:2.

c 3 Nef 5:8–11; 26:6–12.

7 Ir aš tai darau “išmintingam tikslui pagal manyje esančios Viešpaties Dvasios poveikius, nes taip ji man šnibžda. Ir dabar, aš nežinau visko; bet Viešpats ^bžino viską, kas turi įvykti; todėl jis veikia manyje, kad įvykdytų viską pagal savo valią.

8 Ir aš “meldžiuosi Dievui dėl savo brolių, kad jie vėl ateitų į Dievo pažinimą, taip, Kristaus išpirkimo pažinimą; kad jie vėl būtų ^bpasigėrėtina liaudis.

9 Ir dabar, aš, Mormonas, toliau baigiu rašyti savo metraščių, kurių paėmiau iš Nefio plokštelių; ir tai darau pagal žinojimą ir supratimą, kurių man davė Dievas.

10 Taigi buvo taip, kad po to, kai Amalekis “atidavė šias plokštes į karaliaus Benjamino rankas, šis paėmė jas ir padėjo su ^bkitomis plokštelėmis, kuriose buvo metraščiai, “karalių perduoti iš kartos į kartą iki karaliaus Benjamino dienų.

11 Ir jie buvo perduodami nuo karaliaus Benjamino iš kartos į kartą, kol pateko į “mano rankas. Ir aš, Mormonas, meldžiu Dievą, kad nuo šiol jie būtų saugomi. Ir aš žinau, kad jie bus išsaugoti; nes ant jų užrašyti didūs dalykai, pagal kuriuos mano žmonės ir jų broliai bus ^bteisiami didžią ir paskutiniąją dieną, pagal užrašytą Dievo žodį.

12 Ir dabar, kalbant apie šią karalių Benjamina, buvo šiokių tokių nesutarimų tarp jo žmonių.

13 Ir taip pat buvo taip, kad lamanitų armijos atėjo iš “Nefio žemės kautis su jo žmonėmis. Bet štai, karalius Benjaminas surinko savo armijas ir stojo prieš juos; ir jis kovojo savo paties rankos stiprybe Labano ^bkalaviju.

14 Ir Viešpaties stiprybėje jie kovėsi su savo priešais, kol nukovė daug tūkstančių lamanitų. Ir buvo taip, kad jie kovojo prieš lamanitus, kol išvijo juos iš visų savo paveldo žemių;

15 ir buvo taip, kad po to, kai radosi netikri “kristūs, ir jiems užčiaupė burnas, ir juos nubaudė pagal jų nusikaltimus;

16 ir po to, kai tarp žmonių radosi netikrų pranašų ir netikrų pamokslautojų, ir mokytojų, ir visi jie buvo nubauti pagal savo nusikaltimus; ir po to, kai buvo daug nesutarimo ir daug kas perbėgo pas lamanitus, štai buvo taip, kad karalius Benjaminas, padedamas šventųjų “pranašų, kurie buvo tarp jo žmonių –

17 nes štai, karalius Benjaminas buvo “šventas žmogus ir teisiai valdė savo žmones; ir buvo daug šventų žmonių šalyje, ir jie kalbėjo Dievo žodį su ^bgalia

7a 1 Nef 9:5; 19:3;
DS 3:12–20;
10:1–19, 30–47.
b RR Visažinis.
8a 2 Nef 33:3–4;
En 1:11–12.
b 2 Nef 30:6.
10a Om 1:25, 30.

b 1 Nef 9:4.
c Jar 1:14.
11a 3 Nef 5:8–12;
Mrm 1:1–5.
b 2 Nef 25:18; 29:11;
33:11–15;
3 Nef 27:23–27.
13a Om 1:12.

b 1 Nef 4:9;
2 Nef 5:14;
JokK 1:10;
Mzj 1:16; DS 17:1.
15a RR Antikristas.
16a En 1:22.
17a Al 13:26.
b Al 17:2–3.

ir valdžia; ir jie buvo labai ėgriežti dėl žmonių kietasprandiškumo –
18 taigi, jų padedamas ir

dirbdamas visa savo kūno galia ir visos sielos sugebėjimu, karalius Benjaminas, ir taip pat pranašai, vėl įvedė taiką šalyje.

MOZIJO KNYGA

1 SKYRIUS

Karalius Benjaminas moko savo sūnus jų tėvų kalbos ir pranašysčių. Jų religija ir civilizacija išsaugota dėl metraščių, užrašytų ant įvairių plokštelių. Mozijas išrenkamas karaliumi ir prisaikdinamas saugoti metraščius ir kitus daiktus. Apie 130–124 m. prieš Kristaus gim.

IR dabar, nebebuvo daugiau nesutarimo visoje Zarahemlos ėžemėje tarp visų žmonių, kurie priklausė karaliui Benjaminui, todėl karalius Benjaminas visas likusias savo dienas gyveno nuolatinėje taikoje.

2 Ir buvo taip, kad jis turėjo tris sūnus; ir pavadino juos vardais: Mozijas, Helorumas ir Helamanas. Ir jis nurodė, kad jie būtų ėišmokyti visos jo tėvų ^bkalbos, kad šitaip taptų supratingais vyrais; ir kad žinotų apie jų tėvų burnomis ištartas pranašystes, duotas jiems Viešpaties ranka.

3 Ir jis taip pat mokė juos apie metraščius, išrašytus ant skaitvario plokštelių, sakydamas: Mano sūnūs, norėčiau, jog

prisimintumėt, kad jei ne šitos ^aplokštelės, kuriose yra šitie metraščiai ir šitie įsakymai, mes būtume pasilikę ^bnežinioje netgi dabar, nežinodami Dievo slėpinių.

4 Nes be šių plokštelių buvo neįmanoma, kad mūsų tėvas Lehis galėtų prisiminti visa tai, idant mokytų to savo vaikus; nes jis buvo išmokytas egiptiečių ^akalbos, todėl galėjo skaityti šiuos ražinius ir mokyti jų savo vaikus, kad jie galėtų mokyti jų savo vaikus ir taip įvykdyti Dievo įsakymus netgi iki pat dabar.

5 Sakau jums, mano sūnūs, kad jei ne šitie dalykai, kurie buvo išlaikyti ir ėišsaugoti Dievo ranka, idant mes galėtume ^bskaityti ir suprasti jo ėsakymus prieš akis, tai net mūsų tėvai būtų nusiritę į netikėjimą, ir mes būtume kaip mūsų broliai lamanitai, kurie nieko nežino apie šiuos dalykus ir net netiki jais, kai yra jų mokomi, dėl savo tėvų ^dtradicijų, kurios yra neteisingos.

6 O mano sūnūs, aš norėčiau, kad atmintumėt, jog šie žodžiai

17c Mor 9:4;
DS 121:41–43.
[moziJO]
1 1a Om 1:13.
2a Mzj 4:14–15;

DS 68:25, 28.
b Mrm 9:32.
3a RR Plokštelės.
b Al 37:8–9.
4a DžS–I 1:64.

5a RR Raštai – Raštai turi būti išsaugoti.
b PakĮst 6:6–8.
c RR Dievo slėpiniai.
d Mzj 10:11–17.

yra tikri, ir taip pat, kad šie metraščiai yra "tikri. Ir štai, taip pat Nefio plokštelės, kuriose yra metraščiai ir mūsų tėvų žodžiai nuo to laiko, kada jie paliko Jeruzalę, iki dabar, ir jos yra tikros; ir mes galime žinoti apie jų tikrumą, kadangi jos yra priešais mūsų akis.

7 Ir dabar, mano sūnūs, norėčiau, kad atmintumėte stropiai jas "tyrinėti, kad gautumėte naudos iš to; ir norėčiau, kad ^blaikytumėtės Dievo įsakymų, idant ^cklestėtumėte žemėje pagal ^dpažadus, kuriuos Viešpats davė mūsų tėvams.

8 Ir karalius Benjaminas mokė savo sūnus žymiai daugiau dalykų, kurie neužrašyti šitoje knygoje.

9 Ir buvo taip, kad po to, kai karalius Benjaminas baigė mokyti savo sūnus, jis paseno ir matė, kad labai greitai turės eiti visos žemės keliu; todėl manė esant būtina perduoti karalystę vienam iš savo sūnų.

10 Todėl jis liepė atvesti pas jį Moziją; ir štai žodžiai, kuriuos jis kalbėjo jam, sakydamas: Mano sūnau, aš norėčiau, kad visoje šitoje žemėje visai šitai liaudžiai, kitaip sakant, Zarahemlos "liaudžiai ir Mozijo žmonėms, gyvenantiems žemėje, paskelbtum, kad jie susirinktų; nes rytoj aš paskelbsiu šitiems savo žmonėms savo paties burna, kad tu esi šios liaudies ^bkar-

lius ir valdovas, kurį Viešpats mūsų Dievas davė mums.

11 Ir be to, aš duosiu šitai liaudžiai "vardą, kuriuo jie skirsis iš visų liaudžių, kurias Viešpats Dievas išvedė iš Jeruzalės žemės; ir tai darau, kadangi jie buvo liaudis, stropiai vykdanči Viešpaties įsakymus.

12 Ir duosiu jiems vardą, kuris niekada nebus ištrintas, nebent tai būtų dėl "prasižengimo.

13 Taip, ir be to, sakau tau, kad jei ši didžiai Viešpaties globojama liaudis įpuls į "prasižengimą ir taps nelaba ir svetimaujančia liaudimi, tai Viešpats paliks juos, kad per tai jie taptų ^bsilpni kaip ir jų broliai; ir jis daugiau "nebesaugos jų savo neprilygstama ir nuostabia galia, kaip ligi šiol saugojo mūsų tėvus.

14 Nes sakau jums, kad jei jis nebūtų ištiesęs savo rankos, kad apsaugotų mūsų tėvus, jie būtų papuolę į lamanitų rankas ir tapę jų neapykantos aukomis.

15 Ir buvo taip, kad baigęs kalbėti savo sūnui, karalius Benjaminas perdavė jam atsakomybę už visus karalystės reikalus.

16 Ir be to, jis perdavė jam atsakomybę už metraščius, kurie buvo išraižyti ant skaitvario "plokštelių; taip pat už Nefio plokšteles; ir taip pat Labano ^bkalaviją, ^crutulį, arba vadovą, vedusį mūsų tėvus per tyrus, kuris buvo paruoštas Viešpaties ranka, kad jie būtų jo vedami,

6a 1 Nef 1:3;
2 Nef 33:10–11;
Mor 10:27.

7a RR Raštai.
b Mzj 2:22; Al 50:20–22.
c Ps 122:6; 1 Nef 2:20.

d Al 9:12–14.

10a Om 1:14.

b Mzj 2:30.

11a Mzj 5:8–12.

12a RR Nuodėmė.

13a Hbr 6:4–6.

b Hel 4:24–26.

c DS 103:8–10.

16a Mzj 1:3.

b 1 Nef 4:8–19;

MŽ 1:13; DS 17:1.

c 1 Nef 16:10.

kiekvienas pagal dėmesį ir stropumą, kurį jie skyrė jam.

17 Todėl, kai būdavo neištikimi, jie nei klestėjo, nei pažengdavo savo kelionėje, bet būdavo „genami atgal ir užsitraukdavo Dievo nemalone; ir todėl jie būdavo ištinkami badu ir skaudžiais suspaudimais paraginti juos prisiminti savo pareigą.

18 Ir dabar, buvo taip, kad Mozijas nuėjo ir padarė, kaip jam įsakė jo tėvas, ir paskelbė kreipimąsi visiems žmonėms, buvusiems Zarahemlos žemėje, kad to dėka jie susirinktų ir pasikeltų prie šventyklos išklaudyti žodžių, kuriuos jo tėvas kalbės jiems.

2 SKYRIUS

Karalius Benjaminas kreipiasi į savo liaudį. Jis apžvelgia savo valdymo bešališkumą, teisingumą ir dvasingumą. Jis pataria jiems tarnauti savo dangiškajam Karaliui. Tie, kas maištauja prieš Dievą, kęs širdgėlą kaip neužgesinamą ugnį. Apie 124 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad Mozijui įvykdžius tai, ką jo tėvas buvo jam įsakęs, ir paskelbus visoje šalyje, iš visos šalies susirinko žmonės, idant pasikeltų prie šventyklos išgirsti žodžių, kuriuos karalius Benjaminas kalbės jiems.

2 Ir jų buvo tokia daugybė,

kad jie net neskaičiavo jų; nes jų nepaprastai padaugėjo ir jie tapo gausūs žemėje.

3 Ir jie taip pat paėmė savo kaimenių „pirmagimių, kad atnašautų „auką ir deginamąsias „atnašas „pagal Mozės įstatymą;

4 ir taip pat, kad išreikštų padėkas Viešpačiui, savo Dievui, kuris išvedė juos iš Jeruzalės žemės ir išvadavo iš jų priešų rankų, ir „paskyrė teisius vyrus jų „mokytojais, ir taip pat teisų vyrą jų karaliumi, kuris įtvirtino taiką Zarahemlos „žemėje ir kuris mokė juos „laikytis Dievo įsakymų, kad jie galėtų džiūgauti ir būti pripildyti „meilės Dievui ir visiems žmonėms.

5 Ir buvo taip, kad pasikėlė prie šventyklos, jie pasistatė savo palapines aplinkui, kiekvienas su savo „šeima, susidedančia iš jo žmonos ir jo sūnų, ir jo dukterų, ir jų sūnų, ir jų dukterų, nuo vyriausio iki jauniausio – kiekviena šeima atskirai viena nuo kitos.

6 Ir jie pasistatė savo palapines aplink šventyklą, kiekvienas vyras savo „palapinę durimis į šventyklą, kad galėtų pasilikti savo palapinėse ir girdėti žodžius, kuriuos jiems kalbės karalius Benjaminas;

7 kadangi minia buvo tokia gausi, kad karalius Benjaminas negalėjo mokyti jų visų tarp šventyklos sienų, jis nurodė pastatyti bokštą, kad jo žmonės

17a 1 Nef 18:12–13.

2 3a Pr 4:4.

b RR Auka.

c 1 Nef 5:9.

d 2 Nef 25:24;

Al 30:3; 34:13–14.

4a RR Pašaukti, pašauktas Dievo, pašaukimas.

b Mzj 18:18–22.

RR Mokyti, mokytojas.

c Om 1:12–15.

d Jn 15:10.

e RR Meilė.

5a RR Šeima.

6a Iš 33:8–10.

galėtų išgirsti žodžius, kuriuos jis kalbės jiems.

8 Ir buvo taip, kad jis pradėjo kalbėti savo žmonėms nuo bokšto; ir dėl minios gausybės ne visi galėjo girdėti jo žodžius; todėl jis nurodė, kad jo kalbami žodžiai būtų užrašyti ir išsiuntinėti tiems, kurių nesiekė jo balso garsas, kad jie taip pat gautų jo žodžius.

9 Ir štai tie žodžiai, kuriuos jis „kalbėjo ir nurodė užrašyti, sakdamas: Mano broliai, visi jūs, kurie susirinkote, jūs, kurie galite girdėti mano žodžius, kuriuos kalbėsiu jums šiandieną; nes įsakiau jums pasikelti čia ne ^bjuokauti su mano žodžiais, bet kad ^cpaklausytumėt manęs ir atvertumėt savo ausis, kad išgirstumėt, ir savo ^dširdis, kad suprastumėt, ir savo ^eprotus, kad Dievo ^fslėpiniai būtų atskleisti jūsų suvokimui.

10 Įsakiau jums pasikelti čia ne kad ^abijotumėt manęs, arba galvotumėt, jog aš pats savaimė esu daugiau nei mirtingas žmogus.

11 Bet aš, kaip ir jūs patys, esu pajungtas visokioms kūno ir proto silpnybėms; nepaisant to, buvau šių žmonių išrinktas ir savo tėvo pašventas, ir Viešpaties rankos man buvo leista būti šių žmonių valdovu ir karaliumi; ir neprilygstama jo jėga buvau išlaikytas ir išsaugotas, kad tarnaučiau jums visa savo galia,

protu ir stiprybe, kuriuos man Viešpats suteikė.

12 Sakau jums: kadangi man buvo leista pragyventi savo dienas tarnaujant jums netgi iki šio laiko, ir aš nesiekiau nei ^aaukso, nei sidabro, nei jokių jūsų turtų;

13 ir neleidau nei kad būtumėte uždaryti požemiuose, nei kad pavergtumėte vienas kitą, nei kad žudytumėte ar plėštumėte, ar vogtumėte, ar svetimautumėte; netgi neleidau, kad darytumėte bet koki nelabumą, ir mokiau jus, kad turite vykdyti Viešpaties įsakymus visame, ką jis įsakė jums.

14 Ir netgi aš pats ^adirbau savo paties rankomis, kad galėčiau tarnauti jums ir kad jūs nebūtumėte apkrauti mokesčiais, ir kad jūsų neištiktų niekas, ką būtų sunku pakelti – ir šią dieną jūs patys esate liudytojai viso to, apie ką kalbėjau.

15 Tačiau, mano broliai, aš padariau tai ne tam, kad pasigirčiau, ir sakau tai ne tam, kad per tai apkaltinčiau jus; bet sakau jums tai, kad žinotumėt, jog su švaria ^asažine galiu šią dieną atsakyti priešais Dievą.

16 Štai, sakau jums, kad sakdamas, jog praleidau savo dienas tarnaudamas jums, aš nenoriu pasigirti, nes iš tikrųjų tik tarnavau Dievui.

17 Ir štai, sakau jums tai, kad pasimokytumėte ^aišminties; kad pasimokytumėte, jog ^btarnau-

9a Mzj 8:3.

b DS 6:12.

c RR Klausyti, išiklausyti.

d Mzj 12:27; 3 Nef 19:33.

e RR Protas.

f RR Dievo slėpiniai.

10a RR Baimė.

12a ApD 20:33–34.

14a 1 Kor 9:18.

15a RR Sažinė.

17a RR Išmintis.

b Mt 25:40; Jok 1:27;

DS 42:29–31.

RR Tarnystė.

dami savo ^cartimiems, jūs tik tarnaujate savo Dievui.

18 Štai, jūs vadinote mane savo karaliumi; ir jei aš, kurį vadinote savo karaliumi, dirbu, kad ^atarnaučiau jums, tad argi neturėtumėt ir jūs dirbti, kad tarnautumėt vienas kitam?

19 Ir štai, taip pat jei aš, kurį laikote savo karaliumi, ir kuris praleido savo dienas tarnaudamas jums, tuo pačiu tarnaudamas Dievui, nusipelnau kokios nors jūsų padėkos, o, kaip tada turėtumėte ^adėkoti savo dangiškajam Karaliui!

20 Sakau jums, mano broliai, kad net jeigu visas savo sielos padėkas ir ^ggyrių atiduotumėte tam ^bDievui, kuris jus sukūrė ir išlaikė, ir išsaugojo, ir pasirūpino, kad džiūgautumėte, ir leido gyventi taikoje vienas su kitu;

21 sakau jums, kad jei tarnautumėte tam, kuris pradžioje jus sukūrė ir diena iš dienos saugo jus, skolindamas jums kvėpavimą, kad galėtumėte gyventi ir judėti, ir veikti pagal savo pačių ^avalią, ir netgi kiekvienu momentu remia jus; sakau, net jei tarnautumėte jam visa savo siela, vis tiek būtumėte ^bnenaudingai tarnai.

22 Ir štai, viskas, ko jis reikalauja iš jūsų, yra ^avykdyti jo ^bįsakymus; ir jis pažadėjo jums, kad jei vykdysite jo įsakymus,

klestėsite žemėje; ir jis niekada ^cnenukrypsta nuo to, ką pasakė; todėl, jei ^avykdote jo įsakymus, jis laimina jus ir duoda jums klestėjimą.

23 Ir dabar, pirma, jis sukūrė jus ir suteikė jums gyvybę, už kurią esate jam skolingi.

24 Ir antra, jis reikalauja, kad elgtumėtės taip, kaip jis jums įsakė; už ką, jei tai darote, jis tuoj pat jus ^apalaimina; ir todėl jis jau jums atlygino. O jūs vis dar skolingi jam ir esate, ir būsite per amžių amžius; tad kuo galite girtis?

25 Ir dabar klausiu: ar galite ką nors dėl savęs pasakyti? Atsakau jums: ne. Jūs negalite pasakyti net kad esate tolygūs žemės dulkėms; tačiau jūs buvote ^asukurti iš žemės ^bdulkių; bet štai, ir jos priklauso tam, kuris jus sukūrė.

26 Ir aš, netgi aš, kurį laikote savo karaliumi, esu nė kiek už jus ne geresnis; nes aš taip pat esu iš dulkių. Ir jūs matote, kad aš senas ir ruošiuosi atiduoti šį mirtingą kūną jo motinai žemei.

27 Todėl, kaip esu sakęs, kad tarnavau jums, ^avaikščiodamas su švaria sąžine priešais Dievą, lygiai taip ir šiuo metu aš nurodžiau jums susirinkti, kad būčiau pripažintas nepriekaištingu, ir kad jūsų ^bkraujas nekristų ant manęs, kada stosiu būti Dievo

17c RR Broliai, brolis; Sesuo.

18a Mt 20:26–27.

19a RR Dėkingas, padėkos, dėkojimas.

20a 1 Nef 18:16.

b RR Dievas, Dievybė.

21a RR Valios laisvė.

b Lk 17:7–10.

22a Kun 25:18–19;

2 Nef 1:9.

b RR Dievo įsakymai.

c DS 3:1–2.

d DS 14:7; 58:2–3.

24a RR Laiminti, palaimintas,

palaiminimas.

25a RR Sukurti, sukūrimas.

b Pr 3:19;

JokK 2:21.

27a RR Vaikščioti, vaikščioti su Dievu.

b JokK 1:19.

teisiamas pagal tai, ką jis man įsakė dėl jūsų.

28 Sakau jums, kad nurodžiau jums susirinkti, kad galėčiau „išvalyti savo apdarus nuo jūsų kraujo šiuo metu, kada ruošiuosi nužengti į savo kapą, kad galėčiau nueiti ramybėje, ir mano nemirtinga ^bdvasia prisijungtų prie ^cchorų viršuje, giedoti gyrių teisingajam Dievui.

29 Ir be to, sakau jums, jog nurodžiau jums susirinkti, kad paskelbčiau jums, jog nebegaliu ilgiau būti nei jūsų mokytojas, nei karalius;

30 nes netgi šiuo metu, bandant kalbėti jums, visas mano kūnas nepaprastai dreba; bet Viešpats Dievas palaiko mane ir leido man kalbėti jums, ir įsakė, kad paskelbčiau jums šią dieną, jog mano sūnus Mozijas yra jūsų karalius ir valdovas.

31 Ir dabar, mano broliai, norėčiau, kad elgtumėtės, kaip elgėtės ligi šiol. Kaip laikėtės mano įsakymų, ir taip pat mano tėvo įsakymų, ir klestėjote, ir buvote saugomi, kad nepapultumėt į savo priešų rankas, lygiai taip, jei laikysitės mano sūnaus įsakymų, arba Dievo įsakymų, kurie bus perduodami jums per jį, jūs klestėsite žemėje, ir jūsų priešai neturės jums galios.

32 Bet saugokitės, o mano žmonės, kad nekiltų „ginčų tarp jūsų ir nepasirinktumėt paklusti piktajai dvasiai, apie kurią kalbėjo mano tėvas Mozijas.

33 Nes štai, yra paskelbtas vargas tam, kuris pasirenka paklusti tai dvasiai; nes jei jis pasirenka paklusti jai ir taip pasilieka, ir miršta savo nuodėmėse, tas geria „pasmerkima savo paties sielai; nes jis gauna sau kaip užmokestį ^bnesibaigiančiąją bausmę, kaip peržengęs Dievo įstatymą priešingai savo žinojimui.

34 Sakau jums, kad tarp jūsų nėra nė vieno, išskyrus jūsų mažus vaikus, kuris nebūtų mokytas apie tai, kas nežinotų, jog esate amžinai skolingi savo Dangiškajam Tėvui atiduoti jam viską, ką turite ir kuo esate; ir taip pat nebūtų mokytas apie metraščius, kuriuose yra šventųjų pranašų išstartos pranašystės, netgi iki to meto, kada mūsų tėvas Lehis paliko Jeruzalę;

35 ir taip pat apie visa, ką iki šiol kalbėjo mūsų tėvai. Ir štai, jie taip pat kalbėjo tai, ką jiems įsakė Viešpats; todėl jie yra teisingi ir tikri.

36 Ir dabar, sakau jums, mano broliai, kad jei po to, kai pažinote ir buvote viso to pamokyti, prasižengsite ir eisite prieš tai, kas buvo pasakyta, tai atitolinsite save nuo Viešpaties Dvasios, ir ji nebeturės vietos jumyse, kad vestų jus išminties takais, idant būtumėt palaiminti, klestintys ir apsaugoti.

37 Sakau jums, kad žmogus, kuris tai daro, atvirai „maištauja prieš Dievą; todėl jis pasirenka

28a JokK 2:2.
b RR Dvasia.

c Mrm 7:7.
32a 3 Nef 11:29–30.

33a RR Pasmerkta,
pasmerkumas.

b DS 19:6, 10–12.
37a Mzj 3:12;

Hel 8:24–25.
RR Maištas,
sukilimas.

paklusti piktajai dvasiai ir tampa viso teismo priešū; todėl jame nėra vietos Viešpačiui, nes jis negyvena ^bnešventose šventyklose.

38 Todėl, jei tas žmogus ^aneatgailauja, pasilieka ir miršta kaip Dievo priešas, dieviško ^bteisingumo reikalavimai pažadina jo nemirtingą sielą gyvai pajusti savo ^ckalte, dėl ko jis traukiasi iš Viešpaties akivaizdos, ir pripildo jo krūtinę kaltės ir skausmo, ir širdgėlos, kas yra lyg neužgesinama ugnis, kurios liepsnos kyla aukštyne per amžių amžius.

39 Ir dabar sakau jums, kad ^agailestingumas neturi teisių į šitą žmogų; todėl jo galutinė lemtis yra kęsti nesibaigiančią kankynę.

40 O, visi jūs, senieji, ir taip pat jaunuoliai, ir jūs, maži vaikai, kurie suprantate mano žodžius – nes kalbėjate jums aiškiai, kad suprustumėte – meldžiu, kad pažadintumėte ^aprisiminimus apie baisią padėtį tų, kurie įpuolė į prasižengimą.

41 Ir be to, norėčiau, kad pagalvotumėt apie palaimingą ir ^adžiaugsmingą būseną tų, kurie vykdo Dievo įsakymus. Nes štai, jie ^blaiminami visais dalykais, tiek laikiniais, tiek ir dvasiniais; ir jei jie išsilaiko ^cištikimi iki galo, jie priimami į ^ddangų, kad gyventų su Dievu niekada nesibaigiančios laimės būsenoje. O atminkite, atminkite, kad tai

tiesa; nes tai pasakė Viešpats Dievas.

3 SKYRIUS

Karalius Benjaminas tęsia savo kalbą. Viešpats Visagalis tar-naus tarp žmonių molio palapinėje. Kraujas sunksis iš kiekvienos poros, kai jis mokės už pasaulio nuodėmės. Jo vardas yra vienintelis, per kurį ateina išgelbėjimas. Apmokėjimo dėka žmonės gali nusivilkti prigimtinių žmogų ir tapti šventaisiais. Nelabųjų kankynė bus lyg ugnies ir sieros ežeras. Apie 124 m. prieš Kristaus gim.

IR VĖL, mano broliai, norėčiau prašyti jūsų dėmesio, nes turiu jums šį tą daugiau pasakyti; nes štai, turiu jums kai ką pasakyti apie tai, kas įvyks.

2 Ir tai, ką jums pasakysiu, man atskleidė Dievo ^aangelas. Ir jis tarė man: Pabusk; ir aš pabudau, ir štai, jis stovėjo priešais mane.

3 Ir jis tarė man: Pabusk ir išgirsk žodžius, kuriuos tau kalbėsiu; nes štai, atėjau paskelbti tau didžiai džiaugsmingą ^agerąją naujieną.

4 Nes Viešpats išgirdo tavo maldas ir pripažino tave teisiu ir pasiuntė mane paskelbti tau, kad tu gali džiaugtis; ir gali paskelbti savo žmonėms, kad jie taip pat prisipildytų džiaugsmo.

5 Nes štai, ateina laikas ir jau nebetoli, kada ^aViešpats Visaga-

37b Al 7:21.

38a RR Atgailauti, atgaila.

b RR Teisingumas.

c RR Kaltė.

39a Al 34:8–9, 15–16.

RR Gailestingumas,

gailestingas.

40a Al 5:18.

41a 4 Nef 1:15–18.

RR Džiaugsmas.

b RR Laiminti,

palaimintas,

palaiminimas.

c DS 6:13.

d RR Dangus.

3 2a RR Angelai.

3a Lk 2:10–11.

5a RR Jehova.

lis, kuris viešpatauja, kuris buvo ir yra nuo visos amžinybės iki visos amžinybės, ateis su galia žemyn iš dangaus tarp žmonių vaikų ir gyvens molio ^bpalapinėje, ir išeis tarp žmonių, darydamas galingus ^cstebuklus: gydys ligonius, prikels mirusiuosius, padarys, kad luošieji vaikščiotų, kad aklieji atgautų regėjimą ir kurtieji girdėtų, ir gydys visokias negalias.

6 Ir jis išvarys ^avelnius, arba piktašias dvasias, gyvenančias žmonių vaikų širdyse.

7 Ir štai, jis iškęs ^agundymus ir kūno skausmą, ^balkį, troškulį ir nuovargį netgi didesni, negu žmogus gali ^ciškęsti, nebent miriop; nes štai, ^dkraujas sunksis iš kiekvienos poros – tokia didelė bus jo ^ekančia dėl jo žmonių nelabumo ir bjaurumų.

8 Ir jis bus vadinamas ^aJėzumi Kristumi, Dievo ^bSūnumi, dangaus ir žemės ^cTėvu, Kūrėju visų dalykų nuo pradžios; ir jo ^dmotina bus vadinama ^eMarija.

9 Ir štai, jis ateina pas savuosius, kad ^aišgelbėjimas ateitų žmonių vaikams būtent per ^btikėjimą jo vardu; ir netgi po viso to jie laikys jį žmogumi ir

sakys, kad jis ^cvelnio apsėstas, ir ^dnuplaks jį, ir ^enukryžiuos.

10 Ir ^atrečią dieną jis ^bprisikels iš mirusiųjų; ir štai, jis stoja ^cteisti pasaulio; ir štai, visa tai padaryta, kad žmonių vaikai susilauktų teisingo teismo.

11 Nes štai, jo ^akraujas taip pat ^bapmoka nuodėmes tų, kurie yra ^cpuolę dėl Adomo prasižengimo, kurie mirė, nežinodami Dievo valios jiems, arba kurie nusidėjo to ^dnežinodami.

12 Bet vargas, vargas tam, kuris žino, kad ^amaištauja prieš Dievą! Nes išgelbėjimas neateina nė vienam tokiam, nebent per atgailą ir tikėjimą ^bViešpačiu Jėzumi Kristumi.

13 Ir Viešpats Dievas pasiuntė savo šventuosius pranašus tarp visų žmonių vaikų, kad paskelbtų tai kiekvienai giminei, tautai ir liežuviui, kad to dėka kiekvienas, kuris tikės, kad Kristus ateis, galėtų gauti savo nuodėmių ^aatleidimą ir džiūgautų nepaprastai dideliu džiaugsmu, netgi ^blyg jis jau būtų atėjęs tarp jų.

14 Tačiau Viešpats Dievas matė, kad jo žmonės buvo kietasprandžiai žmonės, ir jis pa-

5b Mzj 7:27; Al 7:9–13.
c Mt 4:23–24; ApD 2:22;
1 Nef 11:31.

RR Stebuklas.

6a Mk 1:32–34.

7a RR Gundyti,
gundymas.

b Mt 4:1–2.

c DS 19:15–18.

d Lk 22:44.

e Iz 53:4–5.

8a RR Dievas,
Dievybė – Dievas
Sūnus.

b Al 7:10.

c Hel 14:12; 3 Nef 9:15.

d Mt 1:16;

1 Nef 11:14–21.

e RR Marija, Jėzaus
motina.

9a RR Išgelbėjimas.

b RR Tikėjimas, tikėti.

c Jn 8:48.

d Mk 15:15.

e Lk 18:33; 1 Nef 19:10;

2 Nef 10:3.

RR Nukryžiuojimas.

10a Mt 16:21; 2 Nef 25:13;

Hel 14:20–27.

b RR Prikėlimas.

c RR Teisti, teismas.

11a RR Kraujas.

b RR Apmokėti,

apmokėjimas.

c RR Nuopuolis,

Adomo ir Ievos.

d 2 Nef 9:25–26.

12a Mzj 2:36–38;

Hel 8:25.

RR Maištas, sukilimas.

b RR Viešpats.

13a RR Nuodėmių

atleidimas.

b 2 Nef 25:24–27;

Jar 1:11.

skyrė jiems įstatymą, būtent Mozės „įstatymą.

15 Ir daug ženklų, ir stebuklų, ir „pavaizdų, ir šešėlių jis parodė jiems apie savo atėjimą; ir taip pat šventieji pranašai kalbėjo jiems apie jo atėjimą; ir vis dėlto jie užkietino savo širdis, ir nesuprato, kad jeigu nebūtų apmokėjimo jo krauju, tai iš Mozės ^bįstatymo nebūtų jokios naudos.

16 Ir net jei būtų įmanoma, kad maži „vaikai galėtų nusidėti, jie negalėtų būti išgelbėti; bet sakau jums, kad jie yra ^bpailaiminti; nes štai, kaip Adome, arba pagal prigimtį, jie nupuola, lygiai taip Kristus kraujas apmoka jų nuodėmes.

17 Ir dar daugiau, sakau jums, kad nebus duota jokio „kito vardo nei jokio kito būdo, nei priemonių, kuriomis žmonių vaikai gali būti ^bišgelbėti – tik „Kristaus, Viešpaties Visagalio, vardu ir tik per jį.

18 Nes štai jis teisia, ir jo teismas yra teisingas; ir kūdikis, kuris miršta kūdikystėje, nepražūva; bet žmonės geria pasmerkimą savo sieloms, jei nenusižemina ir „netampa kaip maži vaikai, ir netiki, kad išgelbėjimas buvo ir yra, ir ateis Kristus, Viešpaties Visagalio, ^bapmokančiame kraujyje ir per jį.

19 Nes „prigimtinis žmogus yra Dievo priešas ir toks buvo nuo Adomo ^bnuo puolio, ir bus per amžių amžius, nebent jis ^cpasiduos Šventosios ^dDvasios vilionėms ir nusivilks prigimtinių žmogų, ir taps ^ešventuoju per Viešpaties Kristaus apmokėjimą, ir taps kaip ^fvaikas – klunus, romus, nuolankus, kantrus, pilnas meilės, norintis paklusti viskam, ką Viešpats mato reikalinga jam uždėti, lygiai kaip vaikas paklūsta savo tėvui.

20 Ir be to, sakau jums, kad ateis laikas, kada „pažinimas apie Gelbėtoją pasklis ^bkiekvienoje tautoje, giminėje, liežuvyje ir liaudyje.

21 Ir štai, kada tas laikas ateis, nė vienas, išskyrus mažus vaikus, nebus pripažįstamas „nepriekaištingu prieš Dievą kitaip, kaip tik per atgailą ir tikėjimą Viešpaties Dievo visagalio vardu.

22 Ir netgi tuomet, kai pamokysi savo žmones to, ką tau įsakė Viešpats, tavo Dievas, netgi tada jie jau nebebus pripažįstami nepriekaištingais Dievo akyse kitaip, kaip tik pagal žodžius, kuriuos tau kalbėjau.

23 Ir dabar aš kalbėjau žodžius, kuriuos man įsakė Viešpats Dievas.

24 Ir taip sako Viešpats: Jie

14a RR Mozės įstatymas.

15a RR Jėzus Kristus – Kristus pavaizdai ir simboliai.

^b Mzj 13:27–32.

16a RR Vaikas, vaikai.

^b Mor 8:8–9.

17a ApD 4:10–12;

2 Nef 31:21.

^b RR Išgelbėjimas.

^c RR Jėzus Kristus –

Jėzaus Kristaus vardo priėmimas.

18a Mt 18:3.

^b Mzj 4:2;

Hel 5:9.

19a 1 Kor 2:11–14;

Mzj 16:2–3.

RR Prigimtinis

žmogus.

^b RR Nuopuolis, Adomo ir Ievos.

^c 2 Met 30:8.

^d Mor 10:4–5.

RR Šventoji Dvasia.

^e RR Šventasis.

^f 3 Nef 9:22.

20a DS 3:16.

^b RR Misionieriškas darbas.

21a RR Ataskaita,

atsakingas, atsakomybė.

stovės kaip ryškus liudijimas prieš šituos žmones teismo dieną; tad jie bus teisiami, kiekvienas pagal savo darbus, ar jie geri, ar pikti.

25 Ir jei šie pikti, jie bus paskirti baisiam savo kaltės ir bjaurumų ^asuvokimui, dėl ko jie trauksis iš Viešpaties aki-vaizdos į ^bnelaimingumo ir begalinės kankynės būseną, iš kur jie jau nebegali grįžti; todėl jie išgėrė pasmerkimą savo sieloms.

26 Taigi jie išgėrė iš Dievo rūstybės taurės, ko teisingumas jiems jau nebegalėjo atšaukti, kaip kad jis negalėjo atšaukti, kad ^aAdomas turėjo pulti dėl to, kad valgė uždrausto ^bvaisiaus; todėl ^cgailėstingumas jau nebegalėjo turėti teisių į juos per amžius.

27 Ir jų ^akankynė yra kaip ugnies ir sieros ^bežeras, kurio liepsnos yra neužgesinamos ir kurio dūmai kyla aukštyne per amžių amžius. Taip Viešpats įsakė man. Amen.

4 SKYRIUS

Karalius Benjaminas tęsia savo kalbą. Išgelbėjimas ateina dėl apmokėjimo. Tikėkite Dievą, kad būtumėte išgelbėti. Išlaikykite savo nuodėmių atleidimą per ištikimybę. Suteikite savo nuosavybės vargšui. Viską

darykite išmintingai ir tvarkingai. Apie 124 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, kada karalius Benjaminas baigė kalbėti žodžius, kurie buvo perduoti jam Viešpaties angelo, jis apžvelgė minią ir štai, jie parpuolę ant žemės, nes juos apėmė Viešpaties ^abaimė.

2 Ir jie pamatė save savo ^akūniškoje būsenoje, ^bžemesnius netgi už žemės dulkes. Ir jie visi vienu balsu garsiai suuko, sakydami: O pasigailėk ir panaudok Kristaus ^capmokantįjį kraują, kad gautume savo nuodėmių atleidimą ir mūsų širdys būtų išvalytos; nes mes tikime Jėzų Kristų, Dievo Sūnų, kuris ^asukūrė dangų ir žemę, ir visa; kuris ateis žemyn tarp žmonių vaikų.

3 Ir buvo taip, kad jiems ištarus šiuos žodžius, Viešpaties Dvasia atėjo ant jų, ir jie buvo pripildyti džiaugsmo, gavę savo nuodėmių ^aatleidimą ir turėdami ^bsažinės ramybę, dėl savo nepaprasto ^ctikėjimo Jėzumi Kristumi, kuris ateis sulig žodžiais, kuriuos karalius Benjaminas jiems pasakė.

4 Ir karalius Benjaminas vėl atvėrė savo burną, ir pradėjo jiems kalbėti, sakydamas: Mano draugai ir mano broliai, man gėntainiai ir mano žmonės, norėčiau vėl prašyti jūsų dėmesio, kad išgirstumėt ir suprastumėt likusius mano žodžius, kuriuos jums kalbėsiu.

25a Al 5:18; 12:14–15.

b Mrm 8:38.

26a Mrm 9:12.

b Pr 3:1–12;

2 Nef 2:15–19;

Al 12:21–23.

c RR Gailėstingumas,

gailėstingas.

27a RR Kaltė.

b 2 Nef 9:16; JokK 6:10;

DS 76:36.

4 1a RR Baimė.

2a RR Kūniška.

b Hel 12:7–8.

c Mzj 3:18; Hel 5:9.

d RR Sukurti,

sukūrimas.

3a RR Nuodėmių

atleidimas.

b RR Sažinė.

c RR Tikėjimas, tikėti.

5 Nes štai, jei pažinimas apie „Dievo gerumą šiuo metu pažadino jus suvokti savo niekumą ir savo niekam tikusią ir puolusią būseną,

6 sakau jums, jei „pažinote Dievo gerumą ir jo neprilygstamą galią, ir išmintį, ir kantrybę, ir didį kantrumą žmonių vaikams; ir taip pat ^bapmokėjimą, kuris buvo paruoštas nuo pasaulio ^cįkūrimo, kad per tai išgelbėjimas ateitų tam, kuris sudės savo ^dviltis į Viešpatį ir stropiai laikysis jo įsakymų, ir pasiliks tikėjime netgi iki savo gyvenimo pabaigos – turiu galvoje mirtingo kūno gyvenimą –

7 sakau, kad tai yra žmogus, kuris gauna išgelbėjimą per apmokėjimą, paruoštą nuo pasaulio ^cįkūrimo visiems žmonėms, bet kada buvusiems nuo Adomo ^dnuopuolio arba esantiems, arba būsiantiems kada nors, netgi iki pasaulio pabaigos.

8 Ir tai yra priemonės, per kurias ateina išgelbėjimas. Ir nėra ^ejokio kito išgelbėjimo, išskyrus šitą, apie kurią kalbėta; ir nėra jokių kitų sąlygų, kuriomis žmogus galėtų būti išgelbėtas, išskyrus sąlygas, apie kurias jums kalbėjau.

9 Tikėkite Dievą; tikėkite, kad jis yra ir kad jis sukūrė visa tiek

danguje, tiek ir žemėje; tikėkite, kad jis turi visą ^fišmintį ir visą galią tiek danguje, tiek ir žemėje; tikėkite, kad žmogus ^bnesuvokia visko, ką gali suvokti Viešpats.

10 Ir dar, tikėkite, kad jums reikia ^aatgailauti dėl savo nuodėmių ir jas palikti, ir nusizeminti priešais Dievą; ir nuoširdžiai prašyti, kad jis jums ^batleistų; ir dabar, jei ^ctikite visu tuo, žiūrėkite, kad tai ^dvykdytumėte.

11 Ir vėl sakau jums, kaip sakiau anksčiau, kad jei pažinote Dievo šlovę, arba jei pažinote jo gerumą ir ^eparagavote jo meilės, ir gavote savo nuodėmių ^batleidimą, kas sukelia toki nepaprastai didelį džiaugsmą jūsų sielose, lygiai taip norėčiau, kad prisimintumėt ir visuomet išlaikytumėt atmintyje Dievo didybę ir savo ^cniekumą, ir jo ^dgerumą, ir didį kantrumą jums, nevertiems kūriniams, ir nusizemintumėt netgi iki ^enuolankumo gelmių, kasdien ^fšaukdamiesi Viešpaties vardo ir tvirtai tikėdami tuo, kas įvyks, kas buvo ištarta angelo burna.

12 Ir štai, sakau jums, kad jei tai darysite, visuomet ^adžiūgausite ir būsite pripildyti Dievo ^bmeilės, ir visuomet ^cišlaikysite savo nuodėmių atleidimą; ir augsite pažinime šlovės to, kuris

5a Moz 1:10.

6a RR Dievas, Dievybė.

b RR Apmokėti, apmokėjimas.

c Mzj 15:19.

d Ps 36:8; 2 Nef 22:2;

Hel 12:1.

RR Pasitikėjimas, pasitikėti.

7a RR Nuopuolis, Adomo ir Ievos.

8a ApD 4:12;

2 Nef 31:21; Mzj 3:17.

9a Rom 11:33–34;

JokK 4:8–13.

b Iz 55:9.

10a RR Atgailauti, atgaila.

b DS 61:2.

c Mt 7:24–27.

d 2 Nef 31:19–21.

11a Al 36:24–26.

b RR Nuodėmių

atleidimas.

c Moz 1:10.

d Iš 34:6; Mor 8:3.

e RR Pažeminti, nusizeminimas, nuolankumas.

f RR Malda.

12a RR Meilė.

b Mzj 4:26;

Al 4:13–14; 5:26–35; DS 20:31–34.

jus sukūrė, arba pažinime to, kas teisinga ir tikra.

13 Ir galvosite ne kaip užgauti vienas kitą, bet kaip gyventi „taikiai ir atiduoti kiekvienam pagal tai, kas jam priklauso.

14 Ir neleisite, kad jūsų „vaikai vaikščiotu alkani ar nuogi; ir neleisite, kad jie peržengtų Dievo įstatymus ir ^bpeštųsi, ir kivirčytųsi vienas su kitu, ir tarnautų velniui, kuris yra nuodėmės valdovas, arba kuris yra piktoji dvasia, apie kurią kalbėjo mūsų tėvai, kadangi jis yra viso teismo priešas,

15 bet „mokysite juos ^bvaikščioti tiesos ir rimtumo keliais; mokysite juos „mylėti vienas kitą ir tarnauti vienas kitam.

16 Ir taip pat jūs patys „pagelbėsite tiems, kuriems reikia jūsų pagalbos; jūs suteiksite savo turto stokojančiam; ir neleisite, kad ^belgeta bergždžiai jus prašytų, ir nepavarysite jo pražūčiai.

17 Tu galbūt „sakysi: Žmogus pats užsitraukė nelaimę; todėl sulaikysiu savo ranką ir neduosiu jam savo maisto, ir nesuteiksiu jam savo turto, kad jis nekentėtų, nes jo bausmės yra teisingos.

18 Bet sakau tau, o žmogau, kas tik tai daro, turi labai rimtą priežastį atgailauti; ir jei jis neatgailauja dėl to, ką padaręs, jis žūsta amžiams ir neturi dalies Dievo karalystėje.

19 Nes štai, argi visi mes nesame elgetos? Argi visi mes nesame priklausomi nuo tos pačios Esybės, būtent Dievo, išigydami visą savo turimą turta, tiek maistą ir drabužį, tiek ir auksą, ir sidabrą, tiek ir visus mūsų turimus įvairių rūšių turtus?

20 Ir štai, netgi šiuo metu jūs šaukėtės jo vardo ir maldavote savo nuodėmių atleidimo. Ir argi jis leido, kad prašytumėte bergždžiai? Ne, jis išliejo savo Dvasią ant jūsų ir padarė, kad jūsų širdys būtų pripildytos „džiaugsmo, ir padarė, kad jūsų burnos būtų nutildytos ir jūs negalėjote rasti žodžių – toks nepaprastai didelis buvo jūsų džiaugsmas.

21 Ir dabar, jei Dievas, kuris jus sukūrė, nuo kurio priklauso jūsų gyvybė ir visas, ką turite ir kuo esate, duoda jums ko beprašytumėte su tikėjimu, kas teisinga, tikėdami, kad gausite, o kaip tada jūs turėtumėte „suteikti vienas kitam savo turimo turto.

22 Ir jei „teisiatė žmogų, kuris prašo jūsų turto, kad nepražūtų, ir smerkiatė jį, tai kiek teisingesnis bus jūsų pasmerkimas už ^bsulaikymą savo turto, kuris priklauso ne jums, bet Dievui, kuriam taip pat priklauso jūsų gyvybė; ir nepaisant to, jūs neprašote

13a RR Taikdarys.

14a 1 Tim 5:8;
DS 83:4.

b RR Kova.

15a DS 68:25–28;
Moz 6:58.

RR Mokyti, mokytojas.

b RR Vaikščioti,

vaikščioti su Dievu.

c Mzj 18:21.

16a RR Tikroji meilė;
Tarnystė.

b Paklšt 15:7–11;

Pat 21:13; Iz 10:1–2.

17a Pat 17:5.

20a RR Džiaugsmas.

21a RR Tarnystė; Gerovės darbas, gerovė.

22a Mt 7:1–2;

Jn 7:24.

b 1 Jn 3:17.

ir neatgailaujate dėl to, ką padarėte.

23 Sakau jums: vargas tokiam žmogui, nes jo turtas pražus kartu su juo; ir dabar, sakau tai tiems, kurie “turtingi šito pasaulio gėrybių.

24 Ir vėlgi sakau vargšams, tai yra jums, kurie neturite ir vis dėlto turite pakankamai, kad išgyventumėte diena iš dienos; turiu galvoje jus visus, kurie atsakote elgetai, kadangi neturite; norėčiau, kad sakytumėte savo širdyse: Neduodu, kadangi neturiu, bet jei turėčiau – “duočiau.

25 Ir dabar, jei tai sakote savo širdyse, liekate be kaltės, priešingu atveju jūs “pasmerkti; ir jūsų pasmerkimas teisingas, nes jūs geidžiate to, ko nesate gavę.

26 Ir dabar, vardan viso to, ką jums kalbėjau – tai yra kad diena iš dienos išlaikytumėte savo nuodėmių atleidimą, kad “vaikščiotumėte be kaltės priešais Dievą – norėčiau, kad ^bsuteiktumėte savo turto “vargšui, kiekvienas pagal tai, ką jis turi, kaip antai: “pamaitintumėt alkaną, aprengtumėt nuogą, aplankytumėt ligonį ir suteiktumėte jiems deramą pagalbą, tiek dvasišką, tiek ir laikinąją, pagal jų norus.

27 Ir žiūrėkite, kad visa tai būtų daroma išmintingai ir tvarkingai; nes nereikia, kad žmogus bėgtų “greičiau, nei leidžia jo jėgos. Ir vėlgi, būtina,

kad jis būtų stropus, kad per tai jis galėtų laimėti apdovanojimą; todėl viskas turi būti daroma tvarkingai.

28 Ir norėčiau, kad prisimintumėte, kad jei kas iš jūsų pasiskolina iš savo artimo, turi gražinti tai, ką pasiskolino, pagal tai, ką pažadėjo, kitaip tu nusidėsi; ir galbūt pastūmėsi savo artimą taip pat nusidėti.

29 Galiausiai, aš negaliu susakyti jums visko, kuo jūs galite nusidėti; nes yra įvairių būdų ir priemonių, netgi tiek daug, kad negaliu jų suskaičiuoti.

30 Tik tiek galiu pasakyti jums, kad jei “nestebėsite savęs ir savo ^bminčių, ir savo ^cžodžių, ir savo poelgių ir nesilaikysite Dievo įsakymų, ir nepasilikssite tikėjime tuo, ką girdėjote apie mūsų Viešpaties atėjimą, netgi iki savo gyvenimo pabaigos, jūs tikrai pražūsitate. Ir dabar, o žmogau, atmink ir nepražūk.

5 SKYRIUS

Šventieji tampa Kristaus sūnumis ir dukromis per tikėjimą. Tada jie vadinami Kristaus vardu. Karalius Benjaminas ragina juos tvirtai ir nepajudinamai daryti gerus darbus. Apie 124 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, taip pakalbėjęs savo žmonėms, karalius Benjaminas pasiuntė tarp jų, norėdamas iš savo žmonių sužinoti, ar jie

23a DS 56:16.

24a Mk 12:44.

25a DS 56:17.

26a RR Vaikščioti,

vaikščioti su Dievu.

b JokK 2:17–19.

c Zch 7:10; Al 1:27.

RR Šalpa.

d Iz 58:10–11;

DS 104:17–18.

27a DS 10:4.

30a Al 12:14.

RR Saugoti, sargas, sargybinis.

b Mk 7:18–23.

RR Mintys.

c Mt 15:18–20.

RR Šventvagystė.

patikėjo žodžiais, kuriuos jis kalbėjo jiems.

2 Ir jie visi sušuko vienu balsu, sakydami: Taip, mes tikime visais žodžiais, kuriuos pasakei mums; ir taip pat žinome apie jų patikimumą ir tiesą dėka Viešpaties visagalio Dvasios, kuri taip galingai ^apakeitė mus, arba mūsų širdis, kad mes jau nebelinkę daryti ^bpikta, bet linke nuolat daryti gera.

3 Ir mes patys taip pat, per beribį Dievo gerumą ir jo Dvasios pasireiškimus turime aiškų supratimą apie tai, kas įvyks; ir jei reikėtų, galėtume pranašauti apie visa.

4 Ir tai tikėjimas tuo, ką mūsų karalius mums pasakė, atvedė mus prie šito didžio pažinimo, dėl kurio mes džiūgaujame tokiu nepaprastai dideliu džiaugsmu.

5 Ir mes norime sudaryti ^asandorą su savo Dievu, kad vykdysime jo valią ir būsime paklusnūs jo įsakymams visame kame, ką tik jis mums įsakys, per visas likusias mūsų dienas, kad neužsitrauktume sau ^bniekad nesibaigiančios kankynės, kaip kad buvo pasakyta ^cangelo, kad negertume iš Dievo rūstybės taurės.

6 Ir dabar, tai buvo žodžiai, kurių karalius Benjaminas troš-

ko iš jų; ir todėl jis tarė jiems: Jūs pasakėte žodžius, kurių aš troškau; ir sandora, kurią sudarėte, yra teisi sandora.

7 Ir dabar, dėl sandoros, kurią sudarėte, jūs būsite vadinami Kristaus ^avaikais, jo sūnumis ir dukromis; nes štai, šiandien jūs dvasiškai ^bužgimėte jam; nes sakote, kad jūsų ^cširdys pakeistos per tikėjimą jo vardu; todėl jūs ^dužgimėte iš jo ir tapote jo ^esūnumis ir jo dukromis.

8 Ir po šita galva esate padaryti ^alaisvi, ir nėra ^bkitos galvos, kuria galėtumėte būti išlaisvinti. Nėra duota kito ^cvardo, per kurį ateina išgelbėjimas; todėl norėčiau, kad ^dpriiustumėte Kristaus vardą, visi, kurie sudarėte sandorą su Dievu, kad būsite paklusnūs iki savo gyvenimo pabaigos.

9 Ir bus taip, kad kiekvienas, kuris tai daro, atsidurs Dievo dešinėje, nes jis žinos vardą, kuriuo vadinamas; nes jis bus vadinamas Kristaus vardu.

10 Ir dabar bus taip, kad kas tik nepriims Kristaus vardo, turės būti vadinamas koku nors ^akitu vardu; todėl jis atsidurs Dievo ^bkairėje.

11 Ir norėčiau, kad taip pat prisimintumėt, kad tai ^avardas, kurį, kaip sakiau, duosiu jums,

5 2a Al 5:14.

RR Užgimęs iš naujo, užgimęs iš Dievo.

b Al 19:33.

5a Mzj 18:10.

b Mzj 3:25–27.

c Mzj 3:2.

7a Mzj 27:24–26;

Moz 6:64–68.

RR Sūnūs ir dukros,

Dievo.

b RR Pagimdytas.

c RR Širdis.

d Mzj 15:10–11.

RR Užgimęs iš naujo, užgimęs iš Dievo.

e DS 11:30.

8a Rom 6:18;

Gal 5:1;

Hel 14:30.

b ApD 4:10, 12; Al 21:9.

c Mzj 26:18.

d ApD 11:26;

Al 46:15.

10a Al 5:38–39.

b Mt 25:33.

11a Mzj 1:11–12.

RR Jėzus Kristus –

Jėzus Kristus

vardo priėmimas.

kuris niekada nebus ištrintas – nebent per prasižengimą; todėl, žiūrėkite, kad neprasižengtumėte, kad vardas nebūtų ištrintas iš jūsų širdžių.

12 Sakau jums: norėčiau, kad prisimintumėte „išlaikyti vardą, visuomet užrašytą jūsų širdyse, kad neatsidurtumėt Dievo kairėje, bet kad girdėtumėt ir pažintumėt balsą, kuriuo būsite pavadinti ir taip pat vardą, kuriuo jis pašauks jus.

13 Nes kaipgi žmogus „pažins šeimnininką, kuriam netarnavo ir kuris svetimas jam, ir tolimas nuo jo širdies minčių ir ketinimų?

14 Ir vėl, argi žmogus paima asilą, priklausantį jo kaimynui, ir jį laiko? Sakau jums: ne; jis netgi neleis, kad šis maitintųsi tarp jo kaimenių, bet pavarys ir išvys jį lauk. Sakau jums, kad taip bus ir tarp jūsų, jei nežinosite vardo, kuriuo esate pavadinti.

15 Todėl norėčiau, kad būtumėte tvirti ir nepajudinami, visuomet dosnūs gerų darbų, kad Kristus, Viešpats Dievas visagalys, galėtų „užantspauduoti jus esant jo, kad būtumėte atvesti į dangų, kad turėtumėte nesibai-giantįjį išgelbėjimą ir amžinąjį gyvenimą per išmintį ir galią, ir teisingumą, ir gailęstingumą to, kuris ^bsukūrė visa danguje ir žemėje, kuris yra Dievas virš visko. Amen.

6 SKYRIUS

Karalius Benjaminas surašo žmonių vardus ir paskiria kunigus mokyti juos. Mozijas valdo kaip teisus karalius. Apie 124–121 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, baigęs kalbėti žmonėms, karalius Benjaminas manė esant tinkama „surašyti vardus visų tų, kurie sudarė sandorą su Dievu, kad laikysis jo įsakymų.

2 Ir buvo taip, kad, išskyrus mažus vaikus, nebuvo nė vienos sielos, kuri nesudarė sandoros ir nepriėmė Kristaus vardo.

3 Ir be to, buvo taip, kad karalius Benjaminas, baigęs visa tai ir pašventęs savo sūnų „Moziją savo žmonių valdovu ir karaliumi, ir davęs jam visus įpareigojimus dėl karalystės, ir taip pat ^bpaskyręs kunigus „mokyti žmones, kad per tai jie galėtų girdėti ir žinoti Dievo įsakymus, ir raginti juos prisiminti jų duotą „priesaiką, jis paleido minią, ir jie sugrįžo, kiekvienas pagal savo šeimas į savo namus.

4 Ir „Mozijas pradėjo valdyti vietoje savo tėvo. Ir jis pradėjo valdyti trisdešimtais savo gyvenimo metais, kas iš viso sudarė apie keturis šimtus septyniasdešimt šešerius metus nuo to ^blaiko, kai Lehis paliko Jeruzalę.

5 Ir karalius Benjaminas gyveno dar trejus metus ir mirė.

12a DS 18:23–25.

13a Mzj 26:24–27.

15a RR Pašaukimas ir išrinkimas; Pašventinimas.
b Kol 1:16;

Mzj 4:2;

Al 11:39.

6 1a DS 128:8.

3a Mzj 1:10; 2:30.

b RR Išventinti, iššventinimas.

c Al 4:7.

d Mzj 5:5–7.

4a RR Mozijas, Benjaminio sūnus.
b 1 Nef 1:4.

6 Ir buvo taip, kad karalius Mozijas vaikščiojo Viešpaties keliais ir laikėsi jo potvarkių bei nuostatų, ir vykdė jo įsakymus visame, ką tik jis įsakė jam.

7 Ir karalius Mozijas nurodė žmonėms, kad jie dirbtų žemę. Ir jis pats taip pat dirbo žemę, kad nebūtų „našta savo žmonėms, kad jis visame kame galėtų elgtis taip, kaip elgėsi jo tėvas. Ir trejus metus tarp visų jo žmonių nebuvo kovos.

7 SKYRIUS

Amonas atranda Lehio Nefio žemę, kur karalius yra Limhis. Limhio žmonės yra lamanitų vergijoje. Limhis atpasakoja jų istoriją. Pranašas (Abinadis) liudija, kad Kristus yra Dievas ir visa ko Tėvas. Sėjantieji nešvarumus, pjaus viesulą, o tie, kas pasitiki Viešpačiu, bus išvaduoti. Apie 121 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar buvo taip, kad po to, kai karalius Mozijas pragyveno trejus metus nuolatinėje taikoje, jis panorė sužinoti apie žmones, „išėjusius apsigyventi Lehio Nefio žemėje, arba Lehio Nefio mieste; nes jo žmonės nieko negirdėjo iš jų nuo to laiko, kai jie paliko ^bZarahemlos žemę; todėl jie nuvargino jį savo kvaršinimais.

2 Ir buvo taip, jog karalius Mozijas leido, kad šešiolika iš jų stiprių vyrų eitų į Lehio Nefio žemę išsiaiškinti apie savo brolius.

3 Ir buvo taip, kad rytojaus dieną jie iškeliavo. Tarp jų buvo toks Amonas, kuris buvo stiprus ir galingas vyras ir Zarahemlos palikuonis; ir jis taip pat buvo jų vadas.

4 Ir dabar, jie nežinojo, kuria kryptimi turėtų keliauti tyruose, kad nueitų į Lehio Nefio žemę; todėl jie daug dienų klajojo tyruose, netgi keturiasdešimt dienų jie klajojo.

5 Ir praklajoję keturiasdešimt dienų, jie priėjo kalvą, kuri yra „Šilomo žemės šiaurėje, ir ten pasistatė savo palapines.

6 Ir Amonas pasiėmė tris iš savo brolių, kurių vardai buvo Amalekis, Helemas ir Hemas, ir jie nuėjo į „Nefio žemę.

7 Ir štai, jie sutiko karalių tų žmonių, kurie buvo Nefio ir Šilomo žemėje; ir jie buvo apsupti karaliaus sargybinių, ir buvo suimti, ir surišti, ir įmesti į kalėjimą.

8 Ir buvo taip, kad po to, kai išbuvo kalėjime dvi dienas, jie buvo vėl atvesti priešais karalių ir jų raiščiai buvo atrišti; ir jie stojo priešais karalių, ir jiems buvo leista arba, tiksliau, įsakyta atsakinėti į klausimus, kuriuos jis jiems užduos.

9 Ir jis tarė jiems: Štai aš esu „Limhis, sūnus Nojaus, kuris buvo sūnus Zenifo, kuris atėjo iš Zarahemlos žemės paveldėti šios žemės, kuri buvo jų tėvų žemė, kuris liaudies balsu buvo padarytas karaliumi.

10 Ir dabar, aš noriu žinoti priežastį, dėl ko buvote tiek

7a 2 Kor 11:9.
7 1a Om 1:27–30.

b Om 1:13.
5a Mzj 9:6, 8, 14.

6a 2 Nef 5:8.
9a Mzj 11:1.

drąsūs, kad atėjote prie miesto sienų, kai aš pats su savo sargybiniais buvau už vartų?

11 Ir dabar, aš leidau palikti jus gyvus tam, kad galėčiau apklausti, kitaip būčiau nurodęs, kad mano sargybiniai nužudytų jus. Jums leidžiama kalbėti.

12 Ir dabar, kai Amonas pamatė, kad jam leista kalbėti, jis išėjo į priekį ir nusilenkė karaliui; ir vėl pakilęs jis tarė: O karaliau, šiandien esu labai dėkingas Dievui, kad vis dar esu gyvas ir man leista kalbėti; ir aš pasistengsiu kalbėti drąsiai.

13 Nes esu tikras, kad jei būtumėt žinoję, kas esu, nebūtumėt leidę, kad nešiočiau šiuos raiščius. Nes esu Amonas ir esu „Zarahemlos palikuonis, ir atėjau iš Zarahemlos žemės išsiaiškinti apie mūsų brolius, kuriuos Zenifas išvedė iš tos žemės.

14 Ir dabar, buvo taip, kad, išgirdęs Amono žodžius, Limhis nepaprastai apsidžiaugė ir tarė: Dabar žinau iš tikrųjų, kad mano broliai Zarahemlos žemėje vis dar gyvi. Ir dabar aš džiūgausiu; ir rytoj padarysiu, kad mano žmonės džiūgaus taip pat.

15 Nes štai, mes esame lamaničių vergijoje ir „apkrauti sunkiai pakeliamu mokesčiu. Ir dabar štai, mūsų broliai išvaduos mus iš mūsų vergijos, arba iš lamaničių rankų, ir mes būsime jų vergais; nes geriau būti nefitų vergais, negu mokėti duoklę lamaničių karaliui.

16 Ir dabar, karalius Limhis įsakė savo sargybiniams, kad jie daugiau nebesurištų Amono nei jo brolių, bet nurodė, kad jie eitų prie kalvos, kuri buvo Šilomo šiaurėje ir atsivestų savo brolius į miestą, kad šie galėtų pavalgyti ir atsigerti, ir pasiilsėti nuo savo kelionės triūso; nes jie daug iškentėjo; jie iškentėjo alkį, troškulį ir nuovargį.

17 Ir dabar, buvo taip, kad rytojaus dieną karalius Limhis visiems savo žmonėms pasiuntė skelbimą, kad to dėka jie galėtų susirinkti prie „šventyklos išgirsti žodžių, kuriuos jis kalbės jiems.

18 Ir buvo taip, kad, jiems susirinkus, jis kalbėjo jiems taip, sakydamas: O jūs, mano žmonės, pakelkite galvas ir būkite paguosti; nes štai, čia pat laikas, arba nebetoli, kada jau nebebūsime pavaldūs savo priešams, ko negalėjome pasiekti, nepaisant daugybės mūsų bergždžių kovų; vis dėlto manau, kad dar reikės veiksmingos kovos.

19 Todėl pakelkite galvas ir džiūgaukite, ir sudėkite savo viltis į „Dievą, tą Dievą, kuris buvo Abraomo ir Izaoko, ir Jokūbo Dievas; ir taip pat tas Dievas, kuris ^bišvedė Izraelio vaikus iš Egipto žemės ir padarė, kad jie pereitų Raudonąją jūrą sausa žeme, ir maitino juos „mana, kad jie nežūtų tyruose; ir daug daugiau jis padarė dėl jų.

20 Ir dar, tas pats Dievas išvedė mūsų tėvus „iš Jeruzalės žemės

13a Om 1:12–15.

15a Mzj 19:15.

17a 2 Nef 5:16.

19a Iš 3:6; 1 Nef 19:10.

b Iš 12:40–41;

Al 36:28.

c Iš 16:15, 35; Sk 11:7–8;

Joz 5:12.

20a 1 Nef 2:1–4.

ir išlaikė, ir išsaugojo savo žmones net iki šiol; ir štai, tai dėl mūsų nedorybių ir bjaurumų jis atvedė mus į vergiją.

21 Ir visi jūs esate liudytojai šią dieną, kad Zenifas, kuris buvo padarytas šių žmonių karaliumi, „pernelyg uoliai siekdamas paveldėti savo tėvų žemę, buvo apgautas gudrumu ir klasta karaliaus Lamano, kuris sudarė sutartį su karaliumi Zenifu ir atidavė jo nuosavybėn dalį žemės, o būtent, Lechio Nefio ir Šilomo miestus ir žemę aplink juos.

22 Ir visa tai jis padarė su vienu tikslu – „kad padarytų šiuos žmones pavaldžius, kitaip saktant, pavergtų. Ir štai, mes šiuo metu mokame lamanitų karaliui duoklę, siekiančią iki pusės mūsų kukurūzų ir mūsų miežių, ir netgi visų mūsų kiekvienos rūšies grūdų, ir pusės mūsų bandų bei mūsų kaimenių prieaugio; ir lamanitų karalius netgi reikalauja iš mūsų arba pusę visko, ką turime, tai yra kas mums priklauso, arba mūsų gyvybių.

23 Ir dabar, argi nėra sunku tai pakelti? Argi ne didi ši mūsų priespauda? Dabar, štai, kokią rimtą priežastį liūdėti turime.

24 Taip, sakau jums, kad turime rimtas priežastis liūdėti; nes štai, kiek daug mūsų brolių buvo nužudyta ir jų kraujas buvo tuščiai pralietas, ir visa tai dėl nedorybės.

25 Nes jei šie žmonės nebūtų įpuolę į prasižengimą, Viešpats nebūtų leidęs, kad šis didis blogis ištiktų juos. Bet štai, jie nepaklausė jo žodžių; bet tarp jų iškilo ginčai, netgi tokie dideli, kad jie liejo kraują tarpusavyje.

26 Ir Viešpaties „pranašą jie nužudė, taip, išrinktą Dievo vyrą, kuris pasakė jiems apie jų nelumą ir bjaurumus ir pranašavo apie daugelį dalykų, kurie įvyks, taip, netgi apie Kristaus atėjimą.

27 Ir kadangi jis pasakė jiems, kad Kristus buvo „Dievas, visa ko Tėvas, ir pasakė, kad jis priims žmogaus atvaizdą, ir tai bus atvaizdas, pagal kurį žmogus buvo sukurtas pradžioje, arba, kitais žodžiais, jis pasakė, kad žmogus buvo sukurtas pagal „Dievo atvaizdą, ir kad Dievas nusileis tarp žmonių vaikų ir paims ant savęs kūną ir kraują, ir išeis ant žemės veido.

28 Ir dabar, kadangi jis tai pasakė, jie atidavė jį mirčiai; ir jie padarė daug daugiau dalykų, kurie užtraukė ant jų Dievo rūstybę. Todėl kas stebėtino, kad jie vergijoje ir ištikti skaudžių suspaudimų?

29 Nes štai, Viešpats pasakė: Aš „nepagelbėsiu savo žmonėms jų prasižengimo dieną; bet aš užtversiu jų kelius, kad jiems nesisektų; ir jų darbai bus kaip suklypimo kliūtis priešais juos.

30 Ir vėl jis sako: Jei mano žmo-

21a Mzj 9:1–3.

22a Mzj 10:18.

26a Mzj 17:12–20.

27a RR Dievas, Dievybė.

b Pr 1:26–28;

Etr 3:14–17;

DS 20:17–18.

c Mzj 13:33–34; 15:1–4.

29a 1 Sam 12:15;

2 Met 24:20.

nės sės “nešvarumą, jie ^bpjaus jo pelus viesule; ir to išdava – nuodai.

31 Ir dar jis sako: Jei mano žmonės sės nešvarumą, jie pjaus “rytų vėją, kuris atneša staigų sunaikinimą.

32 Ir dabar, štai, Viešpaties pažadas išsipildė, ir esate ištikti ir suspausti.

33 Bet jei “atsigręšite į Viešpatį visa širdimi ir sudėsite viltis į jį, ir tarnausite jam visomis proto pastangomis, jei tai darysite, jis pagal savo valią ir pageidavimą išvaduos jus iš vergijos.

8 SKYRIUS

Amonas moko Limhio žmones. Jis sužino apie dvidešimt keturias jareditų plokšteles. Senovinius metraščius gali išversti regėtojai. Regėtojo dovana pranoksta visas kitas. Apie 121 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad baigęs kalbėti savo žmonėms – nes jis kalbėjo jiems daug dalykų ir tik keletą iš jų aš užrašiau šioje knygoje – karalius Limhis pasakė savo žmonėms viską apie jų brolius, gyvenančius Zarahemlos žemėje.

2 Ir jis nurodė, kad Amonas stotų priešais minią ir papasakotų jiems viską, kas atsitiko jų broliams nuo to laiko, kada Zenifas išėjo iš tos žemės, iki to laiko, kada jis pats atėjo iš tos žemės.

3 Ir jis taip pat persakė jiems paskutinius žodžius, kurių ka-

ralius Benjaminas mokė juos, ir paaiškino juos karaliaus Limhio žmonėms taip, kad jie galėtų suprasti visus žodžius, kuriuos jis kalbėjo.

4 Ir buvo taip, kad po to, kai jis visa tai padarė, karalius Limhis paleido minią ir nurodė sugrįžti kiekvienam į savo namus.

5 Ir buvo taip, jog jis nurodė atnešti priešais Amoną plokšteles, kuriose buvo “metraštis apie jo žmones nuo to laiko, kada jie paliko Zarahemlos žemę, kad jis jas perskaitytų.

6 Dabar, kai tik Amonas perskaitė metraščių, karalius jo pasiteiravo, ar jis gali versti kalbas, ir Amonas atsakė jam, kad negali.

7 Ir karalius tarė jam: Būdamas nuliūdęs dėl savo žmonių suspaudimų, nurodžiau, kad keturiasdešimt trys iš mano žmonių leistųsi kelionėn į tyrus, kad surastų Zarahemlos žemę, idant galėtume kreiptis į savo brolius, kad išvaduotų mus iš vergijos.

8 Ir jie buvo pasiklydę tyruose daugelį dienų, tačiau jie buvo stropūs ir, nors nerado Zarahemlos žemės, bet sugrįžo į šią žemę, keliavę žemėje tarp daugelio vandenių, atradę žemę, padengtą žmonių ir gyvulių kaulais ir taip pat padengtą visokių pastatų griuvėsiais, atradę žemę, kuri buvusi apgyventa žmonių, gausių kaip Izraelio pulkai.

9 Ir paliudijimui, kad tai, ką jie pasakojo, yra tiesa, jie atnešė

30a RR Nešvarumai,
nešvara.
b Gal 6:7–8; DS 6:33.

RR Pjūtis.
31a Jer 18:17; Mzj 12:6.
33a Mrm 9:6.

8 5a Mzj 9–22.

“dvidešimt keturias plokšteles, pilnas raižinių, ir jos yra iš gyno aukso.

10 Ir štai, jie taip pat atnešė “antkrūtinius, kurie yra dideli, ir jie yra iš ^bskaistvario bei vario ir puikiai išsilaikę.

11 Ir dar, jie atnešė kalavijų, kurių rankenos suirusios ir kurių geležtės suėstos rūdžių; ir šalyje nėra nė vieno, kas galėtų versti kalbą, kitaip sakant, raižinius, esančius ant plokštelių. Todėl sakiau tau: Ar tu gali išversti?

12 Ir sakau tau vėl: Ar žinai ką nors, kas galėtų išversti? Nes aš trokštu, kad šie metraščiai būtų išversti į mūsų kalbą; nes galbūt jie suteiks mums žinių apie likusius iš liaudies, kuri buvo sunaikinta, iš kur atėjo šie metraščiai; arba galbūt jie suteiks mums žinių apie pačius žmones, kurie buvo sunaikinti; ir aš trokštu žinoti jų sunaikinimo priežastį.

13 Dabar Amonas tarė jam: Aš galiu užtikrintai pasakyti tau, o karaliau, apie vyrą, kuris gali “išversti metraščius; nes jis turi tai, su kuo gali pažiūrėti ir išversti visus senovinius metraščius; ir tai Dievo dovana. Ir tie dalykai vadinami ^bvertikliais, ir joks žmogus negali žiūrėti per juos, jeigu jam neįsakyta, kad nežiūrėtų ten, kur nevalia, ir nepražūtų. Ir kiekvienas, kuriam įsakyta pro juos žiūrėti, vadinamas “regėtoju.

14 Ir štai, žmonių, kurie yra

Zarahemlos žemėje, karalius yra tas vyras, kuriam įsakyta daryti tai ir kuris turi šią didžią dovaną iš Dievo.

15 Ir karalius pasakė, kad regėtojas pranoksta pranašą.

16 Ir Amonas tarė, kad regėtojas yra apreiškėjas ir taip pat pranašas; ir didesnės dovanos joks žmogus negali turėti, nebent jis turėtų Dievo galią, ko negali joks žmogus; tačiau žmogus gali turėti didžią galią, duotą jam Dievo.

17 Bet regėtojas gali žinoti apie tai, kas buvo, ir taip pat apie tai, kas įvyks, ir per juos viskas bus apreikšta, arba, tiksliau tai, kas yra slapta, bus atskleista ir paslėpti dalykai išeis į šviesą, ir tai, kas nežinoma, jų dėka bus padaryta žinoma, ir taip pat jų dėka bus padaryta žinoma tai, kas kitaip negalėtų būti žinoma.

18 Taip Dievas parūpino priemones, kad žmogus per tikėjimą galėtų daryti galingus stebuklus; todėl jis tampa didžiai naudingu savo aplinkiniams.

19 Ir dabar, kada Amonas baigė kalbėti šiuos žodžius, karalius nepaprastai džiūgavo ir dėkojo Dievui, sakydamas: Be abejonės, “didis slėpinys yra šiose plokštelėse ir šie vertikliai, be abejonės, buvo paruošti tam, kad visi tokie slėpiniai būtų atskleisti žmonių vaikams.

20 O kokie nuostabūs Viešpaties darbai ir kaip ilgai jis yra kantrus savo žmonėms, taip, ir koks aklas ir neprieinamas

9a Etr 1:1–2.

10a Etr 15:15.

b Etr 10:23.

13a Mzj 28:10–17.

b RR Urimai ir

Tumimai.

c RR Regėtojas.

19a Etr 3:21–28; 4:4–5.

žmonių vaikų supratimas; nes jie nenori siekti išminties ir nenori, kad ji valdytų juos!

21 Taip, jie kaip laukinė kaimenė, kuri bėga nuo ganytojo ir pakrinka, ir yra vejami ir suryjami miško žvėrių.

ZENIFO METRAŠTIS – Aprašymas apie jo žmones nuo to laiko, kai jie paliko Zarahemlos žemę iki tada, kai jie buvo išvaduoti iš lamanitų rankų.

Tai aprašyta nuo 9 iki 22 skyriaus imtinai.

9 SKYRIUS

Zenifas veda būrį iš Zarahemlos užimti Lehio Nefio žemės. Lamanitų karalius leidžia jiems paveldėti žemę. Vyksta karas tarp lamanitų ir Zenifo žmonių. Apie 200–187 m. prieš Kristaus gim.

Aš, Zenifas, buvau išmokytas visos nefitų kalbos ir turėjau pažinimą apie Nefio „žemę, kitaip sakant, apie mūsų tėvų pirmojo paveldo žemę, ir buvau pasiūstas kaip žvalgas pas lamanitus, kad išžvalgyčiau jų pajėgas, kad mūsų armija galėtų užpulti ir sunaikinti juos, bet kai pamačiau tai, kas buvo gera pas juos, panorau, kad jie nebūtų sunaikinti.

2 Todėl aš susiginčijau su savo broliais tyruose, nes norėjau, kad mūsų vadas sudarytų sutartį su jais; bet jis, būdamas šiurkštus ir

kraujo trokštantis vyras, įsakė mane nužudyti; bet aš buvau išgelbėtas praliejant daug kraujo; nes tėvas kovojo prieš tėvą, ir brolis prieš brolių, kol mūsų armijos didžioji dalis buvo sunaikinta tyruose; ir mes grįžome, tie iš mūsų, kurių buvo pasigailėta, į Zarahemlos žemę papasakoti tos istorijos jų žmonoms ir vaikams.

3 Ir vis dėlto aš, būdamas pernelyg užsidegęs paveldėti mūsų tėvų žemę, surinkau visus, kurie norėjo eiti užimti tos žemės, ir mes vėl leidomės kelionėn į tyrus, kad nueitume į tą žemę; bet mus ištiko badas ir skaudūs suspaudimai; nes buvome lėti prisiminti Viešpatį, savo Dievą.

4 Nepaisant to, po daugelio dienų klajonių tyruose, mes pasistatėme palapines vietovėje, kur žuvo mūsų broliai, kuri buvo netoli mūsų tėvų žemės.

5 Ir buvo taip, kad su keturiais savo vyrais aš vėl įėjau į miestą, pas karalių, kad galėčiau sužinoti apie karaliaus nusistatymą ir kad sužinočiau, ar galiu įeiti su savo žmonėmis ir taikiai užimti žemę.

6 Ir aš įėjau pas karalių, ir jis sudarė sandorą su manimi, kad aš galiu užimti Lehio Nefio žemę ir Šilomo žemę.

7 Ir jis taip pat įsakė savo žmonėms išvykti iš žemės, ir aš bei mano žmonės įėjome į žemę, kad apgyventume ją.

8 Ir mes pradėjome statyti pastatus ir taisyti miesto sienas,

taip, būtent Lechio Nefio ir Šilomo miestų sienas.

9 Ir mes pradėjome įdirbti žemę, taip, būtent visokiomis sėklomis: kukurūzų sėklomis ir kviečių, ir miežių, ir neaso, ir šeamo, ir visokiomis vaisių sėklomis; ir pradėjome daugintis ir klestėti žemėje.

10 Dabar, tai buvo karaliaus Lamano gudrybė ir klasta „nvesti mano žmones į vergiją, kad jis atidavė mums žemę, idant mes galėtume apgyventi ją.

11 Todėl buvo taip, kad, mums pragyvenus žemėje dvylika metų, karalius Lamanas pradėjo nerimauti, kad tik kokiu nors būdu mano žmonės nesustiprėtų žemėje ir kad jie negalės jų nugalėti ir pavergti.

12 Dabar, jie buvo tingūs ir „stabus garbinantys žmonės; todėl jie norėjo mus pavergti, kad galėtų tukti iš mūsų rankų darbo; taip, kad galėtų puotauti iš mūsų laukų kaimenių.

13 Todėl buvo taip, kad karalius Lamanas pradėjo kurstyti savo žmones, kad jie kovotų su mano žmonėmis; todėl prasi-dėjo karai ir kovos žemėje.

14 Nes tryliktaisiais mano valdymo Nefio žemėje metais Šilomo žemės pietinėje dalyje, kai mano žmonės girdė ir šėrė savo kaimenes ir dirbo savo žemę, didelis lamanitų pulkas užpuolė juos ir pradėjo žudyti, ir grobti jų kaimenes ir jų laukų kukurūzus.

15 Taigi buvo taip, kad jie pabėgo, visi, kurie nebuvo su-

gauti, netgi į Nefio miestą ir kreipėsi į mane apsaugos.

16 Ir buvo taip, kad aš apginklavau juos lankais ir strėlėmis, kalavijais ir kardais, ir vėzdais, ir svaidyklėmis, ir visokiais ginklais, kokius tik galėjome išrasti, ir aš bei mano žmonės išėjome kautis su lamanitais.

17 Taip, Viešpaties stiprybėje mes išėjome kautis prieš lamanitus; nes aš ir mano žmonės karštai šaukėmės Viešpaties, kad jis išvaduo-tų mus iš mūsų priešų rankų, nes buvome pažadinti prisiminti mūsų tėvų išvadavimą.

18 Ir Dievas „išgirdo mūsų šauksmus ir atsakė į mūsų maldas; ir mes išėjome jo stiprybėje; taip, mes išėjome prieš lamanitus ir per vieną dieną ir vieną naktį nukovėme tris tūkstančius keturiasdešimt tris; mes žudėme juos, netgi kol išvijome iš mūsų žemės.

19 Ir aš pats savo rankomis padėjau laidoti jų žuvusiuosius. Ir štai, dideliame mūsų sielvartui ir gailėsčiui, žuvo du šimtai septy-niasdešimt devyni mūsų broliai.

10 SKYRIUS

Miršta karalius Lamanas. Jo žmonės yra laukiniai ir žiaurūs ir tiki klaidingomis tradicijomis. Zenifas ir jo žmonės laimi prieš juos. Apie 187–160 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad mes vėl pradėjome kurti karalystę ir vėl pradėjome valdyti žemę taikos

sąlygomis. Ir aš nurodžiau, kad būtų pagaminta įvairių rūšių karo ginklų, kad turėčiau ginklų savo žmonėms tam laikui, kai lamanitai vėl ateis kariauti prieš mano žmones.

2 Ir aš pastačiau sargybinius aplinkui žemę, kad lamanitai negalėtų vėl užpulti mūsų netikėtai ir sunaikinti; ir taip aš gyniau savo žmones ir kaimenes ir saugojau juos, kad nepatektų į mūsų priešų rankas.

3 Ir buvo taip, kad mes užvaldėme savo tėvų žemę daugeliui metų, taip, dvidešimt dvejų metų laikotarpiui.

4 Ir aš nurodžiau, kad vyrai dirbtų žemę ir augintų visokius „grūdus ir visokius įvairių rūšių vaisius.

5 Ir nurodžiau, kad moterys verptų ir plušėtų, ir dirbtų, ir gamintų visokią ploną drobę, taip, ir įvairiausia „audinį, kad galėtume apdengti savo nuogumą; ir taip mes klestėjome žemėje – taip dvidešimt dvejus metus žemėje buvo nepaliaujama taika.

6 Ir buvo taip, kad karalius „Lamanas mirė ir jo sūnus pradėjo valdyti jo vietoje. Ir jis pradėjo raginti savo žmones sukilti prieš mano žmones; todėl jie pradėjo ruoštis karui ir eiti kautis prieš mano žmones.

7 Bet aš buvau išsiuntinėjęs savo žvalgus po visą „Šemlono žemę, kad sužinočiau apie jų pasirošimus, kad galėčiau ap-

sisaugoti nuo jų, idant jie neužpultų mano žmonių ir jų nesunaikintų.

8 Ir buvo taip, kad jie atėjo į Šilomo žemės šiaurę su savo gausiais pulkais, vyrai, „ginkluoti ^blankais ir strėlėmis, ir kalavijais, ir kardais, ir akmenimis, ir svaidyklėmis, ir jie buvo nusiskutę galvas, taigi jos buvo plikos; ir odiniu diržu buvo apsijuosę strėnas.

9 Ir buvo taip, kad aš nurodžiau mano liaudies moteris ir vaikus paslėpti tyruose; ir taip pat nurodžiau, kad visi mano seniai, pajėgūs valdyti ginklą, ir taip pat visi mano jaunuoliai, pajėgūs valdyti ginklą, susirinktų eiti kautis prieš lamanitus; ir aš išdėščiau juos jų pozicijose, kiekvieną pagal jo amžių.

10 Ir buvo taip, kad mes išėjome kautis prieš lamanitus; ir aš, netgi aš, būdamas senas, išėjau kautis prieš lamanitus. Ir buvo taip, kad mes išėjome kautis Viešpaties „stiprybėje.

11 Dabar, lamanitai nieko nežinojo apie Viešpatį, nei apie Viešpaties stiprybę, todėl jie rėmėsi savo pačių stiprybe. Ir vis dėlto jie buvo stiprūs žmonės žmogiškos jėgos atžvilgiu.

12 Jie buvo „laukiniai, žiaurūs ir kraujo trokštantys žmonės, tikintys savo tėvų ^btradicija, kuri yra tokia: jie tikėjo, kad buvo išvaryti iš Jeruzalės dėl savo tėvų nedorybių ir kad buvo nuskriausti tyruose savo brolių

10 4a Mzj 9:9.
5a Al 1:29.
6a Mzj 9:10–11; 24:3.
7a Mzj 11:12.

8a Jar 1:8.
b Al 3:4–5.
10a RR Pasitikėjimas,
pasitikėti.

12a Al 17:14.
b 2 Nef 5:1–3.

ir taip pat buvo nuskriausti plaukiant per jūrą;

13 Ir dar, kad jie buvo nuskriausti savo "pirmojo paveldo žemėje po to, kai perplaukė jūrą, ir visa tai dėl to, kad Nefis ištikimiau laikėsi Viešpaties įsakymų, – todėl Viešpats buvo jam ^bpalankus, nes Viešpats girdėjo jo maldas ir atsakydavo į jas, ir jis prisiėmė vadovavimą jų kelionei tyruose.

14 Ir jo broliai pyko ant jo, kadangi jie "nesuprato Viešpaties darbų; jie taip pat ^bpyko ant jo ant vandenu, kadangi jie užkietino savo širdis prieš Viešpatį.

15 Ir dar, jie pyko ant jo, kai atvyko į pažadėtąją žemę, kadangi, pasak jų, jis perėmė liaudies "valdymą iš jų rankų; ir jie kėsinosi jį nužudyti.

16 Ir dar, jie pyko ant jo, nes jis išvyko į tyrus, kaip Viešpats buvo jam įsakęs, ir pasiėmė "metraščius, išraižytus ant skaitvario plokštelių, nes, pasak jų, jis ^bapiplėšė juos.

17 Ir taip jie mokė savo vaikus, kad jie turi neapkęsti jų ir kad turi žudyti juos, ir kad turi juos plėšti ir grobti, ir daryti viską, ką gali, kad juos sunaikintų; taigi jie puoselėja amžiną neapykantą Nefio vaikams.

18 Būtent dėl šitos priežasties karalius Lamanas savo gudria ir melaginga klasta ir savo gražiais pažadais mane apgavo, taigi aš atvedžiau šiuos savo žmones į šią žemę, kad jie galėtų juos sunaikinti; taip, ir šiuos

daugelį metų mes kentėjome šitoje žemėje.

19 Ir dabar aš, Zenifas, pasakęs visa tai savo žmonėms apie lamanitus, skatinau juos eiti kautis visomis savo išgalėmis, pasitikint Viešpačiu; todėl mes kovėmės su jais veidas į veidą.

20 Ir buvo taip, kad mes vėl juos išvijome iš savo žemės; ir žudėme juos didžiuliu žudymu, netgi tiek daug, kad jų neskaičiavome.

21 Ir buvo taip, kad mes vėl sugrižome į savo žemę, ir mano žmonės vėl pradėjo prižiūrėti savo kaimenes ir dirbti savo žemę.

22 Ir dabar aš, būdamas senas, perdaviau karalystę vienam iš savo sūnų; todėl aš daugiau nieko nesakau. Ir telaimina Viešpats mano žmones. Amen.

11 SKYRIUS

Karalius Nojus valdo nedorai. Jis mėgaujasi palaidu gyvenimu su savo žmonomis ir sugulovėmis. Abinadis pranašauja, kad žmonės bus paimti į vergiją. Karalius Nojus kėsinosi į jo gyvybę. Apie 160–150 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar buvo taip, kad Zenifas perdavė karalystę Nojui, vienam iš savo sūnų; todėl Nojus pradėjo valdyti jo vietoje; o jis nevaikščiojo savo tėvo keliais.

2 Nes štai, jis nesilaikė Dievo įsakymų, bet vaikščiojo pagal savo paties širdies troškimus. Ir

13a 1 Nef 18:23.

b 1 Nef 17:35.

14a 1 Nef 15:7–11.

b 1 Nef 18:10–11.

15a 2 Nef 5:3.

16a 2 Nef 5:12.

b A1 20:10, 13.

jis turėjo daug žmonių ir „sugulovių. Ir savo blogu pavyzdžiu jis ^bpastūmėjo savo žmones daryti nuodėmes ir tai, kas bjauru Viešpaties akyse. Taip, ir jie ^cpaleistuvavo, ir darė visoki nelabumą.

3 Ir jis uždėjo mokestį, penktadalį nuo visko, ką jie turėjo: penktadalį jų aukso ir jų sidabro, ir penktadalį jų „zifo, ir jų vario, ir jų skaitvario, ir jų geležies; ir penktadalį jų nupenėtų jauniklių; ir taip pat penktadalį visų jų grūdų.

4 Ir visa tai jis ėmė, kad išlaikytų save ir savo žmonas, ir savo suguloves; ir taip pat savo kunigus ir jų žmonas, ir jų suguloves; taip jis pakeitė karalystės reikalus.

5 Nes jis nušalino visus kunigus, kuriuos pašventė jo tėvas, ir jų vietoje pašventė naujus, tokius, kurie aukštinosi dėl savo širdžių išdidumo.

6 Taip, ir šitaip jie buvo išlaidomi savo tinginystėje ir savo stabmeldystėje, ir savo paleistuvystėse mokesčiais, kuriuos karalius Nojus uždėjo savo žmonėms; taigi žmonės nepaprastai plušėjo, kad išlaikytų nedorybę.

7 Taip, ir jie taip pat tapo stabmeldžiais, kadangi buvo apgauti tuščių ir pataikūniškų karaliaus ir kunigų žodžių; nes šie jiems kalbėjo pataikūniškus dalykus.

8 Ir buvo taip, kad karalius Nojus pastatė daug prabangių ir erdvių pastatų; ir išpuošė

juos dailiais medžio dirbiniais ir visokiais brangiais daiktais iš aukso ir sidabro, ir geležies, ir skaitvario, ir zifo, ir vario.

9 Ir jis taip pat pastatė sau erdvius rūmus ir sostą vidur jų, kur viskas buvo iš geriausio medžio ir išpuošta auksu ir sidabru bei brangiais daiktais.

10 Ir jis taip pat nurodė, kad jo darbininkai šventyklos viduje padarytų visokių papuošimų iš geriausio medžio ir vario, ir skaitvario.

11 O kėdes, skirtas aukštiesiems kunigams, kurios buvo aukščiau visų kitų kėdžių, jis išpuošė grynau auksu; ir priešais jas nurodė padaryti turėklą, kad jie galėtų atsiremti į jį savo kūnais ir rankomis, kalbėdami melagingus ir tuščius žodžius jo žmonėms.

12 Ir buvo taip, kad netoli šventyklos jis pastatė „bokštą; taip, labai aukštą bokštą, netgi tokį aukštą, kad galėjo atsistoti ant jo viršaus ir apžvelgti Šilomo žemę ir taip pat Semlono žemę, apgyventą lamanitų; ir jis galėjo netgi apžvelgti visą apylinkę.

13 Ir buvo taip, kad jis nurodė pastatyti daug pastatų Šilomo žemėje; ir jis nurodė pastatyti didelį bokštą ant kalvos, Šilomo žemės šiaurėje, kuri buvo prieglobstis Nefio vaikams tuo metu, kai jie bėgo iš tos žemės; ir taip jis elgėsi su turtais, kuriuos įgijo apmokestinęs savo žmones.

14 Ir buvo taip, kad jis nukreipė savo širdį į turtus ir leido savo

11 2a JokK 3:5.
b 1 Kar 14:15–16;
Mzj 29:31.
c 2 Nef 28:15.

3a Hbr giminingi
žodžiai: būdvardis
„spindintis“;
veiksmožodis

„padengti metalu“.
12a Mzj 19:5–6.

laiką, palaidai gyvendamas su savo žmonomis ir sugulovėmis; ir jo kunigai taip pat leido savo laiką su pasileidėlėmis.

15 Ir buvo taip, kad jis prisdino vynuogynų po visą šalį; ir pastatė vyno spaustuvus, ir gamino gausybę vyno; ir todėl jis tapo vyno „gėriku ir jo žmonės taip pat.

16 Ir buvo taip, kad lamanitai pradėjo puldinėti jo žmones, nedidelius jų būrius, bei žudyti juos laukuose ir jiems prižiūrint savo kaimenes.

17 Ir karalius Nojus pasiuntė sargybinius po visą žemę, kad apsaugotų nuo jų; bet jis pasiuntė nepakankamą kiekį, ir lamanitai užpuolė ir išžudė juos, ir nusivarė daug jų kaimenių iš žemės; taip lamanitai pradėjo naikinti juos ir įgyvendinti savo neapykantą jiems.

18 Ir buvo taip, kad karalius Nojus prieš juos pasiuntė savo armijas ir juos išvijo, tai yra išvijo juos kuriam laikui; todėl jie grįžo džiaugdami savo grobiu.

19 Ir dabar, dėl šitos didelės pergalės jie aukštinosi dėl savo širdžių išdidumo; jie „gyrėsi savo jėga, sakydami, kad penkiasdešimt jų gali atsilaikyti prieš tūkstančius lamanitų; ir taip jie gyrėsi, ir mėgavosi krauju ir savo brolių krauju liejimu, ir tai dėl jų karaliaus bei kunigų nelabumo.

20 Ir buvo taip, kad tarp jų

buvo žmogus, kurio vardas buvo „Abinadis; ir jis išėjo tarp jų ir pradėjo pranašauti, sakydamas: Štai, taip sako Viešpats, ir taip jis įsakė man, sakydamas: Eik ir sakyk šitiems žmonėms, kad taip sako Viešpats: Vargas šitiems žmonėms, nes aš pamačiau jų bjaurumus ir nelabumą, ir jų paleistuvystes; ir jeigu jie neatgailaus, aš aplankysiu juos savo pyktyje.

21 Ir jeigu jie neatgailaus ir neatsigręš į Viešpatį, savo Dievą, štai, aš atiduosiu juos į jų priešų rankas; taip, ir jie bus nuvesti į „vergiją; ir juos prispaus priešų ranka.

22 Ir bus, kad jie žinos, jog aš esu Viešpats, jų Dievas, ir esu „pavydus Dievas, lankantis savo žmonių nedorybes.

23 Ir bus, kad jei šie žmonės neatgailaus ir neatsigręš į Viešpatį, savo Dievą, jie bus nuvesti į vergiją; ir niekas neišvaduos jų, išskyrus Viešpatį Visagalį Dievą.

24 Taip, ir bus taip, jog kada jie šauksis manęs, aš „neskubėsiu išgirsti jų šauksmų; taip, ir leisiu, kad jie būtų ištikti savo priešų.

25 Ir jeigu jie neatgailaus su aštutine ir pelenais bei karštai nesišauks Viešpaties, savo Dievo, aš „negirdėsiu jų maldų ir neišvaduosiu jų iš jų suspaudimų; ir taip sako Viešpats, ir taip jis įsakė man.

26 Dabar, buvo taip, kad kai Abinadis ištare jiems šituos žo-

15a RR Išminties žodis.

19a DS 3:4.

RR Išdidumas.

20a RR Abinadis.

21a Mzj 12:2; 20:21;

21:13–15; 23:21–23.

22a Iš 20:5; Pak[st 6:15;

Mzj 13:13.

24a Mch 3:4;

Mzj 21:15.

25a Iz 1:15; 59:2.

džius, jie įtūžo ant jo ir ieškojo galimybės atimti jam gyvybę; bet Viešpats išvadavo jį iš jų rankų.

27 Dabar, kada karalius Nojus išgirdo žodžius, kuriuos Abinadis pasakė žmonėms, jis taip pat įtūžo; ir sakė: Kas yra Abinadis, kad aš ir mano žmonės turėtų būti jo teisiami, arba „kas yra Viešpats, kad uždėtų mano žmonėms tokį didelį suspaudimą?

28 Aš išakau jums atvesti Abinadi čionai, kad nužudyčiau jį, nes jis tai pasakė, kad sukurstytų mano žmones pyktis vienas su kitu ir sukeltų vaidus tarp mano žmonių; todėl aš nužudysiu jį.

29 Dabar, žmonių akys buvo „apakintos; todėl jie ^bužkietino savo širdis prieš Abinadžio žodžius ir nuo to laiko stengėsi jį suimti. Ir karalius Nojus užkietino savo širdį prieš Viešpaties žodį ir neatgailavo dėl savo piktų darbų.

12 SKYRIUS

Abinadis įkalinamas už pranašavimą apie liaudies sunaikinimą ir karaliaus Nojaus mirtį. Netikri kunigai cituoja Raštus ir apsimetinėja, kad vykdo Mozės įstatymą. Abinadis pradeda mokyti juos Dešimties įsakymų. Apie 148 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad po dvejų metų

tas Abinadis atėjo pas juos persirengęs, todėl jie neatpažino jo, ir pradėjo jiems pranašauti, sakydamas: Taip Viešpats įsakė man, sakydamas: Abinadi, eik ir pranašauk šitiems mano žmonėms, nes jie užkietino savo širdis prieš mano žodžius; jie neatgailavo dėl savo piktų darbų; todėl aš „aplankysiu juos savo pyktyje, taip, savo nuožmiame pyktyje aplankysiu juos jų nedorybėse ir bjaurumuose.

2 Taip, vargas šitai kartai! Ir Viešpats tarė man: Ištiesk savo ranką ir pranašauk, sakydamas: Taip sako Viešpats: bus taip, kad ši karta dėl savo nedorybių bus nuvesta į „vergiją ir mušama per ^bveidą; taip, ir bus žmonių varoma ir žudoma; ir padangių maitvanagai, ir šunys, taip, ir laukiniai žvėrys ris jų kūnus.

3 Ir bus taip, kad karaliaus Nojaus „gyvybė bus verta tiek, kiek vertas apdaras karštoje ^bkrosnyje; nes jis pažins, kad aš esu Viešpats.

4 Ir bus, kad aš ištiksiu šituos savo žmones skaudžiais suspaudimais, taip, badu ir „maru; ir padarysiu, kad jie ^baimanos per visą dieną.

5 Taip, ir padarysiu, kad ant jų nugaros būtų užmesta „našta; ir jie bus varomi kaip nebylus asilas.

6 Ir bus, kad pasiūsiu krušą ant jų, ir ji sutriuškins juos; ir jie taip pat bus ištikti „rytų vėjo;

27a Iš 5:2;
Mzj 12:13.
29a Moz 4:4.
b Al 33:20;
Etr 11:13.

12 1a Iz 65:6.
2a Mzj 11:21; 20:21;
21:13–15; 23:21–23.
b Mzj 21:3–4.
3a Mzj 12:10.

b Mzj 19:20.
4a DS 97:26.
b Mzj 21:9–10.
5a Mzj 21:3.
6a Jer 18:17; Mzj 7:31.

taip pat ir ^bvabzdžiai vargins jų žemę bei ris jų grūdus.

7 Ir jie bus ištikti didžio maro – ir visa tai aš padarysiu dėl jų “nedorybių ir bjaurumų.

8 Ir bus, kad jeigu jie neatgailaus, aš visiškai “išnaikinsiu juos nuo žemės veido; tačiau po savęs jie paliks ^bmetraštį, ir aš išsaugosiu tai kitoms tautoms, kurios apgyvens šią žemę; taip, netgi tai aš padarysiu, kad atskleisčiau šitos liaudies bjaurumus kitoms tautoms. Ir daug ką Abinadis pranašavo prieš šitą liaudį.

9 Ir buvo taip, kad jie supyko ant jo; ir sučiupo jį, ir nugabeno surištą pas karalių, ir sakė karaliui: Štai, atvedėme pas tave vyrą, kuris pranašavo blogį apie tavo žmones, ir sakė, kad Dievas sunaikins juos.

10 Ir jis taip pat pranašavo blogį apie tavo gyvybę ir sakė, kad tavo gyvybė bus kaip apdaras ugnies krosnyje.

11 Ir dar jis sakė, jog tu būsi kaip stiebas, būtent kaip sausas lauko stiebas, per kurį perbėgo žvėrys ir sutrypė kojomis.

12 Ir dar jis sakė, jog tu būsi kaip usnies žiedai, kurie, jai visiškai subrendus, pučiant vėjui, gainiojami po žemės veidą. Ir jis apsimeta, kad tai kalbėjo Viešpats. Ir jis sako, kad visa tai ištiks tave, jei neatgailausi, ir tai dėl tavo nedorybių.

13 Ir dabar, o karaliau, kokį gi didelį blogį padarei tu, arba kokias gi dideles nuodėmes padarė tavo žmonės, kad būtume

pasmerkti Dievo arba teisiami šito vyro?

14 Ir dabar, o karaliau, štai, mes be kaltės, ir tu, o karaliau, nesi nusidėjęs; todėl šis vyras melavo apie tave ir pranašavo bergždžiai.

15 Ir štai, mes esame stiprūs, mes nepateksime į vergiją ir nebūsime mūsų priešų paimti nelaisvėn; taip, o tu klestėjai žemėje ir klestėsi.

16 Štai, čia tas vyras, atiduodame jį į tavo rankas; tu gali pasieltgi su juo, kaip tau atrodo tinkama.

17 Ir buvo taip, kad karalius Nojus nurodė įmesti Abinadį į kalėjimą; ir jis įsakė, kad susirinktų “kunigai, idant galėtų su jais pasitarti, ką jis turėtų su juo daryti.

18 Ir buvo taip, kad jie sakė karaliui: Atvesk jį čia, kad galėtume jį apklausti; ir karalius įsakė atvesti jį prieš juos.

19 Ir jie pradėjo jį klausinėti, kad galėtų jį sukirsti, kad turėtų kuo jį apkaltinti; bet jis drąsiai jiems atsakinėjo; ir atlaikė visus jų klausimus, taip, jų nuostabai; nes jis “atsilaikė prieš juos su visais jų klausimais ir pergalejo juos su visais jų žodžiais.

20 Ir buvo taip, kad vienas iš jų tarė jam: Ką reiškia šie žodžiai, kurie užrašyti ir kurių mokė mūsų tėvai:

21 “Kokios gražios kalnuose kojos to, kuris neša gerą žinią; kuris skelbia taiką; kuris atneša gerą žinią apie gėrį; kuris skelbia

6b Iš 10:1–12.
7a DS 3:18.
8a Al 45:9–14.

b Mrm 8:14–16.
17a Mzj 11:11.
19a DS 100:5–6.

21a Iz 52:7–10;
Nah 2:1.

išgelbėjimą; kuris sako Sionei: Tavo Dievas viešpatauja.

22 Tavo sargybinių pakels savo balsą; vienu balsu drauge jie giedos; nes jie savo akimis matys, kada Viešpats sugražins Sionę.

23 Pratrūkite džiūgavimu; giedokite drauge, jūs, Jeruzalės griuvėsiai; nes Viešpats paguodė savo žmones, jis išpirko Jeruzalę;

24 Viešpats apnuogino savo šventą "ranką visų tautų akyse, ir visi žemės pakraščiai išvys mūsų Dievo išgelbėjimą?

25 Ir dabar Abinadis tarė jiems: Argi jūs, kurie esate "kunigai ir apsimitinėjate, kad mokote šituos žmones ir suprantate pranašavimo dvasią, vis dėlto norite sužinoti iš manęs, ką tai reiškia?

26 Sakau jums: vargas jums už tai, kad iškraipote Viešpaties kelius! Nes jei suprantate šituos dalykus, jūs jų nemokėte; todėl jūs iškraipėte Viešpaties kelius.

27 Jūs neatvėrėte savo širdžių "supratimui; todėl nebuvote išmintingi. Taigi ko jūs mokote šiuos žmones?

28 Ir jie atsakė: Mes mokome Mozės įstatymo.

29 Ir vėl jis tarė jiems: Jei mokote Mozės "įstatymo, kodėl gi jo nevykdote? Kodėl širdimis prisirišote prie turtų? Kodėl ^bpaleistuvaujate ir švaistote savo jėgą su pasileidėlėmis, taip, ir

tuo pastūmėjate šituos žmones nusidėti, kad Viešpats turi dėl to siųsti mane pranašauti prieš šituos žmones, taip, būtent didį blogį prieš šituos žmones?

30 Argi nežinote, kad kalbu tiesą? Taip, jūs žinote, kad kalbu tiesą; ir turėtumėte drebėti prieš Dievą.

31 Ir bus taip, jog būsite su-triuškinti už savo nedorybes, nes sakėte, kad mokote Mozės įstatymo. Ir ką jūs žinote apie Mozės įstatymą? "Ar išgelbėjimas ateina per Mozės įstatymą? Ką pasakysite?

32 Ir jie atsakė ir tarė, kad išgelbėjimas atėjo per Mozės įstatymą.

33 Bet dabar Abinadis tarė jiems: Žinau, kad jei vykdote Dievo įsakymus, jūs būsite išgelbėti; taip, jei vykdote įsakymus, kuriuos Viešpats davė Mozei ant "Sinajaus kalno, sakydamas:

34 "Aš esu Viešpats, tavo Dievas, kuris ^bišvedė tave iš Egipto žemės, iš vergijos namų.

35 Neturėsi jokio "kito Dievo prieš mane.

36 Nedarysi sau jokio drožto atvaizdo ar ko nors, panašaus į tai, kas viršuj danguje ar apačioj žemėje.

37 Dabar Abinadis tarė jiems: Ar vykdėte visa tai? Sakau jums: ne, nevykdėte. Ir ar "mokėte šituos žmones, kad jie visa tai vykdytų? Sakau jums: ne, nemokėte.

24a 1 Nef 22:11.

25a Mzj 11:5.

27a RR Supratimas.

29a RR Mozės įstatymas.

b RR Svetimavimas.

31a Mzj 3:15; 13:27–32;

Al 25:16.

33a Iš 19:9, 16–20;

Mzj 13:5.

34a Iš 20:2–4.

b Iš 12:51; 1 Nef 17:40;

Mzj 7:19.

35a Oz 13:4.

RR Stabmeldystė.

37a Mzj 13:25–26.

13 SKYRIUS

Abinadi apsaugo dieviška galia. Jis moko Dešimties įsakymų. Išgelbėjimas neateina vien tik per Mozės įstatymą. Dievas pats įvykdys apmokėjimą ir išpirks savo žmones. Apie 148 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, kada karalius išgirdo šiuos žodžius, jis tarė savo kunigams: Pašalinkite šitą vyrą ir nužudykite jį; nes ką gi mums daryti su juo, nes jis pamišęs.

2 Ir jie žengė pirmyn ir bandė jį sučiupti; bet jis atsilaukė ir tarė jiems:

3 Nelieskite manęs, nes Dievas ištikis jus, jei pakelsite ranką prieš mane, nes aš dar neperdaviau žinios, kurios perduoti Viešpats siuntė mane; nè nepasakiau jums to, ką „prašėte pasakyti; todėl Dievas neleis, kad būčiau sunaikintas šiuo metu.

4 Bet turiu įvykdyti įsakymus, kuriuos man davė Dievas; ir dėl to, kad pasakiau jums tiesą, jūs pykstate ant manęs. Ir vėlgi, dėl to, kad kalbėjau Dievo žodį, jūs nusprendėte, kad esu pamišęs.

5 Dabar, buvo taip, kad Abinadžiui ištarus šiuos žodžius, karaliaus Nojaus žmonės nebedrįso pakelti savo rankos prieš jį, nes Viešpaties Dvasia buvo ant jo; ir jo veidas „švytėjo nepaprastu spindesiu, kaip kad Mozės, kai jis buvo ant Sinajaus kalno ir kalbėjo su Viešpačiu.

6 Ir jis kalbėjo su „galia ir

valdžia nuo Dievo; ir tęsė savo kalbą, sakydamas:

7 Matote, kad neturite galios manęs nužudyti, todėl aš baigiu savo žinią. Taip, ir suvokiu, kad tai „veria jūsų širdis, kadangi sakau jums tiesą apie jūsų nedorybes.

8 Taip, ir mano žodžiai pripildo jus nuostabos ir nustebimo bei pykčio.

9 Bet aš baigiu savo žinią; ir tada nesvarbu, kur aš eisiu, jeigu tik aš išgelbėtas.

10 Bet tiek jums pasakysiu, jog tai, ką po to man padarysite, bus lyg „pavaizdas ir šešėlis to, kas įvyks ateityje.

11 Ir dabar aš jums skaitau likusius Dievo „įsakymus, nes suvokiu, kad jie neįrašyti jūsų širdyse; ir suvokiu, kad didžiąją savo gyvenimo dalį jūs mokėtės ir mokėte nedorybės.

12 Ir dabar, jūs pamenate, kad sakiau jums: Nedarysi sau jokio drožto atvaizdo, arba ko nors panašaus į tai, kas viršuj danguje ar apačioj žemėje, ar vandenyje po žeme.

13 Ir dar: Nesilenksi jiems ir netarnausi jiems; nes aš Viešpats, tavo Dievas, esu pavydus Dievas, uždedantis tėvų nedorybes ant vaikų tų, kurie nekenčia manęs, iki trečiosios ir ketvirtosios kartos;

14 ir rodantis gailestingumą tūkstančiams tų, kurie mane myli ir laikosi mano įsakymų.

15 Nevartosi Viešpaties, savo Dievo, vardo tuščiai; nes Vieš-

13 3a Mzj 12:20–24.

5a Iš 34:29–35.

6a RR Galia.

7a 1 Nef 16:2.

10a Mzj 17:13–19;

Al 25:10.

11a Iš 20:1–17.

pats nelaikys nekaltu to, kas tuščiai vartoja jo vardą.

16 Atmink „šabo dieną, kad ją švęstum.

17 Šešias dienas dirbsi ir atliksi visą savo darbą;

18 bet septintąją dieną, Viešpaties, tavo Dievo, šabą, tu nedirbsi jokio darbo, nei tu, nei tavo sūnus, nei tavo duktė, nei tavo tarnas, nei tavo tarnaitė, nei tavo gyvulys, nei tavo svečias, kuris šiapus tavo vartų;

19 nes per „šešias dienas Viešpats padarė dangų ir žemę, ir jūrą, ir visa, kas juose yra; todėl Viešpats palaimino šabo dieną ir pašventino ją.

20 „Gerbk savo tėvą ir savo motiną, kad tavo dienos būtų ilgos žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas duoda tau.

21 „Nežudysi.

22 „Nesvetimausi. ^bNevogsi.

23 Neliudysi „neteisingai prieš savo artimą.

24 „Negeisi savo artimo namų, negeisi savo artimo žmonos nei jo tarno, nei jo tarnaitės, nei jo jaučio, nei jo asilo, nei ko nors, kas yra tavo artimo.

25 Ir buvo taip, kad, baigęs šiuos žodžius, Abinadis tarė jiems: Ar mokėte šiuos žmones, kad jie stengtųsi daryti visa tai, kad laikytųsi šių įsakymų?

26 Sakau jums: ne; nes jei bū-

tumėte mokę, Viešpats nebūtų nurodęs man ateiti ir pranašauti blogį apie šiuos žmones.

27 Ir dabar jūs pasakėte, kad išgelbėjimas ateina per Mozės įstatymą. Sakau jums, jog būtina, kad kol kas laikytumėtės Mozės „įstatymo; bet sakau jums, jog ateis laikas, kada ^bnebereikės laikytis Mozės įstatymo.

28 Ir be to, sakau jums, kad „išgelbėjimas neateina vien tik per ^bįstatymą; ir jei ne ^capmokėjimas, kurį pats Dievas įvykdys už savo žmonių nuodėmes ir nedorybes, jie neišvengiamai žūtų, nepaisant Mozės įstatymo.

29 Ir dabar sakau jums, jog buvo būtina, kad Izraelio vaikams būtų duotas įstatymas, taip, būtent labai „griežtas įstatymas; nes jie buvo kietasprandžiai žmonės, ^bgreiti daryti nedorybę ir lėti prisiminti Viešpatį, savo Dievą.

30 Todėl jiems buvo duotas „įstatymas, taip, ritualų ir ^bapeigų įstatymas, įstatymas, kurio jie griežtai turėjo ^claikytis diena iš dienos, kad gyventų prisimindami Dievą ir savo pareigą jam.

31 Bet štai, sakau jums, kad visa tai buvo būsimų dalykų „pavaizdai.

32 Ir dabar, ar jie suprato įstatymą? Sakau jums: ne, ne visi jie suprato įstatymą; ir tai dėl jų

16a RR Šabo diena.

19a Pr 1:31.

20a Mk 7:10.

21a Mt 5:21–22; DS 42:18.

RR Žmogžudystė.

22a RR Svetimavimas.

^b RR Vogti, vogimas.

23a Pat 24:28.

RR Melavimas.

24a RR Geisti.

27a RR Mozės įstatymas.

^b 3 Nef 9:19–20; 15:4–5.

28a Gal 2:16.

RR Išpirkti, išpirktas,

išpirkimas;

Išgelbėjimas.

^b Gal 2:21; Mzj 3:14–15;

Al 25:15–16.

^c RR Apmokėti, apmokėjimas.

29a Joz 1:7–8.

^b Al 46:8.

30a Iš 20.

^b RR Apeigos, nuostatai.

^c JokK 4:5.

31a Mzj 16:14; Al 25:15.

RR Simbolizmas.

širdžių kietumo; nes jie nesu-
prato, kad nė vienas žmogus
negali būti išgelbėtas kitaip,
kaip „tik per Dievo išpirkimą.

33 Nes štai, argi Mozė neprana-
šavo jiems apie Mesijo atėjimą ir
kad Dievas išpirks savo žmones?
Taip, ir netgi „visi pranašai, pra-
našavę bet kada nuo pat pasau-
lio pradžios, – argi jie daugiau
ar mažiau nekalbėjo apie tai?

34 Argi jie nesakė, kad „Dievas
pats ateis žemyn tarp žmonių
vaikų ir priims žmogaus pavi-
dalą, ir išeis didžioje galioje ant
žemės veido?

35 Taip, ir argi jie taip pat nesa-
kė, kad jis įgyvendins mirusiųjų
„prisikėlimą ir kad jis pats bus
prispaustas ir užgautas?

14 SKYRIUS

*Izaijas kalba mesijiškai. Aprašyti
Mesijo pažeminimas ir kentėjimai.
Jis savo sielą padaro atnaša už
nuodėmę ir užtaria prasižengėlius.
Palyginkite su Izaijo 53. Apie 148
m. prieš Kristaus gim.*

TAIP, argi pats Izaijas nesako:
Kas patikėjo mūsų žinia ir kam
apreikšta Viešpaties ranka?

2 Nes jis išaugs priešais jį kaip
gležnas augalas ir kaip šaknis
iš sausos žemės; jis nei malonios
išvaizdos, nei patrauklus; ir kai
žiūrim į jį – nėra jokio grožio,
kad jis mums patiktų.

3 Jis paniekintas ir atmetas
žmonių; sielvarto vyras, paži-
santis širdgėla; ir mes tarsi slė-
pėme nuo jo savo veidus; jis
buvo paniekintas, ir mes jį nieku
laikėme.

4 Iš tikrųjų jis „nešė mūsų
^bširdgėlas ir pakėlė sielvartus;
tačiau mes laikėme jį nubaustu,
Dievo ištiktu ir suspaustu.

5 Bet jis buvo sužeistas už
mūsų „prasižengimus, sumuštas
už mūsų nedorybes; dėl mūsų
ramybės jis buvo baudžiamas;
ir jo rėžiais mes ^bišgydyti.

6 Mes visi nuklydome kaip
„avys; kiekvienas pasukome
savo keliu; o Viešpats uždėjo
ant jo visų mūsų nedorybes.

7 Jis buvo prispaustas ir užgau-
tas, bet „neatvėrė savo burnos;
jis atvestas kaip ^bavinėlis pa-
pjauti, ir kaip avis prieš kirpėjus
yra nebyli, taip jis neatvėrė savo
burnos.

8 Jis buvo paimtas iš kalėjimo
ir iš teismo; ir kas paskelbs jo
palikuonis? Nes jis buvo iškirs-
tas iš gyvųjų žemės; dėl mano
žmonių prasižengimų buvo jis
mušamas.

9 Ir jis pasidarė kapą su nedo-
rėliais ir su „turtuoliais savo
mirtyje, nors jis nepadarė nie-
ko ^bpichta, ir melo nebuvo jo
burnoje.

10 Ir vis dėlto Viešpačiui pati-
ko jį žeisti; jis atidavė jį širdgėlai;
kai tu padarysi jo sielą atnaša už

32a 2 Nef 25:23–25.

33a 1 Nef 10:5;

JokK 4:4; 7:11.

34a Mzj 7:27; 15:1–3.

RR Dievas, Dievybė.

35a Iz 26:19; 2 Nef 2:8.

14 4a Al 7:11–12.

b Mt 8:17.

5a Mzj 15:9; Al 11:40.

b 1 Pet 2:24–25.

6a Mt 9:36; 2 Nef 28:14;

Al 5:37.

7a Mk 15:3.

RR Jėzus Kristus.

b RR Dievo Avinėlis;
Pascha.

9a Mt 27:57–60;

Mk 15:27, 43–46.

RR Juozapas iš

Arimatėjos.

b Jn 19:4.

nuodėmė, jis matys savo „sėklą, praręs savo dienas, ir jo ranka Viešpaties valia klestės.

11 Jis matys savo sielos kančią ir bus patenkintas; savo pažinimu mano teisusis tarnas išteisins daugelį; nes jis „neš jų nedorybes.

12 Todėl aš paskirsiu jam dalį su didžiaisiais, ir jis dalinsis grobį su stipriaisiais; nes jis išliejo savo sielą mirčiai; ir buvo prisikaičiuotas prie prasižengėlių; ir nešė daugelio nuodėmės, ir „užtarė prasižengėlius.

15 SKYRIUS

Kaip Kristus yra ir Tėvas, ir Sūnus. Jis užtars savo žmones ir neš jų prasižengimus. Jie ir visi šventieji pranašai yra jo sėkla. Jis įgyvendina prisikėlimą. Maži vaikai turi amžinąjį gyvenimą. Apie 148 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, Abinadis tarė jiems: Norėčiau, kad suprastumėt, jog „Dievas pats ateis žemyn tarp žmonių vaikų ir ^bišpirks savo žmones.

2 Ir kadangi „gyvena kūne, jis bus pavadintas Dievo Sūnumi, ir, pajungęs kūną ^bTėvo valiai, jis yra Tėvas ir Sūnus –

3 Tėvas, „kadangi buvo ^bpradėtas Dievo galia; o Sūnus dėl kūno; taip tapdamas Tėvu ir Sūnumi –

4 ir jie yra „vienas Dievas, taip, pats dangaus ir žemės ^bAmžinasis ^cTėvas.

5 Ir taip, kadangi kūnas tampa pajungtas Dvasiai, arba Sūnus Tėvui, būdamas vienas Dievas, „iškenčia gundymą ir nepasiduoda gundymui, bet leidžiasi savo žmonių išjuokiamas ir ^bnuplakamas, ir išmetamas, ir ^catstumiamas.

6 Ir po viso šito, padaręs daug galingų stebuklų tarp žmonių vaikų, jis bus vedamas, taip, būtent, „kaip sako Izaijas: Kaip avis prieš kirpėją yra nebyli, taip jis ^bneatvėrė savo burnos.

7 Taip, lygiai taip jis bus nuvestas, „nukryžiuotas ir nužudytas, kūnui tampant paklusniam netgi myriop, Sūnaus ^bvaliai pasidavus Tėvo valiai.

8 Ir taip Dievas sutrauko mirties „pančius, pasiekęs ^bpergalę prieš mirtį; duodamas Sūnui galią „užtarti žmonių vaikus –

9 pakilusiam į dangų, turinčiam gailėstingumo vidų; prisipildžiusiam užuojautos žmonių vaikams; stovinčiam tarp jų ir

10a Mzj 15:10–13.

11a Kun 16:21–22;

1 Pet 3:18;

DS 19:16–19.

12a 2 Nef 2:9; Mzj 15:8;

Mor 7:27–28.

15 1a 1 Tim 3:16;

Mzj 13:33–34.

RR Jėzus Kristus.

^b RR Išpirkti, išpirktas, išpirkimas.

2a Mzj 3:5; 7:27;

Al 7:9–13.

^b Iz 64:7; Jn 10:30;

14:8–10; Mzj 5:7;

Al 11:38–39;

Etr 3:14.

3a DS 93:4.

^b Lk 1:31–33; Mzj 3:8–9;

Al 7:10; 3 Nef 1:14.

4a Paklšt 6:4;

Jn 17:20–23.

RR Dievas, Dievybė.

^b Al 11:39.

^c Mzj 3:8; Hel 14:12;

3 Nef 9:15; Etr 4:7.

5a Lk 4:2; Hbr 4:14–15.

^b Jn 19:1.

^c Mk 8:31; Lk 17:25.

6a Iz 53:7.

^b Lk 23:9; Jn 19:9;

Mzj 14:7.

7a RR Nukryžiuojimas.

^b Lk 22:42; Jn 6:38;

3 Nef 11:11.

8a Mzj 16:7; Al 22:14.

^b Oz 13:14;

1 Kor 15:55–57.

^c 2 Nef 2:9.

teisingumo; sutraukiusiam mirties pančius, paėmusiam ant „savęs jų nedorybę ir jų prasižengimus, išpirkusiam juos ir ^bpatenkinusiam teisingumo reikalavimus.

10 Ir dabar sakau jums: Kas paskelbs jo palikuonis? Štai, sakau jums, kad kai jo siela buvo padaryta atnaša už nuodėmę, jis matys savo „sėklą. Ir dabar ką pasakysite? Ir kas bus jo sėkla?

11 Štai sakau jums, kad kas tik išgirdo pranašų žodžius, taip, visų šventųjų „pranašų, kurie pranašavo apie Viešpaties atėjimą – sakau jums, kad visi tie, kas išiklausė į jų žodžius ir patikėjo, kad Viešpats išpirks savo žmones, ir žvelgė ateitin į tą dieną, laukdami savo nuodėmių atleidimo, sakau jums, kad šitie yra jo sėkla, arba Dievo ^bkaralystės paveldėtojai.

12 Nes tai yra tie, kurių nuodėmės jis „nešė; tai tie, dėl kurių jisai mirė, kad išpirktų juos iš jų prasižengimų. Ir dabar, argi jie ne jo sėkla?

13 Taip, ir argi ne pranašai jo sėkla – visi kurie atvėrė savo burną pranašauti, kurie nenupuolė į prasižengimą – turiu galvoje visus šventuosius pranašus nuo pat pasaulio pradžios? Sakau jums, kad jie yra jo sėkla.

14 Ir tai yra tie, kurie „skelbė taiką, kurie atnešė gerąją žinią

apie gėri, kurie skelbė išgelbėjimą; ir sakė Sionei: Tavo Dievas viešpatauja!

15 Ir, o, kokios gražios kalnuose buvo jų kojos!

16 Ir dar, kokios gražios kalnuose kojos tų, kurie vis dar tebeskelbia taiką!

17 Ir dar, kokios gražios kalnuose kojos tų, kurie skelbs taiką nuo šiol, taip, nuo šio laiko visada ir per amžius!

18 Ir štai, sakau jums: tai dar ne viskas. Nes o, kokios gražios kalnuose „kojos to, kuris atneša gerąją žinią, kuris yra ^btaikos įkūrėjas, taip, būtent Viešpats, kuris išpirko savo žmones; taip, to, kuris suteikė išgelbėjimą savo žmonėms.

19 Nes jei ne išpirkimas, kuriį jis atliko už savo žmones, kuris buvo paruoštas nuo pasaulio „įkūrimo, sakau jums: jei ne tai, visa žmonija būtų ^bpražuvus.

20 Bet štai, mirties pančiai bus sutraukti, ir Sūnus viešpatauja ir turi galią mirusiesiems; todėl jis įgyvendina mirusiųjų prisikėlimą.

21 Ir čia ateina prisikėlimas, būtent, „pirmasis prisikėlimas; taip, būtent prisikėlimas tų, kurie buvo, ir kurie yra, ir kurie bus, būtent iki Kristaus – nes taip jis bus pavadintas – prisikėlimo.

22 Ir dabar, prisikėlimas visu

9a Iz 53; Mzj 14:5–12.

^b RR Apmokėti, apmokėjimas.

10a Iz 53:10;
Mzj 5:7; 27:25;
Mor 7:19.

11a DS 84:36–38.

^b RR Dievo karalystė,

arba dangaus karalystė;
Išgelbėjimas.

12a Mzj 14:12;
Al 7:13; 11:40–41.

14a Iz 52:7; Rom 10:15;
1 Nef 13:37;
Mzj 12:21–24.

RR Misionieriškas darbas.

18a 3 Nef 20:40; DS 128:19.

^b Jn 16:33.

RR Ramybė, taika.

19a Mzj 4:6.

^b 2 Nef 9:6–13.

21a Al 40:16–21.

pranašų ir visų tų, kurie patikėjo jų žodžiais, arba visų tų, kurie vykdė Dievo įsakymus, įvyks pirmojo prisikėlimo metu; todėl jie yra pirmasis prisikėlimas.

23 Jie yra prikelti „gyventi su Dievu, kuris juos išpirko; taip jie turi amžinąjį gyvenimą per Kristų, kuris ^bsutraukė mirties pančius.

24 Ir tai yra tie, kurie turi dalį pirmajame prisikėlime; ir tai yra tie, kurie numirė nežinodami, prieš Kristui ateinant, kuriems nebuvo paskelbtas „išgelbėjimas. Ir taip Viešpats įgyvendina šitą atstatymą; ir jie turi dalį pirmajame prisikėlime, arba turi amžinąjį gyvenimą, būdami Viešpaties išpirkti.

25 Ir maži „vaikai taip pat turi amžinąjį gyvenimą.

26 Bet žiūrėkite ir „bijokite, ir drebėkite prieš Dievą, nes jums reikia drebėti; nes Viešpats neišperka nė vieno tokio, kuris ^bmaištauja prieš jį ir ^cmiršta savo nuodėmėse; taip, būtent visų tų, kurie pražuvo savo nuodėmėse per visą laiką nuo pasaulio pradžios, kurie sąmoningai maištavo prieš Dievą, kurie žinojo Dievo įsakymus, bet nenorėjo jų laikytis; ^dtai yra tie, kurie ^eneturi dalies pirmajame prisikėlime.

27 Todėl argi jūs neturite drebėti? Nes išgelbėjimas neateina nė vienam tokiam; nes Viešpats

neišpirko nė vieno tokio; taip, ir negali Viešpats išpirkti tokio; nes jis negali paneigti savęs; nes jis negali paneigti „teisingumo, kada šis turi savo teisėtą reikalavimą.

28 Ir dabar sakau jums, jog ateis laikas, kad Viešpaties išgelbėjimas bus „skelbiamas kiekvienai tautai, giminei, liežuviui ir liaudžiai.

29 Taip, Viešpatie, tavo „sargybiniai pakels savo balsą; vienu balsu drauge jie giedos; nes jie savo akimis matys, kada Viešpats sugražins Sionę.

30 Pratrūkite džiūgavimu; giedokite drauge jūs, Jeruzalės griuvėsiai; nes Viešpats paguodė savo žmones, jis išpirko Jeruzalę;

31 Viešpats apnuogino savo šventą ranką visų tautų akyse, ir visi žemės pakraščiai išvys mūsų Dievo išgelbėjimą.

16 SKYRIUS

Dievas išperka žmones iš jų prapulties ir nuopuolio būsenos. Tie, kas kūniški, pasilieka lyg nebūtų buvę išpirkimo. Kristus įgyvendina prisikėlimą begaliniam gyvenimui arba begaliniam pasmerkimui. Apie 148 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar buvo taip, kad po to, kai Abinadis ištare šiuos žodžius, jis ištiesė į priekį ranką ir tarė: Ateis laikas, kai visi išvys

23a Ps 24:3–4;

1 Nef 15:33–36;
DS 76:50–70.

b RR Mirtis, fizinė.

24a 2 Nef 9:25–26;

DS 137:7.

25a DS 29:46; 137:10.

RR Išgelbėjimas –

Vaičių išgelbėjimas.

26a PakĮst 5:29; JokK 6:9.

b 1 Nef 2:21–24.

c Ez 18:26;

1 Nef 15:32–33;

Mor 10:26.

d Al 40:19.

e DS 76:81–86.

27a Al 34:15–16; 42:1.

28a RR Misionieriškas

darbas.

29a RR Saugoti, sargas,

sargybinis.

Viešpaties „išgelbėjimą; tada kiekviena tauta, giminė, liežuvis ir liaudis savo akimis pamatys ir ^bišpažins prieš Dievą, kad jo teismai yra teisingi.

2 Ir tada nelabieji bus „išmesti lauk, ir jie turės priežastį klykti ir ^bverkti ir aimanuoti, ir griežti dantimis; ir tai dėl to, kad jie neklausė Viešpaties balso; todėl Viešpats jų neišperka.

3 Nes jie yra „kūniški ir velniški, ir ^bvelnias turi galios jiems, taip, būtent ta senovinė gyvatė, kuri „apgavo mūsų pirmuosius gimdytojus, dėl ko jie „nupuolė; o dėl nuopuolio visa žmonija tapo kūniška, jusliška, velniška, „pažįstanti, kas gera ir kas pikta, pajungianti save velniui.

4 Taip visa žmonija buvo „prapuolusi; ir štai, jie būtų amžinai prapuolę, jeigu Dievas nebūtų išpirkęs savo žmonių iš jų prapulties ir nuopuolio būsenos.

5 Bet prisiminkite, kad tas, kas užsispiria savo „kūniškoje prigimtyje ir toliau eina nuodėmės ir maišto prieš Dievą keliais, pasilieka savo nuopuolio būsenoje, ir velnias turi visą galią jam. Todėl jis yra Dievo priešas, lyg nebūtų padaryta jokio

„išpirkimo; taip pat ir velnias yra Dievo priešas.

6 Ir dabar, jeigu Kristus nebūtų atėjęs į pasaulį, kalbant apie būsimus dalykus, „lyg jie jau būtų įvykę, negalėtų būti išpirkimo.

7 Ir jeigu Kristus nebūtų prisikėles iš mirusiųjų, arba sutraukęs mirties pančių, kad kapas neturėtų pergalės ir mirtis neturėtų „geluonies, negalėtų būti prisikėlimo.

8 Bet yra „prisikėlimas, todėl kapas neturi pergalės, ir ^bmirties geluonis prarytas Kristuje.

9 Jis yra pasaulio „šviesa ir gyvybė; taip, šviesa, kuri yra begalinė, kuri niekada negali būti užtemdyta; taip, ir taip pat gyvenimas, kuris yra begalinis, todėl daugiau negali būti mirties.

10 Netgi šitas mirtingasis apsirėngs „nemirtingumu, ir šitas gendamas apsirėngs negendamumu ir bus atvesti ^bstoti priešais Dievo teismo pertvarą, kad būtų jo „teisiami pagal jų darbus, ar jie geri ar pikti:

11 jei jie geri – „begalinio gyvenimo ir laimės prisikėlimui; o jeigu jie pikti – ^bbegalinio pasmerkimo prisikėlimui, būdami

16 1a RR Išgelbėjimas.

b Mzj 27:31.

2a DS 63:53–54.

b Mt 13:41–42; Lk 13:28;

Al 40:13.

3a Gal 5:16–25; Mzj 3:19.

RR Prigimtinis

žmogus.

b 2 Nef 9:8–9.

RR Velnias.

c Pr 3:1–13;

Moz 4:5–19.

d RR Nuopuolis,

Adomo ir levos.

e 2 Nef 2:17–18, 22–26.

4a Al 42:6–14.

5a Al 41:11.

RR Kūniška.

b RR Išpirkti,

išpirktas,

išpirkimas.

6a Mzj 3:13.

7a Oz 13:14;

Mzj 15:8, 20.

8a Al 42:15.

RR Prikėlimas.

b Iz 25:8;

1 Kor 15:54–55;

Mrm 7:5.

9a DS 88:5–13.

RR Šviesa, Kristaus šviesa.

10a Al 40:2.

RR Nemirtingas, nemirtingumas.

b RR Teismas,

paskutinis.

c Al 41:3–6.

11a RR Amžinasis gyvenimas.

b RR Pasmerktas,

pasmerktumas.

atiduoti juos pajungusiam velniui, kas yra pasmerkimas,

12 nuėję pagal savo pačių kūniškus norus ir troškimus; niekada nesišaukę Viešpaties, kol gailingumo rankos buvo ištiestos į juos; nes ^agailingumo rankos buvo ištiestos į juos, o jie nepanoro; buvo išpėti apie savo nedorybes ir vis dėlto nepanoro pasitraukti nuo jų; ir jiems buvo įsakyta atgailauti, o jie vis dėlto nepanoro atgailauti.

13 Ir dabar, argi neturėtumėte drebėti ir atgailauti dėl savo nuodėmių ir prisiminti, kad tik Kristuje ir tik per jį galite būti išgelbėti?

14 Todėl, jei mokote Mozės ^aįstatymo, taip pat mokykite, kad jis yra šešelis to, kas ateis.

15 Mokykite juos, kad išpirkimas ateina per Kristų Viešpatį, kuris yra pats ^aAmžinasis Tėvas. Amen.

17 SKYRIUS

Alma patiki Abinadžio žodžiais ir užrašo juos. Abinadis patiria mirtį nuo ugnies. Jis pranašauja savo žudikams ligas ir mirtį nuo ugnies. Apie 148 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar buvo taip, kad Abinadžiui užbaigus šiuos žodžius, karalius įsakė, kad ^akunigai sučiuptų jį ir atiduotų mirčiai.

2 Bet buvo tarp jų vienas, vardu ^aAlma, kuris taip pat buvo Nefio palikuonis. Ir tai buvo jaunuolis,

ir jis ^bpatikėjo Abinadžio pasakytais žodžiais, nes žinojo apie nedorybę, kurią Abinadis paliudijo prieš juos; todėl jis ėmė prašyti karaliaus, kad šis nepyktų ant Abinadžio, bet leistų jam ramiai pasišalinti.

3 Bet karalius dar labiau įtūžo ir nurodė išmesti Almą iš jų tarpo, ir pasiuntė savo tarnus paskui, kad jį nužudytų.

4 Bet šis pabėgo nuo jų ir pasislėpė, todėl jie jo nesurado. Ir slapstydamasis daugelį dienų, jis ^aužrašė visus Abinadžio pasakytus žodžius.

5 Ir buvo taip, kad karalius nurodė savo tarnams apsupti ir suimti Abinadi; ir jie surišo jį ir imetė į kalėjimą.

6 Ir po trijų dienų, pasitaręs su savo kunigais, jis nurodė jį vėl atvesti pas jį.

7 Ir tarė jam: Abinadi, mes nustatėme kaltinimą prieš tave, ir tu vertas mirties.

8 Nes tu pasakei, kad ^aDievas pats ateis žemyn tarp žmonių vaikų; ir dabar dėl šitos priežasties tu būsi atiduotas mirčiai, jei neatšauksi visų žodžių, ką bloga esi pasakęs apie mane ir mano žmones.

9 Dabar Abinadis tarė jam: Sakau tau, aš neatšauksiu žodžių, kuriuos pasakiau jums apie šiuos žmones, nes jie yra tikri; ir kad žinotumėte apie jų tikrumą, aš leidau sau papulti į jūsų rankas.

10 Taip, aš kentėsiu net ligi mirties, bet neatšauksiu savo žo-

12a RR Gailingumas, gailingas.

14a RR Mozės įstatymas.

15a Mzj 3:8; 5:7; Etr 3:14.

17 1a Mzj 11:1, 5–6.

2a Mzj 23:6, 9–10.

RR Alma vyresnysis.

b Mzj 26:15.

4a RR Raštai.

8a Mzj 13:25, 33–34.

džių, ir jie stovės kaip liudijimas prieš jus. Ir jei nužudysite mane, jūs praliesite “nekaltą kraują, ir tai taip pat stovės, kaip liudijimas prieš jus paskutiniąją dieną.

11 Ir dabar karalius Nojus ketino jį paleisti, nes bijojo jo žodžių; nes jis bijojo, kad Dievo teismai ištiks jį.

12 Bet kunigai pakėlė savo balsus prieš jį ir pradėjo kaltinti, sakydami: Jis ižeidinėjo karalių. Todėl karalius buvo sukurstytas pykčiui prieš jį ir atidavė jį nužudyti.

13 Ir buvo taip, kad jie čiupo jį ir surišo, ir degino jo odą žagarų kūleliais, taip, netgi myriop.

14 Ir dabar, kai liepsnos pradėjo deginti jį, jis šaukė jiems, sakydamas:

15 Štai, kaip jūs padarėte man, taip ir jūsų sėkla padarys, jog daugelis kentės skausmus, kokius aš kenčiu, būtent “mirties nuo ugnies skausmus; ir tai dėl to, kad jie tiki Viešpaties, savo Dievo, išgelbėjimu.

16 Ir bus taip, kad dėl jūsų nedorybių jus ištiks visokios ligos.

17 Taip, ir būsite “mušami iš visų pusių ir būsite vejami ir išsklaidyti šen ir ten, kaip laukinė kaimenė, vejama laukinių ir žiaurių žvėrių.

18 Ir tą dieną būsite medžiojami, ir būsite sučiupti savo priešų ranka, ir tada kentėsite, kaip aš kenčiu, “mirties nuo ugnies skausmus.

19 Taip Dievas įvykdo “kerštą

tiems, kas naikina jo žmones. O Dieve, priimk mano sielą.

20 Ir dabar, kai Abinadis ištarė šiuos žodžius, jis krito iškentęs mirtį nuo ugnies; taip, atiduotas mirčiai, kadangi neišsižadėjo Dievo įsakymų, užantspaudavęs savo žodžių tiesą savo mirtimi.

18 SKYRIUS

Alma moko slapta. Jis išdėsto krikšto sandorą ir krikštija Mormono vandenyse. Jis organizuoja Kristaus bažnyčią ir išventina kunigus. Jie patys išlaiko save ir moko žmones. Alma ir jo žmonės bėga nuo karaliaus Nojus ir tyrus. Apie 147–145 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, buvo taip, kad Alma, kuris pabėgo nuo karaliaus Nojus tarnų, “atgailavo už savo nuodėmes ir nedorybes ir slapta vaikščiojo tarp žmonių, ir pradėjo mokyti Abinadžio žodžių.

2 Taip, apie tai, kas įvyks, ir taip pat apie mirusiųjų prisikėlimą ir žmonių “išpirkimą, kuris bus įgyvendintas per Kristaus ^bgalią ir kentėjimus, ir mirtį, ir jo prisikėlimą, ir pakilimą į dangų.

3 Ir jis mokė kiekvieną, kas tik norėjo klausytis jo žodžio. Ir mokė juos slapta, kad apie tai nesužinotų karalius. Ir daugelis patikėjo jo žodžiais.

4 Ir buvo taip, jog visi, patikėję juo, išėjo į “vietovę, kuri vadinosi Mormonas; o ji savo vardą buvo gavusi nuo karaliaus ir

10a Al 60:13.
15a Mzj 13:9–10;
Al 25:4–12.
17a Mzj 21:1–5, 13.

18a Mzj 19:18–20.
19a RR Kerštas.
18 1a Mzj 23:9–10.
2a RR Išpirkti, išpirktas,

išpirkimas.
b RR Apmokėti,
apmokėjimas.
4a Al 5:3.

buvo šalies pakrašty, ir kartais, arba tam tikrais laikotarpiais, ją užplūsdavo laukiniai žvėrys.

5 Dabar, Mormone buvo tyro vandens versmė, ir Alma pasitraukė ten, nes prie vandens buvo mažų medelių tankumynas, kur dienos metu jis slapstėsi nuo karaliaus paieškų.

6 Ir buvo taip, kad kas tik patikėjo juo, ėjo ten klausytis jo žodžių.

7 Ir buvo taip, kad po daugelio dienų Mormono vietovėje pasiklausyti Almos žodžių susirinko gana daug žmonių. Taip, pasiklausyti jo susirinko visi, kurie patikėjo jo žodžiu. Ir jis „mokė juos ir skelbė jiems atgailą ir išpirkimą, ir tikėjimą Viešpačiu.

8 Ir buvo taip, kad jis tarė jiems: Štai, čia Mormono vandenys (nes taip jie vadinosi). Ir dabar, kadangi „norite įeiti į Dievo ^bkaimenę ir vadintis jo žmonėmis ir ^cpasiryžę nešti vienas kito naštas, kad jos būtų lengvos;

9 taip, ir pasiryžę gedėti su tais, kurie gedi; taip, ir guosti tuos, kuriems reikia paguodos, ir būti Dievo ^aliudytojais visada ir visame, ir visur, kur bebūtumėt, net iki mirties, kad būtumėte išpirkti Dievo ir priskaičiuoti prie tų, iš ^bpirmojo prisikėlimo,

kad turėtumėte ^camžinąjį gyvenimą.

10 Dabar sakau jums: jei tai jūsų širdžių troškimas, tai ar turite ką prieš, kad ^apasikrikštytumėte Viešpaties vardu, idant paliudytumėte priešais jį, kad sudarėte ^bsandorą su juo, jog tarnausite jam ir laikysitės jo įsakymų, idant jis gausiau išlietų savo Dvasią ant jūsų?

11 Ir dabar, kada žmonės išgirdo šiuos žodžius, jie iš džiaugsmo plojo rankomis ir šaukė: Tai mūsų širdžių troškimas!

12 Ir dabar, buvo taip, kad Alma paėmė Helamą, kaip vieną pirmųjų, ir įbrido, ir atsistojęs vandenyje, ir šaukė, sakydamas: O Viešpatie, išliek savo Dvasią ant savo tarno, kad jis galėtų atlikti šį darbą su širdies šventumu.

13 Ir kada jis ištarė šiuos žodžius, Viešpaties ^aDvasia buvo ant jo, ir jis tarė: Helamai, aš ^bkrikštiju tave, būdamas ^cįgaliojimas visagalio Dievo, liudijimui, jog tu sudarei sandorą tarnauti jam iki mirties, kalbant apie mirtingąjį kūną; ir tegul Viešpaties Dvasia bus išlieta ant tavęs; ir teduoda jis tau amžinąjį gyvenimą per ^dišpirkimą Kristaus, kurį jis paruošė nuo pasaulio ^eįkūrimo.

14 Ir po to, kai Alma pasakė šiuos žodžius, Alma ir Helamas

7a Al 5:11–13.

8a DS 20:37.

b RR Bažnyčia, Jėzaus Kristaus.

c RR Užuojauta.

9a RR Misionieriškas darbas; Liudyti; Liudytojas.

b Mzj 15:21–26.

c RR Amžinasis gyvenimas.

10a 2 Nef 31:17.

RR Krikštas, krikštyti.

b RR Sandora.

13a RR Šventoji Dvasia.

b 3 Nef 11:23–26;

DS 20:72–74.

c TT 1:5.

RR Kunigystė.

d RR Išpirkti, išpirktas, išpirkimas.

e Moz 4:2; 5:9.

abu „pasilaidojo vandenyje; ir jie išniro ir išėjo iš vandens džiaugdamiesi, būdami pripildyti Dvasios.

15 Ir vėl, Alma paėmė kitą žmogų ir antrą kartą įbrido į vandenį, ir pakrikštijo jį taip pat, kaip ir pirmąjį, tik jis pats daugiau nebesilaidojo vandenyje.

16 Ir taip jis pakrikštijo kiekvieną, kuris atėjo į Mormono vietovę; ir jų buvo apie du šimtus ir keturias sielas; taip, ir jie buvo „pakrikštyti Mormono vandenyse, ir buvo pripildyti Dievo ^bmalonės.

17 Ir nuo to laiko jie vadinosi Dievo bažnyčia, arba Kristaus „bažnyčia. Ir buvo taip, kad kiekvienas, pakrikštytas Dievo galia ir įgaliojimu, buvo pridėdamas prie jo bažnyčios.

18 Ir buvo taip, kad Alma, būdamas „įgaliotas Dievo, iššventino kunigus; būtent vieną kunigą kiekvienai penkiasdešimčiai iš jų skaičiaus jis iššventino pamokslauti jiems ir ^bmokyti apie dalykus, susijusius su Dievo karalyste.

19 Ir jis įsakė jiems, kad jie nemokytų nieko kito, kaip tik to, ko jis mokė ir kas buvo pasakyta šventųjų pranašų burna.

20 Taip, būtent jis įsakė jiems, kad jie „neskelbtų nieko kito,

kaip tik atgailą ir tikėjimą Viešpačiu, kuris išpirko savo žmones.

21 Ir jis įsakė jiems, kad nebūtų jokių „nesutarimų vienas su kitu, bet kad jie ^bvieningai žvelgtų ateitin, turėdami vieną tikėjimą ir vieną krikštą, jų širdims esant sujungtoms „vienybe ir meile vienas kitam.

22 Ir taip jis įsakė jiems pamokslauti. Ir taip jie tapo Dievo „vaikais.

23 Ir jis įsakė jiems, kad laikytųsi „šabo dienos ir švęstų ją, ir taip pat kasdien reikštų padėkas Viešpačiui, savo Dievui.

24 Ir jis taip pat įsakė jiems, kad kunigai, kuriuos jis iššventino, sau išlaikyti „dirbtų savo pačių rankomis.

25 Ir kiekvieną savaitę buvo viena diena, skirta jiems susirinkti, kad mokytų žmones ir „garbintų Viešpatį, savo Dievą, ir taip pat kad kiek įmanoma dažniau rinktųsi drauge.

26 Ir kunigai neturėjo dėl savo išlaikymo pasikliauti kitais žmonėmis; bet už savo darbą jie gausią Dievo „malonę, kad taptų stiprūs Dvasia, turėdami Dievo ^bpažinimą, kad mokytų su Dievo galia ir įgaliojimu.

27 Ir dar Alma įsakė, kad bažnyčios žmonės suteiktų savo turto, „kiekvienas pagal tai, ką turėjo; jei turi daugiau, jis turėtų

14a RR Krikštas, krikštyti – Krikštas panardinant.
16a Mzj 25:18.
b RR Malonė.
17a 3 Nef 26:21; 27:3–8.
RR Bažnyčia, Jėzaus Kristaus.
18a RR Kunigystė.

b RR Mokyti, mokytojas.
20a DS 15:6; 18:14–16.
21a 3 Nef 11:28–30.
RR Kova.
b Mt 6:22; DS 88:67–68.
c RR Vienybė.
22a Mzj 5:5–7;
Moz 6:64–68.
23a Mzj 13:16–19;

DS 59:9–12.
24a ApD 20:33–35;
Mzj 27:3–5; Al 1:26.
25a RR Garbinimas.
26a RR Malonė.
b RR Pažinimas, žinojimas.
27a ApD 2:44–45;
4 Nef 1:3.

suteikti daugiau; ir iš to, kuris turėjo tik truputėlį, tik truputėlio turėtų būti reikalaujama; o tam, kuris neturėjo, turėtų būti duodama.

28 Ir taip jie savo laisva valia ir iš geranoriškumo Dievui turėtų teikti savo turto neturtingiems kunigams, taip, ir kiekvienai beturtei, nuogai sielai.

29 Ir tai jis pasakė jiems Dievo įsakytas; ir jie teisiai „vaikščiojo priešais Dievą, ^bsuteikdami vienas kitam tiek laikinąją, tiek ir dvasišką pagalbą pagal reikmes ir norus.

30 Ir dabar, buvo taip, kad visa tai buvo padaryta Mormone, taip, prie Mormono „vandenu, miškelyje, kuris buvo prie Mormono vandenu; taip, Mormono vietovė, Mormono vandenys, Mormono miškelis – kokie gražūs jie akims tų, kurie čia atėjo į savo Išpirkėjo pažinimą; taip, ir kokie jie palaiminti, nes jie giedos jo šlovei per amžius.

31 Ir tai buvo padaryta šalies „pakrašty, kad apie juos nesužinotų karalius.

32 Bet štai, buvo taip, kad karalius, pastebėjęs judėjimą tarp žmonių, pasiuntė savo tarnus sekti jų. Todėl tą dieną, kada jie susirinko drauge pasiklausyti Viešpaties žodžio, apie juos buvo pranešta karaliui.

33 Ir dabar karalius pasakė, kad Alma kursto žmones maištui prieš jį; todėl jis pasiuntė savo armiją jų sunaikinti.

34 Ir buvo taip, kad Alma ir

Viešpaties žmonės buvo „perspėti apie karaliaus armijų atėjimą; todėl jie pasiėmė savo palapines ir savo šeimas ir pasitraukė į tyrus.

35 O jų buvo apie keturi šimtai penkiasdešimt sielų.

19 SKYRIUS

Gideonas siekia nužudyti karalių Nojų. Lamanitai užpuola šalį. Karalius Nojus patiria mirtį nuo ugnies. Limhis valdo kaip duoklę mokantis monarchas. Apie 145–121 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad karaliaus armija grįžo, bergždžiai ieškojusi Viešpaties žmonių.

2 Ir dabar štai, sumažėjus karaliaus pajėgoms, jos buvo mažos, ir tarp likusių žmonių prasidėjo susiskaldymas.

3 Ir mažesnioji dalis pradėjo alsuoti grasinimais prieš karalių, ir tarp jų prasidėjo didelis nesutarimas.

4 Ir dabar, tarp jų buvo žmogus, vardu Gideonas, ir jis, būdamas stiprus vyras ir karaliaus priešas, išsitraukė kalaviją ir įtūžęs prisiekė, kad nužudys karalių.

5 Ir buvo taip, kad jis kovėsi su karaliumi; ir kada karalius pamatė, kad šis pradėjo jį pergaleti, bėgo ir užlipo ant „bokšto, buvusio šalia šventyklos.

6 Ir Gideonas vijosi jį ir buvo beužlipęs ant bokšto nužudyti karaliaus, bet karalius pažvelgė Šimlono žemės link, ir štai,

29a RR Vaikščioti, vaikščioti su Dievu.
b RR Gerovės darbas,

gerovė.
30a Mzj 26:15.
31a Mzj 18:4.

34a Mzj 23:1.
19 5a Mzj 11:12.

lamanitų armija įžengusi į šalies pakraštį.

7 Ir dabar, karalius su sielos skausmu sušuko, sakydamas: Gideonai, pasigailėk manęs, nes lamanitai puola mus, ir jie sunaikins mus; taip, jie sunaikins mano žmones.

8 Ir dabar, karalius ne tiek rūpinosi savo žmonėmis, kiek savo paties gyvybe; nepaisant to, Gideonas pasigailėjo jo gyvybės.

9 Ir karalius įsakė žmonėms, kad jie bėgtų nuo lamanitų, ir jis pats ėjo jų priešakyje, ir jie pabėgo į tyrus su savo moterimis ir vaikais.

10 Ir buvo taip, kad lamanitai vijosi ir pasivijo juos, ir pradėjo žudyti.

11 Dabar buvo taip, kad karalius įsakė jiems, kad visi vyrai paliktų savo žmonas bei vaikus ir bėgtų nuo lamanitų.

12 Dabar buvo daug tokių, kurie nenorėjo palikti jų, bet norėjo geriau pasilikti ir žūti su jais. O likusieji paliko savo žmonas bei savo vaikus ir pabėgo.

13 Ir buvo taip, kad tie, kas pasiliko su savo žmonomis ir vaikais, nurodė savo gražiosioms dukroms išeiti į priekį ir prašyti lamanitų, kad šie jų nežudytų.

14 Ir buvo taip, kad lamanitai pasigailėjo jų, nes buvo sužavėti jų moterų grožio.

15 Todėl lamanitai pasigailėjo jų gyvybių ir paėmė juos nelaisvėn, ir nusivedė juos atgal į Nefio žemę, ir leido jiems apgyventi žemę su sąlyga, kad

atiduos karalių Nojų į lamanitų rankas ir atiduos savo nuosavybę, netgi pusę visko, ką turėjo: pusę savo aukso ir savo sidabro, ir visų savo vertingų daiktų, ir šitaip jie turės mokėti duoklę lamanitų karaliui metai iš metų.

16 Ir dabar, tarp paimtųjų nelaisvėn, buvo vienas iš karaliaus sūnų, vardu „Limhis.

17 Ir dabar, Limhis nenorėjo, kad jo tėvas būtų nužudytas; tačiau Limhis žinojo apie savo tėvo nedorybes, pats būdamas teisus vyras.

18 Ir buvo taip, kad Gideonas į tyrus slapta pasiuntė vyrus ieškoti karaliaus ir tų, kurie buvo su juo. Ir buvo taip, kad jie tyruose sutiko žmones, visus, išskyrus karalių ir jo kunigus.

19 Dabar, jie buvo prisiekę savo širdyse, kad grįš į Nefio žemę, ir jei jų žmonos ir vaikai, ir taip pat tie, kas pasiliko su jais, nužudyti, tai jie ieškos keršto ir taip pat žus su jais.

20 O karalius įsakė jiems, kad jie negrįžtų; ir jie supyko ant karaliaus, ir padarė, kad jis kentėtų, net iki „mirties nuo ugnies.

21 Ir jie norėjo taip pat suimti ir kunigus bei atiduoti juos mirčiai, bet šie nuo jų pabėgo.

22 Ir buvo taip, kad jie buvo begrižta į Nefio žemę ir sutiko Gideoną vyrą. Ir Gideonas vyrai papasakojo jiems viską, kas atsitiko jų žmonoms ir vaikams; ir kad lamanitai leido jiems apgyventi žemę, mokant lamanitams duoklę – pusę visko, ką jie turėjo.

23 Ir žmonės pasakė Gideono vyrams, kad jie nužudė karalių ir kad jo kunigai pabėgo nuo jų toliau į tyrus.

24 Ir buvo taip, kad pabaigę ceremoniją, jie sugrįžo į Nefio žemę džiaugdamiesi, kadangi jų žmonos ir jų vaikai nebuvo nužudyti; ir jie papasakojo Gideonui, ką jie padarė karaliui.

25 Ir buvo taip, kad lamanitų karalius davė „priesaiką jiems, kad jo žmonės jų nenužudys.

26 Ir taip pat Limhis, būdamas karaliaus sūnus, turėdamas „žmonių jam suteiktą karalystę, davė priesaiką lamanitų karaliui, kad jo žmonės mokės jam, netgi pusę visko, ką turėjo.

27 Ir buvo taip, kad Limhis pradėjo kurti karalystę ir taiką tarp savo žmonių.

28 O lamanitų karalius pastatė sargybinius aplink tą žemę, kad laikytų Limhio žmones toje žemėje, idant jie nepasitrauktų į tyrus; ir jis išlaikė tuos sargybinius iš duoklės, kurią gaudavo iš nefitų.

29 Ir dabar karaliaus Limhio karalystėje dvejus metus buvo nuolatinė taika, kadangi lamanitai nevargino jų ir nesikėsino jų sunaikinti.

20 SKYRIUS

Nojaus kunigai pagrobia dvidešimt keturias lamanitų dukteris. Lamanitai kariauja su Limhiu ir jo žmonėmis. Lamanitų pulkai atremiami ir nuramdomi. Apie 145–123 m. prieš Kristaus gim.

DABAR, Šemlone buvo vieta, kur lamanitų dukros susirinkdavo dainuoti, šokti ir linksintis.

2 Ir buvo taip, kad vieną dieną nedidelis jų būrelis buvo susirinkęs dainuoti ir šokti.

3 Ir dabar karaliaus Nojaus kunigai, gėdydamiesi grįžti į Nefio miestą, taip, ir taip pat bijodami, kad žmonės juos nužudys, nedrįso sugrįžti pas savo žmonas ir vaikus.

4 Ir likę tyruose bei aptikę lamanitų dukteris, jie pasislėpė ir stebėjo jas.

5 Ir kada buvo nedaug jų susirinkusių šokti, jie išėjo iš savo slaptaviečių ir čiupo jas, ir nusivedė į tyrus; taip, dvidešimt keturias lamanitų dukteris jie nusivedė į tyrus.

6 Ir buvo taip, kad lamanitai, pastebėję, jog jų dukros dingo, pasipiktino Limhio žmonėmis, nes galvojo, kad tai buvo Limhio žmonės.

7 Todėl jie pasiuntė savo armijas; taip, netgi pats karalius ėjo priešaky savo žmonių; ir jie ėjo į Nefio žemę sunaikinti Limhio žmonių.

8 Ir dabar, Limhis pamatė juos nuo bokšto, būtent jis pamatė visus jų pasiruošimus karui; todėl jis surinko savo žmones ir surengė pasalas jiems laukuose ir miškuose.

9 Ir buvo taip, kad lamanitams atėjus, Limhio žmonės pradėjo juos pulti iš savo slaptaviečių ir žudyti.

10 Ir buvo taip, kad užvirė nepaprastai nuožmios kautynės,

nes jie kovėsi kaip liūtai dėl savo grobio.

11 Ir buvo taip, kad Limhio žmonės pradėjo vyti lamanitus; nors jie nebuvo nė pusiau tiek gausūs kaip lamanitai. Bet jie „grūmėsi už savo gyvybes ir už savo žmonas, ir už savo vaikus; todėl jie sutelkė jėgas ir grūmėsi kaip drakonai.

12 Ir buvo taip, kad tarp jų žuvusiųjų jie rado lamanitų karalių; tačiau jis nebuvo miręs, bet buvo sužeistas ir paliktas ant žemės – toks skubus buvo jo žmonių atsitraukimas.

13 Ir jie paėmė jį ir aptvarstė jo žaizdas, ir atvedė priešais Limhį, ir tarė: Štai, čia lamanitų karalius; jis sužeistas krito tarp jų žuvusiųjų, ir jie paliko jį; ir štai, mes atvedėme jį priešais tave; ir dabar leisk mums jį nužudyti.

14 Bet Limhis tarė jiems: Jūs nenužudysite jo, bet atveskite jį čionai, kad pamatyčiau jį. Ir jie atvedė jį. Ir Limhis tarė jam: Dėl ko ateinatė kariauti prieš mano žmones? Štai, mano žmonės nesulaužė „priesaikos, kurią jums daviau; taigi, kodėl jūs sulaužėte priesaiką, kurią davėte mano žmonėms?

15 Ir dabar karalius tarė: Aš sulaužiau priesaiką, kadangi tavo žmonės nusivedė mano žmonių dukteris; todėl supykęs aš nurodžiau savo žmonėms eiti kariauti su tavo žmonėmis.

16 Ir dabar, Limhis apie tai nieko nebuvo girdėjęs; todėl jis tarė: Aš išsiaiškinsiu tarp savo

žmonių, ir kas tai padarė – žus. Todėl jis nurodė atlikti paiešką tarp savo žmonių.

17 Dabar, kada apie tai išgirdo „Gideonas, karaliaus karių vadas, jis atėjo ir tarė karaliui: Meldžiu, susilaikyk ir nekvosk šitų žmonių, ir nepriskirk šito jiems.

18 Nes argi neatsimeni savo tėvo kunigų, kuriuos šie žmonės kėsinosi nužudyti? Ir argi jie nėra tyruose? Ir ar tik ne jie pagrobė lamanitų dukras?

19 Ir dabar, žiūrėk ir papasakok apie tai karaliui, kad jis papasakotų savo žmonėms, idant jie būtų nuramdyti mūsų atžvilgiu; nes štai jie jau ruošiasi pulti mus; ir štai, mūsų mažai.

20 Ir štai, jie ateina su savo gausiais pulkais; ir jei karalius nenuramdys jų mūsų atžvilgiu, mes turėsime žūti.

21 Nes „argi neišsipildė Abinadžio žodžiai, kuriuos jis pranašavo prieš mus – ir visa tai, kadangi mes nepaklausėme Viešpaties žodžių ir nenusigrėžėme nuo savo nedorybių?

22 Ir dabar, nuramdykime karalių ir vykdykime priesaiką, kurią davėme jam; nes geriau, kad būtume vergijoje, negu prarastume gyvybes; todėl padarykime galą tokiam dideliame kraujo praliejimui.

23 Ir dabar Limhis papasakojo karaliui viską apie savo tėvą ir „kunigus, kurie pabėgo į tyrus, ir priskyrė dukrų pagrobimą jiems.

24 Ir buvo taip, kad karalius

buvo nuramdytas jo žmonių atžvilgiu; ir jis tarė jiems: Eikime be ginklų pasitikti mano žmonių; ir aš prisiekiu jums su priesaika, kad mano žmonės nenužudys jūsų žmonių.

25 Ir buvo taip, kad jie nusekė karalių ir be ginklų išėjo pasitikti lamanitų. Ir buvo taip, kad jie pasitiko lamanitus; ir lamanitų karalius pats nusilenkė prieš juos ir užtarė Limhio žmones.

26 Ir kada lamanitai pamatė Limhio žmones – kad jie be ginklų – “pasigailėjo jų ir buvo nuramdyti jų atžvilgiu, ir su savo karaliumi ramybėje sugrįžo į savo šalį.

21 SKYRIUS

Lamanitai sumuša ir nugali Limhio žmones. Limhio žmonės sutinka Amoną ir atverčiami. Jie papasakoja Amonui apie dvidešimt keturias Jareditų plokšteles. Apie 122–121 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad Limhis ir jo žmonės sugrįžo į Nefio miestą ir vėl pradėjo ramiai gyventi šalyje.

2 Ir buvo taip, kad po daugelio dienų lamanitus vėl ėmė kursyti pykčiui prieš nefitus, ir jie pradėjo ateidinėti į aplinkinės žemės pakraščius.

3 Dabar, jie nedrįso jų žudyti dėl priesaikos, kurią jų karalius davė Limhiui; bet jie mušdavo juos per “veidą ir naudojosi valdžia jiems; ir pradėjo krauti

sunkias ^bnaštas ant jų nugarų, ir varyti juos kaip nebylų asilą.

4 Taip, visa tai buvo daroma, kad išsipildytų Viešpaties žodis.

5 Ir dabar, nefitų suspaudimai buvo dideli ir nebuvo galimybės jiems išsivaduoti iš jų rankų, nes lamanitai buvo apsupę juos iš visų pusių.

6 Ir buvo taip, kad žmonės pradėjo skūstis karaliui dėl savo suspaudimų; ir panoro išeiti prieš juos kautis. Ir jie labai vargino karalių savo skundais; todėl jis leido jiems daryti, kaip jie nori.

7 Ir jie vėl susirinko ir apsiginklavo, ir išėjo prieš lamanitus vyti jų iš savo žemės.

8 Ir buvo taip, kad lamanitai sumušė juos ir nuvijo atgal, ir daugelį jų nužudė.

9 Ir dabar buvo didžios “raudos ir aimanos tarp Limhio žmonių: našlė apraudojo savo vyrą, sūnus ir dukra apraudojo savo tėvą, o broliai savo brolius.

10 Dabar šalyje buvo labai daug našlių ir jos garsiai šaukė diena iš dienos, nes didi lamanitų baimė apėmė jas.

11 Ir buvo taip, kad jų nuolatiniai šauksmai sukurstė likusius Limhio žmones pykčiui prieš lamanitus; ir jie vėl išėjo kautis, bet vėl buvo nuvyti atgal, patirdami didelius nuostolius.

12 Taip, jie išėjo vėl, netgi trečią kartą, ir patyrė tokį patį pralaimėjimą; o tie, kurie išliko nenukauti, vėl sugrįžo į Nefio miestą.

13 Ir jie nusižemino netgi iki dulkių, pajungdami save vergi-

jos jungan, leisdamiesi mušami ir vejami šen ir ten, ir apkraunami pagal savo priešų pageidavimus.

14 Ir jie nusižemino netgi iki „nuolankumo gelmių ir karštai šaukėsi Dievo; taip, netgi ištisa dieną jie šaukėsi savo Dievo, kad išvaduočiau jus iš suspaudimų.

15 Ir dabar, Viešpats buvo „lėtas išgirsti jų šauksmą dėl jų nedorybių; nepaisant to, Viešpats išgirdo jų šauksmus ir pradėjo minkštinti lamanitų širdis, todėl šie pradėjo švelninti jų naštas; vis dėlto Viešpačiui neatrodė tinkama išvaduoti jus iš vergijos.

16 Ir buvo taip, kad jie pradėjo palaiapsniui klestėti šalyje ir gausiau auginti grūdus ir kaimenes, ir bandas, todėl jie nebekentėjo alkio.

17 Dabar buvo daug moterų, daugiau negu vyrų; todėl karalius Limhis įsakė kiekvienam vyrui „prisidėti prie pagalbos^b našlėms ir jų vaikams, kad jie nežūtų nuo bado; ir tai jie darė dėl jų žuvusiųjų gausybės.

18 Dabar Limhio žmonės, kiek tik tai buvo įmanoma, laikėsi viename būryje ir saugojo savo grūdus ir kaimenes.

19 Ir pats karalius nesijautė saugus už miesto sienų, nepasidėmęs su savimi savo sargybinių, bijodamas, kad koku nors būdu gali pakliūti į lamanitų rankas.

20 Ir jis nurodė, kad jo žmonės stebėtų aplinkines žemes, kad kaip nors jie sučiuptų tuos kunigus, kurie pabėgo į tyrus, kurie pavogė lamanitų „dukras, ir kas atnešė toki didelių sunaikinimą jiems.

21 Nes jie troško sučiupti juos, kad galėtų nubausti; nes jie ateidavo naktimis į Nefio žemę ir išsinešdavo jų grūdus ir daug vertingų daiktų; todėl jie tykojo jų.

22 Ir buvo taip, kad daugiau nebebuvo neramumų tarp lamanitų ir Limhio žmonių, netgi iki to laiko, kol „Amonas ir jo bendražygiai atėjo į šitą žemę.

23 Ir karalius, būdamas už miesto vartų su savo sargyba, aptiko Amoną ir jo brolius; ir palaikęs juos Nojaus kunigais, nurodė sučiupti juos ir surišti, ir įmesti į „kalėjimą. Ir jeigu jie būtų buvę Nojaus kunigai, jis būtų nurodęs atiduoti juos mirčiai.

24 Bet kai jis sužinojo, kad jie buvo ne tie, o jo broliai ir atėjo iš Zarahemlos žemės, jis prisipildė nepaprastai didelio džiaugsmo.

25 Dabar, karalius Limhis prieš Amono atėjimą buvo išsiuntęs „nedidelį būrį vyrų^b ieškoti Zarahemlos žemės; bet jie negalėjo rasti jos ir pasiklydo tyruose.

26 Tačiau jie surado žemę, kuri kažkada buvo apgyventa; taip, žemę, kuri buvo padengta

14a Mzj 29:20.
RR Pažeminti,
nusižeminimas,
nuolankumas.
15a Pat 15:29;

Mzj 11:23–25;
DS 101:7–9.
17a Mzj 4:16, 26.
b RR Našlė.
20a Mzj 20:5.

22a Mzj 7:6–13.
23a Hel 5:21.
25a Mzj 8:7.
b Mzj 7:14.

sausais "kaulais; taip, žeme, kuri buvo apgyventa ir nuniokota; ir jie, palaikę ją Zarahemlos žeme, sugrižo į Nefio žemę, atvykdami į šalį prieš nedaugelį dienų iki Amono atvykimo.

27 Ir jie atsinešė su savimi metraštį, būtent metraštį žmonių, kurių kaulus jie buvo radę; ir jis buvo išraižytas ant rūdų plokštelių.

28 Ir dabar Limhis vėl prisipildė džiaugsmo, sužinojęs iš Amono burnos, kad karalius Mozijas turėjo Dievo "dovana, kurios dėka galėjo išversti tokius raižinius; taip, ir Amonas taip pat džiūgavo.

29 Vis dėlto Amonas ir jo broliai buvo pilni liūdesio, kad nužudyta tiek daug jų brolių.

30 Ir taip pat dėl to, kad karalius Nojus ir jo kunigai pastūmėjo žmones padaryti tiek daug nuodėmių ir nedorybių prieš Dievą; ir jie taip pat gedėjo dėl Abinadžio "mirties; ir taip pat dėl "išvykimo Almos ir su juo ėjusių žmonių, kurie Dievo jėga ir galia, ir tikėjimu Abinadžio pasakytais žodžiais suformavo Dievo bažnyčią.

31 Taip, jie gedėjo dėl jų išvykimo, nes nežinojo, kur jie pabėgo. Dabar jie mielai būtų prisijungę prie jų, nes patys sudarė sandorą su Dievu tarnauti jam ir vykdyti jo įsakymus.

32 Ir dabar, kol Amonas buvo čia apsisojęs, karalius Limhis ir taip pat daugelis jo žmonių taip pat sudarė sandorą su

Dievu tarnauti jam ir vykdyti jo įsakymus.

33 Ir buvo taip, kad karalius Limhis ir daugelis jo žmonių norėjo būti pakrikštyti; bet toje žemėje nebuvo nė vieno, kuris turėtų "įgaliojimą iš Dievo. O Amonas atsisakė padaryti tai, laikydamas save nevertu tarnu.

34 Todėl jie tuo metu nesusijungė į bažnyčią, bet laukė Viešpaties Dvasios. Dabar jie norėjo tapti tokie kaip Alma ir jo broliai, kurie pabėgo į tyrus.

35 Jie norėjo pasikrikštyti, kad akivaizdžiai patvirtintų ir paliudytų, jog jie pasiryžę tarnauti Dievui visa savo širdimi; nepaisant to, jie atidėjo tai; ir jų krikšto aprašymas bus "pateiktas toliau.

36 O dabar visas Amono ir jo žmonių bei Limhio ir jo žmonių rūpestis buvo išsivaduoti iš lamanitų rankų ir iš vergijos.

22 SKYRIUS

Sudaromas planas, kaip ištrukti iš lamanitų vergijos. Lamanitai nugirdomi. Žmonės pabėga, sugrįžta į Zarahemlą ir tampa pavaldūs karaliui Mozijui. Apie 121–120 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, buvo taip, kad Amonas ir karalius Limhis pradėjo tartis su žmonėmis, kaip jie galėtų išsivaduoti iš vergijos; ir jie būtent padarė, kad visi žmonės susirinktų kartu; ir tai jie

26a Mzj 8:8.
28a Om 1:20–22;
Mzj 28:11–16.

30a Mzj 17:12–20.
b Mzj 18:34–35.
33a RR Įgaliojimas,

valdžia.
35a Mzj 25:17–18.

padarė, kad gautų liaudies balsą šiuo klausimu.

2 Ir buvo taip, kad jie negalėjo rasti jokio kito būdo išsivaduoti iš vergijos, kaip tik paimti savo moteris ir vaikus, savo kaimenes ir savo bandas, ir savo palapines ir išvykti į tyrus; nes dėl tokio lamanitų gausumo Limhio žmonėms buvo neįmanoma kovoti su jais, norint kalaviju išsivaduoti iš vergijos.

3 Dabar, buvo taip, kad Gideonas išėjo į priekį ir atsistojo prieš karalių, ir tarė jam: Dabar, o karaliau, tu iki šiol daug kartų esi paklausęs mano žodžių, mums kovojant su mūsų broliais lamanitais.

4 Ir dabar, o karaliau, jei nelikai manęs nenaudingu tarnu, arba jei iki šiol kiek nors klausydavai mano žodžių ir jie pasitarndavo tau, lygiai taip noriu, kad paklausytum mano žodžių ir dabar, ir aš būsiu tavo tarnas ir išvaduosiu šiuos žmones iš vergijos.

5 Ir karalius leido jam kalbėti. Ir Gideonas tarė jam:

6 Matai galinę praeigą per galinę sieną galinėje miesto pusėje. Lamanitai, arba lamanitų sargybiniai, naktį būna girti; todėl pasiūskime skelbimą visiems šitiems žmonėms, kad jie surinktų savo kaimenes ir bandas, kad naktį galėtų išvaryti jas į tyrus.

7 O aš, pagal tavo įsakymą, eisiu ir sumokėsiu paskutinę vyno duoklę lamanitams, ir jie pasigers; ir mes praeisime pro

slaptą praeigą jų stovyklos kairėje, kai jie bus girti ir užmigę.

8 Taip mes išvyksime su savo moterimis ir vaikais, savo kaimenėmis ir savo bandomis į tyrus; ir keliausime aplenkdami Šilomo žemę.

9 Ir buvo taip, kad karalius paklausė Gideonono žodžių.

10 Ir karalius Limhis nurodė, kad jo žmonės susirinktų savo kaimenes; ir jis nusiuntė vyno duoklę lamanitams; ir taip pat nusiuntė daugiau vyno kaip dovaną jiems; ir jie gausiai gėrė vyno, kuri karalius Limhis nusiuntė jiems.

11 Ir buvo taip, kad karaliaus Limhio žmonės naktį išvyko į tyrus su savo kaimenėmis ir savo bandomis, ir jie ėjo tyrais, aplenkdami Šilomo žemę ir pasuko link Zarahemlos žemės, vedami Amono ir jo brolių.

12 Ir jie buvo pasiėmę visą savo auksą ir sidabrą, ir savo brangius daiktus, kuriuos galėjo panešti, ir taip pat savo atsargas su savimi į tyrus; ir jie tęsė savo kelionę.

13 Ir išbuvę daugelį dienų tyruose, jie atvyko į Zarahemlos žemę ir prisijungė prie Mozijo žmonių, ir tapo jo pavaldiniais.

14 Ir buvo taip, kad Mozijas priėmė juos su džiaugsmu; ir jis taip pat priėmė jų „metraščius, ir taip pat ^bmetraščius, kuriuos rado Limhio žmonės.

15 Ir dabar, buvo taip, kad pastebėję, jog Limhio žmonės naktį išvyko iš tos žemės, lamanitai pasiuntė armiją į tyrus jų vytis.

16 Ir vijęsi juos dvi dienas, jie nebegalėjo sekti jų pėdsakais; todėl pasimetė tyruose.

Pasakojimas apie Alma ir Viešpaties žmones, kurie karaliaus Nojaus žmonių buvo priversti pasitraukti į tyrus.

Tai aprašyta 23 ir 24 skyriuose.

23 SKYRIUS

Alma atsisako būti karalius. Jis tarnauja aukštuoju kunigu. Viešpats drausmina savo žmones, ir lamaitai užkariauja Helamo žemę. Amulonas, karaliaus Nojaus nelabų kunigų vadovas, valdo, būdamas pavaldus lamaitų monarchui. Apie 145–121 m. prieš Kristaus gim.

DABAR, Alma buvo perspėtas Viešpaties, kad karaliaus Nojaus armijos užpuls juos, ir apie tai pranešė savo žmonėms, todėl jie surinko savo kaimenes ir pasiėmė savo grūdų, ir pasitraukė į tyrus nuo karaliaus Nojaus armijų.

2 Ir Viešpats stiprino juos taip, kad karaliaus Nojaus žmonės negalėjo jų pavyti, idant sunaikintų juos.

3 Ir jie aštuonias dienas bėgo į tyrus.

4 Ir jie atėjo į žemę, taip, būtent labai gražią ir malonią žemę, tyro vandens žemę.

5 Ir jie pasistatė savo palapines ir pradėjo dirbti žemę, ir pradėjo statyti pastatus; taip,

jie buvo darbštūs ir labai daug plušėjo.

6 Ir žmonės norėjo, kad Alma būtų jų karalius, nes jo žmonės jį mylėjo.

7 Bet jis jiems tarė: Štai, nereikalinga, kad mes turėtume karalių; nes taip sako Viešpats: „Nevertinkite vieno kūno labiau už kitą, arba niekas tenelaiko savęs viršesniu už kitą; todėl sakau jums, jog nereikalinga, kad turėtumėte karalių.“

8 Tačiau, jei būtų įmanoma, kad visuomet jūsų karaliais galėtų būti teisūs vyrai, jums būtų gerai turėti karalių.

9 Bet prisiminkite karaliaus Nojaus ir jo kunigų „nedorybę; ir aš pats buvau ^bpagautas į spąstus ir padariau daug dalykų, kurie buvo pasibjaurėtini Viešpaties akyse, kurie atnešė man skausmingą atgailą.“

10 Tačiau po daugelio „suspaudimų Viešpats išgirdo mano maldavimus ir atsakė į mano maldas, ir padarė mane įrankiu savo rankose, atvedant ^btiek daug jūsų į jo tiesos pažinimą.“

11 Tačiau šituo aš nesigiriu, nes nesu vertas girtis savimi.

12 Ir dabar sakau jums: jūs buvote spaudžiami karaliaus Nojaus ir buvote jo ir jo kunigų vergijoje, ir buvote jų atvesti į nedorybę; todėl buvote supančioti nedorybės „pančiais.“

13 Ir dabar, kadangi Dievo galia buvote išvaduoti iš šių pančių, taip, būtent iš karaliaus Nojaus ir jo žmonių rankų ir

23 7a Mzj 27:3–5.
9a Pat 16:12;
Mzj 11:1–15.

b Mzj 17:1–4.
10a DS 58:4.
b Mzj 18:35.

12a 2 Nef 28:19–22.

taip pat iš nedorybės pančių, lygiai taip noriu, kad tvirtai „stovėtumėte šitoje^b laisvėje, kuria buvote išlaisvinti, ir kad „jokiam žmogui nepatikėtumėte būti jūsų karaliumi.

14 Ir taip pat niekam nepatikėtumėte būti jūsų „mokytoju ar vadovu, nebent jis būtų Dievo žmogus, vaikščiojantis jo keliais ir vykdamas jo įsakymus.

15 Taip Alma mokė savo žmones, kad kiekvienas „mylėtų savo artimą kaip save, kad tarp jų nebūtų^b nesutarimo.

16 Ir dabar, Alma buvo jų „aukštasis kunigas, būdamas jų bažnyčios įkūrėjas.

17 Ir buvo taip, kad niekas negavo „įgaliojimo pamokslauti arba mokyti kitaip, kaip tik per jį iš Dievo. Todėl jis pašventė visus jų kunigus ir visus jų mokytojus; ir niekas kitas nebuvo pašventas, kaip tik teisūs vyrai.

18 Todėl jie prižiūrėjo savo žmones ir „maitino juos tuo, kas siejasi su teismu.

19 Ir buvo taip, kad jie pradėjo nepaprastai klestėti toje žemėje; ir jie pavadino tą žemę Helamu.

20 Ir buvo taip, kad jie nepaprastai dauginosi ir klestėjo Helamo žemėje; ir jie pastatė miestą, kurį pavadino Helamu.

21 Tačiau Viešpats mato esant tinkama „drausminti savo žmones; taip, jis tikrina jų^b kantrybę ir tikėjimą.

22 Tačiau, kas tik sudeda savo

„viltis į jį, tas bus^b išskeltas paskutiniają dieną. Taip, ir taip buvo su šitais žmonėmis.

23 Nes štai, aš parodysiu jums, kad jie buvo atvesti į vergiją ir išvaduoti jų negalėjo niekas, išskyrus Viešpatį, jų Dievą, taip, būtent Abraomo ir Izaoko, ir Jokūbo Dievą.

24 Ir buvo taip, kad jis išvadavo juos ir parodė savo didžią galią jiems, ir didis buvo jų džiūgavimas.

25 Nes štai, buvo taip, kad jiems bebūnant Helamo žemėje, taip, Helamo mieste, jiems bedirbant aplinkinę žemę, štai šalies pakraščiuose pasirodė lamanitų armija.

26 Dabar, buvo taip, kad Almos broliai bėgo iš savo laukų ir susirinko Helamo mieste; ir juos didžiai išgąsdino lamanitų pasirodymas.

27 Bet Alma išėjo ir atsistojo tarp jų, ir drąsino juos, kad jiems nereikia bijoti, bet kad jie prisimintų Viešpatį, savo Dievą, ir jis juos išvaduos.

28 Todėl jie nuramdė savo baimes ir pradėjo šauktis Viešpaties, kad jis suminkštintų lamanitų širdis, kad šie pasigailėtų jų ir jų žmonių, ir jų vaikų.

29 Ir buvo taip, kad Viešpats suminkštino lamanitų širdis. Ir išėjo Alma ir jo broliai ir pasidavė į jų rankas; ir lamanitai užvaldė Helamo žemę.

30 Dabar, lamanitų armijos,

13a Gal 5:1.

b RR Laisvas, laisvė.

c Mzj 29:13.

14a Mzj 18:18–22.

15a RR Meilė.

b 3 Nef 11:28–29.

16a Mzj 26:7.

17a RR Įgaliojimas, valdžia; Kunigystė.

18a 1 Tim 4:6.

21a Hel 12:3;

DS 98:21.

RR Drausminti, drausminimas.

b RR Kantrybė.

22a RR Pasitikėjimas, pasitikėti.

b 1 Nef 13:37.

kurios vijosi karaliaus Limhio žmones, buvo pasiklydusios tyruose daugelį dienų.

31 Ir štai, jie aptiko tuos karaliaus Nojaus kunigus vietovėje, kurią šie pavadino Amulonu; ir šie buvo pradėję kurtis Amulono žemėje ir pradėję dirbti žemę.

32 Dabar, tų kunigų vadovo vardas buvo Amulonas.

33 Ir buvo taip, kad Amulonas maldavo lamanitų; ir jis taip pat pasiuntė pirmyn jų žmonas, kurios buvo lamanitų „dukros, maldauti savo brolių, kad šie nesunaikintų jų vyrų.

34 Ir lamanitai „pasigailėjo Amulono ir jo brolių ir jų nesunaikino dėl jų žmonių.

35 Ir Amulonas bei jo broliai prisijungė prie lamanitų, ir jie keliavo tyrais, ieškodami Nefio žemės, ir tada atrado Helamo žemę, apgyventą Almos ir jo brolių.

36 Ir buvo taip, kad lamanitai pažadėjo Almai ir jo broliams, kad jei šie parodys jiems kelią, vedantį į Nefio žemę, tai jie dovanos jiems gyvybę ir laisvę.

37 Bet kai Alma parodė jiems kelią, kuris vedė į Nefio žemę, lamanitai nesilaikė savo pažado; bet jie pastatė „sargybinius aplink Helamo žemę saugoti Almos ir jo brolių.

38 Ir likusieji iš jų nuėjo į Nefio žemę; o dalis jų sugrižo į Helamo žemę ir taip pat atsivedė šioje žemėje paliktų sargybinių žmonas ir vaikus.

39 Ir lamanitų karalius leido

Amulonui būti jo žmonių, kurie buvo Helamo žemėje, karaliumi ir valdovu; tačiau šis neturėjo galios daryti ką nors priešinga lamanitų karaliaus valiai.

24 SKYRIUS

Amulonas persekioja Almą ir jo žmones. Jiems grasinama mirtimi, jeigu melsis. Viešpats padaro, kad jų naštos atrodo lengvos. Jis išvaduoja juos iš vergijos, ir jie sugrižta į Zarahemlą. Apie 145–120 m. prieš Kristaus gim.

IR buvo taip, kad Amulonas įgijo palankumą lamanitų karaliaus akyse; todėl lamanitų karalius leido jam ir jo broliams, kad jie būtų paskirti jo žmonių mokytojais, taip, netgi žmonių, kurie buvo Šemlono, Šilomo ir Amulono žemėse.

2 Nes lamanitai užvaldė visas šitas žemes; todėl lamanitų karalius paskyrė karalius visoms šitoms žemėms.

3 Ir dabar, lamanitų karaliaus vardas buvo Lamanas, ir jis buvo pavadintas savo tėvo vardu; ir todėl jis buvo vadinamas karalium Lamanu. Ir jis buvo gausios liaudies karalius.

4 Ir jis paskyrė mokytojus iš Amulono brolių kiekvienoje žemėje, apgyventoje jo žmonių; ir taip Nefio kalbos pradėjo mokyti visus lamanitus.

5 Ir jie buvo draugiški žmonės vienas kitam; tačiau jie nepažinojo Dievo; tačiau Amulono broliai nieko jų nemokė nei apie

Viešpatį, jų Dievą, nei Mozės įstatymo; nei mokė jų Abinadžio žodžių.

6 Bet mokė juos, kad vestų savo metraščių ir kad galėtų parašyti vienas kitam.

7 Ir taip lamanitai pradėjo turtėti ir prekiauti vienas su kitu, ir tapo turtingi, ir pradėjo darytis gudria ir išmintinga liaudimi, turint omenyje pasaulio išmintį, taip, labai gudria liaudimi, mėgstančia visokius nelabumus ir plėšimus, tik ne tarp savo pačių brolių.

8 Ir dabar buvo taip, kad Amulonas pradėjo naudotis „valdžia Almos ir jo brolių atžvilgiu ir pradėjo jį persekioti, ir darė taip, kad jo vaikai persekiotų jų vaikus.

9 Nes Amulonas pažino Alma, kad jis buvo „vienas iš karaliaus kunigų ir kad tai buvo tas, kuris patikėjo Abinadžio žodžiais ir buvo išvartytas karaliaus, ir todėl jis niršo ant jo; nes jis buvo pavaldus karaliui Lamanui, tačiau jis naudojosi valdžia jiems ir apkrovė juos ^bdarbais, ir paskyrė jiems prižiūrėtojus.

10 Ir buvo taip, kad jų suspaudimai buvo tokie dideli, kad jie pradėjo karštai šauktis Dievo.

11 Ir Amulonas įsakė jiems, kad jie liautųsi šaukėsi; ir jis paskyrė sargybinius, idant stebėtų juos, kad kiekvienas, kuris bus pastebėtas šaukiantis Dievo, būtų atiduotas mirčiai.

12 Ir Alma bei jo žmonės nekėlė

savo balsų į Viešpatį, savo Dievą, bet „išliedavo savo širdis jam; ir jis žinojo jų širdžių mintis.

13 Ir buvo taip, kad jų suspaudimuose atėjo jiems Viešpaties balsas, sakantis: Pakelkite galvas ir būkite paguosti, nes aš žinau apie sandorą, kurią sudarėte man; ir aš sudarysiu sandorą su savo žmonėmis ir išvaduosiu juos iš vergijos.

14 Ir aš taip pat palengvinsiu naštas, kurios užkrautos ant jūsų pečių, kad net nejusite jų ant savo nugarų, netgi būdami vergijoje; ir tai aš padarysiu, kad po to būtumėte man „liudytojais ir kad užtikrintai žinotumėte, kad aš, Viešpats Dievas, aplankau savo žmones jų ^bsuspaudimuose.

15 Ir dabar buvo taip, kad naštos, kurios buvo užkrautos ant Almos ir jo brolių, buvo padarytos lengvos; taip, Viešpats „sustiprino juos, kad jie galėjo lengvai nešti savo ^bnaštas, ir jie džiugiai ir ^ckantriai pasidavė visai Viešpaties valiai.

16 Ir buvo taip, kad toks didis buvo jų tikėjimas ir kantrybė, kad jiems vėl atėjo Viešpaties balsas, sakantis: Būkite paguosti, nes rytoj aš išvaduosiu jus iš vergijos.

17 Ir jis tarė Almai: Tu eisi šitų žmonių priešaky, ir aš eisiu su tavimi ir išvaduosiu šiuos žmones iš ^avergijos.

18 Dabar buvo taip, kad Alma ir jo žmonės naktį surinko savo kaimenes ir taip pat savo grūdų;

24 8a DS 121:39.
9a Mzj 17:1–4; 23:9.
b Mzj 21:3–6.
12a RR Malda.

14a RR Liudytojas.
b RR Pasipriešinimas.
15a Mt 11:28–30.
b Al 31:38; 33:23.

c DS 54:10.
RR Kantrybė.
17a RR Nelaisvė.

taip, netgi per visą naktį jie rinko savo kaimenes.

19 O ryte Viešpats sukėlė lamanitams „gilų miegą, taip, ir visi jų prižiūrėtojai buvo giliai įmigę.

20 Ir Alma ir jo žmonės išėjo į tyrus; ir, keliavę visą dieną, jie pasistatė savo palapines slėnyje, ir pavadino slėnį Alma, nes jis rodė jiems kelią tyruose.

21 Taip, ir Almos slėnyje jie liejo savo „padėkas Dievui, nes jis buvo jiems gailestingas ir palengvino jų naštas, ir išvadavo juos iš vergijos; nes jie buvo vergijoje ir niekas negalėjo jų išvaduoti, išskyrus Viešpatį, jų Dievą.

22 Ir jie reiškė padėkas Dievui, taip, visi jų vyrai ir visos jų moterys, ir visi jų vaikai, kurie mokėjo kalbėti, pakėlė balsus, šlovindami savo Dievą.

23 Ir dabar, Viešpats tarė Almai: Paskubėk ir išėik tu ir šitie žmonės iš šitos žemės, nes lamanitai pabudo ir vejasi tave; todėl išėik iš šitos žemės, o aš sustabdysiu lamanitus šitame slėnyje, tad jie nebesivys šitų žmonių.

24 Ir buvo taip, kad jie išvyko iš slėnio ir leidosi kelionėn į tyrus.

25 Ir išbuvę tyruose dvylika dienų, jie atvyko į Zarahemlą; ir karalius Mozijas taip pat priėmė juos su džiaugsmu.

25 SKYRIUS

Muleko palikuonys Zarahemlos žemėje tampa nefitais. Jie sužino apie

Almos ir Zenifo žmones. Alma pakrikštija Limhį ir visus jo žmones. Mozijas įgalioja Almą organizuoti Dievo bažnyčią. Apie 120 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, karalius Mozijas nurodė, kad būtų surinkti visi žmonės.

2 Dabar, buvo ne tiek daug Nefio vaikų, arba ne tiek daug tų, kurie buvo Nefio palikuonys, kaip „Zarahemlos, kuris buvo ^bMuleko palikuonis, žmonių ir tų, kurie atėjo su juo į tyrus.

3 Ir ne tiek daug buvo Nefio ir Zarahemlos žmonių, kiek lamanitų; taip, jie nebuvo nė perpus tiek gausūs.

4 Ir dabar, buvo surinkti kartu visi Nefio žmonės ir taip pat visi Zarahemlos žmonės, ir jie buvo surinkti į du būrius.

5 Ir buvo taip, kad Mozijas pats skaitė ir nurodė, kad jo žmonėms būtų skaitomi Zenifo metraščiai; taip, jie skaitė Zenifo žmonių metraščius, pradėdant nuo tada, kai jie paliko Zarahemlos žemę, iki tada, kai jie vėl sugrižo.

6 Ir jis taip pat skaitė aprašymą apie Almą ir jo brolius, ir visus jų suspaudimus nuo to laiko, kai jie paliko Zarahemlos žemę, iki tada, kai jie vėl sugrižo.

7 Ir dabar, kai Mozijas pabaigė skaityti metraščius, pasilikę šalyje jo žmonės buvo apstulbę iš nuostabos ir nustebimo.

8 Nes jie nežinojo, ką begalvoti; nes kai jie matė tuos, kurie

19a 1 Sam 26:12.
21a RR Dėkingas,

padėkos, dėkojimas.
25 2a Om 1:13–19.

b Hel 6:10.
RR Mulekas.

buvo išvaduoti iš „vergijos, jie prisipildė nepaprastai didelio džiaugsmo.

9 Ir dar, kada jie galvojo apie savo brolius, kuriuos nužudė lamanitai, jie prisipildė sielvar-to ir net išliejo daug sielvarto ašarų.

10 Ir dar, kada jie galvojo apie tiesioginį Dievo gerumą ir jo galią išvaduojant Alma ir jo brolius iš lamanitų rankų ir vergijos, jie pakėlė savo balsus ir reiškė padėkas Dievui.

11 Ir dar, kada jie galvojo apie lamanitus, kurie buvo jų broliai, apie jų nuodėmingą ir suterštą būseną, jie prisipildė „skausmo ir širdgėlos dėl jų ^bsielų gerovės.

12 Ir buvo taip, kad tie, kurie buvo vaikai Amulono ir jo brolių, paėmusių į žmonas lamanitų dukras, buvo nepatenkinti savo tėvų elgesiu ir jau nebenerėjo vadintis savo tėvų vardais, todėl jie priėmė Nefio vardą, kad galėtų vadintis Nefio vaikais ir būtų priskaičiuojami prie tų, kurie vadinosi nefitais.

13 Ir dabar visi Zarahemlos žmonės buvo „priskaičiuoti prie nefitų, ir tai dėl to, kad karalystė nebūdavo perduodama niekam kitam, kaip tik Nefio palikuonims.

14 Ir dabar buvo taip, kad baigęs kalbėti ir skaityti žmonėms, Mozijas norėjo, kad Alma taip pat kalbėtų žmonėms.

15 Ir Alma kalbėjo jiems, kai jie buvo surinkti į didelius būrius, ir jis ėjo nuo vieno būrio prie

kito, skelbdamas žmonėms atgailą ir tikėjamą Viešpačiu.

16 Ir jis ragino Limhio žmones ir savo brolius – visus tuos, kurie buvo išvaduoti iš vergijos – prisiminti, jog tai Viešpats išvadavo juos.

17 Ir buvo taip, kad po to, kai Alma mokė žmones daugelio dalykų ir baigė kalbėti jiems, karalius Limhis norėjo būti pakrikštytas; ir visi jo žmonės taip pat norėjo būti pakrikštyti.

18 Todėl Alma ėjo į vandenį ir „pakrikštijo juos; taip, jis pakrikštijo juos tuo būdu, kaip krikštijo savo brolius Mormono ^bvandenyse; taip, ir visi, kuriuos tik jis pakrikštijo, priklausė Dievo bažnyčiai; ir tai dėl jų tikėjimo Almos žodžiais.

19 Ir buvo taip, kad karalius Mozijas leido Almai steigti bažnyčias visoje Zarahemlos žemėje; ir davė jam „galią kiekvienai bažnyčiai išventinti kunigus ir mokytojus.

20 Dabar tai buvo padaryta, kadangi buvo tiek daug žmonių, kad jie visi negalėjo būti vadovaujami vieno mokytojo; ir negalėjo visi išgirsti Dievo žodžio viename susirinkime.

21 Todėl jie buvo surinkti į atskirus būrius, vadinamus bažnyčiomis; kiekviena bažnyčia turėjo savo kunigus ir savo mokytojus, ir kiekvienas kunigas skelbė žodį pagal tai, kaip jis buvo pateiktas jam Almos burna.

22 Ir taip, nepaisant to, kad buvo daug bažnyčių, jos visos

8a Mzj 22:11–13.
11a Mzj 28:3–4;
Al 13:27.

^b RR Siela – Sielų vertė.
13a Om 1:19.
18a Mzj 21:35.

^b Mzj 18:8–17.
19a RR Kunigystė.

buvo viena „bažnyčia, taip, būtent Dievo bažnyčia; nes visose bažnyčiose nebuvo skelbiama nieko kito, kaip tik atgaila ir tikėjimas Dievu.

23 Ir dabar, Zarahemlos žemėje buvo septynios bažnyčios. Ir buvo taip, kad kas tik norėjo priimti Kristaus, arba Dievo, „vardą, tie prisijungdavo prie Dievo bažnyčių.

24 Ir jie vadinosi Dievo „žmonėmis. Ir Viešpats išliedavo savo Dvasią ant jų, ir jie buvo laimainami ir klestėjo žemėje.

26 SKYRIUS

Netikintieji veda į nuodėmę daugelį bažnyčios narių. Almai pažadėtas amžinasis gyvenimas. Tie, kurie atgailauja ir pasikrikštija, gauna atleidimą. Nusidėjusiems bažnyčios nariams, kurie atgailauja ir išpažįsta nuodėmes Almai ir Viešpačiui, bus atleista; priešingu atveju jie nebus laikomi bažnyčios žmonėmis. Apie 120–100 m. prieš Kristaus gim.

DABAR buvo taip, kad augančioje kartoje buvo daug tokių, kurie negalėjo suprasti karaliaus Benjamino žodžių, kadangi tuo metu, kai jis kalbėjo savo liaudžiai, jie buvo maži vaikai; ir jie netikėjo savo tėvų tradicijomis.

2 Jie netikėjo tuo, kas buvo pasakyta apie mirusiųjų prisikėlimą, ir netikėjo Kristaus atėjimu.

3 Ir dabar, dėl savo netikėjimo jie negalėjo „suprasti Dievo žodžio; ir jų širdys buvo užkietintos.

4 Ir jie nenorėjo krikštytis; ir nenorėjo prisijungti prie bažnyčios. Ir pagal tikėjimą jie buvo atsiskyre žmonės, ir tokie nuo tada pasiliko, būtent savo „kūniškoje ir nuodėmingoje būsenoje; nes jie nesišaukė Viešpaties, savo Dievo.

5 Ir dabar, Mozijo valdymo metu, jie nebuvo nė perpus tiek gausūs kaip Dievo žmonės; bet dėl „nesutarimų tarp brolių jų padaugėjo.

6 Nes buvo taip, kad savo pataikūniškais žodžiais jie viliojo daugelį tų, kurie buvo bažnyčioje, ir pastūmėjo juos padaryti daug nuodėmių; todėl iškilo būtinybė, kad tie, kas padarė nuodėmę, priklausydami bažnyčiai, būtų bažnyčios „sudrausti.

7 Ir buvo taip, kad jie buvo atvesti pas kunigus, ir mokytojai perdavė juos kunigams; ir kunigai atvedė juos pas Alma, kuris buvo „aukštasis kunigas.

8 Dabar, karalius Mozijas buvo davęs Almai valdžią bažnyčiai.

9 Ir buvo taip, kad Alma nežinojo, ką su jais daryti; bet buvo daug liudytojų prieš juos; taip, žmonės stovėjo ir gausiai liudijo apie jų nedorumą.

10 Dabar, iki šiol, bažnyčioje nieko panašaus nebuvo atsitikę;

22a Mzj 18:17.

23a RR Jėzus Kristus – Jėzus Kristaus vardo priėmimas.

24a RR Sandora.

26 3a RR Supratimas.

4a RR Prigimtinis žmogus.

5a RR Atsimitimas; Kova.

6a Al 5:57–58; 6:3.

RR Įspėti, išspėjimas.

7a Mzj 29:42.

todėl Alma sunerimo savo dvasioje; ir nurodė, kad jie būtų nuvesti pas karalių.

11 Ir jis tarė karaliui: Štai, čia yra daugelis, kuriuos atvedėme pas tave, kuriuos kaltina jų broliai; taip, ir jie buvo sučiupti darantys įvairias nedorybes, ir jie neatgailauja dėl savo nedorybių; todėl atvedėme juos pas tave, kad tu teistum juos pagal jų nusikaltimus.

12 Bet karalius Mozijas tarė Almai: Štai, ne man juos teisti; todėl aš „atiduodu juos į tavo rankas, kad būtų teisiami.

13 Ir dabar Almos dvasia vėl sunerimo; ir jis nuėjo ir teiravosi Viešpaties, ką jam daryti šiuo reikalu, nes jis bijojo pasielgti neteisingai Dievo akyse.

14 Ir buvo taip, kad po to, kai jis išliejo visą savo sielą Dievui, jam atėjo Viešpaties balsas, sakantis:

15 Palaimintas tu, Alma, ir palaiminti tie, kurie pasikrikštijo Mormono „vandenyse. Palaimintas tu dėl savo nepaprasto tikėjimo vienais tiktai mano tarno Abinadžio žodžiais.

16 Ir palaiminti jie dėl jų nepaprasto tikėjimo vien tiktai žodžiais, kuriuos kalbėjai jiems.

17 Ir palaimintas tu, kad ikūrei „bažnyčią tarp šitų žmonių; ir jie bus tvirtinami ir bus mano žmonės.

18 Taip, palaiminti šitie žmonės, kurie nori nešioti mano „vardą; nes jie bus pavadinti mano vardu; ir jie yra mano.

19 Ir esi palaimintas, kad teiravausi manęs dėl prasižengėlio.

20 Tu mano tarnas; ir aš sudarau sandorą su tavimi, kad tu turėsi „amžinąjį gyvenimą; ir tu tarnausi man ir eisi mano vardu, ir rinksi mano avis.

21 Ir tas, kuris klausys mano balso, bus mano „avis; ir jį tu priimsi į bažnyčią, ir jį aš priimsiu taip pat.

22 Nes štai, tai mano bažnyčia; ir kas tik „pasikrikštys, pasikrikštys atgailai. Ir ką tik tu priimsi, tikės mano varda; ir aš jam be saiko ^batleisiu.

23 Nes tai aš, kuris „imu ant savęs pasaulio nuodėmes; nes tai aš, kuris juos ^bsukūriau; ir tai aš, kuris suteikiu vietą savo dešinėje tam, kuris tiki iki galo.

24 Nes štai, jie pavadinti mano vardu; ir jeigu jie „pažįsta mane, jie ateis ir per amžius turės vietą mano dešinėje.

25 Ir bus taip, jog kada skardės „antrasis trimitas, tada tie, kurie niekuomet ^bnepažinojo manęs, išeis ir stos prieš mane.

26 Ir tada jie pažins, kad aš esu Viešpats, jų Dievas, kad aš esu jų Išpirkėjas; bet jie nebus išpirkti.

27 Ir tada pareikšiu jiems, kad

12a DS 42:78–93.

15a Mzj 18:30.

^b Mzj 17:2.

RR Tikėjimas, tikėti.

17a Mzj 25:19–24.

18a Mzj 1:11; 5:8.

RR Jėzus Kristus –
Jėzaus Kristaus

vardo priėmimas.

20a RR Išrinktieji;

Išrinkimas; Amžinasis gyvenimas.

21a RR Gerasis ganytojas.

22a 2 Nef 9:23.

RR Krikštas, krikštyti.

^b RR Atleisti;

Nuodėmių
atleidimas.

23a RR Išpirkėjas.

^b RR Sukurti,
sukūrimas.

24a Jn 17:3.

25a DS 88:99, 109.

^b DS 76:81–86.

niekada „nepažinojau jų; ir jie ^beis į „nesibaigiančią ugnį, paruoštą velniui ir jo angelams.

28 Todėl sakau jums, kad to, kuris „neklausys mano balso, jūs nepriimsite į mano bažnyčią, nes jo aš nepriimsiu paskutiniąją dieną.

29 Todėl sakau tau, eik; ir kas tik prasižengia prieš mane, tą tu „teisi ^bpagal nuodėmes, kurias jis padarė; ir jei jis „išpažįsta savo nuodėmes prieš tave ir mane ir nuoširdžiai „atgailauja, tam tu „atleisi, ir aš jam atleisiu taip pat.

30 Taip, ir „kaip dažnai mano žmonės ^bbeatgailautų, aš atleisiu jiems jų nusižengimus prieš mane.

31 Ir jūs taip pat turite vienas kitam „atleisti nusižengimus; nes tikrai sakau jums: tas, kuris neatleidžia savo artimo nusižengimų, kada šis sako, kad atgailauja, tas pats užsitraukia pasmerkimą.

32 Dabar sakau tau, eik, ir kas tik neatgailaus dėl savo nuodėmių, tas nebus priskaičiuotas prie mano žmonių; ir nuo šiol bus laikomasi šito.

33 Ir buvo taip, kad išgirdęs šiuos žodžius, Alma užrašė juos, kad turėtų juos ir kad galėtų teisti tos bažnyčios žmones pagal Dievo įsakymus.

34 Ir buvo taip, kad Alma nuėjo ir teisė tuos, kurie buvo sučiupti darant nedorybę, pagal Viešpaties žodį.

35 Ir kas tik atgailavo dėl savo nuodėmių ir „išpažino jas, tuos jis priskaičiavo prie bažnyčios žmonių.

36 O tie, kurie neišpažino savo nuodėmių ir neatgailavo dėl savo nedorybės, nebuvo priskaičiuoti prie bažnyčios žmonių, ir jų vardai buvo „ištrinti.

37 Ir buvo taip, kad Alma sutvarkė visus bažnyčios reikalus; ir jie pradėjo vėl gyventi taikiai ir nepaprastai klestėti bažnyčios reikaluose, apdairiai elgdamiesi priešais Dievą, daugelį priimdami ir daugelį krikštydami.

38 Ir dabar, visa tai Alma ir jo bendradarbiai, vadovaujantys bažnyčiai, padarė elgdamiesi su visu stropumu, visame kame mokydami Dievo žodžio, kęsdami visokius suspaudimus, būdami persekiojami visų tų, kurie nepriklausė Dievo bažnyčiai.

39 Ir jie drausmino savo brolius; ir jie taip pat buvo „drausminami, kiekvienas Dievo žodžiu pagal savo nuodėmes, arba pagal nuodėmes, kurias buvo padarę, ir jiems buvo Dievo įsakyta be paliovos ^bmelstis ir visame kame „dėkoti.

27a Mt 7:21–23.

b Lk 13:27.

c DS 76:43–44.

28a 2 Nef 9:31; DS 1:14.

29a RR Teisti, teismas.

b RR Ataskaita, atsakingas, atsakomybė.

c 3 Nef 1:25.

RR Išpažinti,

išpažinimas.

d RR Atgailauti, atgaila.

e RR Atleisti.

30a Mor 6:8.

b Ez 33:11, 15–16;

ApD 3:19–20;

Mzj 29:19–20.

31a 3 Nef 13:14–15;

DS 64:9–10.

35a RR Išpažinti,

išpažinimas.

36a Iš 32:33; Al 1:24.

RR Knyga, gyvenimo; Pašalinimas iš bažnyčios, ekskomunikavimas.

39a RR Išpėti, išpėjimas.

b 2 Nef 32:8–9.

c RR Dėkingas, padėkos, dėkojimas.

27 SKYRIUS

Mozijas uždraudžia persekiojimą ir įsako laikytis lygybės. Alma jaunesnysis ir keturi Mozijo sūnūs siekia sunaikinti bažnyčią. Pasirodo angelas ir įsako jiems palikti savo piktą nusistatymą. Alma išstinkamas nebylumu. Visa žmonija turi užginti iš naujo, kad įgytų išgelbėjimą. Alma ir Mozijo sūnūs skelbia gerąją naujieną. Apie 100–92 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, buvo taip, kad persekiojimai, kuriuos netikintieji užkrovė bažnyčiai, tapo tokie nepakeliami, kad bažnyčia dėl to pradėjo murmėti ir skūstis savo vadovams; o šie skundėsi Almai. Ir Alma išdėstė šį reikalą jų karaliui Mozijui. Ir Mozijas tarėsi su savo kunigais.

2 Ir buvo taip, kad karalius Mozijas išsiuntinėjo skelbimą po visas aplinkines žemes, kad nė vienas netikintysis “nepersekiotų nė vieno iš tų, kurie priklausė Dievo bažnyčiai.

3 Ir visose bažnyčiose buvo griežtai įsakyta, kad tarp jų nebūtų jokių persekiojimų, kad tarp visų žmonių būtų “lygybė;

4 kad jie neleistų jokiam išdidumui ar puikybei trikdyti jų “taikos; kad kiekvienas ^bgerbtų savo artimą kaip save patį, sau išlaikyti dirbdamas savo paties rankomis.

5 Taip, ir kad visi jų kunigai ir mokytojai sau išlaikyti “dirbtų

savo pačių rankomis visais atvejais, išskyrus ligą arba didelį nepriteklių; ir tai darydami jie turėjo apsieiti Dievo ^bmalonės.

6 Ir toje žemėje vėl ėmė vyrauti didelė taika; ir žmonių pasidarė labai daug, ir jie pradėjo sklisti po žemės veidą, taip, į šiaurę ir į pietus, į rytus ir į vakarus, statydami didelius miestus ir kaimus visuose tos žemės ketvirčiuose.

7 Ir Viešpats aplankė juos ir suteikė jiems sėkmę, ir jie tapo didele ir turtinga liaudimi.

8 Dabar, Mozijo sūnūs buvo priskaičiuoti prie netikinčiųjų; ir taip pat vienas iš Almos “sūnų buvo priskaičiuotas prie jų, būdamas vardu Alma pagal savo tėvą; nepaisant to, jis tapo labai nedoru ir ^bstabmeldžiu vyru. Ir jis buvo gražbylys ir kalbėjo daug pataikūniškų žodžių žmonėms; todėl daugelį žmonių jis patraukė sekti savo nedorybių pavyzdžiu.

9 Ir jis tapo rimta kliūtimi Dievo bažnyčios klestėjimui, “pavogdamas žmonių širdis; sukeldamas daug nesutarimų tarp žmonių; duodamas galiybę Dievo priešui panaudoti prieš juos savo galią.

10 Ir dabar buvo taip, kad tuo metu, kai jis visur vaikščiojo, kad sunaikintų Dievo bažnyčią, nes jis slapta vaikščiojo su Mozijo sūnumis, siekdamas sunaikinti bažnyčią ir nuklaidinti Viešpaties žmones, priešingai

27 2a RR Persekioti, persekiojimas.
3a Mzj 23:7; 29:32.
4a RR Ramybė, taika.

b RR Vertinti.
5a Mzj 18:24, 26.
b RR Malonė.
8a RR Alma, Almos

sūnus.
b RR Stabmeldystė.
9a 2 Sam 15:1–6.

Dievo arba netgi karaliaus įsakymams;

11 Ir, kaip sakiau jums, kai jie visur vaikščiojo, „maištaudami prieš Dievą, štai, jiems ^bpasirodė Viešpaties ‘angelas; ir jis nusileido lyg debesyje; ir kalbėjo lyg griaustinio balsu, kuris priverė drebėti žemę, ant kurios jie stovėjo.

12 Ir toks didelis buvo jų nustebimas, kad jie parpuolė ant žemės ir nesuprato žodžių, kuriuos jis kalbėjo jiems.

13 Nepaisant to, jis sušuko vėl, sakydamas: Alma, kelkis ir stok prieš mane, nes kodėl tu persekioji Dievo bažnyčia? Juk Viešpats pasakė: „Tai mano bažnyčia, ir aš įkursiu ją; ir niekas, išskyrus mano žmonių prasižengimą, jos nesugriaus.

14 Ir dar angelas tarė: Štai Viešpats išgirdo savo žmonių „maldas ir taip pat maldas savo tarno Almos, kuris yra tavo tėvas; nes jis labai tikėdamas meldėsi dėl tavęs, kad tu būtum atvestas į tiesos pažinimą; todėl tam, kad į jo tarnų ^bmaldas būtų atsakyta pagal jų tikėjimą, aš atėjau įtikinti tave Dievo galia ir valdžia.

15 Ir dabar štai, ar gali abejoti Dievo galia? Nes štai, argi mano balsas nesudrebino žemės? Ir argi tu nematai manęs prieš save? Ir štai, aš esu siųstas nuo Dievo.

16 Dabar sakau tau: eik, ir prisimink savo tėvų nelaisvę Helamo žemėje bei Nefio žemėje; ir

prisimink, kokių didžiųjų dalykų jis padarė jiems; nes jie buvo vergijoje, ir jis juos „išvadavo. Ir dabar sakau tau, Alma: eik savo keliu ir daugiau nebandyk sunaikinti bažnyčios, kad į jų maldas būtų atsakyta, ir tai, net jei tu pats ir nori būti atmetas.

17 Ir dabar, tai buvo paskutiniai žodžiai, kuriuos angelas pasakė Almai; ir jis pasišalino.

18 Ir dabar Alma ir tie, kurie buvo su juo, vėl parpuolė žemėn, nes didis buvo jų nustebimas; nes savo pačių akimis jie matė Viešpaties angelą; ir jo balsas buvo kaip griaustinis, drebinantis žemę; ir jie žinojo, kad niekas kitas, išskyrus Dievo galią, negalėjo sudrebinti žemės ir padaryti, kad ji drebėtų, lyg skirtusi į dalis.

19 Ir dabar Alma buvo taip apstulbęs, jog tapo nebylys ir nebegalėjo atverti burnos; taip, ir jis neteko jėgų, netgi tiek, kad nebegalėjo pajudinti rankų; todėl buvusieji su juo paėmė ir nešė jį bejėgi, netgi kol paguldė priešais jo tėvą.

20 Ir jie papasakojo jo tėvui viską, kas jiems atsitiko; ir jo tėvas džiūgavo, nes jis žinojo, kad tai buvo Dievo galia.

21 Ir jis nurodė, kad būtų surinkta minia, kad jie galėtų pamatyti, ką Viešpats padarė jo sūnui ir taip pat tiems, kurie buvo su juo.

22 Ir jis nurodė, kad susirinktų kunigai; ir jie pradėjo pasninkauti ir melstis Viešpačiui, savo

11a RR Maištas, sukilimas.
b ApD 9:1–9;
Al 8:15.

c RR Angelai.
13a RR Jėzus Kristus –
Bažnyčios galva.

14a Al 10:22.
b Mrm 9:36–37.
16a Mzj 23:1–4.

Dievui, kad jis atvertų Almos burną, kad šis galėtų kalbėti, ir taip pat kad jo galūnės atgautų stiprybę – kad žmonių akys atsivertų matyti ir pažinti Dievo gerumą ir šlovę.

23 Ir buvo taip, kad po to, kai jie pasninkavo ir meldėsi dvi dienas ir naktis, Almos galūnės atgavo stiprybę ir jis atsistojo ir prabilo, sakydamas jiems, kad jie gali būti paguosti:

24 Nes, – sakė jis, – aš atgailavau už savo nuodėmes ir Viešpaties buvau „išpirktas; štai aš užgimiau iš Dvasios.

25 Ir Viešpats sakė man: Nesistebėk, kad visa žmonija, taip, vyrai ir moterys, visos tautos, giminės, liežuviai ir liaudys turi „užgimti iš naujo; taip, užgimti iš Dievo, ^batsiversti iš savo ^ckūniško ir puolusios būsenos į teismo būseną, būdami išpirkti Dievo, tapdami jo sūnumis ir dukromis.

26 Ir taip jie tampa naujais kūriniais; ir jeigu jie to nepadaro, „jokiu būdu negali paveldėti Dievo karalystės.

27 Sakau tau, jeigu to nepadaro, jie turi būti atmesti; ir tai aš žinau, kadangi pats buvau beveik atmestas.

28 Tačiau po to, kai perbridau didelę kančią, atgailavau kone iki mirties, Viešpats iš gailėsčio nusprendė ištraukti mane iš „nesibaigiančio degimo, ir aš užgimiau iš Dievo.

29 Mano siela buvo išpirkta iš karčiosios tulžies ir nedorybės pančių. Aš buvau tamsiausioje prarajoje; bet dabar regiu nuostabią Dievo šviesą. Mano siela buvo „kankinama amžinos kankynės; bet aš buvau ištrauktas, ir mano siela daugiau nebesikankina.

30 Aš buvau atstūmęs savo Išpirkėją ir neigiau tai, kas buvo kalbėta mūsų tėvų; bet dabar, kad jie galėtų iš anksto žinoti, kad jis ateis ir kad jis prisimena kiekvieną savo kūrinijos kūrinį, jis apreikš save visiems.

31 Taip, „kiekvienas kelis klaupsis ir kiekvienas liežuvis išpažins priešais jį. Taip, būtent paskutiniąją dieną, kada visi žmonės stovės, kad būtų jo ^bteisiama, tada jie pripažins, kad jis yra Dievas; tada tie, kurie gyvena pasaulyje ^cbe Dievo, pripažins, kad nesibaigiančios bausmės nuosprendis jiems yra teisingas; ir jie drebės ir virpės, ir gūšis nuo jo ^d„visa tiriančios akies žvilgtelėjimo.

32 Ir dabar buvo taip, kad Alma ir tie, kurie buvo su Alma tuo metu, kai jiems pasirodė angelas, nuo šiol pradėjo mokyti žmones, keliaudami po visą šalį, skelbdami visiems žmonėms tai, ką jie girdėjo ir matė, ir skelbdami Dievo žodį dideliuose suspaudimuose, netikinčiųjų didžiai persekiojami, kentėdami nuo daugelio iš jų.

24a 2 Nef 2:6–7.

RR Išpirkti, išpirktas, išpirkimas.

25a Rom 6:3–11; Mzj 5:7;

Al 5:14; Moz 6:59.

RR Užgimęs iš naujo,

užgimęs iš Dievo.

b Mzj 3:19; 16:3.

c RR Kūniška.

26a Jn 3:5.

28a 2 Nef 9:16.

29a Mzj 2:38.

31a Fil 2:9–11; Mzj 16:1–2;

DS 88:104.

b RR Jėzus Kristus – Teisėjas.

c Al 41:11.

d RR Dievas.

33 Bet nepaisant viso to, jie suteikė daug paguodos bažnyčiai, stiprindami jų tikėjimą ir su didžia kantrybe bei per daugybę kančių ragindami juos laikytis Dievo įsakymų.

34 Ir keturi iš jų buvo Mozijo „sūnūs; ir jų vardai buvo: Amonas ir Aaronas, ir Omneris, ir Himnis; tokie buvo Mozijo sūnų vardai.

35 Ir jie keliavo po visą Zarahemlos žemę ir tarp visų žmonių, kuriuos valdė karalius Mozijas, uoliai stengdamiesi atitaisyti visą žalą, kurią padarė bažnyčiai, išpažindami visas savo nuodėmes ir skelbdami visa tai, ką matė, ir aiškindami pranašystes bei Raštus visiems, kurie norėjo jų klausytis.

36 Ir taip jie tapo įrankiais Dievo rankose, atvedant daugelį į tiesos pažinimą, taip, į savo Išpirkėjo pažinimą.

37 Ir kokie jie palaiminti! Nes jie „skelbė taiką; jie skelbė ^bgerąją naujieną apie gėrį; ir jie skelbė žmonėms, kad Viešpats viešpatauja.

28 SKYRIUS

Mozijo sūnūs išeina skelbti žodžio lamanitams. Panaudodamas du rėgėtojo akmenis Mozijas išverčia jareditų plokšteles. Apie 92 m. prieš Kristaus gim.

DABAR buvo taip, kad po to, kai

Mozijo „sūnūs visa tai padarė, jie pasiėmė nedidelį būrį ir sugrižo pas savo tėvą, karalių, ir norėjo, jog jis leistų jiems su tais, kuriuos jie išsirinko, eiti į ^bNefio žemę skelbti tai, ką jie girdėjo, ir perduoti Dievo žodį savo broliams lamanitams,

2 kad galbūt atvestų juos į Viešpaties, savo Dievo, pažinimą ir įtikintų jų tėvų nedorumu; ir kad galbūt išgydytų juos nuo jų „neapykantos nefitams, idant jie būtų taip pat atvesti džiūgauti Viešpačiu, savo Dievu, kad jie taptų draugiški vienas kitam ir kad daugiau nebūtų kovų visoje žemėje, kurią Viešpats, jų Dievas, davė jiems.

3 Dabar jie norėjo, kad išgelbėjimas būtų skelbiamas kiekvienam kūriniui, nes jie negalėjo net „pagalvoti, kad pražūtų bent viena žmogaus ^bsiela; taip, vien nuo minties, kad bent viena siela turėtų kentėti ^cbegalinę kankynę, jie drebėjo ir virpėjo.

4 Ir tai Viešpaties Dvasia taip paveikė juos, nes jie buvo „nedoriausi iš nusidėjėlių. Ir Viešpats matė tinkama iš savo beribio ^bgailingumo pasigailėti jų; tačiau jie patyrė daug sielos skausmo dėl savo nedorybių, daug kentėdami ir bijodami, kad tik nebūtų atmesti per amžius.

5 Ir buvo taip, kad jie daug dienų prašė savo tėvą, kad leistų jiems eiti į Nefio žemę.

6 Ir karalius Mozijas nuėjo ir

34a RR Amonas, Mozijo sūnus.

37a Iz 52:7; Mzj 15:14–17.
RR Pamokslauti, skelbti.
b RR Evangelija.

28 1a Mzj 27:34.

b Om 1:12–13; Mzj 9:1.
2a JokK 7:24.

3a Al 13:27;
3 Nef 17:14;
Moz 7:41.

b RR Siela – Sielų vertė.

c JokK 6:10;
DS 19:10–12.

4a Mzj 27:10.
b RR Gailingumas, gailingas.

pasiteiravo Viešpaties, ar jis turėtų leisti savo sūnams eiti skelbti žodžio lamanitams.

7 Ir Viešpats tarė Mozijui: Leisk jiems eiti, nes daugelis patikės jų žodžiais, ir jie turės amžinąjį gyvenimą; ir aš „išvaduosiu tavo sūnus iš lamanitų rankų.

8 Ir buvo taip, kad Mozijas leido jiems eiti ir daryti tai, ko jie prašė.

9 Ir jie „leidosi kelionėn į tyrus skelbti žodžio tarp lamanitų; ir jų darbų ^baprašymą aš pateiksiu toliau.

10 Dabar karalius Mozijas neturėjo nė vieno, kam perduoti karalystę, nes nė vienas iš jo sūnų nenorėjo priimti karalystės.

11 Todėl jis paėmė metraščius, išraižytus ant skaistvario „plokštelių, taip pat Nefio plokšteles ir visus daiktus, kuriuos laikė ir saugojo pagal Dievo įsakymus po to, kai išvertė ir nurodė užrašyti metraščius, buvusius ant aukso ^bplokštelių, aptiktų Limhio žmonių ir įteiktų jam Limhio ranka.

12 Ir tai jis padarė dėl didelio savo žmonių susirūpinimo; nes jie be galo troško sužinoti apie tuos žmones, kurie buvo išžudyti.

13 Ir dabar, jis išvertė juos, panaudodamas tuos du „akmenis, kurie buvo įtvirtinti į du lanko kraštus.

14 Dabar, šitie daiktai buvo paruošti nuo pradžios ir per-

duodami iš kartos į kartą kalboms versti.

15 Ir jie buvo laikomi ir saugomi Viešpaties ranka, kad jis galėtų atskleisti kiekvienam kūriniui, kuris apsigyvens žemėje, savo žmonių nedorybes ir bjaurumus.

16 Ir kas tik turi šiuos daiktus, vadinamas „regėtoju, kaip ir senovės laikais.

17 Dabar, Mozijui baigus versti šiuos metraščius, štai, jie pateikė aprašymą apie žmones, kurie buvo „išžudyti, nuo to laiko, kada jie buvo išžudyti, atgal iki ^bdidžiojo bokšto statybos tuo metu, kai Viešpats „sumaišė žmonių kalbą ir jie buvo plačiai išsklaidyti ant visos žemės veido, taip, ir netgi nuo to laiko atgal iki Adomo sukūrimo.

18 Dabar, dėl šio aprašymo Mozijo žmonės nepaprastai gedėjo, taip, jie prisipildė sielvarto; tačiau tai suteikė jiems daug žinių, kuriomis jie džiaugėsi.

19 Ir šis aprašymas vėliau bus pateiktas; nes štai, svarbu, kad visi žmonės žinotų tai, kas parašyta šitame aprašyme.

20 Ir dabar, kaip sakiau jums, padaręs visa tai, karalius Mozijas paėmė „skaistvario plokšteles ir visus jo saugotus daiktus ir įteikė juos Almai, kuris buvo Almos sūnus; taip, visus metraščius ir taip pat ^bvertiklius; ir įteikė juos jam, ir įsakė, kad jis prižiūrėtų ir „saugotų juos, ir

7a Al 19:22–23.

9a Al 17:6–9.

b Al 17–26.

11a RR Skaistvario plokštelės.

b RR Aukso plokštelės.

13a RR Urimai ir Tumimai.

16a Mzj 8:13–18.

RR Regėtojas.

17a Mzj 8:7–12.

b Etr 1:1–5.

c Pr 11:6–9.

20a Al 37:3–10.

b RR Urimai ir Tumimai.

c RR Raštai – Raštai turi būti išsaugoti.

taip pat vestų liaudies metraščių, perduodamas juos iš kartos į kartą, taip, kaip jie buvo perduodami nuo to laiko, kai Lehis paliko Jeruzalę.

29 SKYRIUS

Mozijas siūlo, kad vietoje karaliaus būtų išrinkti teisėjai. Neteisūs karaliai veda savo žmones į nuodėmę. Alma jaunesnysis liaudies balsu išrenkamas vyriausiuoju teisėju. Jis taip pat yra aukštasis bažnyčios kunigas. Alma vyresnysis ir Mozijas miršta. Apie 92–91 m. prieš Kristaus gim.

DABAR, padaręs visa tai, Mozijas išsiuntinėjo kreipimąsi po visą šalį, visiems žmonėms, norėdamas sužinoti jų valią, kas turėtų būti jų karalius.

2 Ir buvo taip, kad atėjo liaudies balsas, sakantis: Mes norime, kad tavo sūnus Aaronas būtų mūsų karalius ir mūsų valdovas.

3 Dabar, Aaronas buvo išėjęs į Nefio žemę, todėl karalius negalėjo perduoti karalystės jam; be to, Aaronas nepriimtų karalystės; ir nebuvo iš Mozijo „sūnų nė vieno kito, norinčio priimti karalystę.

4 Todėl karalius Mozijas vėl siuntė tarp žmonių; taip, būtent parašytą žodį siuntė jis tarp žmonių. Ir štai tie parašyti žodžiai, sakantys:

5 Štai, o mano žmonės, arba mano broliai, nes tokiais jus laikau, noriu, kad apsvarstytu-

mėt klausimą, kuri apsvarstyti esate sušaukti, – nes norite turėti „karalių.

6 Dabar aš pareiškiu jums, kad tas, kuriam karalystė teisėtai priklauso, atsisakė ir nepriims karalystės.

7 Ir dabar, jei būtų kitas paskirtas į jo vietą, štai, aš baiminuosi, kad tarp jūsų nekiltų nesutariamai. Ir kas žino, galbūt mano sūnus, kuriam priklauso karalystė, atsigrežtų į piktumą ir patrauktų paskui save dalį šitų žmonių, kas tarp jūsų sukeltų karus ir kovas, kas būtų didelio kraujo praliejimo ir Viešpaties kelio iškraipymo priežastis, taip, ir sunaikintų daugelio žmonių sielas.

8 Dabar aš sakau jums: būkime išmintingi ir apsvarstykime tai, nes neturime teisės sunaikinti mano sūnaus, ir neturime teisės sunaikinti kito, jei jis būtų paskirtas į jo vietą.

9 O jeigu mano sūnus vėl atsigrežtų į savo išdidumą ir tuščius dalykus, jis atšauktų tai, ką pasakė, ir pareikštų savo teisę į karalystę, kas pastūmėtų jį ir taip pat jo žmones padaryti daug nuodėmių.

10 Ir dabar, būkime išmintingi, numatykime ir darykime tai, kas pasitarnaus šių žmonių taikai.

11 Todėl aš būsiu jūsų karalius likusias savo dienas; tačiau „paskirkime ^bteisėjus teisti šiuos žmones pagal mūsų įstatymą; ir mes naujai sutvarkysime šių žmonių reikalus, nes paskirsime teisėjais išmintingus vyrus,

kurie teis šiuos žmones pagal Dievo įsakymus.

12 Dabar, geriau, kad žmogus būtų teisiamas Dievo negu žmogaus, nes Dievo teismai visuomet teisingi, o žmogaus teismai teisingi ne visuomet.

13 Todėl, jei būtų įmanoma, kad jūsų karaliai būtų „teisūs vyrai, kurie nustatytų Dievo įstatymus ir teistų šią liaudį pagal jo įsakymus, taip, jei būtų įmanoma, kad jūsų karaliai būtų vyrai, kurie darytų tai, ką mano tėvas ^bBenjaminas darė dėl šitos liaudies, – sakau jums: jei visuomet būtų taip, tai būtų tikslinga, kad jums visuomet viešpatautų karaliai.

14 Ir netgi aš pats visa savo galia ir sugebėjimais stengiausi mokyti jus Dievo įsakymų ir įvesti taiką visoje šalyje, kad nebūtų nei karų, nei kovų, nei vogimo, nei plėšimo, nei žudymo, nei bet kokios nedorybės.

15 Ir kas tik padarė nedorybę, tą „nubaudžiau pagal nusikaltimą, kuriį jis padarė, pagal įstatymą, kuris mums duotas mūsų tėvų.

16 Dabar, sakau jums: kadangi ne visi žmonės teisūs, nereikalinga, jog turėtumėt karalių ar karalius, kad jus valdytų.

17 Nes štai, kiek daug „nedorybės pastūmėja padaryti vienas ^bnelabas karalius, taip, ir koki didelių nuniokojimą!

18 Taip, prisiminkite karalių Nojų, jo „nelabumą ir bjaurumus, ir taip pat jo žmonių nelabumą ir bjaurumus. Štai koks didelis nuniokojimas ištiko juos; ir taip pat dėl jų nedorybių jie buvo atvesti į ^bvergiją.

19 Ir jei ne jų visa išmanančio Kūrėjo išikišimas, – ir tai dėl jų nuoširdžios atgailos – jie neišvengiamai būtų pasilikę vergijoje net iki šiol.

20 Bet štai, jis išvadavo juos, nes jie „nusižemino prieš jį; ir kadangi jie karštai jo ^bšaukėsi, jis išvadavo juos iš vergijos; ir taip Viešpats visais atvejais dirba savo galia tarp žmonių vaikų, ištiesdamas ^cgailėstingumo ranką tiems, kas savo ^dviltis sudeda į jį.

21 Ir štai, dabar sakau jums: jūs negalite nuversti nedoro karaliaus kitaip, kaip tik per didelę kovą ir didelį kraujo praliejimą.

22 Nes štai, jis turi savo nedorybės „draugų ir laiko sargybinius aplink save; ir suplėšo įstatymus tų, kurie valdė teisiai iki jo; ir trypia po kojomis Dievo įsakymus.

23 Ir jis įteisina įstatymus ir išsiuntinėja juos tarp savo žmonių, taip, įstatymus pagal savo paties „nelabumą; ir kiekvieną, kas tik nepaklūsta jo įstatymams, jis nurodo sunaikinti; o kurie tik maištauja prieš jį – jis pasiunčia

13a Mzj 23:8, 13–14.

^b MŽ 1:17–18.

15a Al 1:32–33.

17a Al 46:9–10.

^b Mzj 23:7–9.

18a Mzj 11:1–15.

^b 1 Sam 8:10–18;

Mzj 12:1–8;

Etr 6:22–23.

20a Mzj 21:13–15.

^b Iš 2:23–25;

Al 43:49–50.

^c Ez 33:11, 15–16;

Mzj 26:30.

^d RR Pasitikėjimas, pasitikėti.

22a 1 Kar 12:8–14.

23a RR Nelabas, nelabumas.

savo armijas prieš juos kariauti ir, jei gali, sunaikina juos; ir taip neteisus karalius iškraipo viso teismo kelius.

24 Ir dabar štai sakau jums: nereikalinga, kad tokie bjaurumai išstiktų jus.

25 Todėl šitos liaudies balsu išrinkite teisėjus, kad galėtų būti teisiami pagal mūsų tėvų jums duotus įstatymus, kurie yra teisingi ir kurie buvo duoti jiems Viešpaties ranka.

26 Dabar, neįprasta, kad liaudies balsas nori ko nors priešingo tam, kas teisu; bet įprasta, kad mažesnioji liaudies dalis nori to, kas neteisus; todėl štai laikysitės šito ir padarysite tai savo įstatymu – tvarkyti savo reikalus liaudies balsu.

27 Ir „jei ateis toks laikas, kad liaudies balsas pasirinks nedorybę, tada bus tas laikas, kada Dievo teismai išstiks jus; taip, tada bus laikas, kada jis aplankys jus su dideliu nuniokojimu, taip kaip jis anksčiau yra aplankęs šitą žemę.

28 Ir dabar, jei turite teisėjus ir jie neteisus jūsų pagal įstatymą, kuris buvo duotas, jūs galite padaryti, kad jie būtų teisiami aukštesniojo teisėjo.

29 Jei jūsų aukštesnieji teisėjai teisus neteisus, padarysite, kad susirinktų nedidelė grupė jūsų žemesniųjų teisėjų, ir jie teis jūsų aukštesnius teisėjus pagal liaudies balsą.

30 Ir aš įsakau jums tai daryti su Viešpaties baime; ir įsakau

jums tai daryti ir kad neturėtų mėt karaliaus, idant, jeigu šie žmonės darys nuodėmes ir nedorybes, jos būtų užkrautos ant jų pačių galvų.

31 Nes štai, sakau jums, kad daugelio žmonių nuodėmes sukėlė karalių nedorybės; todėl jų nedorybės užkraunamos ant jų karalių galvų.

32 Ir dabar aš noriu, kad šitos „nelygybės daugiau nebebūtų šioje žemėje, ypač tarp mano žmonių; bet noriu, kad ši žemė būtų^b laisvės žemė ir „kiekvienas galėtų džiaugtis savo teisėmis ir privilegijomis vienodai, tol, kol Viešpačiui atrodys tinkama, kad gyventume ir paveldėtume šią žemę, taip, netgi tol, kol bent vienas iš mūsų ainijos bus ant šios žemės veido.

33 Ir daug daugiau dalykų karalius Mozijas parašė jiems, atskleisdamas visus teisaus karaliaus išmėginimus ir vargus, taip, visas sielos kančias dėl savo žmonių ir taip pat visus žmonių murmėjimus savo karaliui; ir jis visa tai išaiškino jiems.

34 Ir jis pasakė, kad taip neturėtų būti; bet kad našta turėtų gulti ant visų žmonių, kad kiekvienas galėtų nešti savo dalį.

35 Ir jis taip pat atskleidė jiems visas blogybes, nuo kurių jie kentėtų, jei juos valdytų neteisus karalius.

36 Taip, visas jo nedorybes ir bjaurumus, ir visus karus, ir kovas, ir kraujo liejimus, ir vo-

27a Al 10:19.
32a Al 30:11.

b 2 Nef 1:7; 10:11.
RR Laisvas, laisvė.

c Al 27:9.

gimą, ir plėšimą, ir paleistuvystes, ir visokias nedorybes, kurių neįmanoma išvardinti, – pasakydamas jiems, kad to neturėtų būti, kad tai aiškiai prieštarauja Dievo įsakymams.

37 Ir dabar buvo taip, kad po to, kai karalius Mozijas išsiuntinėjo tai tarp žmonių, jie buvo įtikinti jo žodžių tiesa.

38 Todėl jie liovėsi pageidauti karaliaus ir nepaprastai panoro, kad kiekvienas visoje šalyje turėtų vienodas galimybes; taip, ir kiekvienas išreiškė pasiryžimą atsakyti už savo paties nuodėmes.

39 Todėl buvo taip, jog visoje šalyje jie susirinko būriais, kad įmestų savo balsus dėl to, kas bus jų teisėjai, idant teistų juos pagal „įstatymą, kuris buvo duotas jiems; ir jie nepaprastai džiūgavo dėl^b laisvės, kuri buvo jiems suteikta.

40 Ir jie labai mylėjo Moziją; taip, jie gerbė jį labiau už bet kurią kitą žmogų; nes jie nežiūrėjo į jį kaip į tironą, siekiantį pelno, taip, to turto, kuris sugadina sielą; nes jis nereikalavo turtų iš jų ir nesimėgavo kraujo liejimu; bet įtvirtino „taiką šalyje ir leido savo žmonėms išsilaisvinti iš bet kokios vergijos; todėl jie gerbė jį, taip, nepaprastai, neapsakomai.

41 Ir buvo taip, kad jie paskyrė

„teisėjus valdyti juos, arba teisti juos pagal įstatymą; ir tai jie padarė visoje šalyje.

42 Ir buvo taip, kad Alma buvo paskirtas pirmuoju vyriausiuoju teisėju, būdamas taip pat aukštuoju kunigu, kadangi jo tėvas suteikė jam šią pareigybę ir perdavė atsakomybę už visus bažnyčios reikalus.

43 Ir dabar buvo taip, kad Alma „vaikščiojo Viešpaties keliais ir laikėsi jo įsakymų, ir teisė teisiai; ir visoje toje žemėje buvo nuolatinė taika.

44 Ir taip prasidėjo teisėjų valdymas visoje Zarahemlos žemėje, tarp visų žmonių, kurie vadinosi nefitais; ir Alma buvo pirmasis ir vyriausiasis teisėjas.

45 Ir dabar buvo taip, kad jo tėvas mirė, būdamas aštuoniasdešimt dvejų metų amžiaus, gyvenęs, kad vykdytų Dievo įsakymus.

46 Ir buvo taip, kad Mozijas taip pat mirė trisdešimt trečiais savo valdymo metais, būdamas „šešiasdešimt trejų metų amžiaus; kas iš viso sudarė penkis šimtus devynerius metus nuo to laiko, kai Lehis paliko Jeruzalę.

47 Ir taip pasibaigė karalių valdžia Nefio žmonėms; ir taip pasibaigė dienos Almos, kuris buvo jų bažnyčios įkūrėjas.

39a Al 1:14.

b RR Laisvas, laisvė.

40a RR Taikdarys.

41a Mzj 29:11.

43a RR Vaikščioti, vaikščioti su Dievu.

46a Mzj 6:4.

ALMOS KNYGA

ŠIS ALMA BUVO ALMOS SŪNUS

Tai aprašymas Almos, kuris buvo Almos sūnus, Nefio žmonių pirmasis ir vyriausiasis teisėjas ir taip pat Bažnyčios aukštasis kunigas. Aprašymas apie teisėjų valdymą ir karus bei kovas tarp žmonių. Ir taip pat aprašymas apie karą tarp nefitų ir lamanitų pagal Almos, pirmojo ir vyriausiojo teisėjo, metrašti.

1 SKYRIUS

Nehoras moko klaidingų doktrinų, įsteigia bažnyčią, įveda piktnaudžiavimą kunigavimu ir nužudo Gideoną. Nehoras nubaudžiamas mirtimi už savo nusikaltimus. Piktnaudžiavimai kunigavimu ir persekiojimai pasklinda tarp žmonių. Kunigai išlaiko save, žmonės rūpinasi vargšais ir bažnyčia klesti. Apie 91–88 m. prieš Kristaus gim.

DABAR buvo taip, kad pirmaisiais teisėjų valdžios Nefio žmonėms metais karalius Mozijas "nuėjo visos žemės keliu, kovojęs gerą kovą, teisiai vaikščiojęs priešais Dievą ir nieko nepalikęs valdyti vietoje savęs; tačiau jis nustatė ^bįstatymus, ir jie buvo žmonių patvirtinti; todėl nuo tol jie privalėjo gyventi pagal jo sudarytus įstatymus.

2 Ir buvo taip, kad pirmaisiais Almos valdymo teismo krasėje metais priešais jį teismui buvo atvestas "vyras, stambus vyras, žinomas savo didele jėga.

3 Ir jis vaikštinėjo tarp žmonių, skelbdamas jiems tai, ką

jis "vadino esant Dievo žodžiu, veikdamas ^bprieš bažnyčią, skelbdamas žmonėms, kad kiekvienas kunigas ir mokytojas turi tapti "populiarus ir kad jiems "nereikia dirbti savo rankomis, bet kad jie turi būti išlaikomi žmonių.

4 Ir taip pat jis liudijo žmonėms, kad visa žmonija bus išgelbėta paskutiniąją dieną ir kad jiems nereikia nei bijoti, nei drebėti, bet kad jie gali pakelti savo galvas ir džiūgauti; nes Viešpats sukūrė visus žmones ir taip pat išpirkė visus žmones; ir galiausiai visi žmonės turės amžinąjį gyvenimą.

5 Ir buvo taip, kad jis taip stropiai to mokė, jog daugybė patikėjo jo žodžiais, netgi tokia daugybė, kad jie pradėjo išlaikyti jį ir duoti jam pinigų.

6 Ir jis pradėjo aukštintis dėl savo širdies išdidumo ir dėvėti labai prabangius drabužius, taip, ir netgi pradėjo steigti "bažnyčią pagal savo pamokslavimą.

7 Ir buvo taip, kad, beeidamas pamokslauti tiems, kurie patikėjo jo žodžiu, jis sutiko vyrą,

[ALMOS]

1 1a Mzj 29:46.

b Jar 1:5; Al 4:16;

Hel 4:22.

2a Al 1:15.

3a Ez 13:3.

b RR Antikristas.

c Lk 6:26; 1 Nef 22:23.

d Mzj 18:24, 26; 27:5.

6a 1 Nef 14:10.

priklausanti Dievo bažnyčiai, taip, būtent vieną iš jų mokytojų; ir pradėjo šiurkščiai su juo ginčytis, idant galėtų nuklaidinti bažnyčios žmones; bet vyras atrėmė jį, drausmindamas „Dievo žodžiais.

8 Dabar, šito vyro vardas buvo „Gideonas; ir tai buvo tas, kuris buvo įrankis Dievo rankose išvaduojant Limhio žmones iš vergijos.

9 Dabar, kadangi Gideonas atrėmė jį Dievo žodžiais, jis supyko ant Gideono, išsitraukė kalaviją, ir ėmė kirsti jį. Dabar, Gideonas, slegiamas daugybės metų, negalėjo atremti jo smūgių, todėl „žuvo nuo kalavijo.

10 Ir vyras, kuris nužudė jį, buvo suimtas bažnyčios žmonių ir atvestas priešais Almą, kad būtų „teisiamas už padarytus nusikaltimus.

11 Ir buvo taip, kad jis stovėjo priešais Almą ir labai drąsiai gynėsi.

12 Bet Alma tarė jam: Štai, tai pirmas kartas, kada tarp šitų žmonių prasidėjo „piktnaudžiavimas kunigavimu. Ir štai, tu kalta ne tik dėl piktnaudžiavimo kunigavimu, bet siekei primesti tai, pasinaudodamas kalaviju; ir jeigu piktnaudžiavimas kunigavimu būtų primestas jėga šiems žmonėms, tai baigtųsi visišku jų sunaikinimu.

13 Ir tu praliejai teisus vyro

kraują, taip, vyro, kuris padarė daug gero šitiems žmonėms; ir jei mes pasigailėtume tavęs, jo kraujas kristų ant mūsų „kerštui.

14 Todėl tu nuteisiamas mirti, remiantis įstatymu, kurį mums davė Mozijus, mūsų paskutinysis karalius; ir jį patvirtino šitie žmonės; todėl šitie žmonės turi „gyventi pagal šį įstatymą.

15 Ir buvo taip, kad jie suėmė jį; ir jo vardas buvo „Nehoras; ir jie nuvedė jį ant Mančio kalvos viršūnės, ir ten jis buvo priverstas, arba, tiksliau, prisipažino prieš dangų ir žemę, kad tai, ko jis mokė žmones, buvo priešinga Dievo žodžiui; ir ten jis iškentėjo gėdingą ^b mirtį.

16 Tačiau tai nepadarė galo piktnaudžiavimo kunigavimu plitimui šalyje; nes buvo daugybė tokių, kurie mėgo tuščiojo pasaulio dalykus, ir jie vaikščiojo mokydami klaidingų doktrinų; ir tai jie darė dėl „turtų ir garbės.

17 Nepaisant to, jie nedrįso akivaizdžiai „meluoti, bijodami įstatymo, nes melagiai buvo baudžiami; todėl jie dėjosi pamokslaują pagal savo tikėjimą; ir dabar, įstatymas neturėjo galios jokiam žmogui dėl ^bjo tikėjimo.

18 Ir jie nedrįso „vogti, bijodami įstatymo, nes tokie buvo baudžiami; nedrįso jie nei plėsti, nei žudyti, nes tas, kuris

7a RR Dievo žodis.

8a Mzj 20:17; 22:3.

9a Al 6:7.

10a Mzj 29:42.

12a 2 Nef 26:29.

RR Piktnaudžiavimas kunigavimu.

13a RR Kerštas.

14a RR Aukščiausioji baismė.

15a Al 1:2.

b Paklšt 13:2–10.

16a RR Turtai; Tuščias, tuštybė.

17a RR Sąžiningas, sąžiningumas; Melavimas.

b Al 30:7–12;

TT 1:11.

18a RR Vogti, vogimas.

^bnužudydavo, būdavo baudžiamas ^cmirtimi.

19 Bet buvo taip, kad nepriklausiusieji Dievo bažnyčiai pradėjo persekioti tuos, kurie priklausė Dievo bažnyčiai ir buvo priėmę Kristaus vardą.

20 Taip, jie persekiojo juos ir ižeidinėjo visokiais žodžiais, ir tai dėl jų nuolankumo, kadangi šie nebuvo išdidūs savo akyse ir dalinosi Dievo žodžiu vienas su kitu be ^apinigų ir be kainos.

21 Dabar, tarp bažnyčios žmonių buvo griežtas įstatymas, kad joks žmogus, priklausantis bažnyčiai, neimtų ir ^anepersėkiojotų tų, kurie nepriklausė bažnyčiai, ir kad nebūtų persekiojimų tarp jų pačių.

22 Nepaisant to, tarp jų buvo daugybė tokių, kurie pradėjo didžiuotis ir karštai ginčytis su savo priešininkais, net iki smūgių; taip, jie mušė vienas kitą kumščiais.

23 Dabar, tai buvo antraisiais Almos valdymo metais, ir tai buvo daugelio išmėginimų bažnyčiai priežastis; taip, tai buvo daugelio bažnyčios išbandymų priežastis.

24 Nes daugelio širdys buvo užkietintos, ir jų vardai buvo ^aištrinti, tad jie daugiau nebebuvo minimi tarp Dievo žmonių. Ir taip pat daugelis patys ^bpasitraukė iš jų tarpo.

25 Dabar, tai buvo didelis

išbandymas tiems, kurie buvo tvirti tikėjime; nepaisant to, jie tvirtai ir nepajudinamai vykdė Dievo įsakymus ir ^akantriai kentė jiems užkrautą persekiojimą.

26 Ir kada kunigai palikdavo savo ^adarbą, kad perduotų Dievo žodį žmonėms, žmonės taip pat palikdavo savo darbų, kad išgirstų Dievo žodį. Ir kai kunigai perduodavo jiems Dievo žodį, jie visi stropiai sugrįždavo prie savo darbų; ir kunigai nelaikė savęs pranašniais už savo klausytojus, nes pamokslautojas nebuvo geresnis už klausytoją, o mokytojas nebuvo geresnis už mokinį; ir taip visi jie buvo lygūs, ir visi darbavosi, kiekvienas ^bpagal savo jėgas.

27 Ir jie ^asuteikdavo savo turto, kiekvienas pagal tai, ką turėjo, ^bvargšui ir beturčiui, ir ligotam, ir prislėgtam; ir jie nedėvėjo prabangių drabužių, tačiau jie buvo tvarkingi ir dailūs.

28 Ir taip jie sutvarkė bažnyčios reikalus; ir taip jie vėl pradėjo gyventi nuolatinėje taikoje, nepaisant visų persekiojimų.

29 Ir dabar, dėl bažnyčios tvirtumo jie tapo nepaprastai ^aturtingi, turėdami gausybę visko, ko tik jiems reikėjo: gausybę kaimenių ir bandų bei kiekvienos rūšies penimų jauniklių, ir taip pat gausybę grūdų, ir aukso, ir sidabro, ir vertingų daiktų,

18b RR Žmogžudystė.
c RR Aukščiausioji bausmė.

20a Iz 55:1–2.

21a RR Persekioti, persekiojimas.

24a Iš 32:33; Mzj 26:36;

Al 6:3.
RR Pašalinimas iš bažnyčios, ekskomunikavimas.
b Al 46:7.
RR Atsimetimas.
25a RR Kantrybė.

26a Mzj 18:24, 26; 27:3–5.
b Mzj 4:27; DS 10:4.

27a RR Šalpa.
b Lk 18:22;
Mzj 4:26;
DS 42:29–31.

29a RR Turtai.

ir apščiau ^bšilko, ir plonos suktų siūlų drobės, ir visokio gero namudės audinio.

30 Ir taip savo ^aklestėjimo aplinkybėmis jie nepavarydavo nė vieno, kuris buvo ^bnuogas ar kuris buvo alkanas, ar kuris buvo ištroškęs, ar kuris buvo ligotas, ar kuris buvo nepamaitintas; ir širdimis neprisirišo prie turtų; taigi, kas dėl skurstančiųjų, jie buvo dosnūs visiems, ^cneatsižvelgdami į asmenis, tiek seniems, tiek ir jauniems, tiek vergams, tiek ir laisviesiems, tiek vyrams, tiek ir moterims, ar ne bažnyčioje, ar bažnyčioje.

31 Ir taip jie klestėjo ir tapo žymiai turtingesni už tuos, kurie nepriklausė jų bažnyčiai.

32 Nes tie, kas nepriklausė jų bažnyčiai, atsidavė burtams ir ^astambeldystei, ir ^btinginystei, ir ^ctauškalams, ir ^dpavydams, ir nesantaikai, dėvėdami prabangius drabužius, ^eaukštindamiesi dėl savo akių išdidumo, persekiodami, meluodami, vogdami, plėšdami, paleistuvaudami ir žudydami, ir darydami visokias nedorybes; tačiau įstatymas, kiek tai buvo įmanoma, buvo taikomas visiems, kurie prasižengdavo.

33 Ir buvo taip, kad šitaip taikant įstatymą jiems, kiekvienam atsiimant pagal tai, ką padarė, jie tapo tykesni ir nedrįso atvirai daryti jokios nedorybės; todėl didelė taika buvo tarp Nefio

žmonių iki teisėjų valdžios penktųjų metų.

2 SKYRIUS

Amlisis siekia būti karalius ir atmetamas liaudies balsu. Jo pasekėjai padaro jį karaliumi. Amlisininkai surengia karą prieš nefitus ir yra nugalimi. Lamanitai ir amlisininkai sujungia pajėgas ir nugalimi. Alma nužudo Amlisį. Apie 87 m. prieš Kristaus gimt.

Ir buvo taip, kad jų valdžios penktųjų metų pradžioje tarp žmonių kilo nesutarimas; nes vienas vyras, vardu Amlisis, būdamas labai gudrus vyras, taip, išmintingas vyras, turint galvoje pasaulio išmintį, būdamas tos pačios tvarkos, kaip ^aGideoną kardu nužudęs vyras, kuris pagal įstatymą buvo nubautas mirtimi.

2 Dabar, šitas Amlisis savo gudrumu patraukė paskui save daug žmonių; netgi tiek daug, kad jie tapo labai galingi; ir ėmė siekti įtvirtinti Amlisį liaudies karaliumi.

3 Dabar, tai kėlė nerimą bažnyčios žmonėms ir taip pat visiems tiems, kurie nebuvo patraukti Amlisio įtikinėjimų; nes jie žinojo, jog pagal jų įstatymą tokie dalykai turi būti patvirtinami liaudies ^abalsu.

4 Todėl jei būtų įmanoma, kad Amlisis gautų liaudies balsą, jis,

29b Al 4:6.

30a JokK 2:17–19.

b RR Vargšai.

c Al 16:14;

DS 1:35.

32a RR Stambeldystė.

b RR Dykas,

dykinėjimas, tingus, tingumas.

c RR Pikta kalbėjimas.

d RR Pavydėti,

pavydas.

e JokK 2:13; Al 31:25;

Mrm 8:28.

RR Išdidumas.

2 1a Al 1:8.

3a Mzj 29:25–27;

Al 4:16.

būdamas nelabas vyras, “atimtu jų bažnytines teises ir privilegijas; nes toks buvo jo ketinimas – sunaikinti Dievo bažnyčia.

5 Ir buvo taip, kad visoje šalyje žmonės susirinko atskirais būriais, kiekvienas pagal savo nuomonę, ar ji buvo už, ar prieš Amlisį, daug kalbėdamiesi ir stebėtinai “ginčydamiesi vienas su kitu.

6 Ir taip jie susirinko įmesti savo balsus tuo klausimu; ir šie buvo padėti priešais teisėjus.

7 Ir buvo taip, kad liaudies balsas buvo prieš Amlisį, tad jis nebuvo padarytas tos liaudies karaliumi.

8 Dabar, tai sukėlė daug džiaugsmo širdyse tų, kurie buvo prieš jį; bet Amlisis sukurstė tuos, kurie buvo jam palankūs, pykčiui prieš tuos, kurie nebuvo jam palankūs.

9 Ir buvo taip, kad jie susirinko ir pašventė Amlisį savo karaliumi.

10 Dabar, kada Amlisis buvo padarytas jų karaliumi, jis įsakė jiems imtis ginklų prieš savo brolius; ir tai jis padarė, idant pajungtų juos sau.

11 Dabar, Amlisio žmonės buvo išskirti Amlisio vardu ir pavadinti “amlisininkais; o likusieji buvo vadinami ^bnefitais, arba Dievo žmonėmis.

12 Taigi nefitų žmonės žinojo apie amlisininkų ketinimą ir todėl pasiruošė sutikti juos; taip, jie apsiginklavo kalavijais ir

kardais, ir lankais, ir strėlėmis, ir akmenimis, ir svaidyklėmis, ir visokiais įvairių rūšių karo “ginklais.

13 Ir taip jie pasiruošė sutikti amlisininkus jų atėjimo metu. Ir buvo paskirti vadai ir vyresnieji vadai, ir vyriausieji vadai, pagal jų skaičius.

14 Ir buvo taip, kad Amlisis apginklavo savo vyrus visokiais įvairių rūšių karo ginklais; ir jis taip pat paskyrė savo žmonių vadus ir vadovus, kad vestų juos į kovą prieš savo brolius.

15 Ir buvo taip, kad amlisininkai atėjo ant Amnijos kalvos, kuri buvo į rytus nuo Sidono “upės, tekančios šalia Zarahemlos ^bžemės, ir ten jie pradėjo kariauti su nefitais.

16 Dabar Alma, kadangi jis buvo Nefio žmonių “vyriausiasis teisėjas ir valdytojas, išėjo su savo žmonėmis, taip, su savo vadais ir vyriausiais vadais, taip, savo armijų priešakyje prieš amlisininkus kautis.

17 Ir jie pradėjo žudyti amlisininkus ant kalvos į rytus nuo Sidono. Ir amlisininkai kovėsi su nefitais su tokia didele jėga, kad daug nefitų krito prieš amlisininkus.

18 Tačiau Viešpats sustiprino nefitų ranką, tad jie žudė amlisininkus didžiuliu žudymu, todėl šie pradėjo bėgti nuo jų.

19 Ir buvo taip, kad nefitai vijosi amlisininkus visą tą dieną ir žudė juos tokiu dideliu žu-

4a Al 10:19;
Hel 5:2.
5a 3 Nef 11:29.
11a Al 3:4.

b JokK 1:13–14;
Mzj 25:12; Al 3:11.
12a Mzj 10:8;
Hel 1:14.

15a Al 3:3.
b Om 1:13–15.
16a Mzj 29:42.

dymu, kad amlisininkų „žuvo dvylika tūkstančių penki šimtai trisdešimt dvi sielos; ir nefitų žuvo šeši tūkstančiai penki šimtai šešiasdešimt dvi sielos.

20 Ir buvo taip, kad nebegalėdamas ilgiau vyti amlisininkų, Alma nurodė savo žmonėms pasistatyti palapines Gideono „slėnyje, slėnyje, pavadintame pagal Gideoną, kuris buvo nužudytas kalaviju ^bNehoro ranka; ir šitame slėnyje nefitai pasistatė savo palapines nakčiai.

21 Ir Alma pasiuntė žvalgus sekti amlisininkų likutį, kad galėtų žinoti jų planus ir jų kėslus, kad to dėka galėtų apsiginti nuo jų, idant galėtų apsaugoti savo žmones nuo sunaikinimo.

22 Dabar tie, kuriuos jis išsiuntė stebėti amlisininkų stovyklą, buvo vardu Zeramas ir Amnoras, ir Mantis, ir Limheras; tai buvo tie, kurie išėjo su savo vyrais stebėti amlisininkų stovyklą.

23 Ir buvo taip, kad rytojaus dieną jie sugrižo į nefitų stovyklą labai skubėdami, didžiai nustebę ir persigandę, sakydami:

24 Štai mes sekėme „amlisininkų stovyklą ir, didelei mūsų nuostabai, Minono žemėje, aukščiau Zarahemlos žemės, ^bNefio žemės kryptimi išvydome didelį lamanitų pulką; ir štai, amlisininkai prisijungė prie jų;

25 ir jie puola mūsų brolius toje žemėje; ir šie bėga nuo jų su savo kaimenėmis ir savo

žmonėmis, ir savo vaikais mūsų miesto link; ir jeigu mes nepaskubėsime, jie užims mūsų miestą, ir mūsų tėvai ir mūsų žmonos, ir mūsų vaikai bus išžudyti.

26 Ir buvo taip, kad Nefio žmonės pasiėmė savo palapines ir išvyko iš Gideono slėnio savo miesto, kuris buvo „Zarahemlos miestas, link.

27 Ir štai, kai jie kėlėsi per Sidono upę, lamanitai ir amlisininkai, būdami „gausūs beveik kaip jūros smiltys, užpuolė juos, kad sunaikintų.

28 Tačiau nefitus „sustiprino Viešpaties ranka, jiems karštai pasimeldus jam, kad jis išvadotų juos iš jų priešų rankų, todėl Viešpats išgirdo jų maldavimus ir sustiprino juos, ir lamanitai bei amlisininkai krito prieš juos.

29 Ir buvo taip, kad Alma kalaviju kovėsi su Amlisiumi veidas į veidą; ir jie įnirtingai kovojo vienas su kitu.

30 Ir buvo taip, kad Alma, būdamas Dievo vyras, paveiktas didelio „tikėjimo, sušuko, sakydamas: O Viešpatie, pasigailėk ir išsaugok mano gyvybę, kad būčiau įrankiu tavo rankose išgelbėti ir apsaugoti šią liaudį.

31 Dabar, kai Alma ištare šiuos žodžius, jis vėl kovojo su Amlisiumi; ir buvo sustiprintas tiek, kad nukovė Amlisį kalaviju.

32 Ir jis taip pat kovojo su

19a Al 3:1–2, 26; 4:2.

20a Al 6:7.

b Al 1:7–15; 14:16.

24a Al 3:4, 13–18.

b 2 Nef 5:8.

26a Om 1:14, 18.

27a Jar 1:6.

28a Pak1st 31:6.

30a RR Tikėjimas, tikėti.

lamanitų karaliumi; bet lamanitų karalius bėgo nuo Almos ir pasiuntė savo sargybą kovoti su Alma.

33 Bet Alma su savo sargyba kovojo su lamanitų karaliaus sargyba, kol nukovė ir nuvijo juos atgal.

34 Ir taip jis išvalė žemę, arba, tiksliau, krantą, kuris buvo Sidono upės vakarinėje pusėje, sumesdamas nužudytų lamanitų kūnus į Sidono vandenį, kad to dėka jo žmonės turėtų vietos persikelti ir kovoti su lamanitais bei amlisininkais vakarinėje Sidono upės pusėje.

35 Ir buvo taip, kad visiems jiems persikėlus per Sidono upę, lamanitai ir amlisininkai pradėjo bėgti nuo jų, nepaisant to, kad buvo tokie gausūs, jog jų negalima buvo suskaičiuoti.

36 Ir jie bėgo nuo nefitų link tyrų, kurie buvo į vakarus ir į šiaurę, toli už šitos žemės ribų; o nefitai visomis savo išgalėmis juos vijosi ir žudė.

37 Taip, jie buvo puolami iš visų pusių ir žudomi, ir vejami, kol buvo išsklaidyti vakaruose ir šiaurėje, kol pasiekė tyrus, kurie vadinosi Hermauntai; ir tai buvo tyrų dalis, pilna laukinių alkanų žvėrių.

38 Ir buvo taip, kad daugybė mirė tyruose nuo žaizdų ir buvo suėsti tų žvėrių bei oro maitvagių; ir jų kaulai buvo surasti ir sukrauti ant žemės.

3 SKYRIUS

Amlisininkai paženklino save pagal pranašišką žodį. Lamanitai prakeikti už maištavimą. Žmonės patys užsitraukia sau prakeiksmą. Nefitai nugali kitą lamanitų armiją. Apie 87–86 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad nefitai, kurie nebuvo „nužudyti karo ginklais, palaidoję nukautuosius, – dabar, žuvusieji nebuvo suskaičiuoti dėl jų gausybės, – baigę laidoti savo žuvusiuosius, visi sugrižo į savo žemes ir į savo namus, ir pas savo žmonas ir savo vaikus.

2 Dabar, daug moterų ir vaikų buvo nužudyta kalaviju ir taip pat daugybė kaimenių ir bandų; ir taip pat daugybė pasėlių buvo sunaikinta, nes juos ištrypė vyrų pulkai.

3 Ir dabar, visi lamanitai ir amlisininkai, kurie buvo nužudyti ant Sidono upės kranto, buvo sumesti į Sidono „vandenį; ir štai jų kaulai ^bjūros gelmėse, ir jų daug.

4 Ir „amlisininkai išsiskyrė iš nefitų, nes jie ^bpasiženklino raudonai savo kaktas pagal lamanitų paprotį; tačiau jie neapsikirpo galvų kaip lamanitai.

5 Dabar, lamanitų galvos buvo apkirptos; ir jie buvo „nuogi, tik kailiu apsijuosę strėnas ir taip pat užsijuosę savo ginklus, ir lankus, ir strėles, ir akmenis, ir svaidykles, ir taip toliau.

3 1a Al 2:19; 4:2.

3a Al 2:15.

b Al 44:22.

4a Al 2:11.

b Al 3:13–19.

5a En 1:20; Mzj 10:8;

Al 42:18–21.

6 Ir lamanitų oda buvo tamsi, pagal tą žymę, kuria buvo paženklinti jų tėvai, kuri buvo „prakeiksmas ant jų už jų prasižengimą ir maištavimą prieš savo brolius Nefį, Jokūbą, Juozapą ir Samą, kurie buvo teisūs ir šventi vyrai.

7 Ir jų broliai kėsinosi sunaikinti juos, todėl buvo prakeikti; ir Viešpats Dievas uždėjo „žymę ant jų, taip, ant Lamano ir Lemuelio, ir taip pat Izmaelio sūnų ir izmaeličių moterų.

8 Ir tai buvo padaryta, kad jų sėkla skirtųsi nuo jų brolių sėklos, kad per tai Viešpats Dievas galėtų apsaugoti savo žmones, idant jie „nesusimaišytų ir nepatikėtų neteisingomis tradicijomis, kas baigtųsi jų sunaikinimu.

9 Ir buvo taip, kad kas tik sumaišė savo sėklą su lamanitų, užsitraukė tą patį prakeiksmą savo sėklai.

10 Todėl kas tik leidosi nuvedamas lamanitų, šituo pavadinimu buvo ir vadinamas, ir ant jo buvo uždedama žymė.

11 Ir buvo taip, kad kas tik netikėjo lamanitų „tradicija, bet tikėjo tais metraščiais, kurie buvo atnešti iš Jeruzalės žemės, ir taip pat jų tėvų tradicija, kuri buvo teisinga, kas tikėjo Dievo įsakymais ir jų laikėsi, nuo to laiko buvo vadinami nefitais, arba Nefio žmonėmis.

12 Ir tai yra tie, kas vedė

metraščius, kurie yra „teisingi, apie savo žmones ir taip pat apie lamanitų žmones.

13 Dabar mes vėl sugrišime prie amlisininkų, nes jie taip pat buvo „paženklinti; taip, jie užsidėjo žymę, taip, būtent raudoną žymę sau ant kaktos.

14 Taip išsipildė Dievo žodis, nes štai žodžiai, kuriuos jis pasakė Nefiui: Štai lamanitus aš prakeikiau ir uždėsiu žymę ant jų, kad jie ir jų sėkla būtų atskirti nuo tavęs ir tavo sėklos nuo šiol ir per amžius, nebent jie atgailaus dėl savo nelabumo ir „atsigręš į mane, kad galėčiau pasigailėti jų.

15 Ir dar: Aš uždėsiu ženklą ant to, kuris sumaišo savo sėklą su tavo broliais, kad jie taip pat būtų prakeikti.

16 Ir dar: Aš uždėsiu ženklą ant to, kuris kovoja prieš tave ir tavo sėklą.

17 Ir dar, sakau, kad tas, kuris pasitraukė nuo tavęs, daugiau nebebus vadinamas tavo sėkla; ir aš laiminsiu tave ir kiekvieną, kuris bus vadinamas tavo sėkla, nuo šiol ir per amžius; ir tokie buvo Viešpaties pažadai Nefiui ir jo sėklai.

18 Dabar, amlisininkai nežinojo, kad pradėdami save ženklinti kaktose, jie vykdė Dievo žodžius; tačiau jie atvirai „maištavo prieš Dievą, todėl derėjo, kad ant jų kristų prakeiksmas.

19 Dabar, norėčiau, kad supras-

6a 2 Nef 5:21; 26:33.

RR Prakeikti, prakeiksmi.

7a 1 Nef 12:23.

8a RR Santuoka,

susituokti – Santuoka su kitatikiais.

b Mzj 10:11–18;

Al 9:16.

11a Al 17:9–11.

12a Mzj 1:6; Etr 4:6–11.

13a Al 3:4.

14a 2 Nef 30:4–6.

18a 4 Nef 1:38.

RR Maištas, sukilimas.

tumėt, jog jie patys užsitraukė šitą „prakeiksmą; ir lygiai taip kiekvienas, kuris yra prakeiktas, pats užsitraukia savo pasmerkimą.

20 Dabar buvo taip, kad ne daugeliui dienų praėjus po tų kautynių, kurias Zarahemlos žemėje kovojo lamanitai ir amlisininkai, kita lamanitų armija atėjo prieš Nefio žmones „toje pačioje vietoje, kurioje pirmoji armija sutiko amlisininkus.

21 Ir buvo taip, jog buvo pasiūsta armija, kad juos išvytų iš savo žemės.

22 Dabar, pats Alma, vargina mas „žaiždos, šį kartą neišėjo kautis prieš lamanitus.

23 Bet jis pasiuntė prieš juos gausią armiją; ir jie nuėjo ir nukovė daugelį lamanitų, o likusius išvijo už savo žemės ribų.

24 Ir tada jie vėl sugrįžo ir pradėjo tvirtinti taiką žemėje, ir kuri laiką nebebuvo varginami savo priešų.

25 Dabar, visa tai buvo padaryta, taip, visi šie karai ir kovos buvo pradėtos ir baigtos penktaisiais teisėjų valdžios metais.

26 Ir per vienerius metus tūkstančiai ir dešimtys tūkstančių sielų buvo išsiųstos į amžinąjį pasaulį, kad pajautų savo „atlygį pagal savo darbus, ar jie buvo geri, ar blogi – pajauti amžinąją laimę arba amžinąją nelaimę, pagal dvasią, kuriai paklusti pasirinko, priklausomai nuo to, ar tai gera dvasia, ar bloga.

27 Nes kiekvienas gauna „užmokestį iš to, kuriam pasirinko paklusti, ir tai pagal pranašystės dvasios žodžius; todėl tebus pagal teisybę. Ir taip baigiasi teisėjų valdžios penktieji metai.

4 SKYRIUS

Alma krikštija tūkstančius atsi-vertusiųjų. Nedorybė išiskverbia į bažnyčią, ir bažnyčios vystymasis sutrukdomas. Nefihas paskiriamas vyriausiuoju teisėju. Alma pasišvenčia tarnystei kaip aukštasis kunigas. Apie 86–83 m. prieš Kristaus gim.

DABAR buvo taip, kad šeštaisiais teisėjų valdžios Nefio žmonėms metais Zarahemlos „žemėje nebuvo nei kovų, nei karų.

2 Bet žmonės buvo prislėgti, taip, didžiai prislėgti dėl „netekties savo brolių ir taip pat savo kaimenių ir bandų, ir taip pat savo pasėlių, kurie buvo ištrypti kojomis ir sunaikinti lamanitų.

3 Ir tokie dideli buvo jų suspaudimai, kad kiekviena siela turėjo priežastį gedėti; ir jie tikėjo, kad tai buvo Dievo teismai, siūsti jiems dėl jų nelabumo ir bjaurumų; todėl jie buvo pažadinti prisiminti savo pareigą.

4 Ir jie pradėjo labiau tvirtinti bažnyčią; taip, ir daugybė buvo „pakrikštyta Sidono vandenyse ir priimta į Dievo bažnyčią; taip, jie buvo pakrikštyti ranka Almos, kuris savo tėvo Almos

19a 2 Nef 5:21–25; Al 17:15.
20a Al 2:24.
22a Al 2:29–33.
26a RR Darbai.

27a Mzj 2:31–33;
Al 5:41–42.
b Rom 6:16; Hel 14:29–31.
RR Paklusnumas,

paklusnus, paklusti.
4 1a Om 1:12–19.
2a Al 2:19; 3:1–2, 26.
4a Mzj 18:10–17.

ranka buvo pašventas ^baukštuoju kunigu bažnyčios žmonėms.

5 Ir buvo taip, kad septintaisiais teisėjų valdžios metais su Dievo ^abažnyčia susivienijo ir priėmė krikštą apie trys tūkstančiai penki šimtai sielų. Ir taip pasibaigė septintieji teisėjų valdžios Nefio žmonėms metai; ir visą tą laiką buvo nuolatinė taika.

6 Ir buvo taip, kad aštuntaisiais teisėjų valdžios metais bažnyčios žmonės ėmė darytis išdidūs dėl savo nepaprastų ^aturtų ir savo ^bgražių šilkų, ir savo plonų suktų siūlų drobių, ir dėl savo kaimenių ir bandų daugybės, ir savo aukso, ir savo sidabro, ir visokių vertingų daiktų, kuriuos jie įsigijo savo darbštumu; ir dėl viso to jie aukštinosi dėl savo akių išdidumo, nes pradėjo dėvėti labai prabangius drabužius.

7 Dabar, tai sukėlė daug sielvarto Almai, taip, ir daugeliui žmonių, kuriuos Alma buvo ^apašventęs mokytojais ir kunigais, ir bažnyčios vyresniaisiais; taip, daug kas iš jų buvo karčiai nuliūde dėl nelabumo, kuris, kaip jie matė, pradėjo rasti tarp jų žmonių.

8 Nes jie su didžiu liūdesiu stebėjo ir matė, kad bažnyčios žmonės ėmė aukštintis dėl savo ^aakių išdidumo ir širdimis prisirišti prie turtų bei tuščių pasaulio dalykų, tad pradėjo niekinti vienas kitą ir pradėjo

persekioti tuos, kurie ^bnetikėjo pagal jų valią ir pageidavimą.

9 Taigi šitais aštuntaisiais teisėjų valdžios metais pradėjo rasti dideli ^anesutarimai tarp bažnyčios žmonių; taip, buvo ^bpavydai ir nesutarimas, ir piktumas, ir persekiojimai, ir išdidumas, netgi viršijantys išdidumą tų, kurie nepriklausė Dievo bažnyčiai.

10 Ir taip pasibaigė aštuntieji teisėjų valdžios metai; ir bažnyčios nelabumas buvo didelė suklypimo kliūtis tiems, kurie nepriklausė bažnyčiai; ir taip bažnyčios vystymasis pradėjo silpti.

11 Ir buvo taip, kad devintųjų metų pradžioje Alma pamatė bažnyčios nelabumą ir taip pat pamatė, kad bažnyčios ^apavyzdys pradėjo vesti tuos, kurie buvo netikintys, nuo vienos nedorybės prie kitos, tuo užtraukdamas tos liaudies sunaikinimą.

12 Taip, jis pamatė didelę nelygybę tarp žmonių; vieni aukštinosi savo išdidumu, nekętė kitų, atsukdavo nugarą ^abeturčiams ir nuogiems bei tiems, kurie buvo ^balkani, ir tiems, kurie buvo ištroškę, ir tiems, kurie buvo ligoti ir prislėgti.

13 Dabar, tai buvo pagrindinė žmonių aimanų priežastis; tuo tarpu kiti nusižemindavo, pagelbėdavo tiems, kuriems reikėjo pagalbos, kaip antai:

4b Mzj 29:42.
5a Mzj 25:18–23;
3 Nef 26:21.
6a RR Turtai.
b Al 1:29.

7a RR Įgaliojimas,
valdžia.
8a RR Išdidumas;
Tuščias, tuštybė.
b Al 1:21.

9a RR Kova.
b RR Pavydėti, pavydas.
11a 2 Sam 12:14; Al 39:11.
12a Iz 3:14; JokK 2:17.
b Mzj 4:26.

“suteikdavo iš savo turto vargšams ir beturčiams, pamaitindavo alkanus ir kėsdavo visokius ^bsuspaudimus ^cdėlei Kristaus, kuris ateis sulig pranašystės dvasia;

14 žvelgė ateitin į tą dieną ir tokiu būdu ^aišlaikė savo nuodėmių atleidimą; buvo pripildyti didžio ^bdžiaugsmo dėl mirusiųjų prikėlimo, pagal Jėzaus Kristaus valią ir galią, ir išlaisvinimą iš mirties pančių.

15 Ir dabar buvo taip, kad Alma, pamatęs nuolankių Dievo sekėjų suspaudimus ir persekiojimus, kuriuos jiems užkrovė likusieji jo žmonės, ir matydamas visą jų ^anelygybę, pradėjo labai sielvartauti; nepaisant to, Viešpaties Dvasia jo neapleido.

16 Ir jis išrinko išmintingą vyrą iš bažnyčios vyresniųjų tarpo ir, remdamasis liaudies ^abalsu, suteikė jam galią vykdyti ^bįstatymus pagal duotus įstatymus ir taikyti juos pagal žmonių nelabumą ir nusikaltimus.

17 Dabar, šito vyro vardas buvo Nefihas, ir jis buvo paskirtas ^avyriausiuoju teisėju; ir atsisėdo teismo krasėje teisti ir valdyti liaudį.

18 Dabar, Alma nesuteikė jam aukštojo bažnyčios kunigo pareigybės, bet pasiliko aukštojo kunigo pareigybę sau; bet Nefihui jis atidavė teismo krasę.

19 Ir tai jis padarė, kad ^apats

galėtų išeiti tarp savo žmonių, arba tarp Nefio žmonių, kad galėtų jiems skelbti Dievo ^bžodį, idant ^cparagintų juos ^dprisiminti savo pareigą, ir kad Dievo žodžiu sugriautų visą išdidumą ir klastą, ir visus nesutarimus, kurie buvo tarp jo žmonių, nematydamas jokio kito būdo pataisyti juos, kaip tik veikti grynu ^eliudijimu prieš juos.

20 Taigi, teisėjų valdžios Nefio žmonėms devintųjų metų pradžioje Alma užleido teismo krasę ^aNefihui ir visiškai apsiribojo šventosios Dievo tvarkos ^baukštąja kunigyste, žodžio liudijimui pagal apreiškimo ir pranašystės dvasią.

Žodžiai, kuriuos Alma, aukštasis kunigas pagal šventąją Dievo tvarką, paskelbė žmonėms jų miestuose ir kaimuose visoje šalyje.

Tai aprašyta 5 skyriuje.

5 SKYRIUS

Kad įgytų išgelbėjimą, žmonės turi atgailauti ir laikytis įsakymų, užgimti iš naujo, išvalyti savo apdarus Kristaus krauju, būti nuolankūs ir nusiplėšti išdidumą bei pavydą, ir daryti teismo darbus. Gerasis Ganytojas šaukia savo žmones. Tie, kurie daro piktus dar-

13a RR Šalpa.

b RR Pasipriešinimas.

c 2 Kor 12:10.

14a Mzj 4:12;

Al 5:26–35.

RR Iššeisninimas, iššeisinti.

b RR Džiaugsmas.

15a DS 38:27; 49:20.

16a Al 2:3–7.

b Al 1:1, 14, 18.

17a Al 50:37.

19a Al 7:1.

b Al 31:5; DS 11:21–22.

c En 1:23.

d Mzj 1:17;

Hel 12:3.

e RR Liudijimas.

20a Al 8:12.

b Mzj 29:42;

Al 5:3, 44, 49.

bus, yra velnio vaikai. Alma liudija apie savo doktrinos tiesą ir įsako žmonėms atgailauti. Teisiųjų vardai bus užrašyti gyvenimo knygoje. Apie 83 m. prieš Kristaus gim.

DABAR buvo taip, kad Alma pradėjo „skelbti ^bDievo žodį žmonėms, pirmiausia Zarahemlos žemėje, o iš ten – po visą šalį.

2 Ir štai tie žodžiai, kuriuos jis kalbėjo žmonėms bažnyčioje, kuri buvo įkurta Zarahemlos mieste, pagal jo paties metrašti, sakydamas:

3 Aš, Alma, būdamas savo tėvo Almos „pašvestas Dievo bažnyčios ^baukštuoju kunigu, jam turint galią ir ^cvaldžią iš Dievo tai daryti, štai sakau jums, kad jis pradėjo kurti bažnyčią ^džemėje, kuri buvo Nefio žemės ribose; taip, žemėje, kuri buvo vadinama Mormono žeme; taip, ir jis krikštijo savo brolius Mormono vandenyse.

4 Ir štai sakau jums, kad jie buvo „išvaduoti iš karaliaus Nojaus žmonių rankų Dievo gailestingumo ir galios dėka.

5 Ir štai po to tyruose jie buvo „pavergti lamanitų rankomis; taip, sakau jums, kad jie buvo nelaisvėje, ir Viešpats vėl išvadavo juos iš ^bvergijos savo žodžio galia; ir mes buvome atvesti į šią žemę, ir čia taip pat pradėjome kurti Dievo bažnyčią visoje šalyje.

6 Ir dabar, štai sakau jums,

mano broliai, jums, priklausantiems šitai bažnyčiai: ar jūs pakankamai išlaikėte atmintyje savo tėvų nelaisvę? Taip, ar pakankamai išlaikėte atmintyje jo gailestingumą ir didį kantrumą jiems? Ir be to, ar pakankamai išlaikėte atmintyje tai, kad jis išvadavo jų sielas iš pragaro?

7 Štai, jis pakeitė jų širdis; taip, jis pažadino juos iš gilaus miego, ir jie pabudo Dievui. Štai, jie buvo vidury tamsos; tačiau jų sielos buvo apšviestos nesibaigiančio žodžio šviesa; taip, jie buvo aprišti mirties „pančiais ir pragaro ^bgrandinėmis, ir jų laukė nesibaigiantis sunaikinimas.

8 Ir dabar aš klausiu jūsų, mano broliai: ar jie buvo sunaikinti? Štai, sakau jums: ne, nebuvo.

9 Ir vėl aš klausiu: ar mirties pančiai buvo sutraukti ir ar pragaro grandinės, kurios kausė juos, buvo nuimtos? Sakau jums: taip, jos buvo nuimtos, ir jų sielos išsiskleidė, ir jie giedojo išperkančiąją meilę. Ir aš sakau jums, kad jie yra išgelbėti.

10 Ir dabar aš klausiu jūsų, kokiomis sąlygomis jie „išgelbėti? Taip, kokią pagrindą jie turėjo tikėtis išgelbėjimo? Kokia jų išsilaisvinimo iš mirties pančių, taip, ir taip pat iš pragaro grandinių priežastis?

11 Štai, aš galiu pasakyti jums. Argi mano tėvas Alma nepatikėjo žodžiais, pasakytais

5 1a Al 4:19.

b Al 5:61.

3a RR Išventinti, išventinimas.

b Al 4:4, 18, 20.

c Mzj 18:13;

3 Nef 11:25.

d Mzj 18:4; 3 Nef 5:12.

4a Mzj 23:1–3.

5a Mzj 23:37–39; 24:8–15.

b Mzj 24:17.

7a Mzj 15:8.

b Al 12:11; DS 138:23.

10a RR Išgelbėjimas;

Išpirkimo planas.

“Abinadžio burna? Ir argi pastarasis nebuvo šventasis pranašas? Argi jis nekalbėjo Dievo žodžių, o mano tėvas nepatikėjo jais?

12 Ir pagal jo tikėjimą galinga “permaina įvyko jo širdyje. Štai sakau jums, kad visa tai yra tikra.

13 Ir štai, jis “skelbė žodį jūsų tėvams, ir galinga permaina įvyko taip pat ir jų širdyse, ir jie nusižemino ir sudėjo savo ^bviltis į tikrąjį ir ^cgyvąjį Dievą. Ir štai, jie buvo ištikimi iki ^dgalo; todėl buvo išgelbėti.

14 Ir dabar štai, aš klausiu jūsų, mano bažnyčios broliai, ar jūs dvasiškai “užgimėte iš Dievo? Ar įgijote jo atvaizdą savo veiduose? Ar patyrėte šią galingą ^bpermainą savo širdyse?

15 Ar naudojate tikėjimą išpirkimu to, kuris jus “sukūrė? Ar žvelgiate ateitin tikėjimo akimi ir ar matote šį mirtingą kūną prikeltą nemirtingume ir šį gendamumą ^bprikeltą negendamume, kad stotų priešais Dievą, idant būtų ^cteisiamas pagal darbus, padarytus mirtin-game kūne?

16 Sakau jums: ar galite įsivaizduoti, kad girdite Viešpaties balsą, sakantį jums tą dieną:

Ateikite pas mane jūs, “palaimintieji, nes štai, jūsų darbai buvo teisumo darbai ant žemės veido?

17 Arba, ar įsivaizduojate, kad galėsite meluoti Viešpačiui tą dieną ir “sakyti: Viešpatie, mūsų darbai ant žemės veido buvo teisūs darbai, – ir kad jis jus išgelbės?

18 Arba, kitaip sakant, ar galite save įsivaizduoti atvestus prieš Dievo tribunolą, kaltės ir graužaties pilnomis sielomis, menančius visą savo kalbę, taip, tobulai “menančius visą savo nelumą, taip, menančius, kad nepaisėte Dievo įsakymų?

19 Sakau jums: ar tą dieną galėsite pakelti akis į Dievą tyra širdimi ir švariomis rankomis? Sakau jums: ar galėsite pakelti akis su Dievo “atvaizdu, išraižytu jūsų veide?

20 Sakau jums: ar galite galvoti esą išgelbėti, kai leidote sau tapti velnio “pavaldiniais?

21 Sakau jums, kad tą dieną jūs žinosite, jog negalite būti “išgelbėti; nes nė vienas negali būti išgelbėtas, jei jo ^bapdarai nėra išplauti iki baltumo; taip, jo apdarai turi būti “skaistinami, kol bus išvalyti nuo visokio nešvarumo, krauju to, apie kuri

11a Mzj 17:1–4.

12a RR Atsivertimas, atsivertusysis.

13a Mzj 18:7.

b RR Pasitikėjimas, pasitikėti.

c Mrm 9:28; DS 20:19.

d RR Išverti.

14a Mzj 27:24–27; Al 22:15.

RR Užgimęs iš naujo, užgimęs iš Dievo.

b Rom 8:11–17;

Mzj 5:2; Moz 6:65.

RR Atsivertimas, atsivertusysis.

15a RR Sukurti, sukūrimas.

b RR Prikėlimas.

c RR Teisimas, paskutinysis.

16a Mt 25:31–46.

17a 3 Nef 14:21–23.

18a Ez 20:43;

2 Nef 9:14;

Mzj 3:25;

Al 11:43.

19a 1 Jn 3:1–3.

20a Mzj 2:32.

21a RR Išgelbėjimas.

b 1 Nef 12:10;

Al 13:11–13;

3 Nef 27:19–20.

c RR Tyras, tyrumas.

kalbėjo mūsų tėvai, kuris ateis išpirkti savo žmonių iš jų nuodėmių.

22 Ir dabar aš klausiu jūsų, mano broliai, kaip bet kuris iš jūsų jausitės, jei stovėsite prieš Dievo teismo pertvarą “krauju ir visokiu ^bnešvarumu suteptais apdarais? Štai, ką tai paliudys prieš jus?

23 Štai, argi tai “nepaliudys, jog esate žmogžudžiai, taip, ir taip pat, kad esate nusikalte visokiu nelabumu?

24 Štai, mano broliai, argi jūs manote, kad tokiam gali būti vieta atsisėsti Dievo karalystėje su “Abraomu, su Izaoku ir su Jokūbu, ir taip pat visais šventaisiais pranašais, kurių apdarai išvalyti ir be dėmės, skaidūs ir balti?

25 Sakau jums: ne; jeigu tik nelaikote mūsų Kūrėjo melagiu nuo pradžios arba nemanote, kad jis melagis nuo pradžios, jūs negalite išivaizduoti, kad toks gali turėti vietą dangaus karalystėje; bet jie bus išmesti laukan, nes yra velnio karalystės “vaikai.

26 Ir dabar štai, sakau jums, mano broliai: jei patyrėte širdies “permainą ir jei jautėtės giedantys išperkančios meilės ^bgiesmę, norėčiau paklausti, ar galite taip “jaustis dabar?

27 Ar vaikščiojote elgdamiesi

“nepriekaištingai priešais Dievą? Ar galėtumėte savyje pasakyti, jei būtumėte pašaukti mirti šiuo metu, kad buvote pakankamai ^bnuolankūs? Kad jūsų apdarai buvo išvalyti ir išbalinti krauju Kristaus, kuris ateis “išpirkti savo žmonių iš jų nuodėmių?

28 Štai ar nusiplėšėte “išdidumą? Sakau jums, kad jei ne, tai nesate pasiruošę susitikti su Dievu. Štai jums reikia skubiai pasiruošti; nes dangaus karalystė netrukus prisiartina, o toks neturi amžinojo gyvenimo.

29 Štai sakau, ar yra kas nors tarp jūsų, kuris nenusiplėšė “pavydo? Sakau jums, kad toks yra nepasiruošęs; ir norėčiau, kad jis skubiai pasiruoštų, nes valanda visai priartėjo, ir jis nežino, kada ateis laikas; nes toks nelaikomas nekaltu.

30 Ir dar sakau jums: ar yra kas nors tarp jūsų, kuris “išjuokia savo brolių arba kuris užkrauna jam persekiojimus?

31 Vargas tokiam, nes jis nepasiruošęs, o priartėjęs laikas, kada jis turi atgailauti, arba jis negali būti išgelbėtas!

32 Taip, tikrai vargas visiems jums, “darantiems nedorybę; atgailaukite, atgailaukite, nes Viešpats Dievas pasakė tai!

33 Štai jis siunčia kvietimą

22a Iz 59:3.
b RR Nešvarumai, nešvara.

23a Iz 59:12.

24a Lk 13:28.

25a 2 Nef 9:9.

26a RR Atsivertimas, atsivertusysis.

b Al 26:13.

c Mzj 4:12;

DS 20:31–34.

27a RR Išteisinimas, išteisinti.

b RR Pažeminti, nusižeminimas, nuolankumas.

c RR Išpirkti, išpirktas, išpirkimas.

28a RR Išdidumas.

29a RR Pavydėti, pavydas.

30a RR Piktą kalbėjimas.

32a Ps 5:6.

“visiems žmonėms, nes ^bgailestingumo rankos yra ištiesios į juos, ir jis sako: Atgailaukite, ir aš jus priimsiu.

34 Taip, jis sako: “Ateikite pas mane ir ragausite gyvybės medžio ^bvaisiaus; taip, jūs ^claisvai valgysite ir gersite gyvybės ^dduonos ir vandens;

35 taip, ateikite pas mane ir neškite teismo darbus, ir nebūsite nukirsti ir įmesti į ugnį.

36 Nes štai netrukus ateis laikas, kada kiekvienas, kuris “neneša gero vaisiaus, arba nedaro teismo darbų, turės priešastį raudoti ir gedėti.

37 O jūs, darantys nedorybę; jūs, kurie pasipūtę dėl “tuščių pasaulio dalykų, jūs, kurie pasiskelbėte esą pažinę teismo kelius, tačiau ^bnuklydę, kaip “avys be ganytojo; nepaisant to, kad ganytojas ^dšaukė jus ir vis dar tebešaukia, jūs nenorite “klausyti jo balso!

38 Štai sakau jums, kad gerasis “ganytojas šaukia jus; taip, ir jis šaukia jus savo paties vardu, kuris yra Kristaus vardas; o jei nenorite ^bįsiklausyti į “gerojo ganytojo balsą, į tą ^dvardą, kuriuo esate šaukiami, štai, jūs nesate gerojo ganytojo avys.

39 Ir dabar, jeigu nesate gerojo

ganytojo avys, tai iš kokios gi “kaimenės esate? Štai, sakau jums, kad jūsų ganytojas yra ^bvelnias, ir esate iš jo kaimenės; ir dabar, kas gali tai paneigti? Štai, sakau jums: kas tik tai neigia, yra “melagis ir velnio ^dvaikas.

40 Nes sakau jums, kad kas tik yra “gera, ateina iš Dievo, ir kas tik pikta, ateina iš velnio.

41 Todėl, jei žmogus neša “gerus darbus, jis klauso gerojo ganytojo balso ir seka jį; bet kas tik neša piktus darbus, tas tampa velnio ^bvaiku, nes klauso jo balso ir seka juo.

42 Ir kas tik tai daro, turi gauti savo “užmokestį iš jo; todėl kaip savo ^bužmokestį teismo atžvilgiu jis gauna “mirtį, kadangi yra miręs visiems geriems darbams.

43 Ir dabar, mano broliai, norėčiau, kad paklausytumėt manęs, nes kalbu iš visų savo sielos jėgų; nes štai, kalbėjau jums aiškiai, kad negalėtumėte suklysti, arba kalbėjau pagal Dievo įsakymus.

44 Nes esu pašauktas kalbėti tokiu būdu, pagal “šventąjį Dievo tvarką, kuri yra Kristuje Jėzuje; taip, man įsakyta stoti ir liudyti šitai liaudžiai tai, kas

33a Al 19:36; 3 Nef 18:25.

b JokK 6:5; 3 Nef 9:14.

34a 2 Nef 26:24–28;

3 Nef 9:13–14.

b 1 Nef 8:11; 15:36.

c 2 Nef 9:50–51;

Al 42:27.

d RR Gyvenimo duona.

36a Mt 3:10; 7:15–20;

3 Nef 14:19; DS 97:7.

37a RR Tuščias, tuštybė.

b 2 Nef 12:5; 28:14;

Mzj 14:6.

c Mt 9:36.

d Pat 1:24–27; Iz 65:12.

e Jer 26:4–5; Al 10:6.

38a RR Gerasis ganytojas.

b Kun 26:14–20;

DS 101:7.

c 3 Nef 15:24; 18:31.

d Mzj 5:8; Al 34:38.

39a Mt 6:24; Lk 16:13.

b Mzj 5:10.

RR Velnias.

c 1 Jn 2:22.

d 2 Nef 9:9.

40a Om 1:25; Etr 4:12;

Mor 7:12, 15–17.

41a 3 Nef 14:16–20.

RR Darbai.

b Mzj 16:3–5; Al 11:23.

42a Al 3:26–27; DS 29:45.

b Rom 6:23.

c Hel 14:16–18.

RR Mirtis, dvasinė.

44a Al 13:6.

mūsų tėvų buvo pasakyta apie tai, kas įvyks.

45 Ir tai dar ne viskas. Argi netikite, kad aš pats „žinau apie tai? Štai, liudiju jums, kad žinau, jog tai, apie ką kalbėjau, yra tikra. Ir kaip, jūsų manymu, aš žinau apie viso to tikrumą?

46 Štai sakau jums, kad tai „atskleista man Dievo Šventąja Dvasia. Štai aš daug dienų ^bpasninkavau ir meldžiausi, kad pats galėčiau tai žinoti. Ir dabar aš pats žinau, kad tai yra tiesa; nes Viešpats Dievas atskleidė man tai savo Šventąja Dvasia; ir tai „apreiškimo dvasia, kuri yra manyje.

47 Ir dar sakau jums, kad man buvo taip apreiškta, jog mūsų tėvų ištarti žodžiai yra tikri, ir taip yra pagal pranašystės dvasią, kuri yra manyje, kuri taip pat yra kaip Dievo Dvasios pasireiškimas.

48 Sakau jums, jog pats žinau, kad ką tik sakysiu jums apie tai, kas įvyks, yra tiesa; ir aš sakau jums, kad žinau, jog Jėzus Kristus ateis, taip, Sūnus, Tėvo Viengimis, pilnas malonės, gailingumo ir tiesos. Ir štai jis yra tas, kuris ateina paimti pasaulio nuodėmes, taip, nuodėmes kiekvieno žmogaus, kuris tvirtai tiki jo vardą.

49 Ir dabar, sakau jums, kad

tai yra „tvarka, pagal kurią esu pašauktas, taip, pamokslauti savo mylimiems broliams, taip, ir kiekvienam, kuris gyvena šitoje žemėje; taip, pamokslauti visiems, tiek seniems, tiek ir jauniems, tiek vergams, tiek ir laisviesiems; taip, sakau jums, pagyvenusiems, taip pat vidutinio amžiaus ir augančiai kartai; taip, šaukti jiems, kad jie turi atgailauti ir ^bužgimti iš naujo.

50 Taip, taip sako Dvasia: Atgailaukite, visi jūs, žemės pakraščiai, nes dangaus karalystė netrukus ateis; taip, Dievo Sūnus ateina savo „šlovėje, savo galybėje, savo didybėje, galioje ir viešpatystėje. Taip, mano mylimi broliai, aš sakau jums, kad Dvasia sako: Štai visos žemės ^bKaraliaus ir taip pat dangaus Karaliaus šlovė labai greitai sušvis tarp visų žmonių vaikų.

51 Ir taip pat Dvasia sako man, taip, šaukia man galingu balsu, sakydama: Išeik ir sakyk šitiems žmonėms: Atgailaukite, nes jei neatgailausite, jokių būdu nepaveldėsite „dangaus karalystės.

52 Ir vėl sakau jums, Dvasia sako: Štai „kirvis pridėtas prie medžio šaknies; todėl kiekvienas medis, kuris neneša gerų vaisių, bus ^bnukirstas ir įmestas

45a RR Liudijimas.

46a 1 Kor 2:9–16.

^b RR Pasninkauti, pasninkavimas.

^c RR Apreiškimas.

49a RR Pašaukti, pašauktas Dievo, pašaukimas; Kunigystė.

^b RR Užgimęs iš naujo, užgimęs iš Dievo.

50a RR Šlovė; Antrasis Jėzaus Kristaus atėjimas.

^b Ps 24; Mt 2:2;

Lk 23:2; 2 Nef 10:14;

DS 38:21–22;

128:22–23; Moz 7:53.

RR Jėzus Kristus; Dievo karalystė, Arba dangaus karalystė.

51a RR Dangus.

52a Lk 3:9;

DS 97:7.

^b JokK 5:46; 6:7;

3 Nef 27:11–12.

į ugnį, taip, ugnį, kuri negali būti nuslopinta, būtent neužgesinamą ugnį. Štai, ir atmink, Šventasis tai pasakė.

53 Ir dabar, mano mylimi broliai, sakau jums: ar galite paprieštarauti šitiems žodžiams; taip, ar galite jų nepaisyti ir „trypti Šventąjį po savo kojomis; taip, ar galite būti ^bpasipūtę dėl savo širdžių išdidumo; taip, ar ir toliau dėvėsite „prabangius drabužius ir būsite širdimis prisirišę prie tuščių pasaulio dalykų, prie savo ^dturtų?

54 Taip, ar ir toliau manysite, jog esate geresni už kitus; taip, ar ir toliau persekiosite savo brolius, kurie nusižemina ir vaikšto pagal šventąją Dievo tvarką, kuria jie buvo atvesti į šią bažnyčią, būdami „pašventinti Šventąja Dvasia, ir neša darbus, atitinkančius atgailą?

55 Taip, ir ar jūs ir toliau atsuksite nugarą „vargšams ir beturčiams ir nesuteiksite jiems savo turto?

56 Ir galiausiai, visi jūs, kurie ir toliau darysite savo nelabumą, sakau jums, kad tai yra tie, kurie bus nukirsti ir įmesti į ugnį, jeigu skubiai neatgailaus.

57 Ir dabar aš sakau jums, visiems jums, kurie trokštate sekti „gerojo ganytojo balsu: išeikite iš nelabųjų ir ^batsiskirkite, ir nelieskite jų nešvarių dalykų; ir štai jų vardai bus „ištrinti,

taigi nelabųjų vardai nebus priskaičiuoti prie teisiųjų vardų, idant būtų įvykdytas Dievo žodis, sakantis: Nelabųjų vardai nebus sumaišyti su mano žmonių vardais;

58 nes teisiųjų vardai bus įrašyti gyvenimo „knygoje, ir jiems aš duosiu paveldą savo dešinėje. Ir dabar, mano broliai, ką galite pasakyti prieš tai? Sakau jums, kad neturi reikšmės, ar pasisakote prieš tai, nes Dievo žodis turi būti įvykdytas.

59 Nes kuris ganytojas tarp jūsų, turėdamas daug avių, neprižiūri jų, kad neišibrautų vilkai ir nesurytų jo kaimenės? Ir štai, jei vilkas išibrauna į jo kaimenę, argi jis neišveja jo lauk? Taip, ir galiausiai, jei gali, sunaikina jį.

60 Ir dabar, sakau jums, kad gerasis ganytojas šaukia jus; ir jei klausysite jo balso, jis atves jus į savo kaimenę, ir jūs esate jo avys; ir jis įsako jums, kad neleistumėte jokiam plėšriam vilkui išibrauti tarp jūsų, idant nebūtumėte sunaikinti.

61 Ir dabar, aš, Alma, įsakau jums žodžiais „to, kuris įsakė man, kad stengtumėtės vykdyti žodžius, kuriuos jums kalbėjau.

62 Aš kalbu įsakymo forma jums, kurie priklausote bažnyčiai; o tiems, kurie nepriklausote bažnyčiai, kalbu kvietimo forma, sakydamas: ateikite ir

53a 1 Nef 19:7.
b RR Išdidumas.
c 2 Nef 28:11–14;
Mrn 8:36–39.
d Ps 62:11;
DS 56:16–18.

54a RR Pašventinimas.
55a Ps 109:15–16;
JokK 2:17;
Hel 6:39–40.
57a RR Gerasis ganytojas.
b Ezr 6:21; 9:1;

Neh 9:2; 2 Tes 3:6;
DS 133:5, 14.
c Paklšt 29:19;
Mor 6:7; DS 20:8.
58a RR Knyga, gyvenimo.
61a Al 5:44.

krikštykitės atgailai, kad jūs taip pat galėtumėt valgyti gyvybės „medžio vaisiaus.

6 SKYRIUS

Bažnyčia Zarahemloje išvalyta ir sutvarkyta. Alma išeina pamokslauti į Gideoną žemę. Apie 83 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar buvo taip, kad po to, kai Alma pabaigė kalbėti Zarahemlos mieste įsteigtos bažnyčios žmonėms, jis „išventino kunigus ir ^bvyresniusius, uždėdamas ant jų savo rankas pagal Dievo tvarką, kad pirmininkautų bažnyčiai ir ^dprižiūrėtų ją.

2 Ir buvo taip, kad kiekvienas, nepriklausantis bažnyčiai, kuris atgailavo dėl savo nuodėmių, buvo „krikštijamas atgailai ir priimamas į bažnyčią.

3 Ir taip pat buvo taip, kad kiekvienas, priklausantis bažnyčiai, kuris „neatgailavo dėl savo nelabumo ir nenusižemino prieš Dievą, – turiu galvoje tuos, kurie aukštinosi dėl savo širdžių ^bišdidumo, – tie buvo atmetami, o jų vardai buvo ^cištrinami, tad jų vardai nebebuvo priskaičiuojami prie teisiųjų vardų.

4 Ir taip jie pradėjo įvedinėti tvarką bažnyčioje Zarahemlos mieste.

5 Dabar, norėčiau, kad suprastumėt, jog Dievo žodis buvo

prieinamas visiems, tad niekam nebuvo atimama privilegija rinktis drauge klausytis Dievo žodžio.

6 Tačiau Dievo vaikams buvo įsakyta, kad jie dažnai rinktųsi drauge ir jungtųsi „pasninke ir karštoje maldoje dėl tų, kurie nepažinojo Dievo, sielų gerovės.

7 Ir dabar buvo taip, kad, davęs šiuos nurodymus, Alma išvyko iš jų, taip, iš bažnyčios, kuri buvo Zarahemlos mieste, ir perėjo į Sidono upės rytinę pusę, į Gideoną „slėnį, kur buvo pastatytas miestas, vadinamas Gideonu miestu, kuris buvo slėnyje, pavadintame Gideonu pagal vyrą, ^bnužudytą kalaviju Nehoro ranka.

8 Ir Alma nuėjo ir pradėjo skelbti Dievo žodį bažnyčiai, kuri buvo įsteigta Gideonu slėnyje, pagal jo tėvų pasakytą tiesos žodžio apreiškimą ir pagal pranašystės dvasią, buvusią jame, pagal „liudijimą Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, kuris ateis išpirkti savo žmonių iš jų nuodėmių, ir šventąją tvarką, pagal kurią jis buvo pašauktas. Ir taip parašyta. Amen.

Almos žodžiai, kuriuos jis pasakė žmonėms Gidone, pagal jo paties metraščių.

Tai aprašyta 7 skyriuje.

62a 1 Nef 8:10; 11:21–23.

6 1a RR Išventinti, iššventinimas.

b RR Vyresnysis.

c RR Rankų uždėjimas.

d DS 5:2:39.

2a RR Krikštas,

krikštyti.

3a Mzj 26:6.

b RR Išdidumas.

c Iš 32:33;

Mzj 26:36;

Al 1:24; 5:57–58.

RR Pašalinimas iš

bažnyčios, ekskomunikavimas.

6a RR Pasninkauti, pasninkavimas.

7a Al 2:20.

b Al 1:9.

8a Apr 19:10.

7 SKYRIUS

Kristus gimė iš Marijos. Jis atriškė mirties pančius ir nešė savo žmonių nuodėmes. Tie, kas atgailauja, krikštijasi ir vykdo įsakymus, turės amžinąjį gyvenimą. Nešvąra negali paveldėti Dievo karalystės. Nuolankumas, tikėjimas, viltis ir tikroji meilė yra būtini. Apie 83 m. prieš Kristaus gimimą.

Štai, mano mylimi broliai, kadangi man buvo leista ateiti pas jus, aš bandau „kalbėti jums savo kalba; taip, savo paties burna, kadangi tai pirmas kartas, kada aš prabilau į jus savo burnos žodžiais, nes buvau labai užsiėmęs^b teismo krasėje, turėjau daug darbo, tad negalėjau ateiti pas jus.

2 Ir nebūčiau galėjęs ateiti netgi dabar, šiuo metu, jei teismo krasė nebūtų „atiduota kitam, idant valdytų mano vietoje; ir Viešpats iš didelio gailestingumo leido ateiti pas jus.

3 Ir štai aš atėjau, didžiai vildamasis ir trokšdamas pamatyti, kad jūs nusižeminote prieš Dievą ir neatlyžote prašę jo malonės, pamatyti, kad esate nepriekaištingi jo akyse, pamatyti, kad nesate toje baisioje padėtyje, kurioje buvo mūsų broliai Zarahemloje.

4 Bet tebūna palaimintas Dievo vardas, kad jis leido man sužinoti, taip, suteikė man nepaprastai didelį džiaugsmą žinoti,

kad jie vėl pastatyti ant jo teismo kelio.

5 Ir tikiuosi sulig Dievo Dvasia, kuri yra manyje, kad taip pat džiaugsiuosi jumis; tačiau nenoriu, kad mano džiaugsmas jumis ateitų per tokią daugybę suspaudimų ir sielvarto, kuriuos patyriau dėl brolių Zarahemloje, nes štai mano džiaugsmas jais ateina, perbridus daug suspaudimų ir sielvarto.

6 Bet štai tikiuosi, kad jūs nesate tokie netikintys, kaip buvo jūsų broliai; tikiuosi, kad nesi aukštinate dėl savo širdžių išdidumo; taip, tikiuosi, kad širdimis neprisiršote prie turtų bei tuščių pasaulio dalykų; taip, tikiuosi, kad jūs negarbinatė „stabų, bet garbinatė tikrąjį ir^b gyvąjį Dievą ir žvelgiate ateitin su nesibaigiančiu tikėjimu, laukdami savo nuodėmių atleidimo, kuris įvyks.

7 Nes štai sakau jums: daug kas įvyks; ir štai, yra vienas dalykas, kuris svarbesnis už juos visus, – nes štai, nebetoli „laikas, kada Išpirkėjas gyvens ir ateis tarp savo žmonių.

8 Štai nesakau, kad jis ateis tarp mūsų savo gyvenimo mirtingoje palapinėje metu; nes štai, Dvasia man nesakė, kad taip bus. Dabar, kas dėl šito, aš nežinau; žinau tik tiek, kad Viešpats Dievas turi galią padaryti viską, kas yra pagal jo žodį.

9 Bet štai, Dvasia man pasakė tik tiek, sakydama: Šauk šitiems žmonėms, sakydamas: „Atgai-

7 1a Al 4:19.
b Mzj 29:42.
2a Al 4:16–18.

6a 2 Nef 9:37;
Hel 6:31.
b Dan 6:27.

7a Al 9:26.
9a Mt 3:2–4;
Al 9:25.

laukite ir paruoškite Viešpaties kelią, ir vaikščiokite jo takais, kurie yra tiesūs; nes štai prisiartino dangaus karalystė, ir Dievo Sūnus ^bateina ant žemės veido.

10 Ir štai jis ^agims iš ^bMarijos Jeruzalės žemėje, kuri yra mūsų protėvių ^cžemė, ir ji bus ^dmergelė, brangus ir išrinktas indas, kuris bus pridengtas šešėliu ir ^epradės Šventosios Dvasios galia, ir atves sūnų, taip, būtent Dievo Sūnų.

11 Ir jis eis, kęsdamas visokius skausmus ir ^asuspaudimus, ir gundymus; ir tai tam, kad galėtų išsipildyti žodis, sakantis: Jis paims ant savęs savo žmonių skausmus ir ligas.

12 Ir paims ant savęs ^amirtį, kad galėtų atišti mirties pančius, surišusius jo žmones; ir paims ant savęs jų silpnybes, kad jo vidus prisipildytų gailėstingumo, pagal kūną, kad jis savo kūnu sužinotų, kaip ^bpagelbėti savo žmonėms jų silpnybėse.

13 Dabar, Dvasia ^ažino viską; nepaisant to, Dievo Sūnus kenčia kūnu, kad ^bpaimtų ant savęs savo žmonių nuodėmes, kad savo išlaisvinimo galia ištrintų jų prasižengimus; ir dabar štai tai yra liudijimas, kuris yra manyje.

14 Dabar, sakau jums, kad jūs turite atgailauti ir ^aužgimti iš naujo; nes Dvasia sako, kad ne-

užgimę iš naujo, negalite paveldėti dangaus karalystės; todėl ateikite ir priimkite krikštą atgailai, kad jūsų nuodėmės būtų nuplautos, kad tikėtumėte Dievo Avinėlių, kuris paima pasaulio nuodėmes, kuris turi galią išgelbėti ir išvalyti nuo viso neteisumo.

15 Taip, sakau jums: ateikite ir nebijokite, ir palikite visas nuodėmes, kurios lengvai ^aapninka jus, kurios suriša jus sunaikinimui, taip, ateikite ir eikite, ir parodykite savo Dievui, kad esate pasiryžę atgailauti dėl savo nuodėmių ir sudaryti su juo sandorą, jog vykdysite jo įsakymus, ir paliudykite jam tai šią dieną įžengdami į krikšto vandenį.

16 Ir kas tik tai padarys ir nuo tol laikysis Dievo įsakymų, tas prisimins, kad aš sakau jam, taip, jis prisimins, kad aš pasakiau jam, jog jis turės amžinąjį gyvenimą, sulig Šventosios Dvasios, kuri liudija manyje, liudijimu.

17 Ir dabar, mano mylimi broliai, ar tikite tu? Štai sakau jums: taip, aš žinau, kad tikite; ir kad tikite tu, aš žinau per manyje esančios Dvasios pasireiškimą. Ir dabar, kadangi stiprus yra jūsų tikėjimas tu, taip, tu, ką pasakiau, didis yra mano džiaugsmas.

9b Mzj 3:5; 7:27; 15:1–2.

10a Iz 7:14; Lk 1:27.

b Mzj 3:8.

RR Marija, Jėzaus motina.

c 1 Met 9:3; 2 Met 15:9;

1 Nef 1:4;

3 Nef 20:29.

d 1 Nef 11:13–21.

e Mt 1:20; Mzj 15:3.

11a Iz 53:3–5; Mzj 14:3–5.

12a 2 Nef 2:8;

Al 12:24–25.

RR Nukryžiuavimas.

b Hbr 2:18; 4:15;

DS 62:1.

13a RR Dievas, Dievybė.

b Mzj 15:12.

RR Apmokėti, apmokėjimas.

14a RR Užgimęs iš naujo, užgimęs iš Dievo.

15a 2 Nef 4:18.

18 Nes kaip sakiau jums nuo pradžios, jog labai troškau, kad nebūtumėte toje baisioje padėtyje, kaip jūsų broliai, būtent tai aš ir pamačiau – kad mano troškimai išsipildė.

19 Nes aš suvokiu, kad einate teisumo takais; suvokiu, kad esate kelyje, kuris veda į Dievo karalystę; taip, suvokiu, kad tiesinate jo ^atakus.

20 Suvokiu, jog per jo žodžio liudijimą jums tapo žinoma, kad jis negali ^avaikščioti kreivais takais; ir jis nenukrypsta nuo to, ką pasakė; ir jame nėra net šešėlio pasisukimo iš dešinės į kairę, arba nuo to, kas teisinga į tai, kas neteisinga; taigi jo kelias – vienas amžinas ratas.

21 Ir jis negyvena ^anešventose šventyklose; ir nešvara ar kas nors nešvaraus negali būti priimta į Dievo karalystę; todėl sakau jums, kad ateis laikas, taip, ir tai bus paskutiniąją dieną, kad tas, kuris ^bnešvarus, pasiliks savo nešvarume.

22 Ir dabar, mano mylimi broliai, aš pasakiau jums tai, kad pažadinčiau jūsų pareigos Dievui jausmą, kad vaikščiutumėte nepriekaištingi priešais jį, kad vaikščiutumėte pagal šventąją Dievo tvarką, pagal kurią esate priimti.

23 Ir dabar, norėčiau, kad būtumėte ^anuolankūs, paklusnūs ir švelnūs; lengvai priprašomi;

pilni kantrybės ir didžio kantrumo; būdami susivaldantys visame; visuomet stropiai besilaikantys Dievo įsakymų; prašantys visko, ko tik jums reikia, tiek dvasinių, tiek ir laikinųjų dalykų; visuomet gražinantys padėkas Dievui už viską, ką gaunate.

24 Ir žiūrėkite, kad turėtumėte ^atikėjimą, viltį ir tikrąją meilę, ir tada visuomet būsite pertekę gerais darbais.

25 Ir tegul Viešpats laimina jus ir išsaugo jūsų apdarus be dėmės, kad galiausiai būtumėte atvesti atsisėsti su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu, ir šventaisiais pranašais, kurie tik kada nors yra gyvenę nuo pasaulio pradžios, vilkėdami apdarus be dėmės, kaip kad jų apdarai yra ^abe dėmės, dangaus karalystėje, kad daugiau nebeišeitumėte lauk.

26 Ir dabar, mano mylimi broliai, aš kalbėjau šiuos žodžius jums pagal Dvasią, kuri liudija manyje; ir mano siela nepaprastai džiūgauja dėl nepaprasto stropumo ir dėmesio, kurį skyrėte mano žodžiui.

27 Ir dabar, tebūna Dievo ^aramybė ant jūsų ir ant jūsų namų ir žemių, ir ant jūsų kaimenių ir bandų, ir viso, ką turite, jūsų moterų ir vaikų, sulig jūsų tikėjimu ir gerais darbais, nuo šiol ir per amžius. Ir taip aš kalbėjau. Amen.

19a Mt 3:3.

20a 1 Nef 10:19;
Al 37:12; DS 3:2.

21a 1 Kor 3:16–17; 6:19;
Mzj 2:37;
Al 34:36.

b 1 Nef 15:33–35;
2 Nef 9:16;
Mrm 9:14; DS 88:35.

23a RR Pažeminti,
nusižeminimas,
nuolankumas.

24a 1 Kor 13:1–13;
Etr 12:30–35;
Mor 7:33–48.

25a 2 Pet 3:14.
27a RR Ramybė, taika.

8 SKYRIUS

Alma pamokslauja ir krikštija Meleke. Amonihe jis atmetamas ir iškeliauja. Angelas įsako jam grįžti ir šaukti atgailą žmonėms. Jį priima Amulekas, ir jie abu pamokslauja Amonihe. Apie 82 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar buvo taip, kad Alma sugrižo iš Gideono „žemės, mokęs Gideono žmones daugelio dalykų, kurie negali būti užrašyti, įvedęs tvarką bažnyčioje, kaip jis prieš tai padarė Zarahemlos žemėje, taip, jis sugrižo į savo nuosavus namus prie Zarahemlos pasiilsėti nuo darbų, kuriuos padarė.

2 Ir taip pasibaigė devintieji teisėjų valdžios Nefio žmonėms metai.

3 Ir buvo taip, kad teisėjų valdžios Nefio žmonėms dešimtųjų metų pradžioje Alma išvyko iš ten ir nukeliavo į Meleko žemę Sidono „upės vakarinėje pusėje, vakaruose prie tyrų pakraščio.

4 Ir jis pradėjo mokyti žmones Meleko žemėje pagal „šventąją Dievo tvarką, pagal kurią buvo pašauktas; ir pradėjo mokyti žmones visoje Meleko žemėje.

5 Ir buvo taip, kad žmonės atėjo pas jį iš visų žemės, esančios tyrų pusėje, pakraščiu. Ir jie buvo krikštijami visoje toje žemėje.

6 Taigi baigęs savo darbą Meleke, jis išvyko iš ten ir ke-

liavo trijų dienų kelionę į šiaurę nuo Meleko žemės; ir jis atėjo į miestą, kuris vadinosi Amonihu.

7 Dabar, toks buvo Nefio žmonių paprotys – pavadinti savo žemes ir miestus, ir kaimus, taip, netgi mažus kaimelius pagal vardą to, kuris pirmas apsigyveno juose; ir taip buvo su Amoniho žeme.

8 Ir buvo taip, kad Alma, atėjęs į Amoniho miestą, pradėjo skelbti jiems Dievo žodį.

9 Dabar, Šetonas buvo smarkiai „užvaldęs Amoniho miesto žmonių širdis; todėl jie nenorėjo klausyti Almos žodžių.

10 Tačiau Alma daug „darbovosi dvasioje, ^bgrumdamas su Dievu ^ckarštoje maldoje, idant jis išlietų savo Dvasios ant žmonių, kurie buvo mieste; kad jis taip pat suteiktų jam galimybę pakrikštyti juos atgailai.

11 Tačiau jie užkietino savo širdis, sakydami jam: Štai, mes žinome, kad tu esi Alma; ir žinome, kad esi aukštasis kunigas bažnyčios, kurią įsteigė daugelyje šios žemės dalių pagal jūsų tradiciją; o mes nesame tavo bažnyčios ir netikime tokiomis kvailomis tradicijomis.

12 Ir dabar, mes žinome: kadangi nesame iš tavo bažnyčios, mes žinome, jog tu neturi galios mums; ir tu perdavei teismo krasę „Nefihui; todėl tu nesi mums vyriausiasis teisėjas.

13 Dabar, kai žmonės tai

8 1a Al 2:20; 6:7.

3a Al 16:6–7.

4a DS 107:2–4.

RR Melchizedeko

kunigystė.

9a 2 Nef 28:19–22;

DS 10:20.

10a Al 17:5.

b En 1:1–12.

c 3 Nef 27:1.

RR Malda.

12a Al 4:20.

pasakė ir pasipriešino visiems jo žodžiams, ir jį užgauliojo, ir spjaudė į jį, ir padarė, kad jis būtų išmestas iš jų miesto, jis išvyko iš ten ir leidosi miesto, kuris vadinosi Aaronas, link.

14 Ir kada jis ten keliavo, prislėgtas sielvarto, brisdamas per dideles „kančias ir sielos skausmą dėl Amoniho miesto žmonių nelabumo, buvo taip, kad Almai esant taip prislėgtam sielvarto, štai jam pasirodė Viešpaties ^bangelas, sakydamas:

15 Palaimintas tu, Alma; todėl pakelk savo galvą ir džiūgauk, nes turi rimtą priežastį džiūgauti, nes tu ištikimai laikeisi Viešpaties įsakymų nuo to laiko, kai iš jo gavai savo pirmąją žinią. Štai, aš esu tas, kuris ją tau „perdavė.

16 Ir štai aš esu pasiųstas įsakyti tau, kad sugrįžtum į Amoniho miestą ir vėl pamokslautum miesto žmonėms; taip, pamokslauk jiems. Taip, sakyk jiems, kad jeigu jie neatgailaus, Viešpats Dievas juos „sunaikins.

17 Nes štai šiuo metu jie tariasi sunaikinti tavo žmonių laisvę (nes taip sako Viešpats), kas prieštarauja nuostatomis ir potvarkiams, ir įsakymams, kuriuos jis davė savo žmonėms.

18 Dabar buvo taip, kad gavęs žinią iš Viešpaties angelo, Alma skubiai sugrįžo į Amoniho žemę. Ir jis įėjo į miestą kitu keliu, taip, keliu, kuris yra Amoniho miesto pietuose.

19 Ir kai įėjo į miestą, jis buvo išalkęs ir tarė vienam vyrui: Ar neduotum nuolankiam Dievo tarnui ko nors užvalgyti?

20 Ir vyras atsakė jam: Aš esu nefitas ir žinau, kad esi šventas Dievo pranašas, nes tu esi tas vyras, apie kurį regėjime „angelas sakė: Tu priimsi. Todėl eime į mano namus ir aš suteiksiu tau savo maisto; ir aš žinau, kad tu būsi palaiminimas man ir mano namams.

21 Ir buvo taip, kad vyras priėmė jį į savo namus; ir vyras buvo vardu „Amulekas; ir jis atnešė duonos bei mėsos ir padėjo priešais Alma.

22 Ir buvo taip, kad Alma valgė duonos ir pasisotino; ir jis „palaimino Amuleką bei jo namus ir išreiškė dėkingumą Dievui.

23 Ir pavalgęs ir pasisotinęs, jis tarė Amulekui: Aš – Alma ir esu Dievo bažnyčios visoje šioje žemėje „aukštasis kunigas.

24 Ir štai aš buvau pašauktas skelbti Dievo žodį tarp visų šitų žmonių pagal apreiškimo ir pranašystės dvasią; ir aš buvau šitoje žemėje, ir jie nenorėjo manęs priimti, bet „išmetė mane lauk, ir aš buvau beatgrėžias nugara šitai žemei amžiams.

25 Bet štai man buvo įsakyta grįžti atgal ir pranašauti šitiems žmonėms, taip, ir liudyti prieš juos apie jų nedorybes.

26 Ir dabar, Amulekai, kadangi mane pamaitinai ir priėmei, esi palaimintas; nes aš buvau išal-

14a RR Pasipriešinimas.
b Al 10:7–10, 20.
RR Angelai.
15a Mzj 27:11–16.

16a Al 9:12, 18, 24.
20a Al 10:7–9.
21a RR Amulekas.
22a Al 10:11.

23a Al 5:3, 44, 49;
13:1–20.
24a Al 8:13.

kęs, kadangi pasninkavau daug dienų.

27 Ir Alma daug dienų išbuvo pas Amuleką prieš pradėdamas pamokslauti šitiems žmonėms.

28 Ir buvo taip, kad šių žmonių nedorybės dar labiau išaugo.

29 Ir Almai atėjo žodis, sakantis: Eik; ir taip pat sakyk mano tarnui Amulekui: Eik ir pranašauk šitiems žmonėms, sakydamas: „Atgailaukite, nes Viešpats taip sako: Jei neatgailausite, aš aplankysiu šitą liaudį savo pyktyje; taip, ir savo nuožmaus pykčio nenugrėšiu.

30 Ir Alma, ir taip pat Amulekas, išėjo tarp žmonių skelbti jiems Dievo žodžių; ir jie buvo pilni Šventosios Dvasios.

31 Ir jie turėjo duotą jiems „galia, tokią, kad negalėjo būti uždaryti požemiuose; ir joks vyras negalėjo jų nužudyti; tačiau jie nepanaudojo savo galios, kol nebuvo surišti virvėmis ir įmesti į kalėjimą. Dabar, tai buvo padaryta, kad Viešpats per juos galėtų apreikšti savo galia.

32 Ir buvo taip, kad jie išėjo ir pradėjo pamokslauti ir pranašauti žmonėms sulig dvasia ir galia, kurią Viešpats davė jiems.

Žodžiai Almos ir taip pat žodžiai Amuleko, paskelbti žmonėms, buvusiems Amonihio žemėje. Jie įmetami į kalėjimą ir išlaisvinami juose esančia

stebuklinga Dievo galia; visa tai – pagal Almos metraščių.

Tai aprašyta nuo 9 iki 14 skyriaus imtinai.

9 SKYRIUS

Alma įsako Amonihio žmonėms atgailauti. Paskutinėmis dienomis Viešpats bus gailėstingas lamani-tams. Jei nefitai atsižadės šviesos, jie bus sunaikinti lamanitų. Dievo Sūnus netrukus ateis. Jis išpirks tuos, kurie atgailauja, yra pakrikštyti ir tiki jo vardą. Apie 82 m. prieš Kristaus gim.

Ir vėl, kadangi man, Almai, Dievo buvo įsakyta pasiimti Amuleką ir išeiti bei vėl pamokslauti šitiems žmonėms, kitaip sakant, žmonėms, kurie buvo Amonihio mieste, buvo taip, jog man pradėjus jiems pamokslauti, jie ėmė ginčytis su manimi, sakydami:

2 Kas tu toks? Ar manai, kad patikėsime „vieno vyro liudijimu, net jei jis mums pamokslautų, kad žemė praeis?

3 Dabar, jie nesuprato žodžių, kuriuos kalbėjo; nes jie nežinojo, kad žemė praeis.

4 Ir jie taip pat sakė: Mes netikėsime tavo žodžiais, net jei pranašautum, kad šis didis miestas bus sunaikintas per „vieną dieną.

5 Dabar, jie nežinojo, kad Dievas gali padaryti tokius nuostabius darbus, nes jie buvo

29a Al 9:12, 18.
RR Atgailauti,
atgaila.

31a 1 Nef 1:20.
b Al 14:17–29.
9 2a Pak 1st 17:6.

4a Al 16:9–10.

kietasirdžiai ir kietasprandžiai žmonės.

6 Ir jie sakė: „Kas per vienas yra tas Dievas, kad tarp šitų žmonių siunčia ^btik vieną įgalio-tą vyrą skelbti jiems tiesą apie tokius didžius ir nuostabius dalykus?

7 Ir jie žengė į priekį, kad su-čiuptų mane; bet štai jie to nepa-darė. Ir aš drąsiai stovėjau, kad skelbčiau jiems, taip, aš drąsiai liudijau jiems, sakydamas:

8 Štai, o jūs, nelaba ir iškrypusi „karta, kaipgi jūs pamiršote savo tėvų tradiciją; taip, kaip greitai jūs užmiršote Dievo įsakymus.

9 Argi neatsimenate, kad mū-sų tėvas Lehis buvo išvestas iš Jeruzalės Dievo „ranka? Argi neatsimenate, kad jie visi buvo jo vedami per tyrus?

10 Ir argi jūs taip greitai užmiršote, kiek daug kartų jis išvadavo mūsų tėvus iš jų prie-šų rankų ir apsaugojo juos nuo sunaikinimo būtent jų pačių brolių rankomis?

11 Taip, ir jei ne jo neprilygs-tama jėga, gailėstingumas ir didis kantrumas mums, mes neišvengiamai būtume iškirsti nuo žemės veido daug anksčiau šio laikmečio ir galbūt paskirti „begalinės nelaimės ir vargo būsenai.

12 Štai dabar sakau jums, kad jis įsako jums atgailauti; ir jei neatgailaujate, jokiū būdu nega-lite paveldėti Dievo karalystės.

Bet štai tai dar ne viskas – jis įsakė jums atgailauti, arba jis visiškai „išnaikins jus nuo žemės veido; taip, jis aplankys jus pyktyje, ir savo ^bnuožmaus pykčio jis nenugręš.

13 Štai argi neatsimenate žo-džių, kuriuos jis pasakė Lehiui, sakydamas: „Kiek laikysitės mano įsakymų, tiek klestėsite žemėje? Ir dar pasakyta: Kiek nesilaikysite mano įsakymų, tiek būsite atkertami nuo Vieš-paties akivaizdos.

14 Dabar, norėčiau, kad atmin-tumėt, jog kadangi lamanitai nesilaikė Dievo įsakymų, jie buvo „atkirsti nuo Viešpaties akivaizdos. Dabar mes matome, kad Viešpaties žodis pasitvir-tino šituo atžvilgiu, ir lamanitai buvo iškirsti iš jo akivaizdos nuo savo prasižengimų šioje žemėje pradžios.

15 Tačiau, sakau jums, kad teismo dieną jiems bus „pakenčiamiau negu jums, jei pasilik-site savo nuodėmėse, taip, ir netgi šiame gyvenime jiems bus pakenčiamiau negu jums, jei neatgailausite.

16 Nes yra daug pažadų, kurie „ištiesti lamanitams; nes tai dėl savo tėvų ^btradicijų jie liko „neži-nojimo būsenoje; todėl Viešpats bus gailėstingas jiems ir „pratęs jų egzistavimą šioje žemėje.

17 Ir tam tikrame laikmetyje jie bus „atvesti patikėti jo žodžiu ir sužinoti apie jų tėvų tradici-

6a Iš 5:2; Mzj 11:27;
Moz 5:16.
b Al 10:12.
8a Al 10:17–25.
9a 1 Nef 2:1–7.
11a Mzj 16:11.

12a Al 8:16; 10:19, 23, 27.
b Al 8:29.
13a 2 Nef 1:20; Mzj 1:7;
Al 37:13.
14a 2 Nef 5:20–24;
Al 38:1.

15a Mt 11:22, 24.
16a Al 17:15.
b Mzj 18:11–17.
c Mzj 3:11.
d Hel 15:10–12.
17a En 1:13.

jų klaidingumą; ir daugelis iš jų bus išgelbėti, nes Viešpats bus gailestingas visiems, kurie ^bšaukiasi jo vardo.

18 Bet štai sakau jums, kad jei užsispirsite savo nelabume, tai jūsų dienos šioje žemėje nebus pratęstos, nes ^alamanitai bus pasiūsti ant jūsų; ir jei neatgailausite, jie ateis tuo metu, kai nesitikėsite, ir būsite aplankyti ^bvisišku sunaikinimu; ir tai bus dėl Viešpaties nuožmaus ^cpykčio.

19 Nes jis neleis jums, kad gyventumėte savo nedorybėse, idant sunaikintumėte jo žmones. Sakau jums: ne; jis greičiau leis, kad lamanitai ^asunaikintų visus jo žmones, kurie vadinami Nefio žmonėmis, jei atsitiktų taip, kad jie ^bįpultų į nuodėmes ir prasižengimus po to, kai Viešpats, jų Dievas, davė jiems tiek daug šviesos ir pažinimo;

20 taip, po to, kai jie buvo tokia didžiai Viešpaties globojama liaudis; taip, po to, kai buvo globojama labiau už bet kurią kitą tautą, giminę, liežuvį ar liaudį, po to, kai viskas buvo ^aatskleista jiems pagal jų troškimus ir jų tikėjimą, ir maldas, apie tai, kas buvo ir kas yra, ir kas bus;

21 aplankyti Dievo Dvasios; kalbėję su angelais ir girdėję jiems kalbantį Viešpaties balsą; ir turėdami pranašystės dvasią ir apreiškimo dvasią, ir taip pat daug dovanų: kalbėjimo liežu-

viais dovaną ir pamokslavimo dovaną, ir Šventosios Dvasios dovaną, ir ^avertimo dovaną;

22 taip, ir po to, kai buvo Dievo ^aišgelbėti iš Jeruzalės žemės Viešpaties ranka; išgelbėti nuo bado ir nuo ligų, ir visokių įvairių rūšių negalių; ir sustiprinti mūšyje, idant nebūtų sunaikinti; vėl ir vėl išvedami iš ^bvergijos ir saugomi bei apsaugomi iki dabar; ir Viešpats jiems davė sėkmę, kol jie visko praturtėjo.

23 Ir dabar, štai sakau jums, kad jei šie žmonės, kurie gavo tiek daug palaiminimų iš Viešpaties rankos, prasižengtų priešingai jų turimai šviesai ir žinojimui, sakau jums, kad jei būtų taip, jog jie įpultų į prasižengimą, tai lamanitams būtų žymiai ^apakenčiamiau negu jiems.

24 Nes štai, Viešpaties ^apažadai ištiesti lamanitams, bet ne jums, jeigu prasižengiate; nes argi Viešpats aiškiai nepažadėjo ir tvirtai nepareiškė, kad jei maištausite prieš jį, tai būsite visiškai išnaikinti nuo žemės veido?

25 Ir dabar, tam, kad nebūtumėte sunaikinti, Viešpats pasiuntė savo angelą aplankyti daugelį jo žmonių, skelbiantį jiems, kad jie turi eiti ir karštai šaukti šitiems žmonėms, sakydami: ^aAtgailaukite, nes prisirtino dangaus karalystė.

26 Ir ^anedaugeliui dienų praėjus, Dievo Sūnus ateis savo šlovėje; ir jo šlovė bus šlovė

17b Al 38:5; DS 3:8.

18a Al 16:2–3.

b Al 16:9.

c Al 8:29.

19a 1 Nef 12:15, 19–20;

Al 45:10–14.

b Al 24:30.

20a RR Apreiškimas.

21a Om 1:20;

Mzj 8:13–19;

28:11–17.

22a 2 Nef 1:4.

b Mzj 27:16.

23a Mt 11:22–24.

24a 2 Nef 30:4–6;

DS 3:20.

25a Al 7:9; Hel 5:32.

26a Al 7:7.

Tėvo ^bViengimio, pilno ^cmalonės, teisybės ir tiesos, pilno kantrybės, ^dgailėstingumo ir didžio kantrumo, greito ^eišgirsti savo žmonių šauksmus ir atsakyti į jų maldas.

27 Ir štai jis ateina ^aišpirkti tuos, kurie ^bkrikštysis atgailai, per tikėjimą jo vardu.

28 Todėl paruoškite Viešpaties kelią, nes priartėjo laikas, kada visi žmonės pjaus atlyginimą už savo ^adarbus pagal tai, kokie jie buvo, – jei buvo teisūs, jie ^bpjaus savo sielų išgelbėjimą sulig Jėzaus Kristaus galia ir išlaisvinimu; ir jei jie buvo pikti, jie pjaus savo sielų ^cpasmerkimą sulig velnio galia ir nelaisve.

29 Dabar štai tai yra angelo balsas, šaukiantis šitiems žmonėms.

30 Ir dabar, ^amylimi mano broliai, nes jūs esate mano broliai ir turite būti mylimi, ir turite nešti darbus, atitinkančius atgailą, matydami, kad jūsų širdys buvo didžiai užkietintos prieš Dievo žodį, ir matydami, kad esate ^bpaklydę ir nupuolę žmonės.

31 Dabar buvo taip, kad man, Almai, pasakius šituos žodžius, štai žmonės pyko ant manęs, kad pasakiau jiems, jog jie kietasirdžiai ir ^akietasprandžiai žmonės.

32 Ir taip pat, kadangi pasakiau jiems, kad jie buvo paklydę

ir nupuolę žmonės, jie pyko ant manęs ir kėsinosi mane sučiupti, idant galėtų įmesti į kalėjimą.

33 Bet buvo taip, kad Viešpats neleido jiems tuo metu manęs suimti ir įmesti į kalėjimą.

34 Ir buvo taip, kad Amulekas išėjo į priekį ir atsistojo, ir taip pat pradėjo jiems pamokslauti. Ir dabar, ne visi Amuleko ^ažodžiai užrašyti, tačiau dalis jo žodžių užrašyta šitoje knygoje.

10 SKYRIUS

Lehis kilo iš Manaso. Amulekas papasakoja apie angelo įsakymą pasirūpinti Alma. Žmonių pasigailima dėl teisųjų maldu. Neteisūs teisininkai ir teisėjai padeda tautos sunaikinimo pamatą. Apie 82 m. prieš Kristaus gim.

DABAR, štai tie ^ažodžiai, kuriuos ^bAmulekas skelbė žmonėms, buvusiems Amoniho žemėje, sakydamas:

2 Aš esu Amulekas; esu sūnus Gidono, kuris buvo sūnus Izmaelio, kuris buvo Aminadžio palikuonis; ir tai buvo tas pats Aminadis, kuris išaiškino užrašą ant šventyklos sienos, užrašytą Dievo pirštu.

3 O Aminadis buvo palikuonis Nefio, kuris buvo sūnus Lehio, atėjusio iš Jeruzalės žemės, kuris buvo palikuonis ^aManaso, kuris

26b RR Viengimis.

c RR Malonė.

d RR Gailėstingumas, gailėstingas.

e Paklįst 26:7.

27a RR Išpirkti, išpirktas, išpirkimas.

b RR Krikštas, krikštyti.

28a DS 1:10; 6:33.

b Ps 7:17.

c RR Pasmerkta, pasmerkumas.

30a 1 Jn 4:11.

b Al 12:22.

31a 2 Nef 25:28;

Mzj 3:14.

34a Al 10.

10 1a Al 9:34.

b Al 8:21–29.

3a Pr 41:51; 1 Met 9:3.

buvo sūnus ^bJuozapo, kuris savo brolių rankomis buvo ^cparduotas į Egiptą.

4 Ir štai taip pat aš esu vyras, turintis gerą vardą tarp visų, kurie pažįsta mane; taip, ir štai, aš turiu daug giminaičių ir ^adraugų ir taip pat savo darbštumu išsigijau daug turtų.

5 Tačiau nepaisant viso to, aš niekada daug nežinojau apie Viešpaties kelius ir jo ^aslėpinius, ir nuostabią galią. Aš pasakiau, kad niekada daug nežinojau apie tai; bet štai, aš klystu, nes mačiau daug jo slėpinių ir jo nuostabią galią; taip, būtent apsaugant šių žmonių gyvybes.

6 Tačiau aš užkietinau savo širdį, nes buvau daug kartų ^ašaukiamas, bet nenorėjau ^bgirdėti; taigi aš žinojau apie tai, tačiau nenorėjau žinoti; taigi toliau maištavau prieš Dievą dėl savo širdies nelabumo netgi iki šio septinto mėnesio ketvirtos dienos dešimtaisiais teisėjų valdžios metais.

7 Man keliaujant aplankyti labai artimą giminaitį, štai man pasirodė Viešpaties ^aangelas ir tarė: Amulekai, sugrįžk į savo namus, nes tu pamaitinsi Viešpaties pranašą; taip, šventą vyrą, kuris yra išrinktas Dievo vyras; nes jis daug dienų ^bpasninkavo dėl šių žmonių nuodėmių ir yra išalkęs, ir tu ^cpriimsi jį į savo namus ir pamaitinsi jį, ir jis palaimins tave ir tavo namus;

ir Viešpaties palaiminimas bus ant tavęs ir tavo namų.

8 Ir buvo taip, kad aš paklausau angelo balsui ir pasukau savo namų link. Ir man einant ten link, aš radau tą ^avyrą, apie kurį angelas man sakė: Tu priimsi į savo namus. Ir štai, tai buvo šitas vyras, kuris jums kalbėjo apie Dievo dalykus.

9 Ir angelas pasakė man, kad jis yra ^ašventas vyras; taigi aš žinau, kad jis šventas vyras, kadangi tai pasakė Dievo angelas.

10 Ir dar, aš žinau, kad tai, apie ką jis liudijo, yra tikra; nes štai, sakau jums, kad kaip Viešpats gyvas, lygiai taip jis atsiuntė savo ^aangelą, kad atskleistų man tai; ir tai jis padarė, kol šis Alma ^bgyveno mano namuose.

11 Nes štai jis ^apalaimino mano namus, palaimino mane ir mano moteris, ir mano vaikus, ir mano tėvą, ir mano giminaičius, taip, tikrai visą mano giminę jis palaimino, ir pagal jo pasakytus žodžius ant mūsų buvo Viešpaties palaiminimas.

12 Ir dabar, Amulekui ištarus šituos žodžius, žmonės pradėjo stebėtis, matydami, kad buvo ^adaugiau negu vienas liudytojas, kuris liudijo apie tai, kuo jie buvo kaltinami, ir taip pat apie tai, kas įvyks, pagal pranašystės dvasią, kuri buvo juose.

13 Nepaisant to, tarp jų buvo tokių, kurie sumanė klausinėti

3b RR Juozapas, Jokūbo sūnus.

c Pr 37:29–36.

4a Al 15:16.

5a RR Dievo slėpiniai.

6a Al 5:37.

b DS 39:9.

7a Al 8:20.

b Al 5:46; 6:6.

RR Pasninkauti, pasninkavimas.

c ApD 10:30–35.

8a Al 8:19–21.

9a RR Šventas.

10a Al 11:30–31.

b Al 8:27.

11a Al 8:22.

12a Al 9:6.

juos, kad savo gudriomis "pinklėmis sugautų juos jų žodžiuose, kad surastų liudijimą prieš juos, kad galėtų perduoti juos savo teisėjams, kad jie būtų teisiami pagal įstatymą ir kad būtų nužudyti arba įmesti į kalėjimą už nusikaltimą, kurį jie galėtų parodyti kaip neva jų padarytą arba paliudyti prieš juos.

14 Dabar, tie vyrai, kurie kėsinosi juos sunaikinti, buvo "teisininkai, pasamdyti arba paskirti žmonių, kad vykdytų įstatymą teismų metu, kitaip sakant, nagrinėjant žmonių nusikaltimų bylas priešais teisėjus.

15 Dabar, šitie teisininkai buvo išmokę visokių žmogiškų suktybių ir gudrybių; ir tai įgalino juos būti savo profesijos meistras.

16 Ir buvo taip, jog jie ėmė klausinėti Amuleką, kad tuo būdu priverstų jį susikirsti savo žodžiuose, kitaip sakant, prieštarauti žodžiams, kuriuos jis kalbės.

17 Dabar, jie nežinojo, kad Amulekas gali žinoti jų planus. Bet buvo taip, jog jiems pradėjus jį klausinėti, jis "suvokė jų mintis ir tarė jiems: O jūs, nelaba ir iškrypusi ^bkarta, jūs teisininkai ir veidmainiai, nes dedate velnio pamatus; nes spendžiate "spąstus ir pinkles Dievo šventiesiems sugauti.

18 Jūs kuriate planus, kad

"iškraipytumėte teisiųjų kelius ir užsitrauktumėte Dievo rūstybę ant savo galvų, netgi iki visiško šios liaudies sunaikinimo.

19 Taip, gerai sakė Mozijas, mūsų paskutinis karalius, kai ketino perduoti karalystę, ir neturėdamas nė vieno, kam ją perduoti, patvarkė, kad jo žmonės būtų valdomi savo pačių balsavimu; taip, gerai jis sakė, jog jei ateis toks laikas, kada šios liaudies balsas "pasirinks nedorybę, tai yra, jei ateis toks laikas, kada ši liaudis įpuls į prasižengimą, jie bus pribrendę sunaikinimui.

20 Ir dabar aš sakau jums, kad gerai Viešpats teisia pagal jūsų nedorybes; gerai jis šaukia šitai liaudžiai savo "angelų balsu: Atgailaukite, atgailaukite, nes prisiartino dangaus karalystė.

21 Taip, gerai jis šaukia savo angelų balsu: Aš "nužengsiu tarp savo žmonių su teisybe ir teisingumu savo rankose.

22 Taip, ir aš sakau jums, kad jei ne "maldos teisiųjų, kurie dabar yra šitoje žemėje, tai jūs netgi dabar būtumėt aplankyti visišku sunaikinimu, tačiau ne ^btvanu, kaip tai buvo žmonėms Nojaus dienomis, bet badu, maru ir kalaviju.

23 Bet būtent teisiųjų "maldų dėka jūsų pasigailėta; todėl jei išmesite teisiuosius iš savo tarpo, tada Viešpats nesulaikys

13a Al 11:21.

14a Al 10:24; 11:20–21;
14:18.

17a Al 12:3; 20:18, 32;
DS 6:16.

^b Mt 3:7; Al 9:8.

^c DS 10:21–27.

18a ApD 13:10.

19a Mzj 29:27;

Al 2:3–7;

Hel 5:2.

20a Al 8:14–16; 13:22.

21a Mzj 13:34.

22a Jok 5:16;

Mzj 27:14–16.

^b Pr 8:21;

3 Nef 22:8–10.

RR Tvanas Nojaus
laikais.

23a RR Malda.

savo rankos; bet nuožmiame pyktyje jis išeis prieš jus; tada būsite ištikti badu ir maru, ir kalaviju; ir šis ^bmetas greitai prisiartins, jeigu neatgailausite.

24 Ir dabar buvo taip, kad žmonės dar labiau supyko ant Amuleko ir šaukė, sakydami: Šis vyras burnoja prieš mūsų įstatymus, kurie teisingi, ir mūsų išmintingus teisininkus, kuriuos išsirinkome.

25 Bet Amulekas ištiesė savo ranką ir garsiau šaukė jiems, sakydamas: O jūs, nelaba ir iškrypusi karta, kodėl Šėtonas taip stipriai užvaldė jūsų širdis? Kodėl pasiduodate jam, kad jis turėtų galios jums jūsų akims „apakinti, kad nesuprastumėt sakomų žodžių pagal jų tiesą“?

26 Nes štai argi aš liudijau prieš jūsų įstatymą? Jūs nesuprantate; jūs sakote, kad kalbėjau prieš jūsų įstatymą; bet aš nekalbėjau prieš, o kalbėjau už jūsų įstatymą, jūsų pasmerkimui.

27 Ir dabar štai sakau jums, kad jūsų „teisininkų ir teisėjų neteisumas pradeda dėti šitos liaudies sunaikinimo pamatą.

28 Ir dabar buvo taip, jog Amulekui ištarus šiuos žodžius, žmonės šaukė prieš jį, sakydami: Dabar mes žinome, kad šis vyras yra velnio vaikas, nes jis „melavo mums; nes kalbėjo prieš mūsų įstatymą. Ir dabar jis sako, kad nekalbėjo prieš jį.

29 Ir be to, jis burnoja prieš mūsų teisininkus ir teisėjus.

30 Ir buvo taip, kad teisininkai

įsidėjo tai į širdis, kad prisimintų tai prieš jį.

31 Ir ten tarp jų buvo toks vienas, vardu Ziezromas. Dabar, jis buvo pirmas „kaltinti Amuleką ir Alma, būdamas vienas iš labiausiai prityrusių tarp jų, turintis daug reikalų su žmonėmis.

32 Dabar, šitų teisininkų tikslas buvo gauti pelną; ir jie gaudavo pelną pagal darbą.

11 SKYRIUS

Aprašyta nefitų piniginių sistema. Amulekas žodžiu kovoja su Ziezromu. Kristus neišgelbės žmonių jų nuodėmėse. Tik tie, kurie paveldi dangaus karalystę, yra išgelbėti. Visi žmonės prisikels nemirtingi. Nėra mirties po prikėlimo. Apie 82 m. prieš Kristaus gim.

DABAR, Mozijo įstatyme buvo tai, kad kiekvienas vyras, kuris buvo įstatyminis teisėjas, arba tie, kas buvo paskirti būti teisėjais, turėtų gauti užmokestį pagal laiką, kurį jie dirbo, teisdami atvestuosius prieš juos teismui.

2 Dabar, jei žmogus būdavo skolingas kitam ir nesumokėdavo to, ką buvo skolingas, tai jis būdavo apskundžiamas teisėjui; o teisėjas panaudodavo valdžią ir pasiūsdavo pareigūnus, kad žmogus būtų atvestas priešais jį; ir jis teisdavo žmogų pagal įstatymą ir įkalčius, kurie būdavo pateikiami prieš jį, ir taip žmogus būdavo priverčiamas sumokėti tai, ką buvo skolingas,

23b Al 34:32–35.

25a 2 Kor 4:4; Al 14:6.

27a Lk 11:45–52.

28a Al 14:2.

31a Al 11:20–36.

arba jo nuosavybė būdavo atimama, arba jis būdavo išvejamas iš žmonių tarpo kaip vagis ir plėšikas.

3 Ir teisėjas gaudavo savo užmokestį pagal laiką – seniną aukso už dieną, arba senumą sidabro, kas lygu seninui aukso; ir tai pagal Mozijo duotą įstatymą.

4 Dabar, štai jų įvairių aukso ir sidabro vienetų pavadinimai pagal jų vertę. Ir šie pavadinimai duoti nefitų, nes jie neskaičiavo vertės taip, kaip žydai Jeruzalės žemėje; ir nematavo kaip žydai; bet jie keitė vertinimą ir matavimą pagal žmonių nuomonę bei aplinkybes kiekvienoje kartoje iki teisėjų valdymo; o šituos „įvedė karalius Mozijas.

5 Dabar įvertinimas yra toks: seninas aukso, seonas aukso, šumas aukso ir limnas aukso.

6 Senumas sidabro, amnoras sidabro, ezromas sidabro ir ontis sidabro.

7 Senumas sidabro buvo tolygus seninui aukso ir kiekvienas iš jų – saikui miežių.

8 Dabar, seono aukso kiekis buvo dvigubos senino vertės.

9 Ir šumas aukso buvo dvigubos seono vertės.

10 Ir limnas aukso buvo lygus jų visų vertei.

11 Ir amnoras sidabro buvo tolygus dviems senumams.

12 Ir ezromas sidabro buvo tolygus keturiems senumams.

13 Ir ontis buvo tolygus jiems visiems.

14 Dabar, štai jų įvertinimo mažesniųjų dydžių vertės:

15 Šiblonas yra pusė senumo; todėl šiblonas – už pusę saiko miežių.

16 Ir šiblumas yra pusė šiblono.

17 Ir lėjus yra pusė šiblumo.

18 Dabar, štai jų dydis, pagal jų įvertinimą.

19 Dabar, antionas aukso lygus trims šiblonams.

20 Dabar, tai buvo su vieninteliu tikslu – gauti pelną, nes jie gaudavo savo užmokestį pagal darbą, todėl jie kurstė žmones riaušėms bei visokiems neramumams ir nelabumui, kad turėtų daugiau darbo, idant galėtų „gauti pinigų už jiems pateikiamas bylas; todėl jie kurstė žmones prieš Almą ir Amuleką.

21 Ir šitas Ziezromas pradėjo klausinėti Amuleką, sakydamas: Ar atsakysi man į keletą klausimų, kurių tavęs paklausiu? Dabar, Ziezromas buvo vyras, prityręs „spėsti velnio pinkles, kad galėtų sunaikinti tai, kas gera; todėl jis pasakė Amulekui: Ar atsakysi į klausimus, kurių tavęs paklausiu?

22 Ir Amulekas tarė jam: Taip, jei tai bus pagal Viešpaties „Dvasią, kuri yra manyje; nes aš nesakysiu nieko, kas priešinga Viešpaties Dvasiai. Ir Ziezromas tarė jam: Štai čia yra šeši ončiai sidabro, ir visus juos aš tau duosiu, jei tu paneigsi aukščiausiosios Ėsybės egzistavimą.

23 Dabar Amulekas tarė: O tu, pragaro „vaikė, kodėl

^bgundai mane? Argi nežinai, jog teisieji nepasiduoda tokiems gundymams?

24 Argi tu tiki, kad nėra Dievo? Sakau tau, ne, tu žinai, kad yra Dievas, bet tu myli tuos „pinigpalaikius labiau už jį.

25 Ir dabar tu pamelavai man priešais Dievą. Tu pasakei man: Štai šituos šešis ončius, kurie yra didelės vertės, tau duosiu, kai tuo tarpu širdyje turėjai mintį jų man neduoti; ir vienintelis tavo troškimas buvo, kad išsižadėčiau tikrojo ir gyvojo Dievo, idant turėtum dingstį mane sunaikinti. Ir dabar, štai už šita didį blogį tu gausi savo atlygį.

26 Ir Ziezromas tarė jam: Tu sakai, kad yra tikrasis ir gyvasis Dievas?

27 Ir Amulekas tarė: Taip, yra tikrasis ir gyvasis Dievas.

28 Dabar Ziezromas tarė: Ar yra daugiau negu vienas Dievas?

29 Ir jis atsakė: Ne.

30 Dabar Ziezromas vėl tarė jam: Iš kur tu tai žinai?

31 Ir jis tarė: „Angelas man tai atskleidė.

32 Ir Ziezromas vėl tarė: Kas yra tas, kuris ateis? Ar tai Dievo Sūnus?

33 Ir jis tarė jam: Taip.

34 Ir Ziezromas vėl tarė: Ar jis išgelbės savo žmones „jų nuodėmėse? Ir Amulekas jam atsakė ir tarė: Sakau tau, ne, nes jis negali paneigti savo žodžio.

35 Dabar Ziezromas tarė žmonėms: Žiūrėkit, kad išidėmėtumėte tai; nes jis pasakė, kad yra tik vienas Dievas; tačiau jis sako, kad ateis Dievo Sūnus, bet jis neišgelbės savo žmonių – lyg jis turėtų valdžią įsakinėti Dievui.

36 Dabar Amulekas vėl tarė jam: Štai tu pamelavai, nes sakai, jog kalbėjau lyg turėčiau valdžią įsakinėti Dievui, kadangi pasakiau, kad jis neišgelbės savo žmonių jų nuodėmėse.

37 Ir aš vėl sakau tau, kad jis negali jų išgelbėti jų „nuodėmėse; nes aš negaliu paneigti jo žodžio, o jis pasakė, kad ^bniekas nešvarus negali paveldėti dangaus „karalystės; taigi, kaip jūs galite būti išgelbėti, nepaveldėję Dievo karalystės? Todėl jūs negalite būti išgelbėti savo nuodėmėse.

38 Dabar, Ziezromas vėl sako jam: Ar Dievo Sūnus yra pats Amžinasis Tėvas?

39 Ir Amulekas tarė jam: Taip, jis yra pats dangaus ir žemės, ir „visko, kas juose, ^bAmžinasis Tėvas; jis yra pradžia ir pabaiga, pirmasis ir paskutinis.

40 Ir jis ateis į „pasaulį ^bišpirkti savo žmonių; ir jis „paims ant savęs prasižengimus tu, kurie tiki jo varda; ir tai yra tie, kurie turės amžinąjį gyvenimą, ir išgelbėjimo nebus niekam kitam.

41 Todėl nelabieji pasilieka,

23b RR Gundyti, gundymas.

24a 1 Tim 6:10; Tit 1:11.

31a Al 10:7–10.

34a Hel 5:10–11.

37a 1 Kor 6:9–10.

^b 1 Nef 15:33; Al 40:26;

3 Nef 27:19.

RR Bedievis, bedieviškas.

^c RR Dievo karalystė, Arba dangaus karalystė.

39a Kol 1:16; Mzj 4:2.

^b Iz 9:5.

40a RR Pasaulis.

^b Rom 11:26–27.

^c Iš 34:6–7; Iz 53:5;

1 Jn 2:2;

Mzj 14:5; 15:12;

DS 19:16–19.

lyg nebūtų buvę padaryta „jokio išpirkimo, išskyrus mirties pančių atrišimą, nes štai, ateina diena, kada ^bvisi kelsis iš mirusiųjų ir stos priešais Dievą, ir bus ^cteisiami pagal savo darbus.

42 Dabar, yra mirtis, kuri vadinama laikinąja mirtimi; ir Kristaus mirtis atriš šitos laikinosios mirties ^apančius, tad visi bus prikelti iš šios laikinosios mirties.

43 Dvasia ir kūnas bus vėl ^asujungti į savo tobulą formą; tiek galūnė, tiek ir sąnarys bus atstatyti į savo deramą kūno pavidalą, kaip kad mes dabar šiuo metu esame; ir būsime atvesti stoti priešais Dievą, žinodami lygiai taip, kaip dabar žinome, ir aiškiai ^bprisimindami visą savo ^ckaltę.

44 Dabar, šitas atstatymas bus visiems: tiek seniems, tiek ir jauniems, tiek vergams, tiek ir laisviesiems, tiek vyrams, tiek ir moterims, tiek nelabiams, tiek ir teisiesiems. Ir netgi tiek, kaip galvos plaukas, neprapuls, bet viskas bus ^aatstatyta į savo tobulą kūno pavidalą, kaip tai yra dabar, arba kūne; ir bus atvesti ir pašaukti atsiskaityti priešais Kristaus-Sūnaus ir Dievo ^bTėvo, ir Šventosios Dvasios, kas yra ^cvienas amžinasis Dievas, teismo pertvarą, kad būtų

^dteisiami pagal savo darbus, ar jie geri, ar jie pikti.

45 Dabar štai kalbėjau jums apie mirtingojo kūno mirtį ir taip pat apie mirtingojo kūno ^aprikėlimą. Sakau jums, kad šis mirtingasis kūnas ^bprikeliamas į ^cnemirtingą kūną, tai yra iš mirties, būtent iš pirmosios mirties į gyvenimą, tad daugiau jie ^dnebegali numirti; jų dvasios susijungia su jų kūnais, kad daugiau nebebūtų atskirtos; taip visas tampa ^edvasinis ir nemirtingas, tad jie negali daugiau patirti gedimo.

46 Dabar, kada Amulekas užbaigė šiuos žodžius, žmonės vėl pradėjo stebėtis ir taip pat Ziezromas pradėjo drebėti. Ir taip baigėsi Amuleko žodžiai, arba tai viskas, ką aš užrašiau.

12 SKYRIUS

Alma žodžiu kovoja su Ziezromu. Dievo slėpiniai gali būti atskleidžiami tik ištikimiesiems. Žmonės teisiami savo minčių, įsitikinimų, žodžių ir darbų. Nelabieji patirs dvasinę mirtį. Šis mirtingasis gyvenimas yra bandomoji būseną. Išpirkimo planas įgyvendina prikėlimą ir, per tikėjimą, nuodėmių atleidimą. Atgailaujantieji turi teisę į gailestingumą per Viengimį

41a Al 12:18; DS 88:33.

b Apr 20:12–13;
Al 42:23.

c RR Teismas,
paskutinytis.

42a Al 12:16.

43a 2 Nef 9:13; Al 40:23.

b 2 Nef 9:14; Mzj 3:25;

Al 5:18.

c RR Kaltė.

44a Al 41:12–15.

b RR Dievas,
Dievybė – Dievas
Tėvas.

c 3 Nef 11:27, 36.

RR Dievas, Dievybė.

d Apr 20:12–13.

45a Al 40:23; DS 88:16.

b RR Prikėlimas.
c RR Nemirtingas,
nemirtingumas.

d Apr 21:4;

DS 63:49; 88:116.

e 1 Kor 15:44.

Sūnų. Apie 82 m. prieš Kristaus gim.

DABAR, Alma, matydamas, jog Amuleko žodžiai nutildė Ziezromą, nes jis pamatė, kad Amulekas pagavo jį ^ameluojant ir apgaudinėjant, idant jį sunaikintų, ir matydamas, kad jis pradėjo drebėti, ^bsuvokdamas savo kalbę, atvėrė savo burną ir pradėjo kalbėti jam, įtvirtindamas Amuleko žodžius, ir aiškinti toliau, arba atverti Raštus toliau, negu Amulekas buvo tai padaręs.

2 Dabar, žodžius, kuriuos Alma pasakė Ziezromui, girdėjo žmonės aplinkui; nes buvo didelė minia, ir jis kalbėjo taip:

3 Dabar, Ziezromai, matai, kad buvai sugautas savo melagystėje ir klastoje, nes pamelavai ne tik žmonėms, bet pamelavai Dievui; nes štai, jis žino visas tavo ^amintis, ir tu matai, kad jo Dvasia atskleidė mums tavo mintis.

4 Ir tu matai, jog mes žinome, kad tavo planas buvo labai gudrus, turint omenyje velnio gudrumą – meluoti ir apgauti šiuos žmones, idant galėtum nuteikti juos prieš mus, kad jie plūstų mus ir išmestų lauk.

5 Dabar, tai buvo tavo ^apriešininko planas, ir jis panaudojo savo galią per tave. Dabar, norėčiau, kad atmintumėt, jog tai, ką sakau tau, aš sakau visiems.

6 Ir štai sakau jums visiems, jog tai buvo priešininko pinklės, kurias jis paspendė šiems žmonėms sugauti, kad pajungtų jus sau, idant galėtų aprišti savo ^agrandinėmis, kad surakintų jus nesibaigiančiam sunaikinimui sulig savo nelaisvės galia.

7 Dabar, kai Alma pasakė šiuos žodžius, Ziezromas pradėjo dar labiau drebėti, nes jis vis labiau ir labiau įsitikino Dievo galia; ir jis taip pat įsitikino, kad Alma ir Amulekas žino tiesą apie jį, nes jis įsitikino, kad jie žinojo jo širdies mintis ir sumanymus; nes jiems buvo duota galia žinoti apie tai pagal pranašystės dvasią.

8 Ir Ziezromas pradėjo uoliai jų teirautis, kad daugiau sužinotų apie Dievo karalystę. Ir jis tarė Almai: Ką reiškia tai, ką Amulekas pasakė apie mirusiųjų prikėlimą, kad visi kelsis iš mirusiųjų, tiek teisieji, tiek ir neteisieji, ir bus atvesti stoti priešais Dievą, idant būtų teisiama pagal savo darbus?

9 Ir dabar, Alma pradėjo smulkiai aiškinti jam tai, sakydamas: Daugeliui duota žinoti Dievo ^aslėpinius; tačiau jiems griežtai įsakyta jų neperduoti, o ^btik pagal tą jo žodžio dalį, kurią jis duoda žmonių vaikams, pagal dėmesį ir stropumą, kuri jie skiria jam.

10 Ir todėl tas, kuris ^aužkietins savo širdį, gaus vis ^bmažesnę

12 1a Al 11:20–38.

b RR Sąžinė.

3a JokK 2:5;

Al 10:17;

DS 6:16.

5a RR Velnias.

6a Al 5:7–10.

9a Al 26:22.

RR Dievo slėpiniai.

b Jn 16:12; Al 29:8;

3 Nef 26:8–11;

Etr 4:7.

10a 2 Nef 28:27;

Etr 4:8.

b DS 93:39.

žodžio dali; o tam, kuris 'neužkietins savo širdies, bus ^dduodama vis didesnė žodžio dalis, kol jam bus duota pažinti Dievo slėpinius, kol jis žinos juos visiškai.

11 O tiems, kurie užkietins savo širdis, bus duodama vis mažesnė žodžio ^adalis, kol jie nieko ^bnebežinos apie jo slėpinius; ir tada velnias juos paima nelaisvėn ir vedasi pagal savo valią žemyn į sunaikinimą. Dabar, būtent tai reiškia 'pragaro ^dgrandinės.

12 Ir Amulekas aiškiai kalbėjo apie ^amirtį bei prikėlimą iš mirtingumo į nemirtingumo būseną ir apie tai, kaip būsime atvesti priešais Dievo teismo pertvarą, kad būtume ^bteisiami pagal mūsų darbus.

13 Tuo atveju, jei mūsų širdys buvo užkietintos, taip, jei užkietinome savo širdis prieš žodį tiek, kad jo nerasta mummyse, tada mūsų būseną bus baisi, nes tokiu atveju būsime pasmerkti.

14 Nes mūsų ^ažodžiai pasmerks mus, taip, visi mūsų darbai pasmerks mus; mes nebūsime pripažinti be dėmės; ir mūsų mintys taip pat pasmerks mus; ir šitoje baisioje būsenoje mes neišdrįsime pažvelgti į mūsų Dievą; ir mes būtume laimingesni, jei galėtume įsakyti uoloms ir ^bkalnams griūti ant

mūsų, kad 'paslėptų mus nuo jo akivaizdos.

15 Bet tai neįmanoma; mes turime ateiti ir stoti priešais jį jo šlovėje, galioje ir jo galybėje, didybėje ir viešpatystėje ir nesibaigiančiai savo ^agėdai pripažinti, kad visi jo ^bteismai teisingi; kad jis teisus visuose savo darbuose ir kad jis gailestingas žmonių vaikams, ir kad jis turi visą galią išgelbėti kiekvieną žmogų, kuris tiki jo vardą ir veda atgailą atitinkanti vaisių.

16 Ir dabar štai sakau tau, tada ateina mirtis, būtent antroji ^amirtis, kuri yra dvasinė mirtis; tada yra laikas, kai kiekvienas, kuris miršta savo nuodėmėse, kalbant apie laikinąją ^bmirtį, taip pat 'mirs ir dvasine mirtimi; taip, jis mirs su teisumu susijusių dalykų atžvilgiu.

17 Tada yra tas laikas, kada jų kankynė bus kaip ugnies ir sieros ^aežeras, kurio liepsnos kyla aukštyne per amžių amžius; ir tada yra tas laikas, kada jie bus surakinti nesibaigiančiam sunaikinimui, sulig Šėtono galia ir nelaisve, kadangi jis pajungė juos pagal savo valią.

18 Tada, sakau tau, jie bus lyg nebūtų padaryta ^ajokio išpirkimo; nes pagal Dievo teisingumą jie negali būti išpirkti; ir negali

10c RR Pažeminti, nusižeminimas, nuolankumas.

d 2 Nef 28:30; DS 50:24.

11a Mt 25:29.

b RR Atsietimas.

c Pat 9:18; 2 Nef 2:29.

RR Pragaras.

d Jn 8:34; 2 Nef 28:19.

12a Al 11:41–45.

b RR Teismas, paskutinytis.

14a Mt 12:36; Jok 3:6;

Mzj 4:29–30.

b Oz 10:8; 2 Nef 26:5.

c Job 34:22;

2 Nef 12:10.

15a Mzj 3:25.

b 2 Pet 2:9.

RR Teisingumas.

16a RR Mirtis, dvasinė.

b Al 11:40–45.

c 1 Nef 15:33; Al 40:26.

17a Apr 19:20; 21:8;

Mzj 3:27.

18a Al 11:41.

^bnumirti, kadangi jau nebėra gendamumo.

19 Dabar buvo taip, kad Almai baigus kalbėti šiuos žodžius, žmonės pradėjo dar labiau stebėtis.

20 Bet toks Antionas, kuris buvo vyriausiasis vadovas tarp jų, išėjo į priekį ir tarė jam: Ką tu čia pasakei, kad žmogus kelsis iš mirusiųjų ir bus perkeistas iš šitos mirtingos būsenos į „nemirtingą, kad siela niekadės negalės numirti“?

21 Ką reiškia Rašto vieta, sakanti, jog Dievas „Edeno sodo rytuose pastatė ^bcherubus ir liepsnojančią kalaviją, kad mūsų pirmieji gimdytojai neįeitų ir nevalgytų vaisiaus nuo gyvybės medžio ir negyventų per amžius? Ir taip matome, kad nebuvo galimybės jiems gyventi per amžius.

22 Dabar Alma tarė jam: Būtent tai aš ir rengiausi paaiškinti. Dabar mes matome, kad Adomas „puolė, paragaudamas uždrausto ^bvaisiaus, pagal Dievo žodį; ir taip matome, kad per jo nuopuolį visa žmonija tapo „paklydusiais ir nupuolusiais žmonėmis.

23 Ir dabar štai aš sakau jums, kad jei tik būtų buvę įmanoma Adomui „valgyti vaisiaus nuo gyvybės medžio tuo metu, tai

nebūtų buvę mirties ir žodis būtų buvęs tuščias, padarantis Dievą melagiu, nes jis pasakė: ^b„Jei valgysi, tikrai mirsi.“

24 Ir mes matome, kad „mirtis ištinka žmoniją, mirtis, apie kurią kalbėjo Amulekas, kuri yra laikinoji mirtis; tačiau ^bžmogui buvo duotas laikotarpis, per kurį jis galėtų atgailauti; todėl šitas gyvenimas tapo bandomąja būsena – laiku, kad „pasiruoštume susitikti su Dievu, laiku, kad pasiruoštume begalinei būsenai, apie kurią kalbėjome, kuri bus po mirusiųjų prikėlimo.

25 Dabar, jei ne išpirkimo „planas, kuris buvo paruoštas nuo pasaulio įkūrimo, nebūtų buvę jokio mirusiųjų ^bprikėlimo; bet buvo paruoštas išpirkimo planas, kuris įgyvendins mirusiųjų prikėlimą, apie kurį buvo kalbėta.

26 Ir dabar štai, jei būtų buvę įmanoma, kad mūsų pirmieji gimdytojai būtų galėję nueiti ir valgyti nuo gyvybės „medžio, jie būtų buvę nelaimingi per amžius, neturėdami jokios paruošiamosios būsenos; ir tokiu būdu išpirkimo ^bplanas būtų buvęs sužlugdytas, ir Dievo žodis būtų buvęs tuščias, neturintis jokio poveikio.

27 Bet štai viskas yra ne taip;

18b Apr 21:4; Al 11:45;
DS 63:49.

20a RR Nemirtingas,
nemirtingumas.

21a RR Edenas.
b Pr 3:24; Al 42:2;
Moz 4:31.

RR Cherubai.
22a RR Nuopuolis,

Adomo ir Ievos.
b Pr 3:6; 2 Nef 2:15–19;
Mzj 3:26.

c Mzj 16:4–5.
23a Al 42:2–9.

b Pr 2:17.
24a RR Mirtis, fizinė.
b 2 Nef 2:21;
Moz 5:8–12.

c Al 34:32–35.
25a RR Išpirkimo planas.
b 2 Nef 2:8;
Al 7:12; 42:23.

26a Pr 2:9;
1 Nef 15:36;
Al 32:40.
b Al 34:8–16; 42:6–28;
Moz 6:59–62.

žmonėms buvo „paskirta, kad jie turi mirti; ir po mirties jie turi ateiti į ^bteismą, būtent tą patį teismą, apie kurį kalbėjome, kuris yra pabaiga.

28 Ir po to, kai Dievas paskyrė, kad tai ištikėtų žmogų, štai, tada jis pamatė, jog žmogui tikslinga žinoti apie tai, ką jis paskyrė jiems.

29 Todėl jis pasiuntė kalbėtis su jais „angelus, kurie davė žmonėms pamatyti jo šlovės.

30 Ir nuo to laiko jie ėmė šauktis jo vardo; todėl Dievas „kalbėjosi su žmonėmis ir atskleidė jiems išpirkimo ^bplaną, paruoštą nuo pasaulio „ikūrimo; ir tai jis atskleidė jiems sulig jų tikėjimu ir atgaila, ir jų šventais darbais.

31 Todėl jis davė žmonėms „įsakymus, kadangi jie pradžioje peržengė ^bpirmuosius įsakymus, susijusius su laikinaisiais dalykais, ir tapo kaip dievai, „pažinodami kas gera ir kas pikta, pastatydami save į „veikėjo padėtį, kitaip sakant, būdami pastatyti į veikėjo padėtį veikti pagal savo norus ir pageidavimus, daryti pikta arba daryti gera.

32 Todėl po to, kai „atskleidė jiems išpirkimo planą, Dievas davė jiems įsakymus, kad jie

nedarytų pikta, už ką bausmė – antroji ^bmirtis, kuri yra nesibaigianti mirtis teisumo dalykų atžvilgiu; nes tokiems išpirkimo planas neturi galios, nes pagal aukščiausiąjį Dievo gerumą „teisingumo darbai negali būti panaikinti.

33 Bet Dievas šaukė žmones savo Sūnaus vardu (toks buvo paruoštas išpirkimo planas), sakydamas: Jei atgailausite ir neužkietinsite savo širdžių, tada aš būsiu gailestingas jums per savo Viengimį Sūnų.

34 Todėl kiekvienas, kuris atgailauja ir neužkietina savo širdies, turės teisę į „gailestingumą per mano Viengimį Sūnų, kad būtų ^batleistos visos jo nuodėmės; ir šitie įeis į mano „atilsį.

35 Ir kiekvienas, kuris užkietins savo širdį ir darys nedorybę, štai aš pažadu savo rūstybėje, kad jis neįeis į mano atilsį.

36 Ir dabar, mano broliai, štai aš sakau jums, kad jei užkietinsite savo širdis, jūs neįeisis į Viešpaties atilsį; taigi jūsų nedorybė išprovokuoja jį, tad jis siunčia savo rūstybę ant jūsų, kaip per pirmąjį „provokavimą, taip, pagal savo žodį, per pasukutinį provokavimą, kaip ir per pirmąjį, nesibaigiančiam jūsų sielų ^bsunaikinimui; taigi, pagal

27a Job 7:1; Hbr 9:27;
DS 42:48.

b RR Teismas,
paskutinysis.

29a Mor 7:25, 31;
DS 29:42.

30a Moz 5:4–5; 6:51.

b RR Išpirkimo planas.
c Mzj 18:13;
Al 13:3, 5, 7–8.

31a RR Dievo įsakymai.

b Pr 2:16–17;

2 Nef 2:18–19.

c Pr 3:22–23; Moz 4:11.

d 2 Nef 2:16.

RR Valios laisvė.

32a Moz 5:4–9.

b RR Mirtis, dvasinė.

c Mzj 15:27;

Al 34:15–16; 42:15.

34a RR Gailestingumas,
gailestingas.

b RR Nuodėmių
atleidimas.

c RR Atilsis, poilsis.

36a JokK 1:7–8;

Al 42:6, 9, 14.

b RR Pasmerktas,
pasmerktumas.

jo žodį, paskutinei mirčiai, kaip ir pirmajai.

37 Ir dabar, mano broliai, matydami, kad žinome tai, ir tai yra tikra, atgailaukime ir neužkietinkime savo širdžių, kad „nepykdytume Viešpaties, savo Dievo, idant nepasiųstų savo rūstybės ant mūsų dėl šitų jo antrųjų įsakymų, kuriuos jis davė mums; bet įeikime į Dievo ^batilsį, paruoštą pagal jo žodį.

13 SKYRIUS

Vyrai pašaukiami aukštaisiais kunigais dėl savo nepaprasto tikėjimo ir gerų darbų. Jie turi mokyti įsakymų. Per teisumą jie pašventinami ir įeina į Viešpaties atilsį. Melchizedekas buvo vienas iš jų. Angelai skelbia gerąją naujieną po visą šalį. Jie apreiškė tikrąjį Kristaus atėjimą. Apie 82 m. prieš Kristaus gim.

Ir vėl, mano broliai, aš norėčiau nukreipti jūsų mintis atgal į tą laiką, kada Viešpats Dievas davė šiuos įsakymus savo vaikams; ir norėčiau, kad prisimintumėte, jog Viešpats Dievas „iššventino kunigus pagal šventąją savo tvarką, kuri yra pagal jo Sūnaus tvarką, mokyti žmones šių dalykų.

2 Ir tie kunigai buvo paskiriami pagal jo Sūnaus „tvarką tokiu

^bbūdu, kad per tai žmonės žinotų, kokiū būdu žvelgti ateitin į jo Sūnų, kad išpirktų.

3 Ir štai tas būdas, pagal kurį jie buvo paskiriami – „pašaukti ir ^bparuošti nuo pasaulio „įkūrimo, pagal Dievo ^dišankstinį žinojimą, dėl nepaprasto savo tikėjimo ir gerų darbų; pradžioje palikti „pasirinkti gera ar pikta; todėl, kadangi pasirinko gera ir panaudojo nepaprastai didį ^ftikėjimą, jie yra ^spašaukti šventu pašaukimu, taip, šventu pašaukimu, kuris buvo paruoštas kartu su ir pagal paruošiamąjį išpirkimą tokiems.

4 Ir taip jie buvo „pašaukti į šitą šventą pašaukimą dėl savo tikėjimo, kai tuo tarpu kiti atmetė Dievo Dvasią dėl savo širdžių kietumo ir savo protų aklumo, kai tuo tarpu, jeigu ne tai, jie galėtų turėti tokią pat didžią ^bprivilegiją, kaip ir jų broliai.

5 Arba galiausiai, pradžioje jie buvo „tokioje pačioje padėtyje su savo broliais; taip šis šventas pašaukimas buvo paruoštas nuo pasaulio įkūrimo tokiems, kurie neužkietins savo širdžių, apmokėjime ir per apmokėjimą Viengimio Sūnaus, kuris buvo paruoštas.

6 Ir taip jie buvo pašaukti jo šventu pašaukimu ir iššventinti į šventosios Dievo tvarkos aukštąją kunigystę mokyti žmonių

37a 1 Nef 17:30; JokK 1:8;
Hel 7:18.

b Al 13:6–9.

13 1a Abr 2:9, 11.

2a DS 107:2–4.

b Al 13:16.

3a DS 127:2.

RR Išrinkimas;

Išankstinis
iššventinimas.

b DS 138:55–56.

c Al 12:25, 30.

RR Ikimirtingasis
gyvenimas.

d DS 38:2.

e RR Valios laisvė.

f RR Tikėjimas, tikėti.

g RR Pašaukti,
pašauktas Dievo,
pašaukimas;
Kunigystė.

4a Etr 12:10.

b 1 Nef 17:32–35.

5a 2 Nef 26:28.

vaikus jo išakymų, idant jie taip pat galėtų įeiti į jo ^aatilsį.

7 Ši aukštoji kunigystė yra pagal jo Sūnaus tvarką, kuri buvo nuo pasaulio įkūrimo; arba, kitais žodžiais, yra ^abe dienų pradžios ar metų pabaigos ir paruošta nuo amžinybės iki visos amžinybės pagal jo ^bišankstinį žinojimą apie viską.

8 Dabar, jie buvo ^aiššventinti tokiu būdu – buvo pašaukti šventu pašaukimu ir iššventinti šventa apeiga, ir priėmė šventosios tvarkos aukštąją kunigystę, ir šitas pašaukimas ir apeiga, ir aukštoji kunigystė yra be pradžios ar pabaigos.

9 Taip jie tampa ^aaukštaisiais kunigais per amžius, pagal tvarką Sūnaus, Tėvo Viengimio, kuris yra be dienų pradžios ar metų pabaigos, kuris yra pilnas ^bmalonės, teisybės ir tiesos. Ir taip yra. Amen.

10 Dabar, kaip sakiau apie šitą šventąją tvarką, arba šią ^aaukštąją kunigystę, buvo daug tokių, kurie buvo iššventinti ir tapo aukštaisiais Dievo kunigais; ir tai buvo dėl jų nepaprasto tikėjimo ir ^batgailos, ir jų teisumo priešais Dievą, kadangi jie pasirinko verčiau atgailauti ir daryti, kas teisu, negu pražūti.

11 Todėl jie buvo pašaukti pagal šitą šventąją tvarką ir ^apašventinti, ir jų ^bapdarai buvo baltai išplauti Avinėlio krauju.

12 Dabar, po to, kai buvo ^apašventinti ^bšventąją Dvasia, jų apdarams esant išbalintiems, būdami ^ctyri ir be dėmės priešais Dievą, jie negalėjo žiūrėti į ^dnuodėmę be ^epasišlykštėjimo; ir ten buvo daug, nepaprastai daug tokių, kurie buvo padaryti tyri ir įėjo į Viešpaties, savo Dievo, atilsį.

13 Ir dabar, mano broliai, norėčiau, kad jūs nusižemintumėte priešais Dievą ir vestumėte atgailą atitinkanti ^avaisių, kad taip pat įeitumėt į tą atilsį.

14 Taip, nusižeminkite taip, kaip žmonės dienomis ^aMelchizedeko, kuris taip pat buvo aukštasis kunigas pagal šitą pačią tvarką, apie kurią kalbėjau, kuris taip pat priėmė aukštąją kunigystę amžiams.

15 Ir tai buvo tas pats Melchizedekas, kuriam ^aAbraomas mokėjo ^bdešimtines; taip, būtent mūsų tėvas Abraomas mokėjo dešimtines – vieną dešimtąją dalį nuo visko, ką turėjo.

16 Dabar, šitokios ^aapeigos,

6a Al 12:37; 16:17.
RR Atilsis, poilsis.

7a Hbr 7:3.
b RR Dievas, Dievybė.

8a DS 84:33–42.
RR Melchizedeko
kunigystė.

9a RR Aukštasis
kunigas.

b 2 Nef 2:6.
RR Malonė.

10a DS 84:18–22.

b RR Atgailauti,
atgaila.

11a Moz 6:59–60.

b 1 Nef 12:10;
Al 5:21–27;
3 Nef 27:19–20.

12a Rom 8:1–9.
RR Pašventinimas.
b RR Šventoji Dvasia.
c RR Tyras, tyrumas.
d Mzj 5:2; Al 19:33.
e Pat 8:13; Al 37:29.

13a Lk 3:8.

14a DS 84:14.

DŽSV, Pr 14:25–40.
RR Melchizedekas.

15a RR Abraomas.

b Pr 14:18–20;
Mal 3:8–10.
RR Dešimtinės,
dešimtinės
mokėjimas.

16a RR Apeigos,
nuostatai.

kurios yra jo tvarkos ^bpavaizdas, buvo nustatytos tam, kad jų dėka žmonės galėtų žiūrėti ateitinį Dievo Sūnų, kitaip sakant, tai buvo jo tvarka, ir tai – kad jie galėtų žiūrėti ateitinį jį, laukdami savo nuodėmių atleidimo, idant galėtų įeiti į Viešpaties atilsį.

17 Dabar, šitas Melchizedekas buvo Salemo žemės karalius; ir jo žmonės sustiprėjo nedorybe ir bjaurumu; taip, jie visi nuklydo; jie buvo pilni visokio nelabumo.

18 Bet Melchizedekas, panaudodamas galingą tikėjimą ir gavęs aukštosios kunigystės pareigybę pagal „šventąjį Dievo tvarką, skelbė atgailą savo žmonėms. Ir štai jie atgailavo; ir Melchizedekas savo dienomis įvedė taiką šalyje; todėl jis buvo pavadintas taikos kunigaikščiu, nes buvo Salemo karalius; ir jis valdė, būdamas pavaldus savo tėvui.

19 Dabar, buvo „daugybė prieš jį ir taip pat daugybė po jo, bet nė vieno ^bnebuvo žymesnio; todėl jie labiau jį minėjo.

20 Dabar, man nebūtina smulkiai pasakoti apie tai; turėtų pakakti to, ką pasakiau. Štai „Raštai yra priešais jus; jei ^biškreipsite juos, tai bus jūsų pačių sunaikinimui.

21 Ir dabar buvo taip, kad ištaręs jiems šiuos žodžius, Alma

ištiesė savo ranką į juos ir garsiai šaukė, sakydamas: Dabar laikas „atgailauti, nes artinasi išgelbėjimo diena.

22 Taip, ir Viešpaties balsas angelų „burna skelbia tai visoms tautoms; taip, skelbia tai, kad jie gautų didžiai džiaugsmingą gerąją naujieną; taip, ir jis garsina šią gerąją naujieną tarp visų savo žmonių, taip, netgi tiems, kurie plačiai išsklaidyti ant žemės veido; taigi ji atėjo ir pas mus.

23 Ir ji paskelbta mums „aiškiais žodžiais, kad galėtume suprasti, kad nesuklystume; ir tai todėl, kad esame ^bateiviai svetimoje žemėje; taigi esame taip didžiai palaiminti, nes ši geroji naujiena buvo mums paskelbta visose mūsų vynuogyno dalyse.

24 Nes štai šiuo metu „angelai tai skelbia daugeliui mūsų žemėje; ir tai daroma paruošti žmonių vaikų širdis priimti jo žodį tuo metu, kai jis ateis savo šlovėje.

25 Ir dabar mes tik ir laukiame, kad išgirstume džiaugsmingą naujieną, paskelbtą mums angelų burna, apie jo atėjimą; nes mes „nežinome, kaip greitai ateis laikas. Duok Dieve, kad tai įvyktų mano dienomis; bet tebūna tai anksčiau ar vėliau – tuo aš džiūgausiu.

26 Ir tai bus atskleista „teisiems

16b RR Simbolizmas.

18a RR Melchizedeko kunigystė.

19a Hel 8:18;

DS 84:6–16; 107:40–55.

b DS 107:1–4.

20a RR Raštai.

b 2 Pet 3:16;

Al 41:1.

21a RR Atgailauti, atgaila.

22a Al 10:20.

23a 2 Nef 25:7–8; 31:3; 32:7;

JokK 4:13;

Etr 12:39.

b JokK 7:26.

24a Al 10:10; 39:19.

25a 1 Nef 10:4;

3 Nef 1:13.

26a Am 3:7;

Lk 2:8–11.

ir šventiems vyrams angelų burna jo atėjimo metu, kad išsipildytų mūsų tėvų žodžiai sulig tuo, ką jie kalbėjo apie jį, kas buvo pagal pranašystės dvasią, kuri buvo juose.

27 Ir dabar, mano broliai, aš „trokštu iš savo širdies gilumos, taip, su dideliu susirūpinimu, netgi iki skausmo, kad jūs išsiklausytumėte į mano žodžius ir atmestumėte savo nuodėmes, ir neatidėliotumėte savo atgailos dienos;

28 bet kad nusižemintumėte priešais Viešpatį ir šauktumėtės jo švento vardo, ir nuolat „budėtumėte ir melstumėtės, kad nebūtumėte ^bgundomi labiau negu galite pakelti, ir todėl būtumėt vedami Šventosios Dvasios, tapdami nuolankūs, ‘romūs, paklusnūs, kantrūs, pilni meilės ir didžio kantrumo;

29 „tikėdami Viešpatį; vildamiesi, kad gausite amžinąjį gyvenimą; visuomet turėdami Dievo ^bmeilę savo širdyse, kad galėtumėte būti iškelti paskutinąją dieną ir įeiti į jo ‘atilsį.

30 Ir tesuteikia Viešpats jums atgailą, kad neužsitrauktumėte jo rūstybės, kad nebūtumėte surakinti „pragaro grandinėmis, idant nepatirtumėte antrosios ^bmirties.

31 Ir Alma tiems žmonėms kalbėjo daug daugiau žodžių, kurie neužrašyti šitoje knygoje.

14 SKYRIUS

Alma ir Amulekas įkalinami ir mušami. Tikintieji ir jų šventieji Raštai deginami ant laužo. Šie kankiniai priimami į Viešpaties šlovę. Kalėjimo sienos plyšinėja ir griūva. Alma ir Amulekas išlaisvinami, o jų persekiotojai nužudomi. Apie 82–81 m. prieš Kristaus gim.

IR buvo taip, kad jam baigus kalbėti žmonėms, daugelis jų patikėjo jo žodžiais ir pradėjo atgailauti ir tyrinėti „Raštus.

2 Bet dauguma jų troško sunaikinti Almą ir Amuleką; nes pyko ant Almos dėl jo žodžių Ziezromui „tiesumo; ir jie taip pat sakė, kad Amulekas ^bmelavo jiems ir burnojo prieš jų įstatymą ir taip pat prieš jų teisininkus ir teisėjus.

3 Ir šie taip pat pyko ant Almos ir Amuleko; ir kadangi jie taip tiesmukiškai liudijo prieš jų neįlabumą, jie kėsinosi juos slapta pašalinti.

4 Bet buvo taip, kad jie to nepadarė; bet suėmė juos ir surišo stipriomis virvėmis, ir atvedė priešais vyriausiąją tos žemės teisėją.

5 Ir žmonės ėjo į priekį ir liudijo prieš juos, pareikšdami, kad jie burnojo prieš įstatymą ir šalies bei visų šalies žmonių teisininkus ir teisėjus; ir taip pat liudijo, jog yra tik vienas Dievas

27a Mzj 28:3.

28a RR Malda; Saugoti, sargas, sargybinis.

b 1 Kor 10:13.

c RR Romus, romumas; Kantrybė.

29a Al 7:24.

b DS 20:31; 76:116.

RR Tikroji meilė.

c DS 84:24.

30a RR Pasmerkta, pasmerktumas;

Pragaras.

b RR Mirtis, dvasinė.

14 a 2 Kar 22:8–13.

RR Raštai.

2a Al 12:3–7.

b Al 10:27.

ir kad jis atsiųs savo Sūnų tarp žmonių, bet jis neišgelbės jų; ir daug tokių dalykų žmonės liudijo prieš Almą ir Amuleką. Dabar, tai buvo padaryta priešais vyriausiąjį žemės teisėją.

6 Ir buvo taip, kad Ziezromas buvo apstulbintas pasakytų žodžių; ir taip pat jis žinojo apie protų aklumą, kurią jis sukėlė tarp žmonių savo melagingais žodžiais; ir jo sielą ėmė ^aakėti jo paties kaltės ^bsuvokimas; taip, jį ėmė apimti pragaro kančios.

7 Ir buvo taip, kad jis pradėjo šaukti žmonėms, sakydamas: Štai, aš esu ^akaltas, o šitie vyrai yra be dėmės priešais Dievą. Ir nuo tol jis pradėjo juos užtarti; bet jie išplūdo jį, sakydami: Ar ir tave apsėdo velnias? Ir jie spjaudė į jį ir ^bišmetė lauk iš savo tarpo jį ir taip pat visus tuos, kurie patikėjo Almos ir Amuleko pasakytais žodžiais; ir jie išmetė juos lauk ir pasiuntė vyrus apmėtyti juos akmenimis.

8 Ir jie atvedė jų žmonas ir vaikus; ir visus, kurie įtikėjo arba buvo mokyti tikėti Dievo žodžiu, jie nurodė įmesti į ugnį; ir taip pat atnešė jų metraščius, kuriuose buvo Šventieji Raštai, ir taip pat sumetė juos į ugnį, kad būtų sudeginti ir sunaikinti ugnies.

9 Ir buvo taip, kad jie paėmė Almą ir Amuleką ir nusivedė juos į žudynių vietą, kad jie matytų sunaikinimą tų, kurie buvo ryjami ugnies.

10 Ir kada Amulekas išvydo ugnies ryjamų moterų ir vaikų kančias, jį taip pat apėmė kančia; ir jis tarė Almai: Kaip mes galime stebėti šį baisų reginį? Todėl ištieskime rankas ir panaudokime Dievo ^agalią, esančią mumyse, ir išgelbėkime juos nuo liepsnų.

11 Bet Alma tarė jam: Dvasia verčia mane neištiesti savo rankos; nes štai Viešpats priima juos aukštyn pas save į ^ašlovę; ir jis leidžia, kad jie tai darytų, arba kad žmonės jiems tai darytų pagal savo širdžių kietumą, kad ^bteismai, kuriuos jis savo rūstybėje jiems įvykdys, būtų teisingi; ir ^cnekaltųjų ^akraujas stovės kaip liudijimas prieš juos, taip, ir galingai šauks prieš juos paskutinįją dieną.

12 Dabar, Amulekas tarė Almai: Štai, galbūt jie sudegins ir mus.

13 Ir Alma tarė: Tebūnie tai pagal Viešpaties valią. Bet štai, mūsų darbas neužbaigtas; todėl jie mūsų nesudegins.

14 Dabar buvo taip, kad po to, kai kūnai tų, kurie buvo įmesti į ugnį, buvo praryti ugnies, ir taip pat metraščiai, kurie buvo įmesti su jais, vyriausiasis tos žemės teisėjas atėjo ir atsistojo priešais Almą ir Amuleką, jiems esant surištiems; ir mušė juos ranka per skruostus ir sakė jiems: Ar po to, ką pamatėte, dar pamokslausite šitiems žmo-

6a Al 15:5.
b RR Sąžinė.
7a Al 11:21–37.
b Al 15:1.

10a Al 8:30–31.
11a RR Šlovė.
b Ps 37:8–13; Al 60:13;
DS 103:3.

RR Teisingumas.
c Mzj 17:10.
d RR Kankinys,
kankinio mirtis.

nėms, kad jie bus įmesti į ugnies ir sieros „ežerą“?

15 Štai matote, kad jūs neturėjote galios išgelbėti tų, kurie buvo įmesti į ugnį; ir Dievas neišgelbėjo jų dėl to, kad jie buvo tavo tikėjimo. Ir teisėjas vėl mušė juos per skruostus ir klausė: Ką pasakysite dėl savęs?

16 Dabar, šitas teisėjas buvo Gideoną nužudžiusio „Nehoro tvarkos ir tikėjimo“.

17 Ir buvo taip, kad Alma ir Amulekas nieko jam neatsakė; ir jis vėl mušė juos ir perdavė pareigūnams, kad įmestų juos į kalėjimą.

18 Ir kada jie išbuvo įmesti kalėjiman tris dienas, atėjo daug „teisininkų ir teisėjų, ir kunigų, ir mokytojų, kurie buvo Nehoro išpažinimo; ir jie atėjo į kalėjimą pamatyti jų, ir klausinėjo juos apie daugelį žodžių; bet šie jiems nieko neatsakė.“

19 Ir buvo taip, kad teisėjas atsistojo priešais juos ir tarė: Kodėl neatsakinėjate į šių žmonių žodžius? Ar nežinote, kad aš turiu galią atiduoti jus liepsnoms? Ir jis įsakė jiems kalbėti; bet jie nieko neatsakė.

20 Ir buvo taip, kad jie išėjo ir nuėjo savo keliais, bet rytojaus dieną vėl atėjo; ir teisėjas taip pat vėl mušė juos per skruostus. Ir daugelis taip pat išeidavo priekin ir mušdavo juos, sakydami: Ar dar stosite ir teisite šiuos žmones, ir smerksite mūsų įstatymą? Jei turite tokią didelę galią, tai kodėl savęs „neišva-duojate“?

21 Ir daug panašių dalykų jie sakė jiems, grieždami dantimis ir spjaudydami į juos, ir sakydami: Kaip atrodysime, kai būsime pasmerkti?

22 Ir daug panašių dalykų, taip, visokių panašių dalykų jie pasakė jiems; ir taip jie tyčiojosi iš jų daugelį dienų. Ir jie nedavė jiems maisto, idant jie alktų, ir vandens, idant jie trokštų; ir taip pat iš jų atėmė drabužius, tad jie buvo nuogi; ir taip jie buvo surišti stipriomis virvėmis ir uždaryti kalėjime.

23 Ir buvo taip, kad po to, kai jie taip kentėjo daugelį dienų (ir tai buvo teisėjų valdžios Nefio žmonėms dešimtųjų metų dešimto mėnesio dvyliką dieną), Amonio žemės vyriausiasis teisėjas ir daugelis jų mokytojų bei teisininkų nuėjo į kalėjimą, kur surišti virvėmis buvo Alma ir Amulekas.

24 Ir vyriausiasis teisėjas atsistojo priešais juos ir vėl mušė juos, ir sakė: Jei turite Dievo galią, išsivadуйте iš šitų raiščių, ir tada mes tikėsime, kad Viešpats sunaikins šiuos žmones sulig jūsų žodžiais.

25 Ir buvo taip, kad jie visi, netgi iki paskutinio, išėjo priekin ir mušė juos, sakydami tuos pačius žodžius; ir kada paskutinysis pasakė jiems tai, Dievo „galia buvo ant Almos ir Amuleko, ir jie pakilo ir atsistojo ant kojų.“

26 Ir Alma šaukė, sakydamas: Kaip ilgai mes kėsime šituos

didžius „suspaudimus, o Viešpatie? O Viešpatie, duok mums stiprybės sulig mūsų tikėjimu, kuris yra tikėjimas Kristumi, netgi iki išsilaisvinimo. Ir jie sutraukė virves, kuriomis buvo surišti. Ir kada žmonės tai pamatė, jie pradėjo bėgti, nes juos apėmė sunaikinimo baimė.

27 Ir buvo taip, kad tokia didelė buvo jų baimė, jog jie parkrito ant žemės ir nepasiekė „kalėjimo lauko durų; ir žemė galingai sudrebėjo, ir kalėjimo sienos suplyšinėjo, tad jos griuvo žemėn; ir vyriausiasis kunigas ir teisininkai, ir kunigai, ir mokytojai, kurie mušė Alma ir Amuleką, buvo jų griuvimo užmušti.

28 O Alma ir Amulekas išėjo iš kalėjimo, ir jie buvo nesužeisti; nes Viešpats davė jiems galią sulig jų tikėjimu, kuris buvo tikėjimas Kristumi. Ir jie tuojau išėjo iš kalėjimo; ir buvo „išlaisvinti iš savo pančių; o kalėjimas griuvo žemėn, ir kiekviena siela jo sienų viduje, išskyrus Alma ir Amuleką, buvo užmušta; ir jie tuojau nuėjo į miestą.

29 Dabar, žmonės, išgirdę didelį triukšmą, miniomis subėgo sužinoti jo priežastį; ir kada jie pamatė Alma ir Amuleką, išeinančius iš kalėjimo, ir jo sienas, nugriuvusias žemėn, juos apėmė siaubinga baimė, ir jie bėgo iš Almos ir Amuleko aki-vaizdos taip, kaip bėga ožka su savo jaunikliais nuo dviejų liū-

tų; ir taip jie bėgo iš Almos ir Amuleko aki-vaizdos.

15 SKYRIUS

Alma ir Amulekas eina į Sidomą ir įsteigia bažnyčią. Alma išgydo Ziezromą, kuris prisijungia prie bažnyčios. Daug pakrikštijama, ir bažnyčia klesti. Alma ir Amulekas eina į Zarahemlą. Apie 81 m. prieš Kristaus gim.

IR buvo taip, kad Almai ir Amulekui buvo įsakyta išvykti iš to miesto; ir jie išvyko ir nuėjo net į Sidomo žemę; ir štai, čia jie rado visus žmones, išvykusius iš „Amoniho žemės, kurie buvo ^bišmesti ir apmėtyti akmenimis dėl to, kad patikėjo Almos žodžiais.

2 Ir jie papasakojo jiems viską, kas atsitiko jų „žmonoms ir vaikams, ir taip pat apie save ir apie savo išsivadavimo ^bgalią.

3 Ir taip pat Sidome gulėjo sergantis Ziezromas, kamuojamas deginančios karštinės, kurią sukėlė sunkios jo proto kančios dėl jo „nelabumo, nes jis manė, kad Almos ir Amuleko jau nebėra; ir jis manė, kad jie nužudyti dėl jo nedorumo. Ir ši didi nuodėmė ir daugybė kitų jo nuodėmių akėjo jo protą, kol šis nepaprastai įsiskaudėjo, nerasdamas jokio išsivadavimo; todėl jį pradėjo svilinti deginantis karštis.

4 Dabar, kada jis išgirdo, kad Alma ir Amulekas yra Sidomo

26a Jok 5:10–11;
Mzj 17:10–20;
DS 121:7–8.

27a ApD 16:26; Etr 12:13.

28a JokK 4:6;
3 Nef 28:19–22.
15 1a Al 16:2–3, 9, 11.

b Al 14:7.

2a Al 14:8–14.
b Al 14:28.
3a Al 14:6–7.

žemėje, jo širdis įsidrašino, ir jis nedelsdamas pasiuntė žinia jiems, trokšdamas, kad jie ateitų pas jį.

5 Ir buvo taip, kad jie nedelsdami nuėjo, pakludami žiniai, kurią jis pasiuntė jiems; ir jie atėjo ir užėjo pas Ziezromą; ir rado jį lovoje sergantį, labai silpną, kamuojamą deginančios karštinės; ir jo protas taip pat buvo nepaprastai kamuojamas dėl jo nedorybių; ir pamatęs juos, jis ištiesė savo ranką ir maldavo, kad jį išgydytų.

6 Ir buvo taip, kad Alma tarė jam, imdamas jį už rankos: „Ar tiki Kristaus galia išgelbėti?“

7 Ir jis atsakė ir tarė: Taip, aš tikiu visais žodžiais, kurių tu moki.

8 Ir Alma tarė: Jei tiki Kristaus išpirkimu, tu gali būti „išgydytas.“

9 Ir jis tarė: Taip, aš tikiu pagal tavo žodžius.

10 Ir tada Alma šaukėsi Viešpaties, sakydamas: O Viešpatie, mūsų Dieve, pasigailėk šito vyro ir „išgydyk jį pagal jo tikėjimą, kuris yra tikėjimas Kristumi.“

11 Ir kada Alma pasakė šiuos žodžius, Ziezromas „pašoko ant kojų ir pradėjo vaikščioti; ir tai buvo padaryta didelei visų žmonių nuostabai; ir žinia apie tai pasklido po visą Sidomo žemę.“

12 Ir Alma pakrikštijo Ziezromą Viešpačiui; ir nuo to laiko jis pradėjo pamokslauti žmonėms.

13 Ir Alma įsteigė bažnyčią Sidomo žemėje ir pašventė kunigus bei mokytojus toje žemėje, kad krikštytų Viešpačiui kiekvieną, kuris tik norės būti pakrikštytas.

14 Ir buvo taip, kad jų buvo daug; nes jie plūdo iš visos Sidomo apylinkės ir buvo krikštijami.

15 Bet kas dėl žmonių, kurie buvo Amonihio žemėje, tai jie vis dar pasiliko kietasirdžiai ir kietasprandžiai žmonės; ir neatgailavo dėl savo nuodėmių, visą Almos ir Amuleko galią priskirdami velniui; nes jie buvo „Nehoro išpažinimo ir netikėjo atgaila dėl savo nuodėmių.“

16 Ir buvo taip, kad Alma ir Amulekas, – nes vardan Dievo žodžio Amulekas „paliko visą savo auksą ir sidabrą, ir savo brangius daiktus, kurie buvo Amonihio žemėje, ir buvo ^batmestas tų, kurie kažkada buvo jo draugai, bei savo tėvo ir giminaičių;“

17 todėl, įsteigęs bažnyčią Sidome, Alma, pamatęs didelį „susilaikymą, taip, pamatęs, kad žmonės susilaikė nuo savo širdžių išdidumo ir pradėjo ^bnusižeminti prieš Dievą, ir pradėjo rinktis drauge savo šventovėse ^cgarbinti Dievą priešais aukurą, nuolat ^dbudėdami ir meldamiesi, kad galėtų būti išvaduoti nuo Sėtono ir nuo ^emirties, ir nuo sunaikinimo;“

6a Mk 9:23.
8a RR Išgydyti, išgydymai.
10a Mk 2:1–12.
11a ApD 3:1–11.
15a Al 1:2–15.

16a Lk 14:33; Al 10:4.
b RR Persekioti, persekiojimas.
17a Al 16:21.
b RR Pažeminti, nusižeminimas,

nuolankumas.
c RR Garbinimas.
d RR Malda; Saugoti, sargas, sargybinis.
e RR Mirtis, dvasinė.

18 dabar, kaip sakiau, Alma, pamatęs visa tai, paėmė Amuleką ir perėjo į Zarahemlos žemę ir atsivedė jį į savo paties namus, ir tarnavo jam jo suspaudimuose, ir stiprino jį Viešpatyje.

19 Ir taip pasibaigė dešimtieji teisėjų valdžios Nefio žmonėms metai.

16 SKYRIUS

Lamanitai sunaikina Amoniho žmones. Zoramas veda nefitus į pergale prieš lamanitus. Alma ir Amulekas bei daugelis kitų skelbia žodį. Jie moko, kad po savo prisikėlimo Kristus pasirodys nefitams. Apie 81–77 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad vienuoliktaisiais teisėjų valdžios Nefio žmonėms metais, penktąją antro mėnesio dieną, po ilgos taikos Zarahemlos žemėje, po to, kai kažkiek metų, netgi iki vienuoliktųjų metų antro mėnesio penktosios dienos, nebuvo karų ir kovų, visoje šalyje pasigirdo karo šauksmas.

2 Nes štai tyrų pusėje lamanitų armijos įėjo į šalies ribas, netgi į „Amoniho miestą, ir pradėjo žudyti žmones ir naikinti miestą.

3 Ir dabar buvo taip, kad kol nefitai sukėlė pakankamą armiją, kad išvytų juos iš šalies, šie „sunaikino žmones, buvusius Amoniho mieste, ir taip pat kai kuriuos Nojus žemės ribose, o kitus paėmė nelaisvėn į tyrus.

4 Dabar buvo taip, kad nefitai

norėjo atgauti tuos, kurie buvo išvesti nelaisvėn į tyrus.

5 Todėl tas, kuris buvo paskirtas nefitų armijų vyriausiuoju vadu (ir jo vardas buvo Zoramas, ir jis turėjo du sūnus – Lehį ir Aha), dabar, Zoramas ir du jo sūnūs, žinodami, jog Alma yra aukštasis bažnyčios kunigas, ir girdėję, kad jis turi pranašystės dvasią, nuėjo pas jį ir norėjo iš jo sužinoti, kur Viešpats norėtų, kad jie eitų tyruose, ieškodami savo brolių, kuriuos lamanitai paėmė nelaisvėn.

6 Ir buvo taip, kad Alma „teiravosi Viešpaties dėl šito reikalo. Ir Alma sugrižo ir tarė jiems: Štai, lamanitai kelsis per Sidono upę pietiniuose tyruose, už Mančio žemės ribos. Ir štai ten jūs pasitiksime jus, Sidono upės rytinėje pusėje, ir ten Viešpats atiduos tau tavo brolius, kuriuos lamanitai paėmė į nelaisvę.

7 Ir buvo taip, kad Zoramas ir jo sūnūs persikėlė per Sidono upę su savo armijomis ir nukeliavo tolyn už Mančio ribų į pietinius tyrus, kurie buvo Sidono upės pietinėje pusėje.

8 Ir jie užpuolė lamanitų armijas, ir lamanitai buvo išsklaidyti ir nuvyti į tyrus; ir jie atsiėmė savo brolius, kuriuos lamanitai buvo paėmę nelaisvėn, ir neprapuolė nė viena siela iš tų, kurie buvo paimti nelaisvėn. Ir jų broliai parvedė juos užimti savo žemių.

9 Ir taip pasibaigė teisėjų vienuoliktieji metai: lamanitai buvo išvyti iš žemės, o Amoniho žmo-

nės „sunaikinti; taip, kiekviena gyva amonihiečių siela buvo ^bsunaikinta ir taip pat didis jų miestas, kurio, pasak jų, dėl jo galybės Dievas negalėjo sunaikinti.

10 Bet štai per „vieną dieną jis liko negyvenamas; ir lavonus darkė šunys bei laukiniai tyrų žvėrys.

11 Vis dėlto po daugelio dienų negyvi jų kūnai buvo sukrauti ant žemės veido ir apkasti plonu sluoksniu. Ir dabar, tokia baisi buvo jų smarvė, kad daugelį metų žmonės nėjo užimti Amoniho žemės. Ir ji buvo pavadinta Nehorų dykyne; nes jie buvo „Nehoro išpažinimo, tie kas buvo nužudyti; ir jų žemės liko negyvenamos.

12 Ir lamanitai daugiau nebeatėjo kariauti prieš nefitus iki teisėjų valdžios Nefio žmonėms keturioliktųjų metų. Ir taip trejus metus visoje šalyje Nefio žmonės gyveno nuolatinėje taikoje.

13 Ir Alma ir Amulekas išėjo skelbdami atgailą žmonėms jų „šventyklose ir jų šventovėse, ir taip pat jų ^bsinagogose, kurios buvo pastatytos pagal žydų būdą.

14 Ir visiems, kas tik klausėsi jų žodžių, jie nuolat skelbė Dievo žodį, visiškai „neatsižvelgdami į asmenį.

15 Ir taip Alma ir Amulekas išėjo, ir taip pat daug daugiau jų, kurie buvo išrinkti šitam darbui, skelbti žodį po visą tą žemę. Ir bažnyčios kūrimas tapo visuotinas visoje žemėje, visoje aplinkinėje srityje, tarp visų nefitų žmonių.

16 Ir tarp jų nebuvo jokios „nelygybės; Viešpats išliejo savo Dvasios ant žemės veido, kad paruoštų žmonių vaikų protus, arba paruoštų jų ^bširdis, priimti žodį, kurio bus mokoma, kai jis ateis,

17 idant jie nebūtų užkietinti prieš žodį, nebebūtų netikintys ir nebeiečių toliau į sunaikinimą, bet kad galėtų priimti žodį su džiaugsmu ir kaip „šaka būtų iškiepyti į tikrąjį ^bvynmedį, idant galėtų įeiti į Viešpaties, savo Dievo, „atilsį.

18 Dabar, šitie „kunigai, kurie išėjo tarp žmonių, pamokslavo prieš visokius melus ir ^bapgaulės, ir „pavydus, ir nesutarimus, ir piktumą, ir užgauliojimus, ir vogimą, plėšimą, grobimą, žudymą, svetimavimą ir visokios rūšies geidulingumą, skelbdami, kad to neturėtų būti;

19 skelbdami tai, kas netrukus turi įvykti; taip, skelbdami apie Dievo Sūnaus „atėjimą, jo kentėjimus ir mirtį, ir taip pat prikėlimą iš mirusiųjų.

20 Ir daugelis žmonių teiravosi

9a Al 8:16; 9:18–24;
Mrm 6:15–22.

b Al 25:1–2.

10a Al 9:4.

11a Al 1:15; 24:28–30.

13a 2 Nef 5:16.

b Al 21:4–6, 20.

14a Al 1:30.

16a Mzj 18:19–29;

4 Nef 1:3.

b RR Sudužusi širdis.

17a JokK 5:24.

b RR Viešpaties
vynuogynas.

c Al 12:37; 13:10–13.

18a Al 15:13.

b RR Apgavystė,
apgauti, apgaulė.

c RR Pavydėti,
pavydas.

19a RR Jėzus Kristus –
Pranašystės apie
Jėzaus Kristaus
gimimą ir mirtį.

apie vietą, kur Dievo Sūnus ateis; ir jie buvo mokomi, kad jis „po savo prisikėlimo ^bpasirodys jiems; ir šito žmonės klausėsi su dideliu džiaugsmu ir linksmybe.

21 Ir dabar, po to, kai bažnyčia buvo įsteigta visoje žemėje, – pasiekus „pergalę prieš velnią ir visoje šalyje skelbiant Dievo žodį jo tyrumė, ir Viešpačiui išliejant savo palaiminimus ant žmonių, – taip pasibaigė keturiolikieji teisėjų valdžios Nefio žmonėms metai.

Aprašymas apie Mozijo sūnus, kurie atsisakė savo teisių į karalystę vardan Dievo žodžio ir išėjo į Nefio žemę pamokslauti lamanitams; jų kentėjimai ir išvadavimas, pagal Almos metraščių.

Tai aprašyta nuo 17 iki 27 skyriaus intinai.

17 SKYRIUS

Mozijo sūnūs turi pranašavimo ir apreiškimo dvasią. Jie eina skirtingomis kryptimis skelbti žodžio lamanitams. Amonas eina į Izmaelio žemę ir tampa karaliaus Lamonio tarnu. Amonas išgelbėja karaliaus bandas ir nužudo jo priešus prie Sebuso vandenu. 1–3 eilutė – apie 77 m. prieš Kristaus gim.; 4 eilu-

tė – apie 91–77 m. prieš Kristaus gim.; ir 5–39 eilutė – apie 91 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar buvo taip, kad Almai bekeliaujant iš Gideono žemės į pietus, Mančio žemės link, štai, savo nuostabai, jis „susitiko su Mozijo ^bsūnumis, keliaujančiais Zarahemlos žemės link.

2 Dabar, šie Mozijo sūnūs buvo su Alma tada, kai angelas „pirma kartą pasirodė jam; todėl Alma, matydamas savo brolius, nepaprastai džiūgavo; ir prie jo džiaugsmo dar prisidėjo tai, kad jie tebebuvo jo broliai Viešpatyje; taip, ir jie sustiprėjo tiesos pažinime; nes buvo sveiko supratimo vyrai ir stropiai ^btyrinėjo Raštus, kad pažintų Dievo žodį.

3 Bet tai dar ne viskas; jie daug meldėsi ir „pasninkavo; todėl turėjo pranašavimo dvasią ir apreiškimo dvasią, ir kai ^bmokė, jie mokė su galia ir įgaliojimu iš Dievo.

4 Ir jie mokė Dievo žodžio tarp lamanitų keturiolika metų, ir juos lydėjo didelė „sėkmė ^batvedant daugelį į tiesos pažinimą; taip, jų žodžių galia daugelis buvo atvesti priešais Dievo aukurą šauktis jo vardo ir „išpažinti savo nuodėmių priešais jį.

5 Dabar, štai aplinkybės, kurias lydėjo juos jų keliavimuose (nes jie išgyveno daug suspaudimų):

20a 1 Nef 12:4–6.
b 2 Nef 26:9;
3 Nef 11:7–14.
21a Al 15:17.
17 1a Al 27:16.
b Mzj 27:34.
2a Mzj 27:11–17.

b RR Raštai.
3a RR Pasninkauti,
pasninkavimas;
Malda.
b RR Mokyti,
mokytojas –
Mokyti su Dvasia.

4a Al 29:14.
b RR Misionieriškas
darbas.
c RR Išpažinti,
išpažinimas.

jie daug ką iškentėjo tiek kūnu, tiek ir protu, kaip antai alkį, troškulį ir nuovargį, ir taip pat daug dvasinių ^agrumtynių.

6 Dabar, tokie buvo jų keliavimai: pirmaisiais teisėjų metais jie ^aatsisveikino su savo tėvu Moziju, ^batsisakę karalystės, kurią jų tėvas norėjo perduoti jiems; toks pat buvo ir liaudies noras.

7 Nepaisant to, jie iškeliavo iš Zarahemlos žemės, ir jie pasiemė savo kalavijus ir ietis, ir lankus, ir strėles, ir svaidykles; ir tai jie padarė, kad galėtų apsirūpinti maistu būdami tyruose.

8 Ir taip jie išvyko į tyrus su savo būriu, kurį surinko keliauti į Nefio žemę skelbti Dievo žodžio lamanitams.

9 Ir buvo taip, kad jie daugelį dienų keliavo tyruose ir daug pasninkavo, ir daug ^ameldėsi, kad Viešpats suteiktų jiems dalelę savo Dvasios, kad ji eitų su jais ir pasiliktų su jais, idant jie galėtų būti ^bįrankiu Dievo rankose atvesti, jei tai įmanoma, jų brolius lamanitus į tiesos pažinimą, į jų tėvų ^ctradicijų, kurios buvo neteisingos, niekingumo pažinimą.

10 Ir buvo taip, kad Viešpats ^aaplankė juos savo ^bDvasia ir tarė jiems: Būkite ^cpaguosti. Ir jie buvo paguosti.

11 Ir Viešpats taip pat sakė jiems: Eikite tarp lamanitų, savo

brolių, ir įtvirtinkite mano žodį; tačiau būkite ^akantrūs ilguose kentėjimuose ir suspaudimuose, kad parodytumėte gerą pavyzdį jiems per mane, ir aš jus padarysiu įrankiu savo rankose daugeliui sielų išgelbėti.

12 Ir buvo taip, kad Mozijo sūnų, ir taip pat tų, kurie buvo su jais, širdys įsidrąsino eiti pas lamanitus skelbti jiems Dievo žodžio.

13 Ir buvo taip, kad atvykę į lamanitų žemės ribas, jie ^aišsiskyrė ir iškeliavo, pasitikėdami Viešpačiu, kad savo ^bpjūties pabaigoje jie vėl susitiks; nes numanė, jog didelis bus tas darbas, kurio jie ėmėsi.

14 Ir tikrai jis buvo didelis, nes jie ėmėsi skelbti Dievo žodį ^alaukiniams, užkietėjusiems ir žiauriems žmonėms; žmonėms, kurie džiaugėsi žudydami nefitus ir plėšdami, ir grobdami juos; ir širdimis jie buvo prisirišę prie turtų, arba aukso ir sidabro, ir brangakmenių; tačiau jie stengėsi tai įsigyti žudydami ir plėšdami, kad jiems nereikėtų jų užsidirbti savo rankomis.

15 Taigi jie buvo labai tingūs žmonės, kurių dauguma garbino stabus, ir Dievo ^aprakeiksmas krito ant jų dėl jų tėvų ^btradicijų; nepaisant to, Viešpaties pažadai buvo ištiesti jiems su atgailos sąlyga.

16 Taigi Mozijo sūnūs ėmėsi to

5a Al 8:10.

6a Mzj 28:1, 5–9.

b Mzj 29:3.

9a Al 25:17.

RR Malda.

b Mzj 23:10; Al 26:3.

c Al 3:10–12.

10a DS 5:16.

b RR Šventoji Dvasia.

c Al 26:27.

11a Al 20:29.

RR Kantrybė.

13a Al 21:1.

b Mt 9:37.

14a Mzj 10:12.

15a Al 3:6–19;

3 Nef 2:15–16.

b Al 9:16–24; 18:5.

darbo, „tikėdamiesi, kad galbūt jiems pavyks atvesti juos į atgailą; kad galbūt jiems pavyks juos supažindinti su išpirkimo planu.

17 Todėl jie atsiskyrė vienas nuo kito ir išėjo tarp jų, kiekvienas atskirai, pagal Dievo žodį ir galią, suteiktą jiems.

18 Dabar, Amonas buvo jų vadas, arba, tiksliau, tarnavo jiems, ir jis iškeliavo, „palaiminęs juos pagal kiekvieno jų atitinkamą padėtį, suteikęs jiems Dievo žodį, arba patarnavęs jiems, prieš savo išvykimą; ir taip jie leidosi kiekvienas savo keliu po šalį.

19 Ir Amonas nuėjo į Izmaelio žemę, žemę, pavadintą pagal „Izmaelio sūnus, kurie taip pat tapo lamanitais.

20 Ir kai Amonas įžengė į Izmaelio žemę, lamanitai suėmė jį ir surišo, pagal savo paprotį surišti visus nefitus, papuolusius į jų rankas, ir atvesti juos priešais karalių; ir tokiu būdu tai būdavo paliekama karaliaus užgaidai: nužudyti juos ar laikyti nelaisvėje, ar įmesti į kalėjimą, ar išmesti lauk iš jo žemės – pagal jo valią ir pageidavimą.

21 Ir taip Amonas buvo atvestas priešais karalių, kuris valdė Izmaelio žemę; ir jo vardas buvo Lamonis; ir jis buvo Izmaelio palikuonis.

22 Ir karalius pasiteiravo Amono, ar jis norėtų gyventi šitoje žemėje tarp lamanitų, kitaip sakant, tarp jo žmonių.

23 Ir Amonas tarė jam: Taip, aš

noriu gyventi tarp šitų žmonių kurį laiką; taip, o galbūt iki savo dienos, kada mirsiu.

24 Ir buvo taip, kad karalius Lamonis buvo labai patenkintas Amonu ir nurodė atišti jam raiščius; ir jis norėjo, kad Amonas paimtų vieną iš jo dukterų žmona.

25 Bet Amonas tarė jam: Ne, bet aš būsiu tavo tarnas. Todėl Amonas tapo karaliaus Lamonio tarnu. Ir buvo taip, kad jis buvo paskirtas prie kitų tarnų prižiūrėti Lamonio kaimenes, pagal lamanitų paprotį.

26 Ir ištarnavęs karaliui tris dienas, kai jis su tarnais lamanitais atėjo su savo kaimenėmis prie vandenvietės, vadinamos Sebuso vandeniu, – ir visi lamanitai varydavo čia savo kaimenes, kad jos galėtų atsigerti vandens, –

27 taigi kai Amonas ir karaliaus tarnai varė savo kaimenes į tą vandenvietę, štai, tam tikras skaičius lamanitų, buvusių su savo kaimenėmis prie vandens, atsistojo ir išsklaidė Amono ir karaliaus tarnų kaimenes, ir išsklaidė taip, kad jos išsibėgiojo į visas puses.

28 Dabar, karaliaus tarnai pradėjo verkšlenti, sakydami: Dabar karalius nužudys mus, kaip nužudė mūsų brolius, kadangi jų kaimenės buvo išsklaidytos šitų vyrų nelabumo. Ir jie pradėjo nepaprastai raudoti, sakydami: Štai, mūsų kaimenės jau išsklaidytos.

29 Dabar jie rauduoja iš baimės,

kad būsią nužudyti. Dabar, kada Amonas pamatė tai, jo širdis pritvinko džiaugsmo; nes jis sakė: Aš parodysiu šitiems savo bendratarniams savo galią, arba galią, kuri yra manyje, sugražindamas šitas kaimenes karaliui, kad galėčiau laimėti šitų savo bendratarnių širdis, idant palenkčiau juos patikėti mano žodžiais.

30 Ir dabar, tokios buvo Amono mintys, kai jis pamatė suspaudimus tų, kuriuos jis pavadino savo broliais.

31 Ir buvo taip, kad jis padrašino juos savo žodžiais, sakydamas: Mano broliai, būkite drąsūs, ir eikime ieškoti kaimenių, ir mes surinksime jas, ir atvesime atgal į vandenvietę; ir taip mes išsaugosime kaimenes karaliui, ir jis nenužudys mūsų.

32 Ir buvo taip, kad jie leidosi ieškoti kaimenių, sekdami pasakui Amoną, ir kiek įkabindami pasileido pirmyn, ir aplenkė karaliaus kaimenes, ir vėl surinko jas į vandenvietę.

33 O tie vyrai vėl stovėjo, kad sklaidytų jų kaimenes; bet Amonas tarė savo broliams: Apsupkite kaimenes, kad jos neišsibėgiotų, o aš eisiu ir kovosiu su tais vyrais, kurie sklaido mūsų kaimenes.

34 Todėl jie padarė, kaip Amonas jiems įsakė, o jis nuėjo ir stojo kovoti su tais, kurie stovėjo prie Sebuso vandenu; o jų buvo nemažai.

35 Todėl jie nebijojo Amono, manydami, kad vienas jų vyrų

galėtų jį užmušti, jei panorėtų, nes nežinojo, jog Viešpats pažadėjo Mozijui "išvaduoti jo sūnus iš jų rankų; nė jie ką nors žinojo apie Viešpatį; todėl jie mėgavosi savo brolių naikinimu; ir todėl stojo sklaidyti karaliaus kaimenes.

36 Bet "Amonas atsistojo ir pradėjo svaidyti į juos akmenis savo svaidykle; taip, su didžiule galia jis svaidė akmenis į juos; ir tokiu būdu jis ^bkeletą jų užmušė, tad jie pradėjo stebėtis jo galia; tačiau jie pyko dėl savo brolių nužudymo ir nusprendė, kad jis turi kristi; todėl matydami, jog "negali pataikyti į jį akmenimis, puolė su vėzdais, kad užmuštų jį.

37 Bet štai kiekvienam vyrui, kuris pakeldavo savo vėzdą, kad smogtų Amonui, jis nukirsdavo ranką savo kalaviju; kitaip sakant, jis atrėmė jų smūgius, nukirsdamas jų rankas savo kalavijo ašmenimis, tad jie pradėjo stebėtis ir pradėjo bėgti nuo jo; taip, o jų buvo nemažai; ir savo rankos galia jis privertė juos bėgti.

38 Dabar, šeši iš jų krito nuo svaidyklės, bet savo kalaviju jis nieko nenužudė, išskyrus jų vadovą; ir jis nukirto tiek jų rankų, kiek buvo pakelta prieš jį, ir jų buvo nemažai.

39 Ir nuvijęs juos toli, jis sugrižo, ir jie pagirdė savo kaimenes ir sugražino jas į karaliaus ganyklą, ir tada nuėjo pas karalių, nešdami Amono kalaviju nukirstas rankas tų, kurie kėsinosi

jį nužudyti; ir jos buvo atneštos pas karalių paliudyti apie tai, ką jie padarė.

18 SKYRIUS

Karalius Lamonis mano, kad Amonas yra Didžioji Dvasia. Amonas moko karalių apie sukūrimą, apie Dievo reikalus su žmonėmis ir apie išpirkimą, kuris ateina per Kristų. Lamonis įtiki ir krinta žemėn kaip negyvas. Apie 90 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad karalius Lamonis savo tarnams nurodė išeiti į priekį ir paliudyti apie viską, ką jie matė, kas susiję su šiuo reikalu.

2 Ir kada jie visi paliudijo apie tai, ką matė, ir jis sužinojo apie Amono ištikimybę saugant jo kaimenes ir taip pat apie jo didelę galią kovojant prieš tuos, kurie kėsinosi nužudyti jį, jis buvo nepaprastai nustebintas ir sakė: Tikrai tai daugiau negu vyras. Štai, ar tik tai ne Didžioji Dvasia, kuri siunčia tokias dideles bausmes šitiems žmonėms už jų žmogžudystes?

3 Ir jie atsakė karaliui ir tarė: Ar jis Didžioji Dvasia, ar vyras, mes nežinome; bet žinome tik tiek, kad jo „negali nužudyti karaliaus priešai; ir dėl jo sugebėjimų ir didelės jėgos jie negali išsklaidyti karaliaus kaimenių, kada jis su mumis; todėl mes žinome, kad jis yra karaliaus draugas. Ir dabar, o karaliau, mes netikim, kad vyras turi tokią

didelę galią, nes žinome, kad jo neįmanoma nužudyti.

4 Ir dabar, kada karalius išgirdo šituos žodžius, jis tarė jiems: Dabar aš žinau, kad tai Didžioji Dvasia; ir ji nužengė šiuo metu, kad apsaugotų jūsų gyvybes, kad aš „nenužudychiau jūsų, kaip nužudžiau jūsų brolius. Dabar, tai Didžioji Dvasia, apie kurią kalbėjo mūsų tėvai.

5 Dabar, tai, kad yra „Didžioji Dvasia, buvo Lamonio tradicija, kurią jis gavo iš savo tėvo. Nepaisant to, kad tikėjo Didžiąja Dvasią, jie manė, jog visa, ką jie daro, yra teisinga; tačiau Lamonis pradėjo nepaprastai bijoti, kad pasielgė neteisingai, nužydydamas savo tarnus.

6 Nes jis nužudė daugelį iš jų, kadangi jų broliai išsklaidė jų kaimenes prie vandenvietės; ir taip, kadangi jų kaimenės buvo išsklaidytos, jie buvo nužudyti.

7 Dabar, tarp tų lamanitų buvo įprasta atsistoti prie Sebuso vandenų sklaidyti žmonių kaimenes, kad tokiu būdu daugelį iš tų išsklaidytųjų jie galėtų nusivaryti į savo žemę, nes taip grobti tarp jų buvo įprasta.

8 Ir buvo taip, kad karalius Lamonis pasiteiravo savo tarnų sakydamas: Kur tas vyras, kuris turi tokią didelę galią?

9 Ir jie tarė jam: Štai jis šeria tavo arklius. Dabar, karalius buvo įsakęs savo tarnams, dar prieš jo kaimenių girdymą, kad jie paruoštų jo arklius bei vežimus ir lydėtų jį į Nefio žemę; nes Lamonio tėvas, kuris buvo

visos šalies karalius, buvo numatęs didelę puotą Nefio žemėje.

10 Dabar, kada karalius Lamonis išgirdo, kad Amonas ruošė jo arklius ir jo vežimus, jis buvo dar labiau nustebintas Amono ištikimybe, sakydamas: Tikrai tarp visų mano tarnų nėra buvę nė vieno tarno, kuris būtų toks ištikimas, kaip šitas vyras; nes net iki šiol jis prisimena visus mano įsakymus, kad vykdytų juos.

11 Dabar aš tikrai žinau, kad tai Didžioji Dvasia, ir norėčiau, jog jis ateitų pas mane, bet nedrįstu.

12 Ir buvo taip, kad paruošęs arklius ir vežimus karaliui bei jo tarnams, Amonas įėjo pas karalių ir pamatė, kad karaliaus veidas pasikeitęs; todėl jis norėjo pasitraukti iš jo akivaizdos.

13 Bet vienas iš karaliaus tarnų tarė jam: Rabana, – o tai verčiant reiškia galingasis, arba didysis, karalius, nes jie savo karalius laikė galingais; taigi jis tarė jam: Rabana, karalius, nori, kad pasiliktum.

14 Todėl Amonas atsisuko į karalių ir tarė jam: Ko norėtum, kad padaryčiau dėl tavęs, o karaliau? Ir karalius jam neatsakė valandą laiko pagal jų laiką, nes nežinojo, ką jam turėtų sakyti.

15 Ir buvo taip, kad Amonas vėl jam tarė: Ko pageidauji iš manęs? Bet karalius jam neatsakė.

16 Ir buvo taip, kad Amonas buvo pripildytas Dievo Dvasios, todėl suvokė karaliaus „mintis. Ir jis tarė jam: Ar tai dėl to, kad išgirdai, jog aš apgyniau tavo

tarnus ir tavo kaimenes ir nužudžiau septynis iš jų brolių svaidykle ir kalaviju, ir nukirtau kitų rankas tam, kad apginčiau tavo kaimenes ir tavo tarnus; štai, ar būtent tai tave taip stebina?

17 Sakau tau, kodėl taip stebiesi? Štai aš esu tik vyras ir tavo tarnas; todėl visa, ko pageidauji, kas teisinga, aš padarysiu.

18 Dabar, kada karalius išgirdo šituos žodžius, jis vėl stebėjosi, nes pamatė, kad Amonas gali „įžvelgti jo mintis; bet, nepaisant to, karalius Lamonis atvėrė savo burną ir tarė jam: Kas tu? Ar tu ta Didžioji Dvasia, kuri viską ^bžino?

19 Amonas atsakė ir tarė jam: Ne.

20 Ir karalius tarė: Kaip tad žinai mano širdies mintis? Gali kalbėti drašiai ir pasakyti man apie tai; ir taip pat pasakyk, kokia galia nužudei ir nukirtai rankas mano brolių, kurie sklaidė mano kaimenes.

21 Ir dabar, jei man tai pasakysi, duosiu tau, ko tiktai nori; ir jei reikėtų, aš ginčiau tave savo armijomis; bet žinau, kad tu galingesnis už juos visus; nepaisant to, ko tik panorėsi iš manęs, aš tau duosiu.

22 Dabar, Amonas, būdamas išmintingas, tačiau be klastos, tarė Lamoniu: Ar paklausysi mano žodžių, jei pasakysiu tau, kokia galia tai darau? Tai ir yra tai, ko noriu iš tavęs.

23 Ir karalius atsakė jam ir tarė: Taip, aš patikėsiu visais tavo

žodžiais. Ir taip jis buvo pagautas gudrumu.

24 Ir Amonas pradėjo jam „drąsiai kalbėti ir tarė jam: Ar tiki, kad yra Dievas?

25 Ir jis atsakė ir tarė jam: Aš nežinau, ką tai reiškia.

26 Ir tada Amonas tarė: Ar tiki, kad yra Didžioji Dvasia?

27 Ir jis atsakė: Taip.

28 Ir Amonas tarė: Tai yra Dievas. Ir Amonas vėl jam tarė: Ar tiki, jog ta Didžioji Dvasia, kuri yra Dievas, sukūrė viską, kas yra danguje ir žemėje?

29 Ir jis tarė: Taip, aš tikiu, kad jis sukūrė viską, kas yra žemėje; bet aš nepažįstu dangaus.

30 Ir Amonas tarė jam: Dangūs yra vieta, kur gyvena Dievas ir visi jo šventi angelai.

31 Ir karalius Lamonis paklausė: Ar tai virš žemės?

32 Ir Amonas tarė: Taip, ir jis žiūri žemyn į visus žmonių vaikus; ir jis žino visas širdies „mintis ir ketinimus; nes jo ranka visa tai buvo sukurta nuo pradžios.

33 Ir karalius Lamonis tarė: Aš tikiu visu tuo, ką pasakei. Ar tu atsiųstas nuo Dievo?

34 Amonas tarė jam: Esu vyras; ir „žmogus pradžioje buvo sukurtas pagal Dievo atvaizdą, ir aš esu jo Šventosios Dvasios pašauktas ^bmokyti to šituos žmones, kad jie būtų atvesti į pažinimą to, kas yra teisinga ir tikra.

35 Ir manyje gyvena dalelė tos

„Dvasios, kuri duoda man ^bžinojimą ir taip pat galią sulig mano tikėjimu ir norais, kurie yra Dieve.

36 Dabar, kada Amonas pasakė šituos žodžius, jis pradėjo nuo pasaulio sukūrimo ir taip pat nuo Adomo sukūrimo ir papasakojo jam viską apie žmogaus nuopuolį, ir „atpasakojo, ir išdėstė priešais jį metraščius ir liaudies Šventuosius ^bRaštus, kuriuos paskelbė „pranašai, netgi iki to laiko, kada jų tėvas Lehis paliko Jeruzalę.

37 Ir jis taip pat atpasakojo jiems (karaliui ir jo tarnams) visus savo tėvų keliavimus tyruose ir visus jų kentėjimus nuo bado ir troškulio, ir jų vargus, ir taip toliau.

38 Ir jis taip pat atpasakojo jiems apie Lamano ir Lemuelio bei Izmaelio sūnų maištus, taip, apie visus jų maištus papasakojo jiems; ir jis išaiškino jiems visus metraščius ir Raštus nuo to laiko, kada Lehis paliko Jeruzalę, iki dabartinio laiko.

39 Bet tai dar ne viskas; nes jis išaiškino jiems išpirkimo „planą, kuris buvo paruoštas nuo pasaulio įkūrimo; ir jis taip pat paskelbė jiems apie Kristaus atėjimą, ir apie visus Viešpaties darbus jis paskelbė jiems.

40 Ir buvo taip, kad po to, kai jis pasakė visa tai ir išaiškino tai karaliui, karalius patikėjo visais jo žodžiais.

24a Al 38:12.

32a Am 4:13;
3 Nef 28:6;
DS 6:16.

34a Mzj 7:27;
Etr 3:13–16.

b RR Mokyti,
mokytojas – Mokyti
su Dvasia.

35a RR Įkvėpimas, įkvėpti.
b RR Pažinimas,
žinojimas.

36a Mzj 1:4;
Al 22:12; 37:9.

b RR Raštai.

c ApD 3:18–21.

39a RR Išpirkimo planas.

41 Ir jis pradėjo šauktis Viešpaties, sakydamas: O Viešpatie, pasigailėk; sulig tavo gausia „malone, kuria tu pasigailėjai Nefio žmonių, pasigailėk manęs ir mano žmonių.

42 Ir dabar, pasakęs tai, jis su-smuko ant žemės kaip negyvas.

43 Ir buvo taip, kad jo tarnai paėmė jį ir nunešė pas jo žmoną, ir paguldė ant lovos; ir dvi dienas ir naktis jis gulėjo kaip negyvas; ir jo žmona ir jo sūnūs, ir jo dukros gedėjo jo pagal lamanitų paprotį, didžiai apraudodami jo netektį.

19 SKYRIUS

Lamonis gauna nesibaigiančio gyvenimo šviesą ir mato Išpirkėją. Jo namiškiai įpuola į transą, ir daugelis mato angelus. Amonas stebuklingai apsaugomas. Jis daugybę pakrikštija ir įsteigia tarp jų bažnyčią. Apie 90 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad po dviejų dienų ir dviejų naktų jie ketino pa- imti jo kūną ir paguldyti kape, kuri buvo padarę savo miru- siems laidoti.

2 Dabar, karalienė, išgirdusi apie Amono šlovę, pasiuntė pas jį ir pageidavo, kad jis ateitų pas ją.

3 Ir buvo taip, kad Amonas padarė, kaip jam buvo įsakyta, ir nuėjo pas karalienę, norėdamas sužinoti, ko ji pageidauja, kad jis padarytų.

4 Ir ji tarė jam: Mano vyro tarnai

pranešė man, kad esi šventojo Dievo „pranašas ir kad turi galią jo vardu padaryti daug galingų darbų.

5 Todėl, jei tai tiesa, norėčiau, kad nueitum ir apžiūrėtum mano vyrą, nes jis paguldytas ant savo lovos jau dvi dienas ir dvi naktis; ir kai kurie sako, kad jis nemiręs, bet kiti sako, kad miręs bei dvokia ir kad turi būti paguldytas į kapą; bet, mano manymu, man jis nedvokia.

6 Dabar, Amonas būtent to ir troško, nes jis žinojo, kad karalius Lamonis buvo paveiktas Dievo galios; jis žinojo, kad tamsi netikėjimo „uždanga buvo numesta nuo jo proto ir ^bšviesa, kuri apšvietė jo protą, kuri buvo Dievo šlovės šviesa, kuri buvo nuostabi jo gerumo šviesa, – taip, ši šviesa iliejo tokį džiaugsmą į jo sielą po to, kai tamsos debesis buvo išsklaidytas, ir kad nesibaigiančio gyvenimo šviesa nušvito jo sieloje, taip, jis žinojo, kad tai pergalėjo jo prigimtinių kūną, ir jis buvo nuneštas Dieve.

7 Todėl tai, ko karalienė norėjo iš jo, buvo ir jo vienintelis noras. Todėl jis įėjo apžiūrėti karaliaus, kaip prašė karalienė; ir jis pamatė karalių ir žinojo, kad šis nemirė.

8 Ir jis tarė karalienei: Jis nemiręs, bet miega Dieve, ir rytoj jis vėl atsikels; todėl nelaidokite jo.

9 Ir Amonas tarė jai: Ar tiki tuo? Ir ji tarė jam: Aš neturiu jokio kito liudijimo, išskyrus tavo žodį ir mūsų tarnų žodį;

41a RR Gailestingumas, gailestingas.

19 4a RR Pranašas.

6a 2 Kor 4:3–4.

RR Uždanga.

b RR Šviesa, Kristaus

šviesa.

tačiau tikiu, kad bus taip, kaip tu pasakei.

10 Ir Amonas tarė jai: Palaiminta tu dėl savo nepaprasto "tikėjimo; sakau tau, moterie, kad tarp visų nefitų žmonių nebuvo tokio didelio tikėjimo.

11 Ir buvo taip, kad nuo tol ji budėjo prie savo vyro lovos, net iki to laiko rytojaus dieną, kuri nurodė Amonas, kad jis atsikels.

12 Ir buvo taip, kad jis kėlėsi sulig Amono žodžiais; ir atsikėlęs jis ištiesė savo ranką į moterį ir tarė: Tebūnie palaimintas Dievo vardas ir palaiminta tu.

13 Nes taip tikrai, kaip kad tu gyva, štai, aš mačiau savo Išpirkėją; ir jis ateis ir bus "pagimdytas ^bmoters, ir išpirks visus žmones, kurie tikės jo vardą. Dabar, kai jis pasakė šiuos žodžius, jo širdis pritvinko jame, ir jis vėl susmuko iš džiaugsmo; ir karalienė taip pat susmuko, būdama pergalėta Dvasios.

14 Dabar, Amonas, matydamas Viešpaties Dvasią, pagal jo "maldas išlietą ant jo brolių lamanitų, kurie dėl savo nedorybių ir ^btradicijų atnešė tiek daug sielvarto nefitams, arba visiems Dievo žmonėms, parpuolė ant kelių ir pradėjo lieti savo sielą melddamasis ir dėkodamas Dievui už tai, ką jis padarė dėl jo brolių; ir taip pat buvo pergalėtas ^cdžiaugsmo; ir taip jie visi trys ^dsusmuko ant žemės.

15 Dabar, kada karaliaus tarnai

pamatė, kad jie parkrito, taip pat pradėjo šauktis Dievo, nes Viešpaties baimė apėmė ir juos, nes tai buvo "tie patys, kurie stovėjo priešais karalių ir liudijo jam apie didelę Amono galią.

16 Ir buvo taip, kad jie visomis savo išgalėmis šaukėsi Viešpaties vardo, netgi tol, kol visi parkrito ant žemės, išskyrus vieną lamanitę moterį, vardu Abišė, kuri jau daug metų buvo atsivertusi į Viešpatį savo tėvo nuostabaus regėjimo dėka.

17 Taip, kadangi ji buvo atsivertusi į Viešpatį ir niekada to nepaskelbusi, todėl kai ji pamatė, kad visi Lamonio tarnai parkritę ant žemės, ir taip pat jos šeimininkė karalienė ir karalius, ir Amonas guli pasliki ant žemės, ji žinojo, jog tai yra Dievo galia; ir manydama, kad ši galimybė, paskelbus žmonėms, kas tarp jų atsitiko, matant šį vaizdą "paskatintų juos patikėti Dievo galia, ji bėgo nuo namo prie namo, skelbdama tai žmonėms.

18 Ir jie pradėjo rinktis prie karaliaus namo. Ir suėjo minia, ir savo nuostabai jie išvydo karalių ir karalienę, ir jų tarnus paslikus ant žemės, ir jie visi gulėjo lyg būtų negyvi; ir taip pat jie matė Amoną ir matė, kad jis nefitas.

19 Ir dabar žmonės pradėjo murmėti tarpusavy; kai kurie sakė, kad tai didelis blogis, kuris ištiko juos, arba karalių ir jo na-

10a Lk 7:9.

RR Tikėjimas, tikėti.

13a RR Jėzus Kristus – Pranašystės apie Jėzaus Kristaus

gimimą ir mirtį.

b 1 Nef 11:13–21.

14a DS 42:14.

b Mzj 1:5.

c RR Džiaugsmas.

d Al 27:17.

15a Al 18:1–2.

17a Mzj 27:14.

mus, nes jis leido, kad nefitas "pasiliktų šitoje žemėje.

20 Bet kiti draudė juos, sakydami: Karalius užsitraukė šitą blogį ant savo namų, nes nužudė savo tarnus, kurių kaimenės buvo išsklaidytos prie Sebuso "vandenu.

21 O šituos savo ruožtu draudė tie vyrai, kurie stovėjo prie Sebuso vandenu ir "sklaidė karaliui priklausančias kaimenes, nes jie pyko ant Amono dėl būrio tų savo brolių, kuriuos jis nužudė prie Sebuso vandenu, gindamas karaliaus kaimenes.

22 Dabar, vienas iš jų, kurio brolis buvo "nužudytas Amono kalaviju, nepaprastai įpykęs ant Amono, išitraukė savo kalaviją ir žengė į priekį, kad leistų šiam kristi ant Amono, idant jį nužudytų; ir kai jis pakėlė kalaviją kirsti, štai, jis krito negyvas.

23 Dabar matome, kad Amonas negalėjo būti nužudytas, nes "Viešpats pasakė Mozijui, jo tėvui: Aš išsaugosiu jį, ir tai jam bus pagal tavo tikėjimą, – todėl Mozijas ^bpatikėjo jį Viešpačiui.

24 Ir buvo taip, jog kada minia pamatė, kad vyras, pakėlęs kalaviją nužudyti Amoną, krito negyvas, visus apėmė baimė, ir jie nedrįso ištiesti rankų, kad paliestų jį ar bet kuri iš parkritusių; ir jie vėl tarpusavyje pradėjo stebėtis, kokia galėtų būti šitos didžios galios priežastis, arba ką visa tai galėtų reikšti.

25 Ir buvo taip, kad tarp jų

buvo daug tokių, kurie sakė, jog Amonas buvo "Didžioji Dvasia, o kiti sakė, kad jis buvo pasiūstas Didžiosios Dvasios.

26 Bet dar kiti draudė juos visus, sakydami, kad jis buvo pabaisa, nefitų atsiūsta jiems kankinti.

27 Ir buvo tokių, kurie sakė, kad Amonas buvo siūstas Didžiosios Dvasios kankinti juos už jų nedorybes; ir kad tai yra Didžioji Dvasia, kuri visuomet rūpinosi nefitais, kuri visada išvadudavo juos iš jų rankų; ir jie sakė, kad tai yra šita Didžioji Dvasia, kuri sunaikino tiek daug jų brolių lamanitų.

28 Ir taip ginčas tarp jų darėsi nepaprastai aštrus. Ir jiems taip besiginčijant atėjo "tarnaitė, sukvietusi šią minią; ir kai ji pamatė, kad minia ginčijasi, ji nepaprastai nuliūdo, net iki ašarų.

29 Ir buvo taip, kad ji nuėjo ir paėmė karalienę už rankos, ketindama pakelti ją nuo žemės; ir kai tik ji palietė jos ranką, ši atsikėlė ir atsistojo ant kojų, ir šaukė garsiu balsu, sakydama: O pašlovinas Jėzus, kuris išgelbėjo mane nuo "baisaus pragaro! O palaimintasis Dieve, ^bpasigailėk šitų žmonių!

30 Ir tai pasakiusi, ji suplojo rankomis, pripildyta džiaugsmo, ir kalbėjo daug žodžių, kurie liko nesuprasti; ir tai padariusi, ji paėmė karalių Lamonį už rankos, ir štai jis atsikėlė ir atsistojo ant kojų.

19a Al 17:22–23.
20a Al 17:26; 18:7.
21a Al 17:27; 18:3.
22a Al 17:38.

23a Mzj 28:7; Al 17:35.
b RR Pasitikėjimas,
pasitikėti.
25a Al 18:2–5.

28a Al 19:16.
29a 1 Nef 14:3.
b RR Gailestingumas,
gailestingas.

31 Ir, matydamas ginčą tarp savo žmonių, jis nedelsdamas išėjo priekin ir pradėjo drausminti juos ir mokyti juos “žodžių, kuriuos jis išgirdo iš Amono burnos; ir kiekvienas, kuris tik klausėsi jo žodžių, įtikėjo ir atsivertė į Viešpatį.

32 Bet tarp jų buvo daug tokių, kurie nenorėjo klausyti jo žodžių; todėl jie nuėjo savo keliu.

33 Ir buvo taip, kad atsikėlęs Amonas taip pat tarnavo jiems, ir taip pat darė visi Lamonio tarnai; ir jie visi skelbė žmonėms tą patį: kad jų širdys “pakeistos; tad jie daugiau nebenori daryti ^bpikta.

34 Ir štai daug kas skelbė žmonėms, kad jie matė “angelus ir kalbėjosi su jais; ir taip jie papasakojo jiems apie Dievą ir apie jo teismą.

35 Ir buvo taip, kad buvo daugybė tokių, kurie patikėjo jų žodžiais; ir visi, kurie tik patikėjo, buvo “pakrikštyti; ir jie tapo teisiais žmonėmis ir tarp savęs įsteigė bažnyčią.

36 Ir taip Viešpaties darbas prasidėjo tarp lamanitų; taip Viešpats pradėjo lieti savo Dvasią ant jų; ir mes matome, kad jo ranka ištiesta “visiems žmonėms, kurie atgailaus ir tikės jo varda.

20 SKYRIUS

Viešpats siunčia Amoną į Midonio žemę išlaisvinti įkalintų jo brolių. Amonas ir Lamonis sutinka Lamo-

nio tėvą, visos tos žemės karalių. Amonas priverčia senąjį karalių duoti sutikimą išlaisvinti jo brolius. Apie 90 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, jog jiems įsteigus bažnyčią toje žemėje, karalius Lamonis panorė, kad Amonas vyktų su juo į Nefio žemę, idant galėtų parodyti jį savo tėvui.

2 Ir Amonui atėjo Viešpaties balsas, sakantis: Tu nevyksi į Nefio žemę, nes štai karalius ieškos tavo gyvybės; bet vyksi į Midonio žemę; nes štai tavo brolis Aaronas ir taip pat Mulokis, ir Amas kalėjime.

3 Dabar buvo taip, kad išgiręs tai, Amonas tarė Lamoniui: Štai mano brolis ir broliai yra kalėjime Midonio žemėje, ir aš vykstu jų išlaisvinti.

4 Dabar, Lamonis tarė Amonui: Žinau, Viešpaties “stiprybėje tu gali padaryti viską. Bet štai, aš vyksiu su tavimi į Midonio žemę; nes Midonio žemės karalius, vardu Antiomnas, yra mano draugas; todėl aš vykstu į Midonio žemę, kad galėčiau pamaloninti tos žemės karalių, ir jis paleis tavo brolius iš ^bkalėjimo. Dabar Lamonis tarė jam: Kas tau pasakė, jog tavo broliai kalėjime?

5 Ir Amonas jam tarė: Niekas man nepasakė, išskyrus Dievą; ir jis kalbėjo man: Eik ir išlaisvink savo brolius, nes jie yra kalėjime Midonio žemėje.

6 Dabar, tai išgirdęs, Lamonis liepė, kad jo tarnai paruoštų jo “arklius ir vežimus.

31a Al 18:36–39.

33a RR Užgimęs iš naujo, užgimęs iš Dievo.
b Mzj 5:2; Al 13:12.

34a RR Angelai.

35a RR Krikštas, krikštyti.

36a 2 Nef 26:33; Al 5:33.

20 4a Al 26:12.

b Al 20:28–30.
6a Al 18:9–10.

7 Ir jis tarė Amonui: Eik šen, aš vyksiu su tavimi į Midonio žemę ir ten prašysiu karaliaus paleisti tavo brolius iš kalėjimo.

8 Ir buvo taip, jog keliaudami ten, Amonas ir Lamonis sutiko Lamonio tėvą, kuris buvo „visos tos žemės karalius.

9 Ir štai Lamonio tėvas jam sakė: Kodėl neatvykai į „puotą tą didžią dieną, kada kėliau puotą savo sūnams ir savo žmonėms?

10 Ir jis taip pat sakė: Kur tu vyksti su šituo nefitu, kuris yra vienas iš „melagio vaikų?

11 Ir buvo taip, kad Lamonis išpasakojo jam, kur jis vyko, nes bijojo jį ižeisti.

12 Ir jis taip pat pasakė jam viską, dėl ko uždelsė savo karalystėje, kad nenuvyko pas savo tėvą į puotą, kurią šis buvo suruošęs.

13 Ir dabar, kada Lamonis visą tai jam išpasakojo, štai, jo nuostabai, jo tėvas supyko ant jo ir tarė: Lamoni, tu vyksti išlaisvinti šitų nefitų, kurie yra melagio sūnūs. Štai, jis apiplėšė mūsų tėvus; ir dabar jo vaikai taip pat atėjo į mūsų tarpą, kad galėtų savo gudrumu ir melagystėmis apgauti mus, idant vėl pasigrobtų mūsų turto.

14 Dabar, Lamonio tėvas įsakė jam nužudyti Amoną kalaviju. Ir jis taip pat įsakė jam nevykti į Midonio žemę, bet grįžti su juo į „Izmaelio žemę.

15 Bet Lamonis jam tarė: Aš nenužudysiu Amono ir negrišiu

į Izmaelio žemę, bet vyksiu į Midonio žemę, kad išlaisvinčiau Amono brolius, nes aš žinau, kad jie yra teisūs vyrai ir šventieji tikrojo Dievo pranašai.

16 Dabar, išgirdęs šituos žodžius, jo tėvas įpyko ant jo ir išsitraukė savo kalaviją, kad nukirstų jį žemėn.

17 Bet Amonas išėjo į priekį ir tarė jam: Štai tu nenužudysi savo sūnaus; tačiau būtų „geriau, kad kristų jis negu tu, nes štai jis ^batgailavo dėl savo nuodėmių; bet jei dabar kristumei tu, savo pyktyje, tavo siela negalėtų būti išgelbėta.

18 Ir ne tik dėl to reikalinga, kad susilaikytum; nes jei „nužudytum savo sūnų, kadangi jis nekaltas vyras, jo kraujas nuo žemės šauktųsi Viešpaties, savo Dievo, kad tave ištiktų kerštas; ir tu turbūt prarastum savo ^bsielą.

19 Dabar, kada Amonas pasakė jam šituos žodžius, šis atsakė jam, sakydamas: Aš žinau, kad jei nužudysiu savo sūnų, aš praliesiu nekaltą kraują; nes tai tu esi tas, kuris kėsinosi sunaikinti jį.

20 Ir jis ištiesė savo ranką, kad nužudytų Amoną. Bet Amonas atrėmė jo smūgius ir taip pat pakirto jo ranką, tad jis nebegalėjo jos valdyti.

21 Dabar, kada karalius pamatė, kad Amonas gali jį nužudyti, pradėjo maldauti Amoną, kad pasigailėtų jo gyvybės.

22 Bet Amonas pakėlė savo kalaviją ir tarė jam: Štai aš nukirsiu

8a Al 22:1.

9a Al 18:9.

10a Mzj 10:12–17.

14a Al 17:19.

17a Al 48:23.

b Al 19:12–13.

18a RR Žmogžudystė.

b DS 42:18.

tave, jei neduosi man sutikimo, kad mano broliai būtų paleisti iš kalėjimo.

23 Dabar karalius, bijodamas, kad praras savo gyvybę, tarė: Jei tu pasigailėsi manęs, aš tau duosiu, ko tik paprašysi, net iki pusės karalystės.

24 Dabar, kada Amonas pamatė, kad paveikė senąjį karalių pagal savo norą, jis tarė jam: Jei duosi sutikimą, kad mano broliai būtų paleisti iš kalėjimo ir taip pat kad Lamonis išlaikytų savo karalystę, ir kad tu nepyksi ant jo, bet duosi sutikimą, kad jis galėtų elgtis pagal savo norus „visame, ką jis galvoja, tada pasigailėsiu tavęs; kitaip nukirsiu tave žemėn.

25 Dabar, kada Amonas pasakė šiuos žodžius, karalius pradėjo džiūgauti dėl savo gyvybės.

26 Ir kada jis pamatė, kad Amonas neturėjo jokio noro jį sunaikinti ir kada taip pat pamatė didžią meilę, kurią jis jautė jo sūnui Lamoniui, jis nepaprastai stebėjosi ir tarė: Kadangi viskas, ko tu nori, yra tai, kad išlaisvinčiau tavo brolius ir tuo daugiau sutikimą, kad mano sūnus Lamonis toliau išlaikytų savo karalystę, aš duosiu tau sutikimą, kad mano sūnus toliau išlaikytų savo karalystę nuo šiol ir per amžius; ir aš daugiau jo nebevaldysiu.

27 Ir aš taip pat duosiu tau sutikimą, kad tavo broliai būtų paleisti iš kalėjimo ir tu bei tavo broliai galėtumėte atvykti pas

mane mano karalystėje; nes aš labai norėsiu pamatyti tave. Nes karalius buvo didžiai nustebintas žodžių, kuriuos jis pasakė, ir taip pat žodžių, kuriuos pasakė jo sūnus Lamonis, todėl jis „norėjo jų mokytis.

28 Ir buvo taip, kad Amonas ir Lamonis tęsė savo kelionę Midonio žemės link. Ir Lamonis rado palankumą šios žemės karaliaus akyse; todėl Amono broliai buvo išvesti iš kalėjimo.

29 Ir kada Amonas sutiko juos, jis nepaprastai sielvartavo, nes štai jie buvo nuogi ir jų oda buvo labai nutrinta dėl to, kad buvo suveržta stipriomis virvėmis. Ir taip pat jie kentė alkį, troškulį ir visokius suspaudimus; tačiau buvo „kantrūs visuose savo kentėjimuose.

30 Ir taip jau atsitiko, kad jiems buvo skirta pakliūti į labiau užkietėjusią ir kietasprandžių žmonių rankas; todėl šie neklausė jų žodžių ir išmesdavo juos lauk, ir mušė juos, ir vijo juos iš namų į namus, ir iš vietos į vietą, netgi kol jie atvyko į Midonio žemę; ir čia jie buvo suimti ir įmesti į kalėjimą, ir surišti „stipriomis virvėmis, ir laikomi kalėjime daugelį dienų, ir buvo išlaisvinti Lamonio ir Amono.

Aarono, Mulokio ir jų brolių pamokslavimo lamanitams aprašymas.

Tai aprašyta nuo 21 iki 26 skyriaus imtinai.

21 SKYRIUS

Aaronas moko amalekininkus apie Kristų ir jo apmokėjimą. Aaronas ir jo broliai įkalinti Midonyje. Po išlaisvinimo jie moko sinagogose ir daugelį atverčia. Lamonig suteikia religinę laisvę Izmaelio žemės žmonėms. Apie 90–77 m. prieš Kristaus gim.

DABAR, kada Amonas ir jo broliai "išsiskyrė lamanitų žemės pakrašty, štai Aaronas leidosi savo kelionėn link žemės, kurią lamanitai vadino Jeruzale, vadinami ją pagal savo tėvų gimtinę; ji buvo toli ir ribojosi su Mormono žeme.

2 Dabar, lamanitai ir amalekininkai bei "Amulono žmonės buvo pastatę didį miestą, pavadintą Jeruzale.

3 Dabar, jau patys lamanitai buvo pakankamai užkietinti, bet amalekininkai ir amulonitai buvo užkietinti dar labiau; taigi jie pastūmėjo lamanitus užkietinti savo širdis, kad augtų nelabumu ir savo bjaurumais.

4 Ir buvo taip, kad Aaronas atėjo į Jeruzalės miestą ir pirmas pradėjo pamokslauti amalekininkams. Ir pradėjo pamokslauti jiems jų sinagogose, nes jie buvo pasistatę savo sinagogas pagal nehorų "tvarką; nes daug amalekininkų ir amulonitų buvo nehorų tvarkos.

5 Todėl kai Aaronas įėjo į vieną iš jų sinagogų pamokslauti žmonėms ir kai jis kalbėjo jiems, štai

ten pakilo amalekininkas ir pradėjo ginčytis su juo, sakydamas: Apie ką tu čia liudijai? Tu matei angelą? Kodėl gi "angelai nepasirodo mums? Štai argi šitie žmonės ne tokie pat geri, kaip tavo žmonės?

6 Tu taip pat sakai, kad, jeigu neatgailausime, žūsime. Kaip tu žinai mūsų širdžių mintis ir ketinimus? Kaip tu žinai, kad mes turime dėl ko atgailauti? Kaip tu žinai, kad mes nesame teisūs žmonės? Štai, mes pastatėme šventoves ir renkamės drauge garbinti Dievą. Mes tikime, kad Dievas išgelbės visus žmones.

7 Dabar Aaronas tarė jam: Ar tiki, kad Dievo Sūnus ateis išpirkti žmonijos iš jų nuodėmių?

8 Ir vyras tarė jam: Mes netikime, kad tu žinai ką nors tokio. Mes netikime šitomis kvailomis tradicijomis. Mes netikime, jog tu žinai apie "tai, kas įvyks, ir netikime, kad tavo tėvai ir taip pat mūsų tėvai žinojo apie tai, ką jie kalbėjo, – apie tai, kas įvyks.

9 Dabar Aaronas ėmė jiems aiškinti Raštus apie Kristaus atėjimą ir taip pat apie mirusiųjų prikėlimą, ir kad negalėtų būti jokio žmonijos "išpirkimo, jei ne per Kristaus mirtį ir kentėjimus, ir "apmokėjimą jo krauju.

10 Ir buvo taip, kad jam pradėjus jiems tai dėstyti, jie pyko ant jo ir pradėjo iš jo tyčiotis; ir nenorėjo klausytis žodžių, kuriuos jis kalbėjo.

11 Todėl pamatęs, kad jie nenori klausytis jo žodžių, jis išvyko

21 1a Al 17:13, 17.

2a Mzj 24:1;
Al 25:4–9.

4a Al 1:2–15.

5a Mzj 27:11–15.

8a JokK 7:1–8.

9a Mzj 5:8; Al 38:9.

b RR Apmokėti,
apmokėjimas.

iš jų sinagogos ir perėjo į kaimą, kuris vadinosi Ani Antis, ir čia jis rado Mulokį, skelbiantį žodį jiems; ir taip pat Amą ir jo brolius. Ir jie su daugeliu ginčijosi apie žodį.

12 Ir buvo taip, kad jie matė, jog žmonės užkietins savo širdis, todėl jie išvyko ir perėjo į Midonio žemę. Ir jie skelbė žodį daugeliui, ir keletas patikėjo žodžiais, kurių jie mokė.

13 Tačiau Aaronas ir kažkiek jo brolių buvo suimti ir įmesti į kalėjimą, o likusieji iš jų pabėgo iš Midonio žemės į aplinkines sritis.

14 Ir tie, kurie buvo įmesti į kalėjimą, daug iškentė ir buvo išlaisvinti Lamonio ir Amono ranka, ir buvo pamaitinti ir aprengti.

15 Ir jie vėl išėjo skelbti žodžio, ir taip jie buvo pirmą kartą išlaisvinti iš kalėjimo; ir taip jie iškentė.

16 Ir jieėjo pirmyn, kur tik buvo vedami Viešpaties „Dvasios, skelbdami Dievo žodį kiekvienoje amalekininkų sinagogoje arba kiekviename lamanitų susirinkime, kur tik juos įleisdavo.

17 Ir buvo taip, kad Viešpats pradėjo laiminti juos taip, kad jie daugelį atvedė į tiesos pažinimą; taip, jie daugelį „įtikino dėl jų nuodėmių ir jų tėvų tradicijų klaidingumo.

18 Ir buvo taip, kad Amonas ir Lamonis sugrįžo iš Midonio žemės į Izraelio žemę, kuri buvo jų paveldo žemė.

19 Ir karalius Lamonis neleido,

kad Amonas tarnautų jam, arba būtų jo tarnas.

20 Bet jis nurodė, kad Izraelio žemėje būtų pastatytos sinagogos; ir jis nurodė, kad jo žmonės, arba jo valdžioje esantys žmonės, rinktųsi drauge.

21 Ir jis džiūgavo dėl jų ir daug ko mokė juos. Ir jis taip pat paskelbė jiems, kad jie yra jo valdžioje ir kad jie yra laisvi žmonės, kad jie laisvi nuo karaliaus, jo tėvo, priespaudų; nes jo tėvas davė jam valdyti žmones, kurie buvo Izraelio žemėje ir visoje aplinkinėje žemėje.

22 Ir jis taip pat paskelbė jiems, kad jie yra „laisvi garbinti Viešpatį, savo Dievą, pagal savo norus, kokioje vietoje jie bebūtų, jei tai būtų žemėje, kuri buvo karaliaus Lamonio valdžioje.

23 Ir Amonas pamokslavo karaliaus Lamonio žmonėms. Ir buvo taip, kad jis mokė juos viso to, kas susiję su teisumu. Ir jis kasdien su visu stropumu ragino juos; ir jie atidžiai klausė jo žodžio ir uoliai vykdė Dievo įsakymus.

22 SKYRIUS

Aaronas moko Lamonio tėvą apie sukūrimą, Adomo nuopuolį ir išpirkimo per Kristų planą. Atverčiami karalius ir visi jo namiškiai. Paaiškinamas žemės padalinimas tarp nefitų ir lamanitų. Apie 90–77 m. prieš Kristaus gim.

DABAR, tuo tarpu, kai Amonas nepaliaudamas taip mokė Lamo-

nio žmones, mes sugrįšime prie aprašymo apie Aaroną ir jo brolius; nes jam išvykus iš Midonio žemės, Dvasia jį „nuvedė į Nefio žemę, netgi į namus karaliaus, kuris valdė visą šalį, ^bišskyrus Izmaelio žemę; ir jis buvo Lamonio tėvas.

2 Ir buvo taip, kad jis įėjo pas jį į karaliaus rūmus su savo broliais ir nusilenkė prieš karalių, ir tarė jam: Štai, o karaliau, mes esame Amono broliai, kuriuos tu „išlaisvinai iš kalėjimo.

3 Ir dabar, o karaliau, jei pasigailėsi mūsų gyvybių, būsimė tavo tarnai. Ir karalius tarė jiems: Kelkitės, nes aš pasigailėsiu jūsų gyvybių ir neleisiu, kad būtumėte mano tarnai; bet pareikalausiu, kad pasitarautumėte man; nes esu šiek tiek sutrikęs dėl tavo brolio Amono kilnumo ir jo žodžių didingumo; ir noriu žinoti, kodėl jis neatvyko su tavimi iš Midonio.

4 Ir Aaronas tarė karaliui: Štai, Viešpaties Dvasia pašaukė jį kitur; jis išvyko į Izmaelio žemę mokyti Lamonio žmonių.

5 Dabar karalius tarė jiems: Kas yra tai, ką čia minėjai apie Viešpaties Dvasią? Štai būtent tai ir trikdo mane.

6 Ir taip pat, kas yra tai, apie ką Amonas sakė: „Jei atgailausite, būsite išgelbėti, o jei neatgailausite, paskutiniąją dieną būsite atmesti?

7 Ir Aaronas atsakydamas jam

tarė: Ar tiki, kad yra Dievas? Ir karalius tarė: Žinau, kad amalekininkai sako, jog yra Dievas, ir aš leidau jiems statyti šventoves, idant galėtų rinktis garbinti jį. Ir jei dabar tu sakai, kad yra Dievas, štai aš „patikėsiu.

8 Ir dabar, kai Aaronas tai išgirdo, jo širdis ėmė džiūgauti ir jis tarė: Štai, taip tikrai, kaip tu, o karaliau, esi gyvas, yra Dievas.

9 Ir karalius tarė: Ar Dievas yra ta „Didžioji Dvasia, kuri išvedė mūsų tėvus iš Jeruzalės žemės?

10 Ir Aaronas tarė jam: Taip, jis yra ta Didžioji Dvasia, ir jis „sukūrė viską tiek danguje, tiek ir žemėje. Ar tiki tu?

11 Ir jis tarė: Taip, aš tikiu, kad Didžioji Dvasia viską sukūrė, ir noriu, kad papasakotumėt man apie visa tai, ir aš „patikėsiu tavo žodžiais.

12 Ir kada Aaronas pamatė, kad karalius patikės jo žodžiais, jis pradėjo nuo Adomo sukūrimo, „skaitydamas karaliui Raštus – kaip Dievas sukūrė žmogų pagal savo atvaizdą ir kad Dievas davė jam įsakymus, ir kad dėl prasižengimo žmogus nupuolė.

13 Ir Aaronas išaiškino jam Raštus nuo Adomo „sukūrimo, išdėstydamas jam žmogaus nuopuolį ir jo kūnišką būseną ir taip pat išpirkimo per Kristų ^bplaną, kuris „nuo pasaulio įkūrimo buvo paruoštas visiems, kurie tikės jo vardą.

14 Ir kadangi žmogus „nupuolė,

22 1a Al 21:16–17.

b Al 21:21–22.

2a Al 20:26.

6a Al 20:17–18.

7a DS 46:13–14.

9a Al 18:18–28.

10a RR Sukurti, sukūrimas.

11a RR Tikėjimas, tikėti.

12a 1 Nef 5:10–18;

Al 37:9.

13a Pr 1:26–28.

b RR Išpirkimo planas.

c 2 Nef 9:18.

14a RR Nuopuolis, Adomo ir Ievos.

jis pats nieko negalėjo ^bnusipelnyti; bet Kristus kentėjimais ir mirtis ^capmoka jų nuodėmes per tikėjimą ir atgailą, ir taip toliau; ir kad jis nutraukia mirties pančius, tad ^dkapas neturės pergalės ir mirties geluonis bus prarytas šlovės viltyse; ir Aaronas visa tai išaiškino karaliui.

15 Ir buvo taip, kad po to, kai Aaronas jam tai išaiškino, karalius tarė: „Ką man daryti, kad turėčiau šitą amžinąjį gyvenimą, apie kurį tu kalbėjai? Taip, ką man daryti, kad ^bužgimčiau iš Dievo ir kad ši nelaba dvasia būtų išrauta iš mano krūtinės ir gaučiau jo Dvasią, kad galėčiau būti pripildytas džiaugsmo, idant paskutinįją dieną nebūčiau išmestas? Štai, – sakė jis, – aš atiduosiu ^cviską, ką turiu, taip, atsižadėsiu savo karalystės, kad gaučiau šitą didžiulį džiaugsmą.

16 Bet Aaronas tarė jam: Jei šito ^atrokšti, jeigu nusilenksi prieš Dievą, taip, jei atgailausi dėl visų savo nuodėmių ir nusilenksi prieš Dievą, ir su tikėjimu šauksiesi jo vardo, tikėdamas, kad gausi, tada tu gausi ^bviltį, kurios trokšti.

17 Ir buvo taip, kad Aaronui pasakius šiuos žodžius, karalius ^apuolė ant kelių prieš Viešpatį; taip, jis netgi išsitiesė paslikas ant žemės ir garsiai ^bšaukė, sakydamas:

18 O Dieve, Aaronas man pasakė, kad yra Dievas; ir jeigu yra

Dievas, ir jeigu tu esi Dievas, prašau, apreikšk man save, ir aš paliksiu visas savo nuodėmes, kad pažinčiau tave ir kad galėčiau būti prikeltas iš mirusiųjų ir išgelbėtas paskutinįją dieną. Ir dabar, kada karalius ištarė šiuos žodžius, jis staiga pastiro lyg ištiktas mirties.

19 Ir buvo taip, kad jo tarnai nubėgo ir papasakojo karalienei viską, kas atsitiko karaliui. Ir ji atėjo pas karalių; ir kai pamatė jį gulintį kaip negyvą ir taip pat Aaroną ir jo brolius stovinčius, lyg jie būtų buvę jo kritimo priežastis, ji įpyko ant jų ir įsakė, kad jos tarnai, arba karaliaus tarnai, suimtų ir nužudytų juos.

20 Dabar, tarnai matė karaliaus kritimo priežastį, todėl nediršo pakelti rankos prieš Aaroną ir jo brolius; ir jie maldavo karalienę, sakydami: Kodėl tu mums įsakai nužudyti šituos vyrus, kada štai vienas iš jų ^astipresnis už mus visus? Todėl mes krisime prieš juos.

21 Dabar, pamačiusi tarnų baimę, karalienė taip pat pradėjo nepaprastai bijoti, kad jos neištiktų kas nors bloga. Ir ji įsakė savo tarnams, kad jie eitų ir sušauktų žmones, idant jie nužudytų Aaroną ir jo brolius.

22 Dabar, kada Aaronas pamatė karalienės ketinimą, jis, taip pat žinodamas žmonių širdžių kietumą, bijojo, kad nesusirinktų minia ir tarp jų nekiltų dideli

14b 2 Nef 25:23;
Al 42:10–25.
c Al 34:8–16.
RR Apmokėti,
apmokėjimas.
d Iz 25:8; 1 Kor 15:55.

15a ApD 2:37.
b Al 5:14, 49.
c Mt 13:44–46;
19:16–22.
16a RR Atsivertimas,
atsivertusysis.

b Etr 12:4.
17a DS 5:24.
b RR Malda.
20a Al 18:1–3.

ginčai ir neramumai; todėl jis ištiesė savo ranką ir pakėlė karalių nuo žemės, ir tarė jam: Stokis. Ir šis atsistojo ant kojų ir atgavo stiprybę.

23 Dabar, tai buvo padaryta karalienės ir daugybės tarnų akivaizdoje. Ir tai išvydę, jie didžiai stebėjosi ir pradėjo bijoti. Ir karalius išėjo į priekį ir pradėjo jiems "tarnauti. Ir jis taip jiems tarnavo, kad visi jo namiškiai buvo ^batversti į Viešpatį.

24 Dabar, karalienės įsakymu buvo surinkta minia, ir tarp jų prasidėjo dideli murmėjimai dėl Aarono ir jo brolių.

25 Ir karalius išėjo tarp jų ir tarnavo jiems. Ir jie buvo nuramdyti dėl Aarono ir buvusiųjų su juo.

26 Ir kada karalius pamatė, jog žmonės nuramdyti, jis nurodė, kad Aaronas ir jo broliai išeitų į minios vidurį ir skelbtų jiems žodį.

27 Ir buvo taip, kad karalius išsiuntinėjo "skelbimą po visą žemę, tarp visų savo žmonių, buvusių visoje jo žemėje, visose aplinkinėse srityse, kurios ribojosi netgi su jūra rytuose ir vakaruose, ir kurios buvo atskirtos nuo ^bZarahemlos žemės siaura tyrų juosta, besidriekiančia nuo jūros rytuose net iki jūros vakaruose, ir aplink palei jūros pakrantės pakraštį ir tyrų pakraštį šiaurėje prie Zarahemlos žemės, per Mančio

ribas, prie ištakų Sidono upės, tekančios iš rytų į vakarus – taip buvo lamanitai ir nefitai atskirti.

28 Dabar, "tingesnė lamanitų dalis gyveno tyruose, palapinėse; ir jie buvo pasklidę po tyrus vakaruose, Nefio žemėje; taip, ir taip pat Zarahemlos žemės vakaruose, pakraštyje palei jūros pakrantę ir Nefio žemės vakaruose, jų tėvų pirmojo paveldo vietoje, ir taip ribodamiesi su jūros krantu.

29 Ir taip pat daug lamanitų buvo rytuose prie jūros, kur nefitai juos išvijojė. Ir taip nefitai buvo beveik apsupti lamanitų; nepaisant to, nefitai buvo užėmę visas šiaurines dalis žemės, besiribojančios su tyrais, prie Sidono upės ištakų iš rytų į vakarus, lanku iš tyrų pusės; šiaurėje jie net pasiekė žemę, kurią pavadino "Dosniaja.

30 Ir ji ribojosi su žeme, kurią jie vadino "Dykyne, kadangi ji buvo taip toli į šiaurę, kad nusidriekė į žemę, kuri kažkada buvo apgyventa, bet nuniokota, apie kurios ^bkaulus kalbėjome ir kurią atrado Zarahemlos žmonės, kadangi tai buvo ^cpirmo jų išsilaipinimo vieta.

31 Ir iš čia jie atėjo aukštyn į pietinius tyrus. Taip žemė į šiaurę buvo pavadinta "Dykyne, o žemė į pietus – Dosniaja, ir tai buvo tyrai, pilni visokių įvairių rūšių laukinių žvėrių,

23a RR Tarnauti;
Pamokslauti, skelbti;
Mokyti, mokytojas.
b RR Atsivertimas,
atsivertusysis.

27a Al 23:1–4.
b Om 1:13–17.
28a 2 Nef 5:22–25.
29a Al 52:9; 63:5.
30a Al 50:34; Mrm 4:1–3.

b Mzj 8:7–12; 28:11–19.
c Hel 6:10.
31a Hel 3:5–6.

kurių dalis ieškodama maisto buvo atėjusi iš šiaurės.

32 Ir dabar, tai buvo tik pusantros dienos „atstumas nefitui, einant riba tarp Dosniosios ir Dykynės žemių, nuo rytinės iki vakarinės jūros; ir taip Nefio žemė ir Zarahemlos žemė buvo beveik apsupta vandens, ir tik siauras žemės ^baklas buvo tarp žemės šiaurėje ir žemės pietuose.

33 Ir buvo taip, kad nefitai apgyvendino Dosniąją žemę netgi nuo rytinės iki pat vakarinės jūros, ir taip nefitai savo išminties dėka savo sargybiniais ir armijomis apribojo lamanitus pietuose, idant šie daugiau nebeturėtų valdų šiaurėje, idant negalėtų užplūsti žemės šiaurėje.

34 Todėl lamanitai neturėjo valdų kitur, kaip tiktai Nefio žemėje ir aplinkiniuose tyruose. Dabar, tai buvo nefitų išmintis – kadangi lamanitai buvo jų priešai, – kad jie išvengtų suspaudimų iš visų pusių ir taip pat, kad turėtų šalį, kur galėtų atsitraukti pagal savo norą.

35 Ir dabar, pasakęs tai, aš vėl grįžtu prie aprašymo apie Amoną ir Aaroną, Omnerį ir Himnį bei jų brolius.

23 SKYRIUS

Skelbiama tikėjimo laisvė. Septyniose žemėse ir miestuose lamanitai atverčiami. Jie pasivadina anti nefi lehiiais ir išvaduojami nuo praeikimo. Amalekininkai ir amulonitai

atmeta tiesą. Apie 90–77 m. prieš Kristaus gim.

ŠTAI buvo taip, kad lamanitų karalius išsiuntinėjo „skelbimą visiems savo žmonėms, kad jie nekeltų rankos prieš Amoną ar Aaroną, ar Omnerį, ar Himnį, ar prieš bet kurį iš jų brolių, kurie eis skelbdami Dievo žodį, kurioje vietoje šie bebūtų, bet kurioje jų žemės dalyje.

2 Taip, jis išsiuntinėjo tarp jų įsaką, kad jie nekeltų rankos prieš juos tam, kad juos surištų ar įmestų į kalėjimą; nei spaudytų į juos, nei muštų juos, nei išmestų juos iš savo sinagogų, nei plaktų juos; nei mėtytų akmenimis į juos, bet kad leistų jiems laisvai įeiti į savo namus ir šventyklas, ir šventoves.

3 Ir taip jie galėjo eiti ir skelbti žodį pagal savo norą, nes karalius buvo atverstas į Viešpatį, ir visi jo namiškiai; todėl jis po visą žemę išsiuntinėjo savo skelbimą savo žmonėms, kad Dievo žodžiui nebūtų trukdoma, bet kad jis eitų pirmyn per visą žemę, kad jo žmonės galėtų būti įtikinti dėl savo tėvų nelabų „tradicijų, ir kad jie galėtų būti įtikinti, jog visi jie yra broliai, ir kad neturi nei žudyti, nei plėšikauti, nei vogti, nei svetimauti, nei daryti bet kokį kitokį nelabumą.

4 Ir dabar buvo taip, kad karaliui išsiuntinėjus šį skelbimą, Aaronas ir jo broliai ėjo iš miesto į miestą ir iš vieno garbinimo namų į kitus, steigdami bažnyčias ir pašvęsdami kunigus ir

mokytojus visoje žemėje tarp lamanitų skelbti ir mokyti Dievo žodžio tarp jų; ir taip jiems tai pradėjo labai sektis.

5 Ir tūkstančiai buvo atvesti į Viešpaties pažinimą, taip, tūkstančiai buvo atvesti patikėti nefitų ^atradicijomis; ir jie buvo mokomi ^bmetraščių ir pranašysčių, kurie buvo perduodami netgi iki dabartinio laiko.

6 Ir taip tikrai, kaip gyvas Viešpats, lygiai taip tikrai visi, kurie tik įtikėjo, arba kurie tik buvo atvesti į tiesos pažinimą, per Amono ir jo brolių pamokslavimą sulig apreiškimo ir pranašystės dvasia ir Dievo galia, darančia stebuklus juose, taip, sakau jums: kaip gyvas Viešpats, visi lamanitai, kurie tik patikėjo jų pamokslavimu ir buvo ^aatversti į Viešpatį, ^bniekuomet neatpuolė.

7 Nes jie tapo teisiais žmonėmis; sudėjo savo maišto ginklus, tad daugiau nebekovojo nei prieš Dievą, nei prieš bet kurią iš savo brolių.

8 Dabar, štai ^atie, kurie buvo atversti į Viešpatį:

9 Lamanitų žmonės, kurie buvo Izmaelio žemėje;

10 ir taip pat lamanitų žmonės, kurie buvo Midonio žemėje;

11 ir taip pat lamanitų žmonės, kurie buvo Nefio mieste;

12 ir taip pat lamanitų žmonės, kurie buvo ^aŠilomo žemėje, ir

kurie buvo Šemlono žemėje ir Lemuelio mieste, ir Šimnilomo mieste.

13 Ir tai yra pavadinimai lamanitų miestų, ^aatverstų į Viešpatį; ir tai yra tie, kurie sudėjo savo maišto ginklus, taip, visus savo karo ginklus; ir visi jie buvo lamanitai.

14 O amalekininkai nebuvo ^aatversti, išskyrus tik vieną; ir nė vienas iš ^bamulonitų; bet jie užkietino savo širdis ir taip pat širdis lamanitų tose žemės dalyse, kur tik jie gyveno, taip, visuose savo kaimuose ir visuose savo miestuose.

15 Todėl mes išvardiname visus lamanitų miestus, kuriuose jie atgailavo ir atėjo į tiesos pažinimą, ir buvo atversti.

16 Ir dabar buvo taip, kad karalius ir tie, kurie buvo atversti, troško turėti vardą, kuriuo jie būtų išskiriami iš savo brolių; todėl karalius tarėsi su Aaronu ir daugeliu iš jų kunigų dėl vardo, kurią jie turėtų priimti, kad išsiskirtų.

17 Ir buvo taip, kad jie pasivadino ^aanti nefi lehiais; ir jie buvo vadinami šiuo vardu ir daugiau nebebuvo vadinami lamanitais.

18 Ir jie tapo labai darbščiais žmonėmis; taip, ir buvo draugiški su nefitais; todėl pradėjo bendrauti su jais, ir Dievo ^apraėjimas daugiau jų nebepersekiojo.

5a Al 37:19.

b Al 63:12.

RR Raštai.

6a RR Atsivertimas, atsivertusysis.

b Al 27:27.

8a Al 26:3, 31.

12a Mzj 22:8, 11.

13a Al 53:10.

14a Al 24:29.

b Mzj 23:31–39.

17a RR Anti nefi lehia.

18a 1 Nef 2:23;

2 Nef 30:5–6;

3 Nef 2:14–16.

24 SKYRIUS

Lamanitai ateina prieš Dievo žmones. Anti nefi lehiiai džiaugiasi Kristumi ir lankomi angelų. Jie pasirenka vėčiau iškęsti mirtį negu gintis. Atverčiama daugiau lamanitų. Apie 90–77 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad amalekininkai ir amulonitai, ir lamanitai, kurie buvo Amulono žemėje ir taip pat Helamo žemėje, ir kurie buvo „Jeruzalės žemėje, ir apskritai visoje aplinkinėje žemėje, kurie nebuvo atversti ir priėmę ^banti nefi lehių vardo, amalekininkų ir amulonitų buvo sukurstyti pykčiui prieš savo brolius.

2 Ir jų neapykanta prieš juos pasidarė tokia nepaprastai nuožmi, kad jie net pradėjo maištauti prieš savo karalių, kad net nenorėjo, kad jis būtų jų karalius; todėl jie ėmėsi ginklų prieš anti nefi lehių liaudį.

3 Dabar, karalius perdavė karalystę savo sūnui ir pavadino jį Anti Nefi Lehiu.

4 Ir karalius numirė tais pačiais metais, kada lamanitai pradėjo ruošti karui prieš Dievo žmones.

5 Dabar, kada Amonas ir jo broliai, ir visi tie, kurie buvo atėję su juo, pamatė lamanitų pasiruošimus sunaikinti jų brolius, jie atėjo į Midjano žemę, ir čia Amonas sutiko visus savo brolius; ir iš čia jie atėjo į Izraelio žemę, kad „pasitartų su Lamoniu ir taip pat su jo broliu

Anti Nefi Lehiu, ką jiems daryti, kad apsigintų nuo lamanitų.

6 Dabar, tarp visų žmonių, atverstų į Viešpatį, nebuvo nė vienos sielos, kuri imtųsi ginklų prieš savo brolius; ne, jie nenorėjo net ruošti karui; taip, ir taip pat jų karalius įsakė jiems, kad jie to nedarytų.

7 Dabar, štai žodžiai, kuriuos šiuo klausimu jis pasakė žmonėms: Aš dėkoju savo Dievui, mano mylimi žmonės, kad mūsų didis Dievas iš savo gerumo atsiuntė pas mus šiuos mūsų brolius nefitus pamokslauti mums ir įtikinti mus mūsų tėvų „tradicijų nelabumu.

8 Ir štai aš dėkoju savo didžiam Dievui, kad jis davė mums dalelę savo Dvasios mūsų širdims suminkštinti, kad mes pradėjome bendrauti su šiais broliais nefitais.

9 Ir štai aš taip pat dėkoju savo Dievui, kad, pradėję bendrauti, mes buvome įtikinti dėl savo „nuodėmių ir dėl daugybės savo įvykdytų žmogžudysčių.

10 Ir aš taip pat dėkoju savo Dievui, taip, savo didžiam Dievui, kad jis suteikė mums galimybę atgailauti dėl to, ir taip pat, kad „atleido mums už tas gausias mūsų padarytas nuodėmes ir žmogžudystes, ir savo Sūnaus nuopelnų dėka paėmė ^bkaltę nuo mūsų širdžių.

11 Ir dabar štai, mano broliai, kadangi viskas, ką galėjome padaryti (nes buvome labiausiai prapuolę iš visos žmonijos), tai

24 1a Al 21:1.
b Al 25:1, 13.
5a Al 27:4–13.

7a Mzj 1:5.
9a DS 18:44.
10a Dan 9:9.

b RR Kaltė.

atgailauti dėl visų savo padarytų nuodėmių ir tos daugybės žmogžudysčių, ir prašyti Dievą „nuimti jas nuo mūsų širdžių, nes viskas, ką galėjome padaryti, tai deramai atgailauti prieš Dievą, kad jis nuimtų mūsų dėmes.

12 Dabar, mano mylimiausi broliai, kadangi Dievas nuėmė mūsų dėmes ir mūsų kalavijai tapo skaidūs, tai daugiau nebesutepkime savo kalavijų mūsų brolių krauju.

13 Štai sakau jums: ne; išlaikykime savo kalavijus, kad jie nebūtų sutepti mūsų brolių krauju; nes galbūt, jei vėl suteptume savo kalavijus, jie nebegalėtų būti skaisčiai „nuplauti mūsų didžio Dievo Sūnaus krauju, kuris bus pralietas mūsų nuodėmėms apmokėti.

14 Ir didis Dievas pasigailėjo mūsų ir atskleidė mums tai, kad nepražūtume; taip, ir jis atskleidė tai mums iš anksto, kadangi jis myli mūsų „sielas lygiai taip, kaip jis myli ir mūsų vaikus; todėl, būdamas gailestingas, jis lanko mus per savo angelus, kad išgelbėjimo ^bplanas galėtų būti atskleistas mums, lygiai kaip ir ateities kartoms.

15 O, koks gailestingas mūsų Dievas! Ir dabar štai, kadangi daugiausia, ką galėjome padaryti, tai pasiekti, kad mūsų dėmės būtų nuimtos nuo mūsų ir mūsų kalavijai būtų padaryti skaidūs, paslėpkime juos, idant jie būtų išlaikyti skaidūs kaip liudijimas

mūsų Dievui paskutiniąją dieną, arba tą dieną, kada būsime atvesti stoti prieš jį teismui, kad nesutepėme savo kalavijų mūsų brolių krauju nuo tada, kai jis davė mums savo žodį, ir tuo būdu padarė mus švarius.

16 Ir dabar, mano broliai, nors mūsų broliai kėsina siunaikinti mus, štai, mes paslėpsime savo kalavijus, taip, būtent užkasime juos giliai žemėje, kad jie būtų išlaikyti skaidūs, kaip liudijimas paskutiniąją dieną, kad mes niekada jų nebe panaudojome; ir jeigu mūsų broliai siunaikins mus, štai, mes „eisime pas savo Dievą ir būsime išgelbėti.

17 Ir dabar, kada karalius baigė kalbėti šiuos žodžius ir visi žmonės buvo surinkti drauge, jie paėmė savo kalavijus ir visus ginklus, kurie buvo naudojami žmogaus kraujui pralieti, ir „užkasė juos giliai žemėje.

18 Ir tai jie padarė, kadangi, jų manymu, tai buvo liudijimas Dievui ir taip pat žmonėms, kad jie niekuomet daugiau „nepanaudos ginklų žmogaus kraujui pralieti; ir tai jie padarė kaip patvirtinimą ir ^bsandorą su Dievu, kad verčiau „atiduos savo pačių gyvybes, negu pralies savo brolių kraują; ir kad užuot atėmę iš brolio, jie atiduos jam; ir užuot leidę savo dienas dykinėdami, jie daug dirbs savo rankomis.

19 Ir taip matome, jog kada šitie lamanitai buvo atvesti į

11a Iz 53:4–6.

13a Apr 1:5.

14a RR Siela – Sielų
vertė.

^b RR Išpirkimo planas.

16a Al 40:11–15.

17a Hel 15:9.

18a Al 53:11.

^b RR Sandora.

^c RR Auka.

tikėjimą ir tiesos pažinimą, jie buvo “tvirti ir verčiau kentės, netgi iki mirties, negu nusidės; ir taip mes matome, kad jie užkasė savo taikos ginklus, arba užkasė karo ginklus vardan taikos.

20 Ir buvo taip, kad jų broliai lamanitai pasiruošė karui ir atėjo į Nefio žemę, ketindami sunaikinti karalių ir paskirti kitą į jo vietą, ir taip pat išnaikinti anti nefi lehių liaudį nuo žemės.

21 Dabar, pamatę, kad jie ateina prieš juos, žmonės išėjo jų pasitikti ir atsigulė “pasliki priešais juos ant žemės, ir pradėjo šauktis Viešpaties vardo; ir taip jie buvo šitoje padėtyje, kada lamanitai pradėjo juos pulti ir žudyti kalaviju.

22 Ir tuo būdu nesutikdami jokio pasipriešinimo, jie nužudė tūkstantį penkis iš jų; ir mes žinome, kad jie palaiminti, nes išėjo gyventi su savo Dievu.

23 Dabar, kada lamanitai pamatė, kad jų broliai nebėgs nuo kalavijo ir nepasikreips nei kairėn, nei dešinėn, bet gulės ir “žus, ir kad jie šlovino Dievą net tą akimirką, kai žūdavo nuo kalavijo, –

24 dabar, tai pamatę, lamanitai “susilaikė nuo jų žudymo; ir ten buvo daug tokių, kurių širdys ^bprivitinko dėl tų savo brolių, kurie krito nuo kalavijo, nes jie atgailavo dėl to, ką padarė.

25 Ir buvo taip, kad jie numetė

savo karo ginklus ir nebenorėjo daugiau jų imti, nes buvo apimti graužaties dėl padarytų žmogžudysčių; ir jie parpuolė žemėn, kaip ir jų broliai, pasikliaudami pasigailėjimais tų, kurių rankos buvo pakeltos nužudyti juos.

26 Ir buvo taip, kad tą dieną prie Dievo žmonių prisijungė daugiau, negu buvo nužudyta; ir tie, kurie buvo nužudyti, buvo teisūs žmonės, todėl mes neturime priežasties abejoti, kad jie buvo “išgelbėti.

27 Ir tarp jų nebuvo nužudytas nė vienas nelabas žmogus; bet daugiau kaip tūkstantis buvo atvesta į tiesos pažinimą; taip matome, kad Viešpats dėl savo žmonių išgelbėjimo dirba įvairiais “būdais.

28 Dabar, dauguma iš tų lamanitų, kurie nužudė tiek daug savo brolių, buvo amalekininkai ir amulonitai, kurių dauguma buvo “nehorų ^btvarkos.

29 Dabar, tarp tų, kurie prisijungė prie Viešpaties žmonių, nebuvo “nė vieno, kuris būtų amalekininkas arba amulonitas, arba kuris buvo Nehoro tvarkos, bet jie buvo tikri Lamo ir Lemuelio palikuonys.

30 Ir taip mes galime aiškiai matyti, kad po to, kai žmonės kartą “apšviesti Dievo Dvasios ir gavę didį ^bpažinimą apie tai, kas susiję su teismu, “atpuola į nuodėmę ir prasižengimą, jie tampa labiau užkietėję, ir taip

19a RR Tikėjimas, tikėti.

21a Al 27:3.

23a Al 26:32.

24a Al 25:1.

^b RR Užuojauta.

26a Apr 14:13.

27a Iz 55:8–9; Al 37:6–7.

28a Al 1:15; 2:1, 20.

^b Al 21:4.

29a Al 23:14.

30a Mt 12:45.

^b Hbr 10:26;

Al 47:36.

^c 2 Nef 31:14; Al 9:19.

RR Atsimetimas.

jų būsena tampa „blogesnė už tą, kuri būtų, jeigu jie niekada nebūtų pažinę šitų dalykų.

25 SKYRIUS

Lamanitų agresija plečiasi. Nojaus kunigų sėkla žūva, kaip pranašavo Abinadis. Daug lamanitų atverčiami ir prisijungia prie anti nefi lehių liaudies. Jie tiki Kristų ir laikosi Mozės įstatymo. Apie 90–77 m. prieš Kristaus gim.

Ir štai dabar buvo taip, kad tie lamanitai dar labiau pyko, kadangi nužudė savo brolius; todėl jie prisiekė atkeršyti nefitams; ir tuo metu daugiau nebandė žudyti „anti nefi lehių liaudies.

2 Bet jie pasiėmė savo armijas ir perėjo į Zarahemlos žemės ribas, ir užpuolė žmones, kurie buvo Amonihio žemėje, ir „sunaikino juos.

3 Ir po to kovojo daug kautyinių su nefitais, kuriose jie buvo išvyti ir nukauti.

4 Ir tarp nukautųjų lamanitų buvo beveik visa Amulono ir jo brolių, kurie buvo Nojaus kunigai, „sėkla; ir jie buvo nukauti nefitų rankomis.

5 O likusieji, pabėgę į rytinius tyrus ir užgrobę galią bei valdžią lamanitams, padarė taip, kad daug kas iš lamanitų „žūtų nuo ugnies dėl savo tikėjimo,

6 nes daugelis „jų, patyrę daug

netekčių ir tiek daug suspaudimų, pradėjo būti raginami prisiminti ^bžodžius, kuriuos Aaronas ir jo broliai skelbė jiems jų žemėje; todėl jie liovėsi tikėję savo tėvų tradicijomis, o pradėjo tikėti Viešpatį, ir kad jis suteikė didžią galią nefitams; ir taip daugelis iš jų buvo atversti tyruose.

7 Ir buvo taip, kad tie valdovai, kurie buvo „Amulono vaikų likutis, nurodė atiduoti juos ^bmirčiai, taip, visus tuos, kurie tikėjo šitais dalykais.

8 Dabar šitos žudynės padarė taip, jog daugelis iš jų brolių buvo sukurstyti pykčiui; ir tyruose prasidėjo kova; ir lamanitai pradėjo „medžioti Amulono bei jo brolių sėklą ir žudyti juos; o šie pabėgę į rytinius tyrus.

9 Ir štai iki šios dienos jie tebe-medžiojami lamanitų. Tuo būdu išsipildė Abinadžio žodžiai, kuriuos jis pasakė apie sėklą kunigų, per kuriuos jis kentėjo mirtį nuo ugnies.

10 Nes jis pasakė jiems: Ką „padarysite man, bus pavaizdas to, kas įvyks.

11 Ir dabar, Abinadis buvo pirmasis, kuris dėl savo tikėjimo Dievu iškentėjo „mirtį nuo ugnies; dabar, būtent tai jis turėjo galvoje – kad daugelis kentės mirtį nuo ugnies, kaip jis kentėjo.

12 Ir jis pasakė Nojaus kunigams, kad jų sėkla daugelį atiduos mirčiai panašiu būdu, kaip jį, ir kad jie bus plačiai

30d 2 Pet 2:20–21.

25 1a RR Anti nefi lehia.

2a Al 8:16; 16:9.

4a Mzj 23:35.

5a Mzj 17:15.

6a T.y. lamanitų.

b Al 21:9.

c Al 26:24.

7a Al 21:3; 24:1, 28–30.

b RR Kankinys,

kankinio mirtis.

8a Mzj 17:18.

10a Mzj 13:10.

11a Mzj 17:13.

išsklaidyti ir žudomi taip, kaip avys, neturinčios piemens, yra vejamos ir papjaunamos laukinių žvėrių; ir dabar štai šie žodžiai buvo patvirtinti, nes jie buvo vejami lamanitų ir medžiojami, ir triuškinami.

13 Ir buvo taip, kad lamanitai, pamatę, jog negali pergalėti nefitų, vėl sugrižo į savo žemę; ir daugelis jų perėjo gyventi į Izmaelio žemę ir Nefio žemę, ir prisijungė prie Dievo žmonių, kurie buvo „anti nefi lehių liaudis.

14 Ir jie taip pat „užkasė savo karo ginklus, kaip buvo padarę jų broliai, ir tapo teisiais žmonėmis; ir jie vaikščiojo Viešpaties keliais ir stengėsi laikytis jo įsakymų ir nuostatų.

15 Taip, ir jie laikėsi Mozės įstatymo; nes jiems kol kas reikėjo laikytis Mozės įstatymo, kadangi jis ne visas buvo įvykdytas. Bet nepaisant Mozės „įstatymo, jie žvelgė ateitin, laukdami ateinant Kristaus, suvokdami, kad Mozės įstatymas buvo jo atėjimo ^bpavaizdas, ir tikėdami, kad jie turi vykdyti tuos išorinius ritualus tol, kol jis nebus apreikštas jiems.

16 Dabar, jie nemanė, kad „išgelbėjimas atėjo per Mozės ^bįstatymą; bet Mozės įstatymas tarnavo stiprinti jų tikėjimą Kristumi; ir taip per tikėjimą jie išlaikė „viltį, savo amžinam išgelbėjimui, pasikliaudami pra-

našystės dvasia, kuri kalbėjo apie tuos būsimus dalykus.

17 Ir dabar štai Amonas ir Aaronas, ir Omneris, ir Himnis, ir jų broliai nepaprastai džiaugėsi pasisekimu, kurį patyrė tarp lamanitų, matydami, kad Viešpats davė jiems pagal jų „maldas ir taip pat patvirtino savo žodį jiems dėl kiekvienos smulkmenos.

26 SKYRIUS

Amonas giriasi Viešpačiu. Ištikimuosius Viešpats sustiprina ir duoda jiems pažinimą. Tikėjimu žmonės gali atvesti tūkstančius sielų į atgailą. Dievas turi visą galią ir supranta viską. Apie 90–77 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, štai tie Amono žodžiai jo broliams, kurie skamba taip: Mano broliai ir mano tikėjimo broliai, štai sakau jums, kad mes tikrai turime dėl ko džiūgauti; nes argi galėjome pamanyti, kada „pajudėjome iš Zarahemlos žemės, kad Dievas suteiks mums tokių didelių palaiminimų?

2 Ir dabar, aš klausiu, kokių gi didelių palaiminimų jis suteikė mums? Ar galite pasakyti?

3 Štai aš atsakau už jus; nes mūsų broliai lamanitai buvo tamsoje, taip, būtent tamsiausioje prarajoje, bet štai, kiek „daug jų atvesta matyti nuosta-

13a Al 23:16–17.

14a Al 24:15; 26:32.

15a JokK 4:5;

Jar 1:11.

RR Mozės įstatymas.

b Mzj 3:14–15; 16:14.

c Mzj 13:29–32.

16a Mzj 12:31–37;

13:27–33.

b 2 Nef 11:4.

c 1 Tes 5:8–9.

17a Al 17:9.

26 1a Mzj 28:9;

Al 17:6–11.

3a Al 23:8–13.

bią Dievo šviesą! Ir tai yra tas palaiminimas, kuris buvo suteiktas mums, kad mes buvome padaryti ^bįrankiais Dievo rankose šiam didžiam darbui įgyvendinti.

4 Štai ^atūkstančiai jų džiūgauja ir yra atvesti į Dievo kaimenę.

5 Štai ^alaukas buvo pribrendęs, ir palaiminti jūs, kadangi mosavote savo ^bpjautuvu ir ^pjovėte visomis savo išgalėmis, taip, ištisą dieną jūs plušėjote, ir štai kiek jūsų ^cpėdų! Ir jie bus surinkti į kluonus, kad neprapultų.

6 Taip, paskutiniąją dieną jų neišmuš audra; taip, ir neišbarslys viesulai; bet kada audra užeis, jie bus surinkti į savo vietą, tad ^aaudra negalės prasiskverbti prie jų; taip, ir nuožmių vėjų nebus nunešti, kad ir kur priešas norėtų juos nunešti.

7 Bet štai jie yra ^apjūtis Viešpaties rankose ir yra jo; ir jis ^bprikels juos paskutiniąją dieną.

8 Tebūna palaimintas mūsų Dievo vardas; ^agiedokime jam gyrių, taip, reikškime ^bpadėkas jo šventam vardui, nes jis vykdo teisumą per amžius.

9 Nes jei nebūtume atėję iš Zarahemlos žemės, šie mūsų švelniai mylimi broliai, kurie taip švelniai pamilo mus, vis dar būtų kankinami ^aneapykantos mums, taip, ir taip pat jie būtų svetimi Dievui.

10 Ir buvo taip, kad Amonui

ištarus šiuos žodžius, jo brolis Aaronas sudraudė jį, sakydamas: Amonai, bijau, kad tavo džiaugsmas neša tave į pagyras.

11 Bet Amonas jam tarė: Aš ^anesigiriu savo paties jėga, nė savo paties išmintimi; bet štai mano ^bdžiaugsmas pilnas, taip, mano širdis kupina džiaugsmo, ir aš džiūgausiu savo Dievu.

12 Taip, aš žinau, kad esu niekas; kas dėl mano jėgos, aš esu silpnas; todėl ^anesigirsiu savimi, bet girsiuosi savo Dievu, nes jo ^bstiprybėje aš galiu padaryti viską; taip, štai daug didžiųjų stebuklų mes padarėme šioje žemėje, dėl ko šlovinsime jo vardą per amžius.

13 Štai kiek daug tūkstančių mūsų brolių jis išvadavo iš ^apragaros skausmų; ir jie atvesti ^bgiedoti išperkančią meilę, ir tai dėl mumyse esančio jo žodžio galios, todėl argi neturime rimtos priežasties džiūgauti?

14 Taip, mes turime priežastį šlovinti jį per amžius, nes jis yra aukščiausiasis Dievas, ir jis išlaisvino mūsų brolius iš pragaros ^agrandinių.

15 Taip, jie buvo apsupti nesibaigiančios tamsos ir sunaikinimo; bet štai jis atvedė juos į nesibaigiančią ^ašviesą, taip, į nesibaigiantį išgelbėjimą; ir jie apsupti neprilygstama jo meilės gausa; taip, ir mes buvome

3b 2 Kor 4:5; Mzj 23:10.

4a Al 23:5.

5a Jn 4:35–37; DS 4:4.

b JI 4:13.

c DS 33:7–11; 75:2, 5.

6a Hel 5:12;

3 Nef 14:24–27.

7a RR Pjūtis.

b Mzj 23:22; Al 36:28.

8a DS 25:12.

b RR Dėkingas, padėkos, dėkojimas.

9a Mzj 28:1–2.

11a 2 Kor 7:14.

b DS 18:14–16.

RR Džiaugsmas.

12a Jer 9:23; Al 29:9.

b Ps 18:33–41; Fil 4:13;

1 Nef 17:3.

13a RR Pragaras.

b Al 5:26.

14a Al 12:11.

15a RR Šviesa, Kristaus šviesa.

irankiai jo rankose, vykdant šį didį ir nuostabų darbą.

16 Todėl „girkimės, taip, mes ^bgirsimės Viešpačiu; taip, mes ^bdžiaugsimės, nes mūsų ^bdžiaugsmas pilnas; taip, mes šlovinsime mūsų Dievą per amžius. Štai, kas gali girtis Viešpačiu per daug? Taip, kas gali per daug pasakyti apie jo didžią galią ir ^cgailestingumą, ir apie didį kantrumą žmonių vaikams? Štai, sakau jums, kad negaliu apsaityti net mažiausios dalelės to, ką jaučiu.

17 Kas galėjo pamanyti, kad mūsų Dievas bus toks gailestingas, kad ištrauks mus iš mūsų baisios, nuodėmingos ir suterštos būsenos?

18 Štai mes išėjome tikrai įtūžę, įžūliai grasindami „sunaikinti jo bažnyčią.

19 O tad kodėl jis nepaskyrė mūsų baisiam sunaikinimui, taip, kodėl jis neleido savo teisingumo kalavijui kristi ant mūsų ir pasmerkti mus amžinai nevilčiai?

20 O, mano siela vos neišskrenda vien nuo minties apie tai! Štai jis nepanaudojo savo teisingumo mums, bet iš savo didžio gailestingumo pernešė mus per tą nesibaigiančiąją mirties ir nelaimingumo „prarają, būtent į mūsų sielų išgelbėjimą.

21 Ir dabar štai, mano broliai, kuris čia esantis „prigimtinis žmogus suvokia tai? Sakau jums:

čia nėra nė vieno tai ^bsuvokiančio, išskyrus atgailaujančiuosius.

22 Taip, tas, kuris „atgailauja ir panaudoja ^btikėjimą, ir daro gerus darbus, ir nuolat meldžiasi nepaliaudamas, – tokiam duota pažinti Dievo ^cslėpinius; taip, tokiam bus duota apreikšti tai, kas niekuomet nebuvo apreikšta; taip, ir tokiam bus duota atvesti tūkstančius sielų į atgailą, kaip kad mums buvo duota atvesti į atgailą šiuos savo brolius.

23 Dabar, ar atsimenate, mano broliai, kaip savo broliams Zarahemlos žemėje sakėme: Mes einame į Nefio žemę pamokslauti savo broliams lamanitams, o jie išjuokė mus?

24 Nes jie sakė mums: Nejaugi manote, kad galite atvesti lamanitus į tiesos pažinimą? Nejaugi manote, kad galite įtikinti lamanitus jų tėvų tradicijų „klaidingumu, tokius ^bkietasprandžius žmones, kaip jie; kurių širdys mėgaujasi kraujo praliejimu; kurių dienos praleistos didžiausioje nedorybėje; kurių keliai buvo prasižengėlio keliai nuo pat pradžios? Dabar, mano broliai, jūs prisimenate, kad tokia buvo jų kalba.

25 Ir be to jie sakė: Imkimės ginklų prieš juos, kad išnaikintume juos ir jų nedorybę nuo žemės, kad jie neperaugtų mūsų ir nesunaikintų.

26 Bet štai, mano mylimi broliai,

16a Rom 15:17;
1 Kor 1:31.
b 2 Kor 10:15–18;
DS 76:61.
c Ps 36:6–7.
18a Mzj 27:8–10.

20a 2 Nef 1:13;
Hel 3:29–30.
21a RR Prigimtinis
žmogus.
b 1 Kor 2:9–16;
JokK 4:8.

22a Al 36:4–5.
RR Atgailauti, atgaila.
b RR Tikėjimas, tikėti.
c RR Dievo slėpiniai.
24a Mzj 10:11–17.
b Mzj 13:29.

mes atėjome į tyrus ne ketindami išnaikinti savo brolius, bet vildamiesi, kad galbūt galėsime išgelbėti keletą jų sielų.

27 Dabar, kada mūsų širdys buvo prislėgtos ir mes buvome bepasuką atgal, štai Viešpats „paguodė mus ir tarė: Eikite tarp savo brolių lamanitų ir ^bkantriai kęskite savo ‘suspaudimus, ir aš duosiu jums sėkmę.

28 Ir dabar štai mes atėjome ir buvome svetimi tarp jų; ir buvome kantrūs mūsų kentėjimuose ir kentėme visokius nepriteklus; taip, mes keliavome iš namų į namus, pasikliaudami pasaulio pasigailėjimais, – ne vien tik pasaulio pasigailėjimais, bet ir Dievo pasigailėjimais.

29 Ir mes ėjome į jų namus ir mokėme juos, ir mokėme juos gatvėse; taip, ir mokėme juos ant kalvų; ir taip pat ėjome į jų šventyklas bei sinagogas ir mokėme juos; ir buvome išmetami lauk ir išjuokiami, ir apspjaudomi, ir mušami per veidą; ir buvome apmėtomį akmenimis, ir suimami, ir surišami stipriomis virvėmis ir įmetami į kalėjimą; o Dievo galia ir išmintimi vėl būdavome išlaisvinami.

30 Ir mes kentėme visokius suspaudimus ir visa tai – kad galbūt būtume priemonė išgelbėjant vieną kitą sielą; ir manėme, kad mūsų „džiaugsmas būtų pilnas, jei galbūt būtume priemonė išgelbėjant kai kuriuos iš jų.

31 Dabar štai mes galime pa-

žvelgti ir matyti mūsų darbo vaisius; ir argi jų tik keletas? Sakau jums: ne – jų „daug; taip, ir mes galime matyti jų nuoširdumą bei meilę savo broliams ir taip pat mums.

32 Nes štai, jie verčiau „paaukotų savo gyvybes, negu atimtų savo priešo gyvybę; ir iš meilės savo broliams jie ^bužkasė savo karo ginklus giliai žemėje.

33 Ir dabar štai sakau jums: argi kada nors visoje žemėje buvo tokia didelė meilė? Štai sakau jums: ne, nebuvo, netgi tarp nefitų.

34 Nes štai jie imtųsi ginklo prieš savo brolius; jie nesileistų nužudomi. Bet štai kiek daug šitų paguldė savo gyvybes; ir mes žinome, kad jie nuėjo pas savo Dievą dėl savo meilės ir dėl savo neapykantos nuodėmei.

35 Dabar, argi neturime priežasties džiūgauti? Taip, sakau jums: dar niekuomet nuo pasaulio pradžios nebuvo žmonių, kurie turėjo tokią rimtą priežastį džiūgauti, kaip mes; taip, ir mano džiaugsmas peraugo netgi į gyrimąsi savo Dievu; nes jis turi visą „galia, visą išmintį ir visą supratimą; jis ^bsuvokia viską ir yra ‘gailestinga Esybė, net iki išgelbėjimo, tiems, kurie atgailauja ir tiki jo vardą.

36 Dabar, jeigu tai gyrimasis, būtent taip aš girsiuos; nes tai yra mano gyvenimas ir mano šviesa, mano džiaugsmas ir mano išgelbėjimas, ir mano iš-

27a Al 17:9–11.

b RR Kantrybė.

c Al 20:29–30.

RR Pasipriešinimas.

30a DS 18:15–16.

31a Al 23:8–13.

32a Al 24:20–24.

b Al 24:15.

35a RR Galia.

b DS 88:41.

c RR Gailestingumas, gailestingas.

pirkimas iš nesibaigiančio vargo. Taip, palaimintas vardas mano Dievo, kuris prisiminė savo žmones, Izraelio medžio „šaką, atskirtą nuo savo kamieno, svetimoje žemėje; taip, sakau, tebūna palaimintas vardas mano Dievo, kuris prisiminė mus, ^bklijūnus, svetimoje žemėje.

37 Dabar, mano broliai, matome, kad Dievas prisimena kiekvieną „liaudį, kurioje žemėje, jie bebūtų, taip, jis skaičiuoja savo žmones, ir jo gailėstingumo vidus gaubia visą žemę. Dabar tai yra mano džiaugsmas ir didžiulė mano padėka; taip, aš reikšiu padėkas savo Dievui per amžius. Amen.

27 SKYRIUS

Viešpats įsako Amonui vesti anti nefi lehių liaudį į saugią vietą. Suttikus Almą, Amono džiaugsmas išsekina jo jėgas. Nefitai duoda anti nefi lehiams Jeršono žemę. Jie pavadinami Amono žmonėmis. Apie 90–77 m. prieš Kristaus gim.

DABAR, buvo taip, jog kada tie lamanitai, kurie išėjo kariauti prieš nefitus, po daugelio savo pastangų sunaikinti juos, įsitikino, kad siekti jų sunaikinimo buvo bergždzias darbas, jie vėl sugrįžo į Nefio žemę.

2 Ir buvo taip, kad dėl savo nuostolių amalekininkai buvo nepaprastai įpykę. Ir pamatę, kad negali atkeršyti nefitams, jie

pradėjo kurstyti žmones pykčiui prieš savo „brolius, ^banti nefi lehių liaudį; todėl jie vėl pradėjo naikinti juos.

3 Dabar, šie žmonės „vėl atsisakė imtis ginklų ir leidosi žudomi, kaip norėjo jų priešai.

4 Dabar, kada Amonas ir jo broliai pamatė šį naikinimo darbą tarp tų, kuriuos jie taip švelniai mylėjo ir kurie taip švelniai mylėjo juos, – nes su jais buvo elgiamasi, lyg jie būtų angelai, atsiųsti nuo Dievo, kad išgelbėtų juos nuo nesibaigiančio sunaikinimo, – todėl Amonas ir jo broliai, pamatę šitą didį naikinimo darbą, buvo sujudinti gailėsčio ir „sakė karaliui:

5 Surinkime šitą Viešpaties liaudį ir eikime į Zarahemlos žemę pas mūsų brolius nefitus, ir bėkime iš mūsų priešų rankų, kad nebūtume sunaikinti.

6 Bet karalius tarė jiems: Štai nefitai sunaikins mus dėl daugybės žmogžudysčių ir nuodėmių, kurias padarėme jiems.

7 Ir Amonas tarė: Aš nueisiu ir pasiteirausiu Viešpaties, ir jei jis sakys mums, kad eitume pas savo brolius, ar jūs eisite?

8 Ir karalius atsakė jam: Taip, jei Viešpats pasakys mums: Eikite, – mes eisime pas savo brolius ir būsime jų vergai, kol atlyginsime jiems už tą daugybę žmogžudysčių ir nuodėmių, kurias jiems padarėme.

9 Bet Amonas tarė jam: Tai priešinga mūsų brolių įstaty-

36a Pr 49:22–26;
JokK 2:25; 5:25.
b JokK 7:26.
37a ApD 10:34–35;

2 Nef 26:33.
27 2a Al 43:11.
b Al 25:1.
RR Anti nefi lehi.

3a Al 24:21–26.
4a Al 24:5.

mui, kurį įvedė mano tėvas, kad tarp jų būtų „vergų; todėl eikime ir pasikliaukime mūsų brolių pasigailėjimais.

10 Bet karalius pasakė jam: Pasiteirauk Viešpaties, ir jeigu jis sakys mums: Eikite, – mes eisime; priešingu atveju – mes žūsime šitoje žemėje.

11 Ir buvo taip, kad Amonas nuėjo ir pasiteiravo Viešpaties, ir Viešpats tarė jam:

12 Išvesk šiuos žmones iš šitos žemės, kad nežūtų; nes Šėtonas smarkiai užvaldė širdis amalekininkų, kurie kursto laminitus pykčiui prieš jų brolius, kad žudytų juos; todėl išeišk iš šitos žemės; ir palaiminti šitie žmonės šitoje kartoje, nes aš išsaugosiu juos.

13 Ir dabar buvo taip, kad Amonas nuėjo ir pasakė karaliui visus žodžius, kuriuos jam ištarė Viešpats.

14 Ir jie surinko visus savo žmones, taip, visus Viešpaties žmones ir visas savo kaimenes ir bandas ir išvyko iš tos žemės, ir atėjo į tyrus, kurie skyrė Nefio žemę nuo Zarahemlos žemės, ir prisiartinio prie tos žemės ribų.

15 Ir buvo taip, kad Amonas tarė jiems: Štai, aš ir mano broliai eisime į Zarahemlos žemę, o jūs pasiliksite čia, kol mes sugrįšime; ir mes ištirsime mūsų brolių širdis – ar jie norės, kad jūs ateitumėte į jų žemę.

16 Ir buvo taip, kad Amonui beeinant į žemę per tą „vietą, apie kurią buvo kalbėta, jis ir

jo broliai sutiko Alma; ir štai, tai buvo džiaugsmingas susitikimas.

17 Dabar, Amono „džiaugsmas buvo toks didelis, kad netgi buvo pilnas; taip, jis buvo apimtas tokio savo Dievo džiaugsmo, kad net ^bneteko jėgų; ir jis ^cvėl parkrito ant žemės.

18 Dabar, argi tai nebuvo nepaprastas džiaugsmas? Štai, tai yra džiaugsmas, kurio negauna niekas, išskyrus tikrai atgailaujanti ir nuolankų laimės ieškotoją.

19 Dabar, Almos džiaugsmas, susitikus savo brolius, buvo tikrai didelis, taip pat ir Aarono, Omnerio bei Himnio džiaugsmas; bet štai jų džiaugsmas nebuvo toks, kad viršytų jų jėgas.

20 Ir dabar buvo taip, kad Alma nusivedė savo brolius atgal į Zarahemlos žemę; būtent į savo paties namus. Ir jie nuėjo ir papasakojo „vyriausiajam teisėjui viską, kas atsitiko jiems Nefio žemėje tarp jų brolių laminitų.

21 Ir buvo taip, kad vyriausiasis teisėjas išsiuntinėjo skelbimą po visą šalį, norėdamas liaudies balso dėl jų brolių anti nefi lehių liaudies priėmimo.

22 Ir buvo taip, kad atėjo liaudies balsas, sakantis: Štai mes atiduosime rytuose prie jūros esančią Jeršono žemę, kuri ribojasi su Dosniaja žeme ir kuri yra į pietus nuo Dosniosios žemės; ir šitą Jeršono žemę mes atiduosime savo broliams kaip paveldą.

23 Ir štai mes pastatysime savo

9a Mzj 2:13; 29:32, 38, 40.
16a Al 17:1–4.

17a RR Džiaugsmas.
b 1 Nef 1:7.

c Al 19:14.
20a Al 4:16–18.

armijas tarp Jeršono žemės ir Nefio žemės, kad galėtume ginti savo brolius Jeršono žemėje; ir tai mes darome savo broliams dėl jų baimės imtis ginklų prieš savo brolius, kad nepadarytų nuodėmės; ir ta didelė jų baimė atsirado dėl jų skausmingos atgailos, kurią patyrė dėl daugybės savo žmogžudysčių ir baisaus nelabumo.

24 Ir dabar štai mes tai padarysime dėl savo brolių, kad jie galėtų paveldėti Jeršono žemę; ir savo armijomis mes ginsime juos nuo jų priešų su sąlyga, kad jie duos mums dalį savo turto, kad padėtų mums išlaikyti savo armijas.

25 Dabar buvo taip, jog tai išgirdęs Amonas, ir taip pat Alma su juo, sugrįžo pas anti nefi lehių liaudį į tyrus, kur jie buvo pasistatę savo palapines, ir paskelbė jiems visa tai. Ir Alma taip pat papasakojo jiems apie savo su Amonu ir Aaronu bei jo broliais „atsivertimą“.

26 Ir buvo taip, kad tai tarp jų sukėlė didelį džiaugsmą. Ir jie nuėjo į Jeršono žemę ir užėmė Jeršono žemę; ir nefitų jie buvo pavadinti Amono žmonėmis; todėl nuo tol jie buvo išskiriami šituo vardu.

27 Ir jie buvo tarp Nefio žmonių ir taip pat buvo priskaičiuoti prie Dievo bažnyčios žmonių. Ir jie taip pat išsiskyrė savo uolumu Dievui ir taip pat žmonėms; nes visame kame buvo tobulai „sąžiningi ir dori; ir jie ^btvirtai tikėjo Kristumi, netgi iki galo.

28 Ir jie žiūrėjo į savo brolių kraujo praliejimą su didžiausiu pasibjaurėjimu; ir niekada nebuvo galima jų įtikinti imtis ginklų prieš savo brolius; ir niekada jie nežvelgė į mirtį net su menkiausia baime dėl savo vilties ir žinių apie Kristų bei prikėlimą; todėl mirtis jiems buvo praryta Kristaus pergalės prieš ją.

29 Todėl jie verčiau kentėtų „mirtį sunkiausiu ir labiausiai kankinamu būdu, kurį paskirtų jų broliai, negu paimtų kalaviją ar kardą, idant kirstų jiems.

30 Ir taip jie buvo uolūs ir mylimi žmonės, žmonės, radę didį Viešpaties palankumą.

28 SKYRIUS

Lamanitai sumušami didžiulėse kautynėse. Nukauta dešimtys tūkstančių. Nelabieji paskiriami į begalinio vargo būseną; teisieji gauna niekada nesibaigiančią laimę. Apie 77–76 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar buvo taip, kad po to, kai Amono žmonės buvo įkurdinti „Jeršono žemėje ir taip pat bažnyčia buvo įsteigta Jeršono žemėje, o nefitų armijos buvo išstatytos aplink Jeršono žemę, taip, visose Zarahemlos žemės ribose, štai lamanitų armijos atsekė savo brolius į tyrus.

2 Ir taip ten įvyko didžiulės kautynės; taip, netgi tokios, kurių nebuvo žinoma tarp visų šitos žemės žmonių nuo to laiko, kai Lehis paliko Jeruzalę; taip, ir dešimtys tūkstančių lamanitų

buvo nužudyti ir plačiai išsklaidyti.

3 Taip, ir tarp Nefio žmonių taip pat buvo daugybė žuvusių; nepaisant to, lamanitai buvo „išvyti ir išsklaidyti, ir Nefio žmonės vėl grįžo į savo žemę.

4 Ir dabar, tai buvo metas, kada didžios aimanos ir dejonės girdėjosi visoje žemėje, tarp visų Nefio žmonių.

5 Taip, verksmas našlių, gedinčių savo vyrų, ir taip pat tėvų, gedinčių savo sūnų, ir dukters, gedinčios savo brolio, taip, brolio, gedinčio savo tėvo; ir taip gedulo verksmas buvo girdimas tarp visų jų, gedinčių savo nukautų giminaičių.

6 Ir dabar tikrai tai buvo liūdna diena; taip, rimties metas ir didelio „pasninkavimo bei maldos metas.

7 Ir taip baigiasi teisėjų valdžios Nefio žmonėms penkioliktieji metai;

8 ir tai yra aprašymas apie Amoną ir jo brolius, jų keliones Nefio žemėje, jų kentėjimus šitoje žemėje, jų sielvartus ir jų suspaudimus, ir „nesuvokiamą jų džiaugsmą, ir brolių priėmimą bei saugumą Jeršono žemėje. Ir dabar, telaimina Viešpats, visų žmonių Išpirkėjas, jų sielas per amžius.

9 Ir tai yra karų ir kovų tarp nefitų, ir taip pat karų tarp nefitų ir lamanitų aprašymas; ir penkioliktieji teisėjų valdžios metai pasibaigė.

10 Ir laikotarpis nuo pirmųjų iki penkioliktųjų metų atnešė daugelio tūkstančių gyvybių sunaikinimą; taip, jis atnešė baisų kraujo praliejimo reginį.

11 Ir daugelio tūkstančių kūnai paguldyti žemėje, kai tuo tarpu daugelio tūkstančių kitų kūnai „pūva krūvose ant žemės veido; taip, ir daugelis tūkstančių ^bgedi dėl savo giminaičių netekties, kadangi turi priežastį baimintis, kad, pagal Viešpaties pažadus, jie paskirti į begalinio vargo būseną.

12 Tuo tarpu daugelis tūkstančių kitų nuoširdžiai gedi dėl savo giminaičių netekties, tačiau jie džiaugiasi ir džiūgauja viltimi, ir netgi žino, pagal Viešpaties „pažadus, kad jie yra pakelti gyventi Dievo dešinėje niekad nesibaigiančios laimės būsenoje.

13 Ir taip matome, kokia didelė yra žmonių „nelygybė dėl nuodėmės ir prasižengimo, ir velnio galios, ir tai ateina per gudrius ^bplanus, kuriuos jis sugalvojo žmonių širdims sugauti.

14 Ir taip mes matome didį šaukimą žmonėms stropiai dirbti Viešpaties „vynuogyne; ir taip pat matome rimtą priežastį sielvartauti, ir taip pat džiūgauti – sielvartauti dėl mirties ir nuniokojimų tarp žmonių, ir džiaugtis dėl Kristaus ^bšviesos gyvenimui.

3a Al 30:1.
6a Al 30:2.
8a Al 27:16–19.
11a Al 16:11.

b Al 48:23; DS 42:45–46.
12a Al 11:41.
13a 1 Nef 17:35.
b 2 Nef 9:28.

14a RR Viešpats
vynuogynas.
b RR Šviesa, Kristaus
šviesa.

29 SKYRIUS

Alma trokšta šaukti atgailą su angelišku uolumu. Viešpats duoda mokytojus visoms tautoms. Alma giriasi Viešpaties darbu ir Amono bei jo brolių sėkme. Apie 76 m. prieš Kristaus gim.

O, KAD būčiau angelas ir galėčiau pasiekti savo širdies troškimą, kad galėčiau išeiti ir kalbėti Dievo trimitu, drebinančiu žeme balsu, ir šaukti atgailą kiekvienai liaudžiai!

2 Taip, norėčiau lyg griaustinio balsu skelbti atgailą ir išpirkimo planą kiekvienai sielai, kad jie atgailautų ir ^aateitų pas mūsų Dievą, idant daugiau nebebūtų sielvarto ant viso žemės veido.

3 Bet štai, aš esu vyras ir nusidedu savo noru; nes turėčiau pasitenkinti tuo, ką Viešpats suteikė man.

4 Aš neturėčiau savo norais akėti teisingojo Dievo tvirto potvarkio, nes žinau, kad jis duoda žmonėms pagal jų ^anorą, ar tai būtų mirčiai, ar gyvenimui; taip, žinau, kad jis suteikia žmonėms, taip, duoda jiems nekintamus potvarkius, pagal jų ^bnorus, ar šie būtų išgelbėjimui ar sunaikinimui.

5 Štai, ir aš žinau, kad gera ir pikta yra priešais visus žmones; kuris nepažįsta, kas gera ir kas pikta, – yra nekaltas; bet ^apažįstančiam, kas gera ir kas pikta,

duodama pagal jo norus, ar jis trokštų gera ar pikta, gyvenimo ar mirties, džiaugsmo ar ^bsąžinės graužaties.

6 Dabar, matydamas, kad žinau tai, kodėl gi turėčiau trokšti daugiau negu tik vykdyti darbą, kuriam esu pašauktas?

7 Kodėl turėčiau trokšti būti angelas, kad galėčiau kalbėti visiems žemės pakraščiams?

8 Nes štai Viešpats duoda ^avisoms tautoms žmones iš jų pačių tautos ir ^bliežuvio, kad mokytų jo žodžio, taip, išmintingai, visko, ką jis ^cmato esant tinkama joms turėti; todėl matome, kad Viešpats patarinėja išmintingai, pagal tai, kas teisinga ir tikra.

9 Aš suvokiu tai, ką Viešpats įsakė man, ir tuom giriuosi. Aš ^anesigiriu savimi, bet giriuosi tuo, ką Viešpats įsakė man; taip, ir aš giriuosi tuo, kad galbūt galiu būti įrankis Dievo rankose, kad atvesčiau kokią sielą į atgailą; ir tai yra mano džiaugsmas.

10 Ir štai, kada aš matau daugybę savo brolių, tikrai atgailaujančių ir ateinančių pas Viešpatį, savo Dievą, tada mano siela prisipildo džiaugsmo; tada aš atsimenu, ^aką Viešpats padarė dėl manęs, taip, būtent, kad jis išgirdo mano malda; taip, tada aš prisimenu gailestingą jo ranką, kurią jis ištiesė man.

11 Taip, ir taip pat prisimenu savo tėvų nelaisvę; nes aš tikrai

29a Om 1:26;

3 Nef 21:20.

4a Ps 37:4.

b RR Valios laisvė.

5a 2 Nef 2:18, 26;

Mor 7:15–19.

RR Ižvalgos dovana.

b RR Sąžinė.

8a 2 Nef 29:12.

b DS 90:11.

c Al 12:9–11.

9a Al 26:12.

10a Mzj 27:11–31.

žinau, kad „Viešpats išlaisvino juos iš vergijos ir per tai įsteigė savo bažnyčią; taip, Viešpats Dievas – Abraomo Dievas, Izaoko Dievas, ir Jokūbo Dievas – išlaisvino juos iš vergijos.

12 Taip, aš visuomet prisimindavau mūsų tėvų nelaisvę; ir kad tas pats Dievas, kuris „išlaisvino juos iš egiptiečių rankų, išlaisvino juos iš vergijos.

13 Taip, ir kad tas pats Dievas įsteigė savo bažnyčią tarp jų; taip, ir kad tas pats Dievas pašaukė mane šventu pašaukimu skelbti žodį šitiems žmonėms ir davė man didelę sėkmę, dėl kurios mano „džiaugsmas yra pilnas.

14 Bet aš džiaugiuosi ne vien savo sėkme, bet mano džiaugsmas yra pilnesnis dėl „sėkmės mano brolių, kurie buvo nuėję į Nefio žemę.

15 Štai jie nepaprastai plušėjo ir atnešė daug vaisių; ir koks didelis bus jų atlygis!

16 Dabar, kada galvoju apie šitų savo brolių sėkmę, mano siela tarsi sprūsta lauk, netgi iki jos atsiskyrimo nuo kūno – toks didelis mano džiaugsmas.

17 Ir dabar, teduoda Dievas šitiems mano broliams, kad jie galėtų atsisėsti Dievo karalystėje; taip, ir taip pat visiems tiems, kurie yra jų darbo vaisiai, kad daugiau nebeišeitų, bet kad šlovintų jį per amžius. Ir teduoda Dievas, kad tai būtų padaryta

pagal mano žodžius, taip, kaip aš pasakiau. Amen.

30 SKYRIUS

Korihoras, antikristas, išjuokia Kristų, apmokėjimą ir pranašystės dvasią. Jis moko, kad nėra Dievo, žmogaus nuopuolio, bausmės už nuodėmę ir Kristaus. Alma paliudija, kad Kristus ateis ir kad viskas rodo, jog Dievas yra. Korihoras reikalauja ženkle ir ištinkamas nebylumu. Velnias buvo apsireiškęs Korihorui kaip angelas ir pamokė jį, ką sakyti. Korihoras sutrypiamas ir miršta. Apie 76–74 m. prieš Kristaus gim.

ŠTAI dabar buvo taip, kad po to, kai Amono „žmonės buvo įkurdinti Jeršono žemėje, taip, ir po to, kai lamanitai buvo ^bišvyti iš žemės ir jų žuvusiuosius palaidojo tos žemės žmonės –

2 dabar, jų žuvusiųjų buvo tokia daugybė, kad jų net neskaičiavo; nebuvo suskaičiuoti ir nefitų žuvusieji, – bet buvo taip, kad po to, kai jie palaidojo savo žuvusiuosius, ir taip pat po pasninko, gedulo ir maldos dienų (ir tai buvo teisėjų valdžios Nefio žmonėms šešioliktaisiais metais) visoje šalyje išivyravo nuolatinė taika.

3 Taip, ir žmonės stengėsi laikytis Viešpaties įsakymų; ir griežtai laikėsi Dievo „nuostatų pagal Mozės įstatymą; nes jie

11a Mzj 24:16–21;

Al 5:3–5.

12a Iš 14:30–31.

13a DS 18:14–16.

14a Al 17:1–4.

30 1a Al 27:25–26.

RR Anti nefi lehiiai.

b Al 28:1–3.

3a RR Mozės įstatymas.

buvo mokomi ^blaikytis Mozės įstatymo, kol jis bus įvykdytas.

4 Ir taip liaudyje nebuvo neramumų per visus šešioliktus teisėjų valdžios Nefio žmonėms metus.

5 Ir buvo taip, kad teisėjų valdžios septynioliktųjų metų pradžioje buvo nuolatinė taika.

6 Bet buvo taip, kad pačioje septynioliktųjų metų pabaigoje į Zarahemlos žemę atėjo vyras, ir jis buvo „antikristas, nes pradėjo žmonėms pamokslauti priešingai pranašų ištartoms pranašystėms apie Kristaus atėjimą.

7 Dabar, nebuvo įstatymo prieš žmogaus „tikėjimą; nes įstatymas, kuris pastatytų žmones į nevienodas padėtis, visiškai prieštarautų Dievo įsakymams.

8 Nes taip sako Raštas: „rinkitės šiandien, kam tarnausite.

9 Dabar, jei žmogus troško tarnauti Dievui, tai buvo jo privilegija; arba, tiksliau, jei jis tikėjo Dievą, tai buvo jo privilegija tarnauti jam; bet jei netikėjo jį, tai nebuvo įstatymo jam nubausti.

10 Bet jei jis nužudė, buvo baudžiamas „mirtimi; ir jei apiplėšė, taip pat buvo baudžiamas; ir jei pavogė, taip pat buvo baudžiamas; ir jei svetimavo, jis taip pat buvo baudžiamas; taip, už visą šitą nelabumą jie buvo baudžiami.

11 Nes buvo įstatymas, kad žmogus būtų teisiamas pagal savo nusikaltimus. Tačiau nebuvo jokio įstatymo prieš žmo-

gaus tikėjimą; todėl žmogus buvo baudžiamas tik už savo padarytus nusikaltimus; todėl visi žmonės buvo „vienodoje padėtyje.

12 Ir šitas antikristas, kurio vardas buvo Korihoras (ir įstatymas nieko negalėjo jam padaryti), pradėjo pamokslauti žmonėms, kad nebus Kristaus. Ir štai kaip jis pamokslavo, sakydamas:

13 O jūs, kurie surišti kvaila ir tuščia viltimi, kodėl pajungiate save tokioms kvailystėms? Kodėl laukiate Kristaus? Nes nė vienas žmogus nieko negali žinoti apie tai, kas įvyks.

14 Štai, visa tai, ką jūs vadinate pranašystėmis, kurias, pasak jūsų, perdavė šventieji pranašai, tėra kvailios jūsų tėvų tradicijos.

15 Kaip jūs žinote, kad jos teisingos? Štai, jūs negalite žinoti to, ko „nematote; todėl negalite žinoti, kad bus Kristus.

16 Jūs žvelgiate ateitin ir sakte, kad matote savo nuodėmių atleidimą. Bet štai, visa tai pasimaišiusio proto padarinys; ir šitas jūsų proto pamišimas kykla dėl jūsų tėvų tradicijų, kurios klaidina jus tikėti tuo, kas iš tikrųjų yra ne taip.

17 Ir jis pasakė jiems žymiai daugiau tokių dalykų, sakydamas, kad negalima apmokėti žmonių nuodėmių, bet kiekvienam žmogui šiame gyvenime sekasi pagal tai, kaip jis save valdo; todėl kiekvienas žmogus klesti pagal savo gabumus, ir

3b 2 Nef 25:24–27;
Al 25:15.
6a RR Antikristas.
7a Al 1:17.

8a Joz 24:15.
RR Valios laisvė.
10a RR Aukščiausioji
bausmė.

11a Mzj 29:32.
15a Etr 12:5–6.

kiekvienas nugali pagal savo jėgą; ir visa, ką žmogus daro, nėra joks nusikaltimas.

18 Ir taip jis pamokslavo jiems, nuklaidindamas daugelio širdis, skatindamas juos pakelti galvas savo nelabume, taip, nuklaidindamas daug moterų ir taip pat vyrų paleistuvauti, sakydamas jiems, kad kai žmogus miršta, tuo jo egzistavimas baigiasi.

19 Dabar, šitas vyras taip pat perėjo į Jeršono žemę skelbti to tarp Amono žmonių, kurie kada kada buvo lamanitų žmonės.

20 Bet štai jie buvo išmintingesni už daugelį nefitų; nes jie suėmė, surišo jį ir atgabeno priešais Amoną, kuris buvo aukštasis tų žmonių kunigas.

21 Ir buvo taip, jog šis nurodė išgabenti jį iš tos žemės. Ir jis perėjo į Gideoną žemę ir taip pat pradėjo jiems pamokslauti; ir čia jam nelabai sekėsi, nes buvo suimtas, surištas ir atgabentas priešais aukštąjį kunigą ir vyriausiąjį tos žemės teisėją.

22 Ir buvo taip, kad aukštasis kunigas jam tarė: Kodėl tu vaikštai iškraipydamas Viešpaties kelius? Kodėl mokai šituos žmones, kad Kristaus nebus, drumsdamas jų džiaugsmą? Kodėl kalbi prieš visas šventųjų pranašų pranašystes?

23 Dabar, aukštojo kunigo vardas buvo Gidonas. Ir Korihoras tarė jam: Todėl, kad nemokau jūsų tėvų kvailių tradicijų ir nemokau šių žmonių surišti savęs kvailomis apeigomis ir ritualais, kuriuos nustatė seno-

viniai kunigai, kad užgrobtų galią ir valdžią jiems, kad laikytų juos nežinioje, idant šie nekeltų galvų, bet kad būtų menkinami pagal tavo žodžius.

24 Jūs sakote, kad šie žmonės yra laisvi žmonės. Štai aš sakau, kad jie yra vergijoje. Jūs sakote, kad tos senos pranašystės yra tikros. Štai aš sakau, jog jūs nežinote, kad jos yra tikros.

25 Jūs sakote, kad dėl gimdytojo prasižengimo šie žmonės yra kalti ir puolę žmonės. Štai, aš sakau, kad vaikas nekaltas dėl savo tėvų.

26 Ir jūs taip pat sakote, kad ateis Kristus. Bet štai aš sakau, kad jūs nežinote, ar ateis Kristus. Ir jūs taip pat sakote, kad jis bus nužudytas už pasaulio „nuodėmes, –

27 ir taip jūs nuklaidinate šiuos žmones kvailomis savo tėvų tradicijomis ir pagal savo norus; ir laikote juos pamynę, tarsi vergijoje, kad galėtumėte tukti jų rankų darbu, kad jie nedrįstų pakelti akių ir nedrįstų džiaugtis savo teisėmis ir privilegijomis.

28 Taip, jie nedrįsta pasinaudoti tuo, kas yra jų pačių, kad neužgautų savo kunigų, kurie pajungia juos pagal savo norus; ir savo tradicijomis, ir savo sapnais, ir savo užgaidomis, ir savo regėjimais, ir savo neva žinomis slėpiniais privertė juos patikėti, kad, priešindamiesi jų žodžiams, jie ižeis kažkokią nežinomą esybę, kuri, pasak jų, yra Dievas, – esybę, kurios niekas

niekada nėra matęs ar pažinojęs, kurios niekada nebuvo ir niekada nebus.

29 Dabar, kada aukštasis kunigas ir vyriausiasis teisėjas pamatė jo širdies kietumą, taip, kada jie pamatė, kad jis pasirošęs burnoti net prieš Dievą, jie neatsakė į jo žodžius; bet nurodė jį surišti; perdavė į pareigūnų rankas, jie nusiuntė jį į Zarahemlos žemę, kad būtų nuvestas prieš Almą ir vyriausiąjį teisėją, kuris buvo visos šalies valdytojas.

30 Ir buvo taip, kad atvestas priešais Almą ir vyriausiąjį teisėją, jis ir toliau elgėsi taip pat, kaip Gideono žemėje; taip, jis toliau „piktžodžiavo“.

31 Ir jis „balsiais vis garsėjančiais žodžiais prakalbo į Almą ir burnojo prieš kunigus bei mokytojus, kaltindamas juos, kad jie nuklaidino žmones kvailomis savo tėvų tradicijomis, kad tuktų žmonių darbu.“

32 Dabar Alma tarė jam: Tu žinai, kad mes netunkame šių žmonių darbu; nes štai nuo pat teisėjų valdžios pradžios iki dabar sau išlaikyti aš dirbau savo paties rankomis, nepaisant daugelio mano kelionių po šalį skelbti Dievo žodį savo žmonėms.

33 Ir nepaisant daugybės darbų, kuriuos atlikau bažnyčioje, nei aš, nei bet kuris mano brolių niekada negavome net vieno „senino už savo darbą, išskyrus tarnybą teismo krasėje; ir tada

mes gavome tik pagal įstatymą už savo laiką.“

34 Ir dabar, jeigu mes nieko negauname už savo darbus bažnyčioje, kokia mums nauda iš darbo bažnyčioje, jeigu ne tiesos skelbimas, kad galėtume džiūgauti savo brolių „džiaugsmu“?

35 Tai kodėl gi sakai, kad mes pamokslaujame šiems žmonėms, kad gautume pelną, kada pats žinai, jog mes negauname jokio pelno? Ir dabar, ar manai, kad mes apgaudinėjame šituos žmones, ir tai sukelia tokį džiaugsmą jų širdyse?

36 Ir Korihoras jam atsakė: Taip.

37 Ir tada Alma tarė jam: Ar tiki, kad yra Dievas?

38 Ir jis atsakė: Ne.

39 Dabar Alma tarė jam: Ar tu vėl neigsi, kad yra Dievas ir taip pat neigsi Kristų? Nes štai, sakau tau, aš žinau, kad yra Dievas ir taip pat, kad Kristus ateis.

40 Ir dabar, kokį gi įrodymą tu turi, kad nėra „Dievo arba kad neateina Kristus? Sakau tau, kad neturi jokio, išskyrus savo žodį.“

41 Bet štai aš turiu viską kaip „liudijimą, kad tai tiesa; ir tu taip pat turi viską, kaip liudijimą tau, kad tai tiesa; ir ar tu neigsi tai? Ar tiki, kad tai tiesa?“

42 Štai aš žinau, kad tiki, bet esi užvaldytas melagingos dvasios ir nusimetei Dievo Dvasią, tad jai nebeliko vietos tavyje; bet velnias valdo tave ir vedžioja tave, regzdamas planus, kad galėtų sunaikinti Dievo vaikus.

30a RR Piktžodžiauti,
piktžodžiavimas.
31a Hel 13:22.

33a Al 11:3.
34a RR Džiaugsmas.
40a Ps 14:1.

41a RR Liudytojas.

43 Ir dabar Korihoras tarė Almai: Jei parodysi man „ženklą, kad galėčiau įsitikinti, jog yra Dievas, taip, parodyk man, kad jis turi galią, ir tada aš įsitikinsiu, kad tavo žodžiai teisingi.

44 Bet Alma tarė jam: Tu matei pakankamai ženklų; ar tu gundysi savo Dievą? Ar sakysi: Parodyk man ženklą, kai turi „visų šitų savo brolių ir visų šventųjų pranašų liudijimą? Raš-tai išdėstyti priešais tave, taip, ir ^bviskas rodo, jog yra Dievas; taip, būtent ^cžemė ir viskas, kas yra ant jos veido, taip, ir jos ^djudėjimas, taip, ir taip pat visos ^eplanetos, kurios juda savo įprastiniu keliu, liudija, jog yra aukščiausiasis Kūrėjas.

45 Ir ar tu vis dar vaikščiosi aplinkui, klaidindamas šių žmonių širdis, liudydamas žmonėms, kad nėra Dievo? Ir ar tu vis dar neigsi priešingai visiems įrodymams? Ir jis tarė: Taip, aš neigsiu, jeigu neparodysi man ženklo.

46 Ir dabar buvo taip, kad Alma tarė jam: Štai aš nuliūdintas tavo širdies kietumo, kad tu vis dar priešinsiesi tiesos dvasiai, idant tavo siela būtų sunaikinta.

47 Bet štai „geriau, kad prapultų tavo siela, negu kad savo melagyste ir pataikūniškais žodžiais tu būtum priemonė daugeliui sielų nuvesti į sunaikinimą; todėl, jei tu vėl neigsi, štai Dievas ištiks tave, kad tapsi nebylys,

tad daugiau niekada nebeatversiši savo burnos ir nebeapgaušiesi šitų žmonių.

48 Dabar Korihoras tarė jam: Aš neneigiu Dievo egzistavimo, bet netikiu, kad yra Dievas; ir aš taip pat sakau, kad tu nežinai, jog yra Dievas; ir jeigu neparodysi man ženklo, aš netikėsiu.

49 Dabar, Alma tarė jam: Kaip ženklą aš tau duosiu tai, kad tu būsi „ištiktas nebylumu pagal mano žodžius; ir aš sakau, kad Dievo vardu jūs būsite ištiktas nebylumu, tad daugiau nebegalėsite kalbėti.

50 Dabar, Almai pasakius šiuos žodžius, Korihoras buvo ištiktas nebylumu, todėl daugiau nebegalėjo kalbėti, pagal Almos žodį.

51 Ir dabar, tai pamatęs vyriausiasis teisėjas ištiesė savo ranką ir parašė Korihorui žodžius, sakančius: Ar esi įtikintas Dievo galia? Kurį tu norėjai, kad Alma panaudotų ženklui parodyti? Ar tu norėjai, jog jis ištiktų kitus, kad parodytų ženklą tau? Štai jis parodė ženklą tau; ir dabar, ar dar ginčysies?

52 Ir Korihoras ištiesė savo ranką ir parašė žodžius, sakančius: Aš žinau, kad esu nebylys, kadangi negaliu kalbėti; ir žinau, jog niekas, išskyrus Dievo galią, negalėjo man to padaryti; taip, ir aš visuomet „žinojau, kad yra Dievas.

53 Bet štai velnias „apgavo

43a JokK 7:13–21;
DS 46:8–9.
RR Ženklas.
44a Mzj 13:33–34.

b Ps 19:2; DS 88:47.
c Job 12:7–10.
d Hel 12:11–15.
e Moz 6:63.

47a 1 Nef 4:13.
49a 2 Met 13:20.
52a Al 30:42.
53a JokK 7:14.

mane; nes jis ^bpasirodė man angelo pavidalu ir tarė: Eik ir sugražink šituos žmones, nes jie visi nuklydo paskui nežinomą Dievą. Ir jis sakė man: ‘Nėra jokio Dievo; taip, ir jis pamokė mane, ką turėčiau sakyti. Ir aš mokiau jo žodžių; ir aš mokiau jų, kadangi jie buvo malonūs ^dkūniškam protui; ir aš jų mokiau, netgi su tokiu dideliu pasisekimu, jog iš tikrųjų patikėjau, kad jie yra tikri; ir dėl to aš priešinausi tiesai, net kol užsitraukiau šį didį praeiksmą.

54 Dabar, tai pasakęs, jis prašė, jog Alma melstųsi Dievui, kad šitas praeiksmas būtų nuimtas nuo jo.

55 Bet Alma tarė jam: Jei šis praeiksmas būtų nuimtas nuo tavęs, tu vėl klaidintum šitų žmonių širdis; todėl tau bus taip, kaip nuspręs Viešpats.

56 Ir buvo taip, kad praeiksmas nebuvo nuimtas nuo Korihero; bet šis buvo išmestas ir vaikštinėjo iš namų į namus elgetaudamas sau maisto.

57 Dabar, žinia apie tai, kas atsitiko Korihorui, buvo nedelsiant paskelbta po visą šalį; taip, vyriausiasis teisėjas pasiuntė pranešimą visiems šalies žmonėms, skelbiantį tiems, kas patikėjo Korihero žodžiais, jog jie turi skubiai atgailauti, kad tokie patys teismai neištiktų jų.

58 Ir buvo taip, kad jie visi buvo įtikinti Korihero nelabumu; todėl jie buvo vėl atversti į Vieš-

patį; ir tai padarė galą korihoriskai nedorybei. O Korihoras vaikštinėjo iš namų į namus, elgetaudamas maisto sau išlaikyti.

59 Ir buvo taip, kad jam bevaikščiojant tarp tų žmonių, taip, tarp žmonių, kurie buvo atsiskyre nuo nefitų ir pasivadinę zoraminkais, kadangi jiems vadovavo vyras, vardu Zoramas; ir jam bevaikščiojant tarp jų, štai jis buvo sutryptas iki mirties.

60 Ir taip mes matome galą to, kuris iškraipo Viešpaties kelius; ir taip matome, kad ^avelnias ^bnepadės savo vaikams paskutinį dieną, bet greitai nusišypsavo juos žemyn į ‘pragarą.

31 SKYRIUS

Alma vadovauja misijai atkritusiems zoraminkams sugražinti. Zoraminkai neigia Kristų, tiki klaidinga išrinktųjų idėja ir garbina nustatytomis maldomis. Misionieriai pripildomi Šventosios Dvasios. Jų kančios prarytos Kristaus džiaugsmo. Apie 74 m. prieš Kristaus gim.

DABAR buvo taip, kad po Korihero baigties, Almai gavo žinių, jog zoraminkai iškraipo Viešpaties kelius ir kad Zoramas, jų vadovas, veda žmonių širdis ^alenktis nebyliams ^bstabams, jo širdis vėl pradėjo ‘kamuotis dėl žmonių nedorybės.

2 Nes žinios apie nedorybę

53b 2 Kor 11:14;
2 Nef 9:9.
c Ps 10:4.
d RR Kūniška.

60a RR Velnias.
b Al 3:26–27; 5:41–42;
DS 29:45.
c RR Pragaras.

31 1a Iš 20:5; Mzj 13:13.
b 2 Nef 9:37.
RR Stabmdystė.
c Al 35:15.

tarp jo žmonių Almai sukeldavo didelį „sielvartą; todėl jo širdis nepaprastai sielvartavo dėl zoraminkų atsiskyrimo nuo nefitų.

3 Dabar, zoraminkai susirinko žemėje, kurią jie pavadino Antionumu, kuri buvo į rytus nuo Zarahemlos žemės ir beveik ribojosi su jūros pakrante bei buvo į pietus nuo Jeršono žemės, kuri taip pat ribojosi su tyrais pietuose, tyrais, kuriuose buvo pilna lamanitų.

4 Dabar, nefitai didžiai bijojo, kad zoraminkai pradės bendrauti su lamanitais ir kad dėl to nefitai patirs didelių nuostolių.

5 Ir dabar, kadangi „žodžio ^bpamokslavimas turėjo stiprų poveikį žmonėms, „vesdamas daryti tai, kas teisinga, – taip, tai veikė žmonių protus stipriau nei kalavijas ar bet kas kita, kas buvo jiems atsitike, – todėl Alma manė, jog jiems tikslinga išbandyti Dievo žodžio galią.

6 Todėl jis pasiėmė Amoną ir Aaroną, ir Omnerį; o Himnį paliko Zarahemlos bažnyčioje; bet pirmuosius tris jis pasiėmė su savimi ir taip pat Amuleką bei Ziezromą, kurie buvo Meleke; ir jis taip pat pasiėmė du iš savo sūnų.

7 Dabar, vyriausio iš savo sūnų jis nepasiėmė su savimi, ir jo vardas buvo „Helamanas; bet vardai tų, kuriuos jis pasiėmė su savimi, buvo Šiblonas ir Koriantonas; ir tai vardai tų, kurie

išėjo su juo pas ^bzoraminkus skelbti jiems žodžio.

8 Dabar, zoraminkai buvo nefitų „atskalūnai; taigi Dievo žodis jiems buvo paskelbtas.

9 Bet jie „įpuolė į dideles klaidas, nes nesistengė laikytis Dievo įsakymų ir jo nuostatų pagal Mozės įstatymą.

10 Ir jie nesilaikė bažnyčios ritualų: kasdien nuolat melstis ir maldauti Dievą, kad nepatektų į pagundą.

11 Taip, apskritai daugeliu atvejų jie iškrapė Viešpaties kelius; todėl, dėl šios priežasties, Alma ir jo broliai nuėjo į tą žemę skelbti jiems žodžio.

12 Dabar, kada jie atėjo į tą žemę, štai savo nuostabai jie aptiko, kad zoraminkai pasistatė sinagogas ir rinkdavosi vieną savaitės dieną, kurią jie pavadino Viešpaties diena; ir jie garbindavo taip, kaip Alma ir jo broliai niekada nebuvo matę.

13 Nes jie savo sinagogos centre buvo pasistatę vietą, vietą stovėti, kuri buvo aukštai virš galvos; ir ant jos viršaus tilpo tik vienas asmuo.

14 Todėl norintis „garbinti turėjo išeiti ir atsistoti ant jos viršaus, ištiesti rankas į dangų ir šaukti garsiu balsu, sakydamas:

15 Šventas, šventas Dieve; mes tikime, kad tu esi Dievas, ir mes tikime, kad esi šventas ir kad tu buvai dvasia, ir tu esi dvasia, ir tu būsi dvasia per amžius.

2a Mzj 28:3; 3 Nef 17:14; Moz 7:41.

5a Hbr 4:12; JokK 2:8; Al 36:26.

b En 1:23; Al 4:19.

RR Pamokslauti, skelbti.

c Jar 1:11–12; DS 11:2.
7a RR Helamanas, Almos sūnus.

b Al 30:59.

8a Al 24:30.

9a RR Atsimetimas.
14a Mt 6:1–7.

16 Šventas Dieve, mes tikime, kad tu atskyrėi mus nuo mūsų brolių; ir mes netikime mūsų brolių tradicija, kuri buvo jiems perduota jų tėvų vaikiškumo; bet mes tikime, jog tu „išrinkai mus, kad būtume ^bšventi tavo vaikai; ir taip pat tu atskleidėi mums, kad nebus jokio Kristaus.

17 Bet tu esi tas pats vakar, šiandien ir per amžius; ir tu „išrinkai mus, kad būtume išgelbėti, kai tuo tarpu visi aplink mus yra išrinkti, kad būtų tavo rūstybės įmesti į pragarą; už šitą šventumą, o Dieve, mes dėkojame tau; ir mes taip pat dėkojame tau, kad išrinkai mus, kad nebūtume nuklaidinti savo brolių kvailų tradicijų, kurios pririša juos prie tikėjimo Kristumi, kuris veda jų širdis klystkeliais tolyn nuo tavęs, mūsų Dieve.

18 Ir dar kartą dėkojame tau, o Dieve, kad esame išrinkti ir šventi žmonės. Amen.

19 Dabar buvo taip, kad Alma ir jo broliai, ir jo sūnūs, išgirde šias maldas, be galo stebėjosi.

20 Nes štai kiekvienas vyras išeidavo ir atnašaudavo šitas pačias maldas.

21 Dabar, ta vieta jų buvo vadinama Rameumptomu, kas išvertus reiškia šventoji pakyla.

22 Dabar, nuo šitos pakylos jie atnašaudavo – kiekvienas vyras tą pačią maldą Dievui, dėkodami savo Dievui, kad jie buvo jo išrinkti ir kad jis nenuklaidino jų paskui jų brolių tradicija, ir

kad jų širdys nebuvo suvedžiotos tikėti tuo, kas bus, apie ką jie nieko nežino.

23 Dabar, po to, kai visi žmonės taip atnašaudavo padėkas, jie sugrįždavo į savo namus, „niekada daugiau nekalbėdami apie savo Dievą tol, kol vėl susirinkdavo prie šventosios pakylos atnašauti padėkas savo būdu.

24 Dabar, kada Alma pamatė tai, jo širdis „nuliūdo; nes jis pamatė, kad jie yra nelabi ir iškrypę žmonės; taip, jis matė, kad jie širdimis prisirišo prie aukso ir sidabro ir visokių gražių daiktų.

25 Taip, jis taip pat matė, kad dėl savo išdidumo jų širdys „pasiaukštino iki didžiulio pagyrūniškumo.

26 Ir jis pakėlė savo balsą į dangų ir „šaukė, sakydamas: Kiek ilgai, o Viešpatie, tu leisi, kad tavo tarnai gyventų kūne čia, apačioje, idant stebėtų tokių baisių nelabumą tarp žmonių vaikų?

27 Štai, o Dieve, jie „šaukiasi tavęs, tačiau jų širdys prarytos jų išdidumo. Štai, o Dieve, jie šaukiasi tavęs savo burnomis, kai tuo tarpu jie yra ^bpasipūtę net iki didybės dėl tuščių pasaulio dalykų.

28 Pažvelk, o mano Dieve, į jų prabangius drabužius ir žiedelius, ir „apyrankes, ir aukso papuošalus, ir brangenybes, kuriomis jie pasipuošę; ir štai jie širdimis prisirišę prie to, ir tuo

16a Al 38:13–14.

^b Iz 65:3, 5.

17a RR Tuščias, tuštybė.

23a Jok 1:21–25.

24a Pr 6:5–6.

25a JokK 2:13;

Al 1:32.

26a Moz 7:41–58.

27a Iz 29:13.

^b RR Išdidumas.

28a Iz 3:16–24.

pat metu jie šaukiasi tavęs ir sako: Mes dėkojame tau, o Dieve, nes esame tavo išrinkti žmonės, kai tuo tarpu kiti pražus.

29 Taip, ir jie sako, jog tu atskleidei jiems, kad nebus Kristaus.

30 O Viešpatie Dieve, kiek ilgai tu leisi, kad toks nelabumas ir neištikimybė būtų tarp šitų žmonių? O Viešpatie, ar nesuteiktum man stiprybės, kad pakelčiau savo silpnumus, nes esu silpnas, ir toks nelabumas tarp šitų žmonių skaudina mano sielą.

31 O Viešpatie, mano širdis nepaprastai sielvartauja; ar nepaguostum mano sielos "Kristumi. O Viešpatie, ar nesuteiktum man stiprybės, kad galėčiau kantriai iškęsti šiuos suspaudimus, kurie ištiks mane dėl šitų žmonių nedorumo.

32 O Viešpatie, ar nepaguostum mano sielos ir neduotum sėkmės man ir taip pat mano bendradarbiams, esantiems su manimi, – taip, Amonui ir Aaronui, ir Omneriui, ir taip pat Amulekui bei Ziezromui, ir taip pat mano "dviem sūnams, – taip, būtent, ar nepaguostum visų šitų, o Viešpatie. Taip, ar nepaguostum jų sielų Kristumi.

33 Ar nesuteiktum jiems stiprybės, kad jie galėtų pakelti savo suspaudimus, kurie ištiks juos dėl šitų žmonių nedorybių.

34 O Viešpatie, ar nesuteiktum

"mums sėkmės atvedant juos vėl pas tave Kristuje.

35 Štai, o Viešpatie, jų "sielos yra brangios, ir daugelis jų yra mūsų broliai; todėl duok mums, o Viešpatie, galios ir išminties, kad galėtume vėl atvesti šiuos savo brolius pas tave.

36 Dabar buvo taip, kad pasakęs šiuos žodžius, Alma "uždėjo^b rankas ant visų tų, kurie buvo su juo. Ir štai, jam uždėjęs savo rankas ant jų, jie buvo pripildyti Šventosios Dvasios.

37 Ir po šito jie atsiskyrė vienas nuo kito, visai "negalvodami apie save, ką jie valgys ar ką gers, ar ką apsirengs.

38 Ir Viešpats aprūpino juos, kad jie nealktų ir netroktų; taip, ir jis taip pat davė jiems stiprybės, kad jie nekentėtų jokių kitokių "suspaudimų, išskyrus prarytus Kristaus džiaugsmo. Ir buvo tai pagal Almos maldą; ir tai todėl, kad jis meldėsi^b tikėdamas.

32 SKYRIUS

Alma moko vargšus, kurių suspaudimai nužemino juos. Tikėjimas yra viltis to, kas nematoma, kas yra tikra. Alma liudija, kad angelai tarnauja vyrams, moterims ir vaikams. Alma prilygina žodį sėklai. Jis turi būti pasodintas ir puoselėjamas. Tada jis išauga į medį, nuo kurio renkami amžinojo gyvenimo vaisiai. Apie 74 m. prieš Kristaus gim.

31a Jn 16:33.

32a Al 31:7.

34a 2 Nef 26:33.

35a RR Siela – Sielų vertė.

36a 3 Nef 18:36–37.

^b RR Rankų uždėjimas.

37a Mt 6:25–34;

3 Nef 13:25–34.

38a Mt 5:10–12;

Mzj 24:13–15;

Al 33:23.

^b RR Tikėjimas, tikėti.

Ir buvo taip, kad jie išėjo ir pradėjo skelbti Dievo žodį žmonėms, eidami į jų sinagogas ir į jų namus; taip, ir net jų gatvėse jie skelbė žodį.

2 Ir buvo taip, kad po didelio triūso tarp jų jiems pradėjo sekis tarp tos liaudies „neturtinųjų klasės; nes štai, šie buvo išmesti iš sinagogų dėl savo drabužių grubumo.

3 Taigi jiems buvo draudžiama eiti į sinagogas garbinti Dievo, nes buvo laikomi nešvarumu; todėl jie buvo vargšai; taip, jie buvo savo brolių laikomi atmatomis; taigi jie buvo „vargšai, kas dėl pasaulio dalykų; ir taip pat jie buvo vargšai širdimi.

4 Dabar, Almai mokant ir kalbant žmonėms ant Onidos kalvos, pas jį atėjo didelė minia tų, apie kuriuos kalbėjome, – „vargšų širdimi dėl savo neturto, turint omenyje pasaulio dalykus.

5 Ir jie atėjo pas Almą; ir tas, kuris tarp jų buvo svarbiausias, tarė jam: Štai, „ką daryti šitiems mano broliams, nes jie yra visų žmonių niekinami dėl savo neturto, taip, o ypač mūsų kunigų; nes jie ^bišmetė mus iš mūsų sinagogų, kurioms pastatyti mes daug dirbome savo pačių rankomis; ir jie išmetė mus dėl nepaprasto mūsų skurdo; ir mes neturime vietos savo Dievui garbinti; ir štai, „ką mums daryti?

6 Ir dabar, tai išgirdęs, Alma

atsigręžė veidu tiesiai į jį ir žvelgė su dideliu džiaugsmu; nes pamatė, kad jų „suspaudimai tikrai ^bnužemino juos ir kad jie yra „pasiruošę išgirsti žodį.

7 Todėl jis daugiau nieko neskakė anai miniai; bet ištiesė savo ranką ir šaukė šitiems, kuriuos jis matė, kurie tikrai atgailavo, ir sakė jiems:

8 Matau, kad jūs „nusižeminę širdimi; o jeigu taip, tai esate palaiminti.

9 Štai tavo brolis pasakė: Ką mums daryti? Esame išmesti iš sinagogų, tad negalime garbinti savo Dievo.

10 Štai aš sakau jums: argi manote, kad negalite „garbinti Dievo kitur, kaip tik savo sinagogose?

11 Ir be to, norėčiau paklausti: ar jūs manote, kad neprivalote garbinti Dievą dažniau kaip tik kartą per savaitę?

12 Sakau jums: gerai, kad esate išmesti iš sinagogų, kad būtumėt nuolankūs ir išmoktumėt „išminties; nes reikia, kad išmoktumėte išminties; nes būtent dėl to, jog esate išmesti lauk, kad esate niekinami savo brolių dėl savo nepaprasto ^bskurdo, jūs atvesti į širdies nusižeminimą; nes aplinkybės privertė jus būti nuolankius.

13 Ir dabar, kadangi jūs priversti būti nuolankūs, esate palaiminti; nes kartais žmogus, jei

32 2a RR Vargšai.

3a Al 34:40.

4a RR Vargšai –
Vargšai dvasia.

5a Pat 18:23.

b Al 33:10.

c ApD 2:37–38.

6a RR Pasipriešinimas.

b RR Pažeminti,
nusižeminimas,
nuolankumas.

c Al 16:16–17;

DS 101:8.

8a Mt 5:3–5.

10a RR Garbinimas.

12a Mok 4:13.

b Pat 16:8.

jis verčiamas būti nuolankus, siekia atgailos; ir dabar, tikrai kiekvienas atgailaujantis ras gailingumą; ir tas, kuris randa gailingumą ir „išveria iki galo, bus išgelbėtas.

14 Ir dabar, kaip sakiau jums, jog esate palaiminti, kadangi buvote priversti būti nuolankūs, tai ar nemanote, kad dar daugiau palaiminti tie, kurie tikrai nusižemina dėl žodžio?

15 Taip, tas, kuris tikrai nusižemina ir atgailauja dėl savo nuodėmių, ir išveria iki galo, tas bus palaimintas; taip, daug daugiau palaimintas negu tie, kurie priversti būti nuolankūs dėl savo nepaprasto skurdo.

16 Todėl palaiminti tie, kurie „nusižemina neverčiami būti nuolankūs; arba, tiksliau, palaimintas tas, kuris tiki Dievo žodžiu ir krikštijasi nesipriešindamas širdyje, taip, nebūdamas atvestas pažinti arba net priverstas pažinti žodį priešitikiėdamas.

17 Taip, daug kas sako: Jei parodysi mums ^aženklą iš dangaus, tada tikrai žinosime; tada tikėsimė.

18 Dabar aš klausiu, argi tai tikėjimas? Štai, sakau jums: ne; nes jeigu žmogus kažką žino, jam nėra reikalo „tikėti, kadangi jis tai žino.

19 Ir dabar, kaip daug labiau prakeiktas tas, kuris ^ažino Dievo valią ir jos nevykdo, negu tas, ku-

ris tik tiki arba tik turi priežastį tikėti ir įpuola į prasižengimą?

20 Dabar dėl šito jūs turite nuspręsti. Štai, sakau, kad vienu atveju yra lygiai kaip kitu; ir kiekvienam bus pagal jo darbą.

21 Ir dabar, kaip sakiau apie tikėjimą, – „tikėjimas nereiškia tobulo pažinimo apie kažką; todėl, jei tikite, jūs ^bviliatės to, kas ^cnematoma, kas yra tikra.

22 Ir dabar, štai sakau jums ir norėčiau, jog atmintumėt, kad Dievas yra gailingas visiems, kurie tiki jo vardą; todėl pirmiau jis nori, kad tikėtumėt, taip, būtent jo žodžiu.

23 Ir dabar, jis perduoda savo žodį per angelus vyrams, taip, „ne tik vyrams, bet taip pat ir moterims. Ir tai dar ne viskas; dažnai mažiems ^bvaikams duodami žodžiai, kurie sutrikdo išmintingus ir mokytus.

24 Ir dabar, mano mylimi broliai, kadangi jūs norėjote sužinoti iš manęs, ką jums daryti dėl to, kad esate suspausti ir išmesti, – dabar, aš nenoriu, kad manytumėt, jog aš ketinu jus teisti vien pagal tai, kaip yra, –

25 nes nemanau, kad jūs visi buvote priversti nusižeminti; nes aš tikrai tikiu, kad tarp jūsų yra tokių, kurie nusižemintų bet kokiomis aplinkybėmis.

26 Dabar, kaip sakiau apie tikėjimą, – kad tai nėra tobulas pažinimas, – lygiai taip yra su mano žodžiais. Iš pradžių jūs

13a Al 38:2.

16a RR Pažeminti, nusižeminimas, nuolankumas.

17a RR Ženklas.

18a Etr 12:12, 18.

19a Jn 15:22–24.

21a Jn 20:29; Hbr 11.

b RR Viltis.

c Etr 12:6.

23a J1 3:1–2.

b Mt 11:25;

Lk 10:21;

3 Nef 26:14–16;

DS 128:18.

negalite tobulai žinoti apie jų tikrumą – ne daugiau, kaip kad tikėjimas nėra tobulas žinojimas.

27 Bet štai jei jūs pabusite ir pažadinsite savo sielos galias netgi tiek, jog išbandysite mano žodžius ir panaudosite dalelę tikėjimo, taip, net jeigu negalite nieko daugiau, kaip tik “norėti tikėti, leiskite šitam norui veikti jumyse, netgi kol patikėsite taip, kad galėsite skirti vietą daliai mano žodžių.

28 Dabar, prilyginkime žodį “sėklai. Dabar, jei skirsite vietą, kad ^bsėkla galėtų būti pasodinta jūsų “širdyje, štai, jei tai tikra sėkla, arba gera sėkla, jei jos neišmesite lauk savo “netikėjimu, pasipriešindami Viešpaties Dvasiai, štai ji pradės brinkti jūsų krūtinėje; ir kada jausite šiuos brinkimo judesius, jūs imsite sakyti savyje: Tai turėtų būti gera sėkla, arba geras žodis, nes jis pradeda plėsti mano sielą, taip, jis pradeda apšviesti mano “supratimą, taip, jis pradeda man patikti.

29 Dabar štai ar tai nesustiprins jūsų tikėjimo? Sakau jums: taip; tačiau jis dar neišaugo į tobulą pažinimą.

30 Bet štai kada sėkla brinksta, dygsta ir pradeda augti, tada jūs turite pripažinti, kad tai gera sėkla; nes štai ji brinksta, dygsta ir pradeda augti. Ir dabar štai ar tai nesustiprins jūsų tikėjimo? Taip, tai sustiprins jūsų tikėjimą;

nes jūs sakysite: Žinau, kad tai gera sėkla; nes štai ji dygsta ir pradeda augti.

31 Ir dabar štai ar jūs esate tikri, kad tai gera sėkla? Sakau jums: taip; nes kiekviena sėkla veda pagal savo “panašumą.

32 Todėl jei sėkla auga, ji – gera, bet jei ji neauga, štai ji nėra gera, todėl ji išmetama lauk.

33 Ir dabar štai kadangi jūs atlikote bandymą ir pasodinote šitą sėklą, ir ji brinksta ir dygsta, ir pradeda augti, jūs turite žinoti, kad ši sėkla gera.

34 Ir dabar štai ar jūsų “pažinimas tobulas? Taip, dėl šito dalyko jūsų pažinimas tobulas, o jūsų ^btikėjimas snaudžia; ir tai dėl to, kad jūs žinote; nes jūs žinote, kad žodis praplėtė jūsų sielą, ir taip pat žinote, kad jis sudygo, kad jūsų supratimas pradeda šviesėti, ir jūsų “protas ima plėstis.

35 O tada, argi tai nėra tikra? Sakau jums: taip, nes tai yra “šviesa; o viskas, kas yra šviesa, yra gera, kadangi tai ižiūrima, todėl jūs turite žinoti, kad tai gera; ir dabar štai, ar po to, kai paragavote šitos šviesos, jūsų žinojimas yra tobulas?

36 Štai sakau jums: ne; ir neturite atidėti šalin savo tikėjimo, nes jūs tik panaudojote savo tikėjimą sėklai pasodinti, idant atliktumėte bandymą, kad sužinotumėte, ar sėkla yra gera.

37 Ir štai, kai tas medis pradės

27a Mk 11:24.

28a Al 33:1.

b Lk 8:11.

c RR Širdis.

d Mt 17:20.

e RR Supratimas.

31a Pr 1:11–12.

34a RR Pažinimas,
žinojimas.

b Etr 3:19.

c RR Protas.

35a Jn 3:18–21.

RR Šviesa, Kristaus
šviesa.

augti, jūs sakysite: Puoselėkime jį labai rūpestingai, kad jis išišaknytų, idant augtų aukštyn ir atvestų mums vaisių. Ir dabar štai, jei puoselėsite jį labai rūpestingai, jis išišaknys ir išaugs aukštyn, ir atves vaisių.

38 Bet jei „nesirūpinsite medžiu ir nesuksite sau galvos dėl jo priežiūros, štai jis neišišaknys; ir kada užaina saulės kaitra ir svilina jį, kadangi jis neturi šaknų, jis nudžiūva, ir jūs išraunate jį ir išmetate lauk.

39 Dabar, tai ne dėl to, kad sėkla buvo negera, ir ne dėl to, kad jos vaisiai nėra trokštini; bet tai dėl to, kad jūs „žemė nederlinga, ir jūs nenorite puoselėti medžio, todėl jūs negalite turėti jo vaisių.

40 Ir taip, jeigu jūs nepuoselėsite žodžio, tikėjimo akimi žvelgdami ateitin į jo vaisius, jūs niekada negalėsite rašyti gyvybės „medžio vaisių.

41 Bet jeigu puoselėsite žodį, taip, puoselėsite medį, jam pradėjus augti, savo tikėjimu su didžiu stropumu ir „kantrybe, žvelgdami ateitin į jo vaisių, jis išišaknys; ir tai bus medis, ^baugantis nesibaigiančiam gyvenimui.

42 Ir dėl jūsų „stropumo, jūsų tikėjimo ir jūsų kantrybės su žodžiu, puoselėjant jį, kad jis išišaknytų jumyse, štai netrukus raškysite jo ^bvaisius, kurie patys vertingiausi ir saldesni už viską, kas saldu, ir baltesni už viską,

kas balta, taip, ir tyresni už viską, kas tyra; ir jūs sotinsitės šitais vaisiais netgi tol, kol pasisotinsite, tad nei alkisite, nei trokšite.

43 Tada, mano broliai, jūs pjausite atpildus už savo tikėjimą ir stropumą, ir kantrybę, ir didį kantrumą, parodytus belaukiant, kol medis atneš jums vaisių.

33 SKYRIUS

Zenosas mokė, kad žmonės melstųsi ir garbintų visose vietose ir kad teismai yra nugręžti dėl Sūnaus. Zenokas mokė, kad gailestingumas suteiktas dėl Sūnaus. Mozė tyruose buvo iškėlęs Dievo Sūnaus paraizdą. Apie 74 m. prieš Kristaus gim.

DABAR, po to, kai Alma pasakė šiuos žodžius, jie pasiuntė pas jį, norėdami sužinoti, ar jie turėtų tikėti „vieną Dievą, kad galėtų gauti tą vaisių, apie kurį jis kalbėjo, arba kaip jie turėtų pasodinti tą ^bsėklą, arba žodį, apie kurį jis kalbėjo, kuris, pasak jo, turėtų būti pasodintas jų širdyse; arba kokiui būdu jie turėtų pradėti naudoti savo tikėjimą.

2 Ir Alma tarė jiems: Štai, jūs sakėte, jog „negalite garbinti savo Dievo, kadangi esate išmesti iš sinagogų. Bet štai, sakau jums: jeigu manote, kad negalite garbinti Dievo, jūs smarkiai klytate ir jums reikia patyrinti ^bRaštus; jeigu manote, kad jie jus to moko, tai jūs jų nesuprantate.

38a RR Atsimetimas.

39a Mt 13:5.

40a Pr 2:9; 1 Nef 15:36.

41a RR Kantrybė.

^b Al 33:23; DS 63:23.

42a RR Stropumas.

^b 1 Nef 8:10–12.

33 1a 2 Nef 31:21;

Mzj 15:2–4.

^b Al 32:28–43.

2a Al 32:5.

^b Al 37:3–10.

3 Argi neprisimenate skaite, ką „Zenosas, senovės pranašas, sakė apie malda, arba ^bgarbinimą?

4 Nes jis sakė: Tu esi gailestingas, o Dieve, nes išgirdai mano malda, net kai aš buvau tyruose; taip, tu buvai gailestingas, kada aš meldžiausi už tuos, kurie buvo mano „priešai, ir tu atgręžei juos į mane.

5 Taip, o Dieve, ir tu buvai man gailestingas, kai šaukiausi tavęs savo „lauke; kada šaukiausi tavęs savo maldoje, ir tu išgirdai mane.

6 Ir dar, o Dieve, kada aš pasukau į savo namus, tu išgirdai mane mano maldoje.

7 Ir kada aš pasukau į savo „kambarėlių, o Viešpatie, ir tau meldžiausi, tu išgirdai mane.

8 Taip, tu esi gailestingas savo vaikams, kada jie šaukiasi tavęs, kad išgirstum juos tu, o ne žmonės, ir tu išgirsi juos.

9 Taip, o Dieve, tu buvai gailestingas man ir girdėjai mano maldavimus tavo susirinkimuose.

10 Taip, ir tu taip pat girdėjai mane, kada aš buvau „išmestas lauk ir niekinamas savo priešų; taip, tu išgirdai mano šauksmus ir pykai ant mano priešų, ir aplankei juos savo pyktyje greitai sunaikinimu.

11 Ir tu išgirdai mane dėl mano suspaudimų ir mano nuosirdumo; ir tai dėl savo Sūnaus tu buvai toks gailestingas man, todėl aš šauksiuos tavęs visuose

savo suspaudimuose, nes tavyje mano džiaugsmas; nes tu nugręžei savo teismus nuo manęs dėl savo Sūnaus.

12 Ir dabar Alma sakė jiems: Ar tikite šitais „Raštais, parašytais tu, iš senovės?

13 Štai jei tikite, tai turite tikėti tuo, ką pasakė „Zenosas; nes štai jis pasakė: Tu nugręžei savo teismus dėl savo Sūnaus.

14 Dabar štai, mano broliai, norėčiau paklausti, ar skaitėte Raštus? Jei skaitėte, tai kaipgi galite netikėti Dievo Sūnumi?

15 Nes „neparašyta, kad Zenosas vienintelis kalbėjo apie tai, bet ^bZenokas taip pat kalbėjo apie tai.

16 Nes štai jis pasakė: Tu pyksti, o Viešpatie, ant šitų žmonių, kadangi jie nenori suprasti tavo pasigailėjimų, kuriuos tu suteiki jiems dėl savo Sūnaus.

17 Ir dabar, mano broliai, jūs matote, kad antras senovės pranašas paliudijo apie Dievo Sūną, ir kadangi žmonės nesuprato jo žodžių, jie „užmušė jį akmenimis.

18 Bet štai tai dar ne viskas; šitie ne vieninteliai, kurie kalbėjo apie Dievo Sūną.

19 Štai apie jį kalbėjo „Mozė; taip, ir štai tyruose buvo ^biškeltas „pavaizdas, kad kiekvienas, kuris žiūrės į jį, galėtų gyventi. Ir daug kas žiūrėjo ir gyveno.

20 Bet mažai kas suprato tų dalykų prasmę, ir tai dėl savo širdžių kietumo. Bet buvo daug

3a RR Raštai – Prarasti

Raštai; Zenosas.

b RR Garbinimas.

4a Mt 5:44.

5a Al 34:20–25.

7a Mt 6:5–6; Al 34:26.

10a Al 32:5.

12a RR Raštai.

13a Al 34:7.

15a JokK 4:4.

b 1 Nef 19:10; Al 34:7.

17a RR Kankinys,

kankinio mirtis.

19a Paklšt 18:15, 18;

Al 34:7.

b Jn 3:14; Hel 8:14–15.

c Sk 21:9; 2 Nef 25:20;

Mzj 3:15.

tokių, kurie buvo taip užkietėję, kad nepanoro žiūrėti, todėl jie pražuvo. Dabar, jie nepanoro žiūrėti dėl to, kad netikėjo, jog tai juos „išgydys.“

21 O mano broliai, jeigu galėtumėt būti išgydyti paprasčiausiai pakeldami savo akis, kad būtumėt išgydyti, argi nedelsdami nepažvelgtumėt, ar geriau užkietintumėt savo širdis dėl netikėjimo ir būtumėt tokie tingūs, kad nepakeltumėt savo akių, savo pražūčiai?

22 Jei taip, vargas ištiks jus; bet jei ne, tai pakelkite savo akis ir „pradėkite tikėti Dievo Sūnu, kad jis ateis išpirkti savo žmonių ir kentės, ir mirs, kad apmokėtų jų nuodėmes; ir kad prisikels iš mirusiųjų, tuo įgyvendindamas „prikėlimą, tad visi žmonės stos priešais jį, kad būtų teisiami paskutinę ir teismo dieną pagal savo darbus.“

23 Ir dabar, mano broliai, aš noriu, kad šitą žodį jūs pasodintumėt savo širdyse, ir kai jis pradės brinkti, taip pat puoselėkite jį savo tikėjimu. Ir štai jis taps medžiu, augančiu jumyse nesibaigiančiam gyvenimui. Ir tada teduoda jums Dievas, kad jūsų „naštos būtų lengvos per jo Sūnaus džiaugsmą. Ir būtent visa tai jūs galite padaryti, jei tik panorėsite. Amen.

34 SKYRIUS

Amulekas liudija, jog išgelbėjimo

žodis yra Kristuje. Jeigu nebūtų įvykdytas apmokėjimas, visa žmonija turėtų pražūti. Visas Mozės įstatymas nurodo į Dievo Sūnaus auką. Amžinasis išpirkimo planas pagrįstas tikėjimu ir atgaila. Melskite laikinųjų ir dvasinių palaiminimų. Šis gyvenimas yra laikas žmonėms pasiruošti susitikti su Dievu. Su baime priešais Dievą įgyvendinkite savo išgelbėjimą. Apie 74 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar buvo taip, kad Alma, pasakęs jiems šiuos žodžius, atsisėdo ant žemės, o „Amulekas pakilo ir pradėjo mokyti juos, sakydamas:

2 Mano broliai, manau, jog neįmanoma, kad nežinotumėt to, kas pasakyta apie atėjimą Kristaus, apie kurį mokėme, kad jis Dievo Sūnus; taip, aš žinau, jog „to buvote gausiai mokomi prieš jums pasitraukiant iš mūsų tarpo.

3 Ir kadangi norėjote, kad mano mylimas brolis apreikštų, ką jums daryti dėl savo suspaudimų; ir jis šiek tiek jums kalbėjo, kad paruoštų jūsų protus, taip, ir jis paragino jus tikėti ir būti kantrius;

4 taip, netgi taip tikėti, kad „pasodintumėt žodį savo širdyse, idant išbandytumėt jo gerumą.

5 Ir mes pamatėme, kad didysis klausimas jūsų protuose yra šis: ar žodis yra Dievo Sūnuje ar nebus jokio Kristaus?

6 Ir jūs taip pat pamatėte, kad mano brolis įrodė jums dauge-

20a 1 Nef 17:40–41.

22a Al 32:27–28.

b Al 22:14; 34:8–9.

c RR Prikėlimas.

d Al 11:44.

e RR Darbai.

23a Al 33:1; 34:4.

b Al 32:41; DS 63:23.

c Al 31:38.

34 1a Al 8:21.

2a Al 16:13–21.

4a Al 33:23.

liu pavyzdžių, kad išgelbėjimo „žodis yra Kristuje.

7 Mano brolis pateikė Zenoso žodžius, kad išpirkimas ateina per Dievo Sūnų, ir taip pat Zenoko žodžius, ir taip pat jis kreipėsi į Mozės, kad įrodytų, jog tai yra tikra.

8 Ir dabar, štai aš pats „paliudysiu jums, kad tai yra tikra. Štai, sakau jums, jog aš žinau, kad Kristus ateis tarp žmonių vaikų ant savęs paimti savo žmonių prasižengimų ir kad jis ^bapmokės pasaulio nuodėmes; nes Viešpats Dievas pasakė tai.

9 Nes būtina, kad būtų įvykdytas „apmokėjimas; nes pagal didįjį amžinojo Dievo ^bplaną turi būti įvykdytas apmokėjimas, antraip visa žmonija neišvengiamai pražus; taip, visi yra užkietinti; taip, visi „nupuolę ir prapuolę, ir turėtų pražūti, jei ne apmokėjimas, kuris būtinai turi būti įvykdytas.

10 Nes būtina, kad būtų didžioji ir paskutinė „auka; taip, ne žmogaus auka, ne gyvulio, ne kokio nors paukščio, nes tai nebus žmogaus auka; bet tai turi būti ^bberibė ir amžina „auka.

11 Dabar, nėra nė vieno žmogaus, galinčio paaukoti savo kraują, kuris apmokėtų kito nuodėmes. Dabar, jei žmogus nužudo, štai argi mūsų įstaty-

mas, kuris yra „teisingas, atima jo brolio gyvybę? Sakau jums: ne.

12 Bet įstatymas reikalauja gyvybės to, kuris „nužudė; todėl niekas, kas neprilygsta beribiam apmokėjimui, nėra pakankama auka už pasaulio nuodėmes.

13 Todėl būtina, kad būtų didžioji ir paskutinė auka, ir tada baigsis, arba reikėtų, kad „baigtųsi, kraujo praliejimas; tada Mozės ^bįstatymas bus įvykdytas; taip, visa tai bus įvykdyta, kiekviena raidelė ir brūkšnelis, ir niekas nebus pranykę.

14 Ir štai čia visa „įstatymo ^bprasmė, kiekvienai dalelytei nurodant į tą didžiąją ir paskutinę „auką; ir ta didžioji ir paskutinė auka bus Dievo Sūnus, taip, beribė ir amžina.

15 Ir taip jis atneš „išgelbėjimą visiems tiems, kurie tikės jo vardą; ir tai yra šitos paskutinės aukos tikslas – įgyvendinti gailėstingumo vidų, kuris pergali teisingumą ir sukuria pagrindą žmonėms turėti tikėjimą atgailai.

16 Ir taip „gailėstingumas gali patenkinti ^bteisingumo reikalavimus ir apglėbia juos saugančiomis rankomis, kai tuo tarpu tas, kuris nepanaudoja tikėjimo atgailai, yra atidengtas visam „teisingumo reikalavimų įstatymui; todėl tik tam, kuris turi tikėjimą atgailai, įvykdomas

6a Jn 1:1, 14.
8a RR Liudyti.
b RR Apmokėti, apmokėjimas.
9a Al 33:22.
b Al 12:22–33; Moz 6:62.
c RR Nuopuolis, Adomo ir Ievos.

10a Moz 5:6–7.
b 2 Nef 9:7.
c RR Auka.
11a Paklšt 24:16; Mzj 29:25.
12a RR Aukščiausioji bausmė; Žmogžudystė.
13a 3 Nef 9:17, 19–20.

b 3 Nef 15:5.
14a RR Mozės įstatymas.
b Al 30:3.
c DS 138:35.
15a RR Išgelbėjimas.
16a RR Gailėstingumas, gailėstingas.
b RR Teisingumas.
c Al 12:32.

didysis ir amžinas išpirkimo ^aplanas.

17 Todėl teduoda jums Dievas, mano broliai, kad jūs pradėtumėte naudoti savo ^atikėjimą atgailai, kad pradėtumėte ^bšauktis jo švento vardo, kad jis pasigailėtų jūsų.

18 Taip, šaukitės jo, kad pasigailėtų; nes jis yra galingas išgelbėti.

19 Taip, nusižeminkite ir nepalaujamai melskitės jam.

20 Šaukitės jo, kada esate savo laukuose, taip, dėl visų savo kaimenių.

21 „Šaukitės jo savo namuose, taip, dėl visų savo namiškių, tiek ryte, tiek vidurdienį, tiek ir vakare.

22 Taip, šaukitės jo prieš savo priešų galią.

23 Taip, „šaukitės jo prieš ^bvelnią, kuris yra viso ^cteisumo priešas.

24 Šaukitės jo dėl savo laukų pasėlių, kad jų dėka galėtumėte klestėti.

25 Šaukitės dėl savo laukų kaimenių, kad jos didėtų.

26 Bet tai dar ne viskas; jūs turite išlieti savo sielą savo ^akambarėlyje ir savo slaptavietėje, ir savo tyruose.

27 Taip, ir kada jūs nesišaukiate Viešpaties, tebūna jūsų ^aširdys ^bkupinos, nuolat linkusios mels-tis jam dėl savo gerovės ir dėl gerovės tų, kurie yra aplink jus.

28 Ir dabar štai, mano mylimi broliai, sakau jums: nemanyskite, jog tai viskas; nes jei visa tai padarę pavarysite ^abeturtį ir nuoga, neaplinkysite ligoto ir prislėgto, ir turėdami ^bneduosite savo turto tiems, kurie skursta – sakau jums: jeigu nieko šito nedarysite, štai jūsų ^cmalda yra ^abergždzia ir nieko jums nepadės, ir jūs esate kaip veidmainiai, kurie išsižada tikėjimo.

29 Todėl jei neprisimenate ^atikrosios meilės, jūs esate atmatos, kurias grynintojai išmeta lauk (kadangi jos nieko nevertos) ir kurios trypiamos po žmonių kojomis.

30 Ir dabar, mano broliai, aš norėčiau, kad po to, kai gavote tiek daug liudijimų, matydami, kad Šventieji Raštai liudija apie tai, eitumėte ir neštumėte atgailos ^avaisių.

31 Taip, norėčiau, kad eitumėt ir daugiau nebeužkietintumėt savo širdžių; nes štai, dabar jūsų ^aišgelbėjimo metas ir diena; ir todėl jei atgailausite ir neužkietinsite savo širdžių, didysis išpirkimo planas nedelsiant bus įvykdytas jums.

32 Nes štai šitas gyvenimas yra laikas žmonėms ^apasiruošti susitikti su Dievu; taip, štai šito gyvenimo diena yra diena žmonėms atlikti savo darbus.

33 Ir dabar, kaip jau sakiau prieš tai, kadangi turėjote tiek

16d RR Išpirkimo planas.

17a RR Tikėjimas, tikėti.

b RR Malda.

21a Ps 5:2–4;

3 Nef 18:21.

23a 3 Nef 18:15, 18.

b RR Velnias.

c RR Teisus, teisumas.

26a Mt 6:5–6.

27a RR Širdis.

b RR Mąstyti.

28a RR Vargšai.

b RR Šalpa.

c Mt 15:7–8.

d Mor 7:6–8.

29a RR Tikroji meilė.

30a Mt 3:8;

Al 13:13.

31a Rom 13:11–12.

32a 2 Nef 2:21;

Al 12:24; 42:4–6.

daug liudijimų, aš maldauju jus, kad „neatidėliotumėte savo ^batgailos dienos pabaigai; nes po šitos gyvenimo dienos, kuri duota mums pasiruošti amžinybei, štai, jeigu mes deramai neišnaudosime savo laiko šiame gyvenime, ateis ^ctamsos ^dnaktis, kurioje jokio darbo nebus galima atlikti.

34 Kada būsite atvesti į tą baidą ^alemtingą valandą, jūs negalėsite pasakyti: Aš atgailausiu; aš sugrišiu pas savo Dievą. Ne, jūs negalėsite to pasakyti; nes ta pati dvasia, kuri valdys jūsų kūną tuo metu, kai išeisite iš šito gyvenimo, ta pati dvasia turės galią valdyti jūsų kūną tame amžinajame pasaulyje.

35 Nes štai, jei atidėliojote savo atgailos dieną net iki mirties, štai, jūs tapote ^apajungti velnio dvasiai, ir jis ^bužantspaudavo jus esant jo; todėl Viešpaties Dvasia pasitraukė nuo jūsų ir neturi vietos jūmyse, ir velnias turi visą galią jums; ir tokia yra nelabųjų galutinė būseną.

36 Ir tai aš žinau, kadangi Viešpats pasakė, jog jis negyvena ^anešventose šventyklose, bet gyvena ^bteisiųjų širdyse; taip, ir jis taip pat pasakė, kad teisieji atsisės jo karalystėje, kad daugiau nebeišeitų; bet jų

apdarai bus išbalinti Avinėlio krauju.

37 Ir dabar, mano mylimi broliai, aš trokštu, kad jūs tai prisimintumėt ir ^aįgyvendintumėte savo išgelbėjimą su baime priešais Dievą ir kad daugiau nebeneigtumėt Kristaus atėjimo;

38 kad daugiau ^anebekovotumėte prieš Šventąją Dvasią, bet kad priimtumėt ją ir priimtumėt Kristaus ^bvardą; kad nusižemintumėt net iki dulkių ir ^cgarbintumėte Dievą dvasia ir tiesa, kur bebūtumėt; ir kad gyventumėte, kasdien ^ddėkodami už daugybę pasigailėjimų ir palaiminimų, kuriuos jis teikia jums.

39 Taip, ir aš taip pat raginu jus, mano broliai, nuolat ^askirti dėmesį maldai, kad nebūtumėte nuklaidinti velnio ^bpagundų, kad jis nepergalėtų jūsų, kad netaptumėt jo pavaldiniais paskutiniąją dieną; nes štai jis neatlygina jums ^cniekuo geru.

40 Ir dabar, mano mylimi broliai, norėčiau paraginti jus būti ^akantrius ir iškęsti visokius suspaudimus; kad ^bneburnotumėte prieš tuos, kurie išmeta jus dėl jūsų nepaprasto skurdo, idant netaptumėte nusidėjėliais kaip jie;

41 bet kad būtumėte kantrūs ir kęstumėte tuos suspaudimus

33a Hel 13:38; DS 45:2.

b RR Atgailauti, atgaila.

c RR Tamsa, dvasinė; Mirtis, dvasinė.

d Jn 9:4; DS 45:17.

34a Al 40:13–14.

35a 2 Nef 28:19–23.

b 2 Nef 9:9.

36a Mzj 2:37; Al 7:21;

Hel 4:24.

b RR Teisus, teisumas.

37a Fil 2:12.

38a RR Kova.

b Mzj 5:8; Al 5:38.

c RR Garbinimas.

d Ps 69:31;

DS 59:7.

RR Dėkingas,

padėkos, dėkojimas.

39a RR Saugoti, sargas, sargybinis.

b RR Gundyti, gundymas.

c Al 30:60.

40a RR Kantrybė.

b DS 31:9.

su tvirta viltimi, kad vieną dieną ilsėsitės nuo visų savo suspaudimų.

35 SKYRIUS

Žodžio skelbimas griaua zoramininkų verslą. Jie išvaro atsivertusiuosius, kurie po to prisijungia prie Amono žmonių Jeršono žemėje. Alma sielvartauja dėl žmonių nealumo. Apie 74 m. prieš Kristaus gim.

DABAR, buvo taip, kad po to, kai Amulekas baigė kalbėti šiuos žodžius, jie išėjo iš minios ir perėjo į Jeršono žemę.

2 Taip, ir likusieji broliai, po to, kai paskelbė žodį zoramininkams, taip pat perėjo į Jeršono žemę.

3 Ir buvo taip, kad zoramininkų aukštuomenė, pasitarusi dėl jiems paskelbtų žodžių, pyko dėl to žodžio, nes jis žlugdė jų „verslą; todėl jie nepaklausė tų žodžių.

4 Ir jie pasiuntė ir surinko visoje žemėje visus žmones ir tarėsi su jais dėl pasakytų žodžių.

5 Dabar, jų vadovai, kunigai ir mokytojai neatskleidė žmonėms savo norų; taigi jie slapčia sužinojo visų žmonių mintis.

6 Ir buvo taip, kad sužinoję visų žmonių mintis, tuos, kurie palaikė Almos ir jo brolių pasakytus žodžius, išmetė iš žemės; ir jų buvo daug; ir jie taip pat perėjo į Jeršono žemę.

7 Ir buvo taip, kad Alma ir jo broliai tarnavo jiems.

8 Dabar, zoramininkų žmonės pyko ant Amono žmonių, kurie buvo Jeršone, ir zoramininkų vyriausiasis vadovas, būdamas labai nedoras vyras, pasiuntė pas Amono žmones, pageidaudamas, kad jie išmestų iš savo žemės visus tuos, kurie iš jų perėjo į jų žemę.

9 Ir jis iškvėpė daug grasinimų jiems. Dabar, Amono žmonės nebijojo jų žodžių; todėl jie neišmetė jų lauk, bet priėmė visus pas juos perėjusius zoramininkų vargšus; ir jie „pamaitino bei aprenė juos, ir davė jiems žemes kaip paveldą; ir tarnavo jiems pagal jų norus.

10 Dabar, tai kurstė zoramininkus pykčiui prieš Amono žmones, ir jie pradėjo bendrauti su lamanitais ir taip pat kurstyti juos pykčiui prieš juos.

11 Ir taip zoramininkai ir lamanitai pradėjo ruošti karui prieš Amono žmones ir taip pat prieš nefitus.

12 Ir taip pasibaigė teisėjų valdžios Nefio žmonėms septynioliktieji metai.

13 Ir Amono žmonės išvyko iš Jeršono žemės ir perėjo į Meleko žemę, užleisdami vietą Jeršono žemėje nefitų armijoms, kad jie galėtų kovoti su lamanitų armijomis ir zoramininkų armijomis; ir taip aštuonioliktisiais teisėjų valdžios metais prasidėjo karas tarp lamanitų ir nefitų; ir jų karų „aprašymas bus pateiktas toliau.

14 O Alma ir Amonas, ir jų broliai, ir taip pat du Almos sūnūs po to, kai buvo įrankiai

Dievo rankose, atvedant „daug zoramininkų į atgailą, sugrižo į Zarahemlos žemę; ir visi atvestieji į atgailą buvo išvyti iš savo žemės; bet jie gavo žemes kaip paveldą Jeršono žemėje ir ėmėsi ginklų ginti save, savo žmonas, vaikus bei žemes.

15 Dabar, kadangi Alma buvo nuliūdintas dėl savo žmonių nedorumo, taip, dėl karų ir kraujo praliejimų, ir nesutarimų, kurie buvo tarp jų, ir kadangi jis buvo skelbti žodžio, arba buvo siųstas skelbti žodžio, visiems žmonėms kiekviename mieste, ir kadangi matė, kad žmonių širdys pradėjo kietėti ir kad jie pradėjo „užsigauti dėl žodžio griežtumo, jo širdis nepaprastai sielvartavo.

16 Todėl jis nurodė surinkti jo sūnus, idant galėtų kiekvienam jų atskirai duoti „įpareigojimus dėl to, kas susiję su teisumu. Ir mes turime aprašymą apie jo įsakymus, kuriuos jis davė jiems, pagal jo paties metrašį.

Almos įsakymai savo sūnui Helamanui.

Tai aprašyta 36 ir 37 skyriuose.

36 SKYRIUS

Alma liudija Helamanui apie savo atsivertimą išvydus angelą. Jis patyrė pasmerkto sielos kančias; jis šaukėsi Jėzaus vardo ir užgimė iš

Dievo. Saldus džiaugsmas pripildė jo sielą. Jis matė būrius angelų, šlovinančių Dievą. Daug atsivertusiųjų patyrė ir pamatė tai, ką jis patyrė ir pamatė. Apie 74 m. prieš Kristaus gim.

MANO „sūnau, atsuk ausį mano žodžiams; nes prisiekiu tau, kad kiek tu laikysiesi Dievo įsakymų, tiek klestėsi žemėje.

2 Aš norėčiau, kad tu darytum taip, kaip aš dariau, prisimindamas mūsų tėvų nelaisvę; nes jie buvo „vergijoje, ir niekas, išskyrus Abraomo ^bDievą ir Izaoko Dievą, ir Jokūbo Dievą, negalėjo jų išvaduoti; o jis tikrai išvadavo juos iš visų jų suspaudimų.

3 Ir dabar, o mano sūnau Helamanai, štai tu esi jaunas, ir todėl maldauju tavęs, kad paklausytum mano žodžių ir pasimokytum iš manęs; nes žinau, kad kiekvienas, kuris savo viltis sudės į Dievą, bus remiamas savo „išmėginimuose ir savo varguose, ir savo suspaudimuose ir bus ^biškeltas paskutiniąją dieną.

4 Ir nenorėčiau, jog galvotum, kad aš „žinau pats iš savęs – žinau ne iš to, kas laikina, bet iš to, kas dvasiška, ne iš ^bkūniško proto, bet iš Dievo.

5 Dabar, štai sakau tau, jei nebūčiau „užgimęs iš Dievo, ^bnežinočiau šitų dalykų; bet Dievas savo šventojo angelo burna tai man atskleidė, ne dėl kokio nors mano paties „vertumo.

14a Al 35:6.

15a RR Atsimetimas.

16a RR Prievaizdas, prievaizdavimas.

36 1a Hel 5:9–14.

2a Mzj 23:23; 24:17–21.

b Iš 3:6; Al 29:11.

3a Rom 8:28.

b Mzj 23:21–22.

4a 1 Kor 2:11;

Al 5:45–46.

RR Pažinimas,

žinojimas.

b RR Kūniška.

5a RR Užgimęs iš naujo, užgimęs iš Dievo.

b Al 26:21–22.

c RR Vertas, vertumas.

6 Nes aš vaikščiojau su Mozijo sūnumis, kėsindamasis „sunaikinti Dievo bažnyčia; bet štai, Dievas atsiuntė savo šventąjį angelą sustabdyti mus tame kelyje.

7 Ir štai jis prakalbo mums, lyg griaustinio balsu, ir visa žemė „drebėjo po mūsų kojomis; ir mes visi parkritome ant žemės, nes Viešpaties ^bbaimė apėmė mus.

8 Bet štai balsas tarė man: Kelkis. Ir aš atsikėliau ir atsistoju, ir išvydau angelą.

9 Ir jis tarė man: Net jei tu pats ir nori būti sunaikintas, daugiau nesikėsink sunaikinti Dievo bažnyčia.

10 Ir buvo taip, kad aš parkritau ant žemės; ir „tris dienas bei tris naktis negalėjau atverti burnos ir pajudinti galūnių.

11 Ir angelas man pasakė daugiau dalykų, kuriuos girdėjo mano broliai, bet aš negirdėjau jų; nes kai išgirdau žodžius: Net jei tu pats ir nori būti sunaikintas, daugiau nesikėsink sunaikinti Dievo bažnyčia, aš buvau persmelktas tokios didelės baimės ir nuostabos, kad galbūt būsiu sunaikintas, jog parkritau ant žemės ir daugiau nieko nebegirdėjau.

12 Bet buvau kankinamas „amžinos kankynės, nes mano siela iki aukščiausio laipsnio buvo akėjama ir kankinama visų mano nuodėmių.

13 Taip, aš prisiminiau visas savo nuodėmes ir nedorybes, dėl

kurių buvau „kankinamas pragaro kančiomis; taip, pamačiau, kad maištavau prieš Dievą ir nevykdžiau jo šventų įsakymų.

14 Taip, ir nužudžiau daug jo vaikų, arba, tiksliau, nuklaidinau juos į sunaikinimą; taip, ir apskritai paėmus, tokios baisios buvo mano nedorybės, kad vien tik mintis, jog ateisiu savo Dievo akivaizdon, kankino mano sielą neapsakomu siaubu.

15 O, – galvoju aš, – kad „galėčiau būti išvartytas ir sunaikintas tiek siela, tiek ir kūnu, kad nebūčiau atvestas stoti savo Dievo akivaizdon, idant būčiau teisiamas pagal savo ^bdarbus.

16 Ir dabar, tris dienas ir tris naktis aš buvau kankinamas, būtent „pasmerktos sielos kančiomis.

17 Ir buvo taip, kad kol buvau taip kankinamas kančiomis, kol buvau „akėjamas daugybės savo nuodėmių prisiminimu, štai, taip pat aš prisiminiau girdėjęs savo tėvą pranašaujant žmonėms apie kažkokio Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, atėjimą apmokėti pasaulio nuodėmių.

18 Dabar, kada mano protas pasigavo šitą mintį, aš šaukiu savo širdyje: O Jėzau, tu Dievo Sūnau, pasigailėk manęs, kuris esu „karčiojoje tulžyje ir aprištas amžinomis mirties ^bgrandinėmis.

19 Ir dabar štai pagalvojęs apie tai, aš jau nebegalėjau pri-

6a Mzj 27:10.

7a Mzj 27:18.

^b RR Baimė – Dievo baimė.

10a Mzj 27:19–23.

12a DS 19:11–15.

13a RR Kaltė.

15a Apr 6:15–17;

Al 12:14.

^b Al 41:3; DS 1:9–10.

16a RR Pasmerktas, pasmerktumas.

17a 2 Kor 7:10.

18a T.y. apimtas nepaprastos sąžinės graužaties.

^b 2 Nef 9:45; 28:22;

Al 12:11; Moz 7:26.

siminti savo skausmų; taip, aš jau nebebuvo „akėjamas savo nuodėmių prisiminimu.

20 O, kokią „džiaugsmą ir kokią nuostabią šviesą aš išvydau; taip, mano siela buvo pripildyta džiaugsmo, tokio pat didelio, kokia buvo mano kančia!

21 Taip, sakau tau, mano sūnau, kad negalėjo būti nieko tokio didžiulio ir tokio kartaus, kokios buvo mano kančios. Taip, ir vėlgi sakau tau, mano sūnau, kad, antravertus, negali būti nieko tokio didžiulio ir saldaus, koks buvo mano džiaugsmas.

22 Taip, man regis, aš mačiau, kaip kad mūsų tėvas „Lehis matė, Dievą, sėdintį savo soste, apsuptą nesuskaičiuojamų angelų būrių, giedančių ir šlovinančių savo Dievą; ir mano siela troško būti ten.

23 Bet štai mano galūnės vėl atgavo „stiprybę, ir aš atsistojau ant kojų ir paskelbiau žmonėms, kad ^bužgimiau iš Dievo.

24 Taip, ir nuo to laiko net iki šiol aš neatlyždamas dirbau, kad atvesčiau sielas į atgailą; idant atvesčiau jas „ragauti nepaprasto džiaugsmo, kurio aš paragavau; kad jos taip pat galėtų užgimti iš Dievo ir būti ^bpripildytos Šventosios Dvasios.

25 Taip, ir dabar štai, o mano sūnau, Viešpats duoda man nepaprastai didelį džiaugsmą mano darbų vaisiais.

26 Nes dėl „žodžio, kurį jis suteikė man, štai daugelis užgimė iš Dievo ir ragavo, kaip kad aš ragavau, ir išvydo savo akimis, kaip kad aš išvydau; todėl jie žino lygiai taip, kaip aš žinau, apie tai, ką kalbėjau; o pažinimas, kurį turiu, yra iš Dievo.

27 Ir aš buvau remiamas visokiuose išmėginimuose ir varguose, taip, ir visokiuose suspaudimuose; taip, Dievas išvadavo mane iš kalėjimo ir iš pančių, ir iš mirties; taip, ir aš sudedu savo viltis į jį, ir jis vėl „išvaduos mane.

28 Ir aš žinau, kad paskutinią dieną jis „prikels mane gyventi su juo ^bšlovėje; taip, ir aš šlovinčiau jį per amžius, nes jis „išvedė mūsų tėvus iš Egipto ir prarijo „egiptiečius Raudonojoje jūroje; ir savo galia jis vedė juos į pažadėtąją žemę; taip, ir laikas nuo laiko išvaduoavo juos iš vergijos ir nelaisvės.

29 Taip, ir jis taip pat išvedė mūsų tėvus iš Jeruzalės žemės; ir taip pat, savo nesibaigiančia galia, išvaduoavo juos iš „vergišios ir nelaisvės, laikas nuo laiko netgi iki šios dienos; ir aš visuomet laikiau atmintyje jų nelaisvę; taip, ir tu turi išlaikyti atmintyje jų nelaisvę, kaip kad aš padariau.

30 Bet štai, mano sūnau, tai dar ne viskas; nes tu turi žinoti, kaip kad aš žinau, kad „kiek laikysiesi Dievo įsakymų, tiek klestėsi

19a RR Kaltė.

20a RR Džiaugsmas.

22a 1 Nef 1:8.

23a Moz 1:10.

^b Al 5:14.

RR Užgimęs iš naujo, užgimęs iš Dievo.

24a 1 Nef 8:12; Mzj 4:11.

^b 2 Nef 32:5;

3 Nef 9:20.

RR Šventoji Dvasia.

26a Al 31:5.

27a Ps 34:18.

28a 3 Nef 15:1.

^b RR Šlovė.

^c Iš 12:51.

^d Iš 14:26–27.

29a Mzj 24:17; 27:16;

Al 5:5–6.

30a 2 Nef 1:9–11;

Al 50:19–22.

žemėje; ir tu taip pat turi žinoti, kad kiek nesilaikysi Dievo įsakymų, tiek būsi atkertamas nuo jo akivaizdos. Ir tai yra pagal jo žodį.

37 SKYRIUS

Skaistvario plokštelės ir kiti Raštai saugomi sieloms atvesti į išgelbėjimą. Jareditai buvo sunaikinti dėl savo nelabumo. Jų slaptos priesaikos ir sandoros turi būti slepiamos nuo žmonių. Tarkitės su Viešpačiu visuose savo darbuose. Kaip Liahona vedė nefitus, taip Kristaus žodis veda žmones į amžinąjį gyvenimą. Apie 74 m. prieš Kristaus gim.

IR dabar, mano sūnau Helamanai, aš įsakau tau, kad paimtumėte „metraščius, kurie buvo ^bpatikėti man.

2 Ir aš taip pat įsakau tau, kad vestumėte šios liaudies metraščių taip, kaip aš tai dariau, ant Nefio plokštelių ir išsaugotumėte visus šiuos mano saugotus dalykus šventus, kaip kad aš išsaugojau juos; nes jie saugomi „išmintingam tikslui.

3 Ir šitos skaistvario „plokštelės, ant kurių yra šitie raiziniai, ant kurių yra Šventųjų Raštų metraščiai, ant kurių yra mūsų protėvių genealogija, netgi nuo pradžios –

4 štai mūsų tėvai pranašavo, kad jos bus saugomos ir perduodamos iš kartos į kartą, ir

laikomos bei saugomos Viešpaties ranka, kol išeis kiekvienai tautai, giminei, liežuviui ir liaudžiai, kad jie sužinotų jose esančius „slėpinius.

5 Ir dabar štai, jei jos yra saugomos, jos turi išlaikyti savo skaistumą; taip, ir jos išlaikys savo skaistumą; taip, ir taip pat išlaikys visos plokštelės, kuriose yra tai, kas yra šventas raštas.

6 Dabar jūs galite pamanyti, kad tai mano „kvailystė; bet štai sakau tau, kad ^bnežymiais ir paprastais dalykais įvykdomi dideli dalykai; ir nežymios priemonės daugeliu atveju suglumina išmintinguosius.

7 Ir Viešpats Dievas dirba, panaudodamas „priemones savo didiems ir amžiniems tikslams įgyvendinti; ir labai ^bnežymiomis priemonėmis Viešpats suglumina išmintinguosius ir įgyvendina daugelio sielų išgelbėjimą.

8 Ir dabar, ligi šiol tokia buvo Dievo išmintis, kad šitie dalykai būtų išsaugoti; nes štai, jie „praplėtė šitos liaudies atmintį, taip, ir daugelį įtikino jų kelių klaidingumu ir atvedė juos į jų Dievo pažinimą jų sieloms išgelbėti.

9 Taip, sakau jums: „jeigu ne šitie dalykai, užrašyti šituose metraščiuose, kurie yra ant šitų plokštelių, tai Amonas ir jo broliai nebūtų galėję ^bitikinti tiek daug tūkstančių lamanitų jų tėvų tradicijų klaidingumu;

37 1a Al 45:2–8.

b Mzj 28:20.

2a En 1:13–18;

MŽ 1:6–11;

Al 37:9–12.

3a 1 Nef 5:10–19.

RR Skaistvario plokštelės.

4a RR Dievo slėpiniai.

6a 1 Kor 2:14.

b 1 Nef 16:28–29;

DS 64:33; 123:15–17.

7a Iz 55:8–9.

b 2 Kar 5:1–14.

8a 2 Tim 3:15–17;

Mzj 1:3–5.

9a Mzj 1:5.

b Al 18:36; 22:12.

taip, šitie metraščiai ir jų „žodžiai atvedė juos į atgailą; tai yra jie atvedė juos į Viešpaties, jų Dievo, pažinimą ir džiūgavimą jų Išpirkėju, Jėzumi Kristumi.

10 Ir kas žino, gal jie bus priemonė atvesti daugelį tūkstančių jų, taip, ir taip pat daugelį tūkstančių mūsų kietasprandžių brolių nefitų, kurie dabar kietina savo širdis nuodėmėje ir nedorybėse, į jų Išpirkėjo pažinimą?

11 Dabar, šie slėpiniai nėra man visiškai atskleisti; todėl aš susilaikysiu.

12 Ir galbūt pakaks, jei tik pasakysiu, kad jie saugomi išmintingam tikslui, kuris Dievui yra žinomas; nes jis išmintingai „patarinėja dėl visų savo darbų, ir jo takai yra tiesūs, ir jo kelias –^bvienas amžinas ratas.

13 O atmink, atmink, mano sūnau Helamanai, kokie „griežti yra Dievo įsakymai. Ir jis pasakė: ^b„Jei laikysitės mano įsakymų, „klestėsite žemėje, – bet jeigu nesilaikysite jo įsakymų, būsite iškirsti iš jo akivaizdos.

14 Ir dabar, atmink, mano sūnau, kad Dievas „patikėjo tau šituos ^bšventus dalykus, kuriuos jis išsaugojo šventus ir kuriuos jis laikys bei saugos savo „išmintingam tikslui, kad galėtų parodyti savo galią ateities kartoms.

15 Ir dabar štai sakau tau pranašystės dvasia, kad jeigu tu prasižengsi Dievo įsakymams, štai, šitie šventi dalykai bus pa-

imti iš tavęs Dievo galia ir tu būsi atiduotas Šetonui, kad jis sijotų tave kaip pelus prieš vėją.

16 Bet jei tu laikysiesi Dievo įsakymų ir elgsiesi su šitais šventais dalykais taip, kaip Viešpats įsako tau (nes turi kreiptis į Viešpatį dėl visko, ką turi daryti su jais), štai, jokia žemės ar pragaro jėga negalės „atimti jų iš tavęs, nes Dievas pajėgus įvykdyti visus savo žodžius.

17 Nes jis įvykdys visus savo pažadus, kuriuos jis duos tau, nes jis įvykdė savo pažadus, kuriuos jis davė mūsų tėvams.

18 Nes jis pažadėjo jiems, kad „išsaugos šiuos dalykus savo išmintingam tikslui, kad galėtų parodyti savo galią ateities kartoms.

19 Ir dabar, štai vieną tikslą jis įvykdė, atstatydamas „daugelį tūkstančių lamanitų į tiesos pažinimą; ir per juos jis parodė savo galią, ir per juos jis taip pat dar parodys savo galią^b ateities kartoms; todėl jie turi būti saugomi.

20 Todėl aš įsakau tau, mano sūnau Helamanai, kad stropiai vykdytum visus mano žodžius ir kad stropiai laikytumėsi Dievo įsakymų, kaip jie parašyti.

21 Ir dabar, aš kalbėsiu tau apie tas „dvidešimt keturias plokšteles, kad saugotum jas, idant paslaptys ir tamsos darbai, ir jų ^bslapti darbai, arba slapti darbai tų žmonių, kurie

9c RR Evangelija.

12a 2 Nef 9:28; Jokk 4:10.

b 1 Nef 10:19; Al 7:20.

13a 2 Nef 9:41.

b Al 9:13; 3 Nef 5:22.

c Mzj 1:7; Al 50:20.

14a DS 3:5.

b RR Šventas.

c 1 Nef 9:3–6.

16a DžS–I 1:59.

18a DS 5:9.

19a Al 23:5.

b En 1:13; Mrm 7:8–10.

21a Etr 1:1–5.

b RR Slaptos sąjungos.

buvo sunaikinti, būtų apreikšti šitiems žmonėms; taip, visos jų žmogžudystės ir jų plėšimai, ir jų grobimai, ir visi jų nelabumai, ir jų bjaurumai būtų paskelbti šitiems žmonėms; taip, ir kad saugotum šituos ‘vertiklius.

22 Nes štai Viešpats pamatė, kad jo žmonės pradėjo darbuotis tamsoje, taip, vykdyti slapstas žmogžudystes ir bjaurumus; todėl Viešpats pasakė: Jeigu jie neatgailaus, jie bus išnaikinti nuo žemės veido.

23 Ir Viešpats pasakė: Aš paruošiu savo tarnui Gazelemui ‘akmenį, kuris sušvis šviesa tamsoje, kad atskleisčiau savo žmonėms, kurie man tarnauja, kad atskleisčiau jiems jų brolių darbus, taip, jų slapstus darbus, jų tamsos darbus ir jų nelabumą ir bjaurumus.

24 Ir dabar, mano sūnau, šitie vertikliai buvo paruošti, kad galėtų būti įvykdytas Dievo žodis, kurį jis kalbėjo, sakydamas:

25 Aš ‘išnešiu iš tamsos į šviesą visus jų slapstus darbus ir jų bjaurumus; ir jeigu jie neatgailaus, aš ^bišnaikinsiu juos nuo žemės veido; ir išnešiu į šviesą visas jų paslaptis ir bjaurumus kiekvienai tautai, kuri ateity gyvens šioje žemėje.

26 Ir dabar, mano sūnau, mes matome, kad jie neatgailavo; todėl buvo išnaikinti, ir kol kas Dievo žodis buvo įvykdytas; taip, jų slapti bjaurumai buvo išnešti iš tamsos ir atskleisti mums.

27 Ir dabar, mano sūnau, aš tau įsakau, kad nuslėptumėte visas jų priesaikas ir jų sandoras, ir jų slaptų bjaurumų susitarimus; taip, ir visus jų ‘ženklus, ir jų stebuklus paslėpkite nuo šitų žmonių, kad jie jų nežinotų, idant kartais taip pat neįpultų į tamsą ir nebūtų sunaikinti.

28 Nes štai yra ‘prakeiksmas ant visos šitos žemės, kad visus tuos tamsos darbininkus ištikis sunaikinimas sulig Dievo galia, kai jie bus visiškai pribrendę; taigi aš noriu, kad šitie žmonės nebūtų sunaikinti.

29 Todėl jūs paslėpsite šituos jų ‘priesaikų ir jų sandorų slapstus planus nuo šitų žmonių ir tik jų nelabumus ir jų žmogžudystes, ir jų bjaurumus jūs atskleisite jiems; ir mokysite juos ^bbjaurėtis tokiais nelabumais ir bjaurumais, ir žmogžudystėmis; ir taip pat mokysite juos, kad šitie žmonės buvo sunaikinti dėl savo nelabumų, bjaurumų ir žmogžudysčių.

30 Nes štai jie nužudė visus Viešpaties pranašus, kurie atėjo tarp jų skelbti jiems apie jų nedorybes; ir kraujas tų, kuriuos jie nužudė, šaukėsi Viešpaties, savo Dievo, kad atkeršytų jų žudikams; ir taip Dievo teismai ištiko šiuos tamsos ir slaptų sąjungų darbininkus.

31 Taip, ir per amžių amžius tebūna prakeikta žemė tiems tamsos ir slaptų sąjungų darbininkams, net iki sunaikinimo, jeigu jie neatgailaus prieš visiškai pribrendami.

21c RR Urimai ir
Tumimai.
23a Mzj 8:13.

25a DS 88:108–110.
b Mzj 21:26.
27a Hel 6:22.

28a Al 45:16; Etr 2:7–12.
29a Hel 6:25.
b Al 13:12.

32 Ir dabar, mano sūnau, atminti žodžius, kuriuos tau kalbėjau; nepatikėk šių slapčių planų šitiems žmonėms, bet mokyk juos nesibaigiančios „neapykantos nuodėmei ir nedorybei.

33 „Skelbk jiems atgailą ir tikėjimą Viešpačiu Jėzumi Kristumi; mokyk juos nusižeminti ir būti ^bromiais bei nuolankios širdies; mokyk juos atsispirti kiekvienai velnio ^cpagundai savo tikėjimu Viešpačiu Jėzumi Kristumi.

34 Mokyk juos niekada nepailsti daryti gera, bet būti romius ir nuolankios širdies; nes tokie ras ^aatilsį savo sielai.

35 O atminti, mano sūnau, ir mokykis ^aišminties savo jaunystėje; taip, mokykis savo jaunystėje laikytis Dievo išsakymų.

36 Taip, ir ^ašaukis Dievo dėl visokios paramos sau; taip, tegul visi tavo darbai būna Viešpačiui, ir kad ir kur beieitum, tebūna tai Viešpatyje; taip, tegul visos tavo mintys būna nukreiptos į Viešpatį; taip, tavo širdies meilė tebūna nukreipta į Viešpatį per amžius.

37 ^aTarkis su Viešpačiu visuose savo darbuose, ir jis nukreips tave į gera; taip, kada guliesi vakare, gulkis Viešpačiui, kad jis prižiūrėtų tave tau miegant; ir kada keliesi ryte, tegul tavo širdis būna kupina ^bdėkingumo Dievui; ir jeigu tu tai darysi, būsi iškeltas paskutiniąją dieną.

38 Ir dabar, mano sūnau, turiu kai ką pasakyti apie tą daiktą, kurį mūsų tėvai vadino rutuliu, arba vadovu, – arba mūsų tėvai jį vadino ^a„Liahona, kas išvertus reiškia kompasas; ir jį paruošė Viešpats.

39 Ir štai joks žmogus negali padaryti tokio kruopštaus dirbinio. Ir štai, jis buvo paruoštas, kad rodytų mūsų tėvams kryptį, kuria jie turėtų keliauti tyruose.

40 Ir jis veikė pagal jų ^a„tikėjimą Dievu; todėl jei jie turėjo tikėjimą tikėti tuo, kad Dievas gali padaryti, jog tos rodyklės nurodytų kelią, kuriuo jie turėtų eiti, štai, tai buvo ir padaroma; todėl jie matė šitą stebuklą, ir taip pat daug kitų stebuklų, diena iš dienos daromų Dievo galia.

41 Nepaisant to, kad šie stebuklai buvo padaryti ^a„nežymiomis priemonėmis, jis parodė jiems nuostabius darbus. Jiems aptingus ir pamiršus naudoti savo tikėjimą bei stropumą, šitie nuostabūs darbai liaudavosi ir jie nepažengdavo savo kelionėje;

42 todėl jie gaišavo tyruose, arba keliavo ne tiesiu keliu, bet buvo spaudžiami alkio ir troškulio dėl savo prasižengimų.

43 Ir dabar, mano sūnau, norėčiau, kad suprastum, jog šie dalykai nėra be šešelio; nes kai mūsų tėvai tingėjo skirti dėmesį šitam kompasui (dabar, šitie dalykai buvo laikinieji), jie nekles-

32a 2 Nef 4:31.

33a RR Pamokslauti, skelbti.

b RR Romus,

romumas.

c RR Gundyti,

gundymas.

34a Ps 37:4–7;

Mt 11:28–30.

35a RR Išmintis.

36a RR Malda.

37a JokK 4:10;

DS 3:4.

b DS 46:32.

38a 1 Nef 16:10; 18:12;

DS 17:1.

40a 1 Nef 16:28.

41a Al 37:6–7.

tėjo; lygiai taip yra su dalykais, kurie yra dvasiniai.

44 Nes štai lygiai taip pat lengva skirti dėmesį Kristaus „žodžiui, kuris nurodys jums tiesų kelią į amžiną palaimą, kaip tai buvo lengva mūsų tėvams skirti dėmesį tam kompanui, kuris nukreiptų juos tiesiu keliu į pažadėtąją žemę.

45 Ir dabar aš sakau, argi šituose dalykuose nėra pavaizdo? Nes lygiai taip tikrai, kaip šis vadovas, sekant jo kursą, nuvedė mūsų tėvus į pažadėtąją žemę, taip Kristaus žodžiai, jei seksime jų kursu, nuves mus anapus šito sielvarto slėnio į daug geresnę pažado žemę.

46 O mano sūnau, nebūkim „tingūs dėl ^bkelio lengvumo; nes taip buvo mūsų tėvams; nes taip jiems buvo paruošta, kad jei kas žvelgs – ‘gyvens; lygiai taip yra ir mums. Kelias paruoštas, ir jei mes žvelgsime, gyvensime per amžius.

47 Ir dabar, mano sūnau, žiūrėk, kad rūpintumeis šitais šventais dalykais, taip, žiūrėk, kad žvelgtum į Dievą ir gyventum. Eik pas šituos žmones ir skelbk žodį, ir būk rimtas. Mano sūnau, viso labo.

Almos įsakymai savo sūnui Šiblonui.

Tai aprašyta 38 skyriuje.

38 SKYRIUS

Šiblonas buvo persekiojamas dėl teisumo. Išgelbėjimas yra Kristuje, kuris yra pasaulio gyvybė ir šviesa. Pažabokite visas savo aistras. Apie 74 m. prieš Kristaus gim.

MANO sūnau, atsuk ausį mano žodžiams, nes sakau tau, kaip sakiau Helamanui, jog kiek laikysies Dievo įsakymų, tiek kles tēsi žemėje; ir kiek nesilaikysi Dievo įsakymų, tiek būsi atkeramas nuo jo akivaizdos.

2 Ir dabar, mano sūnau, aš tikiu, kad aš didžiai džiaugsiuosi tavimi dėl tavo tvirtumo ir tavo ištikimybės Dievui; nes kaip tu pradėjai savo jaunystėje žvelgti į Viešpatį, savo Dievą, lygiai taip tikiuosi, kad ir “toliau laikysiesi jo įsakymų; nes palaimintas tas, kuris ^bištveria iki galo.

3 Sakau tau, mano sūnau, kad aš jau didžiai džiaugiausi tavimi dėl tavo ištikimybės ir tavo stropumo, ir tavo kantrybės, ir tavo didžio kantrumo tarp “zoraminukų žmonių.

4 Nes žinau, kad buvai pančiuose; ir taip pat žinau, kad buvai apmėtytas akmenimis dėl žodžio; ir tu “kantriai pakėlei visa tai, kadangi Viešpats buvo ^bsu tavimi; ir dabar tu žinai, kad Viešpats išvadavo tave.

5 Ir dabar, mano sūnau Šiblonai, norėčiau, jog atmintum, kad kiek

44a Ps 119:105;

1 Nef 11:25;

Hel 3:29–30.

46a 1 Nef 17:40–41.

b Jn 14:5–6;

2 Nef 9:41; 31:17–21;

DS 132:22, 25.

c Jn 11:25;

Hel 8:15;

3 Nef 15:9.

38 2a Al 63:1–2.

b 2 Nef 31:15–20;

3 Nef 15:9; 27:6, 16–17.

3a Al 31:7.

4a RR Kantrybė.

b Rom 8:35–39.

“sudėsi savo viltis į Dievą, lygiai tiek būsi ^bišvaduojamas iš savo išmėginimų ir “vargų, ir suspaudimų, ir būsi iškeltas paskutiniąją dieną.

6 Dabar, mano sūnau, aš nenorėčiau, kad galvotum, jog aš žinau tai iš savęs, bet tai Dievo Dvasia, kuri yra manyje, atskleidžia man tai; nes jei nebūčiau “užgimęs iš Dievo, aš nežinočiau šitų dalykų.

7 Bet štai, Viešpats iš savo didelio gailestingumo pasiuntė savo “angelą pareikšti man, kad aš privalau liautis vykdyti ^bnai-kinimo darbą tarp jo žmonių; taip, ir aš mačiau angelą veidas į veidą, ir jis kalbėjo su manimi, ir jo balsas buvo kaip griaustinis ir sudrebino visą žemę.

8 Ir buvo taip, kad aš tris dienas ir tris naktis buvau apimtas aštriausio sielos skausmo ir kančios, ir kol nesikreipiau į Viešpatį Jėzų Kristų pasigailėjimo, negavau savo nuodėmių “atleidimo. Bet štai aš šaukiausi jo ir radau ramybę savo sielai.

9 Ir dabar, mano sūnau, aš tau papasakojau tai, kad pasimokytum išminties, kad pasimokytum iš manęs, jog “nėra jokio kito kelio ar priemonės, kuria žmogus gali būti išgelbėtas, – tik Kristumi ir per jį. Štai, jis yra ^bpasaulio gyvybė ir šviesa. Štai, jis yra tiesos ir teismo žodis.

10 Ir dabar, kaip tu pradėjai

mokyti žodžio, lygiai taip norėčiau, kad mokytum toliau; ir norėčiau, kad visame kame būtum stropus ir susivaldantis.

11 Žiūrėk, kad nepasikeltum į puikybę; taip, žiūrėk, kad “nėsigirtum nei savo išmintimi, nei savo didele jėga.

12 Naudok drąsą, bet ne valdingumą; ir taip pat žiūrėk, kad pažabotum visas savo aistras, idant galėtum būti pripildytas meilės; žiūrėk, kad susilaikytum nuo dykinėjimo.

13 Nesimelsk kaip zoramininkai, nes tu matei, jog jie meldžiasi, kad juos girdėtų žmonės ir girtų už jų išmintį.

14 Nesakyk: O Dieve, aš dėkoju tau, kad mes “geresni už savo brolius; bet geriau sakyk: O Viešpatie, atleisk mano ^bnevertumą ir su gailesčiu prisimink mano brolius, – taip, visada pripažink savo nevertumą prieš Dievą.

15 Ir tegul Viešpats palaimina tavo sielą ir priima tave paskutiniąją dieną į savo karalystę atsisėsti ramybėje. Dabar eik, mano sūnau, ir mokyk žodžio šituos žmones. Būk rimtas. Viso labo, mano sūnau.

Almos įsakymai savo sūnui Koriantonui.

Tai aprašyta nuo 39 iki 42 skyriaus imtinai.

5a Al 36:27.

RR Pasitikėjimas, pasitikėti.

b Mt 11:28–30.

c DS 3:8; 121:7–8.

6a Al 36:26; DS 5:16.

RR Užgimęs iš naujo, užgimęs iš Dievo.

7a Mzj 27:11–17.

b Al 26:17–18; 36:6–11.

8a RR Nuodėmių atleidimas.

9a Hel 5:9.

b Mzj 16:9.

11a RR Išdidumas.

14a Al 31:16.

b Lk 18:10–14.

39 SKYRIUS

Seksualinė nuodėmė yra bjaurastis. Koriantono nuodėmės kliudė zoraminkams priimti žodį. Kristaus išpirkimas turi atgalinį poveikį gelbėjant prieš tai gyvenusius ištikimuosius. Apie 74 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, mano sūnau, tau turiu pasakyti šį tą daugiau, negu pasakiau tavo broliui; nes štai, argi tu nematei savo brolio tvirtumo, jo ištikimybės ir stropumo laikantis Dievo įsakymų? Štai, argi jis nedavė tau gero pavyzdžio?

2 Nes tarp „zoramininkų žmonių tu neskyrei tiek daug dėmesio mano žodžiams, kaip tavo brolis. Dabar, štai ką turiu prieš tave; tu nusikalbėjai net iki pagyrų savo stiprybe ir išmintimi.

3 Ir tai dar ne viskas, mano sūnau. Tu padarei tai, kas suteikė sielvarto man; nes tu palikai tarnystę ir perėjai į Sirono žemę lamanitų valdose paskui „paleistuvę Izabelę.

4 Taip, ji „pavogė daugelio širdis; bet tai ne pasiteisinimas tau, mano sūnau. Tu turėjai rūpintis tarnystėje, kuri buvo tau patikėta.

5 Argi nežinai, mano sūnau, kad „tai yra bjaurastis Viešpaties akyse; taip, labiausiai pasibjaurėtina iš visų nuodėmių, išskyrus nekalto kraujo praliejimą arba Šventosios Dvasios išsižadėjimą?

6 Nes štai, jeigu „išsižadi Šventosios Dvasios, kai sykį ji turėjo vietos tavyje, ir žinai, kad išsižadi jos, tai yra ^bneatleistina nuodėmė; taip, ir kas nužudo priešingai Dievo šviesai ir pažinimui, tam yra nelengva gauti „atleidimą; taip, sakau tau, mano sūnau, kad jam nelengva gauti šį atleidimą.

7 Ir dabar, mano sūnau, duok Dieve, kad tu nebūtum „kaltas dėl tokio didelio nusikaltimo. Aš neapsistočiau ties tavo nusikaltimais, idant akėčiau tavo sielą, jeigu tai nebūtų tavo labui.

8 Bet štai tu negali nuslėpti savo nusikaltimų nuo Dievo; ir jeigu neatgailausi, jie stovės kaip liudijimas prieš tave paskutiniają dieną.

9 Dabar, mano sūnau, norėčiau, kad atgailautum ir paliktum savo nuodėmes ir daugiau nebesektum paskui savo akių „geismus, bet ^batsisakytum viso to; nes jeigu to nepadarote, jūs jokiū būdu negalite paveldėti Dievo karalystės. O prisimink ir išipareigok, ir atsisakyk to.

10 Ir aš įsakau tau išipareigoti tartis su savo vyresniaisiais broliais dėl savo sumanymų; nes štai tu jaunas ir tau reikia tavo brolių priežiūros. Ir klausyk jų patarimų.

11 Nesileisk nuklaidinamas jokios tuštybės ar kvailystės; neleisk, kad velnias vėl nuklaidintų tavo širdį paskui tas ne-

39 2a Al 38:3.

3a RR Juslinis,
juslingumas.

4a Pat 7:6–27.

5a RR Seksualinis

amoralumas.

6a DS 76:35–36.

b RR Neatleistina
nuodėmė.

c DS 64:10.

RR Atleisti.

7a RR Kaltė.

9a RR Kūniška.

b 3 Nef 12:30.

labas paleistuves. Štai, o mano sūnau, kokį didelį blogį jūs atnešėte „zoramininkams; nes, pamatę tavo ^belgesį, jie nenorėjo tikėti mano žodžiais.

12 Ir dabar Viešpaties Dvasia sako man: „Įsakyk savo vaikams daryti gera, idant jie nenuklaidintų daugelio žmonių širdžių į sunaikinimą; todėl aš įsakau tau, mano sūnau, su Dievo baimė, kad susilaikytum nuo savo nedorybių;

13 kad atsigrežtum į Viešpatį visu savo protu, galia ir stiprybe; kad nenuklaidintum kitų žmonių širdžių elgtis nedorai; bet geriau sugrižk pas juos ir „pripažink savo kaltes bei tą neteisybę, kurią padarei.

14 „Nesivaikyk turtų ir šito pasaulio tuščių dalykų, nes štai, tu negali nusinešti jų su savimi.

15 Ir dabar, mano sūnau, aš norėčiau šį tą pasakyti tau apie Kristaus atėjimą. Štai, sakau tau, kad jis yra tas, kuris tikrai ateis paimti pasaulio nuodėmių; taip, jis ateina skelbti savo žmonėms gerosios išgelbėjimo naujienos.

16 Ir dabar, mano sūnau, tai buvo tarnystė, kuriai jūs buvote pašauktas, – skelbti šią gerąją naujieną žmonėms, kad paruoštumėt jų protus; kitaip sakant, kad išgelbėjimas ateitų jiems, kad jie paruoštų savo „vaikų protus išgirsti žodį jo atėjimo metu.

17 Ir dabar šiek tiek nuramin-

siu tavo protą dėl šio klausimo. Štai, tu stebiesi, kodėl šitai turi būti žinoma taip iš anksto. Štai, sakau tau, argi Dievui siela šiuo metu nėra tokia pat brangi, kokia ji bus jo atėjimo metu?

18 Argi nebūtina, kad išpirkimo planas būtų paskelbtas šitiems žmonėms taip pat, kaip ir jų vaikams?

19 Argi Viešpačiui nėra taip pat lengva šiuo metu pasiųsti savo angelą paskelbti šios gerosios naujienos mums, kaip ir mūsų vaikams, arba kaip ir po jo atėjimo meto?

40 SKYRIUS

Kristus įgyvendina visų žmonių prikėlimą. Teisūs mirusieji eina į rojų, o nelabi eina į išorinę tamsą laukti savo prikėlimo dienos. Prikėlimo metu viskas bus atstatyta į savo deramą ir tobulą formą. Apie 74 m. prieš Kristaus gim.

DABAR, mano sūnau, yra dar šis tas, ką norėčiau tau pasakyti; nes aš suvokiu, kad tavo protas nerimauja dėl mirusiųjų prikėlimo.

2 Štai sakau tau, kad nėra prikėlimo, – arba, pasakysiu kitais žodžiais: šitas mirtingasis neapsirengia „nemirtingumu, šitas gendamumas ^bneapsirengia negendamumu, – ^ckol nėra atėjęs Kristus.

3 Štai, jis įgyvendina mirusiųjų „prikėlimą. Bet štai, mano sūnau,

11a Al 35:2–14.

b Rom 2:21–23; 14:13;
Al 4:11.

12a RR Dievo įsakymai;
Mokyti, mokytojas.

13a Mzj 27:34–35.

14a Mt 6:25–34;

JokK 2:18–19;

DS 6:6–7; 68:31–32.

16a RR Šeima – Gimdytojo
atsakomybės.

40 2a Mzj 16:10–13.

RR Nemirtingas,
nemirtingumas.

b 1 Kor 15:53–54.

c 1 Kor 15:20.

3a RR Prikėlimas.

prikėlimo dar nėra. Dabar, atskleidžiu tau slėpinių; tačiau yra daug ^bslėpinių, kurie ^csaugomi, tad niekas jų nežino, išskyrus patį Dievą. Bet aš parodau tau vieną dalyką, kurio stropiai teiravausi Dievo, kad žinočiau, – būtent dėl prikėlimo.

4 Štai, yra paskirtas laikas, kada visi ^aišeis iš mirusiųjų. Kada šis laikas ateis, niekas nežino; bet Dievas žino tą paskirtąjį laiką.

5 Dabar, ar bus vienas laikas, ar ^akitas, ar trečias, kada žmonės išeis iš mirusiųjų, – neturi reikšmės; nes Dievas visa tai ^bžino; o man pakanka žinoti, kad taip bus, – kad yra paskirtas laikas, kada visi kelsis iš mirusiųjų.

6 Dabar, būtinai turi būti tarpas tarp mirties laiko ir prikėlimo laiko.

7 Ir dabar, aš norėčiau pasiteirauti, kas atsitinka su žmonių ^asielomis nuo šito mirties laiko iki laiko, paskirto prikėlimui?

8 Dabar, ar yra paskirtas daugiau negu vienas laikas žmonėms prikelti, neturi reikšmės; nes visi nemiršta sykiu, ir tai neturi reikšmės; Dievui viskas yra kaip viena diena, ir tik žmogui matuojamas laikas.

9 Taigi žmonėms yra paskirtas laikas, kada jie kelsis iš mirusiųjų; ir yra tarpas tarp mirties ir prikėlimo laiko. Ir dabar, kad sužinočiau apie šitą laiko tarpą, – kas atsitinka žmonių

sieloms, – aš stropiai teiravausi Viešpaties; ir štai ką aš žinau.

10 Ir kada ateis laikas, ir visi prisikels, tada jie žinos, kad Dievas žino visus žmogui paskirtus ^alaikus.

11 Dabar, dėl sielos būsenos tarp ^amirties ir prikėlimo, – štai, angelas apreiškė man, kad visų žmonių dvasios, kai tik jos iškeliauja iš šio mirtingo kūno, taip, visų žmonių dvasios, ar jos geros, ar piktos, paimamos ^bnamo pas tą Dievą, kuris davė joms gyvybę.

12 Ir tada bus taip, jog teisiųjų dvasios bus priimtose į ^alaimės būseną, vadinamą ^brojumi, ^cpoilsio būseną, ^dramybės būseną, kur jos ilsėsis nuo visų savo vargų ir nuo visų rūpesčių ir sielvartų.

13 Ir tada bus taip, kad nelabųjų dvasios, taip, tų, kurie pikti, – nes štai, jie neturi nei dalies, nei dalelės Viešpaties Dvasios; nes štai, jie pasirinko piktus darbus vietoj gerų; todėl velnio dvasia įėjo į juos ir užėmė jų namus, – ir šitos bus išmestos į išorinę ^atamsą, kur bus ^bverksmas ir aimanos, ir dantų griežimas, ir tai dėl jų pačių nedorybės, kadangi jos vedamos belaisvėmis velnio valia.

14 Dabar, tai ^anelabų žmonių sielų būseną, taip, tamsybėje, ir Dievo rūstybės ugningo pasipik-

3b RR Dievo slėpiniai.

c DS 25:4; 124:41.

4a Jn 5:28–29.

5a Mzj 26:24–25;

DS 43:18; 76:85.

b RR Dievas, Dievybė.

7a Al 40:21; DS 138.

RR Saulius.

10a ApD 17:26.

11a Lk 16:22–26; 1 Pet

3:18–19; 4:6;

DS 76:71–74; 138.

b Mok 12:7; 2 Nef 9:38.

12a RR Džiaugsmas.

b RR Rojus.

c RR Atilsis, poilsis.

d DS 45:46.

RR Ramybė, taika.

13a RR Pragaras.

b Mt 8:12; Mzj 16:2.

14a DS 138:20.

tinimo jais siaubingo, ^bbauginančio laukimo būseną; ir taip jie pasilieka šitoje ^cbūsenoje, kaip ir teisieji rojuje, iki jų prikėlimo laiko.

15 Dabar, kai kas suprato, kad ši sielos laimės būseną ir ši sielos nelaimingumo būseną prieš prikėlimą yra pirmasis prikėlimas. Taip, sutinku, tai galima vadinti prikėlimu, dvasios ar sielos prikėlimu ir jų paskyrimu laimei ar nelaimei, sulig pasakytais žodžiais.

16 Ir štai dar pasakyta, kad yra ^apirmasis ^bprikėlimas, prikėlimas visų tų, kurie buvo, yra arba bus iki Kristaus prikėlimo iš mirusiųjų.

17 Dabar, mes nemanome, kad šitas pirmas prikėlimas, apie kurį taip pasakyta, gali būti sielų prikėlimas ir jų ^apaskyrimas laimei ar nelaimei. Tu neturėtum manyti, jog tai reiškia būtent tai.

18 Štai sakau tau, ne; bet tai reiškia sielos susijungimą su kūnu, visų tų, nuo Adomo dienų iki Kristaus ^aprikėlimo.

19 Dabar, ar sielos ir kūnai tų, apie kuriuos kalbėta, kaip nelabųjų, taip ir teisiųjų, bus sujungti tuo pačiu metu, aš nesakau; pakaks, jog pasakysiu, kad jie visi išeina, arba, kitais žodžiais, jų prikėlimas įvyksta ^aprieš prikėlimą tų, kurie miršta po Kristaus prikėlimo.

20 Dabar, mano sūnau, aš nesakau, kad jų prikėlimas įvyksta Kristaus prikėlimo metu; bet štai, aš pateikiu tai kaip savo nuomonę, kad teisiųjų sielos ir kūnai yra vėl sujungiami Kristaus prikėlimo ir jo ^apakilimo į dangų metu.

21 Bet ar tai bus jo prikėlimo metu ar po to, aš nesakau; pasakysiu tik tiek, kad yra ^atarpas tarp kūno mirties ir prikėlimo, ir sielos būseną ^bpalaimoje arba ^cnelaimingume iki Dievo paskirto laiko, kada mirusieji išeis ir bus vėl sujungti, – abu, siela ir kūnas, ir bus ^aatvesti stoti priešais Dievą ir bus teisiami pagal savo darbus.

22 Taip, tai atneša atstatymą tų dalykų, apie kuriuos kalbėta pranašų burna.

23 ^aSiela bus ^bsugražinta ^ckūnui ir kūnas sielai; taip, ir kiekviena galūnė ir sąnarys bus sugražintas savo kūnui; taip, net galvos plaukas nebus prarastas; bet viskas bus atstatyta į savo deramą ir tobulą pavidalą.

24 Ir dabar, mano sūnau, tai yra atstatymas, apie kurį ^akalbėta pranašų burnomis.

25 Ir tuomet teisieji spindės Dievo karalystėje.

26 Bet štai siaubinga ^amirtis iš-tinka nelabuosis; nes jie miršta atžvilgiu to, kas susiję su teismu; nes jie yra nešvarūs, o nie-

14b JokK 6:13;

Moz 7:1.

c Al 34:34.

16a JokK 4:11;

Mzj 15:21–23.

b RR Prikėlimas.

17a DS 76:17, 32, 50–51.

18a Mt 27:52–53.

19a Mzj 15:26.

20a RR Pakilimas.

21a Lk 23:39–43.

b RR Rojus.

c RR Pragaras.

d Al 42:23.

23a T.y. Dvasia.

DS 88:15–17.

RR Saulius.

b 2 Nef 9:12–13;

Al 11:40–45.

c RR Kūnas.

24a Iz 26:19.

26a 1 Nef 15:33;

Al 12:16.

kas ^bnešvarus negali paveldėti Dievo karalystės; bet jie išmetami lauk ir paskiriami valgyti savo triūso, arba savo darbų, kurie buvo pikti, vaisius; ir jie geria karčios taurės padugnes.

41 SKYRIUS

Prikėlimo metu žmonės išeina į nesibaigiančios laimės arba nesibaigiančios nelaimės būseną. Nelabumas niekada nebuvo laimė. Kūniškas žmogus yra be Dievo pasaulyje. Kiekvienas asmuo atstatymo metu vėl atgauna mirtingojo gyvenimo metu įgytus bruožus ir savybes. Apie 74 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, mano sūnau, aš noriu šį tą pasakyti apie atstatymą, apie kurį buvo kalbėta; nes štai kai kurie ^aiškreipė Raštus ir dėl to toli ^bnuklydo. Ir aš suvokiu, kad tavo protas taip pat nerimauja dėl šito. Bet štai, aš tau tai paaiškinsiu.

2 Šakau tau, mano sūnau, kad atstatymo planui būtinas Dievo teisingumas; nes būtina, jog viskas būtų atstatyta į savo deramą tvarką. Štai, yra būtina ir teisinga, sulig Kristaus galia ir prisikėlimu, kad žmogaus siela būtų sugražinta savo kūnui, ir kad būtų sugražinta kiekviena kūno ^adalis.

3 Dievo ^ateisingumas reikalauja, kad žmonės būtų ^bteisiami pagal savo ^cdarbus; ir jei jų darbais šiame gyvenime buvo geri ir jų širdžių troškimai buvo geri, jie taip pat paskutiniąją dieną turėtų būti ^datstatyti į tai, kas gera.

4 O jei jų darbai pikti, jiems bus ^aatstatyta pikta. Todėl viskas bus atstatyta į savo deramą tvarką, kiekvienas dalykas į savo prigimtinių pavidalą, – ^bmirtingumas prikeltas į nemirtingumą, ^cgendamumas į negendamumą, – prikelta ^dbegalinei laimei, kad paveldėtų Dievo karalystę, arba begalinei nelaimei, kad paveldėtų velnio karalystę, vienu atveju viena, kitu atveju kita;

5 vienas prikeltas laimei, pagal jo laimės troškimą, arba gėriui, pagal jo gėrio troškimą; o kitas – blogiui, pagal jo blogio troškimą; nes kaip ištiesią dieną jis troško daryti pikta, lygiai taip jis gaus savo blogio atlyginimą, kada ateis naktis.

6 Ir lygiai taip yra kitu atveju. Jeigu jis atgailavo dėl nuodėmių ir troško teismo iki savo dienų galo, lygiai taip jam bus atlyginta teismu.

7 ^aTai yra tie, kuriuos Viešpats išpirko; taip, tai yra tie, kurie išlaisvinti, kurie išvaduoti iš begalinės tamsos nakties; ir taip jie stovi arba puola; nes

26b Al 11:37.
41 1a 2 Pet 1:20; 3:16;
Al 13:20.
b RR Atsimitimas.
2a Al 40:23.
3a RR Teisingumas.
b RR Ataskaita,

atsakingas,
atsakomybė; Teisti,
teismas.
c RR Darbai.
d Hel 14:31.
4a Al 42:28.
b 2 Nef 9:12–13;

DS 138:17.
RR Prikėlimas.
c 1 Kor 15:51–55.
d RR Amžinasis
gyvenimas.
7a DS 76:50–70.

štai, jie ^bpatys nusprendžia – daryti gera ar pikta.

8 Dabar, Dievo įsakai yra „neatšaukiami; taigi kelias yra paruoštas, kad kiekvienas norintis eitų juo ir būtų išgelbėtas.

9 Ir štai dabar, mano sūnau, „daugiau niekada nerizikuok prasižengti prieš savo Dievą pagal tuos doktrinos punktus, pagal kuriuos ligi šiol rizikavai nusidėti.

10 Nemanyk, kad būsite atstatyti iš nuodėmės į laimę, kadangi buvo kalbėta apie atstatymą. Štai, sakau tau, „nelabumas niekada nebuvo laimė.

11 Ir dabar, mano sūnau, visi žmonės, kurie yra „prigimtinėje būsenoje, arba, sakyčiau, ^bkūniškoje būsenoje, yra karčiojoje tulžyje ir nedorybės pančiuose; jie ^cbe Dievo pasaulyje, ir jie nuėjo prieš Dievo prigimtį; todėl jie yra būsenoje, priešingoje laimės prigimčiai.

12 Ir dabar štai argi žodis atstatymas reiškia paimti ką nors iš prigimtinės būsenos ir patalpinti tai į nenatūralią būseną, arba patalpinti tai į būseną, priešingą to prigimčiai?

13 O, mano sūnau, taip nėra; bet žodis atstatymas reiškia sugrąžinti pikta už pikta, kūniška už kūniška, arba velniška už velniška, – gera už tai, kas gera; teisu už tai, kas teisu; teisinga

už tai, kas teisinga; gailėstinga už tai, kas gailėstinga.

14 Todėl, mano sūnau, žiūrėk, kad būtum gailėstingas savo broliams; elkis „teisingai, ^bteisk teisiai ir nuolat daryk ^cgera; ir jeigu darysite visa tai, gausite savo atlygį; taip, jums vėl bus atstatytas „gailėstingumas; bus vėl atstatytas teisingumas; bus vėl atstatyta teisybė; ir vėl bus atlyginta gėriu.

15 Nes tai, ką pasiūnčiate, vėl sugrįš jums ir bus atstatyta; todėl žodis atstatymas tik labiau pasmerkia nusidėjėlių ir jokių būdu jo nepateisina.

42 SKYRIUS

Mirtingasis gyvenimas yra bandomasis laikotarpis, suteikiantis žmogui galimybę atgailauti ir tarnauti Dievui. Nuopuolis atnešė laikinąją ir dovasinę mirtį visai žmonijai. Išpirkimas ateina per atgailą. Pats Dievas apmoka pasaulio nuodėmes. Gailėstingumas yra tiems, kurie atgailauja. Visi kiti pajungti Dievo teisingumui. Gailėstingumas teikiamas dėl apmokėjimo. Išgelbėjami tik nuoširdžiai atgailaujantys. Apie 74 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, mano sūnau, aš suvoikiu, kad yra dar šis tas, kas jaudina tavo protą, ko jūs negalite suprasti, – kas siejasi su Dievo „teisingumu baudžiant nusidė-

7b 2 Nef 2:26; Al 42:27;
Hel 14:30.
RR Valios laisvė.

8a DS 1:38.

9a DS 42:23–28.

10a Ps 32:10; Iz 57:20–21;
Hel 13:38.

11a Mzj 3:19.

RR Prigimtinis žmogus.

b RR Kūniška.

c Ef 2:12.

14a RR Sąžiningas, sąžiningumas.

b Jn 7:24; DS 11:12.

c DS 6:13; 58:27–28.

d RR Gailėstingumas, gailėstingas.

42 1a 2 Nef 26:7;

Mzj 15:26–27.

RR Teisingumas.

jėli; nes jūs bandote manyti, jog neteisinga, kad nusidėjėlis būtų paskirtas į nelaimingumo būseną.

2 Dabar štai, mano sūnau, aš tau paaiškinsiu tai. Nes štai, po to, kai Viešpats Dievas ^aišsiuntė mūsų pirmus gimdytojus iš ^bEdeno sodo dirbti žemės, iš kurios jie buvo paimti; taip, jis išvarė vyrą, ir Edeno sodo rytuose pastatė ^ccherubus ir visomis kryptimis atsisukantį liepsnojančią kalaviją, kad saugotų gyvybės ^dmedį;

3 dabar, mes matome, kad vyras tapo kaip Dievas, pažįstantis gera ir pikta; o kad jis kartais neištiestų rankos ir neskintų nuo gyvybės medžio, ir nevalgytų, ir negyventų per amžius, Viešpats Dievas pastatė cherubus ir liepsnojančią kalaviją, idant jis nevalgytų vaisiaus.

4 Ir taip matome, kad žmogui buvo duotas laikas atgailauti, taip, ^abandomasis laikotarpis, laikas atgailauti ir tarnauti Dievui.

5 Nes štai jei Adomas būtų tuojau pat ištiesęs ranką ir valgęs nuo gyvybės medžio, pagal Dievo žodį jis būtų gyvenęs per amžius, neturėdamas laikotarpio atgailauti; taip, ir taip pat Dievo žodis būtų tuščias ir didis išgelbėjimo planas būtų sužlugdytas.

6 Bet štai žmogui buvo paskirta

“mirti, – todėl, kaip jie buvo iškirsti iš gyvybės medžio, taip jie bus iškirsti nuo žemės veido, – ir žmogus tapo amžiams prarastas, taip, jie tapo ^bpuolusiu žmogumi.

7 Ir dabar, iš šito matote, jog mūsų pirmieji gimdytojai buvo tiek laikinai, tiek ir dvasiškai ^aiškirsti iš Viešpaties akivaizdos; ir taip matome, kad jie tapo pajungti elgtis pagal savo pačių ^bvalią.

8 Dabar, štai buvo netikslinga, kad žmogus būtų išgelbėtas iš šios laikinosios mirties, nes tai sugriautų didį laimės ^aplaną.

9 Todėl, kadangi siela niekada negalėjo numirti, o ^anuopuolis užtraukė visai žmonijai dvasinę mirtį taip pat, kaip ir laikinąją, tai yra jie buvo iškirsti iš Viešpaties akivaizdos, buvo būtina išgelbėti žmoniją iš šitos dvasinės mirties.

10 Todėl, kadangi savo ^aprigimtimi jie tapo ^bkūniški, jusliški ir velniški, ši ^abandomoji būseną tapo būseną jiems pasiroošti; ji tapo paruošiamąja būseną.

11 Ir dabar prisimink, mano sūnau, jeigu ne išpirkimo planas (kol kas atidėkim jį į šalį), jiems mirus, jų sielos būtų ^anelaimingos, būdamos iškirstos iš Viešpaties akivaizdos.

12 Ir dabar, nebuvo jokio būdo išgelbėti žmones iš šitos nuo-

2a Pr 3:23–24;
Moz 4:28–31.

b RR Edenas.

c RR Cherubai.

d Pr 2:9.

4a Al 34:32–33.

6a RR Mirtis, fizinė.

b Mzj 16:3–5.

RR Nuopuolis,
Adomo ir Ievos.

7a 2 Nef 2:5; 9:6;

Hel 14:16.

RR Mirtis, dvasinė.

b RR Valios laisvė.

8a Al 34:9;

Moz 6:62.

9a RR Nuopuolis,
Adomo ir Ievos.

10a RR Prigimtinis
žmogus.

b RR Kūniška.

c RR Mirtingas,
mirtingumas.

11a 2 Nef 9:7–9.

puolio būsenos, kurią žmogus pats užsitraukė dėl savo paties nepaklusnumo.

13 Todėl, pagal teisingumą, išpirkimo „planas negalėjo būti įgyvendintas kitaip, kaip tik su sąlyga, kad žmonės ^batgailaus šitoje bandomojoje būsenoje, taip, šitoje paruošiamojoje būsenoje; nes jei ne šita sąlyga, gailingumas negalėtų nieko padaryti, nesugriovęs teisingumo darbo. Dabar, teisingumo darbas negalėjo būti sugriautas; nes tuo atveju Dievas ^cnustotų būti Dievas.

14 Ir taip matome, kad visa žmonija buvo „puolusi ir buvo ^bteisingumo gniaužtuose; taip, Dievo teisingumo, kuris pasakytė jiems per amžius būti iškirstiems iš jo akivaizdos.

15 Ir dabar, gailingumo planas negalėtų būti įgyvendintas, jeigu nebūtų įvykdytas apmokėjimas; todėl Dievas pats ^aapmoka pasaulio nuodėmes, kad įgyvendintų ^bgailingumo planą, kad patenkintų ^cteisingumo reikalavimus, idant Dievas būtų ^dtobulas, teisingas Dievas ir taip pat gailingas Dievas.

16 Dabar, atgaila žmogui negalėtų būti suteikta, jeigu nebūtų bausmės, tokios pat ^aamžinos, kaip ir sielos gyvenimas, pridėtos kaip priešingybė laimės planui,

kuris irgi būtų toks pat amžinas, kaip ir sielos gyvenimas.

17 Dabar, kaip žmogus galėtų atgailauti, jei „nenušidėtų? Kaip jis galėtų nusidėti, jei nebūtų ^bįstatymo? Kaip galėtų būti įstatymas, jei nebūtų bausmės?

18 Dabar, bausmė buvo pridėta ir duotas teisingas įstatymas, kuris atnešė žmogui ^asąžinės graužatį.

19 Dabar, jei nebūtų duota įstatymo: jei žmogus ^anužudė, jis turi mirti, – argi jis bijotų, kad mirs, jeigu nužudys?

20 Ir taip pat, jeigu nebūtų duota įstatymo prieš nuodėmę, žmonės nebijotų nusidėti.

21 Ir jeigu ^anebūtų duota įstatymo, ką galėtų, žmonės nusidėjus, padaryti teisingumas arba, juo labiau, gailingumas, neturėdami jokių teisių į tą kūrinį?

22 Bet įstatymas yra duotas ir bausmė pridėta, ir suteikta ^aatgaila; atgaila, kurios reikalauja gailingumas; antraip į kūrinį pretenduoja teisingumas ir taiko įstatymą, o įstatymas atneša bausmę; kitaip teisingumo darbai būtų sunaikinti ir Dievas liautųsi būti Dievas.

23 Bet Dievas nesiliauja būti Dievas, ir ^agailingumas pretenduoja į atgailaujantįjį, ir gailingumas suteikiamas dėl ^bapmokėjimo; ir apmokėjimas

13a RR Išpirkimo planas.

b RR Atgailauti, atgaila.

c 2 Nef 2:13–14.

14a Al 22:13–14.

b 2 Nef 2:5.

15a 2 Nef 9:7–10;

Mzj 16:7–8.

RR Apmokėti,

apmokėjimas.

b RR Gailingumas, gailingas.

c RR Teisingumas.

d 3 Nef 12:48.

16a DS 19:10–12.

17a RR Nuodėmė.

b Rom 4:15.

18a RR Sąžinė.

19a RR Žmogžudystė.

21a 2 Nef 9:25–26;

Mzj 3:11.

22a RR Atgailauti,

atgaila.

23a RR Gailingumas,

gailingas.

b RR Apmokėti,

apmokėjimas.

įgyvendina mirusiųjų ‘prikėlimą; ir mirusiųjų prikėlimas žmones atveda ‘atgal Dievo akivaizdon; ir tuo būdu jie sugražinami jo akivaizdon, kad būtų ‘teisiami pagal savo darbus, pagal įstatymą ir teisingumą.

24 Nes štai teisingumas panau-doja visus savo reikalavimus, ir taip pat gailėstingumas pre-tenduoja į viską, kas jo; ir taip niekas kitas kaip tik nuoširdžiai atgailaujantieji išgelbėjami.

25 Ką? Ar manote, kad gailėstingumas gali apiplėšti ‘teisingumą? Sakau jums: ne; nė trupučio. Kitaip Dievas nustotų būti Dievas.

26 Ir taip Dievas įgyvendina savo didingus ir amžinus ‘tikslus, kurie paruošti ^bnuo pasaulio įkūrimo. Ir taip įgyvendinamas žmonių išgelbėjimas ir išpirkimas, ir taip pat jų sunaikinimas ir nelaimė.

27 Todėl, o mano sūnau, ‘kiekvienas norintis gali ateiti ir gerti gyvybės vandenų laisvai; o nenorintis ateiti neverčiamas; bet paskutiniąją dieną jam bus ^bgražinta pagal jo ‘darbus.

28 Jei jis norėjo daryti ‘pikta ir neatgailavo savo dienomis, štai pikta bus daroma jam pagal Dievo atstatymą.

29 Ir dabar, mano sūnau, aš norėčiau, kad neleistum šitiems dalykams daugiau varginti tavęs, ir tegul tik tavo nuodėmės

vargina tave tuo varginimu, kuris atves tave žemyn į atgailą.

30 O mano sūnau, aš noriu, kad tu daugiau neneigtum Dievo teisingumo. Nesistenk pateisinti savęs dėl savo nuodėmių net mažiausiame dalyke, neigdamas Dievo teisingumą; bet leisk Dievo teisingumui ir jo gailėstingumui, ir jo didžiam kantrumui visiškai valdyti tavo širdį; ir leisk, kad tai atvestų tave ‘nuolankume žemyn į dulkes.

31 Ir dabar, o mano sūnau, tu esi Dievo pašauktas skelbti žodį šitiems žmonėms. Ir dabar, mano sūnau, eik, skelbk žodį su tiesa ir rimtumu, kad galėtum atvesti sielas į atgailą, idant didis gailėstingumo planas galėtų pareikšti teisę į jas. Ir tesuteikia tau Dievas pagal mano žodžius. Amen.

43 SKYRIUS

Alma ir jo sūnūs skelbia žodį. Zoramininkai ir kiti nefitų atskalūnai tampa lamanitais. Lamanitai ateina kariauti su nefitais. Moronis apginkluoja nefitus gynybine ginkluote. Viešpats apreiškia Almai lamanitų karinį planą. Nefitai gina savo namus, laisves, šeimas ir religiją. Moronio ir Lehio armijos apsupa lamanitus. Apie 74 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar buvo taip, kad Almos

23c 2 Nef 2:8; 9:4;
Al 7:12; 11:41–45;
12:24–25;
Hel 14:15–18;
Mrm 9:13.
d Al 40:21–24.
e RR Teisimas,

paskutinytis.
25a RR Teisingumas.
26a 2 Nef 2:14–30;
Moz 1:39.
b Al 13:3; 3 Nef 1:14.
27a Al 5:34; Hel 14:30.
RR Valios laisvė.

b Al 41:15.
c Iz 59:18;
Apr 20:12.
28a Al 41:2–5.
30a RR Pažeminti,
nusižeminimas,
nuolankumas.

sūnūs išėjo tarp žmonių skelbti jiems žodžio. Ir pats Alma taip pat negalėjo sėdėti rankas sudėjęs ir taip pat išėjo.

2 Dabar, mes daugiau nekalbėsime apie jų pamokslavimą, išskyrus tai, kad jie skelbė žodį ir tiesą pagal pranašystės bei apreiškimo dvasią; ir jie pamokslavo pagal „šventąją Dievo tvarką, kuria jie buvo pašaukti.

3 Ir dabar aš grįžtu prie karų tarp nefitų ir lamanitų teisėjų valdžios aštuonioliktaisiais metais aprašymo.

4 Nes štai buvo taip, kad „zoramininkai tapo lamanitais; todėl aštuonioliktųjų metų pradžioje nefitų žmonės pamatė, kad lamanitai ateina prieš juos; todėl pasiruošė karui; taip, jie surinko savo armijas Jeršono žemėje.

5 Ir buvo taip, kad lamanitai atėjo su savo tūkstančiais; ir jie atėjo į Antionumo žemę, kuri yra zoramininkų žemė; ir jų vadas buvo vyras, vardu Zerahemnas.

6 Ir dabar, kadangi savo esybe amalekininkai buvo nelabesnio ir žmogžudiškesnio būdo negu lamanitai, Zerahemnas lamanitams paskyrė vyriausiuosius vadus, ir visi jie buvo amalekininkai ir zoramininkai.

7 Dabar, tai jis padarė, kad išlaikytų jų neapykantą nefitams, idant jis galėtų pavergti juos savo ketinimams įvykdyti.

8 Nes štai jis ketino sukurstyti lamanitus pykčiui prieš nefitus;

tai jis padarė, kad užgrobtų valdžią ir taip pat kad įgytų galią nefitams, juos pavergdamas.

9 O nefitai ketino išlaikyti savo žemes ir namus, ir „žmonas, ir vaikus, idant apsaugotų juos nuo priešų rankų; ir taip pat, kad apsaugotų savo teises ir privilegijas, taip, ir taip pat savo ^blaisvę, idant galėtų garbinti Dievą, kaip jie nori.

10 Nes jie žinojo, kad jei pakliūtų į lamanitų rankas, tai lamanitai sunaikintų kiekvieną, kuris „garbintų Dievą, tikrąjį ir gyvąjį Dievą, ^bdvasia ir tiesa.

11 Taip, jie taip pat žinojo ypatingą lamanitų neapykantą jų „broliams – anti nefi lehių žmonėms, pavadintiems Amono žmonėmis, kurie atsisakė imtis ginklų, taip, sudarė sandorą ir atsisakė ją sulaužyti, – todėl, jeigu pakliūtų į lamanitų rankas, jie būtų sunaikinti.

12 O nefitai nenorėjo leisti, kad jie būtų sunaikinti; todėl jie davė žemes jiems kaip paveldą.

13 O Amono žmonės davė nefitams didelę dalį savo turto jų armijoms paremti; ir taip nefitai buvo priversti vieni atsilaikyti prieš lamanitus, kurie buvo Lamano ir Lemuelio, ir Izmaelio sūnų, ir visų nefitų atskalūnų, kurie buvo amalekininkai ir zoramininkai, ir Nojaus kunigų „palikuonių mišinys.

14 Dabar, tie palikuonys buvo beveik tiek pat gausūs kaip nefitai; ir taip nefitai buvo priversti

43 2a RR Melchizedeko kunigystė.
4a Al 35:2–14; 52:33.
9a Al 44:5; 46:12.

b RR Laisvas, laisvė.
10a RR Garbinimas.
b Jn 4:23–24.
11a Al 24:1–3, 5, 20; 25:1,

13; 27:2, 21–26.
13a Al 25:4.

kovoti su savo broliais net iki kraujo praliejimo.

15 Ir kadangi lamanitų armijos susirinko Antionumo žemėje, štai nefitų armijos buvo pasiruošusios sutikti juos Jeršono žemėje.

16 Dabar, nefitų vado, arba vyro, kuris buvo paskirtas vyriausiuoju nefitų vadu, – dabar, vyriausiasis vadas vadovavo visoms nefitų armijoms, – vardas buvo Moronis.

17 Ir Moronis ėmėsi viso vadovavimo ir jų karų valdymo. Ir jam tebuvo dvidešimt penkeri metai, kai jis buvo paskirtas vyriausiuoju nefitų armijų vadu.

18 Ir buvo taip, kad jis pasitiko lamanitus Jeršono ribose ir jo žmonės buvo ginkluoti kalavijais ir kardais, ir visokiais karo ginklais.

19 Ir kada lamanitų armijos pamatė, kad Nefio žmonės, arba kad Moronis aprūpino savo žmones antkrūtiniais ir rankų skydais, taip, ir skydeliais galvoms apsaugoti, ir taip pat, kad jie aprengti stora apranga –

20 dabar, Zerahemno armija nebuvo apginkluota niekuo tokiu; jie turėjo tik savo kalavijus ir kardus, lankus ir strėles, akmenis ir svaidykles; ir jie buvo „nuogi, tik kailiu apsijuosę strėnas; taip, visi buvo nuogi, išskyrus zoraminkus ir amalekininkus;

21 bet jie nebuvo ginkluoti nei antkrūtiniais, nei skydais, – todėl nepaprastai bijojo nefitų armijų dėl jų ginkluotės, nepai-

sant to, kad jų buvo daug daugiau negu nefitų.

22 Štai dabar buvo taip, kad jie nedrįso pulti nefitų Jeršono ribose; todėl pasitraukė iš Antionumo žemės į tyrus ir iškeliavo tyrais lanku, tolyn prie Sidono upės ištakų, kad ateitų ir užimtų Mančio žemę; nes jie nesitikėjo, kad Moronio armijos sužinos, kur jie nuėjo.

23 Bet buvo taip, kad vos jiems pasitraukus į tyrus, Moronis pasiuntė į tyrus žvalgus stebėti jų stovyklą; ir Moronis, žinodamas apie Almos pranašystes, taip pat nusiuntė pas jį kai kuriuos vyrus, pageidaudamas, kad jis pasiteirautų Viešpaties, „kur nefitų armijoms reikia eiti gintis nuo lamanitų.

24 Ir buvo taip, kad Viešpaties žodis atėjo Almai, ir Alma pranešė Moronio pasiuntiniams, kad lamanitų armijos žygiuoja tyrais lanku, kad įsiveržtų į Mančio žemę, idant pradėtų puolimą prieš silpnesnę liaudies dalį. Ir tie pasiuntiniai nuėjo ir perdavė žinią Moroniui.

25 Dabar, Moronis, palikęs dalį savo armijos Jeršono žemėje, kad kartais dalis lamanitų neateitų į tą žemę ir neužimtų miesto, pasiėmė likusią dalį savo armijos ir nužygiavo į Mančio žemę.

26 Ir jis įsakė, kad visi žmonės toje žemės vietoje susirinktų kovoti prieš lamanitus, „gindami savo žemes ir savo šalį, savo teises ir savo laisves; todėl jie buvo pasiruošę lamanitų atėjimui.

27 Ir buvo taip, jog Moronis nurodė, kad jo armija būtų paslėpta netoli Sidono upės kranto esančiame slėnyje, kuris buvo į vakarus nuo Sidono upės, tyruose.

28 Ir Moronis aplinkui išstatė žvalgus, kad galėtų sužinoti, kada ateis lamanitų stovykla.

29 Ir dabar, kadangi Moronis žinojo lamanitų ketinimą, kad jie ketino sunaikinti savo brolius arba pajungti ir pavergti juos, kad įtvirtintų savo karalystę visoje žemėje;

30 ir taip pat žinodamas, kad vienintelis nefitų troškimas buvo apsaugoti savo žemes ir savo „laisvę, ir savo bažnyčią, todėl jis nelaikė nuodėme ginti juos panaudojant gudrybę; todėl jis per savo žvalgus sužinojo, kuria kryptimi eis lamanitai.

31 Todėl jis padalino savo armiją ir dalį pervedė į slėnį, ir paslėpė juos jo rytuose bei Riplos kalvos pietuose;

32 o likusius jis paslėpė vakariniame slėnyje, į vakarus nuo Sidono upės, ir taip žemyn iki Mančio žemės ribų.

33 Ir taip išdėstęs savo armiją pagal savo norą, jis buvo pasiruošęs juos sutikti.

34 Ir buvo taip, kad lamanitai užkopė į šiaurinę kalvos dalį, kur buvo paslėpta Moronio armijos dalis.

35 Ir kada lamanitai praėjo Riplos kalvą ir įėjo į slėnį, ir pradėjo keltis per Sidono upę, armija, paslėpta kalvos pietuose, kuriai vadovavo vyras, vardu „Lehis,

buvo jo išvesta ir apsupo lamanitus rytuose, jų užnugaryje.

36 Ir buvo taip, kad lamanitai, pamatę nefitus, puolančius iš užnugario, apsigrežė ir pradėjo kautis su Lehis armija.

37 Ir prasidėjo mirties darbas abiejose pusėse, bet jis buvo baisesnis lamanitams, nes jų „nuogumas buvo atidengtas sunkiems nefitų kalavijų ir kardų kirčiams, tad beveik kiekvienas kirtis buvo mirtinas.

38 Kai tuo tarpu, iš kitos pusės, tarp nefitų tik retkarčiais vyras krisdavo nuo jų kalavijų ir nukraujavimo, nes jie buvo apsaugoti nuo labiau gyvybinių kūno dalių, tai yra labiau gyvybinės kūno dalys buvo apsaugotos nuo lamanitų kirčių „antrūtiniais, rankų skydais ir šalmais; ir taip nefitai tęsė mirties darbą tarp lamanitų.

39 Ir buvo taip, kad lamanitai taip išsigando didelio naikinimo tarp jų, kad net pradėjo bėgti Sidono upės link.

40 Ir Lehis ir jo vyrai vijosi juos; ir jie buvo Lehis nuvyti į Sidono vandenį ir persikėlė per Sidono vandenį. O Lehis sulaukė savo armijas ant Sidono upės kranto, kad jos nesikeltų.

41 Ir buvo taip, kad Moronis ir jo armija pasitiko lamanitus slėnyje kitapus Sidono upės ir pradėjo juos pulti ir žudyti.

42 Ir lamanitai vėl bėgo nuo jų Mančio žemės link; ir juos vėl sutiko Moronio armijos.

43 Dabar, šitomis aplinkybėmis lamanitai aršiai kovėsi; taip,

dar niekada nebuvo žinoma, kad lamanitai būtų kovęsi su tokia nepaprastai didele jėga ir narsa, ne, netgi nuo pradžios.

44 Ir jie buvo įkvėpti "zoramininkų ir amalekininkų, kurie buvo jų vyriausieji vadai ir vadovai, ir taip pat Zerahemno, kuris buvo vyriausiasis jų vadas, arba vyriausiasis jų vadovas ir karvedys; taip, jie kovėsi kaip drakonai, ir daug nefitų žuvo nuo jų rankos, taip, nes jie perkirto pusiau daug jų šalmų ir perdūrė daug jų antkrūtinų, ir nukirto daug jų rankų; ir taip lamanitai kirto iš savo nuožmaus pykčio.

45 Tačiau nefitai buvo įkvėpti geresnių paskatų, nes jie "nekojo dėl monarchijos ar valdžios, bet kovojo už savo namus ir savo ^blaisves, savo žmonas ir savo vaikus, ir viską savo, taip, už savo garbinimo apeigas ir savo bažnyčią.

46 Ir jie darė tai, ką jautė esant "pareiga prieš savo Dievą; nes Viešpats buvo pasakęs jiems, ir taip pat jų tėvams: ^bJeigu nesate kalti nei dėl ^cpirmo išpuolio, nei dėl antro, nesileiskite žudomi savo priešų rankomis.

47 Ir dar Viešpats yra pasakęs: "Ginkite savo šeimas net iki kraujo praliejimo. Todėl, dėl šitos priežasties, nefitai kovojo su lamanitais, kad apgintų save ir savo šeimas, ir savo žemes, savo šalį bei savo teises ir savo religiją.

48 Ir buvo taip, jog Moronio vyrai, pamatę lamanitų nuožumą ir pyktį, ketino trauktis ir bėgti nuo jų. Ir Moronis, suvokęs jų ketinimą, pasiuntė ir įkvėpė jų širdis tokiomis mintimis, taip, mintimis apie jų žemes, nepriklausomybę, taip, laisvę nuo vergijos.

49 Ir buvo taip, kad jie atsi-
grėžė į lamanitus ir vienu balsu "šaukėsi Viešpaties, savo Dievo, dėl savo nepriklausomybės ir savo laisvės nuo vergijos.

50 Ir jie pradėjo laikytis prieš lamanitus su galia; ir tą pačią valandą, kada jie šaukėsi Viešpaties dėl savo laisvės, lamanitai pradėjo bėgti nuo jų; ir jie bėgo netgi iki Sidono vandenų.

51 Dabar, lamanitų buvo daugiau, taip, dvigubai daugiau nei nefitų; nepaisant to, jie buvo nuvyti tiek, kad buvo surinkti į vieną būrį slėnyje ant Sidono upės kranto.

52 Todėl Moronio armijos apsupo juos, taip, būtent abiejose upės pusėse, nes štai, rytuose buvo Lehio vyrai.

53 Todėl kada Zerahemnas pamatė Lehio vyrus Sidono upės rytinėje pusėje ir Moronio armijas Sidono upės vakarinėje pusėje, kad jie apsupti nefitų, juos apėmė siaubas.

54 Dabar Moronis, pastebėjęs jų siaubą, įsakė savo vyrams sustabdyti kraujo liejimą.

44a Al 43:6.

45a Al 44:5.

^b RR Laisvas, laisvė.

46a RR Pareiga.

^b Al 48:14;

DS 98:33–36.

^c 3 Nef 3:21;

DS 98:23–24.

47a DS 134:11.

49a Iš 2:23–25;

Mzj 29:20.

44 SKYRIUS

Moronis įsako lamanitams sudaryti taikos sandorą, antraip jie bus sunaikinti. Zerahemnas atmeta pasiūlymą, ir kautynės atsinaujina. Moronio armijos nugalė laminitus. Apie 74–73 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad jie sustojo ir truputėlį atsitraukė nuo jų. Ir Moronis tarė Zerahemnui: Matai, Zerahemnai, kad mes „nenorime būti kraugeriai. Jūs žinote, kad esate mūsų rankose, tačiau mes nenorime žudyti jūsų.

2 Štai mes išėjome kautis prieš jus ne tam, kad pralietume jūsų kraują dėl valdžios; nei mes norime kam nors uždėti vergijos jungą. Bet jūs būtent dėl to išėjote prieš mus; taip, ir jūs pykstate ant mūsų dėl mūsų religijos.

3 Bet dabar, jūs matote, kad Viešpats yra su mumis; ir jūs matote, kad jis atidavė jus į mūsų rankas. Ir dabar aš norėčiau, kad jūs suprastumėte, jog tai padaryta mums dėl mūsų religijos ir tikėjimo Kristumi. Ir dabar jūs matote, kad negalite sunaikinti šito mūsų tikėjimo.

4 Dabar jūs matote, kad tai yra tikrasis Dievo tikėjimas; taip, jūs matote, kad Dievas remis ir saugos, ir apsaugos mus tol, kol būsime ištikimi jam ir savo tikėjimui, ir savo religijai; ir Viešpats niekada neleis, kad būtume sunaikinti, nebent mes įpultume į prasižengimą ir paneigtume savo tikėjimą.

5 Ir dabar, Zerahemnai, aš įsa-

kau jums to visagalio Dievo, kuris taip sustiprino mūsų rankas, jog mes įgijome valdžią jums, vardu, savo tikėjimu, savo religija ir savo garbinimo „apeigomis, ir savo bažnyčia, ir šventa parama, už kurią mes dėkingi savo žmonoms ir savo vaikams, ta ^blaisve, kuri mus riša prie mūsų žemių ir mūsų šalies; taip, ir taip pat išlaikymu švento Dievo žodžio, kuriam mes dėkingi už visą savo laimę; ir viskuo, kas mums brangiausia.

6 Taip, ir tai dar ne viskas; visu jūsų noru gyventi aš įsakau jums atiduoti mums savo karo ginklus, ir mes nesieksime jūsų kraujo, bet pasigailėsime jūsų gyvybių, jeigu keliausite sau ir daugiau nebeateisite kariauti prieš mus.

7 Ir dabar, jei to nepadarysite, štai, jūs esate mūsų rankose, ir aš įsakysiu savo vyrams, kad jie pultų jus ir mirtinai sužeistų, idant būtumėte išnaikinti; ir tada mes pamatysime, kas turės valdžią šitiems žmonėms; taip, mes pamatysime, kas bus pavergtas.

8 Ir dabar, buvo taip, kad, išgirdęs šituos žodžius, Zerahemnas išėjo į priekį ir atidavė savo kalaviją ir savo kardą, ir savo lanką į Moronio rankas, ir tarė jam: Štai mūsų karo ginklai; mes atiduosime juos jums, bet mes neleisime sau duoti jums „priesaikos, kurią žinome sulaužysią, taip pat ir mūsų vaikai; bet imkite mūsų karo ginklus ir leiskite mums išeiti į tyrus; priešingu atveju mes

pasilaikysime savo kalavijus ir arba žūsime, arba nugalėsime.

9 Štai mes ne jūsų tikėjimo; mes netikime, kad tai Dievas atidavė mus į jūsų rankas; bet mes tikime, kad tai jūsų gudrumas apsaugojo jus nuo mūsų kalavijų. Tai jūsų „antkrūtiniai ir jūsų skydai apsaugojo jus.

10 Ir dabar, kada Zerahemnas baigė kalbėti šiuos žodžius, Moronis gražino Zerahemnui gautus kalaviją ir karo ginklus, sakydamas: Štai, mes baigsime šitą kovą.

11 Dabar, aš negaliu atšaukti savo pasakytų žodžių, todėl, kaip Viešpats gyvas, jūs neišeisite kitaip, kaip tik su priesaika, kad daugiau nebesugrįšite kariauti prieš mus. Dabar, kadangi esate mūsų rankose, tai arba mes praliesime jūsų kraują ant žemės, arba jūs sutiksime su sąlygomis, kurias aš pasiūliau.

12 Ir dabar, kada Moronis ištarė šiuos žodžius, Zerahemnas pasiliko savo kalaviją ir įpyko ant Moronio, ir metėsi į priekį, kad nužudytų Moronį; bet, jam pakėlus savo kalaviją, štai, vienas iš Moronio kareivių kirto per jį, kad jis net nukrito žemėn ir nulūžo prie rankenos; ir jis taip pat kirto Zerahemnui taip, kad nukirto jo skalpą, ir šis nukrito ant žemės. Ir Zerahemnas atsitraukė nuo jų tarp savo kareivių.

13 Ir buvo taip, kad šalia stovėjęs kareivis, kuris nukirto Zerahemno skalpą, paėmė skalpą nuo žemės už plaukų ir uždėjo jį ant savo kalavijo galo, ir atkišo

jį į juos, sakydamas jiems garsiu balsu:

14 Kaip krito žemėn šis skalpas, kuris yra jūsų vadovo skalpas, lygiai taip jūs krisite žemėn, jeigu neatiduosite savo karo ginklų ir neišvyksite su taikos sandora.

15 Dabar, buvo taip, kad daugelis, išgirdę šituos žodžius ir pamatę skalpą ant kalavijo, buvo apimti baimės; ir daugelis išėjo ir numetė savo karo ginklus prie Moronio kojų, ir sudarė taikos „sandorą. Ir kiekvienam, kuris sudarė sandorą, jie leido išeiti į tyrus.

16 Dabar, buvo taip, kad Zerahemnas buvo nepaprastai įtūžęs ir kurstė likusius savo kareivius pykčiui, kad įirtingiau kautųsi prieš nefitus.

17 Ir dabar, Moronis pyko dėl lamanitų užsispyrimo; todėl jis įsakė savo žmonėms pulti juos ir nužudyti. Ir buvo taip, kad jie pradėjo žudyti juos; taip, ir lamanitai kovėsi savo kalavijais ir savo galia.

18 Bet štai jų nuoga oda ir jų neuždengtos galvos buvo neapsaugotos nuo aštrių nefitų kalavijų; taip, štai jie buvo duriami ir kertami, ir nepaprastai greitai krito prieš nefitų kalavijus; ir juos pradėjo šluoti lygiai taip, kaip pranašavo Moronio karys.

19 Dabar Zerahemnas, pamatęs, kad jie visi neišvengs sunaikinimo, garsiai sušuko Moroniui, žadėdamas, kad jeigu jie pasigailės likusiųjų iš jų gyvybių, jis ir taip pat jo žmonės sudarys

sandorą su jais “niekada nebeateiti kariauti prieš juos.

20 Ir buvo taip, kad Moronis nurodė nutraukti mirties darbą tarp žmonių. Ir jis paėmė karo ginklus iš lamanitų; ir po to, kai jie sudarė su juo taikos “sandorą, jiems buvo leista išvykti į tyrus.

21 Dabar, jų žuvusieji nebuvo suskaičiuoti dėl jų gausybės; taip, jų žuvusiųjų buvo nepaprastai daug, tiek nefitų, tiek ir lamanitų.

22 Ir buvo taip, kad jie sumetė savo žuvusiųosius į Sidono vandenį, ir jie nunešti ir palaidoti jūros gelmėse.

23 O nefitų, arba Moronio, armijos sugrižo ir parėjo į savo namus bei savo žemes.

24 Ir taip pasibaigė teisėjų valdžios Nefio žmonėms aštuonioliktieji metai. Ir taip pasibaigė Almos metraštis, užrašytas ant Nefio plokštelių.

Aprašymas apie Nefio žmones ir jų karus bei nesutarimus Helamano dienomis, pagal Helamano metraštinę, kurią jis vedė savo dienomis.

Tai aprašyta nuo 45 iki 62 skyriaus imtinai.

45 SKYRIUS

Helamanas patiki Almos žodžiais. Alma pranašauja nefitų sunaikinimą. Jis palaimina ir prakeikia tą žemę. Manoma, kad Alma paimtas

Dvasios kaip Mozė. Nesutarimas bažnyčioje auga. Apie 73 m. prieš Kristaus gim.

ŠTAI dabar, buvo taip, kad Nefio žmonės nepaprastai džiūgavo dėl to, kad Viešpats vėl išlaisvino juos iš priešų rankų; todėl jie reikė dėkingumą Viešpačiui, savo Dievui; taip, ir jie “daug pasninkavo ir daug meldėsi, ir garbino Dievą su nepaprastai dideliu džiaugsmu.

2 Ir buvo taip, kad teisėjų valdžios Nefio žmonėms devynioliktais metais Alma atėjo pas savo sūnų Helamaną ir tarė jam: Ar tiki žodžiais, kuriuos tau sakiau apie tuos “metraščius, kurie buvo vedami?

3 Ir Helamanas tarė jam: Taip, tikiu.

4 Ir Alma vėl sakė: Ar tiki Jėzų Kristų, kuris ateis?

5 Ir jis tarė: Taip, aš tikiu visais tavo pasakytais žodžiais.

6 Ir Alma vėl sakė jam: Ar tu “laikysies mano įsakymų?

7 Ir jis tarė: Taip, aš laikysiuos tavo įsakymų visa savo širdimi.

8 Tada Alma tarė jam: Palaimintas tu; ir Viešpats duos “klestėjimą tau šioje žemėje.

9 Bet štai aš turiu šį tą tau “pranašauti; bet nepaskelbkite to, ką tau pranašausiu, taip, tai, ką tau pranašausiu, nebus paskelbta, netgi kol išsipildys ta pranašystė; todėl užrašyk žodžius, kuriuos pasakysiu.

10 Ir štai tie žodžiai: štai,

19a Al 47:6.

20a Al 62:16–17.

45 1a RR Pasninkauti, pasninkavimas.

2a Al 37:1–5; 50:38.

6a RR Dievo įsakymai; Paklusnumas, paklusnus, paklusti.

8a 1 Nef 4:14;

Al 48:15–16, 25.

9a RR Pranašystė, pranašauti.

pagal manyje esančią pranašys-
tės dvasią aš suvokiu, kad šita
pati liaudis, nefitai, po "keturių
šimtų metų nuo to laiko, kai
Jėzus Kristus apreikš save jiems,
nusiris į ^bnetikėjimą.

11 Taip, ir tada jie patirs karus
ir marus, taip, badus ir kraujo
praliejimus, netgi kol visi Nefio
žmonės bus "išnaikinti.

12 Taip, ir tai dėl to, kad jie
nusiris į netikėjimą ir įpuls į
tamsos darbus ir "gašlavimą, ir
visokias nedorybes; taip, sakau
jums, jog dėl to, kad jie nusidės
prieš tokią didelę šviesą ir ži-
nojimą, taip, sakau tau, kad
nuo tos dienos neišeis anapus
netgi visa ketvirta karta, kol ši
nedorybė ateis.

13 Ir kada ta didi diena ateis,
štai tada labai greitai ateis lai-
kas, kada tie, kurie gyvena da-
bar, arba sėkla tų, kurie dabar
priskaičiuoti prie Nefio žmonių,
daugiau "nebebus priskaičiuoti
prie Nefio žmonių.

14 Bet kas tik išliks ir nebus
sunaikintas tą didžią ir baisią
dieną, bus "priskaičiuotas prie
lamanitų ir taps kaip jie, visi,
išskyrus keletą, kurie bus vadi-
nami Viešpaties mokiniais; ir
juos lamanitai vysis, netgi ^bkol
išnaikins. Ir dabar, dėl nedory-
bės ši pranašystė bus įvykdyta.

15 Ir dabar, buvo taip, kad pa-
sakęs tai Helamanui, Alma pa-
laimino jį, ir taip pat kitus savo

sūnus; ir jis taip pat palaimino
žemę "teisiųjų labui.

16 Ir jis sakė: Taip sako Viešpats
Dievas: "Prakeikta bus žemė,
taip, šita žemė kiekvienai tautai,
giminei, liežuviui ir liaudžiai,
tad tie, kurie elgsis nedorai, bus
sunaikinti, kai bus visiškai pri-
brendę; ir kaip pasakiau, taip
tai ir įvyks; nes tai yra Dievo
prakeiksmas ir ^bpalaiminimas
šitai žemei, nes Viešpats negali
žiūrėti į nuodėmę net su 'ma-
žiausiu nuolaidžiavimu.

17 Ir dabar, pasakęs šituos
žodžius, Alma palaimino "baž-
nyčią, taip, visus tuos, kurie nuo
šiol tvirtai stovės tikėjime.

18 Ir kada Alma padarė tai,
jis išvyko iš Zarahemlos žemės,
lyg eitų į Meleko žemę. Ir buvo
taip, kad niekada daugiau
apie jį nebuvo girdėti; mes
nieko nežinome apie jo mirtį
ar palaidojimą.

19 Štai žinome tik tiek, kad jis
buvo teisus vyras; ir bažnyčioje
pasklido žodis, kad jis buvo pa-
imtas Dvasios arba "palaidotas
Viešpaties ranka taip, kaip Mozė.
Bet štai, Raštai sako, kad Vieš-
pats pasiėmė Mozė pas save; ir
mes manome, kad jis taip pat
dvasia priėmė Almą pas save;
todėl, dėl šitos priežasties, mes
nieko nežinome apie jo mirtį ir
palaidojimą.

20 Ir dabar, buvo taip, kad tei-
sųjų valdžios Nefio žmonėms

10a 1 Nef 12:10–15;
Hel 13:9; Mrm 8:6–7.
b RR Atsimetimas;
Netikėjimas.
11a Jar 1:10;
Mrm 8:2–3, 6–7.

12a RR Geidulys.
13a Hel 3:16.
14a Mor 9:24.
b Mor 1:1–3.
15a Al 46:10; 62:40.
16a 2 Nef 1:7; Al 37:31;

Etr 2:8–12.
b DS 130:21.
c DS 1:31.
17a RR Bažnyčia, Jėzaus
Kristaus.
19a RR Perkeltos esybės.

devynioliktųjų metų pradžioje Helamanas išėjo tarp žmonių skelbti jiems žodžio.

21 Nes štai dėl jų karų su lamanitais ir daugybės mažų nesutarimų bei neramumų tarp žmonių iškilo būtinybė skelbti tarp jų Dievo “žodį, taip, ir visoje bažnyčioje įvesti tvarką.

22 Todėl Helamanas ir jo broliai išėjo vėl kurti bažnyčios visoje žemėje, taip, kiekviena mieste visoje žemėje, kuri buvo apgyventa Nefio žmonių. Ir buvo taip, kad jie paskyrė kunigus ir mokytojus visoje žemėje, visose bažnyčiose.

23 Ir dabar buvo taip, kad po to, kai Helamanas ir jo broliai paskyrė kunigus ir mokytojus bažnyčioms, tarp jų kilo “nesutarimas ir jie neklausė Helamano ir jo brolių žodžių.

24 Bet jie tapo išdidūs, aukštindamiesi savo širdyse dėl savo nepaprastai didelių “turtų; todėl jie tapo turtingi savo ^bpačių akyse ir nepaisė jų žodžių, mokačių teisiai vaikščioti priešais Dievą.

46 SKYRIUS

Amalikijas rengia sąmokslą, kad taptų karaliumi. Moronis iškelia laisvės vėliavą. Jis sutelkia žmones ginti savo religiją. Tikri tikintieji pavadinami krisčionimis. Juozapo likutis bus išsaugotas. Amalikijas ir atskalūnai pabėga į Nefio žemę. Nenorintys remti laisvės reikalo,

atiduodami mirčiai. Apie 73–72 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad visi, kurie nenorėjo klausyti Helamano ir jo brolių žodžių, susibūrė prieš savo brolius.

2 Ir štai dabar, jie buvo nepaprastai įtūžę, tiek, kad nusprendė juos nužudyti.

3 Dabar, vadovas tų, kurie tūžo ant savo brolių, buvo didelis ir stiprus vyras; ir jo vardas buvo Amalikijas.

4 Ir Amalikijas norėjo būti karalius; ir tie įtūžę žmonės taip pat norėjo, kad jis būtų jų karalius; ir jie, dauguma jų, buvo “žemesnieji šalies teisėjai, ir jie siekė galios.

5 Ir jie buvo suvedžioti Amalikijo pataikavimais, kad jis padarysias juos žmonių valdovais, jei jie paremsią jį ir įtvirtinsią savo karaliumi.

6 Taip Amalikijas nuklaidino juos į atskilimą, nepaisant Helamano ir jo brolių pamokslavimo, taip, nepaisant jų nepaprastai didelio rūpesčio bažnyčia, nes jie buvo bažnyčios aukštieji kunigai.

7 Ir bažnyčioje buvo daug tokių, kurie patikėjo Amalikijo pataikūniškais žodžiais, todėl jie net atskilo nuo bažnyčios; ir taip Nefio liaudies padėtis buvo labai nesaugi ir pavojinga, nepaisant didelės jų “pergalės prieš lamanitus ir didžiulio džiūgavimo dėl to, kad buvo išvaduoti Viešpaties ranka.

8 Taip mes matome, kokie

21a Al 31:5.

23a 3 Nef 11:28–29.

24a RR Turtai.

b RR Išdidumas.

46 4a Mzj 29:11, 28–29.

7a Al 44:19–20.

“greiti žmonių vaikai pamiršti Viešpatį, savo Dievą, taip, kurie greiti elgtis nedorai ir būti nuklaidinami piktojo.

9 Taip, ir mes taip pat matome, kokį didelį “nelabumą gali sukelti tarp žmonių vaikų vienas itin nelabas žmogus.

10 Taip, mes matome, kad Amalikijas, būdamas klastingų kėslų ir daugybės pataikūniškų žodžių vyras, nuklaidino daugelio žmonių širdis elgtis nedorai, taip, ir kėsintis sunaikinti Dievo bažnyčią, ir sunaikinti “laisvės pagrindą, kurį Dievas suteikė jiems, arba palaiminimą, kurį Dievas ^bteisiųjų labai pasiuntė ant šitos žemės veido.

11 Ir dabar, kada Moronis, “vyriausiasis nefitų armijų karvedys, išgirdo apie šitą atskilimą, jis pyko ant Amalikijo.

12 Ir buvo taip, kad jis suplėšė savo apsiaustą; ir paėmė jo dalį ir ant jos užrašė: “Prisiminimui apie mūsų Dievą, mūsų religiją ir laisvę, ir mūsų taiką, mūsų žmonas ir mūsų vaikus; ir pritrivino ją ant karties galo.

13 Ir jis užsirišo savo šalną ir antkrūtinį, ir skydus, ir apsijuosė savo ginklus aplink strėnas; ir pasiėmė kartį, ant kurios galo buvo jo suplėšytas apsiaustas (ir jis pavadino jį laisvės vėliava), ir nusilenkė iki žemės, ir karštai meldėsi savo Dievui, kad laisvės palaiminimai būtų ant jo brolių tol, kol išliks krisčionių būrys tai žemei apgyventi, –

14 nes taip visus tikrai tikinčius Kristų, priklausančius Dievo bažnyčiai, pavadino tie, kurie nepriklausė bažnyčiai.

15 Ir tie, kurie priklausė bažnyčiai, buvo ištikimi; taip, visi, kurie buvo tikrai tikintys Kristų, su džiaugsmu priėmė Kristaus “vardą, arba ^bkrisčionių, kaip jie buvo vadinami dėl savo tikėjimo Kristumi, kuris ateis.

16 Ir todėl tuo metu Moronis meldėsi už krisčionių reikalą ir šalies laisvę.

17 Ir buvo taip, kad išliejęs sielą Dievui, jis pavadino visą žemę, kuri buvo į pietus nuo “Dykynės žemės, taip, ir apskritai visą šią žemę, tiek šiaurėje, tiek ir pietuose, – išrinktąją žemę ir laisvės žemę.

18 Ir jis tarė: Tikrai Dievas neleis, kad mes, kurie esame niekinami dėl to, kad priimame Kristaus vardą, būtume sutrypti ir sunaikinti, kol mes patys neužsitrauksime to savo prasižengimais.

19 Ir, ištaręs šiuos žodžius, Moronis išėjo tarp žmonių, mosuodamas ore savo “apdaro atplėštąją dalimi, kad visi matytų užrašą, kurį jis užrašė ant atplėstosios dalies, ir šaukė garsiu balsu, sakydamas:

20 Štai, kiekvienas, kuris palaikys šitą vėliavą šitoje žemėje, tegul išaina Viešpaties stiprybėje ir sudaro sandorą, kad saugos savo teises ir savo religiją, idant

8a Hel 12:2, 4–5.

9a Mzj 29:17–18.

10a 2 Nef 1:7;

Mzj 29:32.

b 2 Nef 1:7.

11a Al 43:16–17.

12a Neh 4:8; Al 44:5.

15a Mzj 5:7–9.

b ApD 11:26;

1 Pet 4:16.

17a Al 22:30–31.

19a RR Vėliava.

Viešpats Dievas galėtų juos palaiminti.

21 Ir buvo taip, kad Moroniui paskelbus šituos žodžius, štai žmonės bėgte susirinko apsijuosę savo ginklus aplink strėnas, plėšydami savo apdarus ženklan, arba kaip sandorą, kad jie neišsižadės Viešpaties, savo Dievo; arba, kitais žodžiais, jeigu jie peržengs Dievo įsakymus, arba įpuls į prasižengimą, ir „pasi-gėdins priimti Kristaus vardą, Viešpats tesuplėšo juos taip, kaip jie suplėšė savo apdarus.

22 Dabar, tokia buvo ta sandora, kurią jie sudarė, ir jie numetė savo apdarus prie Moronio kojų, sakydami: Mes sudarome sandorą su savo Dievu, kad tegul būsime sunaikinti taip, kaip mūsų broliai šiaurinėje žemėje, jeigu įpulsime į prasižengimą; taip, jis gali numesti mus prie mūsų priešų kojų, lygiai kaip mes numetėme savo apdarus prie tavo kojų, kad būtumėme trypiami po kojomis, jeigu įpulsime į prasižengimą.

23 Moronis tarė jiems: Štai, mes esame Jokūbo sėklos likutis; taip, mes esame likutis „sėklos ^bJuozapo, kurio „apsiaustą jo broliai suplėšė į daugelį dalių; taip, ir dabar štai, prisiminkime laikytis Dievo įsakymų, arba mūsų broliai suplėšys mūsų apdarus, ir mes būsime įmesti į kalėjimą arba parduoti, arba nužudyti.

24 Taip, išsaugokime savo lais-

vę, kaip Juozapo „likutis; taip, prisiminkime Jokūbo žodžius prieš jo mirtį, nes štai jis matė, kad Juozapo apsiausto likučio dalis yra išsaugota ir nesupuvo. Ir jis pasakė: Kaip buvo išsaugotas šitas mano sūnaus apdaro likutis, lygiai taip mano sūnaus sėklos ^blikutis bus išsaugotas Dievo ranka ir bus pasiimtas pas jį, kuomet likusi Juozapo sėklos dalis pražus, lygiai kaip likusi jo apdaro dalis.

25 Dabar štai tai suteikia sielvarto mano sielai; tačiau mano siela džiaugiasi mano sūnumi dėl tos jo sėklos dalies, kuri bus paimta pas Dievą.

26 Dabar štai tokia buvo Jokūbo kalba.

27 Ir dabar, kas žino, galbūt likusi Juozapo sėklos dalis, kuri pražus kaip jo apdaras, yra tie, kurie atskilo nuo mūsų? Taip, ir būtent mes patys būsime jais, jeigu tvirtai nestovėsime Kristaus tikėjime.

28 Ir dabar buvo taip, kad, pasakęs šituos žodžius, Moronis ėjo ir taip pat pasiuntė į visas žemės dalis, kur buvo susiskaldymai, ir surinko visus žmones, norėjusius palaikyti savo laisvę, pasipriešinti Amalikijui ir tiems atskalūnams, kurie pasivadino amalikijininkais.

29 Ir buvo taip, kad Amalikijas, matydamas, jog Moronio žmonės gausesni už amalikijininkus, ir taip pat matydamas, kad jo žmonės abejojo to reikalo, kurio

21a 1 Nef 8:25–28;
Mrm 8:38.
23a Pr 49:22–26;
1 Nef 5:14–15.

b RR Juozapas, Jokūbo
sūnus.
c Pr 37:3, 31–36.
24a Am 5:15;

3 Nef 5:21–24; 10:17.
b 2 Nef 3:5–24;
Etr 13:6–7.

jie ėmėsi, teisingumu, jis, bijodamas, kad nepasieks tikslo, pasiėmė iš savo žmonių visus norinčius eiti su juo ir išėjo į Nefio žemę.

30 Dabar, Moronis galvojo, jog buvo nenaudinga, kad lamanitai turėtų daugiau jėgos; todėl jis sumanė atkirsti Amalikijo žmones arba juos suimti ir atvesti atgal, ir atiduoti mirčiai Amalikiją; taip, nes žinojo, kad jis sukurstytų lamanitus pykčiui prieš juos ir sukeltų eiti kautis prieš juos; ir jis žinojo, kad Amalikijas tai padarys, idant pasiektų savo tikslus.

31 Todėl Moronis manė esant būtina panaudoti savo armijas, kurios susirinko ir apsiginklavo, ir sudarė sandorą ginti taiką; ir buvo taip, kad jis pasiėmė savo armiją ir nužygiavo su savo palapinėmis į tyrus pastoti Amalikijui kelio tyruose.

32 Ir buvo taip, kad jis padarė pagal savo norą ir nužygiavo į tyrus ir pastojė kelią Amalikijo armijoms.

33 Ir buvo taip, kad Amalikijas pabėgo su nedideliu savo žmonių būriu, o likusieji buvo atiduoti į Moronio rankas ir sugražinti į Zarahemlos žemę.

34 Dabar, Moronis buvo vyras, kurį „paskyrė vyriausieji teisėjai ir liaudies balsas, todėl jis turėjo galią savo nuožiūra nustatyti ir taikyti valdžią nefitų armijoms.

35 Ir buvo taip, kad kiekvieną amalikijininką, kuris atsisakė sudaryti sandorą remti laisvės reikalą, idant išlaikytų laisvą

valdžią, jis nurodė atiduoti mirčiai; ir buvo tik keletas, kurie atsisakė laisvės sandoros.

36 Taip pat buvo taip, kad jis nurodė iškelti laisvės vėliavą ant kiekvieno bokšto visoje nefitams priklausančioje žemėje; ir taip Moronis pasodino laisvės vėliavą tarp nefitų.

37 Ir jie vėl pradėjo taikiai gyventi žemėje; ir taip jie palaikė taiką šioje žemėje beveik iki teisėjų valdžios devynioliktųjų metų pabaigos.

38 Ir Helamanas ir „vyriausieji kunigai taip pat palaikė tvarką bažnyčioje; taip, netgi ketverius metus jie gyveno didelėje taikoje ir džiaugėsi bažnyčia.

39 Ir buvo daug tokių, kurie mirė tvirtai „tikėdami, kad Viešpats Jėzus Kristus išpirko jų sielas; taigi jie išėjo iš pasaulio džiūgaudami.

40 Ir buvo tokių, kurie mirė nuo karštligės, kuri tam tikrais metų laikais būdavo labai dažna šioje žemėje. Bet jų nemirė taip daug nuo karštligės, – dėl nuostabių savybių daugelio „augalų ir šaknų, kuriuos Dievas paruošė pašalinti priežastis ligų, kurios dėl klimato savitumo vargino žmones, –

41 bet daugelis mirė nuo senatvės; ir tie, kurie mirė tikėdami Kristų, yra „laimingi jame, kaip turime manyti.

47 SKYRIUS

Amalikijas naudoja klastą, žmogžu-

dystę ir intrigas, kad taptų lamanitų karaliumi. Nefitų atskalinai yra nelabesni ir žiauresni už lamanitus. Apie 72 m. prieš Kristaus gim.

DABAR, mūsų aprašyme sugrįšime prie Amalikijo ir tų, kurie „pabėgo su juo į tyrus; nes štai jis pasiėmė tuos, kurie ėjo su juo, ir atėjo į Nefio ^bžemę tarp lamanitų ir kurstė lamanitus pykčiui prieš Nefio žmones tiek, kad lamanitų karalius išsiuntinėjo skelbimą po visą savo žemę, tarp visų savo žmonių, kad jie vėl susirinktų eiti kautis prieš nefitus.

2 Ir buvo taip, jog kada juos pasiekė šitas skelbimas, jie nepaprastai išsigando; taip, jie bijojo supykdyti karalių, bet taip pat bijojo eiti kautis prieš nefitus, idant neprarastų savo gyvybių. Ir buvo taip, kad jie nenorėjo paklusti, arba dauguma jų nenorėjo paklusti, karaliaus įsakymams.

3 Ir dabar, buvo taip, kad karalius supyko dėl jų nepaklusnumo; todėl jis paskyrė Amalikiją vadovauti tai savo armijos daliai, kuri buvo paklusni jo įsakymams, ir jam įsakė eiti ir priversti juos imtis ginklų.

4 Dabar štai Amalikijas būtent to ir norėjo; nes jis, būdamas labai sumanus daryti pikta, savo širdyje paruošė planą nuversti lamanitų karalių.

5 Ir dabar, jis įgijo vadovavimą toms lamanitų dalims, kurios palaikė karalių; ir jis stengėsi įgyti palankumą tų, kurie buvo

nepaklusnūs; todėl išėjo į vietovę, vadinamą „Onidu, kur pabėgo visi šie lamanitai; nes jie pastebėjo ateinančią armiją ir, manydami, kad šie ateina jų sunaikinti, pabėgo į Onidą, į ginklų vietą.

6 Ir jie buvo pasiskyrę vyrą sau karaliumi ir vadovu, mintyse apsisprendę, kad jų neprivers eiti prieš nefitus.

7 Ir buvo taip, kad jie susirinko viršūnėje kalno, kuris vadinosi Antipu, ruošdamiesi kautis.

8 Dabar, Amalikijas neketino stoti su jais į kovą, kaip įsakė karalius; bet štai, jo ketinimas buvo įgyti lamanitų armijos palankumą, kad pasidarytų jų vadovu ir nuverstų karalių, ir užvaldytų karalystę.

9 Ir štai buvo taip, kad jis nurodė savo armijai pasistatyti palapines slėnyje, kuris buvo netoli Antipo kalno.

10 Ir buvo taip, kad atėjus nakčiai, jis pasiuntė slaptus pasiuntinius į Antipo kalną, norėdamas, kad vadovas tų, kurie buvo ant kalno, vardu Lehontis, nusileistų į kalno papėdę, kadangi jis norėjo su juo pasikalbėti.

11 Ir buvo taip, kad, gavęs žinią, Lehontis neišdrįso nusileisti į kalno papėdę. Ir buvo taip, kad Amalikijas vėl, antrą kartą, pasiuntė, norėdamas, kad jis nusileistų. Ir buvo taip, kad Lehontis nesutiko; ir jis pasiuntė vėl, trečią kartą.

12 Ir buvo taip, kad pamatęs, jog jis negali prisikviesti Lehončio nusileisti nuo kalno, jis

užkopė į kalną netoli Lehončio stovyklos; ir pasiuntė vėl, ketvirtą kartą, savo žinią Lehončiui, norėdamas, kad jis nusileistų ir kad atsivestų su savimi savo sargybinius.

13 Ir buvo taip, jog Lehončiui su savo sargybiniais nusileidus pas Amalikiją, Amalikijas norėjo, kad jis naktį su savo armija nusileistų ir apsuptų stovyklose tuos vyrus, kuriems vadovauti karalius buvo paskyręs jį, ir kad jis atiduos juos į Lehončio rankas, jei jis paskirs jį (Amalikiją) antruoju visos armijos vadu.

14 Ir buvo taip, kad Lehontis nusileido su savo vyrais ir apsupo Amalikijo vyrus, tad auštant, prieš jiems pabundant, jie buvo apsupti Lehončio armijų.

15 Ir buvo taip, kad pamatę esą apsupti, jie prašė Amalikijo, kad leistų jiems susijungti su savo broliais, idant jie nebūtų sunaikinti. Dabar, būtent to ir norėjo Amalikijas.

16 Ir buvo taip, kad jis atidavė savo vyrus, "priešingai karaliaus įsakymams. Dabar, būtent to ir norėjo Amalikijas, idant įgyvendintų savo kėslus nuversti karalių.

17 Dabar, tarp lamanitų buvo toks paprotys, kad jeigu žūdavo vyriausiasis vadas, tai antrasis vadas būdavo paskiriamas jų vyriausiuoju vadu.

18 Ir buvo taip, kad Amalikijas nurodė, jog vienas iš jo tarnų palaiptams duotų nuodų Lehončiui, tad šis mirė.

19 Dabar, Lehončiui mirus, lamanitai paskyrė Amalikiją savo vadu ir vyriausiuoju karvedžiu.

20 Ir buvo taip, kad Amalikijas su savo armijomis nužygiavo (nes jis gavo, ko norėjo) į Nefio žemę, į Nefio miestą, kuris buvo pagrindinis miestas.

21 Ir karalius su savo sargybiniais išėjo jo pasitikti, nes pamane, kad Amalikijas įvykdė jo įsakymus ir kad Amalikijas surinko tokią didelę armiją eiti kautis prieš nefitus.

22 Bet štai, kai karalius išėjo jo pasitikti, Amalikijas nurodė, kad jo tarnai išeitų pasitikti karaliaus. Ir jie nuėjo ir nusilenkė priešais karalių, lyg pagerbdami jį dėl jo didybės.

23 Ir buvo taip, kad karalius taikos ženklan ištiesė savo ranką, kad juos pakeltų, nes toks buvo lamanitų paprotys (ši paprotį jie perėmė iš nefitų).

24 Ir buvo taip, kad jam pakėlus pirmąjį nuo žemės, štai šis dūrė karaliui į širdį; ir tas parkrito ant žemės.

25 Dabar, karaliaus tarnai pabėgo; o Amalikijo tarnai pakėlė riksmą, šaukdami:

26 Štai, karaliaus tarnai nudūrė jį į širdį ir jis parkrito, o jie pabėgo; štai, ateikite ir pažiūrėkite.

27 Ir buvo taip, jog Amalikijas įsakė, kad jo armijos žygiuotų pirmyn ir pamatyti, kas atsitiko karaliui; ir kada jie atėjo į tą vietą ir rado karalių, gulintį savo kraujyje, Amalikijas apsimetė ištūžusiu ir tarė: Kiekvienas, kuris mylėjo karalių, tegul

eina ir vejasi jo tarnus, kad juos nužudytų.

28 Ir buvo taip, kad visi tie, kas mylėjo karalių, išgirdę šituos žodžius, atėjo ir vijosi karaliaus tarnus.

29 Dabar, kada karaliaus tarnai pamatė juos besivejančią armiją, jie vėl išsigando ir pabėgo į tyrus, ir perėjo į Zarahemlos žemę, ir prisijungė prie „Amono žmonių.

30 Ir armija, kuri vijosi juos, sugrižo nepavijusi jų; ir taip Amalikijas savo apgaule laimėjo žmonių širdis.

31 Ir buvo taip, kad rytojaus dieną jis išžengė su savo armijomis į Nefio miestą ir užėmė tą miestą.

32 Ir dabar, buvo taip, kad karalienė, išgirdusi, jog karalius nužudytas, – nes Amalikijas nusiuntė pasiuntinius pas karalienę, pranešdamas jai, kad karalių nužudė jo tarnai, kad jis su savo armija vijosi juos, bet tuščiai, ir jie pabėgo, –

33 todėl, kada karalienė gavo šitą žinią, ji pasiuntė pas Amalikiją, norėdama, kad jis pasiųstų miesto žmonių; ir ji taip pat norėjo, kad jis atvyktų pas ją; ir ji taip pat prašė, kad jis atsivestų su savimi liudytojus paliudyti apie karaliaus mirtį.

34 Ir buvo taip, kad Amalikijas pasiėmė tą patį tarną, kuris nužudė karalių, ir visus tuos, kurie buvo su juo, ir nuvyko pas karalienę į tą vietą, kur ji sėdėjo; ir jie visi paliudijo jai, kad karalius

buvo nužudytas savo tarnų; ir jie taip pat sakė: Jie pabėgo; argi tai neliudija prieš juos? Ir taip jie patenkino karalienės abejones dėl karaliaus mirties.

35 Ir buvo taip, kad Amalikijas siekė karalienės palankumo ir paėmė ją žmona; ir taip, savo apgaule ir padedamas savo klastingų tarnų, jis išigijo karalystę; taip, jis buvo pripažintas karaliumi visoje žemėje, visos lamanitų liaudies, kuri „susidėjo iš lamanitų ir lemuelitų, ir izmaelitų, ir visų nefitų atskalūnų nuo Nefio valdymo iki dabartinio laiko.

36 Dabar, šitie „atskalūnai buvo gavę tą patį mokymą ir tas pačias žinias iš nefitų, taip, buvo išmokyti to paties ^bpažinimo apie Viešpatį; tačiau, kad ir kaip būtų keista, neilgai trukus po savo atskilimo jie tapo labiau užkietėję ir „neatgailaujantys, ir labiau laukiniai, nelabesni ir žiauresni negu lamanitai, – prisisunkę lamanitų tradicijų; atsidadę dykinėjimui ir visokiam gašlavimui; taip, visiškai pamiršę Viešpatį, savo Dievą.

48 SKYRIUS

Amalikijas kursto lamanitus prieš nefitus. Moronis paruošia savo žmones ginti krisčionių reikalą. Jis džiaugiasi nepriklausomybe bei laisve ir yra galingas Dievo vyras. Apie 72 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, buvo taip, kad kai tik

29a Al 43:11–12.
RR Anti nefi lehiiai.

35a JokK 1:13–14.
36a RR Atsimetimas.

b Hbr 10:26–27; Al 24:30.
c Jer 8:12.

Amalikijas gavo karalystę, jis pradėjo kurstyti lamanitų širdis prieš Nefio žmones; taip, jis paspyrė vyrus kalbėti lamanitams nuo jų bokštų prieš nefitus.

2 Ir taip jis sukurstė jų širdis prieš nefitus tiek, kad teisėjų valdžios devynioliktųjų metų antroje pusėje, iki šiol įvykdęs visus savo planus, taip, pasidarius laminitų karaliumi, jis taip pat siekė užvaldyti visą šią žemę, taip, ir visus žemės žmones, nefitus taip pat, kaip ir lamanitus.

3 Taigi jis įvykdė savo ketinimą, nes užkietino lamanitų širdis ir apakino jų protus ir sukurstė juos pykčiui tiek, kad surinko gausų pulką eiti kautis prieš nefitus.

4 Nes dėl savo žmonių gausumo jis buvo pasiryžęs nugalėti nefitus ir juos pavergti.

5 Ir taip jis paspyrė „vyriausiuosius vadus iš zoramininkų, kadangi jie buvo geriausiai susipažinę su nefitų pajėgomis ir jų atsitraukimo vietomis, ir jų miestų silpniausiomis dalimis; todėl jis paspyrė juos būti savo armijų vyriausiais vadais.

6 Ir buvo taip, kad jie susirinko savo stovyklą ir patraukė tyrais Zarahemlos žemės link.

7 Dabar, buvo taip, kad kol Amalikijas taip kaupė galią apgavyste ir apgaule, Moronis, savo ruožtu, „ruošė žmonių protus būti ištikimus Viešpačiui, savo Dievui.

8 Taip, jis stiprino nefitų armijas ir statė mažus fortus, arba

atsitraukimo vietas, supildamas aplinkui pylimus iš žemės savo armijoms aptverti ir taip pat statydamas sienas iš akmenų joms apjuosti, aplink savo miestus ir žemių ribas; taip, visoje žemėje.

9 Ir silpniausiuose įtvirtinimuose jis paliko daugiau vyrų; ir taip jis įtvirtino ir sustiprino nefitų apgyventą žemę.

10 Ir taip jis ruošėsi „remti jų nepriklausomybę, jų žemes, jų žmonas ir jų vaikus, ir jų taiką, kad jie galėtų gyventi Viešpačiui, savo Dievui, ir kad galėtų palaikyti tai, ką jų priešai vadino krisčionių reikalu.

11 Ir Moronis buvo stiprus ir galingas vyras; jis buvo tobulo „supratimo vyras; taip, vyras, kuris nesimėgavo kraujo liejimu; vyras, kurio siela džiaugėsi savo šalies ir savo brolių nepriklausomybe bei laisve nuo vergijos ir vergovės.

12 Taip, vyras, kurio širdis buvo kupina dėkingumo savo Dievui už daugybę privilegijų ir palaiminimų, kuriuos jis suteikė savo žmonėms; vyras, kuris nepaprastai darbavosi dėl savo žmonių „gerovės ir saugumo.

13 Taip, ir jis buvo vyras, tvirtas Kristaus tikėjime, ir su priesaika „prisiekęs ginti savo žmones, savo teises, ir savo šalį, ir savo religiją net iki paskutinio kraujo lašo.

14 Dabar, nefitai buvo mokomi gintis nuo savo priešų, jeigu prireiktų, net iki kraujo praliejimo; taip, ir taip pat buvo mokomi

48 5a Al 43:6.

7a Al 49:8.

10a Al 46:12–13.

11a RR Supratimas.

12a RR Gerovės darbas,
gerovė.

13a Al 46:20–22.

niekada “nepulti, taip, ir niekada nekelti kalavijo, nebent prieš priešą, ir tik tam, kad apsaugotų savo gyvybę.

15 Ir jie tikėjo, kad jeigu taip darys, Dievas duos jiems klestėjimą žemėje, arba, kitais žodžiais, jeigu jie ištikimai laikysis Dievo įsakymų, jis duos jiems klestėjimą žemėje; taip, išpės juos, kad trauktųsi arba ruoštųsi karui pavojaus atveju;

16 ir taip pat, kad Dievas atskleis jiems, kur jiems eiti gintis nuo savo priešų, ir per tai Viešpats juos išvaduos; ir toks buvo Moronio tikėjimas, ir jo širdis džiūgavo tuo; “ne kraujo liejimu, bet gero darymu, savo žmonių išsaugojimu, taip, Dievo įsakymų vykdymu, taip, ir pasipriešinimu nedorybei.

17 Taip, iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jeigu visi žmonės, kurie buvo ir yra, ir bet kada bus, būtų kaip Moronis, štai, pačios pragaros jėgos būtų amžinai sudrebtintos; taip, “velnias niekuomet neturėtų galios žmonių vaikų širdims.

18 Štai, jis buvo toks vyras, kaip Amonas, Mozijo sūnus, taip, ir kaip kiti Mozijo sūnūs, taip, ir taip pat kaip Alma bei jo sūnūs, nes jie visi buvo Dievo vyrai.

19 Dabar štai Helamanas ir jo broliai buvo ne mažiau naudingi žmonėms negu Moronis; nes jie skelbė Dievo žodį ir

krikštijo atgailai visus, kurie tik klausydavo jų žodžių.

20 Ir taip jieėjo, ir žmonės “nusižemino dėl jų žodžių tiek, kad Viešpats labai juos ^blaimino; ir taip jie buvo išvaduoti nuo karų ir tarpusavio kovų, taip, netgi ketverius metus.

21 Bet, kaip sakiau, devynioliktųjų metų antroje pusėje, taip, nepaisant taikos tarp jų, jie buvo priversti prieš savo norą kovoti su savo broliais lamanitais.

22 Taip, ir apskritai jų karai su lamanitais niekad nesiliaudavo daugeliui metų, nepaisant jų didelio nenoro kariauti.

23 Dabar, jie “gailėjosi, kad tenka imtis ginklų prieš lamanitus, kadangi jie nesimėgavo kraujo liejimu; taip, ir tai dar ne viskas – jie gailėjosi, kad tenka būti priemone išsiunčiant iš šito pasaulio į amžinąjį pasaulį tiek daug savo brolių, nepasiruošusių susitikti su savo Dievu.

24 Tačiau jie negalėjo leisti paguldyti savo gyvybes, kad jų “žmonas ir vaikus išžudytų barbariškas žiaurumas tų, kurie kadaise buvo jų broliai, taip, ir ^batskilo nuo jų bažnyčios, ir paliko juos, ir nuėjo jų naikinti, prisidėdami prie lamanitų.

25 Taip, jie negalėjo pakelti, kad jų broliai džiūgautų nefitu krauju, tol, kol buvo bent vienas, kuris laikėsi Dievo įsakymų, nes toks buvo Viešpaties

14a Al 43:46–47;
3 Nef 3:20–21;
Mrn 3:10–11;
DS 98:16.
16a Al 55:19.

17a 1 Nef 22:26;
3 Nef 6:15.
20a RR Pažeminti,
nusižeminimas,
nuolankumas.

^b 1 Nef 17:35.
23a DS 42:45.
24a Al 46:12.
^b RR Atsimitimas.

pažadąs, kad jeigu laikysis jo įsakymų, jie klestės žemėje.

49 SKYRIUS

Įsiveržusieji lamanitai nepajėgūs paimti įtvirtintų Amonihio ir Nojaus miestų. Amalikijas keikia Dievą ir prisiekia gerti Moronio kraują. Helamanas ir jo broliai toliau stiprina Bažnyčią. Apie 72 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar buvo taip, kad devynioliktųjų metų vienuolikto mėnesio dešimtą dieną buvo pastebėtos lamanitų armijos, besiantinančios prie Amonihio žemės.

2 Ir štai, miestas buvo atstatytas, ir Moronis pastatė armiją prie miesto ribų, ir jie supylė žemės pylimus aplink, kad apsaugotų juos nuo lamanitų strėlių ir akmenų; nes štai, jie kovėsi akmenimis ir strėlėmis.

3 Štai, sakiau, kad „Amonihio miestas buvo atstatytas. Sakau jums: taip, iš dalies jis buvo atstatytas; ir kadangi dėl žmonių nedorybės lamanitai kartą buvo jį sugriovę, jie manė, kad jis vėl taps jiems lengvu grobiu.

4 Bet štai, kaipgi jie nusivylė; nes štai, nefitai aplink buvo sukasę žemės keterą, kuri buvo tokia aukšta, kad lamanitai negalėjo į juos laidyti savo akmenis ir savo strėles taip, kad šie turėtų poveikį, ir negalėjo užpulti jų kitaip, kaip tik per įėjimą.

5 Dabar, tuo metu vyriausieji lamanitų vadai buvo nepapras-

tai nustebinti nefitų išminties paruošiant savo apsaugos vietas.

6 Dabar, dėl savo gausumo lamanitų vadai manė, taip, jie manė, kad galės juos užpulti, kaip tai darė iki šiol; taip, ir jie taip pat apsirūpino skydais ir antkrūtiniais; ir taip pat apsirūpino odų apdarais, taip, labai storais apdarais savo nuogumui uždengti.

7 Ir būdami taip apsirengę, jie manė, kad lengvai nugalės ir pajungs savo brolius vergijos jungan arba panorėję juos lengvai išžudys ir išskers.

8 Bet štai, didžiausiai jų nuostabai, jie „pasiruošę jiems tokiu būdu, kokio Lehio vaikai niekada nežinojo. Dabar, jie buvo pasiruošę sutikti lamanitus, kad kovotų pagal Moronio nurodymus.

9 Ir buvo taip, kad lamanitai, arba amalikijininkai, buvo nepaprastai nustebinti jų pasiruošimo karui būdo.

10 Dabar, jei karalius Amalikijas būtų atėjęs iš Nefio „žemės savo armijos priešaky, galbūt jis lamanitams būtų įsakęs pulti nefitus Amonihio mieste; nes štai, jis nesirūpino dėl savo žmonių kraujo.

11 Bet štai, pats Amalikijas neatėjo kautis. Ir štai, jo vyriausieji vadai neišdriso pulti nefitų Amonihio mieste, nes Moronis taip pakeitė nefitų gynybos būdą, kad jų atsitraukimo vietos nuvylė lamanitus ir šie negalėjo jų pulti.

12 Todėl jie atsitraukė į tyrus,

surinko savo stovyklą ir nužygiavo link Nojaus žemės, manydami, kad tai bus kita geriausia vieta jiems pulti nefitus.

13 Nes jie nežinojo, kad Moronis visoje šalyje padarė įtvirtinimus, arba pastatė apsaugos „fortus, kiekvienam miestui; todėl jie žygiavo pirmyn į Nojaus žemę tvirtai pasiryžę; taip, jų vyriausieji vadai išėjo į priekį ir prisiekė, kad sunaikins to miesto žmones.

14 Bet štai, jų nuostabai, Nojaus miestas, kuris iki tol buvo silpna vieta, dabar, Moronio priemonių dėka, tapo stiprus, taip, stipresnis net už Amonihio miestą.

15 Ir dabar štai tai buvo Moronio išmintis; nes jis numanė, kad jie išsigąs prie Amonihio miesto; ir kadangi Nojaus miestas iki tol buvo silpniausia šalies dalis, todėl jie nužygiuos ten kautis; ir įvyko taip, kaip jis norėjo.

16 Ir štai Moronis vyriausiuoju šio miesto vyrų vadu buvo paskyręs Lehį; ir tai buvo „tas pats Lehis, kuris kovėsi su lamanitais slėnyje, Sidono upės rytiniame krante.

17 Ir dabar štai, kada lamanitai sužinojo, kad miestui vadovauja Lehis, jie vėl nusivylė, nes nepaprastai bijojo Lehio; tačiau jų vyriausieji vadai buvo su priesaika prisiekę pulti miestą; todėl jie atvedė savo armijas.

18 Dabar štai dėl pylimo, kuris buvo supiltas, aukštumo, ir griovio, kuris buvo iškastas aplink, išskyrus vietą prie įėjimo,

gilumo, lamanitai negalėjo įsigauti į jų apsaugos fortus jokių kitu keliu, kaip tik per įėjimą.

19 Ir taip nefitai, pasiruošę laidyti per viršų akmenis ir strėles į juos, buvo pasirenę sunaikinti visus tuos, kurie bandytų kopti aukštyn, ketindami įeiti į fortą kuriuo nors kitu keliu.

20 Tokiu būdu jie, taip, grupė stipriausių vyrų, buvo pasiruošę savo kalavijais ir svaidyklėmis nukirsti žemėn visus, kurie bandytų įeiti į jų apsaugos vietą per įėjimą; ir taip jie buvo pasiruošę gintis nuo lamanitų.

21 Ir buvo taip, jog lamanitų vadai atvedė savo armijas prie įėjimo ir pradėjo kautis su nefitais, kad įsigautų į jų apsaugos vietą; bet štai, kaskart būdavo nuvejami atgal, netgi taip, kad jie buvo žudomi didžiuliu žudymu.

22 Dabar, pamatę, jog negali įgyti pranašumo prieš nefitus prie įėjimo, jie pradėjo ardyti jų žemės pylimus, kad padarytų praėjimą savo armijai, idant turėtų lygias galimybes kovoti; bet bandant tai padaryti, jie buvo nušluojami į juos laidomais akmenimis ir strėlėmis; ir užuot griovius užpildę nugriautais žemės pylimais, jie dalinai užpildė juos savo negyvais ir sužeistais kūnais.

23 Taip nefitai turėjo visišką pranašumą prieš savo priešus; ir taip lamanitai bandė sunaikinti nefitus, kol buvo nukauti visi jų vyriausieji vadai; taip ir buvo nužudyta daugiau kaip

tūkstantis lamanitų; tuo tarpu kitoje pusėje nežuvo nė viena nefitų siela.

24 Buvo apie penkiasdešimt sužeistų, kuriuos per įėjimą pasiekė lamanitų strėlės, bet būdami apsaugoti skydų ir antkrūtinų, ir šalmų, jie buvo sužeisti tik į kojas; ir daugelis jų žaizdų buvo labai sunkios.

25 Ir buvo taip, kad lamanitai, pamatę, jog visi jų vyriausieji vadai žuvo, pabėgo į tyrus. Ir buvo taip, kad jie sugrįžo į Nefio žemę pranešti savo karaliui, Amalikijui, kuris pagal kilmę buvo nefitas, apie savo didelius nuostolius.

26 Ir buvo taip, kad jis nepaprastai įpyko ant savo žmonių, kadangi nepasiekė savo kėslų prieš nefitus – nepajungė jų į vergovės jungą.

27 Taip, jis nepaprastai įtūžo ir „keikė Dievą ir taip pat Moronį, su ^bpriesaika prisiėkdamas, kad jis gers jo kraują; ir tai dėl to, kad Moronis laikėsi Dievo įsakymų paruošdamas savo žmonių apsaugą.

28 Ir buvo taip, kad, antraverčius, Nefio žmonės „dėkojo Viešpačiui, savo Dievui, už neprilygstamą jo galią, išvaduojant juos iš priešų rankų.

29 Ir taip baigėsi teisėjų valdžios Nefio žmonėms devynioliktieji metai.

30 Taip, ir buvo tarp jų nuolatinė taika, ir bažnyčia nepaprastai klestėjo, nes jie dėmesingai ir stropiai klausė Dievo žodžio, kurį jiems skelbė Hela-

manas ir Šiblonas, ir Korianonas, ir Amonas, ir jo broliai, taip, ir visi tie, kurie buvo išventinti pagal „šventąją Dievo tvarką, būdami pakrikštyti atgailai ir išsiųsti pamokslauti tarp šitų žmonių.

50 SKYRIUS

Moronis įtvirtina nefitų žemes. Jie pastato daug naujų miestų. Karai ir sunaikinimai ištiko nefitus jų nelabumo ir bjaurumų dienomis. Moriantoną ir jo atskalūnus nugalė Teankumas. Nefihas miršta, ir jo sūnus Pahoranas užima teismo krėsę. Apie 72–67 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, buvo taip, kad Moronis nesiliovė ruošti karui, arba savo žmonių gynybai nuo lamanitų; nes teisėjų valdžios dvidešimtųjų metų pradžioje jis nurodė, kad jo armijos pradėtų pilti žemės pylimus aplink visus miestus visoje žemėje, kuri buvo apgyventa nefitų.

2 Ir ant šitų žemės keturų viršaus, jis nurodė, kad būtų rąstai, taip, pastatytos rąstų konstrukcijos, aukščio sulig vyru, juosiančios miestus.

3 Ir jis nurodė, kad ant šitų rąstų konstrukcijų būtų kuolų statinys, pastatytas aplinkui ant šitų rąstų; ir tie kuolai buvo tvirti ir aukšti.

4 Ir jis nurodė pastatyti bokštus, iškilusius virš tų kuolų statinio, ir nurodė, kad ant tų bokštų būtų įrengtos saugos vietos, kad

27a RR Piktžodžiauti, piktžodžiavimas.

b ApD 23:12.
28a RR Dėkingas,

padėkos, dėkojimas.
30a Al 43:2.

lamanitų akmenys ir strėlės negalėtų jiems pakenkti.

5 O jie buvo pasiruošę nuo viršaus mėtyti akmenis pagal savo norus ir jėgą, ir nukauti tą, kuris mėgintų prisiartinti prie miesto sienų.

6 Taip Moronis, ruošdamasis priešų antpuoliui, paruošė įtvirtinimus aplink kiekvieną miestą visoje šalyje.

7 Ir buvo taip, kad Moronis nurodė savo armijoms eiti į rytinius tyrus; taip, ir jie nuėjo ir išvijo visus lamanitus, buvusius rytiniuose tyruose, į jų pačių žemes, buvusias į pietus nuo Zarahemlos žemės.

8 Ir Nefio žemė driekėsi tiesiai nuo rytinės jūros iki vakarinės.

9 Ir buvo taip, jog, išvijęs visus lamanitus iš rytinių tyrų, kurie buvo į šiaurę nuo jų pačių valdų, Moronis nurodė, kad Zarahemlos žemės ir aplinkinės žemės gyventojai eitų į rytinius tyrus, netgi į pakraščius prie jūros pakrantės, ir apgyventų tą žemę.

10 Ir jis taip pat pastatė armijas pietuose, jų valdų pakraščiuose, ir nurodė jiems pastatyti „įtvirtinimus, kad galėtų apsaugoti savo armijas ir savo liaudį nuo priešų rankų.

11 Ir taip jis atkirto visus lamanitų įtvirtinimus rytiniuose tyruose, taip, ir taip pat vakaruose, įtvirtindamas ribą tarp nefitų ir lamanitų, tarp Zarahemlos žemės ir Nefio žemės, nuo vakarinės jūros, einančią pro Sidono upės ištakas. Ir nefi-

tai valdė visą žemę į šiaurę, taip, būtent visą žemę, kuri buvo į šiaurę nuo Dosniosios žemės, taip, kaip jie norėjo.

12 Tuo būdu Moronis su savo armijomis, kurios kasdien didėjo dėl apsaugos patikimumo, kurių jiems atnešė jo darbai, siekė atkirsti lamanitų pajėgas ir galią nuo savo valdų, kad jie neturėtų jokios galios jų valdoms.

13 Ir buvo taip, kad nefitai padėjo miesto pamatus ir tą miestą pavadino Moroniu; ir jis buvo prie rytinės jūros, pietuose prie lamanitų valdų ribos.

14 Ir jie taip pat padėjo pamatus miestui tarp Moronio miesto ir Aarono miesto, jungiančiam Aarono ir Moronio ribas; ir jie pavadino tą miestą, arba tą žemę, Nefiho vardu.

15 Ir tais pačiais metais jie taip pat pradėjo statyti daug miestų šiaurėje, vieną, kurių jie pavadino Lehiu, ypatingu būdu, šiaurėje prie pajūrio ribos.

16 Ir taip pasibaigė dvidešimtieji metai.

17 Ir šitaip klestėdami gyveno Nefio žmonės teisėjų valdžios Nefio žmonėms dvidešimt pirmųjų metų pradžioje.

18 Ir jie nepaprastai klestėjo ir tapo nepaprastai turtingi; taip, ir dauginosi ir stiprėjo žemėje.

19 Ir taip mes matome, kokie gailėstingi ir teisingi yra visi Viešpaties darbai, įvykdant visus savo žodžius žmonių vaikams; taip, mes galime matyti, kad būtent šiuo metu yra

patvirtinti jo žodžiai, kuriuos jis ištarė Lehiui, sakydamas:

20 Palaimintas tu ir tavo vaikai; ir jie bus palaiminti; kiek jie laikysis mano įsakymų, tiek jie klestės šitoje žemėje. Bet atminti – kiek jie nesilaikys mano įsakymų, tiek bus „atkertami nuo Viešpaties akivaizdos.

21 Ir mes matome, kad šie pažadai buvo patvirtinti Nefio žmonėms; nes tai jų kivirčiai ir kovos, taip, žudymai ir plėšimai, stabmeldystė, paleistuvystės ir bjaurumai, kurie buvo tarp jų pačių, užtraukė ant jų karus ir sunaikinimus.

22 Ir tie, kas ištikimai laikėsi Viešpaties įsakymų, visuomet buvo išvaduojami, kai tuo tarpu tūkstančiai jų nelabų brolių buvo paskirti vergijai arba žūčiai nuo kalavijo, arba nusiristi į netikėjimą ir susimaišyti su lamanitais.

23 Bet štai niekada nuo Nefio dienų nebuvo „laimingesnio laiko tarp Nefio žmonių negu Moronio dienomis, taip, būtent šituo metu – dvidešimt pirmaisiais teisėjų valdžios metais.

24 Ir buvo taip, kad dvidešimt antrieji teisėjų valdžios metai taip pat baigėsi taikiai; taip, ir taip pat dvidešimt tretieji metai.

25 Ir buvo taip, kad teisėjų valdžios dvidešimt ketvirtųjų metų pradžioje taip pat būtų buvusi taika tarp Nefio žmonių, jeigu ne „ginčas, kilęs tarp jų dėl Lehio žemės ir dėl Moriantono žemės, nusidriekusios iki Lehio

ribos; abi jos buvo pakraščiuose prie jūros kranto.

26 Nes štai žmonės, kurie apgyveno Moriantono žemę, pareiškė pretenzijas į dalį Lehio žemės; todėl tarp jų prasidėjo karštas ginčas, toks, kad Moriantono žmonės ėmėsi ginklų prieš savo brolius ir buvo pasiryžę išžudyti juos kalaviju.

27 Bet štai žmonės, kurie apgyveno Lehio žemę, pabėgo į Moronio stovyklą ir kreipėsi į ją pagalbos; nes štai jie buvo nekalti.

28 Ir kada Moriantono žmonės, vadovaujami vyro, vardu Moriantonas, pamatė, kad Lehio žmonės pabėgo į Moronio stovyklą, jie nepaprastai išsigando, kad Moronio armija puls juos ir sunaikins.

29 Todėl Moriantonas įdėjo jiems į širdis bėgti į žemę šiaurėje, padengtą didelių vandens telkinių, ir užimti žemę šiaurėje.

30 Ir štai jie būtų įvykdę šį planą (kas būtų apverktina), bet štai Moriantonas, būdamas labai ūmus vyras, supyko ant vienos iš savo tarnaičių, puolė ją ir smarkiai sumušė.

31 Ir buvo taip, kad ji pabėgo ir perėjo į Moronio stovyklą, ir papasakojo Moroniui viską apie tą reikalą, ir taip pat apie jų ketinimus bėgti į žemę šiaurėje.

32 Dabar štai žmonės, kurie buvo Dosniojoje žemėje, tiksliau Moronis, bijojo, kad jie paklausys Moriantono žodžių ir susijungs su jo žmonėmis, ir taip jis užimtų tas žemės dalis, kas

sukeltų rimtas pasekmes tarp Nefio žmonių, taip, pasekmes, kurios atvestų į jų „nepriklausomybės žlugimą.

33 Todėl Moronis pasiuntė armiją su jų stovykla, kad pastotų kelią Moriantono žmonėms, kad sustabdytų jų bėgimą į žemę šiaurėje.

34 Ir buvo taip, kad jie nepastojų jiems kelio, kol šie priėjo „Dykynės žemės ribas; ir ten jie pastojų jiems kelią prie siauro praėjimo, kuris vedė palei jūrą į žemę šiaurėje, taip, palei jūrą vakaruose ir rytuose.

35 Ir buvo taip, kad Moronio pasiūsta armija, vedama vyro, vardu Teankumas, pasitiko Moriantono žmones; ir tokie užsispyrę buvo Moriantono žmonės (įkvėpti jo nelabumo ir pataikūniškų žodžių), kad tarp jų prasidėjo kova, kurioje Teankumas nukovė Moriantoną ir nugalėjo jo armiją, ir paėmė juos nelaisvėn, ir sugrįžo į Moronio stovyklą. Ir taip pasibaigė dvidešimt ketvirtieji teisėjų valdžios Nefio žmonėms metai.

36 Ir taip Moriantono žmonės buvo parvesti atgal. Ir jiems sudarius sandorą palaikyti taiką, jie buvo sugražinti į Moriantono žemę, ir buvo sudaryta sąjunga tarp jų bei Lehio žmonių; ir jie taip pat buvo sugražinti į savo žemes.

37 Ir buvo taip, kad tais pačiais metais, kada Nefio žmonės atstatė taiką, mirė Nefihas, antrasis vyriausiasis teisėjas, tar-

navęs teismo krasėje su tobulu teismumu priešais Dievą.

38 Tačiau jis atsakė Almai priimti savo atsakomybėn tuos metraščius ir tuos daiktus, kuriuos Alma ir jo tėvai laikė pačiais švenčiausiais; todėl Alma perdavė juos savo sūnui Helamanui.

39 Štai buvo taip, kad Nefiho sūnus buvo paskirtas užimti teismo krasę vietoje savo tėvo; taip, su priesaika ir šventa apeiga jis buvo paskirtas vyriausiuoju liaudies teisėju ir valdytoju, kad teisiai teistų ir palaikytų žmonių taiką bei laisvę, ir užtikrintų jiems šventas jų privilegijas garbinti Viešpatį, savo Dievą, taip, remtų ir palaikytų Dievo reikalą per visas savo dienas, ir atiduotų nelabuosius teisingumui už jų nusikaltimus.

40 Dabar štai jo vardas buvo Pahoranas. Ir Pahoranas užėmė savo tėvo krasę ir pradėjo valdyti Nefio žmones dvidešimt ketvirtųjų metų pabaigoje.

51 SKYRIUS

Karalininkai kėsinaisi pakeisti įstatymą ir paskirti karalių. Pahoranas ir laisvės šalininkai paremiami liaudies balsu. Moronis priverčia karalininkus ginti savo šalį, antraip jie bus atiduoti mirčiai. Amalikijas ir lamanitai užgrobia daug įtvirtintų miestų. Teankumas atremia lamanitų įsiveržimą ir nužudo Amalikiją jo palapinėje. Apie 67–66 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, buvo taip, kad teisėjų

valdžios Nefio žmonėms dvidešimt penktųjų metų pradžioje jie buvo pasiekę taiką tarp Lehio žmonių ir Moriantono žmonių dėl jų žemių, ir dvidešimt penktuosius metus pradėjo taikoje.

2 Tačiau jie neilgai išlaikė visišką taiką toje žemėje, nes tarp žmonių prasidėjo nesutarimas dėl vyriausiojo teisėjo Pahorano; nes štai buvo dalis žmonių, kurie norėjo, kad būtų pakeista keletas tam tikrų įstatymo punktų.

3 Bet štai Pahoranas nekeitė ir neleido keisti įstatymo; todėl jis nekreipė dėmesio į tuos, kurie atsiuntė savo balsus su prašymais dėl įstatymo pakeitimo.

4 Todėl tie, kurie norėjo, kad įstatymas būtų pakeistas, pyko ant jo ir norėjo, kad jis daugiau nebebūtų vyriausiasis šalies teisėjas; tad dėl to reikalo kilo karštas ginčas, bet ne iki kraujo praliejimo.

5 Ir buvo taip, kad tie, kurie norėjo, kad Pahoranas būtų nušalintas nuo teismo krasės, buvo pavadinti karalininkais, nes jie troško, jog įstatymas būtų pakeistas taip, kad būtų galima nuversti laisvą valdžią ir įtvirtinti šalyje karalių.

6 Ir tie, kurie norėjo, kad Pahoranas pasiliktų šalies vyriausiuoju teisėju, pasivadino laisvės šalininkais; ir taip tarp jų įvyko skilimas, nes laisvės šalininkai buvo prisiekę, arba sudarę sandorą, palaikyti savo teises ir savo religijos privilegijas laisvos valdžios dėka.

7 Ir buvo taip, kad šitas jų ginčas

buvo išspręstas liaudies balsu. Ir buvo taip, kad liaudies balsas palaikė laisvės šalininkus, ir Pahoranas išlaikė teismo krasę, o tai sukėlė didelį Pahorano brolių ir taip pat daugelio laisvės žmonių džiaugsmą, kurie nutildė ir karalininkus, tad šie nebedrįso priešintis, bet buvo priversti palaikyti laisvės reikalą.

8 Dabar, tie, kurie palaikė karalius, buvo „aukštos kilmės ir siekė būti karaliais; ir juos rėmė tie, kurie siekė galios ir valdžios žmonėms.

9 Bet štai, tai buvo pavojingas laikas tokiems ginčams tarp Nefio žmonių; nes štai, Amalikijas vėl sukurstė lamanitų žmonių širdis prieš nefitų žmones, ir jis rinko kareivius iš visų savo žemės dalių, juos ginklavo ir su visu stropumu ruošė karui; nes buvo „prisiekęs gerti Moronio kraują.

10 Bet štai mes pamatysime, kad jo duotas pažadas buvo skubotas; tačiau jis ruošėsi pats ir ruošė savo armijas eiti kautis su nefitais.

11 Dabar, dėl daugelio tūkstančių žuvusiųjų nuo nefitų rankos jo armijos nebuvo tokios didelės kaip iki šiol; bet nepaisant jų didelių nuostolių, Amalikijas surinko stebėtinai didelę armiją, tad nebijojo leistis į Zarahemlos žemę.

12 Taip, būtent pats Amalikijas atėjo lamanitų priešakyje. Ir tai buvo teisėjų valdžios dvidešimt penktaisiais metais; ir tai buvo tuo pat metu, kada jie pradėjo

spřesti savo ginčą dėl vyriausiojo teisėjo Pahorano.

13 Ir kada žmonės, vadinami karalininkais, išgirdo, kad lamanitai ateina kautis su jais, savo širdyse jie buvo patenkinti; ir atsakė imtis ginklų, nes buvo taip įtūžę ant vyriausiojo teisėjo ir taip pat ant laisvės „žmonių, jog nenorėjo imtis ginklų savo šaliai ginti.

14 Ir buvo taip, kad pamatę tai ir taip pat, kad lamanitai ateina į šalies ribas, Moronis nepaprastai įtūžo dėl tų žmonių, kuriuos gindamas jis taip stropiai triūsė, užsispyrimo; taip, jis nepaprastai įtūžo ir jo siela prisipildė pykčio jiems.

15 Ir buvo taip, kad jis pasiuntė prašymą su liaudies balsu šalies valdytojui, norėdamas, kad jis perskaitytų jį ir suteiktų jam (Moronui) galią priversti tuos atskalūnus ginti savo šalį arba atiduoti juos mirčiai.

16 Nes pirmiausia jam rūpėjo padaryti galą tokiems vaidams ir nesutarimams tarp žmonių; nes štai ligi šiol tai buvo visų jų nuniokojimų priežastis. Ir buvo taip, kad tai buvo leista pagal liaudies balsą.

17 Ir buvo taip, kad Moronis įsakė savo armijai eiti prieš tuos karalininkus, kad sunaikintų jų išdidumą bei puikybę ir sulygintų juos su žeme arba priverstų imtis ginklų ir remti laisvės reikalą.

18 Ir buvo taip, kad armijos nužygiavo prieš juos; ir jie sunaikino jų išdidumą ir puikybę

taip, kad kai jie pakėlė karo ginklus kovoti prieš Moronio žmones, jie buvo nukirsti ir sulyginti su žeme.

19 Ir buvo taip, kad keturi tūkstančiai tų „atskalūnų buvo nukirsti kalaviju; o tie jų vadovai, kurie nebuvo nukauti mūšyje, buvo suimti ir įmesti į kalėjimą, nes tuo metu nebuvo laiko juos teisti.

20 Ir likusieji atskalūnai, kad nebūtų nukirsti kalaviju, vėčiau pasidavė laisvės vėliavai ir buvo priversti iškelti laisvės „vėliavą ant savo bokštų bei savo miestuose ir imtis ginklų savo šaliai ginti.

21 Ir taip Moronis padarė galą tiems karalininkams, tad neliko nė vieno, žinomo karalininko vardu; ir taip jis padarė galą užsispyrimui ir išdidumui tų, kurie skelbėsi esą kilmingųjų kraujo; bet jie buvo priversti nusižeminti kaip jų broliai ir narsiai kautis už savo laisvę nuo vergijos.

22 Štai buvo taip, jog kol „Moronis taip naikino karus bei ginčus tarp savo paties žmonių ir vertė juos paklusti taikai ir civilizuoatumui, ir davė nurodymus pasiruošti karui prieš lamanitus, štai lamanitai atėjo į Moronio žemę, kuri buvo pakraštyje prie jūros kranto.

23 Ir buvo taip, kad nefitai nebuvo pakankamai stiprūs Moronio mieste; todėl Amalikijas išvijo juos, daugelį nukaudamas. Ir buvo taip, kad Amalikijas

užėmė miestą, taip, užėmė visus jų įtvirtinimus.

24 O tie, kurie pabėgo iš Moronio miesto, atėjo į Nefiho miestą; ir taip pat Lehio miesto žmonės susirinko ir pasiruošė, ir buvo pasirengę susitikti su lamanitais kovoje.

25 Bet buvo taip, kad Amalikijas neleido lamanitams eiti kautis prieš Nefiho miestą, bet laikė juos prie jūros kranto, kiekviena mieste palikdamas vyrus juos išlaikyti ir ginti.

26 Ir taip jis tęsė, užimdamas daug miestų: Nefiho miestą ir Lehio miestą, ir Moriantono miestą, ir Omnerio miestą, ir Gido miestą, ir Muleko miestą, kurie visi buvo rytiniame pakraštyje prie jūros kranto.

27 Ir taip Amalikijo gudrumo dėka lamanitai savo nesuskaičiuojamais pulkais užėmė tiek daug miestų, ir visi jie buvo stipriai įtvirtinti pagal Moronio „įtvirtinimų būdą; ir visi jie tapo lamanitų tvirtovėmis.

28 Ir buvo taip, kad jie nužygiavo į Dosniosios žemės ribas, vydami nefitus ir daugelį nužudydami.

29 Bet buvo taip, kad juos sutiko Teankumas, kuris „nukovė Moriantoną ir pastojo kelią jo žmonėms, kai šie bėgo.

30 Ir buvo taip, kad jis pastojo kelią taip pat ir Amalikijui, kai šis žygiavo pirmyn su savo gausia armija, idant užimtų Dosniąją žemę ir taip pat žemę šiaurėje.

31 Bet šiam teko nusivilti, kadangi buvo atmuštas Teankumo

ir jo vyrų, nes jie buvo galingi kariai; nes kiekvienas Teankumo vyras savo jėga ir karo įgūdžiais pranoko lamanitus, tad jie įgijo pranašumą prieš lamanitus.

32 Ir buvo taip, kad jie taip juos puolė, kad žudė net iki sutemų. Ir buvo taip, kad Teankumas ir jo vyrai pasistatė palapines Dosniosios žemės ribose; ir Amalikijas pasistatė palapines pakrašty ant jūros kranto, ir taip jie buvo nuvyti.

33 Ir buvo taip, kad atėjus nakčiai, Teankumas ir jo tarnas naktį išsėlino ir išėjo, ir išigavo į Amalikijo stovyklą; ir štai dėl didelio nuovargio, sukulto dienos darbų ir karščio, juos buvo pergalejęs miegas.

34 Ir buvo taip, kad Teankumas tyliai išsėlino į karaliaus palapinę ir išmeigė ietį jam į širdį; ir jis sukėlė karaliaus mirtį akimirksniu, tad šis nepažadino savo tarnų.

35 Ir jis vėl tyliai sugrįžo į savo stovyklą, ir štai, jo vyrai miegojo, ir jis pažadino juos ir papasakojo jiems viską, ką padarė.

36 Ir jis nurodė, kad jo armijos būtų parengtyje, bijodamas, kad lamanitai pabudo ir gali juos pulti.

37 Ir taip baigiasi teisėjų valdžios Nefio žmonėms dvidešimt penktieji metai; ir taip baigiasi Amalikijo dienos.

52 SKYRIUS

Amoronas pakeičia Amalikiją kaip

lamanitų karalius. Moronis, Teankumas ir Lehis vadovauja nefitams pergalingame kare prieš lamanitus. Susigrąžinamas Muleko miestas ir nukaunamas Jokūbas, zoraminingas. Apie 66–64 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, buvo taip, jog teisėjų valdžios Nefio žmonėms dvidešimt šeštaisiais metais, pabudę pirmo mėnesio pirmą rytą, štai lamanitai pamatė, kad Amalikijas nebegyvas savo paties palapinėje; ir jie taip pat matė, kad Teankumas pasiruošęs stoti su jais į kovą tą pačią dieną.

2 Ir dabar, tai pamatę, lamanitai išsigando; ir jie atsisakė savo ketinimo žygiuoti į žemę šiaurėje ir atsitraukė su visa savo armija į Muleko miestą, ieškodami apsaugos savo įtvirtinimuose.

3 Ir buvo taip, kad Amalikijo brolis buvo paskirtas tų žmonių karaliumi; ir jo vardas buvo Amoronas; taip karalius Amoronas, karaliaus Amalikijo brolis, buvo paskirtas valdyti jo vietoje.

4 Ir buvo taip, jog jis įsakė savo žmonėms išlaikyti tuos miestus, kuriuos jie paėmė praliedami kraują; nes jie nepaėmė nė vieno miesto, nepraliedami daug kraujo.

5 Ir dabar, Teankumas pamatė, kad lamanitai pasiryžę išlaikyti tuos jų paimtus miestus ir tas žemės dalis, kurias buvo užėmę; ir taip pat matydamas jų gaušumą, Teankumas galvojo, kad jam netikslinga bandyti pulti juos jų fortuose.

6 Bet jis aplinkui laikė savo

vyrus, lyg ruoštūsi karui; taip, o iš tikrųjų jis pats ruošėsi gintis nuo jų, aplinkui „sukasdamas sienas ir ruošdamas atsitraukimo vietas.

7 Ir buvo taip, kad tuo būdu jis nesiliaudamas ruošėsi karui, kol Moronis atsiuntė daug vyrų jo armijai pastiprinti.

8 Ir Moronis taip pat atsiuntė jam nurodymus išsaugoti visus į jo rankas papuolusius belaisvius: kadangi lamanitai buvo paėmę daug belaisvių, kad ir jis išsaugotų visus lamanitų belaisvius kaip išpirką už tuos, kuriuos buvo paėmę lamanitai.

9 Ir jis taip pat atsiuntė jam nurodymus įtvirtinti Dosniąją žemę ir išsaugoti „siaurą praėjimą, vedantį į žemę šiaurėje, kad lamanitai neužimtų to punkto ir neturėtų galimybės pulti juos iš visų pusių.

10 Ir Moronis taip pat atsiuntė jam, norėdamas, kad jis būtų ištikimas išlaikant tą žemės vietą ir ieškotų visokių progų plakti lamanitus tame rajone kiek tik išgali, idant galbūt gudrumu ar koku kitu būdu vėl užimtų tuos miestus, paimtus iš jų rankų; ir kad taip pat tvirtintų ir stiprintų aplinkinius miestus, kurie nebuvo papuolę į lamanitų rankas.

11 Ir jis taip pat sakė jam: Aš ateičiau pas tave, bet štai lamanitai puola mus šalies pakraštyje prie vakarinės jūros; ir štai aš einu prieš juos, todėl negaliu ateiti pas tave.

12 Dabar, karalius (Amoronas) išvyko iš Zarahemlos žemės ir

pranešė karalienei apie savo brolio mirtį, ir surinko daug vyrų, ir žygiavo prieš nefitus į pakraščius prie vakarinės jūros.

13 Ir taip jis stengėsi puldinėti nefitus ir atitraukti dalį jų pajėgų į tą žemės dalį, kai tuo tarpu jis buvo įsakęs tiems, kuriuos jis paliko valdyti jo užimtus miestus, kad jie taip pat puldinėtų nefitus pakraščiuose prie rytinės jūros ir užimtų kiek tik išgali daugiau jų žemių pagal savo armijų galią.

14 Ir tokiomis pavojingomis sąlygomis nefitai gyveno teisėjų valdžios Nefio žmonėms dvidešimt šeštųjų metų pabaigoje.

15 Bet štai buvo taip, kad teisėjų valdžios dvidešimt septintaisiais metais Teankumas, pagal įsakymą Moronio, kuris pastatė armijas pietinėms ir vakarinėms šalies riboms ginti ir pradėjo žygiuoti Dosniosios žemės link, kad savo vyrais padėtų Teankumui susigražinti miestus, kuriuos jie prarado;

16 ir buvo taip, kad Teankumas gavo nurodymus pulti Muleko miestą ir, jei įmanoma, jį susigražinti.

17 Ir buvo taip, kad Teankumas pasiruošė pulti Muleko miestą ir žygiuoti su savo armija prieš lamanitus; bet jis matė, jog jam neįmanoma jų įveikti, kol jie savo įtvirtinimuose; todėl jis paliko savo ketinimus ir vėl sugrįžo į Dosnųjų miestą laukti Moronio atvykimo, kad gautų pastiprinimą savo armijai.

18 Ir buvo taip, kad Moronis su savo armijomis atvyko į Dosniąją žemę teisėjų valdžios

Nefio žmonėms dvidešimt septintųjų metų pabaigoje.

19 Ir dvidešimt aštuntųjų metų pradžioje Moronis ir Teankumas bei daugelis vyriausiųjų vadų surengė karinį pasitarimą – ką jiems daryti, kad pastūmėtų lamanitus išėiti prieš juos kautis, arba kad jie kokiomis nors priemonėmis išviliotų juos iš jų tvirtovių, idant įgytų pranašumą prieš juos ir vėl paimtų Muleko miestą.

20 Ir buvo taip, kad jie pasiuntė pasiuntinius pas lamanitų armiją, gynusią Muleko miestą, pas jų vadą, kurio vardas buvo Jokūbas, norėdami, kad jis su savo armijomis išėitų susitikti su jais lygumoje tarp dviejų miestų. Bet štai Jokūbas, kuris buvo zoramininkas, nenorėjo su savo armija išėiti susitikti su jais lygumoje.

21 Ir buvo taip, kad Moronis, neturėdamas vilčių susitikti su jais lygiomis sąlygomis, sumanė planą, kaip išvilioti lamanitus iš jų tvirtovių.

22 Todėl jis nurodė, kad Teankumas paimtų nedidelį būrį vyrų ir žygiuotų žemyn palei jūros krantą; o Moronis ir jo armija naktį nužygiavo į tyrus Muleko miesto vakaruose; ir taip, rytojaus dieną, kada lamanitų sargybiniai pastebėjo Teankumą, jie nubėgo ir pranešė tai Jokūbui, savo vadui.

23 Ir buvo taip, kad lamanitų armijos nužygiavo pirmyn prieš Teankumą, tikėdamosi savo gausumu įveikti Teankumą dėl mažo jo karių kiekio. Ir pamatęs lamanitų armijas,

ateinančias prieš jį, Teankumas pakrante pradėjo trauktis šiaurės kryptimi.

24 Ir buvo taip, jog pamatę, kad jis pradėjo bėgti, lamanitai įsidrąsino ir energingai juos vijosi. Ir kol Teankumas taip vedė šalin lamanitus, kurie bergždžiai juos vijosi, štai Moronis įsakė, kad dalis jo armijos, kuri buvo su juo, žygiuotų į miestą ir jį užimtų.

25 Jie taip ir padarė, ir nužudė visus tuos, kurie buvo palikti ginti tą miestą, taip, visus tuos, kurie atsisakė atiduoti savo karo ginklus.

26 Ir taip Moronis savo armijos dalimi užėmė Muleko miestą, kai tuo tarpu jis pats su likusiais žygiavo pasitikti lamanitus, kada jie sugriš po Teankumo persekiojimo.

27 Ir buvo taip, kad lamanitai vijosi Teankumą, kol atėjo netoli Dosniojo miesto, ir tada juos pasitiko Lehis ir nedidelė armija, palikta ginti Dosniojo miesto.

28 Ir dabar štai, kada vyriausieji lamanitų vadai pamatė Lehį su jo armija, ateinančius prieš juos, jie didžiai sutrikę bėgo, bijodami, kad galbūt nepasieks Muleko miesto prieš Lehiui pasivejant juos; nes jie buvo išvarginti žygio, o Lehis vyrai buvo žvalūs.

29 Dabar, lamanitai nežinojo, kad jiems už nugaros yra Moronis su savo armija; ir jie bijojo tik Lehis ir jo vyrų.

30 Dabar, Lehis neskubėjo pa-

sivyti jų, kol jie nesusitiks su Moroniu ir jo armija.

31 Ir buvo taip, kad lamanitams dar nespėjus toli atsitraukti, jie buvo apsupti nefitų – Moronio vyrų iš vienos pusės, ir Lehis vyrų iš kitos pusės, kurie visi buvo žvalūs ir kupini jėgų; o lamanitai buvo išvarginti ilgo žygio.

32 Ir Moronis savo vyrams įsakė juos pulti, kol jie atiduos savo karo ginklus.

33 Ir buvo taip, kad Jokūbas, būdamas jų vadas, be to, “zoraminkas ir nenugalimos dvasios, su nepaprastu įtūžiu vedė lamanitus pirmyn kautis su Moroniu.

34 Moronis buvo jų kelyje, todėl Jokūbas apsisprendė nukauti juos ir prasikirsti sau kelią į Muleko miestą. Bet štai Moronis ir jo vyrai buvo stipresni; todėl jie nedavė kelio lamanitams.

35 Ir buvo taip, kad abiejose pusėse jie kovojo su nepaprastu įtūžiu; ir daug nukautų buvo abiejose pusėse; taip, ir Moronis buvo sužeistas, o Jokūbas nukautas.

36 Ir Lehis su savo stipriais vyrais užgulė jų užnugarį su tokiu įtūžiu, kad lamanitai užnugaryje atidavė savo karo ginklus; o likusieji iš jų, būdami labai sutrikę, nežinojo kur eiti ar smogti.

37 Dabar, Moronis, matydamas jų sutrikimą, tarė jiems: Jei atnešite savo karo ginklus ir atiduosite, štai mes nustosime lieti jūsų kraują.

38 Ir buvo taip, jog lamanitams išgirdus šiuos žodžius, jų vyriausieji vadai, visi, kurie nebuvo nukauti, išėjo į priekį ir numetė savo karo ginklus prie Moronio kojų, ir taip pat savo vyrams įsakė padaryti tą patį.

39 Bet štai buvo daug tokių, kurie atsisakė; ir tie, kurie atsisakė atiduoti savo kalavijus, buvo suimti ir surišti bei jų karo ginklai buvo iš jų atimti, ir jie buvo priversti žygiuoti su savo broliais į Dosniąją žemę.

40 Ir dabar, paimtų į nelaisvę buvo daugiau negu nukautų; taip, jų buvo daugiau negu nukautų abiejose pusėse.

53 SKYRIUS

Lamanitų belaisviai naudojami įtvirtinti Dosnųjį miestą. Nefitų susiskaldymas atneša pergalę lamanitams. Helamanas apsiima vadovauti dviems tūkstančiams jaunųjų Amono liaudies sūnų. Apie 64–63 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad jie pastatė sargybinius lamanitų belaisviams ir privertė juos eiti ir laidoti savo žuvusius, taip, ir taip pat nefitų žuvusius, kurie buvo nukauti; ir Moronis pastatė vyrus, kad juos saugotų, kol šie vykdys savo darbus.

2 Ir Moronis su Lehiu nuėjo į Muleko miestą ir paėmė valdžią mieste, ir perdavė ją Lehiui. Dabar štai šitas Lehis buvo vyras, dalyvavęs su Moroniu daugumoje jo kovų; ir jis buvo toks

vyras, kaip „Moronis, ir jie džiūgavo vienas kito saugumu; taip, jie mylėjo vienas kitą, ir taip pat juos mylėjo visa Nefio liaudis.

3 Ir buvo taip, kad baigę laidoti savo žuvusiuosius ir taip pat nefitų žuvusiuosius, lamanitai buvo nuvesti atgal į Dosniąją žemę; ir Teankumas pagal Moronio nurodymus liepė, kad jie pradėtų kasti griovį aplink Dosniąją žemę, tai yra miestą.

4 Ir jis liepė, kad ant griovio vidinio kranto jie pastatytų rąstų „rentinį; ir jie metė žemę iš griovio ant rąstų rentinio; ir tokiu būdu jie privertė dirbti lamanitus, kol jie Dosnųjį miestą apjuosė stipria nepaprasto aukščio siena iš rąstų ir žemių.

5 Ir šitas miestas nuo šiol tapo nepaprasta tvirtove; ir šitame mieste jie saugojo lamanitų belaisvius; taip, būtent už sienos, kurią jie privertė juos pastatyti jų pačių rankomis. Dabar, Moronis turėjo versti lamanitus dirbti, kadangi dirbančius juos buvo lengviau saugoti; o puldamas lamanitus jis norėjo turėti visas savo pajėgas.

6 Ir buvo taip, kad taip Moronis pasiekė pergalę prieš vieną didžiausių lamanitų armijų ir užvaldė Muleko miestą, kuris buvo vienas iš stipriausių lamanitų fortų Nefio žemėje; ir taip jis taip pat pastatė tvirtovę savo belaisviams laikyti.

7 Ir buvo taip, kad tais metais jis daugiau nesiekė kovos su lamanitais, bet panaudojo savo vyrus pasiruošimo karui dar-

bams, taip, ir apsaugos įtvirtinimų prieš lamanitus statyboje, taip, ir taip pat vaduojant savo moteris bei vaikus nuo bado ir suspaudimų ir aprūpinant maistu savo armijas.

8 Ir dabar buvo taip, kad lamanitų armijos pietuose prie vakarinės jūros, kol nebuvo Moronio, dėl kažkokių intrigu tarp nefitų, kurios tarp jų sukėlė nesutarimus, laimėjo šiek tiek nefitų teritorijos, taip, tiek, kad jie užėmė kažkiek jų miestų toje žemės dalyje.

9 Ir taip dėl nedorybės tarp jų, taip, dėl tarpusavio nesutarimų ir intrigu, jie pateko į pavojingiausias aplinkybes.

10 Ir dabar štai noriu kai ką pasakyti apie Amono „žmones, kurie iš pradžių buvo lamanitai; bet Amono ir jo brolių, arba, tiksliau, Dievo galia ir žodžiu, jie buvo ^batvesti į Viešpatį; jie buvo atvesti į Zarahemlos žemę ir nuo to laiko visada buvo ginami nefitų.

11 Ir dėl savo priesaikų jie buvo sulaikomi nuo ginklo panaudojimo prieš savo brolius; nes buvo davę priesaiką, kad daugiau niekuomet „nebepralies kraujo; ir pagal savo priesaiką jie būtų žuvę; taip, jie būtų leidę sau papulti į savo brolių rankas, jeigu ne gailėstis ir nepaprasta meilė, kuriuos Amonas ir jo broliai jautė jiems.

12 Ir dėl to jie buvo atvesti į Zarahemlos žemę; ir visada buvo nefitų „ginami.

13 Bet buvo taip, kad pamatę pavojų ir daugybę suspaudimų bei vargų, kuriuos nefitai patiria dėl jų, jie buvo apimti gailėsčio ir „norėjo imtis ginklų savo šaliai ginti.

14 Bet štai, kai jie ruošėsi imtis karo ginklų, Helamanas ir jo broliai atkalbėjo juos įtikinėjimais, nes jie ruošėsi „sulaužyti duotą ^bpriesaiką.

15 Ir Helamanas bijojo, kad tik taip darydami jie nepražudytų savo sielos; todėl visi, sudarę šią sandorą, buvo priversti matyti, kaip jų broliai brenda per suspaudimus to meto pavojingomis sąlygomis.

16 Bet štai buvo taip, kad jie turėjo daug sūnų, kurie nesudarė sandoros, kad neims karo ginklų gintis nuo priešų; todėl tuo metu jie susirinko, visi, kurie tik galėjo imtis ginklų, ir pasivadino nefitais.

17 Ir jie sudarė sandorą kovoti už nefitų laisvę, taip, ginti šią šalį negailėdami savo gyvybės; taip, būtent jie sudarė sandorą, kad niekuomet neišduos savo „laisvės, bet kovos bet kokiomis sąlygomis, kad apgintų nefitus ir save nuo vergijos.

18 Dabar štai buvo du tūkstančiai tų jaunuolių, kurie sudarė šią sandorą ir ėmėsi karo ginklų savo šaliai ginti.

19 Ir dabar štai kaip ir iki šiol jie niekuomet nebuvo nenaudingi nefitams, taip ir dabar, šiuo metu jie tapo didele parama; nes

10a Al 27:24–26.

b Al 23:8–13.

11a Al 24:17–19.

12a Al 27:23.

13a Al 56:7.

14a Sk 30:3.

b RR Priesaika.

17a Al 56:47.

RR Laisvas, laisvė.

jie ėmėsi karo ginklų ir panoro, kad Helamanas būtų jų vadas.

20 Ir visi jie buvo jaunuoliai, ir jie buvo nepaprastai šaunūs „drąsa ir taip pat jėga bei uolumu; bet štai, tai dar ne viskas – jie buvo vyrai, b¹ištikimi visada ir visame, kas jiems bebūtų patikėta.

21 Taip, jie buvo tiesos ir rimtumo vyrai, nes buvo išmokyti laikytis Dievo įsakymų ir teisiai „vaikščioti priešais jį.

22 Ir dabar buvo taip, kad Helamanas savo „dviejų tūkstančių jaunuųjų karių priešaky žygiavo į pagalbą žmonėms šalies pakrašty, pietuose prie vakarinės jūros.

23 Ir taip pasibaigė teisėjų valdžios Nefio žmonėms dvidešimt aštuntieji metai.

54 SKYRIUS

Amoronas ir Moronis veda derybas dėl pasikeitimo belaisviais. Moronis reikalauja, kad lamanitai pasitrauktų ir nutrauktų savo žudikiškus antpuolius. Amoronas reikalauja, kad nefitai sudėtų savo ginklus ir taptų pavaldūs lamanitams. Apie 63 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, teisėjų valdžios dvidešimt devintųjų metų pradžioje buvo taip, kad „Amoronas pasiuntė Moroniui, norėdamas, kad šis pasikeistų belaisviais.

2 Ir buvo taip, kad Moronis buvo linkęs nepaprastai džiū-

gauti dėl šito prašymo, nes norėjo, kad maistas, skiriamas lamanitų belaisvių išlaikymui, tektų jo paties žmonių išlaikymui; ir jis taip pat norėjo žmonių savo armijai sustiprinti.

3 Dabar, lamanitai buvo paėmę daug moterų ir vaikų, o tarp visų Moronio belaisvių, kitaip sakant, tarp belaisvių, kuriuos buvo paėmęs Moronis, nebuvo nei moters, nei vaiko; todėl Moronis ryžosi gudrybe išgauti iš lamanitų tiek nefitų belaisvių, kiek tik buvo įmanoma.

4 Todėl jis parašė laišką ir pasiuntė jį per Amorono tarną, tą patį, kuris atnešė laišką Moroniui. Dabar, štai tie žodžiai, kuriuos jis parašė Amoronui, sakantys:

5 Štai, Amoronai, aš tau parašiau šiek tiek dėl šito karo, kurių jūs kariaujate prieš mano žmones, arba, tiksliau, kurių tavo „brolis kariavo prieš juos, ir kurių jūs vis dar pasiryžę tęsti po jo mirties.

6 Štai aš norėčiau tau kai ką pasakyti apie Dievo „teisingumą ir jo visagalės rūstybės kalaviją, pakibusį virš tavęs, jei neatgailausite ir neatitrauksite savo armijų į savo žemes, kitaip sakant, į savo nuosavybės žemę, kuri yra Nefio žemė.

7 Taip, aš norėčiau tau tai pasakyti, jei tik jūs būtumėte pajėgūs į tai įsiklausyti; taip, aš papasakočiau tau apie tą baisų „pragarą, kuris laukia tokių

20a RR Drąsa, narsa.
b RR Dora, dorumas.
21a RR Vaikščioti,

vaikščioti su Dievu.
22a Al 56:3–5.
54 1a Al 52:3.

5a Al 48:1.
6a RR Teisingumas.
7a RR Pragaras.

bžmogžudžių, kaip tu ir tavo brolis, jeigu neatgailausite ir neatsisakysite savo žmogžudiškų tikslų, ir su savo armijomis nesugrįšite į savo žemes.

8 Bet kadangi jūs kartą jau atmetėte tai ir kovojote prieš Viešpaties žmones, aš galiu tikėtis, kad jūs vėl lygiai taip pasielgsite.

9 Ir dabar štai mes esame pasiruošę jus priimti; taip, ir jeigu neatsisakysite savo tikslų, štai jūs užsitrauksite Dievo, kurį atmetėte, rūstybę, net iki visiško sunaikinimo.

10 Bet, kaip gyvas Viešpats, mūsų armijos užpuls jus, jei jūs nepasitrauksite, ir netrukus jus aplankys mirtis, nes mes išlaikysime savo miestus bei savo žemes; taip, ir išlaikysime savo religiją ir mūsų Dievo reikalą.

11 Bet štai man atrodo, kad bergždžiai kalbu tau apie tai; kitaip sakant, man atrodo, kad tu – pragaro „vaikas; todėl baigsiu savo laišką, pasakydamas tau, kad aš nesikeisiu belaisviais kitaip, kaip tik su sąlyga, kad paleisite vyrą ir jo žmoną, ir jo vaikus už vieną belaisvį; tuo atveju, jei tai padarysite, aš apsikeisiu.

12 Ir štai, jei to nepadarysite, aš pulsiau jus savo armijomis; taip, aš apginkluosiu net savo moteris bei vaikus ir eisiu prieš tave, ir vysi tave net į jūsų žemę, kuri yra „mūsų pirmojo paveldo žemė; taip, ir bus kraujas už kraują, taip, gyvybė už gyvybę;

ir aš kovosiu su jumis, net kol jus išnaikinsiu nuo šitos žemės veido.

13 Štai aš įpykęs, ir taip pat mano žmonės; jūs siekėte išžudyti mus, o mes siekėme tik apsiginti. Bet štai jei jūs toliau sieksite sunaikinti mus, mes sieksime sunaikinti jus; taip, ir mes sieksime savo žemės, savo pirmojo paveldo žemės.

14 Dabar aš baigiu savo laišką. Aš esu Moronis; aš esu nefitų žmonių vadas.

15 Dabar buvo taip, kad gavęs šitą laišką, Amoronas supyko; ir jis parašė kitą laišką Moroniui, ir štai ką sako tie žodžiai, kuriuos jis parašė:

16 Aš esu Amoronas, lamanitų karalius; aš esu Amalikijo, kurį jūs „nužudėte, brolis. Štai, aš jums atkeršysiu už jo kraują, taip, ir pulsiau jus savo armijomis, nes nebijau tavo grasinimų.

17 Nes štai jūsų tėvai nuskriaudė savo brolius netgi taip, kad pasigrobė jų „teisę į valdžią, kuri teisėtai priklausė jiems.

18 Ir dabar štai jei sudėsite savo ginklus ir leisitės valdomi tų, kuriems teisėtai priklauso valdžia, tada aš nurodysiu, kad mano žmonės sudėtų savo ginklus ir daugiau nebekariautų.

19 Štai jūs iškvėpėte daug grasinimų prieš mane ir mano žmones; bet štai mes nebijome tavo grasinimų.

20 Nepaisant to, aš mielai sutiksiu apsikeisti belaisviais pagal tavo prašymą, idant

7b Al 47:18, 22–24.
RR Žmogžudystė.
11a Jn 8:42–44.

12a 2 Nef 5:5–8.
16a Al 51:34.
17a 2 Nef 5:1–4;

Mzj 10:12–17.

išsaugočiau maistą savo kariams; ir mes kariausime karą, kuris bus amžinas, – arba iki nefitų paklusdinimo mūsų valdžiai, arba iki amžino jų sunaikinimo.

21 O kas dėl to Dievo, kurį, anot jūsų, mes atmetėme, štai mes nepažįstame tokios esybės; nė jūs nepažįstate; bet tuo atveju, jei tokia esybė yra, mes galime sakyti, kad ji sukūrė mus taip pat, kaip ir jus.

22 Ir tuo atveju, jei yra velnias ir pragaras, štai ar tik jis nepasius tavęs ten gyventi su mano broliu, kurį jūs nužudėte, apie kurį jūs užsiminėte, kad jis nuėjo į tokią vietą? Bet štai tai neturi reikšmės.

23 Aš esu Amoronas ir palikuonis „Zoramo, kuriam jūsų tėvai panaudojo spaudimą ir išvedė iš Jeruzalės.

24 Ir štai dabar aš esu drąsus lamanitas; štai šitas karas kariaujamas atkeršyti už jų skriaudas ir išlaikyti bei įgyti jų teises į valdžią; ir aš baigiu savo laišką Moroniu.

55 SKYRIUS

Moronis atsisako keistis belaisviais. Lamanitų sargybiniai suviliojami pasigerti, ir nefitų belaisviai išlaisvinami. Gido miestas paimamas be kraujo praliejimo. Apie 63–62 m. prieš Kristaus gim.

DABAR buvo taip, kad gavęs laišką, Moronis dar labiau įpyko, nes žinojo, kad Amoronas

puikiai žino apie savo „apgavystę; taip, jis žinojo, jog Amoronas supranta, jog priešžastis, dėl kurios jis kovojo prieš Nefio žmones, nėra teisinga.

2 Ir jis tarė: Štai aš nesikeisiu belaisviais su Amoronu, jeigu jis neatsisakys savo kėslo, kaip jau sakiau savo laiške; nes aš neleisiu jam turėti dar daugiau galios negu ta, kurią jau turi.

3 Štai aš žinau vietą, kur lamanitai saugo mano žmones, kuriuos jie paėmė nelaisvėn; ir kadangi Amoronas atsisakė patenkinti mano laišką, štai aš pasielsgiu su juo pagal savo žodžius; taip, aš sieksiu jų mirties, kol jie paprašys taikos.

4 Ir dabar buvo taip, kad, ištaręs šiuos žodžius, Moronis nurodė ieškoti tarp savo vyrų, tikėdamasis tarp jų atrasti vyrą, kuris būtų Lamano palikuonis.

5 Ir buvo taip, kad jie surado vieną, vardu Lamanas; ir jis buvo „vienas iš to karaliaus, kurį nužudė Amalikijas, tarnų.

6 Dabar, Moronis nurodė, kad Lamanas ir nedidelis jo vyrų būrys nueitų pas sargybinius, kurie saugojo nefitus.

7 Dabar, nefitai buvo saugomi Gido mieste; todėl Moronis pasikyrė Lamaną ir nurodė, kad nedidelis vyrų būrys eitų su juo.

8 Ir kada atėjo vakaras, Lamanas nuėjo pas sargybinius, kurie saugojo nefitus, ir štai jie pamatė jį ateinantį ir šaukė jam; bet jis atsakė jiems: Nebijokit; štai, aš – lamanitas. Štai mes pabėgome nuo nefitų, ir jie

miega; ir štai mes pasiėmėme jų vyno ir atsinešėme su savimi.

9 Dabar, kada lamanitai išgirdo šituos žodžius, jie džiaugsmingai jį priėmė; ir sakė jam: Duokite mums gurkštelti savo vyno; džiaugiamės, kad jūs taip pasiėmėte vyno, nes esame pavargę.

10 Bet Lamanas sakė jiems: Pasilaikykime savo vyną, kol eisime kautis prieš nefitus. Bet šie žodžiai tik dar labiau sužadino jiems norą išgerti vyno.

11 Nes jie sakė: Mes pavargę, todėl išgerkime vyno, o vėliau gausime savo vyno davinį, kuris sustiprins mus eiti prieš nefitus.

12 Ir Lamanas jiems tarė: Darykit, kaip norit.

13 Ir buvo taip, kad jie gėrė daug vyno; ir jiems patiko jo skonis, todėl jie gėrė jo dar daugiau; o jis buvo stiprus, kadangi buvo paruoštas stiprumui.

14 Ir buvo taip, kad jie gėrė bei linksminosi, ir netrukus visi jie buvo girti.

15 Ir dabar, pamatę, kad jie visi girti ir giliai įmige, Lamanas ir jo vyrai sugrižo pas Moronį ir papasakojo jam viską, kas atsitiko.

16 Ir dabar, tai buvo pagal Moronio planą. Ir Moronis ap rūpino savo vyrus karo ginklais; ir jis nuėjo prie Gido miesto, kol lamanitai buvo giliai įmige ir girti, ir įmetė belaisviams karo ginklų tiek, kad jie visi buvo apginkluoti.

17 Taip, netgi jų moterims ir visiems jų vaikams, kurie tik galėjo valdyti karo ginklą tuo

metu, kada Moronis apginklavo visus tuos belaisvius; ir visa tai buvo padaryta visiškai tyliai.

18 Bet jeigu jie ir būtų prižadinę lamanitus, štai jie buvo girti, ir nefitai būtų juos nužudę.

19 Bet štai ne to norėjo Moronis; jam nepatiko žmogžudystė arba "kraujo praliejimas, bet jam patiko gelbėti savo žmones nuo sunaikinimo; ir dėl to, kad neužsitrauktų neteisingumo, jis neužpuolė ir nesunaikino lamanitų, jiems esant girtiems.

20 Bet jis pasiekė tai, ko norėjo; nes jis apginklavo tuos nefitų belaisvius, kurie buvo viduj miesto sienų ir davė jiems galią užimti tas dalis, kurios buvo viduj sienų.

21 Ir tada jis nurodė vyrams, kurie buvo su juo, truputėli atitraukti nuo jų ir apsupti lamanitų armijas.

22 Ir štai tai buvo padaryta nakties metu, todėl prabudę ryte lamanitai pamatė, kad iš išorės jie apsupti nefitų ir kad jų belaisviai apginkluoti viduje.

23 Ir taip jie pamatė, kad nefitai turi galią jiems; ir tokiomis aplinkybėmis jie suprato, kad netikslinga kovoti su nefitais; todėl jų vyriausieji vadai pareikalavo jų karo ginklų, ir jie atnešė juos į priekį ir sumetė prieš nefitų kojų, prašydami pasigailėjimo.

24 Dabar štai būtent to ir norėjo Moronis. Jis paėmė juos kaip karo belaisvius, užėmė miestą ir nurodė išlaisvinti visus belaisvius nefitus; ir šie prisijungė

prie Moronio armijos ir buvo didelis pastiprinimas jo armijai.

25 Ir buvo taip, kad jis nurodė lamanitams, kuriuos paėmė nelaisvėn, pradėti „dirbti, stiprinant įtvirtinimus aplink Gido miestą.

26 Ir buvo taip, kad įtvirtinęs Gido miestą pagal savo norus, jis nurodė, kad jo belaisviai būtų nuvesti į Dosnujų miestą; ir jis saugojo tą miestą nepaprastai stipriomis pajėgomis.

27 Ir buvo taip, kad jie, nepaisant visų lamanitų intrigų, išlaikė ir apsaugojo visus savo paimtus belaisvius, ir taip pat išlaikė visas atsiimtas žemes ir susigražintą pranašumą.

28 Ir buvo taip, kad nefitai vėl pradėjo imti viršų ir susigražinti savo teises bei privilegijas.

29 Daug kartų lamanitai bandė apsupti juos naktį, bet per šiuos bandymus jie prarasdavo daug belaisvių.

30 Ir daug kartų bandė pateikti savo vyno nefitams, idant galėtų sunaikinti juos nuodais ar girtumu.

31 Bet štai nefitai nebuvo lėti „prisiminti Viešpatį, savo Dievą, šituo savo suspaudimo laiku. Jų negalima buvo pagauti jų pinklėmis; taip, jie negerdavo jų vyno, nebent pirma davė kam nors iš lamanitų belaisvių.

32 Ir tokiu būdu jie saugojosi, kad jiems nebūtų pateikti jokie nuodai; nes jeigu jų vynas nunuodytų lamanitą, jis taip pat nunuodytų ir nefitą; ir tokiu būdu jie bandė visus jų gėrimus.

33 Ir dabar buvo taip, kad

Moroniui reikėjo ruošti pulti Moriantono miestą; nes štai lamanitai savo darbais buvo taip įtvirtinę Moriantono miestą, kad jis tapo nepaprasta tvirtove.

34 Ir jie nuolat pristatydavo naujų pajėgų į tą miestą, taip pat ir naujų maisto atsargų.

35 Ir taip baigėsi teisėjų valdžios Nefio žmonėms dvidešimt devintieji metai.

56 SKYRIUS

Helamanas siunčia Moroniui laišką, aprašantį karo su lamanitais padėtį. Antipas ir Helamanas pasiekia didelę pergalę prieš lamanitus. Du tūkstančiai jaunujų Helamano sūnų su stebuklinga jėga kovoja, ir nė vienas iš jų nežūva. 1 eilutė – apie 62 m. prieš Kristaus gim; 2–19 eilutės – apie 66 m. prieš Kristaus gim; 20–57 eilutės – apie 65–64 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar buvo taip, kad teisėjų valdžios trisdešimtųjų metų pradžioje pirmo mėnesio antrąją dieną Moronis gavo iš Helamano laišką, aprašantį žmonių reikalus toje šalies vietoje.

2 Ir štai tie jo parašyti žodžiai, sakantys: Mano švelniai mylimas broli Moroni, kaip Viešpatyje, taip ir mūsų kariavimo suspaudimuose; štai, mano mylimas broli, aš noriu šį tą papasakoti tau apie mūsų kariavimą šitoje šalies dalyje.

3 Štai „du tūkstančiai sūnų tų žmonių, kuriuos Amonas atvedė iš Nefio žemės, – dabar, jūs

žinote, kad jie buvo palikuonys Lamano, kuris buvo vyriausias mūsų tėvo Lehio sūnus;

4 dabar, man nereikia tau pasakoti apie jų tradicijas arba jų netikėjimą, nes tu visa tai žinai, –

5 todėl man pakanka pasakyti tau, jog du tūkstančiai šitų jaunuolių pasiėmė savo karo ginklus ir panoro, kad aš būčiau jų vadas; ir mes išėjome ginti savo šalies.

6 Ir dabar, tu taip pat žinai apie jų tėvų sudarytą „sandorą, kad jie nesiims karo ginklų prieš savo brolius, idant pralietų kraują.

7 Bet dvidešimt šeštaisiais metais, kada jie pamatė mūsų suspaudimus ir mūsų vargus dėl jų, jie jau buvo „besulaužą tą sandorą, kurią buvo sudarę, ir besiimą savo karo ginklų mums apginti.

8 Bet aš jiems neleidau sulaužyti šitos jų sudarytos sandoros, galvodamas, kad Dievas sustiprins mus tiek, kad mūsų kančios nebus didesnės dėl to, kad jie laikosi duotos priesaikos.

9 Bet štai čia yra vienas dalykas, kuriuo galime didžiai džiaugtis. Nes štai dvidešimt šeštaisiais metais aš, Helamanas, šitų dviejų tūkstančių jaunuolių priešaky žygiavau į Judėjos miestą pagelbėti Antipui, kurį tu paskyrei tos žemės dalies žmonių vadu.

10 Ir aš prijungiau du tūkstančius savo sūnų (nes jie verti vadintis sūnumis) prie Antipo armijos, ir šituo pastiprinimu Antipas nepaprastai džiaugėsi;

nes štai lamanitai išretino jo armiją, nes jų pajėgos nukovė daugybę mūsų vyrų, dėl ko mums tenka gedėti.

11 Tačiau mes galime pasiguosti tuo, kad jie žuvo už savo šalies ir už savo Dievo reikalą, taip, ir jie „laimingi.

12 Ir lamanitai taip pat pasilaukė daug belaisvių, kurie visi yra vyriausieji vadai, nes nieko kito jie nepalikdavo gyvo. Ir mes numanome, kad dabar, šiuo metu, jie yra Nefio žemėje; taip yra, jeigu jie nenužudyti.

13 Ir dabar, štai tie miestai, kuriuos lamanitai užėmė, praliedami tiekos mūsų narsių vyrų kraują:

14 Mančio žemė, arba Mančio miestas, ir Ziezromo miestas, ir Kumenio miestas, ir Antiparo miestas.

15 Ir šiuos miestus jie valdė, kai aš atvykau į Judėjos miestą; ir aš radau Antipą bei jo vyrus visomis savo išgalėmis plušančius, kad įtvirtintų miestą.

16 Taip, ir jie buvo išvarginti tiek kūnu, tiek ir dvasia, nes narsiai kovėsi dieną ir plušėjo naktį, kad išlaikytų savo miestus; ir tuo būdu jie kentė įvairiausius didžiulius suspaudimus.

17 Ir dabar jie buvo pasiryžę šitoje vietoje nugalėti arba žūti; todėl tu gali gerai įsivaizduoti, kad šitos nedidelės pajėgos, kurias aš atsivedžiau, taip, šitie mano sūnūs, suteikė jiems didelių vilčių ir daug džiaugsmo.

18 Ir dabar, kada lamanitai pamatė, jog Antipas gavo pa-

stiprinimą savo armijai, Amorono nurodymai privertė juos neiti kautis prieš Judėjos miestą, kitaip sakant, prieš mus.

19 Ir tai Viešpats buvo mums toks palankus; nes jeigu jie būtų puolę mus, kai buvome tokie silpni, jie galbūt būtų sunaikinę mūsų mažą armiją; bet taip mes buvome apsaugoti.

20 Amoronas jiems buvo įsakęs išlaikyti tuos miestus, kuriuos jie buvo paėmę. Ir taip pasibaigė dvidešimt šeštieji metai. O dvidešimt septintųjų metų pradžioje mes paruošėme savo miestą ir patys pasiruošėme gynybai.

21 Dabar mes norėjome, kad lamanitai pultų mus; nes nenorėjome jų pulti jų tvirtovėse.

22 Ir buvo taip, jog mes aplinkui laikėme žvalgus, kad stebėtų lamanitų judėjimą, idant jie negalėtų prasmukti pro mus nei naktį, nei dieną, kad užpultų kitus mūsų miestus, kurie buvo šiaurėje.

23 Nes mes žinojome, kad tuose miestuose jie buvo nepakankamai stiprūs pasitikti juos; todėl mes norėjome, jei jie eitų pro mus, užpulti juos iš jų užnugario ir taip priversti juos kautis savo užnugaryje tuo pat metu, kai jie būtų pasitiktį iš priekio. Manėme, kad galėtume pergalėti juos; bet štai mes nusivylėme dėl šito savo noro.

24 Jie nedrįso eiti pro mus nei su visa savo armija, nei su dalimi, bijodami, kad bus nepakankamai stiprūs ir kris.

25 Nei nedrįso jie žygiuoti prieš Zarahemlos miestą; nei

nedrįso persikelti per Sidono ištakas į Nefiho miestą.

26 Ir taip su savo pajėgomis jie buvo pasiryžę išlaikyti tuos miestus, kuriuos buvo užėmę.

27 Ir dabar, buvo taip, kad šių metų antrą mėnesį mums buvo pristatyta daug atsargų nuo tų manųjų dviejų tūkstančių sūnų tėvų.

28 Taip pat mums buvo atsiųsta ir du tūkstančiai vyrų iš Zarahemlos žemės. Ir tokiu būdu mes buvome pasiruošę su dešimčia tūkstančių vyrų ir atsargomis jiems, taip pat jų žmonoms bei vaikams.

29 Ir lamanitai, matydami, kad mūsų pajėgos kasdien didėja, ir atvyksta atsargos mūsų išlaikymui, pradėjo baimintis ir pradėjo puldinėti, kad daugiau, jei tai būtų įmanoma, nebeleistų mums gauti atsargų ir pastiprinimo.

30 Dabar, kada pamatėme, jog lamanitai pradeda taip nerimauti, mums kilo noras panaudoti prieš juos gudrybę; todėl Antipas paliepė, kad aš su savo mažaisiais sūnumis žygiuočiau į kaimyninį miestą, tarsi gabentume atsargas į kaimyninį miestą.

31 Ir mes turėjome žygiuoti netoli Antiparo miesto, lyg eitume į miestą už jo, pakraštyje prie jūros pakrantės.

32 Ir buvo taip, kad mes lyg su savo atsargomis išžygiavome į tą miestą.

33 Ir buvo taip, kad Antipas išžygiavo su savo armijos dalimi, likusius palikdamas laikyti miestą. Bet jis neišžygiavo, kol aš su savo mažąja armija neišė-

jau ir neatėjau prie Antiparo miesto.

34 Ir dabar, Antiparo mieste buvo išdėstyta stipriausia lamanitų armija; taip, pati gausiausia.

35 Ir kada jų žvalgai jiems pranešė, jie išėjo su savo armija ir žygiavo prieš mus.

36 Ir buvo taip, kad mes bėgome nuo jų į šiaurę. Ir tokiu būdu nuviliojome pačią stipriausią lamanitų armiją;

37 taip, netgi gana didelį atstumą, tokį, jog pamatę visomis išgalėmis juos besivejančią Antipo armiją, jie nepasuko nei dešinėn, nei kairėn, bet tęsė savo žygį tiesia kryptimi paskui mus; ir mes manome, kad jų ketinimas buvo išžudyti mus prieš Antipui pasivejant juos, ir tai dėl to, kad nebūtų apsupti mūsų žmonių.

38 Ir dabar, Antipas, matydamas mūsų pavojų, pagreitino savo armijos žygį. Bet štai atėjo naktis; todėl nei jie mūsų nepavijo, nei Antipas nepavijo jų; todėl mes pasistatėme stovyklą nakčiai.

39 Ir buvo taip, kad prieš išauštant rytui štai lamanitai vijosi mus. Dabar, mes buvome nepakankamai stiprūs kautis su jais; taip, aš neleidau, kad mažieji mano sūnūs papultų į jų rankas; todėl mes tęsėme savo žygį ir nužygiavome į tyrus.

40 Dabar, jie nedrįso pasukti nei dešinėn, nei kairėn, kad nebūtų apsupti; ir aš nesukau nei dešinėn, nei kairėn, kad jie

nepavytų manęs ir mes neatsilaikytume prieš juos, bet būtų me nukauti, o jie pabėgtų; ir taip mes bėgome į tyrus visą dieną, net iki sutemų.

41 Ir buvo taip, kad išaušus rytui, mes vėl pamatėme artėjant lamanitus ir bėgome nuo jų.

42 Bet buvo taip, kad jie, neilgai vijęsi, sustojo; ir tai buvo septinto mėnesio trečios dienos rytą.

43 Ir dabar, ar juos pasivijo Antipas, mes nežinojome, bet aš tariau savo vyrams: Štai mes nežinome, ar jie sustojo tam, kad mes pultume juos, idant galėtų pagauti mus į savo pinkles;

44 todėl, ką pasakysite, mano sūnūs, ar eisite kautis prieš juos?

45 Ir dabar, sakau tau, mano mylimas broli Moroni, jog niekada nesu matęs tokio didelio "narsumo, ne, netgi tarp visų nefitų.

46 Nes kaip aš visuomet juos vadinau savo sūnumis (nes visi jie buvo labai jauni), taip ir jie atsakė man: Tėve, štai mūsų Dievas yra su mumis, ir jis neleis, kad mes kristume; tad eikime; mes nežudytume savo brolių, jeigu jie paliktų mus ramybėje; todėl eikime, kad jie nenugalėtų Antipo armijos.

47 Dabar, jie niekada nebuvo kovoje, tačiau nebijojo mirties; ir jie daugiau galvojo apie savo tėvų "laisvę, negu apie savo gyvybę; taip, savo ^bmotinų jie buvo išmokyti, kad jeigu neabejos, Dievas juos išgelbės.

48 Ir jie persakė man savo

motinų žodžius, sakydami: Mes neabejojame, kad mūsų motinos tai žinojo.

49 Ir buvo taip, kad aš grįžau su savo dviem tūkstančiais prieš tuos lamanitus, kurie vijosi mus. Ir dabar štai Antipo armijos buvo juos pasiviję, ir buvo prasidėjusios baisios kautynės.

50 Antipo armija, išvarginta ilgo žygio per tokį trumpą laiką, buvo bepapuolanti į lamanitų rankas; ir jeigu aš nebūčiau sugrižęs su savo dviem tūkstančiais, jie būtų pasiekę savo tikslą.

51 Nes Antipas ir daugelis jo vadų krito nuo kalavijo dėl jų nuovargio, sukeldo greito žygiavimo, todėl Antipo vyrai, sutrikę dėl savo vadų žuvimo, pradėjo trauktis nuo lamanitų.

52 Ir buvo taip, kad lamanitai įgavo drąsos ir pradėjo juos vyti; taigi lamanitai su dideliu įkarščiu juos vijosi, kada Helamanas su savo dviem tūkstančiais puolė jų užnugarį ir pradėjo juos taip smarkiai žudyti, kad visa lamanitų armija sustojo ir atsigrėžė į Helamaną.

53 Dabar, kada Antipo žmonės pamatė, kad lamanitai nusigrėžė, jie susirinko savo vyrus ir vėl puolė lamanitų užnugarį.

54 Ir dabar buvo taip, kad mes, Nefio žmonės – Antipo žmonės ir aš su savo dviem tūkstančiais, – apsupome lamanitus ir žudėme juos; taip, tiek, kad jie buvo priversti atiduoti savo karo ginklus ir patys pasiduoti kaip karo belaisviai.

55 Ir dabar, kada jie mums pasidavė, štai aš suskaičiavau tuos jaunuolius, kurie kovėsi su manimi, bijodamas, kad daug jų bus žuve.

56 Bet štai mano dideliame džiaugsmui, „nė viena siela iš jų nežuvo; taip, ir jie kovojo lyg su Dievo jėga; taip, niekuomet nebuvo girdėta, kad vyrai kovotų su tokia stebuklinga jėga; ir su tokia didžiule galia jie puolė lamanitus, kad įvarė jiems siaubą; ir dėl to lamanitai pasidavė kaip karo belaisviai.

57 Ir kadangi neturėjome vietos savo belaisviams saugoti, kad apsaugotume juos nuo lamanitų armijų, mes nusiuntėme juos į Zarahemlos žemę, o su jais – dalį tų išlikusių Antipo vyrų; o likusius pasiėmiau aš ir prijungiau juos prie savo jaunųjų „amonininkų, ir mes nužygiavome atgal į Judėjos miestą.

57 SKYRIUS

Helamanas aprašo Antiparo užėmimą ir Kumenio pasidavimą bei vėlesnį gynimą. Jo amonininkų jaunuoliai narsiai kaunasi; visi sužeidžiami, bet nė vienas nežūva. Gidas praneša apie lamanitų belaisvių žudymą ir pabėgimą. Apie 63 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, buvo taip, jog aš gavau karaliaus Amorono laišką, sakantį, kad jei aš atiduosiu tuos karo belaisvius, kuriuos mes

paėmėme, tai jis mums atiduos Antiparo miestą.

2 Bet aš pasiunčiau karaliui laišką, jog mes esame tikri, kad mums pakanka pajėgų paimti Antiparo miestą savo jėga; ir kad atiduodami belaisvius už tą miestą, mes pasielgtume neišmintingai, ir kad mes atiduosime savo belaisvius tik mainais.

3 Ir Amoronas atmetė mano laišką, nes nenorėjo keistis belaisviais; todėl mes pradėjome ruošti žygiui prieš Antiparo miestą.

4 Bet Antiparo žmonės paliko tą miestą ir pabėgo į kitus savo miestus, kuriuos buvo užėmę, idant sutvirtintų juos; ir taip Antiparo miestas papuolė į mūsų rankas.

5 Ir taip pasibaigė teisėjų valdžios dvidešimt aštuntieji metai.

6 Ir buvo taip, kad dvidešimt devintųjų metų pradžioje mes gavome atsargų siuntą ir taip pat papildymą mūsų armijai iš Zarahemlos žemės ir iš aplinkinių žemių, siekiantį šešis tūkstančius vyrų, neskaitant šešiasdešimties amonininkų „sūnų, kurie atėjo prisijungti prie savo brolių, mano mažojo dviejų tūkstančių būrio. Ir dabar štai mes buvome stiprūs, taip, ir turėjome daugybę atsargų, pristatytų mums.

7 Ir buvo taip, kad mes norėjome kautis su armija, pastatyta ginti Kumenio miestą.

8 Ir dabar štai aš tau parodysiu, kad netrukus mes įvykdėme savo norą; taip, savo stipriomis

pajėgomis, arba savo stiprių pajėgų dalimi, mes naktį apsupome Kumenio miestą, šiek tiek anksčiau, negu jie turėjo gauti atsargų siuntą.

9 Ir buvo taip, kad daug naktų mes stovyklavome aplink miestą; bet miegojome ant savo kalavijų ir laikėme sargybinius, kad lamanitai negalėtų užpulti mūsų naktį ir išžudyti, ką padaryti jie bandė daug kartų; bet kiek kartų jie tai bandė, tiek kartų buvo praliejamas jų kraujas.

10 Po kurio laiko atvyko jų atsargos, ir jie buvo bejeina į miestą naktį. O mes užuot buvę lamanitai, buvome nefitai; todėl suėmėme juos ir jų atsargas.

11 Ir nepaisant to, kad lamanitai tokiu būdu buvo atkirsti nuo paramos, jie vis dar buvo pasiryžę išlaikyti miestą; todėl iškilo būtinybė paimti atsargas ir nusiųsti jas į Judėją, o savo belaisvius – į Zarahemlos žemę.

12 Ir buvo taip, kad praėjo visai nedaug dienų, kol lamanitai prarado visas viltis sulaukti pagalbos; todėl jie atidavė miestą į mūsų rankas; ir tokiu būdu mes įvykdėme savo planus atgauti Kumenio miestą.

13 Bet buvo taip, kad mūsų belaisvių buvo tiek daug, kad, nežiūrint mūsų gausumo, mes buvome priversti arba jiems saugoti panaudoti visas savo pajėgas, arba atiduoti juos mirčiai.

14 Nes štai, jie verždavosi dideliais būriais, kaudamiesi akmenimis ir pagaliais, ir viskuo, kas

pakliūdavo jiems po ranka, tad mes nužudėme jų daugiau kaip du tūkstančius po to, kai jie pasidavė kaip karo belaisviai.

15 Todėl mums iškilo būtinybė arba padaryti jiems galą, arba su kalaviju rankoje nulydėti juos į Zarahemlos žemę; o ir mūsų atsargų, net įskaitant tas, kurias perėmėme iš lamanitų, jau buvo ne daugiau, negu reikėjo mūsų pačių žmonėms.

16 Ir dabar, šitomis kritiškomis aplinkybėmis pasidarė labai svarbu nuspręsti dėl šitų karo belaisvių; vis dėlto mes nusprendėme nusiųsti juos į Zarahemlos žemę; todėl atrinkome dalį mūsų vyrų ir įpareigojome juos prižiūrėti mūsų belaisvius kelyje į Zarahemlos žemę.

17 Bet buvo taip, kad rytojaus dieną jie sugrižo. Ir dabar štai mes jų nesiteiravome apie belaisvius; nes štai lamanitai puolė mus, ir jie sugrižo pačiu laiku, kad išgelbėtų mus iš jų rankų. Nes štai Amoronas jų pastiprinimui atsiuntė naują atsargų siuntą ir gausią vyrų armiją.

18 Ir buvo taip, kad tie vyrai, kuriuos mes išsiuntėme su belaisviais, atvyko pačiu laiku, kad sulaikytų juos, kai jie buvo bepradedą pergalėti mus.

19 Bet štai mano mažasis dviejų tūkstančių šešiasdešimties būrys kovėsi atkakliausiai; taip, jie buvo tvirti prieš lamanitus ir įvykdėdavo mirtį kiekvienam, kuris jiems priešinosi.

20 Ir kai likusi mūsų armija buvo bepradedanti trauktis nuo

lamanitų, štai šie du tūkstančiai šešiasdešimt buvo tvirti ir nedvejojantys.

21 Taip, ir jie buvo paklusnūs ir stengėsi tiksliai įvykdyti kiekvieną įsakymo žodį; taip, būtent pagal jų tikėjimą jiems ir įvyko; ir aš prisiminiau žodžius, kurių, anot jų, juos mokė jų „motinos.

22 Ir dabar štai būtent šitiems mano sūnums ir šitiems vyrams, kurie buvo atrinkti lydėti belaisvius, mes skolingi šią didelę pergalę; nes tai jie sumušė lamanitus; todėl šie buvo nuvyti atgal į Mančio miestą.

23 O mes išlaikėme Kumenio miestą ir ne visi buvome nukauti kalaviju; tačiau patyrėme didelių nuostolių.

24 Ir buvo taip, kad po to, kai lamanitai pabėgo, aš nedelsdamas daviau nurodymus iš žuvusiųjų tarpo surinkti visus mano sužeistus vyrus ir pasirūpinau, kad jų žaizdos būtų sutvarstytos.

25 Ir buvo taip, kad du šimtai iš mano dviejų tūkstančių šešiasdešimties buvo be sąmonės dėl nukraujavimo; tačiau, sulig Dievo gerumu, ir didžiai mūsų nuostabai bei visos mūsų armijos džiaugsmui, „nė viena siela iš jų nežuvo; taip, ir nebuvo tarp jų nė vienos sielos, kuri nebūtų gavusi daug žaizdų.

26 Ir dabar, jų išsaugojimas kėlė nuostabą visai mūsų armijai, taip, kad jie liko gyvi, kai tuo tarpu žuvo tūkstantis mūsų brolių. Ir mes tai teisėtai priskiriame stebuklingai Dievo

“galiai dėl jų nepaprasto ^btikėjimo tuo, ko jie buvo mokomi tikėti: kad yra teisingas Dievas, ir kas tik neabejoja – bus išsaugotas jo nuostabia galia.

27 Dabar, štai toks buvo tikėjimas tų, apie kuriuos aš kalbėjau; jie yra jauni, ir jų protai tvirti, ir jie nuolat pasikliauna savo Dievu.

28 Ir dabar buvo taip, kad po to, kai mes taip pasirūpinome savo sužeistaisiais ir palaidojome savo bei lamanitų žuvusiųs, kurių buvo daug, štai mes pasiteiravome Gidą apie tuos belaisvius, kuriuos jie lydėjo į Zarahemlos žemę.

29 Dabar, Gidas buvo vyriausiasis vadas to būrio, kuris buvo paskirtas lydėti juos iki tos žemės.

30 Ir dabar, štai žodžiai, kuriuos Gidas pasakė man: Štai mes iškeliavome į Zarahemlos žemę su savo belaisviais. Ir buvo taip, kad mes sutikome mūsų armijų žvalgus, kurie buvo išsiųsti stebėti lamanitų stovyklą.

31 Ir jie šaukė mums, sakydami: Štai lamanitų armijos žygiuoja Kumenio miesto link; ir štai jie užpuls juos, taip, ir sunaikins mūsų žmones.

32 Ir buvo taip, kad mūsų belaisviai išgirdo jų šauksmus, kas jiems suteikė drąsos; ir jie sukilo maištu prieš mus.

33 Ir buvo taip, kad dėl jų maišto mes pakėlėme savo kalavijus prieš juos. Ir buvo taip, kad jie būriu bėgo ant mūsų kalavijų, dėl ko dauguma jų žuvo; o li-

kusieji prasiveržė ir pabėgo nuo mūsų.

34 Ir štai kada jie pabėgo ir mes nebegalėjome jų pavyti, mes skubiai nužygiavome Kumenio miesto link; ir štai mes atvykome laiku, kad galėtume padėti savo broliams išsaugoti miestą.

35 Ir štai mes vėl išvaduoti iš savo priešų rankų. Ir palaimintas mūsų Dievo vardas; nes štai tai jis išvadavo mus; taip, tai jis padarė šitą didelį dalyką dėl mūsų.

36 Dabar buvo taip, kad aš, Helamanas, išgirdęs šituos žodžius iš Gido, prisipildžiau didžiulio džiaugsmo dėl Dievo gerumo išsaugant mus, kad ne visi žūtume; taip, ir aš tikiu, kad nukautųjų sielos “įėjo į savo Dievo atilsį.

58 SKYRIUS

Helamanas, Gidas ir Teomneris paima Mančio miestą, panaudodami karinę gudrybę. Lamanitai atsitraukia. Amono žmonių sūnūs apsaugomi, kai jie tvirtai stovi, gindami savo laisvę ir tikėjimą. Apie 63–62 m. prieš Kristaus gim.

Ir štai dabar buvo taip, kad kitas mūsų tikslas buvo atgauti Mančio miestą; bet štai mums nebuvo jokios galimybės išvesti juos iš miesto savo mažais būriais. Nes štai jie atminė tai, ką mes iki šiol buvome padarę; todėl mes negalėjome jų “išvilioti iš jų tvirtovių.

2 Ir jie buvo žymiai gausesni

26a RR Galia.

b RR Tikėjimas, tikėti.

36a Al 12:34.

58 1a Al 52:21; 56:30.

negu mūsų armija, tad mes nedrįsime išeiti ir pulti juos jų tvirtovėse.

3 Taip, ir mums iškilo būtinybė panaudoti visus savo vyrus, kad išlaikytume atgautas mūsų nuosavybės žemės dalis; todėl iškilo būtinybė palaukti, idant galėtume gauti daugiau pastiprinimo iš Zarahemlos žemės ir taip pat naują atsargų siuntą.

4 Ir buvo taip, kad dėl to aš pasiunčiau pasiuntinį pas mūsų šalies valdytoją pranešti jam apie mūsų žmonių reikalus. Ir buvo taip, kad mes laukėme atsargų ir pastiprinimo iš Zarahemlos žemės.

5 Bet štai tai mums nedaug tepadėjo; nes lamanitai taip pat diena iš dienos gaudavo didelį pastiprinimą ir taip pat daug atsargų; ir tokios buvo mūsų sąlygos šituo laikotarpiu.

6 Ir lamanitai laikas nuo laiko puldinėjo mus, nusprendę mus sunaikinti gudrybe; tačiau mes negalėjome eiti kautis su jais dėl jų atsitraukimo vietų ir tvirtovių.

7 Ir buvo taip, kad tokiomis sunkiomis sąlygomis mes laukėme daugelį mėnesių, netgi kol buvome bežūstą dėl maisto stokos.

8 Bet buvo taip, kad mes gavome maisto, kurį pas mus atlydėjo dviejų tūkstančių vyrų armija, atėjusi mums į pagalbą; ir tai visa pagalba, kurią gavome savo ir savo šalies gynybai, kad nepapultume į priešų rankas,

taip, kovai su nesuskaičiuojamu priešu.

9 Ir dabar, šitų mūsų keblumų priežasties, kitaip sakant, kodėl jie mums neatsiuntė daugiau pastiprinimo, mes nežinojome; todėl mes nuliūdome ir buvome pilni baimės, kad tik koku nors būdu Dievo teismai neišiktų mūsų šalies, kas baigtųsi mūsų žlugimu ir visišku sunaikinimu.

10 Todėl mes liejome savo sielas maldoje Dievui, kad jis sustiprintų mus ir išvaduotų iš mūsų priešų rankų, taip, ir duotų mums jėgos, kad galėtume išlaikyti savo miestus ir savo žemes, ir savo nuosavybę savo žmonėms išlaikyti.

11 Taip, ir buvo taip, kad Viešpats, mūsų Dievas, aplankė mus užtikrinimais, kad jis mus išvaduos; taip, netgi taip, kad jis kalbėjo ramybę mūsų sieloms ir suteikė mums didį tikėjimą, ir padarė, kad mes iš jo tikėtumės savo išvadavimo.

12 Ir mes atgavome pasitikėjimą savo mažomis pajėgomis, kurias gavome, ir buvome tvirtai pasiryžę nugalėti savo priešus ir "išlaikyti savo žemes ir savo nuosavybę, ir savo žmonas, ir savo vaikus, ir savo ^blaisvės reikalą.

13 Ir taip mes išėjome su visa savo galia prieš lamanitus, kurie buvo Mančio mieste; ir mes pasistatėme palapines iš tyrų, esančių netoli miesto, pusės.

14 Ir buvo taip, kad rytojaus dieną, kada lamanitai pamatė, kad mes esame pakrašty prie

tyrų, kurie buvo netoli miesto, jie išsiuntė savo žvalgus aplinkui mus, kad galėtų nustatyti mūsų armijos dydį ir stiprumą.

15 Ir buvo taip, jog pamatę, sprendami pagal skaičių, kad esame nestiprūs, ir bijodami, kad atkirsime juos nuo jų pastiprinimo, jeigu jie neišeis kautis su mumis ir neišžudys mūsų, ir taip pat galvodami, kad galės lengvai sunaikinti mus savo gausiais pulkais, jie pradėjo ruoštis išeiti kautis su mumis.

16 Ir kada mes pamatėme, kad jie pradėjo ruoštis eiti prieš mus, štai aš įsakiau, kad Gidas su nedideliu žmonių skaičiumi pasislėptų tyruose, ir taip pat, kad Teomneris ir nedidelis vyrų būrys taip pat pasislėptų tyruose.

17 Dabar, Gidas ir jo vyrai buvo dešinėje, o kiti – kairėje; ir kada jie taip pasislėpė, štai aš su likusia savo armija pasilikau toje pačioje vietoje, kur mes buvome pirmą kartą pasistatę palapines, ruošdamiesi tam laikui, kada lamanitai ateis kautis.

18 Ir buvo taip, kad lamanitai atėjo su savo gausia armija prieš mus. Ir kada jie atėjo ir buvo bepuolą mus kalaviju, aš nurodžiau savo vyrams, buvusiems su manimi, trauktis į tyrus.

19 Ir buvo taip, kad lamanitai nusekė paskui mus dideliu greičiu, nes jie nepaprastai norėjo pasivyti mus, idant galėtų mus išžudyti; todėl jie nusekė mus į tyrus; ir mes perėjome tarp Gido ir Teomnerio, tad jie liko nepastebėti lamanitų.

20 Ir buvo taip, kad lamani-

tams praėjus, arba kada armija praėjo, Gidas ir Teomneris pakilo iš savo slaptaviečių ir atkirto lamanitų žvalgus, kad jie nesugrįžtų į miestą.

21 Ir buvo taip, kad atkirte juos, jie nubėgo į miestą ir užpuolė sargybinius, kurie buvo palikti saugoti miestą, tad sunaikino juos ir užėmė miestą.

22 Dabar, tai buvo padaryta, kadangi lamanitai leido visą savo armiją, išskyrus vos keletą sargybinių, nuvilioti į tyrus.

23 Ir buvo taip, kad Gidas ir Teomneris tokiu būdu užėmė jų tvirtovę. Ir buvo taip, kad mes, ilgai keliavę tyrais, pasukome Zarahemlos link.

24 Ir kada lamanitai pamatė, kad žygiuoja link Zarahemlos žemės, jie nepaprastai išsigando, kad tik čia nebūtų paruoštas planas jiems nuvesti į sunaikinimą; todėl jie pradėjo vėl trauktis į tyrus, taip, būtent atgal tuo pačiu keliu, kuriuo buvo atėję.

25 Ir štai atėjo naktis, ir jie pasistatę palapines, nes lamanitų vyriausieji vadai manė, kad nefitai pavargę nuo žygio; ir, manydami, kad vijo visą jų armiją, jie visai nepagalvojo apie Mančio miestą.

26 Dabar, buvo taip, jog, atėjus nakčiai, aš įsakiau, kad mano vyrai nemiegotų, bet žygiuotų pirmyn kitu keliu Mančio žemės link.

27 Ir šito mūsų žygio nakties metu dėka štai ryte mes tiek aplenkėme lamanitus, kad į Mančio miestą atvykome anksčiau už juos.

28 Ir taip, šitos gudrybės dėka

mes užėmėme Mančio miestą be kraujo praliejimo.

29 Ir buvo taip, jog lamanitų armijos, priartėjusios prie miesto ir pamačiusios, kad mes pasiruošę juos sutikti, taip nepaprastai nustebo ir buvo apimti tokios didelės baimės, jog pabėgo į tyrus.

30 Taip, ir buvo taip, kad lamanitų armijos pasitraukė iš visos šitos žemės srities. Bet štai jie išsivedė su savimi daug moterų ir vaikų.

31 Ir "tie miestai, kuriuos buvo užėmę lamanitai, visi jie šiuo metu yra mūsų valdžioje; ir mūsų tėvai, mūsų moterys ir mūsų vaikai grįžta į savo namus, visi, išskyrus tuos, kuriuos lamanitai paėmė į nelaisvę ir išsivedė.

32 Bet štai mūsų armijos yra per mažos, kad išlaikytų tiek daug miestų ir tokias dideles valdas.

33 Bet štai mes pasitikime savo Dievu, kuris davė mums tokią pergalę šitose žemėse, kad atgavome tuos miestus ir tas žemes, kurios buvo mūsų nuosavybė.

34 Dabar, mes nežinome priežasties, kodėl vyriausybė nesuteikia mums daugiau pastiprinimo; ir tie vyrai, kurie atėjo pas mus, nežino, kodėl negavome didesnio pastiprinimo.

35 Štai mes nežinome, gal jums nesiseka ir jūs atitraukėte pajėgas į tą šalies vietą; jeigu taip, mes nenorime murmėti.

36 O jeigu ne, tai štai mes baiminamės, kad yra kažkoks

"susiskaldymas vyriausybėje, kad jie nesiunčia daugiau vyrų mums į pagalbą; nes mes žinome, kad jų yra daugiau nei tik tie, kuriuos jie atsiuntė.

37 Bet štai, tai nesvarbu – mes tikime, kad Dievas "išvaduos mus, nepaisant mūsų armijų silpnumo, taip, ir išvaduos mus iš mūsų priešų rankų.

38 Štai baigiasi dvidešimt devintieji metai ir mes valdome savo žemes; o lamanitai pabėgo į Nefio žemę.

39 Ir tie Amono žmonių sūnūs, apie kuriuos aš taip palankiai atsiliepiu, yra su manimi Mančio mieste; ir Viešpats sustiprino juos, taip, ir apsaugojo, kad nežūtų nuo kalavijo, tad "nė viena siela nežuvo.

40 Bet štai jie gavo daug žaizdų; nepaisant to, jie tvirtai stovi toje "laisvėje, kuria Dievas juos išlaisvino; ir jie stropūs prisiminti Viešpatį, savo Dievą, diena iš dienos; taip, jie nuolat stengiasi laikytis jo nuostatų, potvarkių ir įsakymų; ir stiprus yra jų tikėjimas pranašystėmis apie tai, kas įvyks.

41 Ir dabar, mano mylimas broli Moroni, tesaugo tave Viešpats, mūsų Dievas, kuris išpirko ir išlaisvino mus, savo akivaizdoje; taip, ir tebūna jis palankus šiems žmonėms, netgi kad jums pasisektų atgauti savo valdžion visa tai, ką lamanitai atėmė iš mūsų, kas buvo skirta mūsų išsilaikymui. Ir dabar štai aš baigiu savo laišką. Aš, Helamanas, Almos sūnus.

59 SKYRIUS

Moronis prašo Pahoraną pastiprinti Helamano pajėgas. Lamanitai paima Nefiho miestą. Moronis pyksta ant vyriausybės. Apie 62 m. prieš Kristaus gim.

DABAR buvo taip, kad trisdešimtaisiais teisėjų valdžios Nefio žmonėms metais, po to, kai Moronis gavo ir perskaitė Helamano „laišką, jis nepaprastai apsidžiaugė tokia gerove, taip, nepaprasta sėkme, kurią patyrė Helamanas, atgaudamas prarastas žemes.

2 Taip, ir jis paskelbė tai visiems savo žmonėms, visoje aplinkinėje žemėje, toje dalyje, kurioje jis buvo, kad jie taip pat galėtų džiaugtis.

3 Ir buvo taip, kad jis nedelsdamas pasiuntė „laišką ^bPahoranui, norėdamas, kad jis pasirūpintų surinkti tiek vyrų Helamanui, arba Helamano armijoms, pastiprinti, kad jis lengvai galėtų išlaikyti tą žemės dalį, kurią jam taip stebuklingai pavyko atgauti.

4 Ir buvo taip, kad išsiuntęs savo laišką į Zarahemlos žemę, Moronis vėl pradėjo ruošti planą, kaip atgauti likusias valdas ir miestus, kuriuos lamanitai buvo iš jų atėmę.

5 Ir buvo taip, kad kol Moronis taip ruošėsi eiti kautis su lamanitais, štai Nefiho žmones, kurie buvo susirinkę iš Moronio miesto ir Lechio miesto, ir Moriantono miesto, užpuolė lamanitai.

6 Taip, būtent tie, kurie buvo

priversti bėgti iš Mančio žemės ir iš aplinkinės žemės, atėjo ir prisijungė prie lamanitų šitoje žemės dalyje.

7 Ir taip tapę nepaprastai gausūs, taip, ir diena iš dienos gaudami pastiprinimą, pagal Amorono įsakymą jie išėjo prieš Nefiho žmones ir pradėjo juos žudyti nepaprastai didžiuliu žudymu.

8 Ir jų armijos buvo tokios gausios, kad likusieji Nefiho žmonės buvo priversti bėgti nuo jų; ir jie netgi atbėgo ir prisijungė prie Moronio armijos.

9 Ir dabar, kadangi Moronis manė, kad į Nefiho miestą turėjo būti pasiūsti vyrai, idant padėtų žmonėms išlaikyti šitą miestą, ir žinodamas, jog lengviau išlaikyti miestą, kad nepapultų į lamanitų rankas, negu jį atkovoti, jis manė, kad jie lengvai išlaikys tą miestą.

10 Todėl visas savo pajėgas jis pasilaikė apsaugoti toms vietoms, kurias jis buvo susigražinęs.

11 Ir dabar, kada Moronis pamatė, kad Nefiho miestas prarastas, jis nepaprastai krintosi ir pradėjo abejoti, ar jie nepapuls į savo brolių rankas dėl žmonių nelabumo.

12 Dabar, taip pat manė ir visi vyresnieji jo vadai. Jie taip pat abejojo ir stebėjosi dėl žmonių nelabumo, ir tai buvo dėl lamanitų pergalės prieš juos.

13 Ir buvo taip, kad Moronis pyko ant vyriausybės dėl jų „abejingumo savo šalies laisvei.

60 SKYRIUS

Moronis išreiškia nepasitenkinimą Pahoranui dėl vyriausybės nesirūpinimo armijomis. Viešpats leidžia teisiesiems žūti. Nefitai privalo panaudoti visą savo galią ir priemones, kad išsivaduočių iš savo priešų. Moronis grasina kovosias su vyriausybe, jei nebus suteikta pagalba jo armijoms. Apie 62 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad jis vėl parašė šalies valdytojui, kuriuo buvo Pahoranas, ir štai tie jo parašyti žodžiai, sakantys: Štai, aš adresuojau savo laišką Pahoranui Zarahemlos mieste, kuris yra „vyriausiasis šalies teisėjas ir valdytojas, taip pat ir visiems tiems, kuriuos ši liaudis išrinko valdyti ir tvarkyti šito karo reikalus.

2 Nes štai aš turiu šį tą pasakyti jiems kaip kaltinimą; nes štai jūs patys žinote, jog buvote paskirti rinkti vyrus ir apginkluoti juos kalavijais ir kardais, ir visokiais įvairių rūšių karo ginklais, ir išsiųsti prieš lamanitus, kokioje dalyje jie beateitų į mūsų šalį.

3 Ir dabar štai sakau jums, kad aš pats ir mano vyrai, taip pat Helamanas ir jo vyrai iškentėme nepaprastai didelius kentėjimus; taip, būtent alkį, troškulį ir nuovargį, ir visokius įvairių rūšių suspaudimus.

4 Bet štai jeigu tai būtų viskas, ką mes iškentėme, mes nemurmėtume ir nesiskųstume.

5 Bet štai didžiulis žudymas vyko tarp mūsų žmonių; taip, tūkstančiai krito nuo kalavijo, nors galėjo būti kitaip, jei būtų mėt suteikę mūsų armijoms pakankamą pastiprinimą ir pagalbą. Taip, didelis buvo jūsų nesirūpinimas mumis.

6 Ir dabar, štai mes norime žinoti šito nepaprastai didelio nesirūpinimo priežastį; taip, mes norime žinoti jūsų nerūpestingumo priežastį.

7 Argi manote, kad galite sėdėti savo sostuose apatiško stingulio būsenoje, kai jūsų priešai plečia mirties darbą aplink jus? Taip, kol jie žudo tūkstančius jūsų brolių;

8 taip, būtent tuos, kurie tikėjosi jūsų apsaugos, taip, suteikė jums įgaliojimus, kad galėtumėte pagelbėti jiems, taip, jūs galėjote pasiųsti armijas jiems, pastiprinti juos ir išgelbėti tūkstančius jų, kad nežūtų nuo kalavijo.

9 Bet štai tai dar ne viskas – jūs sulaikėte savo atsargas nuo jų, tad daugelis kovojo ir nukraujavo savo gyvybes, kadangi labai troško gerovės šitiems žmonėms; taip, ir tai jie padarė „badmiriaudami dėl jūsų nepaprastai didelio nesirūpinimo mumis.

10 Ir dabar, mano mylimi broliai, – nes jūs turite būti mylimi; taip, ir jūs turėjote stropiau paraginti save dėl šitų žmonių gerovės ir laisvės; bet štai jūs taip nesirūpinote jais, kad tūkstančių kraujas kris ant jūsų

galvų kerštui; taip, nes visi jų verksmai ir visi jų kentėjimai žinomi Dievui.

11 Štai ar manote, kad galite sėdėti savo sostuose ir dėl nepaprasto Dievo gerumo galite nieko nedaryti, ir jis išvaduos jus? Štai jeigu jūs taip manėte, tai manėte be reikalo.

12 Ar „manote, kad jeigu tiek daug jūsų brolių žuvo, tai dėl jų nelabumo? Sakau jums: jei taip manėte, jūs taip manėte be reikalo; nes sakau jums, kad daugybė krito nuo kalavijo; ir štai tai yra jūsų pasmerkimui;

13 nes Viešpats leidžia „teisiesiems žūti, kad jo teisingumas ir teismas išiktų nelabuosiui; todėl jūs neturite galvoti, kad teisieji, kadangi nukauti, yra pražuvę; bet štai jie įeina į Viešpaties, savo Dievo, atilsį.

14 Ir dabar štai sakau jums: aš nepaprastai baiminuosi, kad Dievo teismai ištikis šią liaudį dėl jų nepaprasto tingumo, taip, būtent mūsų vyriausybės tingumo ir nepaprastai didelio nesirūpinimo savo broliais, taip, tais, kurie buvo nukauti.

15 Nes jeigu ne tas „nelabumas, kuris pirmiausia prasidėjo nuo mūsų galvos, mes būtume galėję atremti savo priešus, tad jie nebūtų įgiję jokios galios mums.

16 Taip, jeigu ne „karas, kuris kilo tarp mūsų pačių; taip, jeigu ne šitie ^bkaralininkai, kurie sukėlė tokį didelį kraujo praliejimą tarp mūsų pačių; taip, jeigu tuo metu, kai kovojome tarp savęs,

būtume suvieniję savo jėgas, kaip darydavome iki šiol; taip, jeigu karalininkai nebūtų troškę pergalėti ir valdyti mus; jeigu jie būtų buvę ištikimi mūsų laisvės reikalui bei vieningi su mumis ir būtų eję prieš mūsų priešus, užuot pakėlę savo kalavijus prieš mus, kas sukėlė tokį didelį kraujo praliejimą tarp mūsų pačių; taip, jeigu būtume išėję prieš juos Viešpaties stiprybėje, mes būtume išvaikę savo priešus, nes tai būtų padaryta pagal jo žodžio išsipildymą.

17 Bet štai dabar lamanitai puola mus, užimdami mūsų žemes, ir žudo mūsų žmones kalaviju, taip, mūsų moteris ir mūsų vaikus, ir vedasi juos nelaisvėn, versdami kentėti visokius suspaudimus, ir tai dėl didžio nelabumo tų, kurie siekia galios ir valdžios, taip, būtent karalininkų.

18 Bet kodėl turėčiau daug kalbėti apie tai? Nes mes nežinome, ar tik jūs patys nesiekiate valdžios. Mes nežinome, ar tik jūs patys nesate mūsų šalies išdavikai.

19 Ar tai dėl to, kad esate mūsų šalies širdyje ir apsupti apsauga, jūs nesirūpinote mumis, nepasirūpinate, kad mums būtų siunčiamas maistas ir vyrai mūsų armijoms pastiprinti?

20 Argi užmiršote Viešpaties, savo Dievo, įsakymus? Taip, ar užmiršote mūsų tėvų vergiją? Ar užmiršote, kiek kartų buvome išlaisvinti iš savo priešų rankų?

21 Ar manote, kad Viešpats vis dar vaduos mus, kai tuo tarpu mes sėdime savo sostuose ir nesinaudojame priemonėmis, kurias Viešpats parūpino mums?

22 Taip, ar jūs sėdėsite dyki, apsupti tūkstančių, taip, ir dešimčių tūkstančių tokių pat dykinėtojų, kai tuo tarpu tūkstančiai visuose šalies pakraščiuose krinta nuo kalavijo, taip, sužeisti ir plūstantys krauju?

23 Ar manote, kad Dievas žiūrės į jus, kaip į nekaltus, tuo tarpu, kai jūs ramiai sau sėdite ir stebite visa tai? Štai sakau jums: ne. Dabar aš norėčiau, kad prisimintumėt, jog Dievas yra pasakęs, kad pirma bus išvalytas indo „vidus, o tada taip pat bus nuvalyta ir indo išorė.

24 Ir dabar, jeigu jūs neatgailausite dėl to, ką padarėte, nesikelsite ir nesidarbuosite bei nesiūsite mums, taip pat ir Helamanui, maisto ir vyrų, kad galėtume paremti tas mūsų šalies dalis, kurias jis yra atgavęs, ir kad taip pat galėtume atgauti likusias savo valdas šiose dalyse, štai bus tikslinga nebekovoti su lamanitais, kol pirmiausia nebūsime išvalę savo indo vidaus, taip, būtent mūsų vyriausybės aukštosios galvos.

25 Ir jeigu jūs nepatenkinsite mano laiško, neišeisite ir neparodysite man tikros laisvės „dvasios, ir nesistengsite stiprinti bei tvirtinti mūsų armijų, ir nesuteiksite joms maisto jų išlaikymui, štai aš paliksiu dalį savo laisvės šalininkų laikyti

šitą mūsų šalies dalį ir suteiksiu jiems Dievo jėgą ir palaiminimus, idant jokia kita galia negalėtų veikti prieš juos, –

26 ir tai dėl jų nepaprasto tikėjimo ir kantrumo suspaudimuose, –

27 ir aš ateisiu pas jus, ir jeigu tarp jūsų bus bent vienas, troškantis laisvės, taip, jeigu ten bus likusi bent kibirkštėlė laisvės, štai aš sukelsiu sukilimą tarp jūsų, kol tie, kas trokšta užgrobti galią ir valdžią, bus išnaikinti.

28 Taip, štai aš nebijau nei jūsų galios, nei jūsų valdžios, bet mano „Dievas yra tas, kurio aš bijau; ir tai pagal jo įsakymus aš imuosi kalavijo ginti savo šalies reikalą, ir tai dėl jūsų nedorybės mes patyrėme tokių didelių nuostolių.

29 Štai atėjo laikas, taip, dabar yra tas laikas, kada, jeigu neparaginsite savęs ginti savo šalies ir savo mažųjų, teisingumo „kalavijas pakibo virš jūsų; taip, ir jis kris ant jūsų ir aplankys jus, netgi kad visiškai jus sunaikintų.

30 Štai aš laikiu pagalbos iš jūsų; ir jeigu jūs nesuteiksite mums paramos, štai aš ateisiu pas jus, būtent į Zarahemlos žemę, ir taip smogsiu jums kalaviju, kad jūs daugiau nebeturėsite galios trukdyti šitos liaudies pažangą, turint omenyje mūsų laisvės reikalą.

31 Nes štai Viešpats neleis, kad gyventumėt ir augtumėt savo nedorybėmis teisiems jo žmonėms sunaikinti.

23a Mt 23:25–26.

25a Al 51:6; 61:15.

28a ApD 5:26–29.

29a Hel 13:5; 3 Nef 2:19.

32 Štai ar manote, kad Viešpats pasigailės jūsų ir išeis teismu prieš lamanitus, nors tai jų tėvų tradicijos sukėlė jų neapykantą, taip, ir ją padvigubino tie, kurie atskilo nuo mūsų, kai tuo tarpu jūsų nedorybė – dėl jūsų meilės šlovei ir tušties pasaulio dalykams?

33 Jūs žinote, kad nusižengiate Dievo įstatymams, ir žinote, kad trypiate juos po savo kojomis. Štai Viešpats sako man: Jeigu tie, kuriuos jūs paskyrėte savo valdytojais, neatgailaus dėl savo nuodėmių ir nedorybių, jūs eisite kautis su jais.

34 Ir dabar štai, aš, Moronis, savo sudarytos sandoros esu įpareigotas laikytis savo Dievo įsakymų; todėl norėčiau, kad laikytumėtės Dievo žodžio ir greitai pasiūstumėte man ir taip pat Helamanui atsargų bei vyrų.

35 Ir štai jei jūs to nepadarysite, aš skubiai ateisiu pas jus; nes štai, Dievas neleis, kad mes pražūtume iš bado; todėl jis duos mums jūsų maisto, jei reikės – net kalavijų. Dabar, žiūrėkite, kad įvykdytumėte Dievo žodį.

36 Štai, aš – Moronis, jūsų vyriausiasis karo vadas. Aš nesiekiu valdžios, bet siekiu nuversti ją. Aš nesiekiu pasaulio garbės, bet savo Dievo šlovės ir savo šalies laisvės bei gerovės. Ir taip aš baigiu savo laišką.

61 SKYRIUS

Pahoranas pasakoja Moroniui apie

sukilimą ir maištą prieš vyriausybę. Karalininkai užgrobia Zarahemlą ir sudaro sąjungą su lamanitais. Pahoranas prašo karinės pagalbos prieš maištininkus. Apie 62 m. prieš Kristaus gim.

ŠTAI dabar buvo taip, kad netrukus po to, kai Moronis išsiuntė laišką vyriausiajam valdytojui, jis gavo laišką iš "Pahorano, vyriausiojo valdytojo. Ir štai tie žodžiai, kuriuos jis gavo:

2 Aš, Pahoranas, šitos šalies vyriausiasis valdytojas, siunčiu šituos žodžius Moroniui, vyriausiajam armijos vadui. Štai, aš sakau tau, Moroni, kad aš nesidžiaugiu jūsų didžiais "suspaudimais, taip, tai liūdina mano sielą.

3 Bet štai yra tokių, kurie džiaugiasi tavo suspaudimais, taip, tiek, kad jie net sukilo maištu prieš mane ir taip pat prieš tuos iš mano žmonių, kurie yra "laisvės šalininkai; taip, ir sukilusiųjų yra labai daug.

4 Ir tai tie, kurie kėsinosi atimti iš manęs teismo krasę, yra šios didžiulės nedorybės priežastis; nes jie naudojo daugybę pataikūniškų žodžių ir nuklaidino daugelio žmonių širdis, kas atneš mums daug skaudžių suspaudimų; jie sulaukė mūsų atsargas ir prigąsdino mūsų laisvės šalininkus, tad šie neatėjo pas jus.

5 Ir štai jie išvijo mane, ir aš pabėgau į Gideoną žemę su tiek vyrų, kiek tik galėjau surinkti.

6 Ir štai po visą šitą šalies dalį

aš išsiuntinėjau skelbimą; ir štai jie kasdien traukia pas mus ginkluotis, kad gintų savo šalį bei „laisvę ir atkeršytą už mūsų skriaudas.

7 Ir jie susirinko pas mus, taigi sukilusieji maištu prieš mus sutiko pasipriešinimą, taip, tokį, kad jie bijo mūsų ir nedrįsta išeiti prieš mus kautis.

8 Jie užėmė Zarahemlos žemę, tai yra miestą; jie išsirinko sau karalių, ir jis parašė lamanitų karaliui ir taip sudarė sąjungą su juo; o toje sąjungoje jis apsiėmė išlaikyti Zarahemlos miestą, kas, jo manymu, įgalins lamanitus nukariauti likusią žemę ir jis bus padarytas šitos liaudies karalium, kada jie bus nugalėti lamanitų.

9 Ir dabar, savo laiške tu smerkei mane, bet tai nesvarbu; aš nepykstu, bet džiaugiuosi tavo širdies kilnumu. Aš, Pahoranas, nesiekiu valdžios, o tik išlaikyti savo teismo krasę, idant galėčiau apsaugoti savo liaudies teises ir laisvę. Mano siela tvirtai stovi toje laisvėje, kuria Dievas mus „išlaisvino.

10 Ir dabar štai mes priešinsimės nelabumui netgi iki kraujo praliejimo. Mes nelietume lamanitų kraujo, jeigu jie būtų pasilikę savo žemėje.

11 Mes nelietume savo brolių kraujo, jeigu jie nebūtų sukilę maištu ir nebūtų ėmęsi kalavijo prieš mus.

12 Mes pasiduoatume į vergijos jungą, jeigu to reikalautų Dievo

teisingumas, arba jeigu jis įsakytų mums tai padaryti.

13 Bet štai jis neįsako mums pajungti savęs savo priešams, bet įsako savo „viltis sudėti į jį, ir jis mus išvaduos.

14 Todėl, mano mylimas broli Moroni, pasipriešinkime blogiui; o blogiui, kuriam negalime pasipriešinti žodžiais, taip, tokiam, kaip maištai ir susiskaldymai, „pasipriešinkime kalavijais, kad išlaikytume laisvę, idant galėtume džiaugtis didžia savo bažnyčios privilegija bei savo Išpirkėjo ir Dievo reikalu.

15 Todėl skubiai ateik pas mane su keletu savo vyrų, o likusius palik Lehiu ir Teankumo žinioje; įgaliok juos vadovauti karui toje žemės dalyje, sulig Dievo „Dvasia, kuri taip pat yra laisvės dvasia, esanti juose.

16 Štai aš pasiunčiau jiems šiek tiek atsargų, kad jie nežūtų, kol jūs ateisite pas mane.

17 Žygiuodamas čionai, rink visas pajėgas, kokias tik gali, ir mes skubiai eisime prieš tuos atskalūnus savo Dievo stiprybėje, sulig tikėjimu, esančiu mummyse.

18 Ir mes paimsime Zarahemlos miestą, kad gautume daugiau maisto ir pasiųstume Lehiui bei Teankumui; taip, mes išeisime prieš juos Viešpaties stiprybėje ir padarysime galą šitai didelei nedorybei.

19 Ir dabar, Moroni, aš džiaugiuosi gavęs tavo laišką, nes šiek tiek nerimavau dėl to, ką mums

6a RR Laisvas, laisvė.
9a Jn 8:31–36; DS 88:86.
13a RR Tikėjimas, tikėti;

Pasitikėjimas,
pasitikėti.
14a Al 43:47.

15a 2 Kor 3:17.
RR Šventoji Dvasia.

daryti, – ar būtų teisinga mums eiti prieš savo brolius.

20 Bet tu pasakei, kad jeigu jie neatgailaus, Viešpats tau įsakė eiti prieš juos.

21 Žiūrėk, kad „pastiprintum Lehį ir Teankumą Viešpatyje; pasakyk jiems, kad nebijotų, nes Dievas išvaduos juos, taip, ir tuos, kurie tvirtai stovi toje laisvėje, kuria Dievas juos išlaisvino. Ir dabar aš baigiu laišką savo mylimam broliui Moroniui.

62 SKYRIUS

Moronis žygiuoja į Gideono žemę padėti Pahoranui. Karalininkai, kurie atsisako ginti savo šalį, atiduodami mirčiai. Pahoranas ir Moronis atsiima Nefihą. Daugelis lamanitų prisijungia prie Amono žmonių. Teankumas nužudo Amoroną ir pats taip pat nužudomas. Lamanitai išvaromi iš šalies, ir įtvirtinama taika. Helamanas grįžta tarnystėn ir stiprina bažnyčią. Apie 62–57 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, jog kada Moronis gavo šitą laišką, jo širdis įsidrąsino ir prisipildė nepaprastai didelio džiaugsmo dėl Pahorano ištikimybės, kad šis nėra savo šalies laisvės ir reikalo „išdavikas.

2 Bet jis taip pat nepaprastai krintosi dėl nedorybės tų, kurie išvijo Pahoraną iš teismo krasės, taip, apskritai dėl tų, kurie sukilo prieš savo šalį ir savo Dievą.

3 Ir buvo taip, kad Moronis pasiėmė nedidelį vyrų būrį, kaip norėjo Pahoranas, paskyrė Lehį ir Teankumą vadovauti likusiai savo armijai ir nužygiavo Gideono žemės link.

4 Ir kiekvienoje vietovėje, į kurią išengdavo, jis iškeldavo „laisvės^b vėliavą ir rinko visas pajėgas, kokias tik galėjo, per visą savo žygi Gideono žemės link.

5 Ir buvo taip, kad tūkstančiai rinkosi prie jo vėliavos ir ėmėsi kalavijų savo laisvei ginti, kad nepatektų į vergiją.

6 Ir taip, surinkęs visus vyrus, kuriuos tik galėjo per visą savo žygi, Moronis atėjo į Gideono žemę; ir kai jis suvienijo savo jėgas su Pahorano, jie tapo nepaprastai stiprūs, stipresni netgi už tų atskalūnų „karaliaus Pakuso vyrus, kurie išvijo^b laisvės šalininkus iš Zarahemlos žemės ir užėmė tą žemę.

7 Ir buvo taip, kad Moronis ir Pahoranas su savo armijomis nuėjo į Zarahemlos žemę, išėjo prieš tą miestą, susitiko su Pakuso vyrais ir susikovė.

8 Ir štai Pakusas buvo nužudytas, jo vyrai paimti nelaisvėn, o Pahoranas buvo atstatytas į savo teismo krasę.

9 Ir Pakuso vyrai buvo teisiami pagal įstatymą, taip pat ir tie karalininkai, kurie buvo suimti ir įmesti į kalėjimą; ir jie buvo „nubausti pagal įstatymą; taip, tie Pakuso vyrai ir tie karalininkai, kurie tik atsisakė imtis

21a Zch 10:12.

62 1a Al 60:18.

4a RR Laisvas, laisvė.

b Al 46:12–13, 36.

RR Vėliava.

6a Al 61:4–8.

b Al 51:5–7.

9a RR Aukščiausioji
bausmė.

ginklų savo šaliai ginti, bet norėjo kovoti prieš ją, buvo atiduoti mirčiai.

10 Taigi iškilo būtinybė griežtai laikytis šito įstatymo dėl savo šalies saugumo; taip, ir ką tik rasdavo atsakius savo laisvės, nedelsiant baudavo pagal įstatymą.

11 Ir taip pasibaigė teisėjų valdžios Nefio žmonėms trisdešimtieji metai; Moronis ir Pahoranas įtvirtino taiką Zarahemlos žemėje, tarp savo pačių žmonių, atidavė mirčiai visus neištikimus laisvės reikalui.

12 Ir buvo taip, kad teisėjų valdžios Nefio žmonėms trisdešimt pirmųjų metų pradžioje Moronis nedelsdamas įsakė pasiųsti Helamanui maisto ir šešių tūkstančių vyrų armiją, kad padėtų jam išsaugoti tą žemės dalį.

13 Ir jis taip pat įsakė, kad šešių tūkstančių vyrų armija su pakankamu maisto kiekiu būtų išsiųsta Lechio ir Teankumo armijoms. Ir tai buvo padaryta, kad šalis būtų įtvirtinta prieš lamanitus.

14 Ir buvo taip, kad Moronis ir Pahoranas, palikę didelį vyrų būrį Zarahemlos žemėje, su dideliu vyrų būriu nužygiavo į Nefiho žemę, pasiryžę nuversti lamanitus tame mieste.

15 Ir buvo taip, kad, žygiuodami tos žemės link, jie suėmė didelį lamanitų vyrų būrį ir daug iš jų nukovė bei paėmė jų atsargas ir jų karo ginklus.

16 Ir buvo taip, kad juos suėmę, jie nurodė jiems sudaryti sandorą, kad šie daugiau nesims karo ginklų prieš nefitus.

17 Ir kada sudarė šitą sandorą, jie buvo išsiųsti gyventi su Amono žmonėmis; ir šitų, kurie išliko nenukauti, buvo apie keturis tūkstančius.

18 Ir buvo taip, kad anuos išsiuntę, jie tęsė savo žygį Nefiho žemės link. Ir buvo taip, kad atėję į Nefiho miestą, jie pasistatė palapines Nefiho lygumose, kurios yra netoli Nefiho miesto.

19 Dabar, Moronis norėjo, kad lamanitai išeitų kautis su jais į lygumas; bet lamanitai, žinodami apie jų nepaprastai didelę narsą ir matydami jų gausumą, nedrįso išeiti prieš juos; todėl tą dieną jie nesusikovė.

20 O kada atėjo naktis, Moronis nuėjo nakties tamsoje ir užsilipo ant sienos viršaus išžvalgyti kurioje miesto dalyje stovyklauja lamanitai su savo armija.

21 Ir buvo taip, kad jie buvo rytinėje dalyje prie įėjimo; ir visi jie miegojo. Ir dabar, Moronis sugrįžo pas savo armiją ir įsakė skubiai paruošti stiprias virves ir kopėčias, kad būtų nuleistos nuo sienos viršaus vidinėje sienos pusėje.

22 Ir buvo taip, kad Moronis nurodė savo vyrams žygiuoti pirmyn ir užlipti ant sienos viršaus, ir nusileisti į tą miesto dalį, taip, būtent vakarinę, kur nebuvo lamanitų su savo armijomis.

23 Ir buvo taip, kad naktį jie visi nusileido į miestą, pasinaudodami stipriomis virvėmis ir kopėčiomis; taigi, kada atėjo rytas, jie visi buvo miesto sienų vidinėje pusėje.

24 Ir dabar, kada lamanitai pabudo ir pamatė, kad Moronio

armijos buvo sienų vidinėje pusėje, jie taip nepaprastai persigando, kad išbėgo lauk per išėjimą.

25 Ir dabar, pamatęs, kad jie bėga nuo jo, Moronis nurodė, kad jo vyrai žygiuotų prieš juos; ir daugelį nukovė, daugelį kitų apsupo ir paėmė į nelaisvę; o likusieji pabėgo į Moronio žemę, kuri buvo pakrašty prie jūros kranto.

26 Tokiu būdu Moronis ir Pahoranas atgavo Nefiho miestą, neprarasdami nė vienos sielos; ir buvo nukauta daug lamanitų.

27 Dabar buvo taip, kad daugelis belaisvių lamanitų norėjo prisijungti prie Amono “žmonių ir tapti laisvais žmonėmis.

28 Ir buvo taip, kad kiekvienam norinčiajam buvo suteikta pagal jo norus.

29 Todėl visi lamanitų belaisviai prisijungė prie Amono žmonių ir pradėjo nepaprastai darbuotis, dirbdami žemę, augindami visokius javus ir įvairių rūšių bandas ir kaimenes; ir taip nefitai buvo išvaduoti nuo didelės naštos; taip, jie buvo išvaduoti nuo visų lamanitų belaisvių.

30 Dabar, buvo taip, kad Moronis, atgavęs Nefiho miestą, paėmė daug belaisvių, kas nepaprastai sumažino lamanitų armijas, ir atgavo daugybę nefitų, kurie buvo paimti į nelaisvę, kas nepaprastai sustiprino Moronio armiją; todėl Moronis išėjo iš Nefiho žemės į Lechio žemę.

31 Ir buvo taip, jog pamatę

Moronį ateinant prieš juos, lamanitai vėl nepaprastai persigando ir pabėgo nuo Moronio armijos.

32 Ir buvo taip, kad Moronis ir jo armija vijosi juos iš miesto į miestą, kol šie buvo sutikti Lechio ir Teankumo; ir lamanitai bėgo nuo Lechio ir Teankumo, netgi į pakraštį prie jūros, kol atėjo į Moronio žemę.

33 Ir visos lamanitų armijos buvo surinktos į vieną vietą Moronio žemėje. Dabar, Amoronas, lamanitų karalius, taip pat buvo su jais.

34 Ir buvo taip, kad Moronis, Lehis ir Teankumas su savo armijomis išdėstė stovyklą lanku Moronio žemės pakraščiuose taip, kad lamanitai buvo apsupti palei tyrų pakraštį pietų pusėje ir palei tyrų pakraštį rytų pusėje.

35 Ir taip jie išdėstė stovyklą nakčiai. Nes štai nefitai, taip pat ir lamanitai buvo nusikamavę nuo šio didžiulio žygio; todėl naktį jie nepriėmė jokio karinio sumanymo, išskyrus Teankumą; nes jis nepaprastai pyko ant Amorono, kadangi laikė Amoroną ir jo brolių Amalikiją šito didelio ir ilgo karo tarp jų ir lamanitų “priežastimi, priežastimi tokio didelio kariavimo ir kraujo praliejimo, taip, ir tokio didelio bado.

36 Ir buvo taip, kad Teankumas įpykęs nuėjo į lamanitų stovyklą ir nusileido per miesto sienas. Ir jis vaikštinėjo su virve iš vienos vietos į kitą, kol surado

karalių; ir jis „metė į jį ietį, kuri pervėrė jį prie širdies. Bet štai karalius prieš numirdamas pažadino savo tarnus, tad jie vijosi Teankumą ir nužudė jį.

37 Dabar buvo taip, kad sužinoję, jog Teankumas nebegyvas, Lehis ir Moronis nepaprastai sielvartavo; nes štai jis buvo vyras, narsiai kovojęs už savo šalį, taip, tikras laisvės draugas; ir jis iškentėjo daugybę nepaprastai nuožmių suspaudimų. Bet štai jis buvo nebegyvas ir nuėjęs visos žemės keliu.

38 Dabar buvo taip, kad Moronis rytojaus dieną išžygiavo ir puolė lamanitus taip, kad žudė juos didžiuliu žudymu; ir išvijo juos iš tos žemės; ir jie bėgo taip, kad jie tuokart daugiau nebesugrįžo prieš nefitus.

39 Ir taip pasibaigė teisėjų valdžios Nefio žmonėms trisdešimt pirmieji metai; ir taip daugelį metų jie kentė karus ir kraujo praliejimą, badą ir suspaudimus.

40 Ir tarp Nefio žmonių buvo žmogžudysčių ir kovų, ir susiskaldymų, ir visokių nedorybių; nepaisant to, dėl „teisiųjų, taip, dėl teisiųjų maldu, jų buvo pasigailėta.

41 Bet štai dėl nepaprastai ilgo karo tarp nefitų ir lamanitų daugelis užkietėjo, dėl nepaprastai ilgo karo; o daugelis suminkštėjo dėl savo „suspaudimų, tad nusižemino prieš Dievą net iki nuolankumo gelmių.

42 Ir buvo taip, kad po to, kai Moronis įtvirtino tas žemės

dalis, kurios buvo labiausiai atviroviški, taip, kad jos tapo pakankamai stiprios, jis sugrįžo į Zarahemlos miestą; taip pat ir Helamanas sugrįžo į savo paveldo vietą; ir dar kartą buvo įtvirtinta taika tarp Nefio žmonių.

43 Ir Moronis atidavė vadovavimą armijoms į savo sūnaus, vardu Moronihas, rankas; o pats pasitraukė į savo namus, idant galėtų likusias savo dienas praleisti ramybėje.

44 O Pahoranas sugrįžo į savo teismo krasę; o Helamanas vėl ėmėsi skelbti žmonėms Dievo žodį; nes dėl tokios daugybės karų ir kovų iškilo būtinybė vėl įvesti tvarką bažnyčioje.

45 Todėl Helamanas ir jo broliai išėjo ir skelbė Dievo žodį su tokia didele galia, kad daugelį žmonių „įtikino dėl jų nelabumo, kas paskatino juos atgailauti dėl savo nuodėmių ir krikštytis į Viešpatį, savo Dievą.

46 Ir buvo taip, kad jie vėl atkūrė Dievo bažnyčią visoje šalyje.

47 Taip, ir įstatymo srityje buvo įvesta tvarka. Ir buvo išrinkti jų „teisėjai ir vyriausieji teisėjai.

48 Ir Nefio žmonės pradėjo vėl „klestėti toje žemėje, ir pradėjo daugintis ir vėl nepaprastai stiprėti toje žemėje. Ir jie pradėjo nepaprastai turtėti.

49 Bet nepaisant savo turtų, savo stiprybės ir savo klestėjimo, jie nesiaukštino dėl savo akių išdidumo; jie nebuvo lėti prisiminti Viešpatį, savo Dievą;

bet nepaprastai nusižemino priešais jį.

50 Taip, jie prisiminė, kokius didžius dalykus Viešpats padarė jiems, kad jis išvadavo juos iš mirties ir iš pančių, ir iš kalėjimų, ir iš visokių suspaudimų, ir išvadavo juos iš jų priešų rankų.

51 Ir jie nuolat meldėsi Viešpačiui, savo Dievui, todėl Viešpats laimino juos pagal savo žodį, tad jie stiprėjo ir klestėjo žemėje.

52 Ir buvo taip, kad visa tai išsipildė. Ir teisėjų valdžios Nefio žmonėms trisdešimt penktaisiais metais Helamanas mirė.

63 SKYRIUS

Šiblonas, o vėliau Helamanas savo žinioje turi šventuosius metraščius. Daugelis nefitų iškeliauja į žemę šiaurėje. Hagotas pastato laivus, kuriuos nuleidžia į vakarinę jūrą. Moronihas mūšyje nugali lamaničius. Apie 56–52 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad teisėjų valdžios Nefio žmonėms trisdešimt šeštųjų metų pradžioje ^aŠiblonas paėmė savo žinion tuos ^bšventus daiktus, kuriuos Helamanui perdavė Alma.

2 Ir jis buvo teisus vyras ir teisiai vaikščiojo priešais Dievą; ir jis nuolat stengėsi daryti gera, laikytis Viešpaties, savo Dievo, įsakymų; taip pat darė ir jo brolis.

3 Ir buvo taip, kad Moronis taip pat numirė. Ir taip baigėsi

teisėjų valdžios trisdešimt šeštieji metai.

4 Ir buvo taip, kad teisėjų valdžios trisdešimt septintaisiais metais didelė žmonių grupė, siekianti net penkis tūkstančius keturis šimtus vyrų, su savo žmonomis ir savo vaikais iš Zarahemlos žemės išvyko į žemę, kuri buvo ^ašiaurėje.

5 Ir buvo taip, kad Hagotas, nepaprastai žingeidus vyras, nuėjo ir Dosniosios žemės pakrastyje, prie Dykynės žemės, pasistatė nepaprastai didelį laivą, ir nuleido jį į vakarinę jūrą prie ^asiaurojo kaklo, vedančio į žemę šiaurėje.

6 Ir štai buvo daug nefitų, ir taip pat daugybė moterų ir vaikų, kurie sulipo į jį ir išplaukė, pasiėmė daugybę atsargų; ir jie išplaukė į šiaurę. Ir taip baigėsi trisdešimt septintieji metai.

7 Ir trisdešimt aštuntaisiais metais šis vyras pastatė kitus laivus. Ir pirmasis laivas taip pat sugrižo, ir daug daugiau žmonių sulipo į jį; ir jie taip pat pasiėmė daug atsargų ir vėl išvyko į žemę šiaurėje.

8 Ir buvo taip, kad apie juos daugiau nieko nesigirdėjo. Ir mes manome, kad jie paskendo jūros gelmėse. Ir buvo taip, kad išplaukė dar vienas laivas; bet kur jis išplaukė, mes nežinome.

9 Ir buvo taip, kad šitais metais buvo daug žmonių, kurie išvyko į žemę ^ašiaurėje. Ir taip baigėsi trisdešimt aštuntieji metai.

10 Ir buvo taip, kad teisėjų valdžios trisdešimt devintaisiais

63 1a Al 38:1–2.
b Al 37:1–12.

RR Šventas.
4a Al 22:31.

5a Al 22:32; Etr 10:20.
9a Hel 3:11–12.

metais taip pat mirė ir Šiblonas, o Koriantonas buvo išvykęs laivu į žemę šiaurėje, veždamas atsargas žmonėms, išvykusiems į tą žemę.

11 Todėl Šiblono mirė prieš mirtį iškilo būtinybė įteikti tuos šventus daiktus Helamano sūnui, kuris buvo pavadintas „Helamanu pagal savo tėvo vardą.“

12 Ir štai visi tie „raiziniai, kurie buvo Helamano žinioje, išskyrus tas dalis, kurios pagal Almos įsakymą ^bneturėjo išeiti, buvo perrašyti ir išsiuntinėti žmonių vaikams po visą šalį.

13 Tačiau šitie daiktai turėjo būti išsaugoti šventi ir „perduodami iš vienos kartos į kitą; todėl šitais metais, prieš

Šiblono mirtį, jie buvo perduoti Helamanui.

14 Ir šitais metais taip pat buvo taip, kad atsirado šiek tiek atskalūnų, kurie perėjo pas lamanitus; ir šie vėl buvo sukurstyti pykčiui prieš nefitus.

15 Ir tais pačiais metais jie atėjo su gausia armija kariauti prieš „Moroniho žmones, arba Moroniho armiją; ir tai baigėsi tuo, kad jie buvo sumušti ir vėl nuvyti atgal į savo žemes, patyrę didelių nuostolių.

16 Ir taip pasibaigė teisėjų valdžios Nefio žmonėms trisdešimt devintieji metai.

17 Ir taip pasibaigė Almos ir jo sūnaus Helamano, ir taip pat jo sūnaus Šiblono aprašymas.

HELAMANO KNYGA

Aprašymas apie nefitus. Jų karai, kovos ir nesutarimai. Ir taip pat daugelio šventųjų pranašų pranašystės iki Kristaus atėjimo pagal Helamano, Helamano sūnaus, metraščius, taip pat pagal jo sūnų metraščius, net iki Kristaus atėjimo. Ir taip pat atverčiama daug lamanitų. Aprašymas apie jų atvertimą. Lamanitų teisumo bei nefitų nelabumo ir bjaurumų aprašymas iki pat Kristaus atėjimo, pagal Helamano ir jo sūnų metraščių, kuris vadinasi Helamano knyga, ir kita.

1 SKYRIUS

Pahoranas antrasis tampa vyriausiuoju teisėju ir nužudomas Kiškumeno. Pakumenis užima teismo krasę. Koriantumras veda lamanitų armijas, užima Zarahemlą ir nužudo Pakumenį. Moronijas sumušo

lamanitus ir atsiima Zarahemlą, o Koriantumras nukaunamas. Apie 52–50 m. prieš Kristaus gim.

IR dabar štai buvo taip, kad prasidedant keturiasdešimtiesiems teisėjų valdžios Nefio žmonėms metams tarp nefitų

11a Žr. Helamano knygos įvadą.

12a Al 18:36.
b Al 37:27–32.

13a Al 37:4.
15a Al 62:43.

žmonių pradėjo bręsti kebli padėtis.

2 Nes štai, „Pahoranas numirė ir nuėjo visos žemės keliu; todėl prasidėjo rimtas nesutarimas dėl to, kas iš brolių, Pahorano sūnų, turėtų užimti teismo krasę.

3 Dabar, štai vardai tų, kurie kovojo dėl teismo krasės, kurie taip pat ir liaudį pastūmėjo kovoti: Pahoranas, Paančis ir Pakumenis.

4 Dabar, tai ne visi Pahorano sūnūs (nes jis turėjo jų daug), bet tai tie, kurie kovojo dėl teismo krasės; todėl per juos liaudis susiskaldė į tris dalis.

5 Tačiau buvo taip, kad liaudies „balsu Pahoranas buvo paskirtas Nefio žmonių vyriausiuoju teisėju ir valdytoju.

6 Ir buvo taip, jog Pakumenis, pamatęs, kad negali gauti teismo krasės, prisijungė prie liaudies balso.

7 Bet štai, Paančis ir ta liaudies dalis, kuri norėjo, kad jis būtų jų valdytojas, nepaprastai tūžo; todėl jis buvo bepradedas vilioti tuos žmones sukilti maištu prieš savo brolius.

8 Ir buvo taip, kad jam bepradedant tai daryti, štai, jis buvo suimtas ir teisiamas pagal liaudies balsą, ir nuteistas mirti, nes jis sukilo maištu ir kėsinosi sunaikinti liaudies „laisvę.

9 Dabar, kada tie žmonės, kurie norėjo, kad jis būtų jų valdytojas, pamatė, kad jis nuteistas myriop, jie įpyko ir štai pasiuntė tokį Kiškumeną, netgi prie Pahorano teismo krasės, ir

nužudė Pahoraną, jam besėdint teismo krasėje.

10 Ir Pahorano tarnai vijosi jį, bet štai, Kiškumenas spruko taip greitai, kad niekas negalėjo jo pavyti.

11 Ir jis nuėjo pas tuos, kurie jį siuntė, ir jie visi sudarė sandorą, taip, prisiekdami savo nesi- baigiančiuoju Sutvėrėju, kad jokiam žmogui neišduos, jog Pahoraną nužudė Kiškumenas.

12 Todėl Kiškumenas liko nežinomas Nefio žmonėms, nes tuo metu, kai nužudė Pahoraną, jis buvo persirengęs. Ir Kiškumenas bei jo gauja, kuri sudarė sandorą su juo, išimaišė tarp žmonių, tad visų jų nebuvo galima rasti; bet kurie tik iš jų buvo surasti, buvo nuteisti „myriop.

13 Ir štai dabar, Pakumenis pagal liaudies balsą buvo paskirtas vyriausiuoju liaudies teisėju ir valdytoju valdyti vietoje savo brolio Pahorano; ir tai buvo pagal jo teisę. Ir visa tai buvo padaryta teisėjų valdžios keturiasdešimtaisiais metais; ir jie pasibaigė.

14 Ir buvo taip, kad teisėjų valdžios keturiasdešimt pirmaisiais metais lamanitai surinko nesuskaičiuojamą vyrų armiją ir apginklavo juos kalavijais ir kardais, ir lankais, ir strėlėmis, ir šalmais, ir antkrūtiniais, ir visokiais įvairių rūšių skydais.

15 Ir jie vėl atėjo, kad galėtų pradėti kautynes su nefitais. Ir jiems vadovavo vyras, vardu Koriantumras; ir jis buvo Zarahemlos palikuonis ir nefitų

atskalūnas; ir jis buvo stambus ir galingas vyras.

16 Todėl lamanitų karalius, vardu Tubalotas, kuris buvo „Amorono sūnus, manė, kad Koriantumras, būdamas galingas vyras, galės atsilaikyti prieš nefitus savo jėga ir didele išmintimi, taigi pasiūsdamas jį, jis igis galią prieš nefitus.

17 Todėl jis sukurstė juos pykčiui, surinko savo armijas ir paskyrė Koriantumrą jų vadu, ir nurodė jiems žygiuoti į Zarahemlos žemę kautis su nefitais.

18 Ir buvo taip, kad dėl daugybės nesutarimų ir daugybės keblumų vyriausybėje jie laikė nepakankamą sargybą Zarahemlos žemėje; nes manė, kad lamanitai neišdrįs ateiti į jų šalies širdį pulti to didžio Zarahemlos miesto.

19 Bet buvo taip, kad Koriantumras žygiavo savo gausaus pulko priešaky ir užpuolė miesto gyventojus, ir jų žygis buvo toks nepaprastai greitas, kad nefitai neturėjo laiko surinkti savo armijų.

20 Todėl Koriantumras iškaipo sargybą prie miesto įėjimo ir nužygiavo pirmyn į miestą su visa savo armija, ir jie nužudė kiekvieną, kuris pasipriešino jiems, taigi jie užėmė visą miestą.

21 Ir buvo taip, kad Pakumenis, kuris buvo vyriausiasis teisėjas, bėgo nuo Koriantumro, būtent prie miesto sienų. Ir buvo taip, kad Koriantumras taip

trenkė jį į sieną, kad šis mirė. Ir taip baigėsi Pakumenio dienos.

22 Ir dabar, kada Koriantumras pamatė, kad jis užvaldė Zarahemlos miestą ir kad nefitai pabėgo nuo jų ir yra žudomi arba suimami ir metami į kalėjimą, ir kad jis užėmė stipriausią visoje šalyje atramos punktą, jo širdis įsidrąsino tiek, kad jis ketino eiti prieš visą šalį.

23 Ir dabar, jis neužtruko Zarahemlos žemėje, bet nužygiavo pirmyn su didele armija, net link Dosniojo miesto; nes jis buvo pasiryžęs eiti pirmyn ir prasikirsti sau kelią kalaviju, idant galėtų užgrobti šiaurines šalies dalis.

24 Ir manydamas, kad jų didžiausia jėga buvo šalies vidury, jis nužygiavo pirmyn, neduodamas jiems laiko susiburti, neskaitant mažų būrių; ir taip jie puldavo juos ir nukirsdavo juos žemėn.

25 Bet štai, šitas Koriantumro žygis per šalies vidurį suteikė Moronihui didelį pranašumą prieš juos, nepaisant gausybės nukautų nefitų.

26 Nes štai, Moronihas manė, kad lamanitai neišdrįs ateiti į šalies vidurį, bet kad jie puls pakraščių miestus, kaip jie darė iki šiol; todėl Moronihas buvo įsakęs, kad jų stiprios armijos išlaikytų tas dalis pakraščiuose.

27 Bet štai, lamanitai neišsigando, kaip jis norėjo, bet atėjo į šalies vidurį ir užėmė sostinę, kuri buvo Zarahemlos miestas,

ir žygiavo per svarbiausias šalies dalis, žudydami žmones didžiuliu žudymu, tiek vyrus, tiek moteris, tiek ir vaikus, užimdami daug miestų ir tvirtovių.

28 Bet kada Moronihas tai sužinojo, jis nedelsdamas pasiuntė Lehį su armija aplinkui, kad pastotų jiems kelią prieš jiems ateinant į Dosniają žemę.

29 Šis taip ir padarė; ir jis pastojo jiems kelią prieš jiems ateinant į Dosniają žemę ir stojo su jais į kovą, taigi šie pradėjo trauktis link Zarahemlos žemės.

30 Ir buvo taip, kad, jiems traukiantis, kelią jiems pastojo Moronihas ir stojo su jais į kovą, taigi užvirė nepaprastai kruvinos kautynės; taip, daugybė buvo nukauta ir "Koriantumras taip pat buvo rastas tarp nukautųjų.

31 Ir dabar, štai, lamanitai negalėjo trauktis jokia kryptimi, nei į šiaurę, nei į pietus, nei į rytus, nei į vakarus, nes iš visų pusių buvo apsupti nefitų.

32 Ir taip Koriantumras ištūmė lamanitus į nefitų vidurį, taigi jie buvo nefitų galioje, o jis pats buvo nukautas, ir lamanitai pasidavė į nefitų rankas.

33 Ir buvo taip, kad Moronihas vėl užėmė Zarahemlos miestą ir nurodė, kad lamanitai, kurie buvo paimti į nelaisvę, taikiai pasišalintų iš šalies.

34 Ir taip pasibaigė keturiasdešimt pirmieji teisėjų valdžios metai.

2 SKYRIUS

Helamanas, Helamano sūnus, tampa vyriausiuoju teisėju. Gadiantonas vadovauja Kiškumeno gaujai. Helamano tarnas nužudo Kiškumena, ir Gadiantono gauja pabėga į tyrus. Apie 50–49 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad teisėjų valdžios keturiasdešimt antraisiais metais, po to, kai Moronihas vėl įtvirtino taiką tarp nefitų ir lamanitų, štai, nebuvo kam užimti teismo krasės; todėl tarp žmonių vėl prasidėjo ginčas – kas turėtų užimti teismo krasę.

2 Ir buvo taip, kad Helamanas, kuris buvo Helamano sūnus, pagal liaudies balsą buvo paskirtas užimti teismo krasę.

3 Bet štai, "Kiškumenas, kuris nužudė Pahoraną, ruošė pasala sunaikinti taip pat ir Helamaną; ir jį palaikė jo gauja, sudariusi sandorą, kad niekas nesužinos apie jo nelabumą.

4 Nes ten buvo toks "Gadiantonas, nepaprastai prityręs kalboje ir taip pat savo amate – vykdyti slaptą žudymo ir plėšimo darbą; todėl jis tapo Kiškumeno gaujos vadu.

5 Taigi jis įkalbėjo juos, taip pat ir Kiškumena, kad jeigu jie pasodintų jį į teismo krasę, jis suteiktų tiems, kurie priklausė jo gaujai, galią ir valdžią tarp žmonių; todėl Kiškumenas stengėsi sunaikinti Helamaną.

6 Ir buvo taip, kad jam beinant link teismo krasės sunai-

kinti Helamano, štai, vienas iš Helamano tarnų, išėjo naktį persirengęs ir taip sužinojo apie tuos planus, kuriuos šita gauja sudarė Helamanui sunaikinti.

7 Ir buvo taip, kad jis sutiko Kiškumeną ir davė jam ženklą; todėl Kiškumenas atskleidė jam savo ketinimo esmę, norėdamas, kad jis nuvestų jį prie teismo krasės, idant jis galėtų nužudyti Helamaną.

8 Ir kada Helamano tarnas ištyrė visą Kiškumeno širdį ir tai, kad jo tikslas buvo žudyti, ir taip pat kad visų, kurie priklausė jo gaujai, tikslas buvo žudyti, plėšti ir įgyti valdžią (ir toks buvo jų „slaptas planas ir suokalbis“), Helamano tarnas tarė Kiškumenui: Eime prie teismo krasės.

9 Dabar, tai nepaprastai nudžiugino Kiškumeną, nes jis pamanė įvykdysiąs savo sumanyimą; bet štai jiems beeinant prie teismo krasės, Helamano tarnas dūrė Kiškumenui, netgi į pačią širdį, tad šis parkrito negyvas, net nesudejavęs. Ir jis nubėgo ir papasakojo Helamanui viską, ką matė, girdėjo ir padarė.

10 Ir buvo taip, kad Helamanas nusiuntė suimti šios plėšikų ir slaptų žudikų gaujos, idant jie būtų teisiami pagal įstatymą.

11 Bet štai, Gadiantonas, pamatęs, kad Kiškumenas nesugrįžo, išsigando, kad tik jis nebūtų sunaikintas; todėl įsakė, kad jo gauja sektų paskui jį. Ir jie slaptu keliu pabėgo iš tos žemės į tyrus; tad kai Helamanas pasiuntė

žmones jų suimti, jie niekur nebegalėjo jų surasti.

12 O daugiau apie šitą Gadiantoną bus kalbama vėliau. Ir taip pasibaigė keturiasdešimt antrieji teisėjų valdžios Nefio žmonėms metai.

13 Ir štai, šios knygos pabaigoje jūs pamatysite, jog dėl šito „Gadiantono įvyko žlugimas, taip, beveik visiškai Nefio liaudies sunaikinimas.

14 Štai, aš turiu galvoje ne Helamano knygos pabaigą, bet turiu galvoje pabaigą Nefio knygos, iš kurios aš paėmiau visą aprašymą, kurį užrašiau.

3 SKYRIUS

Daug nefitų persikelia į žemę šiaurėje. Jie stato namus iš cemento ir veda daug metraščių. Dešimtys tūkstančių atverčiami ir pakrikštijami. Dievo žodis veda žmones į išgelbėjimą. Nefis, Helamano sūnus, užima teismo krasę. Apie 49–39 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar buvo taip, kad teisėjų valdžios keturiasdešimt trečiaisiais metais tarp Nefio žmonių nebuvo nesantaikos, išskyrus nedidelį išdidumą bažnyčioje, kuris tarp žmonių sukėlė šiokių tokių nedidelių nesutarimų, kurie buvo išspręsti keturiasdešimt trečiųjų metų pabaigoje.

2 Ir keturiasdešimt ketvirtaisiais metais nebuvo nesantaikos tarp žmonių; nebuvo daug nesantaikos ir keturiasdešimt penktaisiais metais.

3 Ir buvo taip, kad keturiasdešimt šeštaisiais, taip, buvo daug nesantaikos ir atskilimų, dėl kurių nepaprastai daug žmonių išvyko iš Zarahemlos žemės ir nuėjo į žemę „šiaurėje paveldėti tos žemės.

4 Ir jie nukeliavo nepaprastai didelį atstumą ir taip atėjo prie „didelių vandens telkinių ir daugelio upių.

5 Taip, ir tikrai jie pasklido po visas tos žemės dalis, po visas tas dalis, kurios nebuvo dykos ir be medžių dėl daugybės gyventojų, kurie prieš tai buvo paveldėję šią žemę.

6 Ir dabar, išskyrus medžių trūkumą, jokia tos žemės dalis nebuvo dyka; bet dėl žmonių, kurie prieš tai gyveno toje žemėje, „išnaikinimo masto, ji buvo vadinama ^bdykaja.

7 Ir ant tos žemės veido buvo vos keletas medžių, todėl atėję žmonės nepaprastai įgudo dirbti su cementu; todėl namus, kuriuose gyveno, jie statė iš cemento.

8 Ir buvo taip, kad jie pasidaužino ir pasklido, ir nuėjo iš žemės pietuose į žemę šiaurėje, ir pasklido tiek, kad pradėjo dengti visos žemės veidą – nuo jūros pietuose iki jūros šiaurėje, nuo jūros „vakaruose iki jūros rytuose.

9 Ir žmonės, kurie buvo šiaurinėje žemėje, gyveno palapinėse ir namuose iš cemento, ir jie leisdavo sudyti ant tos žemės

veido kiekvienam medžiui, kad jis išaugtų, idant savo laiku jie turėtų medienos savo namams statyti, taip, savo miestams ir šventykloms, ir sinagogoms, ir šventovėms, ir visokiems pastatams.

10 Ir buvo taip, kad dėl nepaprasto medienos trūkumo šiaurinėje žemėje jie daug atsiųsdavo „laivais.

11 Ir taip jie įgalino žmones šiaurinėje žemėje statyti daug miestų ir iš medžio, ir iš cemento.

12 Ir buvo taip, kad daug Amono „žmonių, pagal kilmę lamanitų, taip pat išėjo į šią žemę.

13 Ir dabar, apie šitų žmonių darbus yra daug išsamių ir labai didelių metraščių, kuriuos vedė daugelis šitos liaudies žmonių.

14 Bet štai, net šimtoji dalis šitų žmonių darbų, taip, aprašymas apie lamanitus ir nefitus ir apie jų karus, kovas ir nesutarimus, ir apie jų pamokslavimus bei pranašystes, ir apie pervežimus laivais ir laivų statybą, ir apie „šventyklų, sinagogų bei šventovių statybą, ir apie jų teismumą ir nelabumą, ir žmogžudystes, ir plėšikavimus, ir grobimą, ir visokius bjaurumus bei paleistuvystes negali būti sutalpinta šitame darbe.

15 Bet štai, yra daug visokių knygų ir metraščių, ir juos vedė daugiausiai nefitai.

16 Ir nefitai juos „perduodavo

3 3a Al 63:4.
4a Mzj 8:8;
Mrm 6:4.
6a Mzj 21:25–27.

b Al 22:31.
8a Al 22:27, 32.
10a Al 63:5–8.
12a Al 27:21–26.

14a 2 Nef 5:16; JokK 1:17;
3 Nef 11:1.
16a 1 Nef 5:16–19;
Al 37:4.

iš vienos kartos į kitą, net kol įpuolė į prasižengimą ir buvo žudomi, plėšiami ir medžiojami, ir išvejami, ir nukaunami, ir išsklaidomi ant žemės veido ir sumišo su lamanitais, kol daugiau ^bnebesivadina nefitais, tapę nelabi ir laukiniai, ir žiaurūs, taip, netgi tapę lamanitais.

17 Ir dabar aš vėl grįžtu prie savo aprašymo; taigi tai, apie ką kalbėjau, įvyko po smarkiųjų kovų ir neramumų, ir karų, ir nesutarimų tarp Nefio žmonių.

18 Keturiasdešimt šeštieji teisėjų valdžios metai pasibaigė.

19 Ir buvo taip, kad vis dar tęsėsi smarki kova šalyje, taip, būtent keturiasdešimt septintaisiais ir taip pat keturiasdešimt aštuntaisiais metais.

20 Tačiau Helamanas tarnavo teismo krasėje teisingai ir nešališkai; taip, jis stengėsi laikytis Dievo nuostatų, potvarkiųjų ir įsakymų; ir nuolat darė tai, kas teisinga Dievo akyse; ir jis vaikščiojo savo tėvo keliais tiek, kad klestėjo žemėje.

21 Ir buvo taip, kad jis turėjo du sūnus. Jis davė vyriausiam „Nefio vardą, o jauniausiam – ^bLehio vardą. Ir jie pradėjo augti Viešpačiui.

22 Ir buvo taip, kad teisėjų valdžios Nefio žmonėms keturiasdešimt aštuntųjų metų pabaigoje karai ir kovos tarp nefitų žmonių po truputėlį pradėjo rimti.

23 Ir buvo taip, kad keturiasdešimt devintaisiais teisėjų valdžios metais toje žemėje buvo įtvirtinta nuolatinė taika visame kame, išskyrus slaptas sąjungas, kurias plėšikas „Gadianonas“ įsteigė labiau apgyvendintose tos žemės dalyse; tos organizacijos tuo metu buvo nežinomos tiems, kas buvo vyriausybės galvoje; todėl jos nebuvo išnaujintos iš tos žemės.

24 Ir buvo taip, kad tais pačiais metais bažnyčia taip nepaprastai suklestėjo, kad tūkstančiai prisijungė prie bažnyčios ir buvo pakrikštyti atgailai.

25 Ir toks didelis buvo bažnyčios suklestėjimas ir tiek daug palaiminimų išlieta ant žmonių, kad net patys aukštieji kunigai ir mokytojai neapsakomai stebėjosi.

26 Ir buvo taip, kad Viešpaties darbas klestėjo: daug sielų buvo krikštijama ir prijungiama prie Dievo bažnyčios, taip, netgi dešimtys tūkstančių.

27 Taip mes galime matyti, kad Viešpats yra gailėstingas visiems, kurie nuoširdžiai šaukiasi jo švento vardo.

28 Taip, taigi mes matome, kad dangaus „vartai atviri“ ^bvisiems, būtent visiems tiems, kurie tiki Jėzaus Kristaus, kuris yra Dievo Sūnus, vardą.

29 Taip, mes matome, kad kiekvienas norintis gali laikytis Dievo „žodžio, kuris yra“ ^bgyvas ir galingas, kuris atskirs visokią

16b Al 45:12–14.

21a RR Nefus, Helamano sūnus.

^b RR Lehis, nefitų

misionierius.

23a Hel 2:4.

28a 2 Nef 31:9, 17.

^b ApD 10:28;

Rom 2:10–11.

29a RR Dievo žodis.

^b Hbr 4:12;

DS 11:2.

velnio apgaule, pinkles bei vylius ir ves Kristaus žmogų ankštu ir ‘siauru keliu per tą nesibaigiančią nelaimės ‘prarają, paruoštą nelabiesiems praryti,

30 ir atves jų sielas, taip, jų nemirtingas sielas, Dievo “dešinėn dangaus karalystėje atsisėsti su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu, ir su visais mūsų šventais tėvais, kad daugiau iš ten nebešeitų.

31 Ir šitais metais buvo nuolatinis džiūgavimas Zarahemlos žemėje ir visose aplinkinėse srityse, būtent visoje žemėje, kuri priklausė nefitams.

32 Ir buvo taip, kad taika ir nepaprastai didelis džiaugsmas buvo visą likusią keturiasdešimt devintųjų metų dalį; taip, ir taip pat penkiasdešimtaisiais teisėjų valdžios metais buvo nuolatinė taika ir didelis džiaugsmas.

33 Ir penkiasdešimt pirmaisiais teisėjų valdžios metais taip pat buvo taika, neskaitant išdidumo, kuris pradėjo skverbtis į bažnyčią – ne į Dievo bažnyčią, bet į širdis žmonių, kurie skelbėsi priklausą Dievo bažnyčiai, –

34 ir jie taip aukštinosi ^aišdidumu, kad net pradėjo persekioti daugelį savo brolių. Dabar, tai buvo didelis blogis, dėl kurio nuolankesnioji žmonių dalis kentė nuo žmisti persekiojimus ir turėjo birsti per didelį suspaudimą.

35 Tačiau jie dažnai ^apasninkavo ir ^bmeldėsi, ir darėsi vis

stipresni ir stipresni ‘nuolankumui ir vis tvirtesni ir tvirtesni Kristaus tikėjime, ir taip jų sielos prisipildė džiaugsmo ir paguodos, taip, netgi iki savo širdžių ^aišvalymo ir ‘pašventinimo – pašventinimo, kuris vyksta dėl to, kad jie savo širdis ^aatiduoda Dievui.

36 Ir buvo taip, kad penkiasdešimt antrieji metai taip pat baigėsi taikiai, neskaitant nepaprastai didelio išdidumo, kuris išigavo į žmonių širdis; ir tai buvo dėl jų nepaprastai didelių ^aturtų ir klestėjimo žemėje; ir tai augo juose diena iš dienos.

37 Ir buvo taip, kad penkiasdešimt trečiaisiais teisėjų valdžios metais Helamanas mirė, ir vyriausias jo sūnus Nefis pradėjo valdyti jo vietoje. Ir buvo taip, kad jis tarnavo teismo krasėje teisingai ir nešališkai; taip, jis laikėsi Dievo įsakymų ir vaikščiojo savo tėvo keliais.

4 SKYRIUS

Nefitų atskalūnai ir lamanitai sujungia pajėgas ir užima Zarahemlos žemę. Nefitai pralaimi dėl savo nelabumo. Bažnyčia silpsta, ir žmonės tampa silpni kaip lamanitai. Apie 38–30 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad penkiasdešimt ketvirtaisiais metais buvo daug nesutarimų bažnyčioje, ir tarp žmonių taip pat buvo ^anesantai-

29c 2 Nef 9:41; 33:9.

d 1 Nef 15:28–30.

30a Mt 25:33–34.

34a RR Išdidumas.

35a RR Pasninkauti,

pasninkavimas.

b RR Malda.

c RR Pažeminti, nusižeminimas, nuolankumas.

d RR Tyras, tyrumas.

e RR Pašventinimas.

f 2 Met 30:8; Mzj 3:19.

36a RR Turtai.

4 1a 3 Nef 11:29.

ka, kad net buvo didelis kraujo praliejimas.

2 Ir maištaujančioji dalis buvo išžudyta ir išvyta iš šalies, ir jie nuėjo pas lamanitų karalių.

3 Ir buvo taip, kad jie stengėsi sukurstyti lamanitus kariauti su nefitais; bet štai, lamanitai nepaprastai bijojo, tad jie nenorėjo klausyti tų atskalūnų žodžių.

4 Bet buvo taip, kad penkiasdešimt šeštaisiais teisėjų valdžios metais buvo „atskalūnų, kurie išėjo iš nefitų pas lamanitus; ir jiems su tais kitais pavyko sukurstyti juos pykčiui prieš nefitus; ir visi jie tais metais ruošėsi karui.

5 Ir penkiasdešimt septintaisiais metais jie atėjo prieš nefitus kautis, ir jie pradėjo mirties darbą; taip, tiek, kad penkiasdešimt aštuntaisiais teisėjų valdžios metais jiems pavyko užvaldyti Zarahemlos žemę; taip, taip pat ir visas žemes, net iki žemės, kuri buvo prie Dosniosios žemės.

6 O nefitai ir Moroniho armijos buvo nuvytos net į Dosniają žemę.

7 Ir ten jie įsitvirtino prieš lamanitus, nuo vakarinės jūros netgi iki rytinės; tai buvo dienos kelionė nefitui, einant ta linija, kurioje jie įsitvirtino ir išdėstė savo armijas šiaurinei šaliai ginti.

8 Ir taip tie nefitų atskalūnai, padedami gausios lamanitų armijos, užgrobė visas nefitų valdas, kurios buvo pietinėje

žemėje. Ir visa tai buvo padaryta penkiasdešimt aštuntaisiais bei devintaisiais teisėjų valdžios metais.

9 Ir buvo taip, kad šešiasdešimtaisiais teisėjų valdžios metais Moronihui su savo armijomis pavyko paimti daug šalies dalių; taip, jie atgavo daug miestų, kurie buvo patekę į lamanitų rankas.

10 Ir buvo taip, kad šešiasdešimt pirmaisiais teisėjų valdžios metais jiems pavyko atgauti net pusę savo valdų.

11 Dabar, ši didelė nefitų neaktis ir didelė žūtis tarp jų nebūtų įvykusi, jei ne nelabumas ir bjaurumas, buvę tarp jų; taip, ir tai buvo taip pat tarp tų, kurie skelbėsi priklausą Dievo bažnyčiai.

12 Ir tai buvo dėl jų širdžių „išdidumo, dėl jų nepaprastų ^bturtų, taip, tai buvo dėl to, kad jie engė ^cvargšą, sulaikydami savo maistą nuo alkanų, sulaikydami savo drabužį nuo nuogo ir mušdami savo nuolankius brolius per skruostus, išjuokdami tai, kas šventa, neigdami pranašystės ir apreiškimo dvasią, žudydami, plėšdami, meluodami, vogdami, svetimaudami, keldami didelius vaidus, perbėgdami į Nefio žemę pas lamanitus.

13 Ir dėl šito didelio jų nelabumo ir „gyrimosi savo jėga jie buvo palikti su savo pačių jėga; todėl jie neklestėjo, bet buvo suspausti ir ištikti, ir vejami

4a Hel 5:17.
12a Abd 1:3–4;
DS 101:42.

b 1 Tim 6:17;
2 Nef 9:42.
c DS 42:30–31.

13a RR Išdidumas.

lamanitų, kol neteko beveik visų savo žemių.

14 Bet štai, Moronihas skelbė daugelį dalykų žmonėms dėl jų nedorybės, ir taip pat „Nefis ir Lehis, kurie buvo Helamano sūnūs, skelbė daugelį dalykų žmonėms, taip, ir pranašavo jiems daugelį dalykų apie jų nedorybes ir kas juos išstiks, jeigu jie neatgailaus dėl savo nuodėmių.

15 Ir buvo taip, kad jie atgailavo; ir kiek jie atgailavo, tiek jiems pradėjo sektis.

16 Nes kada Moronihas pamatė, kad jie atgailauja, jis išdrįso vesti juos iš vietovės į vietovę ir iš miesto į miestą, kol jie atgavo netgi pusę savo nuosavybės ir pusę savo žemių.

17 Ir taip pasibaigė šešiasdešimt pirmieji teisėjų valdžios metai.

18 Ir buvo taip, kad šešiasdešimt antraisiais teisėjų valdžios metais Moronihas nebegalėjo iš lamanitų atgauti daugiau valdų.

19 Todėl jie paliko savo ketinimą atgauti likusias savo žemes, nes lamanitų buvo tiek daug, kad nefitams pasidarė neįmanoma įgyti daugiau galios jiems; todėl Moronihas visas savo armijas panaudojo išlaikyti toms dalims, kurias buvo užėmęs.

20 Ir buvo taip, jog dėl lamanitų gausumo nefitai didžiai baiminosi, kad tik nebūtų pergalėti ir sutrypti, ir nužudyti, ir sunaikinti.

21 Taip, jie pradėjo atsiminti Almos pranašystes ir taip pat Mozijo žodžius; ir jie pamatė, kad buvo kietasprandžiai žmonės ir kad niekino Dievo įsakymus;

22 ir kad pakeitė ir sutrypė po kojomis Mozijo „įstatymus, arba tai, ką Viešpats jam įsakė duoti žmonėms; ir jie pamatė, kad jų įstatymai tapo sugadinti ir kad jie tapo nelabais žmonėmis, tokiais pat nelabais kaip ir lamanitai.

23 Ir dėl jų nedorybės bažnyčia pradėjo „silpti; ir jie pradėjo nebetikėti pranašystės dvasia ir apreiškimo dvasia; ir Dievo teismai žvelgė jiems į veidą.

24 Ir jie pamatė, kad ir jie tapo „silpni kaip jų broliai lamanitai ir kad Viešpaties Dvasia daugiau jų nebesaugojo; taip, ji pasitraukė nuo jų, kadangi Viešpaties ^bDvasia negyvena „nešventose šventyklose.

25 Todėl Viešpats nustojo saugoti juos savo stebuklinga ir neprilygstama galia, nes jie nupuolė į „netikėjimo ir baisaus nelabumo būseną; ir jie pamatė, kad lamanitai buvo daug gausnesni už juos, ir, jeigu jie ^bnesiglaus prie Viešpaties, savo Dievo, jie neišvengiamai žus.

26 Nes štai, jie pamatė, kad lamanitų jėga buvo tokia pat didelė kaip jų jėga, būtent vyras prieš vyrą. Ir taip jie nupuolė į šitą didelį prasižengimą; taigi „nedaugeliui metų tepraėjus, dėl savo prasižengimo jie tapo silpni.

14a Hel 3:21.

22a Al 1:1.

23a RR Atsimetimas.

24a Mzj 1:13.

b RR Šventoji Dvasia.

c Mzj 2:37;

Al 7:21; 34:36.

25a RR Netikėjimas.

b JokK 6:5.

26a Al 46:8;

Hel 12:3–4.

5 SKYRIUS

Nefis ir Lehis pasišvenčia pamokslavimui. Jų vardai kviečia juos gyventi pagal protėvių modelį. Kristus išperka tuos, kurie atgailauja. Nefis ir Lehis daugelį atverčia, yra įkalinami, ir juos apgaubia ugnis. Tamsos debesys uždengia tris šimtus žmonių. Dreba žemė, ir balsas įsako žmonėms atgailauti. Nefis ir Lehis kalbasi su angelais, ir minią apgaubia ugnis. Apie 30 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad tais pačiais metais, štai, „Nefis užleido teismo krasę žmogui, vardu Cezoramas.

2 Nes kadangi jų įstatymai ir jų valdžios buvo patvirtinami liaudies „balsu, ir tie, kas ^bpasirinko pikta, buvo gauseni už tuos, kurie pasirinko gera, todėl jie brendo sunaikinimui, nes įstatymai buvo sugadinti.

3 Taip, ir tai dar ne viskas; jie buvo kietasprandžiai žmonės, tad buvo neįmanoma jų valdyti nei įstatymu, nei teisingumu, nebent jų sunaikinimui.

4 Ir buvo taip, kad Nefis nuvargavo nuo jų nedorybės; ir jis „užleido teismo krasę, ir apsiėmė skelbti Dievo žodį visas likusias savo dienas, ir jo brolis Lehis – taip pat visas likusias savo dienas.

5 Nes jie prisiminė žodžius, kuriuos jų tėvas Helamanas

kalbėjo jiems. Ir štai tie žodžiai, kuriuos jis kalbėjo:

6 Štai, mano sūnūs, aš noriu, kad atmintumėt vykdyti Dievo įsakymus; ir norėčiau, kad skelbtumėt žmonėms šituos žodžius. Štai, aš daviau jums mūsų pirmųjų „gimdytojų, kurie atėjo iš Jeruzalės žemės, vardus; ir tai padariau, kad prisimindami savo vardus, jūs prisimintumėt juos; o prisimindami juos, jūs prisimintumėt jų darbus; o prisimindami jų darbus, žinotumėt, kaip tai pasakyta bei užrašyta, kad jie buvo ^bgeri.

7 Todėl, mano sūnūs, aš norėčiau, kad darytumėte tai, kas gera, kad apie jus būtų sakoma bei rašoma, kaip tai buvo sakoma ir rašoma apie juos.

8 Ir dabar, mano sūnūs, štai dar kai ko aš noriu iš jūsų, būtent, kad jūs darytumėt tai ne tam, kad galėtumėt girtis, bet kad krautumėtės „lobį danguje, taip, lobį, kuris yra amžinas ir nesunyksta; taip, idant turėtumėte tą ^bbrangią amžinojo gyvenimo dovaną, kuri, kaip mes turime pagrindo manyti, buvo suteikta mūsų tėvams.

9 O atsiminkite, atsiminkite, mano sūnūs, „žodžius, kuriuos karalius Benjaminas kalbėjo savo žmonėms; taip, prisiminkite, kad nėra jokio kito kelio nei būdo, kuriuo žmogus galėtų išsigelbėti – tik per ateisiančio Jėzaus Kristaus ^bapmokantįjį

5 1a Hel 3:37.
2a Mzj 29:25–27.
b Al 10:19.
4a Al 4:15–20.

6a 1 Nef 1:1, 5.
b 2 Nef 33.
8a 3 Nef 13:19–21.
b DS 14:7.

9a Mzj 2:9.
b Mzj 3:17–18.
RR Apmokėti,
apmokėjimas.

krauja; taip, atminkite, kad jis ateina „išpirkti“ pasaulio.

10 Ir taip pat atsiminkite „žodžius, kuriuos Amulekas kalbėjo Ziezromui Amonihio mieste; nes jis pasakė jam, kad Viešpats tikrai ateis išpirkti savo žmonių, bet kad jis ateis ne jų išpirkti jų nuodėmėse, bet jų išpirkti iš jų nuodėmių.

11 Ir jis turi galią, duotą jam Tėvo, išpirkti juos iš jų nuodėmių dėl atgailos; todėl jis „pasiuntė savo angelus skelbti atgailos sąlygų žinią, atgailos, kuri atveda žmones prie Išpirkėjo galios, jų sielų išgelbėjimui.

12 Ir dabar, mano sūnūs, atminkite, atminkite, kad būtent ant mūsų Išpirkėjo, kuris yra Kristus, Dievo Sūnus, „uolos jūs turite statyti savo pamatą; idant kada velnias pasiūs savo galingus vėjus, taip, savo strėles viesule, taip, kada visa jo kruša ir jo galinga „audra daužysis į jus, tai neturėtų galios jums nutraukti į nelaimės ir begalinio vargo prarają, dėl uolos, ant kurios esate pastatyti, kuri yra patikimas pamatas; ir jeigu žmonės stato ant šito pamato, jie negali griūti.

13 Ir buvo taip, kad tai buvo žodžiai, kurių Helamanas „mokė savo sūnus; taip, jis mokė juos daugelio dalykų, kurie

nėra užrašyti, ir taip pat daugelio dalykų, kurie užrašyti.

14 Ir jie įsiminė jo žodžius; ir todėl jie išėjo, laikydamiesi Dievo įsakymų, mokyti Dievo žodžio tarp visų Nefio žmonių, pradėdami nuo Dosniojo miesto.

15 O iš ten – į Gido miestą; ir iš Gido miesto į Muleko miestą.

16 Ir taip iš vieno miesto į kitą, kol pabuvojo tarp visų Nefio žmonių, kurie buvo pietinėje žemėje; ir iš ten jie nuėjo į Zarahemlos žemę tarp lamanitų.

17 Ir buvo taip, jog jie pamokslavo su tokia didele galia, kad įtikino daugelį tų „atskalūnų, kurie buvo perbėgę iš nefitų, tad šie išėjo į priekį, išpažino savo nuodėmes ir pasikrikštijo atgailai, ir tuoj pat sugrižo pas nefitus stengtis atitaisyti jiems padarytas skriaudas.

18 Ir buvo taip, kad Nefis ir Lehis pamokslavo lamanitams su tokia didele galia ir valdžia – nes jiems buvo duota galia ir valdžia, idant galėtų „kalbėti, ir jiems taip pat buvo duota, ką kalbėti.

19 Todėl, jie kalbėjo taip, jog didžiai nustebino lamanitus ir „įtikino juos, ir taip aštuoni tūkstančiai lamanitų, buvusių Zarahemlos žemėje ir apylinkėse, buvo pakrikštyti atgailai ir įtikinti savo tėvų tradicijų nelabumu.

9c RR Išpirkti, išpirktas, išpirkimas.
d RR Pasaulis – Žmonės, kurie nepaklūsta įsakymams.
10a Al 11:34.
11a Al 13:24–25.

12a Mt 7:24–27; DS 6:34; Moz 7:53.
RR Kertinis akmuo; Uola, akmuo.
b Iz 28:16;
JokK 4:16.
c 3 Nef 14:25, 27.
13a Mzj 1:4.

17a Hel 4:4.
18a DS 100:5–8.
RR Pranašystė, pranašauti.
19a RR Atsivertimas, atsivertusysis; Misionieriškas darbas.

20 Ir buvo taip, kad iš ten Nefis ir Lehis ėjo į Nefio žemę.

21 Ir buvo taip, kad lamanitų armija juos suėmė ir įmetė į „kalėjimą; taip, būtent į tą patį kalėjimą, į kuriį Limhio tarnai buvo įmetę Amoną ir jo brolius.

22 Ir po to, kai šie išbuvo įmesti kalėjime daugelį dienų be maisto, štai, jie nuėjo į kalėjimą paimti jų, kad nužudytų.

23 Ir buvo taip, kad Nefis ir Lehis buvo apgaubti tarsi „ugnies, netgi taip, kad jie nedrįso jų paliesti iš baimės, kad sudegs. Tačiau Nefis ir Lehis nedegė; ir jie stovėjo tarsi ugnies viduryje ir nedegė.

24 Ir kada jie pamatė, jog yra apgaubti ugnies „stulpo ir kad jis jų nedegina, jų širdys įgavo drąsos.

25 Nes jie matė, kad lamanitai nedrįsta jų paliesti; ir nedrįsta prisiartinti prie jų, bet stovi, lyg iš nuostabos būtų netekę žado.

26 Ir buvo taip, kad Nefis ir Lehis žengė į priekį ir pradėjo kalbėti jiems, sakydami: Nebijokite, nes tai Dievas parodė jums šį nuostabų dalyką, kuriuo jums parodyta, jog negalite sučiupti mūsų, kad nužudytumėte.

27 Ir štai, kada jie ištarė šituos žodžius, žemė nepaprastai sudrebėjo ir kalėjimo sienos sudrebėjo taip, lyg ketintų griūti; bet štai, jos nesugriuvo. Ir štai tie, kurie buvo kalėjime, buvo lamanitai ir nefitai atskalūnai.

28 Ir buvo taip, kad juos

uždengė „tamsos debesis ir apėmė baisi iškilminga baimė.

29 Ir buvo taip, kad atsklido „balsas lyg nuo tamsos debesies viršaus, sakantis: Atgailaukite, atgailaukite ir daugiau nesikėsinkite sunaikinti mano tarnų, kuriuos aš pasiunčiau pas jus skelbti gerosios naujienos.

30 Ir buvo taip, kad, išgirdę šitą balsą ir pamatę, jog tai nebuvo griaustinio balsas, ir tai nebuvo smarkaus audringo triukšmo balsas, bet štai, tai buvo „ramus tobulo švelnumo balsas, lyg tai būtų šnibždesys, ir jis persmelkė juos iki pat sielos.

31 Ir nepaisant balso švelnumo, štai žemė nepaprastai sudrebėjo ir kalėjimo sienos vėl sudrebėjo, lyg ketintų griūti; ir štai tamsos debesis, uždengęs juos, nesisklaidė.

32 Ir štai vėl atsklido balsas, sakantis: Atgailaukite, atgailaukite, nes dangaus karalystė priartėjo; ir daugiau nesikėsinkite sunaikinti mano tarnų. Ir buvo taip, kad žemė vėl sudrebėjo ir sienos suvirpėjo.

33 Ir taip pat vėl, trečią kartą, atsklido balsas ir kalbėjo jiems nuostabius žodžius, kurių žmogus negali ištarti; ir sienos vėl virpėjo ir žemė drebo, lyg skirtųsi į dalis.

34 Ir buvo taip, kad lamanitai negalėjo pabėgti dėl tamsos debesies, kuris uždengė juos; taip, ir iš baimės, kuri apėmė juos, jie negalėjo pajudėti.

35 Dabar, tarp jų buvo vienas,

21a Mzj 7:6–7; 21:23.

23a Iš 3:2.

24a Iš 14:24; 1 Nef 1:6;

DS 29:12;

DŽS–I 1:16.

28a Iš 14:20.

29a 3 Nef 11:3–14.

30a 1 Kar 19:12;

DS 85:6.

pagal kilmę nefitas, kuris kažkada priklausė Dievo bažnyčiai, bet atskilo nuo jų.

36 Ir buvo taip, kad jis atsigrėžė ir štai, pro tamsos debesį pamatė Nefio ir Lehio veidus; ir štai, jie nepaprastai „spindėjo, lyg angelų veidai. Ir jis pamatė, kad jie pakėlė savo akis į dangų; ir jie stovėjo taip, lyg kalbėtų, arba keltų balsus į kažkokią esybę, kurią jie matė.

37 Ir buvo taip, kad šitas vyras sušuko miniai, kad jie atsigręžtų ir pažiūrėtų. Ir štai, jiems buvo duota galia atsigręžti ir pažiūrėti; ir jie pamatė Nefio ir Lehio veidus.

38 Ir jie tarė tam vyrui: Štai, ką visa tai reiškia, ir su kuo šitie vyrai kalbasi?

39 Dabar, to vyro vardas buvo Aminadabas. Ir Aminadabas tarė jiems: Jie kalbasi su Dievo angelais.

40 Ir buvo taip, kad lamanitai sakė jam: „Ką mums daryti, kad būtų pašalintas šitas mus dengiantis tamsos debesis?

41 Ir Aminadabas tarė jiems: Jūs turite „atgailauti ir šauktis to balso, netgi kol ^bįtikėsite Kristų, apie kurį jus mokė Alma, Amulekas ir Ziezromas; ir kada jūs tai padarysite, jus dengiantis tamsos debesis bus pašalintas.

42 Ir buvo taip, kad visi jie pradėjo šauktis balso to, kuris drebbino žemę; taip, jie šaukėsi

netgi kol tamsos debesis buvo išsklaidytas.

43 Ir buvo taip, jog apsižvalgę ir pamatę, kad juos dengiantis tamsos debesis buvo išsklaidytas, štai jie pamatė esą „apgauti, taip, kiekviena siela, ugnies stulpo.

44 O Nefis ir Lehis buvo jų viduryje; taip, jie buvo apgauti; taip, jie buvo tarsi liepsnojančios ugnies viduryje, tačiau ji nežeidė jų ir nepersimetė ant kalėjimo sienų; ir jie buvo pripildyti to „džiaugsmo, kuris neapsakomas ir pilnas šlovės.

45 Ir štai, Dievo „Šventoji Dvasia nusileido iš dangaus ir įėjo į jų širdis, ir jie buvo pripildyti tarsi ugnies ir galėjo ^bkalbėti nuostabius žodžius.

46 Ir buvo taip, kad jiems atsklido balsas, taip, malonus balsas, tarsi šnabždesys, sakantis:

47 „Ramybė, ramybė jums, dėl jūsų tikėjimo mano Mylimuoju, kuris buvo nuo pasaulio sukūrimo.

48 Ir dabar, tai išgirde, jie pažvelgė aukštyn, tarsi žiūrėdami, iš kur sklido šitas balsas; ir štai, jie išvydo prasivėrusius „dangus; ir angelai nusileido iš dangaus ir tarnavo jiems.

49 Ir tų, kurie tai matė ir girdėjo, ten buvo apie trys šimtai sielų; ir jiems buvo pasakyta eiti ir nesistebėti, ir neabejoti.

50 Ir buvo taip, kad jie išėjo ir tarnavo žmonėms, skelbdami

36a Iš 34:29–35;

ApD 6:15.

40a ApD 2:37–39.

41a RR Atgailauti, atgaila.

^b RR Tikėjimas, tikėti.

43a 3 Nef 17:24; 19:14.

44a RR Džiaugsmas.

45a 3 Nef 9:20;
Etr 12:14.

^b RR Dovanos,

Dvasios.

47a RR Ramybė, taika.

48a 1 Nef 1:8.

po visas aplinkines sritis viską, ką išgirdo ir pamatė, ir taip didesnioji lamanitų dalis buvo jų įtikinta dėl įrodymų, kuriuos jie gavo, svarumo.

51 Ir visi, kurie buvo „įtikinti, paliko savo karo ginklus, taip pat ir savo neapykantą bei tėvų tradicijas.

52 Ir buvo taip, kad jie atidavė nefitams jų nuosavybės žemes.

6 SKYRIUS

Teisieji lamanitai pamokslauja nelabiems nefitams. Abi tautos klesti taikos ir gausos laikotarpiu. Liuciferis, nuodėmės kūrėjas, kursto nelabųjų ir Gadianono plėšikų širdis žmogžudystėms ir nelabumui. Plėšikai užgrobia valdžią nefitams. Apie 29–23 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad pasibaigus šešiasdešimt antriesiems teisėjų valdžios metams, visa tai įvyko, ir lamanitai, didesnė jų dalis, dėl jų tvirtumo ir pastovumo tikėjime tapo tokiais teisiais žmonėmis, kad jų „teisumas viršijo nefitų teisumą.

2 Nes štai, buvo daug nefitų, kurie pasidarė tokie „užkietėję, neatgailaujantys ir didžiai nelabi, kad atmetė Dievo žodį ir visą pamokslavimą bei pranašavimą, kuris vyko tarp jų.

3 Tačiau bažnyčios žmonės didžiai džiaugėsi lamanitų atsivertimu, taip, dėl Dievo bažnyčios, kuri buvo įsteigta tarp

jų. Ir jie „bendravo vienas su kitu ir džiūgavo drauge ir jautė didelį džiaugsmą.

4 Ir buvo taip, kad daugelis lamanitų atėjo į Zarahemlos žemę ir skelbė nefitų žmonėms apie savo „atsivertimą, ir ragino juos tikėti ir atgailauti.

5 Taip, ir daugelis pamokslavo su nepaprastai didele galia ir valdžia, atveddami daugelį jų į nuolankumo gelmes, kad būtų nuolankūs Dievo ir Avinėlio pasekėjai.

6 Ir buvo taip, kad daugelis lamanitų išėjo į žemę šiaurėje; ir taip pat Nefis ir Lehis nuėjo į žemę „šiaurėje pamokslauti žmonėms. Ir taip pasibaigė šešiasdešimt tretieji metai.

7 Ir štai, visoje žemėje buvo taika, tokia, kad nefitai panorėję galėjo eiti į bet kurią žemės dalį pas nefitus ar lamanitus.

8 Ir buvo taip, kad lamanitai taip pat ėjo, kur tik norėjo, ar tai būtų tarp lamanitų, ar tarp nefitų; ir taip jie laisvai bendravo vieni su kitais, kad pirktų ir parduotų, ir gautų pelną, pagal savo norą.

9 Ir buvo taip, kad jie tapo nepaprastai turtingi, tiek lamanitai, tiek ir nefitai; ir jie turėjo nepaprastai daug aukso, sidabro ir visokių brangiųjų metalų tiek pietinėje, tiek ir šiaurinėje žemėje.

10 Dabar, pietinė žemė vadinosi Lehis žemė, o šiaurinė žemė vadinosi „Muleko žemė, pavadinta pagal Zedekijo sūnų; nes

51a Al 31:5.

6 1a Hel 13:1.

2a Rom 1:28–32.

3a RR Bendrystė.

4a RR Atsivertimas, atsivertusysis.

6a Al 63:4–9;

Hel 3:11–12.

10a Mzj 25:2–4; Hel 8:21.

Viešpats atvedė Muleką į siaurinę žemę, o Lehį – į pietinę žemę.

11 Ir štai, abiejose šitose žemėse buvo visokios rūšies aukso ir sidabro, ir įvairių brangių rūdų; ir ten taip pat buvo nagingų meistrų, kurie perdirbdavo įvairias rūdas ir jas išvalydavo; ir taip jie tapo turtingi.

12 Jie gausiai augino javus tiek šiaurėje, tiek ir pietuose; ir nepaprastai klestėjo tiek šiaurėje, tiek ir pietuose. Ir jie pasidaugino ir nepaprastai sustiprėjo žemėje. Ir jie augino daug kaimenių ir bandų, taip, daug penimų jauniklių.

13 Štai, jų moterys plušėjo, verpė ir gamino visokius audinius, plonų suktų siūlų drobes ir įvairių rūšių audinius, kad aprengtų jų nuogumą. Ir taip šešiasdešimt ketvirtieji metai praėjo taikoje.

14 Ir šešiasdešimt penktaisiais metais pas juos taip pat buvo didelis džiaugsmas ir taika, taip, daug pamokslavimo ir daug pranašysčių apie tai, kas įvyks. Ir taip praėjo šešiasdešimt penktieji metai.

15 Ir buvo taip, kad šešiasdešimt šeštaisiais teisėjų valdžios metais, štai, „Cezoramas buvo nužudytas nežinomos rankos, jam sėdint teismo krasėje. Ir buvo taip, kad tais pačiais metais jo sūnus, kurį liaudis paskyrė vietoje jo, taip pat buvo nužudytas. Ir taip pasibaigė šešiasdešimt šeštieji metai.

16 Ir šešiasdešimt septintųjų metų pradžioje žmonės vėl pradėjo darytis nepaprastai nelabi.

17 Nes štai, Viešpats taip ilgai laimino juos pasaulio turtais, kad jie nebuvo kurstomi pykčiui, karams nei kraujo praliejimui; todėl jie pradėjo širdimis prisirišti prie savo turtų; taip, jie pradėjo siekti pelno, kad galėtų iškilti vienas virš kito; todėl jie pradėjo vykdyti „slaptas žmogžudystes, plėšti ir grobti, kad gautų pelno.

18 Ir štai dabar, šitie žmogžudžiai ir plėšikai buvo Kiškumeno ir „Gadiantono suorganizuota gauja. Ir dabar, buvo taip, kad net tarp nefitų buvo daug iš Gadiantono gaujos. Bet štai, jų buvo daugiau tarp nelabesnės lamanitų dalies. Ir jie buvo vadinami Gadiantono plėšikais ir žmogžudžiais.

19 Ir tai jie nužudė vyriausiąjį teisėją Cezoramą ir jo sūnų teismo krasėje, ir štai, jie liko nesurasti.

20 Ir dabar buvo taip, jog lamanitai, aptikę, kad tarp jų esama plėšikų, nepaprastai krintosi; ir jie panaudojo viską, kas buvo jų galioje, kad išnaikintų juos nuo žemės veido.

21 Bet štai, Šėtonas sukurstė didesnės nefitų dalies širdis, tad jie susivienijo su tomis plėšikų gaujomis ir priėmė jų sandoras, ir davė priesaikas, kad gins ir saugos vienas kitą, kokiose sudėtingose aplinkybėse jie beatdirtų, idant nenukentėtų už savo žmogžudystes, plėšimus ir vagystes.

22 Ir buvo taip, kad jie turėjo savo ženklus, taip, slaptus

“ženklus ir slaptus žodžius; ir tai dėl to, kad galėtų atskirti brolių, sudariusį sandorą, idant kad ir kokį nelabumą jo brolis bedarytų, jis nenukentėtų nuo savo brolio ar nuo tų, kurie priklausė jo gaujai ir sudarė šitą sandorą.

23 Ir taip jie galėtų žudyti ir plėšti, ir vogti, ir paleistuvauti, ir daryti visokią nelabumą priešingai savo šalies įstatymams ir taip pat savo Dievo įstatymams.

24 Ir kas tik iš tų, kurie priklausė jų gaujai, apreikštų pasauliui apie jų “nelabumą ir jų bjaurumus, tas būtų teisiamas ne pagal šalies įstatymus, bet pagal jų nelabumo įstatymus, nustatytus Gadiantono ir Kiškumeno.

25 Dabar štai, tai yra tos slaptos “priesaikos ir sandoros, kurios, pagal Almos įsakymą jo sūnui, neturi išeiti į pasaulį, kad netaptų priemone nuvesti žmones į sunaikinimą.

26 Dabar štai, tos “slaptos priesaikos ir sandoros neatėjo Gadiantonui iš metraščių, kurie buvo perduoti Helamanui; bet štai, jas į Gadiantono širdį įdėjo Šėtonas – ^bta pati esybė, kuri suviliojo mūsų pirmuosius gimdytojus valgyti uždrausto vaisiaus.

27 Taip, ta pati esybė, kuri susitarė su “Kainu, kad jeigu šis nužudys savo brolių Abelį, tai nebus žinoma pasauliui. Ir nuo to laiko ji susimokydavo su Kainu ir jo pasekėjais.

28 Ir tai ta pati esybė, kuri įdėjo į žmonių širdis “statyti bokštą, pakankamai aukštą, kad jie galėtų patekti į dangų. Ir tai buvo ta pati esybė, kuri viliojo žmones, atėjusius nuo to bokšto į šitą žemę; kuri skleidė tamsos ir bjaurumų darbus po visą šitos žemės veidą, kol nusitempė žmones į ^bvisišką sunaikinimą ir į nesibaigiantį pragarą.

29 Taip, tai ta pati esybė, kuri įdėjo į “Gadiantono širdį toliau tęsti tamsos ir slaptų žmogžudysčių darbą; ir ji vykdė tai nuo žmogaus pradžios netgi iki dabartinio laiko.

30 Ir štai, tai ji, Šėtonas, visokios nuodėmės “kūrėjas. Ir štai, jis tęsia savo tamsos ir slaptų žmogžudysčių darbus ir perduoda jų sąmokslus ir priesaikas, ir sandoras, ir baisaus nelabumo planus iš vienos kartos į kitą pagal tai, kiek jis gali užvaldyti žmonių vaikų širdis.

31 Ir dabar štai, jis stipriai užvaldė nefitų širdis; taip, tiek, kad jie pasidarė nepaprastai nelabi; taip, didesnė jų dalis pasuko iš teismo kelio ir “trypė po savo kokomis Dievo įsakymus, ir pasuko savo keliais, ir pasistatė sau stabus iš savo aukso ir sidabro.

32 Ir buvo taip, kad visos šitos nedorybės ištiko juos per “nedaugelio metų laikotarpį, netgi taip, kad didesnė jų dalis ištiko juos teisėjų valdžios Nefio žmo-

22a RR Slaptos sąjungos.

24a RR Nelabas, nelabumas.

25a Al 37:27–32.

26a Moz 5:29, 49–52.

b 3 Nef 6:28;

Moz 4:6–12.

27a Moz 5:18–33.

28a Pr 11:1–4; Etr 1:3.

b Etr 8:9, 15–25.

29a Hel 2:4–13.

30a Al 5:39–42;

Mor 7:12, 17; Moz 4:4.

31a 1 Nef 19:7.

32a Al 46:8.

nėms šešiasdešimt septintaisiais metais.

33 Ir taip pat šešiasdešimt aštuntaisiais metais jie augo savo nedorybėmis, dideliam teisiųjų sielvartui ir apgailestavimui.

34 Ir taip mes matome, kad nefitai pradėjo rintis į netikėjimą ir augti nelabumu ir bjaurumais, kai tuo tarpu lamanitai pradėjo nepaprastai augti savo Dievo pažinimu; taip, jie pradėjo laikytis jo nuostatų ir įsakymų ir vaikščioti priešais jį tiesoje ir doroje.

35 Ir taip matome, kad Viešpaties Dvasia pradėjo „trauktis nuo nefitų dėl jų širdžių nelabumo ir kietumo.

36 Ir taip matome, kad Viešpats pradėjo išlieti savo Dvasios ant lamanitų dėl jų įkalbamumo ir noro tikėti jo žodžiais.

37 Ir buvo taip, kad lamanitai medžiojo Gadiantono plėšikų gaują ir skelbė Dievo žodį nelabesnei jų daliai, ir taip šita plėšikų gauja buvo visiškai išnaikinta iš lamanitų tarpo.

38 Ir buvo taip, kad, antraverčius, nefitai palaikė ir rėmė juos, pradedant nelabesniaja jų dalimi, kol šie pasklido po visą nefitų žemę ir suvedžiojo didesnę dalį teisiųjų, kol šie nusirito iki to, kad ėmė tikėti jų darbais ir priimti dalį jų grobio bei jungtis prie jų slaptų žmogžudysčių ir suokalbių.

39 Ir taip jie pradėjo visiškai valdyti valdžią, todėl trypė po kojomis ir triuškino, ir draskė,

ir atsukdavo nugarą „vargšams ir romiems, ir nuolankiems Dievo sekėjams.

40 Ir taip mes matome, kad jie buvo baisioje būsenoje ir „brendo nesibaigiančiam sunaikinimui.

41 Ir buvo taip, kad taip pasi- baigė teisėjų valdžios Nefio žmonėms šešiasdešimt aštuntieji metai.

Nefio, Helamano Sūnaus, Pranašystė. Dievas grasina Nefio žmonėms, kad aplankys juos pyktyje visiškam jų sunaikinimui, jeigu jie neatgailaus dėl savo nelabumo. Dievas išstinka Nefio žmones maru; jie atgailauja ir atsigręžia į jį. Lamanitas Samuelis pranašauja nefitams.

*Tai aprašyta nuo 7 iki 16 skyriaus
imtinai*

7 SKYRIUS

Šiaurėje Nefis atmetamas ir sugrižta į Zarahemlą. Jis meldžiasi savo sodo bokšte ir po to šaukia žmones atgailauti, arba jie pražus. Apie 23–21 m. prieš Kristaus gim.

ŠTAI, dabar buvo taip, kad teisėjų valdžios nefitų žmonėms šešiasdešimt devintaisiais metais Nefis, Helamano sūnus, „sugrižo į Zarahemlos žemę iš žemės šiaurėje.

2 Nes jis buvo išėjęs tarp žmonių, kurie buvo šiaurinėje žemėje, ir skelbė jiems Dievo žodį, ir daug jiems pranašavo.

3 Ir jie atmetė visus jo žodžius, tad jis negalėjo daugiau pasilikti tarp jų, bet vėl sugrižo į savo gimtinę.

4 Ir matydamas žmones tokio baisaus nelabumo būsenoje ir tuos Gadiantono plėšikus, užėmusius teismo krases – užgrobusius galią ir valdžią šalyje ir atmetusius Dievo įsakymus be mažiausio pasiteisinimo priešais jį, nevykdančius jokio teisingumo žmonių vaikams,

5 nuteisiančius teisiuosius už jų teisumą, leidžiančius kaltiesiems ir nelabiesiems už pinigų išeiti nenubaustiems, ir negana to, palaikomus vyriausybės viršūnėje, kad valdytų ir veiktų pagal savo norus, idant galėtų gauti pelno ir “pasaulio gyrių ir be to, kad galėtų lengviau svetimauti ir vogti, ir žudyti, ir veikti pagal savo pačių norus –

6 dabar, šita didi nedorybė ištiko nefitus per nedaugelio metų laikotarpį – ir kada Nefis tai pamatė, širdis jo krūtinėje pritvinko sielvarto; ir jis sušuko iš savo sielos skausmo:

7 O, kad aš būčiau galėjęs gyventi tomis dienomis, kai mano tėvas Nefis pradžioje atvyko iš Jeruzalės žemės, kad būčiau galėjęs džiaugtis su juo pažadėtoje žemėje; tada jo žmonės buvo lengvai priprašomi, tvirtai pasiryžę laikytis Dievo įsakymų ir lėti susigundyti daryti nedorybę; ir jie buvo greitai klausyti Viešpaties žodžių –

8 taip, jeigu būčiau galėjęs gyventi tomis dienomis, mano siela džiaugtųsi mano brolių teisumu.

9 Bet štai, man paskirta, kad šitos būtų mano dienos ir kad mano siela būtų pripildyta sielvarto dėl šito mano brolių nelabumo.

10 Ir štai, dabar buvo taip, kad tai vyko ant bokšto, buvusio Nefio sode, kuris buvo šalia vieškelio, vedusio į pagrindinę turgavietę, kuri buvo Zarahemlos mieste; taigi Nefis buvo atsiklaupęs ant bokšto, buvusio jo sode; tas bokštas taip pat buvo netoli sodo vartų, šalia kurių ėjo vieškelis.

11 Ir buvo taip, kad pro šali ėjo vyrai ir pamatė Nefį, kai jis ant bokšto liejo savo sielą Dievui; ir jie nubėgo ir pranešė žmonėms, ką matė, ir žmonės susiėjo miniomis, kad sužinotų tokio didelio raudojimo dėl šitų žmonių nelabumo priežastį.

12 Ir dabar, kada Nefis atsikėlė, jis pamatė susirinkusias žmonių minias.

13 Ir buvo taip, kad jis atvėrė savo burną ir sakė jiems: Štai, “ko čia susirinkote? Kad pasakčiau jums apie jūsų nedorybes?

14 Taip, nes aš pasikėliau į savo bokštą, kad galėčiau išlieti sielą savo Dievui dėl nepaprasto savo širdies sielvarto, kuri sukėlė jūsų nedorybes!

15 Ir dėl mano raudų ir aimanų jūs susirinkote ir stebėtės; taip, ir jums tikrai reikia stebėtis; taip, jūs turite stebėtis, kadangi

leidote velniui taip stipriai užvaldyti savo širdis.

16 Taip, kaipgi jūs galėjote leistis suviliojami to, kuris siekia nusviesti jūsų sielas žemyn į nesibaigiantį nelaimingumą ir begalinį vargą?

17 O atgailaukite, atgailaukite! „Kam jums mirti? Atsigrežkite, atsigrežkite į Viešpatį, savo Dievą. Kodėl jis paliko jus?

18 Todėl, kad jūs užkietinote savo širdis; taip, jūs neklausote „gerojo ganytojo balso; taip, ^bsukėlėte jo pyktį prieš jus.

19 Ir štai, jeigu neatgailausite, užuot „surinkęs jus, štai, jis jus išsklaidys, ir taip tapsite maistu šunims ir laukiniams žvėrimis.

20 O, kaip jūs galėjote užmiršti savo Dievą tą pačią dieną, kurią jis išvadavo jus?

21 Bet štai, tai dėl pelno, dėl žmonių gyriaus, taip, ir kad gautumėt aukso ir sidabro. Ir jūs širdimis prisirišote prie turtų ir tuščių šio „pasaulio dalykų, dėl kurių žudote ir plėšiate, ir vagiate, ir ^bneteisingai liudijate prieš savo artimą, ir darote visokią nedorybę.

22 Ir dėl šitos priežasties vargas ištiks jus, jeigu neatgailausite. Nes jeigu neatgailausite, štai šitas didis miestas ir taip pat tie didūs aplinkiniai miestai mūsų nuosavybės žemėje bus atimti, tad jums nebus vietos juose; nes štai, Viešpats neduos jums „jėgos, kaip jis

darė ligi šiol, kad atsilauktumėt prieš savo priešus.

23 Nes štai, taip sako Viešpats: Aš nerodysiu nelabiems savo jėgos, vienam daugiau negu kitam, nebent tiems, kurie atgailaus dėl savo nuodėmių ir klausys mano žodžių. Todėl dabar aš norėčiau, kad jūs, mano broliai, pamatytumėt, jog laminitams bus „geriau negu jums, jeigu neatgailausite.

24 Nes štai, jie teisesni už jus, nes nenusidėjo tam dideliame pažinimui, kurią gavote jūs; todėl Viešpats bus gailestingas jiems; taip, jis „pratęs jų dienas ir padaugins jų sėklą, kai tuo tarpu jūs būsite visiškai ^bsunaikinti, jeigu neatgailausite.

25 Taip, vargas jums dėl to baisaus bjaurumo, kuris atsirado tarp jūsų; ir jūs įsijungėte į tai, taip, į tą „slaptą gaują, įsteigtą Gadianono!

26 Taip, „vargas ištiks jus dėl to išdidumo, kuriam leidote įeiti į savo širdis, kuris dėl jūsų nepaprastai didelių ^bturtų pakėlė jus virš to, kas gera!

27 Taip, vargas jums dėl jūsų nelabumo ir bjaurumų!

28 Ir jeigu neatgailausite, jūs pražūsite; taip, būtent jūsų žemės bus atimtos iš jūsų, ir jūs būsite išnaikinti nuo žemės veido.

29 Štai dabar, kad visa tai įvyks, aš sakau ne iš savęs, kadangi ne iš savęs tai „žinau; bet

17a Ez 18:23, 31–32.

18a Ez 34:12; Jn 10:14–16;

Al 5:38–41, 57–60.

RR Gerasis ganytojas.

^b JokK 1:8;

Al 12:36–37.

19a 3 Nef 10:4–7.

21a RR Pasaulietiškumas.

^b Iš 20:16;

Mt 15:19–20.

22a Mzj 7:29.

23a Hel 15:11–15.

24a Al 9:16; DS 5:33.

^b Al 9:19.

25a Hel 3:23.

26a Iz 5:8–25.

^b JokK 2:13.

29a Al 5:45–46.

štai, aš žinau, kad visa tai tiesa, kadangi tai man atskleidė Viešpats Dievas; todėl aš liudiju, kad tai įvyks.

8 SKYRIUS

Nedori teisėjai siekia sukurstyti žmones prieš Nefį. Abraomas, Mozė, Zenasas, Zenokas, Ezijas, Izaijas, Jeremijas, Lehis ir Nefis – visi liudijo apie Kristų. Per ikvėpimą Nefis paskelbia apie vyriausiojo teisėjo nužudymą. Apie 23–21 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar buvo taip, kad Nefiui ištarus šiuos žodžius, – štai, ten buvo vyrai, kurie buvo teisėjai, taip pat priklausą slaptajai Gadiantono gaujai, – jie pyko ir šaukė prieš jį, sakydami žmonėms: Kodėl jūs nesučiumpate šito vyro ir neatvedate jo, kad jis būtų teisiamas pagal nusikaltimą, kurį padarė?

2 Ko žiūrite į šitą vyrą ir klausotės jo burnojimo prieš šituos žmones ir prieš mūsų įstatymą?

3 Nes štai, Nefis jiems kalbėjo apie jų įstatymo sugedimą; taip, Nefis kalbėjo daug dalykų, kurie negali būti užrašyti; ir jis nekalbėjo nieko, kas prieštarautų Dievo įsakymams.

4 Ir šitie teisėjai pyko ant jo, kadangi jis atvirai jiems „kalbėjo apie jų slaptus tamsos darbus; tačiau jie nedrįso jo sučiupti, nes bijojo žmonių, kad jie nepradėtų šaukti prieš juos.

5 Todėl jie šaukė žmonėms, sakydami: Kodėl jūs leidžiate

šitam vyrui burnoti prieš mus? Nes štai jis pasmerkė visą šitą liaudį, netgi sunaikinimui; taip, ir taip pat sakė, kad šitie mūsų galingi miestai bus atimti iš mūsų, ir mums nebus vietos juose.

6 Ir dabar mes žinome, kad tai neįmanoma, nes štai esame galingi ir mūsų miestai galingi, todėl mūsų priešai negali turėti jokios galios mums.

7 Ir taip jie kurstė žmones pykčiui prieš Nefį ir kėlė ginčus tarp jų; nes buvo tokių, kurie šaukė: Palikite šį vyrą ramybėje, nes jis geras vyras ir tai, ką jis sako, tikrai įvyks, jeigu neatgailausime.

8 Taip, štai mus ištiks visi teismai, apie kuriuos jis mums liudijo; nes mes žinome, kad jis mums teisingai liudijo apie mūsų nedorybes. Ir štai jų yra daug, ir jis taip pat „žino viską, kas užgrius mus, kaip žino apie mūsų nedorybes.

9 Taip, ir štai, jeigu jis nebūtų pranašas, jis negalėtų liudyti apie tai.

10 Ir buvo taip, kad tie žmonės, kurie ketino sunaikinti Nefį, pabijojo jį sučiupti; todėl jis vėl pradėjo kalbėti, matydamas, kad kai kurių akyse jis įgijo tokį palankumą, kad likusieji bijojo.

11 Todėl jis buvo priverstas dar kalbėti jiems ir sakė: Štai, mano broliai, argi neskaitėte, kad Dievas davė galią vienam vyrui, būtent Mozei, smogti į „Raudonosios jūros vandenį, ir jie persiskyrė į abi puses, tad

izraelitai, kurie buvo mūsų tėvai, perėjo sausa žeme, ir vandenys užsivėrė virš egiptiečių armijų ir juos prarijo?

12 Ir dabar štai, jeigu Dievas davė šitam vyrui tokią galią, tai kodėl jūs turėtumėte ginčytis tarp savęs ir sakyti, kad jis nedavė man galios žinoti apie teismus, kurie ištikis jus, jeigu neatgailausite?

13 Bet, štai, jūs neigiate ne tik mano žodžius, bet taip pat neigiate visus žodžius, pasakytus mūsų tėvų, ir taip pat žodžius, pasakytus šito vyro, Mozės, kuris turėjo tokią didelę galią, duotą jam, taip, žodžius, kuriuos jis pasakė apie Mesijo atėjimą.

14 Taip, argi jis neliudijo, kad turi ateiti Dievo Sūnus? Ir kaip jis tyruose ^aiškėlė skaishtarinę gyvatę, lygiai taip bus iškeltas tas, kuris ateis.

15 Ir kaip visi, kurie žiūrėjo į tą gyvatę, ^aišgyveno, lygiai taip, visi, kurie žiūrės į Dievo Sūną, tikėdami, būdami atgailaujantys dvasios, ^bgyvens, būtent tam gyvenimui, kuris yra amžinas.

16 Ir dabar štai, ne tik Mozė liudijo apie tai, bet ir ^avisi šventieji pranašai nuo jo dienų net iki Abraomo dienų.

17 Taip, ir štai, ^aAbraomas

matė jo atėjimą ir buvo pripildytas džiaugsmo ir džiūgavo.

18 Taip, ir štai, sakau jums, kad ne tik Abraomas žinojo apie tai, bet ir prieš Abraomo dienas buvo ^adaug pašauktų pagal Dievo tvarką; taip, būtent pagal jo Sūnaus tvarką; ir tai buvo tam, kad prieš gana daug tūkstančių metų iki jo atėjimo žmonėms būtų parodyta, kad jiems tikrai ateis išpirkimas.

19 Ir dabar, norėčiau, kad žinotumėt, jog nuo Abraomo dienų buvo daugybė pranašų, liudijusių apie tai; štai, pranašas ^aZenosas drąsiai liudijo; už tai jis buvo nužudytas.

20 Ir štai, taip pat ^aZenokas ir Ezijas, ir taip pat ^bIzaijas ir ^cJeremijas (Jeremijas buvo tas pats pranašas, kuris liudijo apie ^dJeruzalės sugriovimą), ir dabar mes žinome, kad Jeruzalė buvo sugriauta sulig Jeremijo žodžiais. O tad kodėl gi Dievo Sūnui neateiti sulig jo pranašyste?

21 Ir dabar, argi jūs ginčysitės, kad ^aJeruzalė buvo sugriauta? Ar sakysite, jog Zedekijo ^bsūnūs nebuvo nužudyti, visi, išskyrus ^cMuleką? Taip, ir argi nematote, kad Zedekijo sėkla yra su mumis ir jie yra išvyti iš Jeruzalės žemės? Bet štai, tai dar ne viskas.

14a Sk 21:6–9;
2 Nef 25:20;
Al 33:19–22.

RR Jėzus
Kristus – Kristaus
pavaizdai ir
simboliai.

15a 1 Nef 17:41;
Al 37:45–47;
3 Nef 15:9.

b Jn 11:25.

16a JokK 4:4–5; 7:11.

17a Pr 22:8–14; Jn 8:56.

18a Al 13:19; DS 84:6–16;
136:37.

b RR Melchizedeko
kunigystė.

19a Al 34:7.

20a 1 Nef 19:10;

3 Nef 10:15–16.

RR Raštai – Prarasti
Raštai.

b Iz 53.

c 1 Nef 5:13; 7:14.

d Jer 26:18; 1 Nef 1:4.

21a 2 Nef 6:8; Om 1:15.

b 2 Kar 25:7; Jer 39:6;
52:10.

c Ez 17:22–23;

Hel 6:10.

22 Mūsų tėvas Lehis buvo išvytas iš Jeruzalės, kadangi jis liudijo apie tai. Nefis taip pat liudijo apie tai ir taip pat beveik visi mūsų tėvai iki pat šito laiko; taip, jie liudijo apie Kristaus „atėjimą ir žvelgė ateitin, ir džiūgavo jo diena, kuri ateis.

23 Ir štai, jis yra Dievas, ir jis yra su jais, ir jis apreiškė save jiems, kad jie yra jo išpirkti; ir jie šlovino jį dėl to, kas įvyks.

24 Ir dabar, kadangi žinote tai ir negalite to neigti, nebent meluotumėt, todėl šituo jūs nusidėjote, nes atmetėte visa tai, nepaisydami tokios daugybės įrodymų, kuriuos gavote; taip, būtent, jūs gavote „visa, tiek kas danguje, tiek ir visa, kas žemėje, kaip liudijimą, kad tai tiesa.

25 Bet štai, jūs atmetėte tiesą ir „maištavote prieš savo šventąjį Dievą; ir netgi šiuo metu užuot krovę sau ^blobius danguje, kur niekas nesugenda ir kur niekas nešvarus negali patekti, jūs kraunate sau rūstybę „teismo dienai.

26 Taip, netgi šiuo metu jūs bręstate – dėl savo žmogžudysčių, „ištvirkavimo ir nelabumo – nesibaigiančiam sunaikinimui; taip, ir jeigu neatgailausite, netrukus tai ištiks jus.

27 Taip, štai dabar tai tikrai prie jūsų durų; taip, eikite prie teismo krasės ir ištirkite; ir štai, jūsų teisėjas nužudytas ir „guli savo kraujyje; ir jį nužudė

^bjo brolis, siekiantis atsisėsti į teismo krasę.

28 Ir štai, jie abu priklauso jūsų slaptaigaujai, kurios „įkūrėjas yra Gadiantonas ir piktašis, kuris stengiasi sunaikinti žmonių sielas.

9 SKYRIUS

Pasiuntiniai randa vyriausiąjį teisėją negyva prie teismo krasės. Jie įkalinami, o vėliau paleidžiami. Nefis įkvėptas nurodo, kad žudikas yra Seantumas. Kai kas Nefį laiko pranašu. Apie 23–21 m. prieš Kristaus gim.

ŠTAI, dabar buvo taip, kad Nefiui ištarus šituos žodžius, kažkokie vyrai, kurie buvo tarp jų, nubėgo prie teismo krasės; taip, iš tikrųjų buvo penki vyrai, kurie nuėjo ir eidami tarpusavy kalbėjo:

2 Štai, dabar mes tikrai sužinosime, ar šitas vyras yra pranašas ir ar Dievas jam įsakė pranašauti mumš tokius nuostabius dalykus. Štai, mes netikime, kad įsakė; taip, mes netikime, jog jis pranašas; tačiau, jeigu tai, ką jis pasakė apie vyriausiąjį teisėją – kad jis negyvas – pasitvirtins, mes patikėsime, kad ir kiti žodžiai, kuriuos jis kalbėjo, yra tikri.

3 Ir buvo taip, kad jie visomis išgalėmis bėgo ir atbėgo prie teismo krasės; ir štai, vyriausia-

22a RR Jėzus Kristus – Pranašystės apie Jėzaus Kristaus gimimą ir mirtį.

24a Al 30:44; Moz 6:63.

25a Mzj 2:36–38; 3:12.

b Hel 5:8;

3 Nef 13:19–21.

c DS 10:20–23;

121:23–25.

26a RR Ištvirkavimas.

27a Hel 9:3, 15.

b Hel 9:6, 26–38.

28a Hel 6:26–30.

tikėjimą, idant iškeltų save Dievo išrinktu didžiu vyru ir pranašu.

17 Ir dabar štai, mes išaiškinsime šitą vyrą, ir jis išpažins savo kalbę ir atskleis mums tikrąjį šito teisėjo žudiką.

18 Ir buvo taip, jog tie penki tą laidotuvių dieną buvo paleisti. Tačiau jie priekaištavo teisėjams dėl žodžių, kuriuos šie kalbėjo prieš Nefį, ir ginčijosi su jais, su kiekvienu atskirai, kad net nugincijo juos.

19 Nepaisydami to, šie nurodė Nefį suimti ir surišti, ir atvesti priešais minią, ir jie pradėjo jį visaip klausinėti, kad galėtų sukirsti, idant apkaltintų jį myriop,

20 sakydami jam: Tu esi susitaręs. Kuris vyras įvykdė šitą žmogžudystę? Dabar pasakyk mums ir pripažink savo kalbę; sakydami: Štai pinigai; ir mes taip pat paliksime tave gyvą, jeigu pasakysi mums ir pripažinsi, kad susitarei su juo.

21 Bet Nefis tarė jiems: O jūs "kvailiai, jūs neapipjaustyti širdimi, jūs akli ir ^bkietasprandžiai žmonės, ar jūs žinote, kiek ilgai Viešpats, jūsų Dievas leis jums toliau eiti šituo jūsų nuodėmės keliu?

22 O, jūs turite pradėti aimanuoti ir ^araudoti, kadangi didis sunaikinimas jau laukia jūsų, jeigu neatgailausite.

23 Štai, jūs sakote, kad aš susitariau su vyru, kad jis nužudytų Syzoramą, mūsų vyriausiąjį teisėją. Bet štai, sakau

jums, jog tai dėl to, kad aš jums liudijau, kad žinotumėt apie tai; taip, būtent paliudijau jums, kad žinau apie nelabumą ir bjaurumus, kurie yra tarp jūsų.

24 Ir dėl to, kad padariau tai, jūs sakote, jog aš susitariau su vyru, kad jis tai įvykdytų; taip, dėl to, kad parodžiau jums šitą ženklą, jūs pykstate ant manęs ir kėsinatės sunaikinti mano gyvybę.

25 Ir dabar štai, aš jums parodysiu kitą ženklą ir pažiūrėsiu, ar jūs ir dėl šito kėsinsitės sunaikinti mane.

26 Štai aš sakau jums: Nueikite į Seantumą, Syzoramo "brolio, namus ir sakykite jam:

27 Ar Nefis, apsišaukęs pranašas, kuris pranašauja tiek daug blogio apie šitą liaudį, susitarė su tavimi ir dėl to jūs nužudėte Syzoramą, savo brolių?

28 Ir štai, jis sakys jums: Ne.

29 Ir jūs sakysite jam: Ar tu nužudei savo brolių?

30 Ir jis stovės išsigandęs ir nežinos, ką sakyti. Ir štai, jis neigs; ir apsimes lyg būtų apstulbintas; tačiau jis pareikš jums, kad jis nekaltas.

31 Bet štai, jūs apžiūrėsite jį ir aptiksite kraują ant jo apsiausto skverną.

32 Ir pamatę tai, jūs pasakysite: Iš kur šitas kraujas? Argi mes nežinome, kad tai tavo brolio kraujas?

33 Ir tada jis suvirpės ir išblykš, lyg mirties ištiktas.

34 Ir tada jūs pasakysite:

21a ApD 7:51.
b RR Maištas,

sukilimas.
22a Mzj 7:24.

26a Hel 8:27.

Kadangi taip išsigandai ir išblyškai, štai, mes žinome, jog tu kaltas.

35 Ir tada ji apims dar didesnė baimė; ir tada jis prisipažins jums ir daugiau nebeneigs, kad jis įvykdė šitą žmogžudystę.

36 Ir tada jis pasakys jums, kad aš, Nefis, nieko nežinau apie šitą reikalą, nebent tai duota man Dievo galia. Ir tada jūs žinosite, jog esu doras vyras ir kad esu atsiųstas jums nuo Dievo.

37 Ir buvo taip, kad jie nuėjo ir padarė tiksliai taip, kaip Nefis jiems sakė. Ir štai žodžiai, kuriuos jis pasakė, pasitvirtino; nes pagal tuos žodžius jis paneigė, ir taip pat pagal tuos žodžius jis prisipažino.

38 Ir jis buvo priverstas patvirtinti, kad jis pats buvo tikrasis žudikas, tad tie penki buvo paleisti į laisvę, taip pat ir Nefis.

39 Ir buvo nefitų, kurie patikėjo Nefio žodžiais; ir taip pat buvo tokių, kurie patikėjo tų penkių liudijimu, nes būdami kalėjime jie atsivertė.

40 Ir dabar, tarp žmonių buvo tokių, kurie sakė, kad Nefis pranašas.

41 Ir buvo kiti, kurie sakė: Štai, jis dievas, nes jeigu jis nebūtų dievas, jis negalėtų visko žinoti. Nes štai, jis pasakė mums mūsų širdžių mintis ir taip pat pasakė mums faktus, ir netgi nurodė mums tikrąjį vyriausiojo teisėjo žudiką.

10 SKYRIUS

Viešpats suteikia Nefiui užant-spaudavimo galią. Jam suteikiama galia surišti ir atrišti žemėje ir danguje. Jis įsako žmonėms atgailauti, arba jie pražus. Dvasia perneša jį nuo minios prie minios. Apie 21–20 m. prieš Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad tarp tų žmonių atsirado skilimas, toks, kad jie susiskaldė grupėmis ir išsivaikščiojo kas sau, palikdami jų viduryje stovėjusį Nefį vieną.

2 Ir buvo taip, kad Nefis nuėjo savo keliu link savo namų, „maštydamas apie tai, ką Viešpats parodė jam.

3 Ir jam taip bemaštant – jis buvo labai prislėgtas dėl nefitų žmonių nelabumo, jų slaptų tamsos darbų ir žudymų, ir plėšimų, ir visokių nedorybių – ir jam taip bemaštant širdyje, štai, atėjo balsas, sakantis:

4 Palaimintas tu, Nefi, dėl to, ką padarei; nes aš mačiau, kaip tu „nenuilstamai skelbei šitiems žmonėms žodį, kurį aš tau daviau. Ir tu nepabūgai jų ir neieškojai, kaip apsaugoti ^bsavo gyvybę, bet ieškojai mano „valios ir kaip įvykdyti mano įsakymus.

5 Ir dabar, kadangi tu darei tai taip nenuilstamai, štai, aš palaiminsiu tave amžinai ir padarysiu tave galingą žodžiu ir veiksmu, tikėjimu ir darbais; taip, netgi kad „viskas bus padaryta tau pagal tavo ^bžodį, nes tu

10 2a RR Maštyti.
4a RR Stropumas.
b RR Auka.

c 3 Nef 11:11.
5a 3 Nef 18:20;
DS 88:63–65.

b En 1:12.

‘nepaprašysi to, kas prieštarauja mano valiai.

6 Štai, tu esi Nefis, o aš esu Dievas. Štai, aš tai paskelbiu tau savo angelų akivaizdoje, jog turėsi galią šitiems žmonėms ir išiksi žemę “badu, maru ir sunaikinimu, pagal šitų žmonių nelabumą.

7 Štai, aš duodu tau galią, kad ką tik tu “užantspauduosi žemėje, bus užantspauduota danguje; ir ką tik atriši žemėje, bus atrišta danguje; todėl tu turėsi galią šitiems žmonėms.

8 Todėl, jeigu pasakysi šitai šventyklai, kad ji perplyštų pusiau, tai bus padaryta.

9 Ir jeigu pasakysi šitam “kalnui: Būk nublokštas žemyn ir tapk lyguma, – tai bus padaryta.

10 Ir štai, jeigu pasakysi, kad Dievas ištiks šitą liaudį, tai įvyks.

11 Ir dabar štai, aš tau įsakau eiti ir skelbti šitiems žmonėms, kad taip sako Viešpats Dievas, kuris yra Visagalis: Jeigu neatgailausite, būsite ištikti, net iki “sunaikinimo.

12 Ir štai, kada Viešpats ištarė Nefiui šituos žodžius, šis sustojo ir nebėjo į savo namus, bet sugrįžo pas minias, pasklidusias po šalies veidą, ir pradėjo jiems skelbti Viešpaties žodį, kuris buvo ištartas jam apie jų sunaikinimą, jeigu jie neatgailaus.

13 Dabar štai, nepaisant to didžio stebuklo, kurį Nefis padarė, pasakydamas jiems apie vyriausiojo teisėjo mirtį, jie

užkietino savo širdis ir nepaklausė Viešpaties žodžių.

14 Todėl Nefis paskelbė jiems Viešpaties žodį, sakydamas: Jeigu neatgailausite, – taip sako Viešpats, – būsite ištikti, net iki sunaikinimo.

15 Ir buvo taip, kad Nefiui paskelbus jiems šitą žodį, štai, jie vis dar kietino savo širdis ir nenorėjo klausyti jo žodžių; taigi jie maištavo prieš jį ir kėsinosi jį sučiupti, kad įmestų į kalėjimą.

16 Bet štai, su juo buvo Dievo galia, ir jie negalėjo jo suimti, kad įmestų į kalėjimą, nes jis buvo paimtas Dvasios ir nuneštas iš jų tarpo.

17 Ir buvo taip, kad taip jisėjo Dvasioje nuo minios prieš minios, skelbdamas Dievo žodį, netgi kol jį paskelbė jiems visiems arba perdavė visiems žmonėms.

18 Ir buvo taip, kad jie neklusė jo žodžių; ir prasidėjo tokie nesutarimai, kad jie susiskaldė ir pradėjo žudyti vienas kitą kalaviju.

19 Ir taip pasibaigė septyniasdešimt pirmieji teisėjų valdžios Nefio žmonėms metai.

11 SKYRIUS

Nefis įkalba Viešpatį pakeisti jų karą badu. Daug žmonių žūva. Jie atgailauja, ir Nefis karštai maldauja Viešpatį lietaus. Nefis ir Lehis gauna daug apreiškimų. Gadian-tono plėšikai įsitvirtina šalyje. Apie 20–6 m. prieš Kristaus gim.

5c 2 Nef 4:35;
DS 46:30.
6a Hel 11:4–18.

7a Mt 16:19.
RR Užantspauduoti,
užantspaudavimas.

9a Mt 17:20; JokK 4:6;
Mrm 8:24; Etr 12:30.
11a Hel 5:2.

Ir dabar buvo taip, kad septyniasdešimt antraisiais teisėjų valdžios metais nesutarimai tiek sustiprėjo, jog visoje žemėje vyko karai tarp visų Nefio žmonių.

2 Ir būtent ta „slapta plėšikų gauja vykdė šitą griovimo ir nelabumo darbą. Ir šitas karas tęsėsi visus tuos metus; ir septyniasdešimt trečiaisiais metais jis taip pat tęsėsi.

3 Ir buvo taip, jog tais metais Nefis šaukėsi Viešpaties, sakydamas:

4 O Viešpatie, neleisk, kad šita liaudis būtų sunaikinta kalaviju; bet, o Viešpatie, geriau tegul būna „badas šitoje žemėje, kad paragintų juos prisiminti Viešpatį, savo Dievą, ir galbūt jie atgailaus ir atsigręš į tave.

5 Ir taip buvo padaryta pagal Nefio žodžius. Ir buvo didelis badas žemėje tarp visų Nefio žmonių. Ir taip septyniasdešimt ketvirtaisiais metais badas tęsėsi, ir naikinimo kalaviju darbas liovėsi, bet badu pasidarė nuožmus.

6 Ir šitas naikinimo darbas taip pat tęsėsi septyniasdešimt penktaisiais metais. Nes žemė buvo ištikta taip, kad buvo sausra ir javų sezono metu nedavė javų; ir visa žemė buvo ištikta, būtent tiek pas lamanitus, tiek ir pas nefitus, tad jie buvo ištikti ir tūkstančiais žūdavo nelabesnėse šalies dalyse.

7 Ir buvo taip, kad žmonės pamatė, jog jiems gresia žūtis nuo bado, ir pradėjo „prisiminti

Viešpatį, savo Dievą; ir jie pradėjo prisiminti Nefio žodžius.

8 Ir žmonės pradėjo prašyti savo vyriausiųjų teisėjų ir savo vadovų, kad jie saktų Nefiui: Štai, mes žinome, kad tu esi Dievo vyras, ir todėl šaukis Viešpaties Dievo, kad jis nugręžtų nuo mūsų šitą badą, kad neišsipildytų visi „žodžiai, kuriuos tu ištarei apie mūsų sunaikinimą.

9 Ir buvo taip, kad teisėjai kalbėjo Nefiui pagal žodžius, kokių pageidauta. Ir kada Nefis pamatė, kad žmonės atgailavo ir nusižemino su aštutine, jis vėl šaukėsi Viešpaties, sakydamas:

10 O Viešpatie, štai šitie žmonės atgailauja; ir jie taip iššlavė Gadiantono gaują iš savo tarpo, kad šie išnaikinti ir savo slaptus planus paslėpė žemėje.

11 Dabar, o Viešpatie, už šitą jų nuolankumą ar nenugręžtum savo pykčio, ir tegul tavo pyktis būna nuramdytas sunaikinimo tų nelabų žmonių, kuriuos tu jau sunaikinai.

12 O Viešpatie, ar nenugręžtum savo pykčio, taip, savo nuožmaus pykčio, ir ar nepadarytum, kad šitas badas liautųsi šitoje žemėje.

13 O Viešpatie, ar neišklaustum manęs ir ar nepadarytum, kad įvyktų pagal mano žodžius, ir ar nepasiųstum „lietaus ant žemės veido, idant ji atneštų savo vaisius ir savo javus javų sezono metu.

14 O Viešpatie, tu išklausei

“mano žodžių, kada sakiau: Tegul būna badas, kad liautųsi maras nuo kalavijo; ir aš žinau, jog lygiai taip ir dabar tu išklausysi mano žodžių, nes tu pasakei: Jeigu šitie žmonės atgailaus, aš jų pasigailėsiu.

15 Taip, o Viešpatie, ir tu matai, kad jie atgailavo dėl bado, maro ir sunaikinimo, kuris ištiko juos.

16 Ir dabar, o Viešpatie, ar nenugręžtum savo pykčio ir neišbandytum dar kartą, ar jie tarnaus tau? Ir jeigu taip, o Viešpatie, tu galėsi palaiminti juos pagal savo žodžius, kuriuos pasakei.

17 Ir buvo taip, kad septyniasdešimt šeštaisiais metais Viešpats nugrėžė savo pyktį nuo tos liaudies ir padarė, kad “lietus lytų ant žemės, tad ji atnešė savo vaisius vaisių sezono metu. Ir buvo taip, kad ji atnešė savo javus javų sezono metu.

18 Ir štai, žmonės džiūgavo ir šlovino Dievą, ir visas tos žemės veidas buvo kupinas džiūgavimo; ir jie daugiau nesikėsino sunaikinti Nefio, bet gerbė jį kaip “didį pranašą ir Dievo vyrą, turintį didelę galią ir valdžią, duotą jam Dievo.

19 Ir štai Lehis, jo brolis, “nė kiek neatsiliko nuo jo teisumo dalykais.

20 Taigi buvo taip, kad Nefio žmonės vėl pradėjo klestėti toje žemėje ir pradėjo atstatinėti nuniokotas vietas, ir pradėjo daugintis ir plisti, netgi kol jie padengė visą tos žemės veidą

tiek šiaurėje, tiek pietuose, nuo jūros vakaruose iki jūros rytuose.

21 Ir buvo taip, kad septyniasdešimt šeštieji metai baigėsi taikiai. Ir septyniasdešimt septintieji prasidėjo taikiai; ir “bažnyčia pasklido po visos žemės veidą; ir didžioji žmonių dalis, tiek nefitų, tiek ir lamanitų, priklausė bažnyčiai; ir buvo nepaprastai didelė taika žemėje; ir taip pasibaigė septyniasdešimt septintieji metai.

22 Ir septyniasdešimt aštuntaisiais metais taip pat buvo taika, neskaitant keletu ginčų dėl doktrinos punktų, kuriuos pateikė pranašai.

23 O septyniasdešimt devintaisiais metais prasidėjo dideli nesutarimai. Bet buvo taip, kad Nefis, Lehis ir daugelis jų brolių, kurie žinojo teisingus doktrinos punktus, kasdien gaudami daug “apreiškimų, pamokslavo žmonėms tiek, kad jie padarė galą jų nesutarimams tais pačiais metais.

24 Ir buvo taip, kad teisėjų valdžios Nefio žmonėms aštuoniasdešimtaisiais metais kiek kiek Nefio žmonių atskalūnų, kurie prieš keletą metų buvo perėję pas lamanitus ir priėmė lamanitų vardą, ir taip pat kiek kiek tikrų lamanitų palikuonių buvo sukurstyti pykčiui anų, tai yra tų atskalūnų, todėl jie pradėjo karą su savo broliais.

25 Ir jie žudydavo ir plėšdavo; ir po to jie pasitraukdavo atgal į kalnus ir į tyrus bei slaptas

14a Hel 11:4.
17a Paklšt 11:13–17.
18a Hel 10:5–11.

19a Hel 5:36–44.
21a RR Bažnyčia, Jėzaus
Kristaus.

23a Al 26:22;
DS 107:19.

vietas, slapstydamiės taip, kad jų negalima buvo rasti, kasdien pasipildydami tiek, kiek buvo atskalūnų, kurie išeidavo pas juos.

26 Ir taip laikui bėgant, taip, būtent per nedaugelį metų, jie tapo nepaprastai didele plėšikų gauja; ir jie susirado visus slapstus Gadiantono planus; ir taip jie tapo Gadiantono plėšikais.

27 Dabar štai, šitie plėšikai sukėlė didelę suirutę, taip, netgi didelį naikinimą tarp Nefio žmonių ir taip pat tarp lamanitų žmonių.

28 Ir buvo taip, kad iškilo būtinybė sustabdyti šitą naikinimo darbą; todėl jie pasiuntė stiprių vyrų armiją į tyrus ir į kalnus ieškoti tos plėšikų gaujos ir sunaikinti jų.

29 Bet štai, buvo taip, kad tais pačiais metais jie buvo nuvyti atgal, netgi į savo žemes. Ir taip pasibaigė aštuoniasdešimtieji teisėjų valdžios Nefio žmonėms metai.

30 Ir buvo taip, kad aštuoniasdešimt pirmųjų metų pradžioje jie vėl išėjo prieš šitą plėšikų gaują ir daugelį sunaikino; ir jie taip pat patyrė didelių nuostolių.

31 Ir jie buvo priversti vėl sugrįžti iš tyrų ir iš kalnų į savo žemes, nes buvo nepaprastai daug tų plėšikų, kurių knibždejo kalnai ir tyrai.

32 Ir buvo taip, kad taip pasibaigė šitie metai. Ir plėšikai vis gausėjo ir stiprėjo, tad jie nepaisė net ištisų nefitų, taip

pat ir lamanitų armijų; ir jie įvarė didžiulę baimę žmonėms ant viso šios žemės veido.

33 Taip, nes jie lankė daugelį žemės dalių ir didžiai siaubė juos; taip, daugelį nužudydavo, o kitus išsivarydavo nelaisvėn į tyrus, taip, o ypač jų moteris ir vaikus.

34 Dabar šitas didelis blogis, kuris ištiko šiuos žmones už jų nedorybes, paragino juos vėl prisiminti Viešpatį, jų Dievą.

35 Ir taip pasibaigė aštuoniasdešimt pirmieji teisėjų valdžios metai.

36 Ir aštuoniasdešimt antraisiais metais jie vėl pradėjo „užmiršti Viešpatį, savo Dievą. Ir aštuoniasdešimt trečiaisiais metais jie pradėjo stiprėti nedorybe. Ir aštuoniasdešimt ketvirtaisiais metais jie nepakeitė savo kelių.

37 Ir buvo taip, kad aštuoniasdešimt penktaisiais metais jie stiprėjo ir stiprėjo savo išdidumu ir nelabumu; ir taip jie vėl brendo sunaikinimui.

38 Ir taip pasibaigė aštuoniasdešimt penktieji metai.

12 SKYRIUS

Žmonės yra nepastovūs, kvaili ir greitai daryti pikta. Viešpats drausmina savo žmones. Žmonių niekumas palyginamas su Dievo galia. Teismo dieną žmonės gaus nesibaigiantįjį gyvenimą arba nesibaigiantįjį pasmerkimą. Apie 6 m. prieš Kristaus gim.

Ir taip mes galime matyti, kokie apgaulingi žmonių vaikai ir taip pat kokios nepastovios jų širdys; taip, galime matyti, kad Viešpats iš savo didžio beribio gerumo laimina ir duoda „klestėjimą tiems, kurie sudeda savo ^bviltis į jį.

2 Taip, ir mes galime pamatyti, kad kai tik jis savo žmonėms duoda klestėjimą, taip, jų laukų, kaimenių ir bandų padidėjimu, ir auksu, ir sidabru, ir visokiais įvairios rūšies ir tipo brangiais daiktais, apsaugodamas jų gyvybes ir išvaduodamas juos iš jų priešų rankų, suminkštindamas jų priešų širdis, kad šie neskelbia karų jiems, taip, ir galiausiai, viską darydamas savo žmonių gerovei ir laimei, taip, tada ir ateina laikas, kada jie „užkietina savo širdis ir užmiršta Viešpatį, savo Dievą, ir ^btrypia po kojomis Šventąjį, – taip, ir tai dėl jų atsipalaidavimo ir jų nepaprastai didelio suklestėjimo.

3 Ir taip mes matome, kad jeigu Viešpats „nedrausmina savo žmonių daugybe suspaudimų, taip, jeigu jis neaplanko jų mirtimi ir siaubu, ir badu, ir visokiu maru, jie ^bneprisimena jo.

4 O kokie kvaili ir kokie tušti, ir kokie pikti, ir kokie velniški, ir kokie „greiti daryti nedorybę,

ir kokie lėti daryti gera yra žmonių vaikai; taip, kokie greitai klausyti piktojo žodžių ir ^bširdimis prisirišti prie tuščių pasaulio dalykų!

5 Taip, kokie greitai aukštintis „išdidumu; taip, kokie greitai girtis ir daryti visa tai, kas yra nedorybė; ir kokie jie lėti prisiminti Viešpatį, savo Dievą, ir atsukti ausį jo patarimams, taip, kokie lėti ^bvaikščioti išminties keliais!

6 Štai, jie nenori, kad Viešpats, jų Dievas, kuris „sukūrė juos, valdytų ir ^bviešpatautų jiems, nepaisydami jo didžio gerumo ir gailėstingumo jiems, jie niekina jo patarimus ir nenori, kad jis būtų jų vadovas.

7 O koks didis žmonių vaikų „niekumas; taip, jie tikrai menkesni už žemės dulkę.

8 Nes štai, pagal mūsų didžiojo ir nesibaigiančiojo Dievo įsakymą žemės dulkę juda šen ir ten, kad išsiskirtų į dalis.

9 Taip, štai nuo jo balso kalvos ir kalnai tirta ir „dreba.

10 Ir jo balso „galia jie sutrupinami ir tampa lygūs, taip, kaip slėnis.

11 Taip, nuo jo balso galios dreba „visa žemė.

12 Taip, nuo jo balso galios dreba pagrindas net iki pat šerdies.

12 1a 2 Met 26:5;
Ps 1:2–3.
b Ps 36:8–9; 2 Nef 22:2;
Mzj 4:6.
RR Pasitikėjimas,
pasitikėti.
2a RR Atsimetimas.
b Al 5:53;
3 Nef 28:35.

3a Mzj 23:21;
DS 98:21; 101:8.
b Am 4:6–11.
4a Iš 32:8.
b Mt 15:19; Hbr 3:12.
5a Pat 29:23.
RR Išdidumas.
b RR Vaikščioti,
vaikščioti su Dievu.

6a Iz 45:9; DS 58:30;
Moz 7:32–33.
b DS 60:4.
7a Iz 40:15, 17;
Mzj 4:19;
Moz 1:10.
9a 3 Nef 22:10.
10a 1 Nef 17:46.
11a Mrm 5:23; Etr 4:9.

13 Taip, ir jei jis pasako žemei: Judėk, – ji pajudinta.

14 Taip, jei jis pasako „žemei: ^bEik atgal, kad diena ^cpailgėtų daugeliu valandų, – tai padaryta.

15 Ir taip, pagal jo žodį, žemė sukasi atgal, o žmogui atrodo, kad saulė stovi; taip, ir štai, būtent taip yra; nes tikrai tai žemė juda, o ne saulė.

16 Ir štai, taip pat, jeigu jis sako didžiosios gelmės ^avandenims: ^bIšdžiūkite, – tai padaryta.

17 Štai, jeigu jis sako kalnui: Pakilk, ^aateik ir krisk ant to miesto, kad jis būtų palaidotas, – štai, tai padaryta.

18 Ir štai, jeigu žmogus ^apaslėps žemėje lobį, o Viešpats pasakys: Tebus jis ^bprakeiktas dėl nedorybės to, kuris jį paslėpė, – štai, jis bus prakeiktas.

19 Ir jeigu Viešpats pasakys: Būk prakeiktas, kad joks žmogus nerastų tavęs nuo šiol ir per amžius, – štai, niekas nuo tada neras jo per amžius.

20 Ir štai, jeigu Viešpats pasakys žmogui: Už savo nedorybes tu būsi prakeiktas per amžius, – tai bus padaryta.

21 Ir jeigu Viešpats pasakys: Už savo nedorybes tu būsi iškirstas iš mano akivaizdos, – jis padarys, kad taip ir bus.

22 Ir vargas tam, kuriam jis taip pasakys, nes tai bus tam, kuris elgiasi nedorai, ir jis negali būti išgelbėtas; todėl, kad žmo-

gus būtų išgelbėtas, paskelbta atgaila.

23 Todėl palaiminti tie, kurie atgailaus ir klausys Viešpaties, savo Dievo, balso; nes tai tie, kurie bus ^aišgelbėti.

24 Ir teduoda Dievas pagal savo didžiąją pilnatvę, kad žmonės būtų atvesti į atgailą ir gerus darbus, kad jie galėtų būti atstatyti į malonę už ^amalonę, pagal savo darbus.

25 Ir aš norėčiau, kad visi žmonės būtų išgelbėti. Bet mes skaitome, kad didžiąją ir paskutiniąją dieną bus tokių, kurie bus išmesti lauk, taip, kurie bus atmesti iš Viešpaties akivaizdos.

26 Taip, kurie bus paskirti begalinio nelaimingumo būsenai, kad išsipildytų žodžiai, sakančys: Tie, kas darė gera, gaus ^anesibaigiantįjį gyvenimą; o tie, kas darė pikta, gaus nesibaigiantįjį ^bpasmerkimą. Ir taip yra. Amen.

Samuelio Lamanito pranašystė nefitams.

Tai aprašyta nuo 13 iki 15 skyriaus imtinai.

13 SKYRIUS

Samuelis Lamanitas pranašauja nefitų sunaikinimą, jeigu jie neatgailaus. Jie ir jų turtai prakeikti. Jie atmeta pranašus ir muša juos

14a Joz 10:12–14.

^b Iz 38:7–8.

^c 2 Kar 20:8–11.

16a Mt 8:27.

^b Iz 44:27; 51:10.

17a 3 Nef 8:10.

18a Mrm 1:18;

Etr 14:1.

^b Hel 13:17.

23a RR Išgelbėjimas.

24a RR Malonė.

26a Mt 25:46; Jn 5:28–29;

Rom 6:13.

^b RR Pasmerkimas, pasmerkumas.

akmenimis, yra apsupti demonų, siekia laimės, darydami nedorybę. Apie 6 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar buvo taip, kad aštuoniasdešimt šeštaisiais metais nefitai vis dar tebebuvo nelabume, taip, didžiame nelabume, kai tuo tarpu ^alamanitai stengėsi griežtai laikytis Dievo įsakymų pagal Mozės įstatymą.

2 Ir buvo taip, kad tais metais toks Samuelis, lamanitas, atėjo į Zarahemlos žemę ir pradėjo pamokslauti žmonėms. Ir buvo taip, kad jis daug dienų skelbė atgailą žmonėms, o jie išmetė jį lauk, ir jis buvo begrįžtas į savo žemę.

3 Bet štai, jam atėjo Viešpaties balsas, kad jis turi sugrįžti ir pranašauti žmonėms visa tai, kas ateis jam į ^aširdį.

4 Ir buvo taip, jog jie neleido jam įeiti į miestą; todėl jis nuėjo ir užsilipo ant jo sienos, ištiesė ranką, ir šaukė garsiu balsu, ir pranašavo žmonėms visa, ką Viešpats įdėjo jam į širdį.

5 Ir jis sakė jiems: Štai aš, Samuelis, lamanitas, kalbu jums Viešpaties žodžius, kuriuos jis įdeda man į širdį; ir štai jis įdėjo man į širdį pasakyti šitiems žmonėms, kad virš jų pakibęs teisingumo ^akalavijas; ir nepraeis keturi šimtai metų, kai teisingumo kalavijas kris ant šitos liaudies.

6 Taip, sunkus ^asunaikinimas

laukia šitos liaudies, ir jis tikrai ištiks šituos žmones, ir niekas negali jų išgelbėti, išskyrus atgailą ir tikėjimą Viešpačiu Jėzumi Kristumi, kuris tikrai ateis į pasaulį ir daug kentės, ir bus nužudytas už savo žmones.

7 Ir štai, Viešpaties ^aangelas man tai paskelbė ir atnešė ^bgerąją naujieną mano sielai. Ir štai, aš buvau pasiūstas pas jus, kad taip pat ir jums tai paskelbčiau, idant žinotumėt gerąją naujieną; bet štai jūs nenorėjote manęs priimti.

8 Todėl taip sako Viešpats: Už nefitų žmonių širdžių kietumą, jeigu jie neatgailaus, aš iš jų atimsiu savo žodį ir ^aatitrauksiu savo Dvasią, ir daugiau jų nebepažėsiu, ir jų brolių širdis atgrėšiu prieš juos.

9 Ir ^aketuri šimtai metų nepraeis, kai aš padarysiu, kad jie bus ištikti; taip, aš aplankysiu juos kalaviju, badu ir maru.

10 Taip, aš aplankysiu juos nuožmiame pyktyje, ir bus tokių jūsų priešų iš ^aketvirtos kartos, kurie gyvens, kad pamatytų visišką jūsų sunaikinimą; ir tai tikrai įvyks, jeigu neatgailausite, – sako Viešpats, – ir tie iš ketvirtosios kartos įvykdys jūsų sunaikinimą.

11 Bet jeigu atgailausite ir ^asugrįšite pas Viešpatį, savo Dievą, aš nugrėšiu savo pyktį, – sako Viešpats; taip, taip sako Viešpats, – palaiminti tie,

13 1a Hel 15:4–5.
3a DS 100:5.
5a Al 60:29; 3 Nef 2:19.
6a Al 45:10–14;
Hel 15:17.

7a Al 13:26.
b Iz 52:7.
8a Hel 6:35.
9a Al 45:10–12.
10a 1 Nef 12:12;

2 Nef 26:9;
3 Nef 27:32.
11a 3 Nef 10:5–7.

kas atgailaus ir atsigręš į mane, bet vargas tam, kuris neatgailauja.

12 Taip, „vargas šitam didžiam Zarahemlos miestui; nes štai, tik dėl teisiųjų jis išgelbėtas; taip, vargas šitam didžiam miestui, nes aš suvokiu, – sako Viešpats, – kad daugelis, taip, netgi didesnė šito didžio miesto dalis, užkietins savo širdis prieš mane, – sako Viešpats.

13 Bet palaiminti tie, kurie atgailaus, nes tų aš pasigailėsiu. Bet štai, jeigu ne teisieji, gyvenantys šitame didžiam mieste, štai, aš padaryčiau, kad iš dangaus ateitų „ugnis ir ji sunaikintų.

14 Bet štai, tik dėl teisiųjų jo pasigailėta. Bet štai, ateina laikas, – sako Viešpats, – kada jūs išmesite teisiuosius iš savo tarpo, tada būsite pribrendę sunaikinimui; taip, vargas šitam didžiam miestui dėl nelabumo ir bjaurumų, esančių jame.

15 Taip, ir vargas Gideonio miestui dėl nelabumo ir bjaurumų, esančių jame.

16 Taip, ir vargas visiems miestams aplinkinėje žemėje, kurie apgyventi nefitų, dėl nelabumo ir bjaurumų, esančių juose.

17 Ir štai, „prakeiksmas ištiks šią žemę, – sako Pulką Viešpats, – dėl žmonių, kurie yra šitoje žemėje, taip, dėl jų nelabumo ir bjaurumų.

18 Ir bus taip, – sako Pulką Viešpats, taip, mūsų didysis ir

tikrasis Dievas, – kad kas tik „paslėps lobį žemėje, daugiau jo neberas, nes didžiai prakeikta šita žemė, nebent jis būtų teisus žmogus ir paslėptų jį Viešpačiui.

19 Nes aš noriu, – sako Viešpats, – kad jie paslėptų savo lobius man; ir prakeikti tie, kurie nepaslepia savo lobių man; nes niekas kitas, išskyrus teisiuosius, neslepia savo lobių man; ir prakeiktas tas, kuris nepaslepia savo lobių man, ir jo lobis taip pat; ir niekas neatgaus jo, nes prakeikta šita žemė.

20 Ir ateis diena, kada jie slėps savo lobius, nes širdimis prisirišo prie turtų; ir kadangi jie širdimis prisirišo prie savo turtų ir slėps savo lobius, bėgdami nuo savo priešų, kadangi jie slėps juos ne man, prakeikti bus ir jie, ir taip pat jų lobiai; ir tą dieną jie bus ištikti, – sako Viešpats.

21 Žiūrėkite, šito didžio miesto žmonės, ir „išiklausykite į mano žodžius; taip, išiklausykite į žodžius, kuriuos sako Viešpats; nes štai, jis sako, kad jūs prakeikti už savo turtus, ir taip pat prakeikti jūsų turtai, kadangi jūs širdimis prisirišote prie jų ir nepaklausėte žodžių to, kuris jums juos davė.

22 Jūs neprisimenate Viešpaties, savo Dievo, dėl to, kuo jis palaimino jus, bet visuomet prisimenate savo „turtus, nedėkodami Viešpačiui, savo Dievui, už juos; taip, jūsų širdys nelinkusios į Viešpatį, bet jos tvinksta

12a 3 Nef 8:8, 24; 9:3.
13a Pr 19:24;
2 Kar 1:9–16;
3 Nef 9:11.

17a Hel 12:18.
18a Mrm 1:18; Etr 14:1.
21a RR Klausyti,
išiklausyti.

22a Lk 12:34.
RR Turtai;
Pasaulietiškumas.

didžiu ^bišdidumu, vedančiu į pagyras ir didį pasipūtimą, ^cpavydus, nesutarimus ir piktumus, persekiojimus ir žudymus bei visokias nedorybes.

23 Už tai Viešpats Dievas siuntė prakeiksmą šitai žemei ir taip pat jūsų turtams, ir tai už jūsų nedorybes.

24 Taip, vargas šitiems žmonėms dėl šito atėjusio laiko, kada jūs ^aišmetate lauk pranašus ir išjuokiate juos, ir apmėtote juos akmenimis, ir žudote juos, ir darote visokią nedorybę jiems, kaip darė tie, iš senovės laikų.

25 Ir dabar, kalbėdami, jūs sakote: Jeigu mūsų dienos būtų buvusios mūsų ^asentėvių dienomis, mes nebūtume žudę pranašų; mes nebūtume mušę jų akmenimis ir nebūtume išmetę jų lauk.

26 Štai, jūs blogesni už juos; nes kaip gyvas Viešpats, jeigu ^apranašas ateina pas jus ir skelbia jums Dievo žodį, kuris liudija apie jūsų nuodėmes ir nedorybes, jūs ^bpykstate ant jo ir išmetate jį lauk, ir ieškote visokių būdų jam sunaikinti; taip, jūs sakysite, kad jis netikras ^cpranašas ir kad jis nusidėjęs ir iš velnio, kadangi ^dliudija, kad jūsų darbai pikti.

27 Bet štai, jeigu pas jus ateis žmogus ir sakys: Darykite šitą, ir čia nėra jokios nedorybės;

darykite tą ir jūs nenukentėsite; taip, jis sakys: Vaikščiokite pagal savo širdžių išdidumą; taip, vaikščiokite pagal savo akių išdidumą ir darykite viską, ko tik trokšta jūsų širdis, – ir jeigu pas jus ateis žmogus ir tai kalbės, jūs priimsite jį ir sakysite, kad jis ^apranašas.

28 Taip, jūs iškelsite jį ir duosite jam savo turto; jūs duosite jam savo aukso ir savo sidabro ir aprengsite jį prabangiais drabužiais; ir dėl to, kad jis kalba ^apataikūniškus žodžius jums ir sako, kad viskas gerai, jūs nerasite klaidos jame.

29 O jūs, nelaba ir iškrypusi karta, jūs užkietėję ir kietasprandžiai žmonės, kiek ilgai jūs manysite, kad Viešpats pakęs jus? Taip, kiek ilgai jūs leisitės vedžiojami ^akvailų ir ^baklų vadovų? Taip, kiek ilgai jūs ^crinksitės tamsą, o ne ^dšviesą?

30 Taip, štai, Viešpaties pyktis jau užsidegė prieš jus; štai, jis prakeikė žemę už jūsų nedorybę.

31 Ir štai, ateina laikas, kada jis prakeiks jūsų turtus, tad jie taps ^aslidūs, ir jūs negalėsite jų išlaikyti; ir savo skurdo dienomis jūs negalėsite jų suturėti.

32 Ir savo skurdo dienomis jūs šauksitės Viešpaties; ir šauksitės bergždžiai, nes jūsų išnaikinimas jau ištiko jus ir jūsų sunaikinimas neišvengiamas; ir tada, tą dieną, jūs verksite ir kauksite, –

22b RR Išdidumas.
c RR Pavydėti, pavydas.
24a 2 Met 36:15–16;
1 Nef 1:20.
25a ApD 7:51.
26a 2 Met 18:7; Lk 16:31.

b Iz 30:9–10.
c Mt 13:57.
d Gal 4:16.
27a Mch 2:11.
RR Piktnaudžiavimas
kunigavimu.

28a 2 Tim 4:3–4.
29a 2 Nef 28:9.
b Mt 15:14.
c Jn 3:19.
d Job 24:13.
31a Mrm 1:17–18.

sako Pulką Viešpats, – ir tada jūs raudosite ir sakysite:

33 O „kad būčiau atgailavęs ir nebūčiau žudęs pranašų ir ^bmušęs jų akmenimis, ir išmetęs jų. Taip, tą dieną jūs sakysite: O kad būtume prisiminę Viešpatį Dievą tą dieną, kada jis davė mums mūsų turtus; tada jie nebūtų pasidarę tokie slidūs, kad prarastume juos; nes štai, mums dingio mūsų turtai.

34 Štai, mes pasidedame įrankį čia, o rytoj jo nėra; ir štai, mūsų kalavijai mums dingio tą dieną, kai mes ieškojome jų kovai.

35 Taip, mes paslėpėme savo lobius, ir jie išslydo nuo mūsų, nes prakeikta šita žemė.

36 O kad būtume atgailavę tą dieną, kada mums atėjo Viešpaties žodis; nes štai, žemė prakeikta, ir visi daiktai tapo slidūs, ir mes negalime jų išlaikyti.

37 Štai, mes apsupti demonų, taip, mes apsupti angelų to, kuris siekia sunaikinti mūsų sielas. Štai, didelės yra mūsų nedorybės. O Viešpatie, ar negalėtum nugręžti savo pykčio nuo mūsų? Štai, taip jūs kalbėsite tomis dienomis.

38 Bet štai, jūsų išbandymo „dienos bus praėjusios; jūs būsite ^bužvilkinę savo išgelbėjimo dieną, kol bus jau amžinai per vėlu ir jūsų sunaikinimas bus neišvengiamas; taip, nes jūs visas savo gyvenimo dienas siekėte to, ko negalėjote išgyti; ir siekėte ^claimės, darydami nedorybę, kas prieštarauja pri-

gimčiai to teisumo, kuris yra mūsų didžiojoje ir amžinojoje Galvoje.

39 O jūs, šitos žemės žmonės, kad jūs teiktumėtės išgirsti mano žodžius! Ir aš meldžiu, kad Viešpaties pyktis būtų nugręžtas nuo jūsų ir kad jūs atgailautumėte ir būtumėte išgelbėti.

14 SKYRIUS

Samuelis numato šviesą nakties metu ir naują žvaigždę Kristui gimus. Kristus išperka žmones iš laikinosios ir dvasinės mirties. Jo mirties ženklai yra trys tamsos dienos, uolų skilinėjimas ir žymūs gamtos perversmai. Apie 6 m. prieš Kristaus gim.

IR dabar, buvo taip, kad „Samuelis Lamanitas pranašavo žymiai daugiau dalykų, kurie negali būti surašyti.

2 Ir štai, jis sakė jiems: Štai, aš duodu jums ženklą; nes dar penkeri metai praeis ir štai, tada Dievo Sūnus ateis išpirkti visų tų, kas tikės jo varda.

3 Ir štai, jo atėjimo metu duosiu jums tokį ^aženklą. Štai, bus tokie dideli šviesuliai danguje, kad naktį prieš jam ateinant nebus tamsos, tad žmonėms atrodytų, lyg būtų diena.

4 Todėl bus viena diena ir naktis, ir diena, lyg tai būtų viena diena ir nebūtų nakties; ir tai bus jums ženklas; nes jūs žinosite apie saulės patekėjimą ir taip pat apie jos nusileidimą;

33a Mrm 2:10–15.

^b Mt 23:37.

38a Mrm 2:15.

^b Al 34:33–34.

^c Al 41:10–11.

14 1a Hel 13:2.

3a 3 Nef 1:15.

todėl jie tikrai žinos, kad tai bus dvi dienos ir naktis; tačiau naktis nesutems; ir tai bus naktis prieš „jam gimstant.

5 Ir štai, užtekės nauja „žvaigždė, tokia, kurios dar niekada nematėte; ir tai taip pat bus jums ženklas.

6 Ir štai, tai dar ne viskas; bus daug ženklų ir stebuklų danguje.

7 Ir bus taip, kad jūs visi būsite taip nustebinti ir stebėsitės, kad „parpulsite ant žemės.

8 Ir bus, kad kiekvienas, kuris „tikės Dievo Sūnų, turės nesibaigiantį gyvenimą.

9 Ir štai, tokiu būdu Viešpats per savo angelą man įsakė eiti ir pasakyti tai jums; taip, jis įsakė pranašauti tai jums; taip, jis pasakė man: Šauk šitiems žmonėms: Atgailaukite ir ruoškite Viešpaties kelią.

10 Ir dabar, kadangi esu lamenitas ir kalbėjau jums žodžius, kuriuos man įsakė Viešpats, ir kadangi jums jie buvo sunkūs, jūs pykstate ant manęs ir kėsinatės mane sunaikinti ir „išmetėte mane iš savo tarpo.

11 Ir jūs išgirsite mano žodžius, nes aš tam ir užlipau ant miesto sienos, kad jūs išgirstumėt ir sužinotumėt apie Dievo teismus, kurie laukia jūsų už jūsų nedorybės, ir taip pat kad žinotumėt atgailos sąlygas.

12 Ir taip pat kad žinotumėt apie atėjimą Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, dangaus ir žemės „Tėvo, visų dalykų nuo pradžios Kūrėjo; ir kad žinotumėt apie jo atėjimo ženklus tam, kad tikėtumėt jo vardą.

13 Ir jeigu „tikėsite jo vardą, jūs atgailausite dėl visų savo nuodėmių, kad per tai jo ^bnuopelnų dėka jos būtų atleistos.

14 Ir štai, be to, aš duosiu jums kitą ženklą, taip, jo mirties ženklą.

15 Nes štai, jis tikrai turi numirti, kad galėtų ateiti „išgelbėjimas; taip, jam dera ir tampa būtina numirti, idant igyvendintų mirusiųjų ^bprikėlimą, kad per tai žmonės galėtų būti atvesti Viešpaties akivaizdon.

16 Taip, štai, šita mirtis igyvendina prikėlimą ir „išperka visą žmoniją iš pirmosios mirties – dvasinės mirties; nes visa žmonija, per Adomo ^bnuopuolį būdama „atkirsta nuo Viešpaties akivaizdos, laikoma lyg „mirusia, tiek laikinųjų, tiek ir dvasinių dalykų atžvilgiu.

17 Bet štai, Kristaus prikėlimas „išperka žmoniją, taip, būtent visą žmoniją, ir atveda juos atgal Viešpaties akivaizdon.

18 Taip, ir tai įvykdo atgailos sąlygą, tad kiekvienas, kuris atgailauja, nenukertamas ir neišmetamas į ugnį; bet kiekvienas,

4a RR Jėzus Kristus – Pranašystės apie Jėzus Kristaus gimimą ir mirtį.

5a Mt 2:1–2; 3 Nef 1:21.

7a 3 Nef 1:16–17.

8a Jn 3:16.

10a Hel 13:2.

12a Mzj 3:8; 3 Nef 9:15; Etr 4:7.

RR Jėzus Kristus.

13a ApD 16:30–31.

b DS 19:16–20.

15a RR Gelbėtojas.

b Al 42:23.

RR Prikėlimas.

16a RR Išpirkimo planas.

b RR Nuopuolis, Adomo ir Ievos.

c Al 42:6–9.

d RR Mirtis, dvasinė.

17a RR Išpirkti, išpirktas, išpirkimas.

kuris neatgailauja, nukertamas ir įmetamas į ugnį; ir ten juos vėl išstinka dvasinė mirtis, taip, antroji mirtis, nes jie vėl iškerdami teisumo dalykų atžvilgiu.

19 Todėl atgailaukite, atgailaukite, kad žinodami tai ir nevykdydami, neleistumėte sau patekti į pasmerkimą ir nebūtumėte atvesti į šitą antrąją mirtį.

20 Bet štai, kaip sakiau jums apie kitą „ženklą, jo mirties ženklą, štai, tą dieną, kurią jis iškęs mirtį, saulė ^bužtams ir atsakys teikti jums šviesą; taip pat mėnulis ir žvaigždės; ir „tris dienas nebus jokios šviesos ant šitos žemės veido, būtent nuo tada, kai jis iškęs mirtį, iki tada, kai jis vėl prisikels iš mirusiųjų.

21 Taip, tuo metu, kada jis atiduos dvasią, bus „griaustiniai ir žaibai daugelį valandų, ir žemė virpės ir drebės; ir uolos, kurios yra ant šitos žemės veido, tiek virš žemės, tiek ir po žeme, kurias dabar jūs žinote esant vientisas, arba didesnė jų dalis yra viena vientisa masė, bus ^bsuskaldytos.

22 Taip, jos suplyšinės ir nuo tol „liks suskilusios, suaižėjusios ir sulaužytos gabalais ant visos žemės veido, taip, tiek virš, tiek ir po žeme.

23 Ir štai, bus didelės audros, ir daug kalnų bus nužeminti kaip slėnis, ir daug vietų, dabar

vadinamų slėniais, taps labai aukštais kalnais.

24 Ir daug vieškelių bus suardyta, ir daugelis „miestų taps dykynėmis.

25 Ir daug „kapų atsivers ir atiduos daug mirusiųjų; ir daug šventųjų pasirodys daugeliui.

26 Ir štai, taip man kalbėjo „angelas; nes jis man sakė, kad daugelį valandų bus griaustiniai ir žaibai.

27 Ir jis man sakė, kad tai vyks, kol tęsis griaudėjimas ir žaibavimas, ir audra; ir kad tris dienas „tamsa dengs visos žemės veidą.

28 Ir angelas man sakė, jog daugelis matys dar nuostabesnių dalykų negu šitie, idant įtikėtų, kad „šitie ženklai ir šitie stebuklai turi įvykti ant viso šitos žemės veido, idant žmonių vaikams nebūtų jokios priežasties netikėti.

29 Ir tai tam, kad kiekvienas, kuris tikės, būtų išgelbėtas ir kad kiekvieną, kuris netikės, išstiktų teisingas „teismas; ir be to, jeigu jie pasmerkti, tai jie patys užsitraukia savo pasmerkimą.

30 Ir dabar, atmintkite, atmintkite, mano broliai, kad jeigu kas žūsta, jis tai pats sau padarė; ir kas daro nedorybę, daro ją sau pačiam; nes štai, esate „laisvi; jums duota veikti savo nuožiūra; nes štai, Dievas davė jums ^bpažinimą ir jus išlaisvino.

31 Jis davė jums, kad galėtumėte

20a 3 Nef 8:5–25.

b Lk 23:44.

c Mzj 3:10.

21a 3 Nef 8:6.

b 3 Nef 10:9.

22a 3 Nef 8:18.

24a 3 Nef 9:3–12.

25a Mt 27:50–54;

3 Nef 23:9–11.

26a Al 13:26.

27a 1 Nef 19:10;

3 Nef 8:3.

28a 1 Nef 12:4–5.

29a RR Teismas,

paskutinysis.

30a 2 Nef 2:26–29;

Moz 6:56.

RR Valios laisvė.

b RR Pažinimas,
žinojimas.

“žinoti, kas gera ir kas pikta, ir jis davė jums galimybę^b pasirinkti gyvenimą ar mirtį; ir jūs galite daryti gera ir būti ‘atstatyti į tai, kas gera, arba kad jums būtų atstatyta tai, kas gera; arba galite daryti pikta, ir jums bus atstatyta pikta.

15 SKYRIUS

Viešpats drausmino nefitus todėl, kad juos mylėjo. Atsivertę lamani-tai yra tvirti ir pastovūs tikėjime. Paskutinėmis dienomis Viešpats bus gailėstingas lamanitams. Apie 6 m. prieš Kristaus gim.

IR dabar, mano mylimi broliai, štai, aš jums skelbiu, kad jeigu neatgailausite, jūsų namai bus jums palikti “tušti.

2 Taip, jeigu neatgailausite, jūsų moterys turės rimtą priešastį raudoti tą dieną, kada jos žindys; nes jūs bandysite bėgti, ir nebus vietos prieglobsčiui; taip, ir vargas “nėščioms, nes jos bus sunkios ir negalės bėgti; todėl jos bus sutryptos ir paliktos pražūti.

3 Taip, vargas šitiems žmonėms, kurie vadinami Nefio žmonėmis, jeigu jie neatgailaus, pamatę visus šiuos ženklus ir stebuklus, kurie bus jiems parodyti; nes štai, jie buvo išrinkti Viešpaties žmonės; taip, Nefio žmonės jis mylėjo ir taip pat “drausmino juos; taip, jų nedo-

rybių dienomis jis drausmino juos, kadangi juos myli.

4 Bet štai, mano broliai, lamani-tų jis nekentė, kadangi jų darbai visą laiką buvo pikti, ir tai dėl jų tėvų “tradicijų nedorumo. Bet štai, per nefitų pamokslavimą pas juos atėjo išgelbėjimas; ir todėl Viešpats^b pratęsė jų dienas.

5 Ir aš norėčiau, kad pastebėtųmėt, jog “dauguma jų vykdė savo pareigas ir vaikšto apdairiai priešais Dievą, ir stengiasi laikytis jo įsakymų ir nuostatų, ir potvarkių pagal Mozės įstatymą.

6 Taip, sakau jums, jog dauguma jų vykdė tai ir su nenuilstamu stropumu stengiasi atvesti likusius savo brolius į tiesos pažinimą; todėl yra daug tokių, kurie kasdien prisideda prie jų.

7 Ir štai, jūs patys žinote, nes matėte, kad visi tie, kurie buvo atvesti į tiesos pažinimą ir atvesti pažinti nelabas ir bjaurias savo tėvų tradicijas, ir atvesti tikėti Šventaisiais Raštais, taip, užrašytomis šventųjų pranašų pranašystėmis, kurios veda juos į tikėjimą Viešpačiu ir į atgailą – tikėjimą ir atgailą, kurie sukelia jų širdies “permainą.

8 Todėl visi, kurie tik atėjo į tai, patys žinote, yra “tvirti ir pastovūs tikėjime ir tame, kuomet jie buvo padaryti laisvi.

9 Ir taip pat žinote, kad jie “užkasė savo karo ginklus ir bijo jų imtis, kad tik koku nors būdu

31a Mor 7:16.
b 2 Nef 2:28–29;
Al 3:26–27.
c Al 41:3–5.
15 1a Mt 23:37–38.
2a Mt 24:19.

3a Pat 3:12;
Hbr 12:5–11;
DS 95:1.
4a RR Tradicijos.
b Al 9:16.
5a Hel 13:1.

7a RR Atsivertimas,
atsivertusysis.
8a Al 23:6; 27:27;
3 Nef 6:14.
9a Al 24:17–19.

nenusidėtu; taip, jūs galite matyti, kad jie bijo nusidėti, nes štai jie geriau leistųsi būti sutrypti ir nužudyti savo priešų, negu pakeltų savo kalavijus prieš juos, ir tai dėl jų tikėjimo Kristumi.

10 Ir dabar, dėl jų pastovumo tikint tuo, kuo jie tiki, dėl jų tvirtumo po to, kai syki buvo apšviesti, štai Viešpats palaimins juos ir pratęs jų dienas, nepaisant jų nedorybės.

11 Taip, nors jie nusiristų į netikėjimą, Viešpats „pratęs jų dienas, kol ateis laikas, apie kurį kalbėjo mūsų tėvai ir taip pat pranašas ^bZenosas, ir daugelis kitų pranašų apie mūsų brolių, lamanitų, „atstatymą į tiesos pažinimą.

12 Taip, sakau jums, kad paskutiniaisiais laikais Viešpaties „pažadai bus ištiesti mūsų broliams lamanitams; ir nepaisant daugelio suspaudimų, kuriuos jie patirs, ir nepaisant to, kad jie bus ^bvejami šen ir ten po žemės veidą ir medžiojami, ir ištikti, ir išsklaidyti svetur, neturėdami vietos prieglobsčiui, Viešpats bus jiems ^cgailestingas.

13 Ir pagal pranašystę jie bus vėl „atvesti į tikrąjį pažinimą – pažinimą apie savo Išpirkėją ir savo didįjį ir tikrąjį ^bganytoją ir bus priskaičiuoti prie jo avių.

14 Todėl sakau jums, kad jiems bus „geriau negu jums, jeigu neatgailausite.

15 Nes štai, „jeigu jiems būtų

buvę parodyti tie galingi darbai, kurie buvo parodyti jums, taip, jiems, kurie nusirito į netikėjimą dėl savo tėvų tradicijų, jūs patys suprantate, kad jie niekada nebūtų vėl nusirite į netikėjimą.

16 Todėl sako Viešpats: Aš ne visiškai sunaikinsiu juos, bet padarysiu, kad tą dieną, kada man tai atrodys išmintinga, jie vėl sugriš pas mane, – sako Viešpats.

17 Ir dabar štai, – sako Viešpats, – kas dėl nefitų žmonių: jeigu jie neatgailaus ir nesišstengs vykdyti mano valios, aš visiškai juos „sunaikinsiu, – sako Viešpats, – dėl jų netikėjimo, nepaisant daugelio galingų darbų, kuriuos aš padariau tarp jų; ir taip tikrai, kaip gyvas Viešpats, tai įvyks, – sako Viešpats.

16 SKYRIUS

Nefitus, kurie patiki Samueliu, Nefis pakrikštija. Neatgailaujančių nefitų strėlės ir akmenys negali nužudyti Samuelio. Vieni užkietina savo širdis, o kiti mato angelus. Netikintieji sako, jog neprotinga tikėti Kristumi ir jo atėjimu Jeruzalėje. Apie 6–1 m. prieš Kristaus gim.

Ir dabar, buvo taip, jog daug kas girdėjo Samuelio Lamanito žodžius, kuriuos jis kalbėjo ant miesto sienų. Ir visi, kurie tik patikėjo jo žodžiu, nuėjo ir ieškojo Nefio; ir atėję ir radę jį, jie

11a Al 9:16.

b Hel 8:19.

c 2 Nef 30:5–8.

12a En 1:12–13.

b Mrm 5:15.

c 1 Nef 13:31;

2 Nef 10:18–19;

JokK 3:5–6.

13a 3 Nef 16:12.

b RR Gerasis

ganytojas.

14a Hel 7:23.

15a Mt 11:20–23.

17a Hel 13:6–10.

išpažino jam savo nuodėmes ir neneigė jų, norėdami pasikrikštyti Viešpačiui.

2 Bet visi, kurie tik nepatikėjo Samuelio žodžiais, pyko ant jo ir mėtė akmenis į jį ant sienos, ir taip pat daugelis laidė strėles į jį, kai jis stovėjo ant sienos; bet Viešpaties Dvasia buvo su juo, tad jie negalėjo į jį pataikyti nei akmenimis, nei strėlėmis.

3 Dabar, kada jie pamatė, kad negali į jį pataikyti, daug daugiau įtikėjo jo žodžiais tiek, kad nuėjo pas Nefį krikštytis.

4 Nes štai, Nefis krikštijo ir pranašavo, ir pamokslavo, šaukdamas žmonėms atgailą, rodydamas ženklus ir nuostabius dalykus, darydamas „stebuklus tarp žmonių, idant jie žinotų, kad Kristus^b netrukus turi ateiti,

5 pasakodamas jiems apie tai, kas netrukus turi įvykti, kad tam įvykus, jie žinotų ir prisimintų, jog tai buvo jiems atskleista iš anksto tam, kad jie tikėtų; todėl visi, kurie tik patikėjo Samuelio žodžiais, nuėjo pas jį krikštytis, nes jie atėjo atgailaudami ir išpažindami savo nuodėmes.

6 Bet dauguma jų nepatikėjo Samuelio žodžiais; todėl pamatę, kad negali kliudyti jo akmenimis ir strėlėmis, jie šaukė savo vadams, sakydami: Suimkite šitą vyrą ir suriškite jį, nes štai jis velnio apsėstas; ir dėl velnio galios, kuri yra jame, mes negalime kliudyti jo savo

akmenimis ir strėlėmis; todėl suimkite ir suriškite jį, ir pašalinkite jį.

7 Ir kai jie nuėjo jo sučiupti, štai, jis nušoko nuo sienos ir pabėgo iš jų žemių, taip, netgi į savo šalį ir pradėjo pamokslauti ir pranašauti tarp savo žmonių.

8 Ir štai, apie jį niekada daugiau nesigirdėjo tarp nefitų; ir tokie buvo šitos liaudies reikalai.

9 Ir taip pasibaigė aštuoniasdešimt šeštieji teisėjų valdžios Nefio žmonėms metai.

10 Ir taip pasibaigė taip pat ir aštuoniasdešimt septintieji teisėjų valdžios metai. Dauguma žmonių pasiliko savo išdidume ir nelabume, ir tik mažuma vaikščiojo apdairiau priešais Dievą.

11 Ir tokios sąlygos taip pat buvo aštuoniasdešimt aštuntaisiais teisėjų valdžios metais.

12 Ir aštuoniasdešimt devintaisiais teisėjų valdžios metais žmonių reikaluose nebuvo žymesnių pasikeitimų, išskyrus tai, kad žmonės pradėjo dar labiau kietėti nedorybe ir vis daugiau ir daugiau daryti tai, kas priešinga Dievo įsakymams.

13 Bet buvo taip, kad devyniasdešimtaisiais teisėjų valdžios metais šitiems žmonėms buvo parodyti „dideli ženklai ir stebuklai; ir pranašų žodžiai^b pradėjo pildytis.

14 Ir „angelai pasirodydavo vyrams, išmintingiems vyrams, ir skelbdavo jiems didžiai

džiaugsmingą gerąją naujieną; taip šitais metais pradėjo pildytis Raštai.

15 Nepaisant to, žmonės pradėjo kietinti savo širdis, visi, išskyrus stipriausiai tikinčią tiek nefitų, tiek ir lamanitų dalį, ir pradėjo kliautis savo pačių jėga ir savo „pačių išmintimi, sakydami:

16 Kai ką jie gal ir teisingai atspėjo iš tokios gausybės dalykų; bet štai, mes žinome, kad visi šitie galingi ir nuostabūs darbai, apie kuriuos buvo kalbėta, negali įvykti.

17 Ir jie pradėjo samprotauti ir ginčytis tarp savęs, sakydami:

18 Tai „neprotinga, kad ateis tokia esybė kaip Kristus; jeigu taip, ir jeigu jis Dievo Sūnus, dangaus ir žemės Tėvas, kaip tai buvo pasakyta, tai kodėl gi jis nepasirodys ir mums taip pat kaip tiems, kurie bus Jeruzalės žemėje?

19 Taip, kodėl jis nepasirodys šitoje žemėje taip pat kaip Jeruzalės žemėje?

20 Bet štai, mes žinome, kad tai nelaba „tradicija, perduota mums mūsų tėvų, kad mes tikėtume kažkokiu didžiu ir nuostabiu dalyku, kuris įvyks, bet ne tarp mūsų, o žemėje, kuri yra toli, žemėje, kurios mes nepažįstame; todėl jie gali mus laikyti nežinojime, kadangi

negalime savo akimis ^bįsitikinti, ar tai tiesa.

21 Ir gudriais bei paslaptiniais piktojo triukais jie padarys kažkokį didį slėpinį, kurio mes negalėsime suprasti, kuris padarys mus neišmanėliais, kad būtume jų žodžių tarnai ir taip pat jų tarnai, nes mes priklausytume nuo jų, kad mus mokytų žodžio; taigi, jeigu pasiduosime jiems, jie laikys mus neišmanyme visas mūsų gyvenimo dienas.

22 Ir žmonės prikūrė savo širdyse dar daug daugiau kvailų ir „tuščių dalykų; ir jie visi buvo labai suirzė, nes Šėtonas nuolat kurstė juos daryti nedorybę; taip, jis vaikščiojo aplinkui, skleisdamas gandus ir ginčus po visą tos žemės veidą, kad galėtų užkietinti žmonių širdis prieš tai, kas gera, ir prieš tai, kas įvyks.

23 Ir nepaisant ženklų ir nuostabių dalykų, kurie buvo daromi tarp Viešpaties žmonių, ir daugybės stebuklų, kuriuos jie darė, Šėtonas stipriai užvaldė žmonių širdis ant viso žemės veido.

24 Ir taip pasibaigė devyniasdešimtieji teisėjų valdžios Nefio žmonėms metai.

25 Ir taip pasibaigė Helamano knyga pagal Helamano ir jo sūnų metraščių.

15a Iz 5:21.
18a Al 30:12–13.

20a RR Tradicijos.
b Etr 12:5–6, 19.

22a RR Tuščias, tuštybė.

TREČIASIS NEFIS

NEFIO KNYGA

ŠIS NEFIS BUVO SŪNUS NEFIO, KURIS BUVO HELAMANO SŪNUS

O Helamanas buvo sūnus Helamano, kuris buvo sūnus Almos, kuris buvo sūnus Almos, kuris buvo palikuonis Nefio, kuris buvo sūnus Lehio, kuris atėjo iš Jeruzalės pirmaisiais Judėjos karaliaus Zedekijo valdymo metais.

1 SKYRIUS

Nefis, Helamano sūnus, išvyksta iš šalies ir jo sūnus Nefis veda metraščius. Nepaisant daugybės ženklų ir stebuklų, nelabieji ketina išžudyti teisiuosius. Ateina Kristaus gimimo naktis. Duotas ženklas, ir iškyla nauja žvaigždė. Melagystės ir apgaulės sustiprėja, ir Gadiantono plėšikai išžudo daug žmonių. Apie 1–4 m. po Kristaus gim.

DABAR buvo taip, kad devyniasdešimt pirmieji metai praėjo ir tai buvo „šeši šimtai metų nuo to laiko, kada Lehis paliko Jeruzalę; ir tai buvo tais metais, kada Lachonijus buvo vyriausiasis teisėjas ir šalies valdytojas.

2 Ir Nefis, Helamano sūnus, išvyko iš Zarahemlos žemės, perdavęs savo sūnui „Nefiui, kuris buvo vyriausias jo sūnus, atsakomybę dėl skaistvario ^bplokštelių bei visų vedamų metraščių ir dėl visų tų dalykų, kurie buvo laikomi šventais nuo Lehio išvykimo iš Jeruzalės.

3 Tada jis išvyko iš šalies, ir „kur jis nuėjo, joks žmogus

nežino; ir jo sūnus Nefis vedė metraščius jo vietoje, taip, šitos liaudies metraščius.

4 Ir buvo taip, kad devyniasdešimt antrųjų metų pradžioje, štai, pradėjo ryškiau pildytis pranašų pranašystės; nes tarp žmonių pradėjo vykti didesni ženklai ir stebuklai.

5 Bet buvo tokių, kurie pradėjo sakyti, kad jau praėjo laikas, kada turėjo išsipildyti Samuelio Lamanito „išstarti žodžiai.

6 Ir jie pradėjo juoktis iš savo brolių, sakydami: Štai, laikas praėjo, o Samuelio žodžiai neišsipildė; todėl jūsų džiaugsmas ir jūsų tikėjimas tuo buvo tuščias.

7 Ir buvo taip, kad jie sukėlė didelį sąmyšį visoje šalyje; ir tikintys žmonės pradėjo labai sielvartauti, baimindamiesi, jog tai, kas buvo kalbėta, kažkokiu būdu neįvyks.

8 Bet štai, jie nepajudinamai laukė ateinant tos dienos ir tos nakties ir tos dienos, kurios turės būti kaip viena diena – lyg be nakties, idant jie žinotų, kad jų tikėjimas nebuvo tuščias.

9 Dabar buvo taip, kad netikintieji paskyrė dieną, kurią visi

[3 NEFIO]

1 1a 2 Nef 25:19.

2a RR Nefis, sūnus

Nefio, Helamano
sūnaus.

b Al 37:3–5.

3a 3 Nef 2:9.

5a Hel 14:2–4.

tikintys tomis tradicijomis turėjo būti "atiduoti mirčiai, jeigu neįvyks tas ženklas, kurį nurodė pranašas Samuelis.

10 Dabar buvo taip, kad Nefiui, Nefio sūnui, pamačius savo liaudies nelabumą, jo širdis nepaprastai sielvartavo.

11 Ir buvo taip, kad jis nuėjo ir parpuolė ant žemės, ir karštai šaukėsi savo Dievo dėl savo žmonių, taip, dėl tų, kuriems grėsė sunaikinimas dėl jų tikėjimo savo tėvų tradicija.

12 Ir buvo taip, kad jis karštai šaukėsi Viešpaties "visą tą dieną; ir štai, Viešpaties balsas atėjo jam, sakantis:

13 Pakelk savo galvą ir neliūdėk; nes štai laikas jau atėjo, ir šią naktį bus duotas tas ženklas, ir "rytoj aš ateisiu į pasaulį parodyti pasauliui, jog įvykdysiu visa tai, ką nurodžiau ^bpasakyti savo šventųjų pranašų burna.

14 Štai, aš "ateinu pas savuosius ^bįvykdyti visko, ką atskleidžiau žmonių vaikams nuo pasaulio "ikūrimo, ir įvykdyti valios "tiek Tėvo, tiek ir Sūnaus: Tėvo – nuo savęs, ir Sūnaus – nuo savo kūno. Ir štai, laikas jau atėjo, ir šią naktį bus duotas ženklas.

15 Ir buvo taip, kad žodžiai, atėję Nefiui, buvo įvykdyti taip, kaip jie buvo pasakyti; nes štai, saulei nusileidus nebuvo tamsos; ir žmonės apstulbo, kadangi atėjus naktčiai "nebuvo tamsos.

16 Ir daug netikėjusiųjų pranašų žodžiais "parpuolė ant žemės ir tapo lyg negyvi, nes žinojo, kad didysis ^bsunaikinimo planas, kurį jie buvo paruošę tiems, kurie tikėjo pranašų žodžiais, žlugo; nes jau įvyko nurodytas ženklas.

17 Ir jie pradėjo suvokti, kad netrukus turi pasirodyti Dievo Sūnus; taip, galų gale visi žmonės ant visos šios žemės veido nuo vakarų iki rytų, tiek šiaurinėje, tiek ir pietinėje žemėje buvo taip nepaprastai apstulbinti, kad parpuolė ant žemės.

18 Nes jie žinojo, kad pranašai apie tai pranašavo daugelį metų ir kad tas ženklas, kuris buvo duotas, jau įvyko; ir jie pradėjo bijoti dėl savo nedorybės ir netikėjimo.

19 Ir buvo taip, kad visą tą naktį nebuvo tamsos, bet buvo taip šviesu, lyg būtų vidurdienis. Ir buvo taip, kad ryte, kaip įprasta, vėl patekėjo saulė; ir pagal duotą ženklą jie žinojo, kad tai diena, kurią turėjo "gimti Viešpats.

20 Ir tai išsipildė, taip, viskas, kiekviena dalelytė, pagal pranašų žodžius.

21 Ir taip pat buvo taip, kad pagal tą žodį pasirodė nauja "žvaigždė.

22 Ir buvo taip, kad nuo to laiko Šėtonas pradėjo skleisti melagystes tarp žmonių, idant užkietintų jų širdis tam, kad jie netikėtų tais ženklais ir stebuk-

9a RR Kankinys, kankinio mirtis.

12a En 1:4; Al 5:46.

13a Lk 2:10–11.

b RR Jėzus Kristus – Pranašystės apie

Jėzus Kristaus gimimą ir mirtį.

14a Jn 1:11.

b Mt 5:17–18.

c Al 42:26.

d DS 93:3–4.

15a Hel 14:3.

16a Hel 14:7.

b 3 Nef 1:9.

19a Lk 2:1–7.

21a Mt 2:1–2;

Hel 14:5.

lais, kuriuos matė; bet nepaisydamai šitų melagysčių ir apgavysčių, dauguma žmonių įtikėjo ir atsivertė į Viešpatį.

23 Ir buvo taip, kad Nefis ir taip pat daugelis kitų išėjo tarp žmonių, krikštydami atgailai, ir tai atnešė didelį nuodėmių „atleidimą. Ir taip žmonės vėl pradėjo taikiai gyventi šalyje.

24 Ir nebuvo ginčų, išskyrus tai, kad keletas pradėjo pamokslauti, stengdamiesi Raštų pagalba įrodyti, kad jau „nebereikia laikytis Mozės įstatymo. Dabar, čia jie klydo, kadangi nesuprato Raštų.

25 Bet buvo taip, kad netrukus jie buvo atversti ir įtikinti klydę, nes jiems buvo išaiškinta, kad įstatymas dar „neįvykdytas ir kad jis turi būti įvykdytas iki smulkmenų; taip, jiems atėjo žodis, kad tai turi būti įvykdyta; taip, nė viena raidelė ar brūkšnelis neturi išnykti, kol visa bus įvykdyta; todėl tais pačiais metais jie buvo atvesti į savo klaidos pažinimą ir ^bišpažino savo kaltes.

26 Ir taip praėjo devyniasdešimt antrieji metai, atnešdami žmonėms gerąją naujieną per ženklus, įvykusius pagal visų šventųjų pranašų pranašystės žodžius.

27 Ir buvo taip, kad devyniasdešimt tretieji metai taip pat praėjo taikiai, neskaitant „Gadiantono plėšikų, gyvenančių kalnuose, kurie apniko šalį; nes tokie stiprūs buvo jų įtvirti-

nimai ir jų slaptavietės, kad žmonės negalėjo jų įveikti; todėl jie vykdė daug žmogžudysčių ir žudė daug žmonių.

28 Ir buvo taip, kad devyniasdešimt ketvirtaisiais metais jų pradėjo smarkiai daugėti, nes daug nefitų atskalūnų perbėgdavo pas juos, suteikdami daug sielvarto tiems nefitams, kurie pasiliko šalyje.

29 Ir lamanitams taip pat buvo dėl ko smarkiai sielvartauti; nes štai, jie turėjo daug vaikų, kurie užaugo ir pasiekė brandos amžių, taigi tapo savarankiški, ir buvo nuklaidinti kai kurių „zoramininkų, jų melagysčių ir pataikūniškų žodžių, prisijungti prie tų Gadiantono plėšikų.

30 Taigi lamanitai taip pat buvo ištikti ir dėl augančios kartos nelabumo pradėjo silpti savo tikėjimu ir teisumu.

2 SKYRIUS

Nelabumas ir bjaurumai tarp žmonių stiprėja. Nefitai ir lamanitai susivienija, kad apsigintų nuo Gadiantono plėšikų. Atversti lamanitai tampa baltaodžiais ir pavadinami nefitais. Apie 5–16 m. po Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad taip praėjo ir devyniasdešimt penktieji metai, ir žmonės pradėjo užmiršti tuos ženklus ir stebuklus, apie kuriuos buvo girdėję, ir pradėjo vis mažiau ir mažiau stebėtis ženklų, arba stebuklu, iš dangaus,

23a RR Nuodėmių atleidimas.
24a Al 34:13.

25a Mt 5:17–18.
b Mzj 26:29.
27a RR Gadiantono

plėšikai.
29a Al 30:59.

taigi pradėjo darytis kietaširdžiai ir akli protais ir pradėjo nebetikėti niekuo, ką buvo girdėję ir matę,

2 išsigalvodami savo širdyse kažkokias tuštybes – kad tai buvo padaryta žmonių ir velnio galia, kad nuklaidintų ir “apgautų žmonių širdis; ir taip Šėtonas vėl užvaldė žmonių širdis tiek, kad apakino jų akis ir nuklaidino juos patikėti, kad Kristaus doktrina buvo kvailystė ir tuštybė.

3 Ir buvo taip, kad žmonės pradėjo stiprėti nelabumu ir bjaurumais; ir jie netikėjo, kad bus duota dar kiek nors daugiau ženklų, arba stebuklų; ir Šėtonas “vaikščiojo aplink, klaidindamas žmonių širdis, gundydamas juos ir pastūmėdamas daryti didelį nelabumą šalyje.

4 Ir taip praėjo devyniasdešimt šeštieji metai; ir taip pat devyniasdešimt septintieji metai; ir taip pat devyniasdešimt aštuntieji metai; ir taip pat devyniasdešimt devintieji metai;

5 ir taip pat šimtieji metai praėjo nuo “Mozijo, kuris buvo nefitų žmonių karalius, dienų.

6 Ir praėjo šeši šimtai devyneri metai nuo to laiko, kai Lehis paliko Jeruzalę.

7 Ir devyneri metai praėjo nuo to laiko, kada buvo duotas tas ženklas, apie kurį kalbėjo pranašai, kad Kristus ateis į pasaulį.

8 Dabar, nefitai pradėjo skaičiuoti savo laiką nuo to laikotarpio, kada buvo duotas tas

ženklas, arba nuo Kristaus atėjimo; taigi praėjo devyneri metai.

9 Ir Nefis, Nefio tėvas, kuris buvo atsakingas už metraščius, “nebesugrįžo į Zarahemlos žemę, ir jo nebuvo galima rasti visoje šalyje.

10 Ir buvo taip, kad žmonės vis dar pasiliko nelabume, nepaisant daugybės pamokslavimų ir pranašavimų, atsiųstų jiems; ir taip praėjo ir dešimtieji metai; ir vienuoliktieji metai taip pat praėjo nedorybėje.

11 Ir buvo taip, kad tryliktais metais visoje šalyje prasidėjo karai ir kovos; nes Gadiantono plėšikai pasidarė tokie gausūs ir nužudė tiek daug žmonių, ir nusiaubė tiek daug miestų, ir paskleidė tiek daug mirties ir skerdynių šalyje, jog iškilo būtinybė visiems žmonėms, tiek nefitams, tiek ir lamanitams, imtis ginklų prieš juos.

12 Todėl visi atsivertę į Viešpatį lamanitai susivienijo su savo broliais nefitais ir, kad apsaugotų savo, savo moterų ir savo vaikų gyvybes, buvo priversti imtis ginklų prieš tuos Gadiantono plėšikus, taip, ir taip pat kad išlaikytų savo teises ir savo bažnyčios bei garbinimo privilegijas ir “laisvę, ir nepriklausomybę.

13 Ir buvo taip, kad prieš pasibaigiant šitiems tryliktiesiems metams nefitams grėsė visiškas sunaikinimas dėl šito karo, kuris pasidarė nepaprastai nuožmus.

14 Ir buvo taip, kad tie lamani-

tai, kurie susivienijo su nefitais, buvo priskaičiuoti prie nefitų.

15 Ir jų „prakeiksmas nuo jų buvo nuimtas, ir jų oda pasidarė baltą kaip nefitų.

16 Ir jų jaunuoliai ir jų dukros tapo nepaprastai gražūs ir buvo priskaičiuoti prie nefitų ir pavadinti nefitais. Ir taip pasibaigė trylikieji metai.

17 Ir buvo taip, kad keturioliktųjų metų pradžioje karas tarp plėšikų ir Nefio žmonių tęsėsi ir tapo nepaprastai nuožmus; tačiau Nefio žmonės ėgijo šioki tokį pranašumą prieš plėšikus, tad išvijo juos iš savo žemių atgal į kalnus ir į jų slaptvietes.

18 Ir taip pasibaigė keturioliktieji metai. Ir penkioliktisiais metais jie atėjo prieš Nefio žmones; ir dėl Nefio žmonių nelabumo ir daugybės vaidų bei nesutarimų Gadiantono plėšikai ėgijo daug pranašumų prieš juos.

19 Ir taip pasibaigė penkioliktieji metai, ir taip šitie žmonės buvo dideliuose suspaudimuose; ir sunaikinimo „kalavijas pakibo virš jų, tad jiems grėsė būti jo nukirstiems, ir tai dėl jų nedorybės.

3 SKYRIUS

Gidianhis, Gadiantono plėšikų vadas, reikalauja, kad Lachonijus ir nefitai pasiduotų ir atiduotų savo žemes. Lachonijus paskiria Gidgidonį vyriausiuoju armijų vadu. Nefitai susirenka gintis

Zarahemlos ir Dosniojoje žemėse. Apie 16–18 m. po Kristaus gim.

Ir dabar buvo taip, kad šešioliktais metais nuo Kristaus atėjimo Lachonijus, šalies valdytojas, gavo laišką nuo plėšikų gaujos vado ir valdytojo; ir štai tie parašyti žodžiai:

2 Lachonijau, kilniausiasis ir vyriausiasis šalies valdytojau, štai, aš rašau tau šį laišką ir išreiškiu tau nepaprastai didelį pagyrimą už tavo tvirtumą ir taip pat už tavo žmonių tvirtumą išlaikant tai, ką laikote esant jūsų teise ir nepriklausomybe; taip, jūs gerai laikotės, neva remiami dievo ranka, gindami savo nepriklausomybę ir savo nuosavybę, ir savo šalį, arba tai, ką jūs taip vadinate.

3 Ir man liūdna, kilniausiasis Lachonijau, kad esate tokie kvaili ir tuščiai pasipūtę, manydami, kad esate pajėgūs atsilaikyti prieš tokią daugybę drąsių mano vadovaujamų vyrų, kurie dabar, šiuo metu, stovi apsiginklavę ir su didžiuliu nekantrumu laukia žodžio: Pulkite nefitus ir sunaikinkite juos.

4 Ir aš, žinodamas apie jų nenugalimą dvasią, išbandęs juos mūsų lauke ir žinodamas apie jų nesibaigiančią neapykantą jums dėl daugybės skriaudų, kurias jūs padarėte jiems, žinau, kad jei jie pultų jus, tai aplankyti jus visišku sunaikinimu.

5 Todėl aš parašiau šitą laišką, užantspauduodamas jį savo paties ranka, rūpindamasis jūsų

gerove, dėl jūsų tvirtumo tame, ką jūs tikite esant teisinga, ir jūsų kilnios dvasios mūšio lauke.

6 Todėl aš rašau jums, norėdamas, kad jūs verčiau atiduotumėte šitiems mano žmonėms savo miestus, savo žemes ir savo nuosavybę, negu kad jie turėtų aplankyti jus kalaviju ir kad jus ištiktų sunaikinimas.

7 Arba, kitais žodžiais, pasiduokite mums ir susivienykite su mumis, ir susipažinkite su mūsų „slaptais darbais, ir tapkite mūsų broliais, kad būtumėte tokie kaip mes – ne mūsų vergai, bet mūsų broliai ir visų mūsų turtų dalininkai.

8 Ir štai, aš „prisiekiu tau, kad jeigu tai padarysite, su priesaika, jūs nebūsite sunaikinti; bet jei to nepadarysite, aš prisiekiu tau su priesaika, kad kitą mėnesį aš išakysiu savo armijoms pulki jus, ir jie nesulaikys savo rankos ir nepasigailės, bet žudys jus ir leis kalavijui kristi ant jūsų, netgi kol būsite išnaikinti.

9 Ir štai, aš – Gidianhis; ir aš esu šitos „slaptos Gadiantono bendrijos valdytojas; ir aš žinau, kad šita bendrija ir jos darbai yra ^bgeri; ir jie gyvuoja nuo ^csenų laikų ir buvo perduoti mums.

10 Ir aš rašau šią laišką tau, Lachonijau, ir viliuosi, kad atiduosite savo žemes ir savo nuosavybę be kraujo praliejimo, kad šitie mano žmonės, kurie atsiskyrė nuo jūsų dėl jūsų nelabumo atimant iš jų valdymo teises, galėtų atgauti savo teises

ir valdžią; ir jeigu jūs to nepadarysite, aš atkeršysiu už jų skriaudas. Aš – Gidianhis.

11 Ir dabar buvo taip, kad Lachonijus, gavęs šią laišką, buvo nepaprastai apstulbintas Gidianhio įžūlumo reikalaujant nefitų žemių ir taip pat grasinant žmonėms bei keršijant už skriaudas tų, kurie nepatyrė jokios skriaudos, išskyrus tai, kad jie „patys nuskriaudė save, perbėgdami pas tuos nelabus ir bjaurius plėšikus.

12 Dabar štai, šitas Lachonijus, valdytojas, buvo teisus vyras ir jo negalėjo išgąsdinti „plėšiko reikalavimai bei grasinimai; todėl jis nepaklausė Gidianhio, plėšikų valdytojo, laiško, bet nurodė savo liaudžiai šauktis Viešpaties, idant suteiktų stiprybės tam laikui, kada plėšikai ateis prieš juos.

13 Taip, jis visiems žmonėms išsiuntinėjo skelbimą, kad jie surinktų savo moteris ir savo vaikus, savo kaimes ir savo bandas, ir visą savo turtą, išskyrus savo žemę, į vieną vietą.

14 Ir jis nurodė, kad aplink juos būtų pastatyti įtvirtinimai ir kad jie būtų nepaprastai tvirti. Ir jis nurodė, kad tiek nefitų, tiek ir lamanitų, kitaip sakant, visų tų, kurie buvo priskaičiuoti prie nefitų, armijos būtų išdėstytos kaip apsauga aplinkui, kad saugotų juos ir gintų nuo plėšikų dieną ir naktį.

15 Taip, jis sakė jiems: Kaip Viešpats gyvas, jeigu neatgail-

3 7a Hel 6:22–26.

8a Etr 8:13–14.

9a RR Slaptos sąjungos.

b Al 30:53.

c Hel 6:26–30;

Moz 5:29, 49–52.

11a Hel 14:30.

12a Al 54:5–11;

3 Nef 4:7–10.

lausite dėl visų savo nedorybių ir nesišaukite Viešpaties, jūs jokių būdu nebūsite išgelbėti iš tų Gadiantono plėšikų rankų.

16 Ir tokie didingi ir nuostabūs buvo Lachonijaus žodžiai ir pranašystės, jog jie visiems žmonėms sukėlė baimę; ir jie visomis išgalėmis stengėsi viską daryti pagal Lachonijaus žodžius.

17 Ir buvo taip, kad Lachonijus paskyrė vyriausiuosius vadus visoms nefitų armijoms, kad vadovautų joms tuo metu, kai plėšikai ateis iš tyrų prieš juos.

18 Dabar, buvo paskirtas vyriausiasis iš visų vyriausiųjų vadų ir visų nefitų armijų viršiausiasis karvedys, ir jo vardas buvo "Gidgidonis.

19 Dabar, tarp visų nefitų buvo įprasta (išskyrus jų nelabumo laikotarpius) savo vyriausiais vadais skirti tuos, kurie turi apreiškimo ir taip pat "pranašystės dvasią; taigi šitas Gidgidonis buvo tarp jų didis pranašas, kaip ir vyriausiasis teisėjas.

20 Dabar, žmonės sakė Gidgidoniui: Pasimelsk Viešpačiui ir eikime į kalnus ir į tyrus, kad užpultume plėšikus ir sunaikintume juos jų pačių žemėse.

21 Bet Gidgidonis sakė jiems: Viešpats "draudžia; nes jeigu mes eisime aukštyn prieš juos, Viešpats "atiduos mus į jų rankas; todėl mes pasirengsime savo žemių viduryje ir surinksime visas savo armijas, ir neisime prieš juos, bet lauksime,

kol jie ateis prieš mus; todėl, kaip Viešpats gyvas, jeigu mes taip padarysime, jis atiduos juos į mūsų rankas.

22 Ir buvo taip, kad septynioliktais metais, pačioje metų pabaigoje, po visą žemės veidą pasklido Lachonijaus skelbimas, ir jie pasiėmė savo arklius ir vežimus, ir galvijus, ir savo kaimenes ir bandas, ir grūdus, ir savo turtą ir žygiavo tūkstančiais ir dešimtimis tūkstančių, kol visi atėjo į vietą, kuri buvo paskirta tam, kad jie susirinktų gintis nuo savo priešų.

23 Ir paskirtoji žemė buvo Zarahemlos žemė ir žemė tarp Zarahemlos ir Dosniosios žemės, taip, iki ribos tarp Dosniosios ir Dykynės žemių.

24 Ir buvo labai daug tūkstančių žmonių, vadinamų nefitais, kurie susirinko šitoje žemėje. Dabar, Lachonijus nurodė, kad jie susirinktų pietinėje žemėje, nes "šiaurinė žemė buvo praeikta didžiu praeiksmu.

25 Ir jie įsitvirtino prieš savo priešus; ir gyveno vienoje žemėje ir viename kūne; ir jie taip bijojo tų Lachonijaus ištartų žodžių, kad atgailavo dėl savo nuodėmių; ir atnašavo maldas Viešpačiui, savo Dievui, kad jis "išvaduotų juos tuo metu, kada jų priešai ateis prieš juos kautis.

26 Ir jie nepaprastai sielvartavo dėl savo priešų. Ir Gidgidonis nurodė, kad jie gamintų įvairių rūšių karo "ginklus ir kad jie stipriai apsiginkluotų šarvais,

18a 3 Nef 6:6.
19a RR Pranašystė,
pranašauti.

21a Al 48:14.
b 1 Sam 14:12.
24a Al 22:31.

25a RR Pasitikėjimas,
pasitikėti.
26a 2 Nef 5:14.

skydais ir skydeliais pagal jo nurodymus.

4 SKYRIUS

Nefitų armijos nugali Gadiantono plėšikus. Gidianhis nukaunamas, o jo pasekėjas Zemnarihas pakabinamas ant medžio. Nefitai šlovina Viešpatį dėl savo pergalių. Apie 19–22 m. po Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad pačioje aštuonioliktų metų pabaigoje šitos plėšikų armijos pasiruošę kovai ir pradėjo leisti ir plūsti iš kalvų ir iš kalnų, ir tyrų, ir savo įtvirtinimų, ir slaptaviečių, ir pradėjo užiminėti žemes, tiek tas, kurios buvo pietinėje žemėje, tiek ir tas, kurios buvo šiaurinėje žemėje, ir pradėjo užiminėti visas nefitų „paliktas žemes ir miestus, kurie buvo palikti tušti.

2 Bet štai, jokių laukinių ar medžiojamų žvėrių nebuvo tose žemėse, kurias paliko nefitai, ir čia nebuvo jokių medžiojamų žvėrių plėšikams, o tik tyruose.

3 Ir plėšikai dėl maisto stokos negalėjo išgyventi kitur, kaip tik tyruose; nes nefitai paliko savo žemes tuščias ir surinko savo kaimenes ir bandas, ir visą savo turta, ir jie buvo viename kūne.

4 Todėl plėšikams nebuvo jokios kitos galimybės plėšti ir įsigyti maisto, kaip tik stoti į atvirą kovą su nefitais; o nefitai, būdami viename kūne ir būdami tokie gausūs, ir turėdami atsidėję atsargų ir arklių, ir galvijų, ir įvairių rūšių kaimenių,

galėjo išgyventi septynerių metų laikotarpį, per kurį tikėjosi išnaikinti plėšikus nuo žemės veido; ir taip praėjo aštuonioliktieji metai.

5 Ir buvo taip, kad devynioliktais metais Gidianhis suprato, kad reikia eiti kautis prieš nefitus, nes jie negalėjo išgyventi kitaip, kaip tik grobdami, plėšdami ir žudydami.

6 Ir jie nedrįso pasklisti ant tos žemės veido tiek, kad galėtų auginti javus, bijodami, kad nefitai neužpultų ir neišžudytų jų; todėl Gidianhis davė įsakymą savo armijoms, kad šitais metais jie eitų kautis su nefitais.

7 Ir buvo taip, kad jie atėjo kautis; ir tai buvo šeštą mėnesį; ir štai, didi ir baisi buvo ta diena, kada jie atėjo kautis; ir jie buvo apsirengę kaip plėšikai ir avikailiu apsijuosę strėnas, ir išsidažę krauju, o jų galvos buvo nuskustos, ir jie buvo užsidėję šalmus; ir dėl jų ginkluotės ir išsidažymo krauju išraiškinga ir baisi buvo Gidianhio armijų išvaizda.

8 Ir buvo taip, kad nefitų armijos, pamačiusios Gidianhio armijų išvaizdą, parpuolė ant žemės ir ėmė šauktis Viešpaties, savo Dievo, kad jis pasigailėtų jų ir išvaduotų juos iš jų priešų rankų.

9 Ir buvo taip, kad Gidianhio armijos, tai išvydusios, ėmė garsiu balsu šaukti iš džiaugsmo, nes jie pamanė, kad nefitai parpuolė iš baimės prieš jų armijas.

10 Bet čia jie apsigavo, nes nefitai nebijojo jų; bet „bijojo savo

Dievo ir maldavo jo apsaugos; todėl, kai Gidianhio armijos metėsi ant jų, šie buvo pasiruošę pasitikti juos; taip, Viešpaties stiprybėje jie pasitiko juos.

11 Ir ši, šeštąji, mėnesį prasidėjo kautynės; ir didžios ir baisios buvo jų kautynės; taip, tokios didelės ir baisios buvo jų žudynės, kad dar niekuomet nebuvo girdėta apie tokias didžiules žudynes tarp visų Lechio žmonių nuo to laiko, kai jis paliko Jeruzalę.

12 Ir nepaisant „grasinimų ir priesaikų, kurias buvo davęs Gidianhis, štai nefitai sumušė juos taip, kad šie bėgo nuo jų.

13 Ir buvo taip, jog „Gidgidonis įsakė, kad jo armijos vytųsi juos iki tyrų ribų ir kad nesigailėtų nė vieno, kuris tuo metu pakliūs į jų rankas; ir taip jie vijosi juos ir žudė juos iki tyrų ribų, kol įvykdė Gidgidonio įsakymą.

14 Ir buvo taip, kad Gidianhis, kuris nepasidavė ir drąsiai kovojo, bėgo ir buvo persekiojamas; ir kadangi jis buvo pavargęs nuo savo smarkios kovos, buvo pavytas ir nukautas. Ir toks buvo plėšiko Gidianhio galas.

15 Ir buvo taip, kad nefitų armijos vėl sugrižo į savo apsaugos vietą. Ir buvo taip, kad šitie devynioliktieji metai praėjo, ir plėšikai daugiau nebeatėjo kautis; neatėjo jie ir dvidešimtaisiais metais.

16 O dvidešimt pirmaisiais metais jie neatėjo kautis, bet atėjo iš visų pusių apgulti Nefio liaudies; nes jie manė, kad jeigu

atkirs Nefio žmones nuo jų žemių ir apguls juos iš visų pusių, ir atkirs juos nuo visų jų išorinių privilegijų, tai privers juos pasiduoti, pagal savo norus.

17 Dabar, jie paskyrė sau kitą vadovą, kurio vardas buvo Zemnarihas; taigi tai Zemnarihas padarė, kad būtų šita apgultis.

18 Bet štai, tai buvo paranku nefitams; nes plėšikai negalėjo išbūti apgulę pakankamai ilgai, kad bent kiek paveiktų nefitus, dėl daugybės atsargų, kurias šie susikrovė,

19 ir dėl plėšikų atsargų menkumo; nes štai, išgyvenimui jie neturėjo nieko, išskyrus mėsą, kurią sumedžiodavo tyruose.

20 Ir buvo taip, kad tyruose „laukinių medžiojamų žvėrių taip sumažėjo, kad plėšikams grėsė žūtis nuo bado.

21 O nefitai nuolat išžygiuodavo tiek dieną, tiek ir naktį ir užpuldavo jų armijas, ir nukirsdavo juos tūkstančiais ir dešimtimis tūkstančių.

22 Ir taip Zemnariho žmonės panoro atsisakyti savo plano dėl didelio naikinimo, kuris plakė juos naktį ir dieną.

23 Ir buvo taip, kad Zemnarihas davė įsakymą savo žmonėms, kad jie atsitrauktų iš apgulties ir žygiuotų į tolimiausias šiaurinės žemės dalis.

24 Ir dabar, Gidgidonis, žinodamas, ką jie sumanė, ir žinodamas, kokie jie silpnai dėl maisto stokos ir kiek daug jų išžudyta, nakties metu pasiuntė savo armijas ir užkirto jų atsitraukimo

kelią, ir išdėstė savo armijas jų atsitraukimo kelyje.

25 Ir tai jie padarė nakties metu ir aplenkė plėšikus, tad rytojaus dieną, kai plėšikai pradėjo savo žygi, juos pasitiko nefitų armijos tiek iš priekio, tiek ir iš užnugario.

26 Ir plėšikai, kurie buvo pietuose, taip pat buvo atkirsti savo atsitraukimo vietose. Ir visa tai buvo padaryta Gidgidonio įsakymu.

27 Ir daug tūkstančių pasidavė į nelaisvę nefitams, o likusieji buvo nukauti.

28 Ir jų vadas Zemnarihas buvo suimtas ir pakabintas ant medžio, taip, iš tikrųjų, ant jo viršūnės, kol numirė. Ir kada jie išlaikė jį pakabinę, kol jis numirė, jie nukirto medį, ir šaukė garsiu balsu, sakydami:

29 Teišsaugo Viešpats savo žmones teisume ir širdies šventume, kad jie galėtų nukirsti visus, kurie sieks nužudyti juos jėga ar per slaptas sąjungas, lygiai taip, kaip šitas vyras buvo nukirstas.

30 Ir jie džiūgavo ir vėl vienu balsu šaukė, sakydami: Tegul Abraomo "Dievas ir Izaoko Dievas, ir Jokūbo Dievas apsaugo šitą liaudį teisume tol, kol jie bšauksis savo Dievo vardo, kad juos apsaugotų.

31 Ir buvo taip, kad jie visi kaip vienas pratrūko giedojimu ir savo Dievo "šloviniu dėl to didžio dalyko, kurį jis padarė

jiems, išsaugodamas juos, kad nepapultų į savo priešų rankas.

32 Taip, jie šaukė: "Osana aukščiausiam Dievui. Ir jie šaukė: Tebūna palaimintas Viešpatis, bvisagalio Dievo, aukščiausiojo Dievo, vardas.

33 Ir jų širdys buvo taip pritivinkusios džiaugsmo dėl Dievo didžio gerumo išvaduojant juos iš jų priešų rankų, kad prasiveržė daugybė ašarų; ir jie žinojo, kad tai dėl jų atgailos ir jų nuolankumo jie buvo išvaduoti iš nesibaigiančio sunaikinimo.

5 SKYRIUS

Nefitai atgailauja ir palieka savo nuodėmes. Mormonas rašo savo liaudies istoriją ir skelbia jiems nesibaigiantį žodį. Izraelis bus surinktas iš savo ilgalaikio išsklaidymo. Apie 22–26 m. po Kristaus gim.

Ir dabar štai, tarp visų nefitų žmonių nebuvo nė vienos gyvos sielos, kuri nors mažiausiai abejotų visų kalbėjusių šventųjų pranašų žodžiais, nes žinojo, jog jie būtinai turi išsipildyti.

2 Ir iš daugybės ženklų, duotų sulig pranašų žodžiais, jie žinojo, kad Kristus tikrai atėjo; ir pagal tai, kas jau įvyko, jie žinojo, kad viskas būtinai įvyks sulig tuo, kas buvo pasakyta.

3 Todėl jie paliko visas savo nuodėmes ir savo bjaurumus, ir savo paleistuvystes ir tarnavo

30a Al 29:11.

b Etr 4:15.

31a Al 26:8.

RR Dėkingas,

padėkos, dėkojimas.

32a RR Osana.

b 1 Nef 1:14.

RR Dievas, Dievybė.

Dievui su visu stropumu, dieną ir naktį.

4 Ir dabar buvo taip, kad paėmė visus plėšikus nelaisvėn taip, kad nė vienas neištrūko gyvas, jie ėmetė savo belaisvius į kalėjimą ir pasirūpino, kad jiems būtų skelbiamas Dievo žodis; ir kiekvienas, kuris tik atgailavo dėl savo nuodėmių ir sudarė sandorą, kad daugiau niekada nebežudys, buvo paleistas į laisvę.

5 Bet visi, kurie tik nesudarė sandoros, kurie ir toliau savo širdyje puoselėjo slaptas žmogžudystes, taip, visi, kurie tik alsavo grasinimais prieš savo brolius, buvo pripažinti kaltais ir nubausti pagal įstatymą.

6 Ir taip jie padarė galą visoms toms nelaboms ir slaptoms, ir bjaurioms sąjungoms, per kurias buvo tiek daug nelabumo ir įvykdyta tiek daug žmogžudysčių.

7 Ir taip praėjo „dvidešimt antrieji metai, taip pat dvidešimt tretieji bei dvidešimt ketvirtieji ir dvidešimt penktieji; ir taip praėjo dvidešimt penkeri metai.

8 Ir atsitiko daug tokių dalykų, kurie kai kurių akyse būtų didūs ir nuostabūs, tačiau jų visų neįmanoma aprašyti šitoje knygoje; taip, ši knyga negali sutalpinti net „šimtosios dalies to, kas buvo padaryta tarp tokios daugybės žmonių per dvidešimt penkerių metų laikotarpį.

9 Bet štai, yra „metraščiai,

kuriuose aprašyti visi šios liaudies darbai; o trumpesni, bet teisingą aprašymą pateikė Nefis.

10 Todėl aš sudariau savo metraščių apie visa tai pagal Nefio metraščių, išraižytą ant plokštelių, vadinamų Nefio plokštelėmis.

11 Ir štai, aš sudarinėju metraščių ant plokštelių, kurias pasigaminau savo paties rankomis.

12 Ir štai, aš vadinausi „Mormonas, pagal Mormono ^bžemę, žemę, kurioje Alma tarp žmonių įkūrė bažnyčią, taip, pirmąją bažnyčią, įsteigtą tarp jų po jų prasižengimo.

13 Štai, aš esu Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, mokinys. Aš esu jo pašauktas skelbti tarp jo žmonių jo žodį, idant jie galėtų turėti nesibaigiantį gyvenimą.

14 Ir iškilo būtinybė, kad aš, pagal Dievo valią, kad išsipildytų jau išėjusių anapus šventųjų maldos pagal jų tikėjimą, sudaryčiau „metraščių apie tai, kas buvo padaryta.

15 Taip, mažą metraščių apie tai, kas įvyko nuo to laiko, kada Lehis paliko Jeruzalę, net iki dabartinio laiko.

16 Todėl aš sudarinėju savo metraščių iš aprašymų, kuriuos pateikė buvusieji prieš mane, iki mano dienų pradžios.

17 Ir po to aš sudarinėju „metraščių apie tai, ką mačiau savo paties akimis.

18 Ir aš žinau, kad metraštis, kurį sudarinėju, yra teisingas ir tikras metraštis; tačiau yra daug

5 4a RR Laisvas, laisvė.

7a 3 Nef 2:8.

8a 3 Nef 26:6–12.

9a Hel 3:13–15.

12a Mrm 1:1–5.

b Mzj 18:4; Al 5:3.

14a En 1:13–18;

DS 3:19–20.

17a Mrm 1:1.

dalykų, kurių dėl savo kalbos mes negalime užrašyti.

19 Ir dabar aš baigiu savo žodžius apie save ir toliau rašau aprašymą apie tai, kas įvyko prieš mane.

20 Aš esu Mormonas ir tikras Lehio palikuonis. Aš turiu dėl ko šlovinti savo Dievą ir savo gelbėtoją Jėzų Kristų – kad jis išvedė mūsų tėvus iš Jeruzalės žemės (ir „niekas to nežinojo, išskyrus jį patį ir tuos, kuriuos jis išvedė iš tos žemės) ir kad jis suteikė man ir mano liaudžiai tiek daug pažinimo mūsų sieloms išgelbėti.

21 Tikrai jis palaimino „Jokūbo namus ir buvo gailestingas Juozapo sėklai.

22 Ir „kiek Lehio vaikai laikėsi jo įsakymų, tiek jis laimino juos ir davė jiems klestėjimą, pagal savo žodį.

23 Taip, ir tikrai jis vėl atves Juozapo sėklos „likutį į Viešpaties, jų Dievo, pažinimą.

24 Ir taip tikrai, kaip Viešpats gyvas, jis „surinks iš keturių žemės ketvirčių visą Jokūbo sėklos likutį, kuris išsklaidytas svetur ant viso žemės veido.

25 Ir kadangi jis sudarė sandorą su visais Jokūbo namais, todėl sandora, kurią jis sudarė su Jokūbo namais, bus įvykdyta jam tinkamu metu, kad visi Jokūbo namai būtų „atstatyti į pažinimą sandoros, kurią jis sudarė su jais.

26 Ir tada jie „pažins savo Išpirkėją, kuris yra Jėzus Kristus, Dievo Sūnus; ir tada jie bus surinkti iš keturių žemės ketvirčių į savo žemes, iš kur jie buvo išsklaidyti; taip, kaip Viešpats gyvas, tai įvyks. Amen.

6 SKYRIUS

Nefitai klesti. Iškyla išdidumas, turtas ir klasiniai skirtumai. Bažnyčių drasko susiskaldymai. Šėtonas veda žmones atvairai maištauti. Daug pranašų šaukia atgailą ir nužudomi. Jų žudikai susimoko užgrobti valdžią. Apie 26–30 m. po Kristaus gim.

Ir dabar, buvo taip, kad dvidešimt šeštaisiais metais visi nefitų žmonės sugrižo į savo žemes, kiekvienas vyras su savo šeima, savo kaimenėmis ir savo bandomis, savo arkliais ir savo galvijais, ir viskuo, kas jiems priklausė.

2 Ir buvo taip, kad jie nesuvalgė visų savo atsargų; todėl jie pasiėmė su savimi viską, ko jie nesuvartojo: visus savo įvairių rūšių grūdus ir savo auksą, ir sidabrą, ir visus savo vertingus daiktus ir sugrižo į savo žemes ir savo valdas tiek šiaurėje, tiek ir pietuose, tiek šiaurinėje žemėje, tiek ir pietinėje žemėje.

3 Ir tiems plėšikams, kurie norėjo pasilikti lamanitais, kurie sudarė sandorą, kad laikysis

18a Etr 12:25.

20a 1 Nef 4:36.

21a Pr 32:29.

b RR Izraelis.

c Pak[st 33:13–17.

22a 2 Nef 1:20.

23a Al 46:24.

b 2 Nef 3:12.

24a RR Izraelis – Izraelio surinkimas.

25a 3 Nef 16:5.

26a 2 Nef 30:5–8;

3 Nef 20:29–34.

šalies ramybės, jie suteikė žemės pagal jų skaičių, kad jie savo darbu turėtų iš ko pragyventi; ir taip jie įtvirtino taiką visoje toje žemėje.

4 Ir jie vėl pradėjo klestėti ir darytis turtingi; ir praėjo dvidešimt šeštieji ir septintieji metai, ir šalyje buvo didelė tvarka; ir jie sudarė savo įstatymus pagal teisybę ir teisingumą.

5 Ir dabar, visoje šalyje nebuvo nieko, kas trukdytų žmonėms nuolat klestėti, nebent jie patys įpultų į prasižengimą.

6 Ir dabar, tai Gidgidonis ir teisėjas Lachonijus, ir paskirtieji vadovai buvo tie, kurie įvedė šią didelę taiką žemėje.

7 Ir buvo taip, kad buvo pastatyta daug naujų miestų, ir daug senų miestų buvo atstatyta.

8 Ir buvo nutiesta daug vieškelių ir nutiesta daug kelių, vedančių iš miesto į miestą ir iš žemės į žemę, ir iš vietovės į vietovę.

9 Ir taip praėjo dvidešimt aštuntieji metai, ir žmonės gyveno nuolatinėje taikoje.

10 Bet buvo taip, kad dvidešimt devintaisiais metais tarp žmonių pradėjo kilti šiokie tokie ginčai; ir kai kurie dėl savo nepaprastai didelių turtų aukštinosi iki „išdidumo ir pagyrų, taip, netgi ėmė nuožmiai persekioti.

11 Nes toje žemėje buvo daug pirklių ir taip pat daug teisininkų, ir daug pareigūnų.

12 Ir pagal savo „turtus ir gali-

mybes mokyti žmonės pradėjo skirstytis į luomus; taip, vieni dėl savo neturto buvo nemokyti, o kiti savo turto dėka gaudavo didelį išsimokslinimą.

13 Vieni aukštinosi išdidumu, o kiti buvo nepaprastai nuolankūs; vieni atsakydavo keikimu į keikimą, kai tuo tarpu kiti primdavo keikimą ir „persekiojimus, ir visokius suspaudimus ir neatsakydavo ^bkeikimu, bet buvo nuolankūs ir atgailaujantys prieš Dievą.

14 Ir taip atsirado tokia didelė nelygybė visoje šalyje, kad bažnyčia pradėjo skaldytis; taip, netgi tiek, kad trisdešimtaisiais metais bažnyčia buvo susiskaldžiusi visoje žemėje, išskyrus tarp nedaugelio lamanitų, kurie buvo atversti į tikrą tikėjimą; ir jie nesitraukė nuo jo, nes buvo tvirti ir pastovūs, ir nepajudinami, pasiryžę su visu „stropumu vykdyti Viešpaties įsakymus.

15 Dabar, šitos žmonių nedorybės priežastis buvo ta, kad Šetonas turėjo didžią galią kurstyti žmones daryti visokias nedorybes ir pripildyti juos išdidumo, gundydamas juos siekti galios ir valdžios, ir turtų, ir tuščių pasaulio dalykų.

16 Ir taip Šetonas klaidino žmonių širdis daryti visokias nedorybes; todėl jie mėgavosi taika tik keletą metų.

17 Ir taip trisdešimtųjų metų pradžioje – ilgą laikotarpį žmonės buvo palikti, kad būtų

6 10a RR Išdidumas.
12a 1 Tim 6:17–19;
Hel 4:12.

13a RR Persekiooti,
persekiojimas.
b Mt 5:39;

4 Nef 1:34;
DS 98:23–25.
14a RR Stropumas.

vedžiojami velnio „pagundų, kur tik jis norėjo juos vesti, ir kad darytų kiekvieną nedorybę, kokią tik jis norėjo, kad jie darytų – ir taip šitų, trisdešimtųjų, metų pradžioje jie buvo baisaus nelabumo būsenoje.

18 Dabar jie nusidėjo ne iš „nežinojimo, nes jie žinojo Dievo valią jiems, nes ji buvo jiems išdėstyta; taigi jie sąmoningai ^bmaištaavo prieš Dievą.

19 Ir dabar tai buvo Lachonijaus, Lachonijaus sūnaus, dienomis, nes Lachonijus užėmė savo tėvo krasę ir tais metais valdė žmones.

20 Ir pradėjo rasti „įkvėpti iš dangaus ir pasiūsti vyrai, kurie stovėjo tarp žmonių visoje toje žemėje, pamokslaudami ir drąsiai liudydami apie žmonių nuodėmes ir nedorybes bei liudijo jiems apie išpirkimą, kurią Viešpats įvykdys savo žmonėms, arba, kitais žodžiais, apie Kristaus prisikėlimą; ir jie drąsiai liudijo apie jo ^bmirtį ir kentėjimus.

21 Dabar, buvo daug žmonių, kurie nepaprastai pyko dėl tų, kurie liudijo apie tai; ir tie, kurie pyko, daugiausia buvo vyriausieji teisėjai ir „aukštieji kunigai bei teisininkai; taip, visi teisininkai pyko ant tų, kurie liudijo apie tai.

22 Dabar, nė vienas teisininkas ar teisėjas, ar aukštasis kunigas neturėjo galios ką nors pasmerk-

ti myriop, jeigu jo nuosprendžio nepasirašė šalies valdytojas.

23 Dabar, daugelį iš tų, kurie liudijo apie dalykus, susijusius su Kristumi, kurie liudijo drąsiai, teisėjai suėmė ir slapta atidavė mirčiai, tad žinia apie jų mirtį pasiekė šalies valdytoją tik po jų mirties.

24 Dabar štai, šalies įstatymai draudė ką nors atiduoti mirčiai be šalies valdytojo leidimo.

25 Todėl į Zarahemlos žemę atėjo skundas šalies valdytojui prieš tuos teisėjus, kurie priešingai įstatymui, pasmerkė myriop Viešpaties pranašus.

26 Dabar, buvo taip, kad jie buvo suimti ir atvesti priešais teisėją, kad būtų teisiami pagal liaudies nustatytą „įstatymą už įvykdytą nusikaltimą.

27 Dabar, buvo taip, kad tie teisėjai turėjo daug draugų ir giminaičių; ir likusieji, taip, tikrai, beveik visi teisininkai ir aukštieji kunigai susirinko drauge ir susivienijo su giminaičiais tų teisėjų, kurie turėjo būti teisiami pagal įstatymą.

28 Ir jie sudarė „sandorą vienas su kitu, taip, būtent sandorą, kurią įvedė tie iš senovės, kurią įvedė ir pagal kurią prisaikdino ^bvelnias, kad suvienytų prieš visą teisumą.

29 Todėl jie susivienijo prieš Viešpaties žmones ir sudarė sandorą sunaikinti juos ir išvaduoti kaltus žmogžudyste iš

17a RR Gundyti, gundymas.

18a Mzj 3:11.

^b RR Maištas, sukilimas.

20a RR Įkvėpimas, įkvėpti; Pranašas.

^b RR Apmokėti, apmokėjimas; Nukryžiuojimas.

21a DS 121:36–37.

RR Atsimetimas.

26a Mzj 29:25; Al 1:14.

28a RR Slaptos sąjungos.
^b Hel 6:26–30.

teisingumo, kuris netrukus būtų įvykdytas pagal įstatymą, gniaužtų.

30 Ir jie paniekino šalies įstatymą ir teises; ir sudarė sandorą vienas su kitu sunaikinti valdytoją ir šalyje įtvirtinti "karalių, kad ši žemė daugiau nebebūtų laisva, bet būtų pavaldi karaliams.

7 SKYRIUS

Vyriausiasis teisėjas nužudomas, valdžia sunaikinama ir žmonės pasidalina į gentis. Jokūbas, antikristas, tampa slaptos sąjungos karaliumi. Nefis skelbia atgailą ir tikėjimą Kristumi. Jam kasdien tarnauja angelai, ir jis prikelia iš mirusiųjų savo brolių. Daug kas atgailauja ir krikštijasi. Apie 30–33 m. po Kristaus gim.

DABAR štai, aš parodysiu jums, kad jie šalyje neįtvirtino karaliaus; bet tais pačiais metais, taip, trisdešimtais metais, jie teismo krasėje sunaikino, taip, nužudė šalies vyriausiąjį teisėją.

2 Ir žmonės susiskaldė vienas prieš kitą; ir atsiskyrė vieni nuo kitų į gentis, kiekvienas pagal savo šeimą, giminaičius ir draugus; ir taip jie sunaikino šalies valdžią.

3 Ir kiekviena gentis pasiskyrė sau vadovą arba vadą; ir taip jie tapo gentimis ir genčių vadais.

4 Dabar štai, tarp jų nebuvo nė vieno, kuris neturėtų didelės šeimos, daug giminaičių ir drau-

gų; todėl jų gentys buvo nepaprastai didelės.

5 Dabar, visa tai buvo padaryta, bet karų tarp jų kol kas dar nebuvo; ir visa ši nedorybė ištiko žmones dėl to, kad jie "pasidavė Šetono galiui.

6 Ir valdžios nuostatai buvo sunaikinti dėl tų, kurie nužudė pranašus, draugų ir giminaičių "slaptos sąjungos.

7 Ir jie sukėlė didelį nesutarimą šalyje, tad beveik visa teisėsnė liaudies dalis tapo nelaba; taip, tarp jų buvo vos keletas teisių žmonių.

8 Taigi, nepraėjo nė šešeri metai, o didesnė liaudies dalis vėl nusigrėžė nuo savo teismo, kaip šuo prie savo "vėmalo arba kaip kiaulė prie savo voliojimosi purvyne.

9 Dabar, šita slapta sąjunga, kuri atnešė tokią didelę nedorybę liaudžiai, susirinko drauge ir pasiskyrė sau galva vyrą, kurį jie vadino Jokūbu.

10 Ir jie vadino jį savo karaliumi; taigi jis tapo šitos nelabos gaujos karaliumi; ir jis buvo vienas pagrindinių, pakėlusiu savo balsą prieš pranašus, kurie liudijo apie Jėzų.

11 Ir buvo taip, kad skaičiumi jie nebuvo tokie stiprūs kaip gentys žmonių, kurie buvo susivieniję, išskyrus tai, kad jų vadai kiekvienas savo genčiai nustatė savus įstatymus; tačiau jie buvo priešai; nepaisant to, kad nebuvo teisūs žmonės, vis dėlto jie buvo vieningi neapy-

kanta tiems, kurie sudarė sandorą sunaikinti valdžią.

12 Todėl Jokūbas, matydamas, kad jų priešai gausesni už juos, būdamas gaujos karalius, įsakė savo žmonėms bėgti į šiauriausią šalies dalį ir ten pasistatyti “karalystę, kol prie jų prisijungs atskalūnai (nes jis įtikinėjo juos, kad bus daug atskalūnų) ir jie taps pakankamai stiprūs kovoti su anų žmonių gentimis; jie taip ir padarė.

13 Ir toks greitas buvo jų žygis, kad buvo neįmanoma jų sustabdyti prieš tai, kol jie tapo žmonėms nebepasiekiami. Ir taip pasibaigė trisdešimtieji metai; ir tokie buvo Nefio liaudies reikalai.

14 Ir buvo taip, kad trisdešimt pirmaisiais metais jie buvo susiskaldę į gentis, kiekvienas pagal savo šeimą, giminaičius ir draugus; tačiau jie susitarė, kad neis kariauti vienas su kitu; bet nebuvo vieningi savo įstatymais ir savo valdymo būdu, nes šie buvo nustatyti pagal jų vadovų ir vadų išmanymą. Bet jie nustatė labai griežtus įstatymus, kad viena gentis nenusižengtų prieš kitą, tad tam tikru mastu jie gyveno šalyje taikiai; tačiau jų širdys buvo nugręžtos nuo Viešpaties, jų Dievo, ir jie apmėtydavo akmenimis pranašus ir išmesdavo juos iš savo tarpo.

15 Ir buvo taip, kad “Nefis – aplankytas angelų ir taip pat Viešpaties balso, taigi matęs angelus ir būdamas liudininkas,

matęs savo akimis, ir turėdamas jam suteiktą galią žinoti apie Kristaus tarnystę, ir taip pat savo akimis matęs jų greitą sugrįžimą nuo teisumo prie savo nelabumo ir bjaurumų;

16 taigi, nuliūdintas jų širdžių kietumo ir jų protų aklumo – dar tais pačiais metais išėjo tarp jų ir pradėjo drąsiai liudyti atgailą ir nuodėmių atleidimą per tikėjimą Viešpačiu Jėzumi Kristumi.

17 Ir jis mokė juos daugelio dalykų; ir visi jie negali būti užrašyti, o užrašyti tik dalį jų nepakaktų, todėl jie nėra užrašyti šitoje knygoje. Ir Nefis mokė su “galia ir didele valdžia.

18 Ir buvo taip, kad jie pyko ant jo, būtent dėl to, kad jis turėjo didesnę galią negu jie, nes buvo “neįmanoma jiems netikėti jo žodžiais, nes toks stiprus buvo jo tikėjimas Viešpačiu Jėzumi Kristumi, kad jam kasdien tarnavo angelai.

19 Ir Jėzaus vardu jis išvarinėjo velnius ir “netyras dvasias; ir netgi savo brolių jis prikėlė iš mirusiųjų po to, kai šis buvo užmuštas akmenimis ir patyrė mirtį nuo šitų žmonių.

20 Ir žmonės tai matė ir buvo to liudininkai, ir pyko ant jo dėl jo galios; ir žmonių akivaizdoje Jėzaus vardu jis darė dar “daug kitų stebuklų.

21 Ir buvo taip, kad praėjo trisdešimt pirmieji metai, ir buvo vos keletas tokių, kurie buvo atversti į Viešpatį; bet visi, kurie

12a 3 Nef 6:30.

15a 3 Nef 1:2.

17a RR Galia.

18a 2 Nef 33:1; Al 4:19.

19a RR Dvasia – Piktosios dvasios.

20a 3 Nef 8:1.

tik buvo atversti, tikrai parodė žmonėms, kad juos aplankė Dievo galia ir Dievo Dvasia, esanti Jėzuje Kristuje, kuriuo jie tiki.

22 Ir visi, iš kurių buvo išvaryti velniai ir kurie buvo išgydyti nuo savo ligų bei negalių, tikrai pareiškė žmonėms, kad jie buvo paveikti Dievo Dvasios ir išgydyti; ir jie taip pat rodė ženklus ir darė kai kuriuos stebuklus tarp žmonių.

23 Taip praėjo ir trisdešimt antrieji metai. Ir trisdešimt trečiųjų metų pradžioje Nefis tebešaukė žmonėms ir skelbė jiems atgailą ir nuodėmių atleidimą.

24 Dabar, aš norėčiau, kad jūs taip pat atmintumėt, jog nebuvo nė vieno, atvesto į atgailą, kuris nebūtų „krikštijamas vandeniui.

25 Todėl Nefis išventino vyrus šitai tarnystei, idant visi, ateinantys pas juos, būtų pakrikštyti vandeniui, ir tai – liudijimui ir įrodymui priešais Dievą ir žmones, kad jie atgailavo ir gavo savo nuodėmių „atleidimą.

26 Ir šitų metų pradžioje buvo daug pakrikštytų atgailai; ir taip praėjo didžioji šitų metų dalis.

8 SKYRIUS

Audros, žemės drebėjimai, gaisrai, viesulai ir gamtiniai perversmai patovirtina Kristaus nukryžiuvimą. Sunaikinama daug žmonių. Tris

dienas žemę dengia tamsa. Išlikusieji apverkia savo likimą. Apie 33–34 m. po Kristaus gim.

Ir dabar, buvo taip, kad pagal mūsų metraščių, o mes žinome, kad mūsų metraščių teisingas, nes štai, metraščių vedė teisingas vyras – nes jis tikrai padarė daug „stebuklų Jėzaus ^bvardu; o niekas negali padaryti stebuklo Jėzaus vardu, jeigu jis nėra iki mažiausios dalelytės apvalytas nuo savo nedorybės –

2 ir dabar, buvo taip, jeigu šitas žmogus nesuklydo skaičiuodamas mūsų laiką, kad praėjo „trisdešimt tretieji metai.

3 Ir žmonės su dideliu nekantrumu pradėjo laukti ženklo, kuri nurodė pranašas Samuelis Lamanitas, taip, laikotarpio, kada tris dienas tvyros „tamsa ant šitos žemės veido.

4 Ir tarp žmonių prasidėjo didelės abejonės ir ginčai, nepaisant to, kad buvo parodyta tiek daug „ženklų.

5 Ir buvo taip, kad trisdešimt ketvirtaisiais metais, pirmą mėnesį, ketvirtąją to mėnesio dieną, pakilo didžiulė vėtra, tokia, kokios dar niekada nebuvo visoje žemėje.

6 Ir taip pat buvo didžiulė ir baisi audra; ir buvo baisus „griaustinis, toks, kad ^bdrebėjo visa žemė, lyg ji ketintų išsiskirti į dalis.

7 Ir buvo nepaprastai ryškūs

24a RR Krikštas, krikštyti.

25a DS 20:37.
RR Nuodėmių atleidimas.

8 1a 3 Nef 7:19–20;

Mrm 9:18–19.

b ApD 3:6;

JokK 4:6.

2a 3 Nef 2:8.

3a 1 Nef 19:10;

Hel 14:20, 27;

3 Nef 10:9.

4a RR Nukryžiuvimas.

6a 1 Nef 19:11;

Hel 14:21.

b Mt 27:45, 50–51.

žaibai, kokių dar niekada nebuvo visoje žemėje.

8 Ir Zarahemlos „miestas užsidegė.

9 Ir Moronio miestas nugrimzdo į jūros gelmes, ir jo gyventojai buvo paskandinti.

10 Ir Moroniho miestas buvo užverstas žemėmis, tad vietoje miesto atsirado didelis kalnas.

11 Ir didelis ir baisus sunaikinimas buvo pietinėje žemėje.

12 Bet štai, didesnis ir baisesnis sunaikinimas buvo šiaurinėje žemėje; nes štai, dėl audros ir viesulų, ir griaustinių, ir žaibų, ir nepaprastai didelio visos žemės drebėjimo pasikeitė visas tos žemės veidas.

13 Ir „vieškeliai buvo suardyti ir lygūs keliai sugadinti, ir daug lygių vietovių tapo nelygios.

14 Ir daug didžių ir žymių miestų buvo „nugramzdinta ir daug buvo sudeginta, ir daug buvo taip sudrebinta, kad jų namai sugriuvo, ir jų gyventojai žuvo ir vietovės liko tuščios.

15 Ir buvo tokių miestų, kurie išliko; bet jų sugriovimai buvo nepaprastai dideli, ir juose buvo daug žuvusių.

16 Ir buvo tokių, kuriuos nunešė viesulas; ir kur juos nunešė, niekas nežino, žinoma tik tai, kad jie buvo nunešti.

17 Ir taip dėl audrų ir griaustinių, ir žaibų, ir žemės drebėjimo visas žemės veidas pasikeitė.

18 Ir štai, „uolos buvo suplyšinėję; ant visos žemės veido jos buvo taip sulaužytos, kad ant

viso žemės veido jos liko sulaužytos gabalais ir suskilusios, ir suaižėjusios.

19 Ir kada griaustiniai ir žaibai, ir vėtra, ir audra, ir žemės drebėjimai liovėsi – nes štai, jie tęsėsi apie „tris valandas; o kai kurie sakė, kad tas laikas buvo ilgesnis; tačiau visi šie didūs ir baisūs dalykai buvo padaryti maždaug per tris valandas – ir tada štai, ant šios žemės veido stoji tamsa.

20 Ir buvo taip, kad ant viso šios žemės veido buvo tiršta tamsa, tokia, kad išlikę jos gyventojai galėjo „jausti tamsos būką.

21 Ir dėl tos tamsos negalėjo būti nei šviesos, nei žiburių, nei deglių; ir iš jų gerų ir nepaprastai sausų malkų buvo neįmanoma sukurti laužo, tad negalėjo būti visiškai jokios šviesos.

22 Ir nesimatė jokios šviesos, nei ugnies, nei spingsėjimo, nei saulės, nei mėnulio, nei žvaigždžių, nes tokios tirštos buvo tamsos miglos, kurios buvo ant šios žemės veido.

23 Ir buvo taip, kad laikotarpis, kada nesimatė jokios šviesos, truko „tris dienas; ir buvo didis nesibaigiantis raudojimas ir klyksmas, ir verksmas tarp visų tų žmonių; taip, didžios buvo tų žmonių dejonės dėl tamsos ir didelio juos ištikusio sunaikinimo.

24 Ir vienur girdėjosi, kaip šaukė, sakydami: O kad būtume atgailavę prieš šitą didžią ir baisią dieną, ir tada mūsų brolių

8a 4 Nef 1:7–8.
13a Hel 14:24;
3 Nef 6:8.

14a 1 Nef 12:4.
18a Hel 14:21–22.
19a Lk 23:44.

20a Iš 10:21–22.
b 1 Nef 12:5; 19:11.
23a 1 Nef 19:10.

būtų pasigailėta ir jie nebūtų sudeginti tame didžiame "Zarahemlos mieste.

25 Ir kitur girdėjosi, kaip šaukė ir raudėjo, sakydami: O kad būtume atgailavę prieš šitą didžią ir baisią dieną ir nebūtume žudę ir mušę akmenimis pranašų, ir išmetę jų lauk; tada mūsų motinų ir mūsų gražiųjų dukrų, ir mūsų vaikų būtų buvę pasigailėta ir jie nebūtų buvę palaidoti tame didžiame Moroniho mieste. Ir dėl to didžiuliai ir siaubingi buvo žmonių klyksmai.

9 SKYRIUS

Tamsoje Kristaus balsas paskelbia daugelio žmonių ir miestų sunaikinimą už jų nelabumą. Jis taip pat paskelbia savo dieviškumą, praneša, kad Mozės įstatymas įvykdytas, ir kviečia žmones ateiti pas jį ir būti išgelbėtiems. Apie 34 m. po Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad tarp visų šalies gyventojų ant viso šitos žemės veido pasigirdo "balsas, šaukiantis:

2 Vargas, vargas, vargas šitiems žmonėms; "vargas visos žemės gyventojams, jeigu jie neatgailaus; nes velnias^b juokiasi ir jo angelai džiūgauja dėl žuvusiųjų mano liaudies gražiųjų sūnų ir dukrų; ir tai dėl savo nedorybės ir bjaurumų jie krito!

3 Štai, tą didį Zarahemlos

miestą aš sudeginau ugnimi, ir jo gyventojus.

4 Ir štai, tą didį Moronio miestą aš įsakiau nugramzdinti jūros gelmėse ir jo gyventojus paskandinti.

5 Ir štai, tą didį Moroniho miestą ir jo gyventojus aš užverčiau žeme, kad paslėpčiau jų nedorybes ir bjaurumus nuo savo veido, idant pranašų ir šventųjų kraujas daugiau nebeliudytų man prieš juos.

6 Ir štai, Gilgalo miestą aš įsakiau nugramzdinti ir jo gyventojus palaidoti žemės gelmėse;

7 taip, ir Oniho miestą ir jo gyventojus, ir Mokumo miestą ir jo gyventojus, ir Jeruzalės miestą ir jo gyventojus; ir aš įsakiau, jog "vandenys ateitų į jų vietą, idant paslėptų jų nelabumą ir bjaurumus nuo mano veido, kad pranašų ir šventųjų kraujas daugiau nebeliudytų man prieš juos.

8 Ir štai, Gadiandžio miestą ir Gadiomno miestą, ir Jokūbo miestą, ir Gimginno miestą – visus šituos aš nurodžiau nugramzdinti ir padariau "kalvas ir slėnius jų vietose; ir jų gyventojus palaidojau žemės gelmėse, kad paslėpčiau jų nelabumą ir bjaurumus nuo savo veido, idant pranašų ir šventųjų kraujas daugiau nebeliudytų man prieš juos.

9 Ir štai, tą didį Jokūbogato miestą, apgyventą karaliaus Jokūbo žmonių, aš nurodžiau sudeginti ugnimi už jų nuodė-

24a Hel 13:12.

9 1a 1 Nef 19:11;

3 Nef 11:10.

2a Mt 11:20–21.

b Moz 7:26.

7a Ez 26:19.

8a 1 Nef 19:11.

mes ir jų nelabumą, kuris viršijo bet kokį visos žemės nelabumą, už jų "slaptas žmogžudystes ir sąjungas; nes tai jie sunaikino mano žmonių taiką ir šalies valdžią; todėl aš nurodžiau sudeginti juos, idant ^bišnaikčiau juos iš savo akivaizdos, idant pranašų ir šventųjų kraujas daugiau nebeliudytų man prieš juos.

10 Ir štai Lamano miestą ir Jošo miestą, ir Gado miestą, ir Kiškumeno miestą ir jų gyventojus, už jų nelabumą išmetant pranašus ir mušant akmenimis tuos, kuriuos aš pasiunčiau skelbti jiems apie jų nelabumą ir bjaurumus, aš nurodžiau sudeginti ugnimi.

11 Ir kadangi jie išmetė juos visus lauk, tad tarp jų nebeliko nė vieno teisus, aš pasiunčiau žemyn "ugnį ir sunaikinau juos, idant jų nelabumas ir bjaurumai būtų paslėpti nuo mano veido, idant pranašų ir šventųjų, kuriuos aš pasiunčiau pas juos, kraujas nebesišauktų manęs ^bnuo žemės prieš juos.

12 Ir aš padariau, kad "daug didelių sunaikinimų ištiktų šitą žemę ir šituos žmones už jų nelabumą ir bjaurumus.

13 O visi jūs, kurių "pasigailė-

ta dėl to, kad buvote teisesni negu jie, ar dabar nesugrįšite pas mane ir neatgailausite dėl savo nuodėmių, ir neatsiversite, kad galėčiau jus ^bišgydyti?

14 Taip, iš tiesų sakau jums: jeigu "ateisite pas mane, jūs turėsite ^bamžinąjį gyvenimą. Štai, mano gailestingumo "ranka ištiesta į jus, ir kiekvieną ateinantį aš priimsiu; ir palaiminti tie, kas ateina pas mane.

15 Štai, aš – Jėzus Kristus, Dievo Sūnus. Aš "sukūriau dangus ir žemę, ir visa, kas juose. Aš buvau su Tėvu nuo pradžios. Aš esu ^bTėve ir Tėvas yra manyje; ir manyje Tėvas pašlovino savo vardą.

16 Aš atėjau pas savuosius, ir savieji manęs "nepriėmė. Ir Raštai apie mano atėjimą išsipildė.

17 Ir visiems, kurie tik mane priėmė, aš "daviau tapti Dievo sūnumis; ir lygiai taip aš duosiu visiems, kurie tikės mano vardą, nes štai, per mane ateina ^bišpirkimas, ir Mozės "įstatymas manyje įvykdytas.

18 Aš esu pasaulio "šviesa ir gyvybė. Aš esu ^bAlfa ir Omega, pradžia ir pabaiga.

19 Ir jūs "daugiau nebeatnašausite man kraujo praliejimo;

9a Hel 6:17–18, 21.

b Mzj 12:8.

11a 2 Kar 1:9–16;

Hel 13:13.

b Pr 4:10.

12a 3 Nef 8:8–10, 14.

13a 3 Nef 1:9:12.

b Jer 3:22; 3 Nef 18:32.

14a 2 Nef 26:24–28;

Al 5:33–36.

b Jn 3:16.

c Al 19:36.

15a Jn 1:1–3;

Kol 1:16;

Hel 14:12;

Etr 4:7;

DS 14:9.

b Jn 17:20–22;

3 Nef 11:27; 19:23, 29.

16a Jn 1:11; DS 6:21.

17a Jn 1:12.

RR Žmogus,

žmonės – Žmogus

gali tapti tokiu, kaip

Dangiškasis Tėvas;

Sūnus ir dukros,

Dievo.

b RR Išpirkti, išpirktas, išpirkimas.

c 3 Nef 12:19, 46–47;

15:2–9.

18a RR Šviesa, Kristaus

šviesa.

b Apr 1:8.

RR Alfa ir Omega.

19a Al 34:13.

taip, jūsų aukos ir jūsų deginamosios atnašos panaikinamos, nes aš nebepriimsiu jokių jūsų aukų ir deginamųjų atnašų.

20 O kaip „auką man jūs atnašausite sudužusią širdį ir atgailaujančią dvasią. Ir kas tik ateina pas mane su sudužusia širdimi ir atgailaujančia dvasia, tą aš ^bpakrikštysiu ugnimi ir Šventąja Dvasia, taip kaip lamanitai dėl savo tikėjimo manimi atsivertimo metu buvo pakrikštyti ugnimi ir Šventąja Dvasia, ir jie to nežinojo.

21 Štai, aš atėjau į pasaulį, kad atneščiau išpirkimą pasauliui, kad išgelbėčiau pasaulį iš nuodėmės.

22 Todėl, kas tik „atgailauja ir ateina pas mane kaip mažas ^bvaikas, tą aš priimsiu, neš iš tokių yra Dievo karalystė. Štai, už tokius aš „paguldžiau savo gyvybę ir vėl ją paėmiau; todėl atgailaukite ir atekite pas mane jūs, žemės pakraščiai, ir būkite išgelbėti.

10 SKYRIUS

Daugelį valandų žemėje tvyro tyla. Kristaus balsas pažada surinkti savo žmones, kaip višta surenka savo viščiukus. Išsaugota teisesnioji liaudies dalis. Apie 34–35 m. po Kristaus gim.

Ir dabar štai, buvo taip, kad visi šios žemės žmonės girdėjo

šituos žodžius ir buvo to liudininkai. Ir po šitų žodžių daugelį valandų žemėje tvyrojo tyla.

2 Nes žmonės buvo taip apstulbę, kad liovėsi raudoję ir klykę dėl savo žuvusių giminaičių netekties; todėl visoje žemėje daugelį valandų tvyrojo tyla.

3 Ir buvo taip, kad vėl žmonėms atėjo balsas – ir visi žmonės girdėjo ir buvo to liudininkai, – sakantis:

4 O jūs, šitų „didžiųjų sugriautų miestų žmonės, kurie esate Jokūbo palikuonys, taip, kurie esate Izraelio namų, kaip dažnai aš surinkdavau jus, kaip višta surenka savo viščiukus po savo sparnais, ir ^bpuoselėjau jus.

5 Ir vėlgi, kaip dažnai aš būčiau jus rinkęs, kaip višta surenka savo viščiukus po savo sparnais, taip, o jūs Izraelio namų žmonės, kurie kritote; taip, o jūs, Izraelio namų žmonės, jūs, kurie gyvenate Jeruzalės žemėje, kaip ir jūs, kurie kritote; taip, „kaip dažnai aš būčiau rinkęs jus, kaip višta surenka savo viščiukus, bet jūs nenorėjote.

6 O jūs, Izraelio namai, kurių aš „pasigailėjau, kaip dažnai aš rinksiu jus, kaip višta surenka savo viščiukus po savo sparnais, jei atgailausite ir visa ^bširdimi „sugrįšite pas mane.

7 Bet jei ne, o Izraelio namai, jūsų gyvenamos vietos taps tuščios iki „sandoros su jūsų tėvais įvykdymo meto.

20a 3 Nef 12:19;
DS 20:37.

b 2 Nef 31:13–14.

22a RR Atgailauti,
atgaila.

b Mk 10:15; Mzj 3:19;

3 Nef 11:37–38.

c Jn 10:15–18.

10 4a 3 Nef 8:14.

b 1 Nef 17:3.

5a Mt 23:37;

DS 43:24–25.

6a 3 Nef 9:13.

b Ez 36:26.

c 1 Sam 7:3;

Hel 13:11;

3 Nef 24:7.

7a RR Sandora.

8 Ir dabar, buvo taip, kad išgirde šituos žodžius, štai, žmonės vėl pradėjo verkti ir klykti dėl savo giminaičių ir draugų netekties.

9 Ir taip praėjo trys dienos. Ir tai buvo ryte. „Tamsa išsisklaidė nuo žemės veido, ir žemė liovėsi drebėti, ir uolos liovėsi skilinėti, ir baisios dejonės paliovė, ir visi audringi triukšmai praėjo.

10 Ir žemė vėl susiglaudė, taigi ji atsilaikė; ir likusių gyvų žmonių raudojimas, verksmas ir dejavimas liovėsi; ir jų raudojimas virto džiaugsmu, o jų dejonės – šloviniu ir dėkoinimu Viešpačiui Jėzui Kristui, jų Išpirkėjui.

11 Ir kol kas Raštai, kuriuos paskelbė pranašai, „išsipildė.

12 Ir būtent „teisesnė liaudies dalis buvo išgelbėta; ir tai buvo tie, kurie priimdavo pranašus ir nemušdavo jų akmenimis; ir tai tie, kurie nepraliejo šventųjų kraujo, buvo išgelbėti.

13 Ir jų buvo pasigailėta, ir jie nebuvo nugramzdinti ir palaidoti žemėje; ir nebuvo nuskan-dinti jūros gelmėse; ir nebuvo sudeginti ugnimi, ir nebuvo užgriūti ir mirtinai sutraiškyti; ir jie nebuvo nunešti viesule; ir nebuvo pergalėti dūmų ir tamsos ūko.

14 Ir dabar, kas tik skaito, tesupranta; kas turi Raštus, „tetyrinėja juos ir tepažiūri, ir tepamato, ar visos šitos mirtys

ir sunaikinimai ugnimi ir dūmais, ir audromis, ir viesulais, ir žemės^bprasivėrimu, kad juos priimtų, ir visa tai nėra daugybės šventųjų pranašų pranašysčių išsipildymas.

15 Štai, sakau jums: taip, daugelis liudijo apie tai Kristaus atėjimo metu ir buvo „nužudyti už tuos liudijimus.

16 Taip, pranašas „Zenosas liudijo apie tai, ir taip pat Zenokas kalbėjo apie tai, nes jie liudijo būtent apie mus, kurie esame jų sėklos likutis.

17 Štai, mūsų tėvas Jokūbas taip pat liudijo apie Juozapo sėklos „likutį. Ir štai argi mes nesame Juozapo sėklos likutis? Ir šie dalykai, liudijantys apie mus, – argi jie neužrašyti ant skaistvario plokštelių, kurias mūsų tėvas Lehis atsinešė iš Jeruzalės?

18 Ir štai, aš parodysiu jums, jog buvo taip, kad trisdešimt ketvirtųjų metų pabaigoje Nefio žmonėms, kurių buvo pasigailėta, ir taip pat likusiems gyviems iš tų, kurie buvo vadinami lamanitais, buvo parodytos didžios malonės, ir dideli palaiminimai buvo išlieti ant jų galvų, tokie, kad netrukus po Kristaus „pakilimo į dangų jis tikrai apreiškė save jiems –

19 „parodydamas jiems savo kūną ir jiems tarnaudamas; ir jo tarnystės aprašymas bus

9a 3 Nef 8:19.

11a ApD 3:18–20.

12a 2 Nef 26:8; 3 Nef 9:13.

14a RR Raštai – Raštų vertingumas.

b 1 Nef 19:11;

2 Nef 26:5.

15a RR Kankinys, kankinio mirtis.

16a Hel 8:19–20.

17a 2 Nef 3:4–5;

Al 46:24;

3 Nef 5:23–24.

18a ApD 1:9–11.

19a 3 Nef 11:12–15.

pateiktas toliau. Todėl šiam kartui aš užbaigiu savo žodžius.

Susirinkus miniai Dosniojoje žemėje, Jėzus Kristus parodė save Nefio žmonėms ir jiems tarnavo; ir štai, kaip jis parodė save jiems.

Tai aprašyta nuo 11 iki 26 skyriaus imtinai.

11 SKYRIUS

Tėvas paliudija apie savo Mylimąjį Sūnų. Kristus pasirodo ir paskelbia savo apmokėjimą. Žmonės paliečia žaizdų žymes jo rankose, kojose ir šone. Jie šaukia: Osana. Jis moko, kaip ir koku būdu krikštyti. Nesutarimo dvasia yra iš velnio. Kristaus doktrina yra tai, kad žmonės turi tikėti, priimti krikštą ir gauti Šventąją Dvasią. Apie 34 m. po Kristaus gim.

Ir dabar, buvo taip, kad aplink šventyklą, kuri buvo Dosniojoje žemėje, susirinko didelė minia Nefio žmonių; ir jie dalinosi vienas su kitu išgyvenimais ir nuostaba bei rodė vienas kitam įvykusias „didžias ir nuostabias permainas.

2 Ir jie taip pat kalbėjo apie šitą Jėzų Kristų, apie kurio mirtį buvo duotas šis „ženklas.

3 Ir buvo taip, kad taip besikalbėdami vienas su kitu, jie išgirdo „balsą, tarsi jis sklįstų iš

dangaus; ir jie apsižvalgė, nes nesuprato balso, kurį išgirdo; ir tai nebuvo nei šiurkštus, nei garsus balsas; tačiau, net nepaisant to, jog tai buvo ^btylus balsas, jis taip persmelkė girdėjusius, kad nebuvo nė vienos jų kūno dalelės, kurios jis nebūtų sudrebinęs; taip, jis persmelkė juos iki pat sielos ir uždegė jų širdis.

4 Ir buvo taip, kad jie vėl išgirdo tą balsą ir jo nesuprato.

5 Ir dar trečią kartą jie išgirdo tą balsą ir atvėrė savo ausis, kad jį girdėtų; ir jų akys buvo nukreiptos jo garso link; ir jie neatsitraukdami žiūrėjo į dangų, iš kur sklido garas.

6 Ir štai, trečiąjį kartą jie suprato balsą, kurį girdėjo; ir jis sakė jiems:

7 Stebėkite mano „Mylimąjį Sūnų, ^bkuriuo aš labai patenkintas, kuriame pašlovinau savo vardą – jo klausykite.

8 Ir buvo taip, kad supratę jie vėl pakėlė akis į dangų; ir štai, jie „pamatė vyrą, besileidžiantį iš dangaus; jis vilkėjo baltu rūbu; ir jis nusileido ir atsistojo jų viduryje; ir visos minios akys buvo nukreiptos į jį, ir jie net nedrįso atverti savo burnos vienas kitam, ir nežinojo, ką tai reiškia, nes manė, kad tai angelas jiems pasirodė.

9 Ir buvo taip, kad jis ištiesė savo ranką ir kalbėjo žmonėms, sakydamas:

10 Štai, aš – Jėzus Kristus, apie

11 1a 3 Nef 8:11–14.
2a Hel 14:20–27.
3a Paklst 4:33–36;
Hel 5:29–33.

b 1 Kar 19:11–13;
DS 85:6.
7a Mt 3:17; 17:5;
DžS–I 1:17.

b 3 Nef 9:15.
8a 1 Nef 12:6;
2 Nef 26:1.

kurio atėjimą į pasaulį liudijo pranašai.

11 Ir štai, aš esu pasaulio „šviesa ir gyvybė; ir aš išgėriau iš tos karčios ^btaurės, kurią Tėvas davė man, ir pašlovinau Tėvą, „paimdamas ant savęs pasaulio nuodėmes, tuo iškęsdamas Tėvo ^dvalią visame kame nuo pradžios.

12 Ir buvo taip, kad Jėzui ištarus šituos žodžius, visa minia parpuolė ant žemės; nes jie prisiminė, kad jiems buvo „pranašauta, jog Kristus jiems pasirodys po savo pakilimo į dangų.

13 Ir buvo taip, kad Viešpats kalbėjo jiems, sakydamas:

14 Kelkitės ir ateikite pas mane, kad „ikištumėte rankas į mano šoną ir taip pat kad ^bpaliestumėte vinių žymes mano rankose ir mano kojose, kad žinotumėte, jog aš – Izraelio „Dievas ir visos ^džemės Dievas ir buvau nužudytas už pasaulio nuodėmes.

15 Ir buvo taip, kad minia priėjo ir įkišo rankas į jo šoną, ir lietė vinių žymes jo rankose ir kojose; ir jie tai darė, priedami po vieną, kol visi priėjo ir savo akimis pamatė, ir savo rankomis palietė, ir tikrai sužinojo ir paliudijo, kad „tai tikrai jis, apie kurį pranašai rašė, jog ateisias.

16 Ir kada visi priėjo ir išitinkino, jie vienu balsu šaukė, sakydami:

17 Osana! Tebūna palaimintas aukščiausiojo Dievo vardas! Ir jie parpuolė žemėn prie Jėzaus kojų ir „pagarbinio jį.

18 Ir buvo taip, kad jis kreipėsi į „Nefį (nes Nefis buvo minioje) ir įsakė jam prieti.

19 Ir Nefis atsikėlė ir išėjo į priekį, ir nusilenkė prieš Viešpatį, ir pabučiavo jo kojas.

20 Ir Viešpats įsakė jam atsikelti. Ir jis atsikėlė ir stėjo priešais jį.

21 Ir Viešpats tarė jam: Aš suteikiu tau „galią ^bkrikštyti šiuos žmones, kai aš būsiu pakilęs į dangų.

22 Ir dar Viešpats pašaukė „kitus ir sakė jiems tą patį; ir davė jiems galią krikštyti. Ir jis sakė jiems: Štai šitaip jūs krikštysite; ir nebus ^bnesutarimų tarp jūsų.

23 Iš tiesų sakau jums, kad kiekvieną, dėl jūsų „žodžių atgailaujantį už savo nuodėmes ir ^bnorintį pasikrikštyti mano vardu, jūs krikštysite taip: štai, jūs išengsite ir „atsistosite vandenyje, ir pakrikštysite juos mano vardu.

24 Ir dabar, štai žodžiai, kuriuos, pavadinę juos vardu, kalbėsite, sakydami:

11a RR Šviesa, Kristaus šviesa.
b Mt 26:39, 42.
c Jn 1:29; DS 19:18–19.
d Mk 14:36; Jn 6:38; DS 19:2.

12a Al 16:20.

14a Jn 20:27.
b Lk 24:36–39; DS 129:2.

c Iz 45:3;
3 Nef 15:5.
d 1 Nef 11:6.

15a RR Jėzus Kristus – Kristaus pasirodymai po mirties.

17a RR Garbinimas.
18a 3 Nef 1:2, 10.
21a RR Galia.

b RR Krikštas, krikštyti.

22a 1 Nef 12:7;

3 Nef 12:1.

b 3 Nef 18:34.

23a 3 Nef 12:2.

b RR Krikštas, krikštyti – Krikšto reikalavimai.

c 3 Nef 19:10–13.

25 Jėzaus Kristaus „įgaliotas, aš krikštiju tave^b Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios vardu. Amen.

26 Ir tada „panardinsite juos vandenyje ir vėl iškelsite iš vandens.

27 Ir tokiu būdu jūs krikštysite mano vardu; nes štai, iš tiesų sakau jums, kad Tėvas ir Sūnus, ir Šventoji Dvasia yra „viena; ir aš esu Tėve, ir Tėvas yra manyje, ir Tėvas ir aš esame viena.

28 Ir taip, kaip aš įsaciau jums, taip jūs ir krikštysite. Ir tarp jūsų nebus „nesutarimų, kaip tai buvo ligi šiol; ir tarp jūsų nebus ginčų dėl mano doktrinos punktų, kaip tai buvo ligi šiol.

29 Nes iš tiesų, iš tiesų sakau jums: tas, kuris turi „nesutarimo dvasią, yra ne iš manęs, bet iš^b velnio, kuris yra nesutarimo tėvas, ir jis sukursto žmonių širdis piktai ginčytis vienas su kitu.

30 Štai, tai ne mano doktrina – kurstyti žmonių širdis pyktis vienas su kitu; bet mano doktrina – kad tai būtų panaikinta.

31 Štai, iš tiesų, iš tiesų sakau jums: aš paskelbsiu jums savo „doktriną.

32 Ir štai mano „doktrina, ir tai yra doktrina, kurią man davė Tėvas; ir aš^b liudiju apie Tėvą,

ir Tėvas liudija apie mane, ir „Šventoji Dvasia liudija apie Tėvą ir mane; ir aš liudiju, kad Tėvas įsako visiems žmonėms visur atgailauti ir tikėti mane.

33 Ir kiekvienas, kuris tiki mane ir „krikštijasi, bus^b išgelbėtas; ir tai yra tie, kurie „paveldės Dievo karalystę.

34 O kiekvienas, kuris netiki mane ir nesikrikštija, bus pasmerktas.

35 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kad tai yra mano doktrina, ir aš liudiju apie tai iš Tėvo; ir kas tik „tiki mane, taip pat tiki ir Tėvą; ir tam Tėvas paliudys apie mane, nes jis aplankys jį^b ugnimi ir „Šventąja Dvasia.

36 Ir taip Tėvas liudys apie mane, ir Šventoji Dvasia jam liudys apie Tėvą ir mane; nes Tėvas ir aš, ir Šventoji Dvasia esame viena.

37 Ir vėl sakau jums, kad jūs turite atgailauti ir „tapti kaip mažas vaikas, ir priimti krikštą mano vardu, – kitaip jūs jokių būdu negalite to gauti.

38 Ir vėl aš sakau jums, jog turite atgailauti ir būti pakrikštyti mano vardu, ir tapti kaip mažas vaikas, – kitaip jokių būdu negalite paveldėti Dievo karalystės.

25a Mzj 18:13; DS 20:73.

RR Krikštas, krikštyti – Krikštui būtinas tinkamas įgaliojimas.

^b RR Dievas, Dievybė.

26a RR Krikštas, krikštyti – Krikštas panardinant.

27a Jn 17:20–22;

3 Nef 28:10; Mrm 7:7; DS 20:28.

28a 1 Kor 1:10;

Ef 4:11–14;

DS 38:27.

29a 2 Tim 2:23–24;

Mzj 23:15.

RR Kova.

^b DŽSV, Ef 4:26;

Mzj 2:32–33.

31a 2 Nef 31:2–21.

32a RR Kristaus doktrina.

^b 1 Jn 5:7.

^c 3 Nef 28:11; Etr 5:4.

33a Mk 16:16.

RR Krikštas, krikštyti – Krikštas būtinas.

^b RR Išgelbėjimas.

^c RR Celestialinė šlovė.

35a Etr 4:12.

^b 3 Nef 9:20; 12:2.

^c RR Šventoji Dvasia.

37a Mk 10:15; Lk 18:17;

Mzj 3:19;

3 Nef 9:22.

39 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kad tai yra mano doktrina, ir kas „stato ant jos, tas stato ant mano uolos, ir pragaro ^bvartai jų nenugalės.

40 O kas tik skelbs daugiau arba mažiau negu tai ir pateiks tai kaip mano doktriną, tas ateina iš pikto ir nėra pastatytas ant mano uolos; bet jis stato ant „smėlio pagrindo, ir pragaro vartai yra atviri, kad priimtų tokį, kada potvyniai užeis ir vėjai daužysis į juos.

41 Todėl eikite pas žmones ir skelbkite žodžius, kuriuos kalbėjau, iki žemės pakraščių.

12 SKYRIUS

Jėzus pašaukia ir įgalioja Dvylika. Jis pasako nefitams pamokslą, panašų į Kalno Pamokslą. Jis išsako teiginius apie palaimas. Jo mokymai pranoksta ir yra svarbesni už Mozės įstatymą. Žmonėms įsakyta būti tobuliems, kaip jis ir jo Tėvas yra tobuli. Palyginkite Mato 5. Apie 34 m. po Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad Jėzus, ištaręs šituos žodžius Nefiui ir tiems, kurie buvo pašaukti (dabar, tu, kurie buvo pašaukti ir gavo galią ir įgaliojimą krikštyti, buvo „dvylika), štai, ištiesė ran-

ką į minią ir šaukė jiems, sakydamas: ^bPalaiminti esate, jeigu klausysite žodžių šitų dvylikos, kuriuos aš „išsirinkau iš jūsų tarpo, kad tarnautų jums ir būtų jūsų tarnai; ir jiems aš suteikiau galią, kad jie krikštytų jus vandeniui; ir po to, kai jūs pakrikštyti vandeniui, štai, aš krikštysiu jus ugnimi ir Šventąja Dvasia; todėl palaiminti jūs, jeigu tikėsite mane ir būsite pakrikštyti po to, kai pamatėte mane ir žinote, jog aš esu.

2 Ir vėlgi, labiau palaiminti yra tie, kas „patikės jūsų žodžiais dėl to, kad jūs paliudysite, jog matėte mane ir žinote, jog aš esu. Taip, palaiminti tie, kas įtikės jūsų žodžiais ir ^bnusileis į nuolankumo gelmes ir priims krikštą, nes jie bus aplankyti „ugnimi ir Šventąja Dvasia ir gaus savo nuodėmių atleidimą.

3 Taip, palaiminti „vargšai dvasia, kurie ^bateina pas mane, nes jų yra dangaus karalystė.

4 Ir dar palaiminti visi, kurie liūdi, nes jie bus paguosti.

5 Ir palaiminti „romieji, nes jie paveldės ^bžemę.

6 Ir palaiminti visi, kurie „alksta ir ^btrokšta „tejsumo, nes jie bus pripildyti Šventosios Dvasios.

39a Mt 7:24–29;
Hel 5:12.
RR Uola, akmuo.
b 3 Nef 18:12–13.
40a 3 Nef 14:24–27.
12 1a 3 Nef 13:25.
b RR Laiminti,
palaimintas,
palaiminimas.
c RR Pašaukti,

pašauktas Dievo,
pašaukimas.
2a DS 46:13–14.
RR Tikėjimas, tikėti.
b Etr 4:13–15.
c 3 Nef 11:35; 19:13.
3a DS 56:17–18.
RR Pažeminti,
nusižeminimas,
nuolankumas.

b Mt 11:28–30.
5a Rom 12:16;
Mzj 3:19.
RR Romus,
romumas.
b RR Žemė.
6a 2 Nef 9:51;
En 1:4.
b Jer 29:13.
c Pat 21:21.

7 Ir palaiminti „galeistingieji, nes jie susilauks galeistingumo.

8 Ir palaiminti visi „tyraširdžiai, nes jie ^bmatys Dievą.

9 Ir palaiminti visi „taikdariai, nes jie bus vadinami Dievo ^bvaikais.

10 Ir palaiminti visi, kurie „persekiojami dėl mano vardo, nes jų yra dangaus karalystė.

11 Ir palaiminti jūs, kai žmonės jus užgaulios ir persekios, ir melagingai kalbės visokią blogi prieš jus dėl manęs;

12 nes jūs didžiai džiaugsitės ir būsite nepaprastai linksmi, nes didis bus jūsų „atlygis danguje; nes taip jie persekiojo pranašus, kurie gyveno prieš jus.

13 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: aš duodu jums būti žemės „druska; bet jeigu druska praras savo sūrumą, kuo gi žemė bus pasūdyta? Nuo tol druska niekam nebetiks, kaip tik išmesti ir sumindžioti po žmonių kojomis.

14 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: duodu jums būti šitų žmonių šviesa. Neįmanoma paslėpti miesto, kuris pastatytas ant kalno.

15 Štai, argi žmonės uždega „žiburį ir deda jį po saiku? Ne, bet ant žibintuvo, ir jis šviečia visiems, kas yra namuose.

16 Todėl taip tešviečia jūsų „šviesa šitų žmonių akivaizdo-

je, kad jie matytų jūsų gerus darbus ir šlovintų jūsų Tėvą, kuris yra danguje.

17 Nemanykite, jog aš atėjau panaikinti įstatymo ar pranašų. Aš atėjau ne panaikinti, bet įvykdyti;

18 nes iš tiesų sakau jums: nė viena raidelė, nė vienas brūkšnelis neišnyko iš „įstatymo, bet manyje visa tai įvykdyta.

19 Ir štai, aš daviau jums savo Tėvo įstatymą ir įsakymus, kad jūs tikėtumėt mane ir kad atgailautumėt dėl savo nuodėmių ir ateitumėt pas mane su „sudužusia širdimi ir atgailaujančia dvasia. Štai, jūs turite įsakymus prieš save, ir ^bįstatymas įvykdytas.

20 Todėl ateikite pas mane ir būkite išgelbėti; nes iš tiesų sakau jums, kad jeigu nesilaikysite mano įsakymų, kuriuos aš dabar jums įsakiau, jūs jokiomis sąlygomis neįeisite į dangaus karalystę.

21 Jūs girdėjote, jog tu, iš senovės laikų, pasakya, ir tai yra taip pat užrašyta priešais jus: „Nežudysi, o kas nužudys, tam gresia Dievo teismas;

22 bet aš sakau jums: kas tik pyksta ant savo brolio, tam gresia Jo teismas. Ir kas tik pasakys savo broliui: Pusgalvi!, – tam gresia taryba; ir kas tik pasakys: Tu beprotis, – tam gresia pragaro ugnis.

7a RR Gaeleistingumas, gaeleistingas.

8a RR Tyras, tyrumas.
b DS 93:1.

9a RR Taikdarys.

b RR Sūnūs ir dukros, Dievo.

10a DS 122:5–9.

RR Persekiooti, persekiojimas.

12a Ètr 12:4.

13a DS 101:39–40.

RR Druska.

15a Lk 8:16.

16a 3 Nef 18:24.

18a RR Mozės įstatymas.

19a 3 Nef 9:20.

RR Sudužusi širdis.

b 3 Nef 9:17.

21a Iš 20:13; Mzj 13:21;

DS 42:18.

23 Todėl, jeigu ateisi pas mane, ar panorėsi ateiti pas mane, ir prisiminsi, kad tavo brolis šį tą turi prieš tave –

24 keliauk pas savo brolių ir pirma ^asusitaikyk su savo broliu, o tada ateik pas mane, visa širdimi, ir aš tave priimsiu.

25 Greitai susitark su savo priešininiku, kol dar esi su juo kelyje, kad kartais jis nelaimėtų prieš tave ir nebūtum įmestas į kalėjimą.

26 Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: jokių būdu neišeisi iš ten, kol nebūsi sumokėjęs iki paskutinio senino. O būdamas kalėjime argi galėsi sumokėti bent vieną ^aseniną? Iš tiesų, iš tiesų sakau tau, ne.

27 Štai tu, iš senovės laikų, parašyta: ^aNesvetimausi;

28 bet aš tau sakau, kad kiekvienas, kuris žiūri į moterį kad jos ^ageistų, jau svetimavo savo širdimi.

29 Štai, aš duodu jums įsakymą, kad neleistumėte nė vienam iš šitų dalykų įeiti į savo ^aširdį;

30 nes geriau, kad atsisakytumėte šitų dalykų, tuo paimdami savo ^akryžių, negu kad būtumėte įmesti į pragarą.

31 Buvo parašyta, kad kiekvienas, kuris atleidžia savo žmoną, duotų jai ^askyrybų raštą.

32 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kad kiekvienas, kuris ^aatleidžia

savo žmoną, išskyrus ^bištvirtavimo atvejį, skatina ją ^csvetimauti; ir kuris atleistąją veda, svetimauja.

33 Ir vėl parašyta: Neprisieksi kreivai, bet ištesėsi Viešpačiui savo ^apriesaikas.

34 Bet iš tiesų, iš tiesų aš sakau jums: išvis ^aneprisiekinėkite; nei dangumi, nes jis – Dievo sostas;

35 nei žeme, nes ji – jo pakojis.

36 Neprisiekinėk nei savo galva, nes negali nė vieno plauko padaryti juodo ar balto.

37 Bet jūsų kalba tebūna: Taip, jei taip; Ne, jei ne; nes kas tik sakoma daugiau negu tai, yra iš pikto.

38 Ir štai, parašyta: ^aAkis už akį ir dantis už dantį;

39 bet aš sakau jums, kad ^anesipriešinsite piktam, bet jei kas tau smogs per dešinį skruostą, ^batsuk jam ir kitą.

40 Ir jei kas kaltins tave teisme ir atims tavo marškinius, atiduok jam ir savo apsiaustą.

41 Ir jei kas vers tave nueiti mylią, nueik su juo dvi.

42 ^aDuok tam, kuris tavęs prašo, ir nuo norinčio iš tavęs pasiskolinti nenusigrėžk.

43 Ir štai taip pat parašyta, kad mylėtum savo artimą ir nekęstum savo priešo.

44 Bet štai aš sakau jums: mylėkite savo ^apriešus, laiminkite tuos, kurie jus keikia, darykite

24a RR Atleisti.

26a Al 11:3.

27a 2 Nef 9:36; DS 59:6.

28a DS 42:23.

RR Geidulys.

29a ApD 8:22.

30a Mt 10:38; 16:24;

Lk 9:23.

31a RR Ištuoka, skyrybos.

32a Mk 10:11–12.

b RR Ištvirkavimas.

c RR Svetimavimas.

33a RR Priesaika.

34a RR Šventvagystė.

38a Kun 24:20.

39a 3 Nef 6:13;

4 Nef 1:34;

DS 98:23–32.

b RR Kantrybė.

42a JokK 2:17–19;

Mzj 4:22–26.

44a Pat 24:17;

Al 48:23.

gera tiems, kurie jūsų nekenčia, ir ^bmelskitės už tuos, kurie nesiskaitydami išnaudoja jus ir jus persekioja,

45 kad būtumėte vaikai savo Tėvo, kuris yra danguje; nes jis savo saulę tekina piktiesiems ir geriesiems.

46 Todėl tai, kas buvo nuo senų laikų, kas buvo įstatymo valdžioje, manyje viskas įvykdyta.

47 "Sena panaikinta, ir viskas tapo nauja.

48 Todėl aš noriu, kad būtumėte "tobuli, kaip aš arba kaip jūsų Tėvas, kuris yra danguje, yra tobulas.

13 SKYRIUS

Jėzus moko nefitus Viešpaties maldos. Jie turi krauti lobius danguje. Dvylikai įsakyta tarnaujant nesirūpinti dėl laikinųjų dalykų. Palyginkite Mato 6. Apie 34 m. po Kristaus gim.

Iš tiesų, iš tiesų sakau, kad noriu, jog darytumėt "malones vargšams; bet žiūrėkite, kad nedarytumėte savo malonių žmonių akivaizdoje, idant būtumėte jų matomi; kitaip negausite atlygio iš savo Tėvo, kuris danguje.

2 Todėl, kada darysite savo malones, netrimituokite priešais save, kaip daro veidmainiai sinagogose ir gatvėse, kad būtų žmonių "giriama. Iš tiesų sakau jums: jie jau atsiėmė savo atlygį.

3 Bet kada tu darai malones, tavo kairė tenežino, ką daro tavo dešinė;

4 kad tavo malonės būtų slaptoje; o tavo Tėvas, regintis slaptoje, pats viešai tau atlygins.

5 Ir kai "meldiesi, nesielk kaip veidmainiai, nes jie mėgsta melstis, stovėdami sinagogose ir gatvių kampuose, kad būtų žmonių matomi. Iš tiesų sakau tau: jie jau atsiėmė savo atlygį.

6 Bet tu, kada meldiesi, įeik į savo kambarėlį ir uždaręs savo duris melskis savo Tėvui, kuris slaptoje; ir tavo Tėvas, regintis slaptoje, atlygins tau viešai.

7 Bet kada meldžiatės, nevartokite tuščių pakartojimų kaip pagonys, nes jie galvoja būsią išgirsti dėl savo žodžių gausumo.

8 Tad nebūkite panašūs į juos, nes jūsų Tėvas "žino, ko jums reikia, dar prieš jums prašant jį.

9 Todėl "melskitės ^btaip: Mūsų "Tėve, kuris esi danguje, teesie šventas tavo vardas.

10 Tebūna tavo valia žemėje, kaip yra danguje.

11 Ir atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams.

12 Ir "nevesk mūsų į pagundą, bet gelbėk mus nuo pikta.

13 Nes tavo yra karalystė ir galia, ir šlovė per amžius. Amen.

14 Nes jeigu jūs "atleidžiate žmonėms jų nusižengimus, tai

44b ApD 7:59–60.

47a 3 Nef 15:2, 7;
DS 22:1.

48a Mt 5:48;

3 Nef 27:27.
RR Tobulas.

13 1a RR Šalpa.

2a DS 121:34–35.

5a RR Malda.

8a DS 84:83.

9a RR Malda.

b Mt 6:9–13.

c RR Dievas, Dievybė –
Dievas Tėvas.

12a DžSV, Mt 6:14.

14a Mzj 26:30–31;

DS 64:9.

RR Atleisti.

ir jūsų dangiškasis Tėvas atleis jums;

15 bet jeigu jūs neatleidžiate žmonėms jų nusižengimų, tai ir jūsų Tėvas neatleis jūsų nusižengimų.

16 Be to, kai „pasninkaujate, nebūkite kaip veidmainiai, liūdnais veidais, nes jie perkreipia savo veidus, kad pasirodytų žmonėms pasninkaują. Iš tiesų sakau jums: jie jau atsiėmė savo atlygi.

17 Bet tu, kai pasninkauji, pasitpek galvą ir nusiprausk veidą;

18 kad ne žmonėms rodytumeis pasninkaująs, bet savo Tėvui, kuris yra „slaptoje; o tavo Tėvas, regintis slaptoje, atlygins tau viešai.

19 Nekraukite sau lobių žemėje, kur kandys ir rūdys ėda ir vagys įsilaužia ir vagia;

20 bet kraukite sau „lobius danguje, kur nei kandys, nei rūdys neėda ir kur vagys neįsilaužia ir nevagia.

21 Nes kur tavo lobis, ten bus ir tavo širdis.

22 Kūno „žiburys yra akis; todėl, jei tavo akis pašvęsta, visas tavo kūnas bus pilnas šviesos.

23 Bet jeigu tavo akis pikta, visas tavo kūnas bus pilnas tamsos. Taigi jei tavyje esanti šviesa yra tamsa, tai kokia tamsi yra toji tamsa!

24 Niekas negali „tarnauti dviem šeiminkams; nes arba jis vieno nekęs, o kitą mylės,

arba vienam bus atsidavęs, o kitą niekins. Negalite tarnauti Dievui ir mamoni.

25 Ir dabar, buvo taip, kad ištareš šituos žodžius, Jėzus pažvelgė į dvylika, kuriuos išsirinko, ir tarė jiems: Atminkite šituos žodžius, kuriuos kalbėjau. Nes štai, jūs esate tie, kuriuos aš išrinkau „tarnauti šiems žmonėms. Todėl sakau jums: ^bnesirūpinkite savo gyvybe, ką valgysite ar ką gersite; nė savo kūnu, kuo vilkėsite. Argi gyvybė ne daugiau už maistą ir kūnas – už drabužį?

26 Įsižiūrėkite į padangių paukščius, nes jie nei sėja, nei pjauna, nei krauna į kluonus; tačiau jūsų dangiškasis Tėvas juos maitina. Argi jūs ne daug vertesni už juos?

27 Kuris iš jūsų savo rūpesčiu gali bent uolektį pridėti prie savo ūgio?

28 Ir kam gi rūpinatės drabužiu? Pažiūrėkite į lauko lelijas, kaip jos auga; jos nei pluša, nei verpia;

29 bet sakau jums, kad net Saliamonas visoje savo šlovėje nebuvo taip pasipuošęs kaip viena iš jų.

30 Todėl, jei Dievas taip aprenkia lauko žolę, kuri šiandien gyvuoja, o rytoj metama į krosnį, tai lygiai taip jis aprens ir jus, jei nesate mažatikiai.

31 Todėl nesirūpinkite, sakydami: Ką valgysime? arba: Ką gersime?, arba: Kuo vilkėsime?

16a Iz 58:5–7
RR Pasninkauti,
pasninkavimas.
18a DS 38:7.

20a Hel 5:8; 8:25.
22a DS 88:67.
24a 1 Sam 7:3.
25a RR Tarnauti.

b Al 31:37–38;
DS 84:79–85.

32 Nes jūsų dangiškasis Tėvas žino, kad viso to jums reikia.

33 Bet pirma ieškokite Dievo „karalystės ir jo teisumo, o visa tai bus jums pridėta.

34 Todėl nesirūpinkite rytdiena, nes rytdiena pati pasirūpins savo reikalais. Pakanka dienai savo vargo.

14 SKYRIUS

Jėzus įsako: neteiskite, prašykite Dievą, saugokitės netikrų pranašų. Jis pažada išgelbėjimą tiems, kurie vykdo Tėvo valią. Palyginkite Mato 7. Apie 34 m. po Kristaus gim.

Ir dabar, buvo taip, kad, pasakęs šiuos žodžius, Jėzus vėl atsisuko į minią ir vėl atvėrė savo burną jiems, sakydamas: Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: „neteiskite, kad nebūtumėte teisiami.

2 „Nes kokių teismu teisiatė, tokiu ir jūs būsite teisiami; ir kokių saiku seikite, tokiu ir jums bus atseikėta.

3 Ir kodėl matai krislelį, kuris tavo brolio akyje, bet nepastebi rąsto savo akyje?

4 Arba kaip gali sakyti savo broliui: Leisk man išimti krislelį iš tavo akies, – o štai tavo akyje – rąstas?

5 Veidmainy, pirma išmesk „rąstą iš savo paties akies; o tada aiškiai matysi, kaip išmesti krislelį iš savo brolio akies.

6 Neduokite to, kas „šventa,

šunims ir nebarstykite savo perlų kiaulėms, kad kartais kojomis jų nesutryptų, ir neatsigręžtų ir jūsų pačių nesudraskytų.

7 „Prašykite, ir jums bus duota; ieškokite, ir rasite, belskite, ir bus jums atidaryta.

8 Nes kiekvienas, kuris prašo, gauna; ir kuris ieško, randa; ir tam, kuris beldžiasi, bus atidaryta.

9 Arba kuris iš jūsų, jeigu jo sūnus prašys duonos, duos jam akmenį?

10 Arba jeigu jis prašys žuvies, argi duos jam gyvatę?

11 Jei tad jūs, būdami pikti, žinote, kaip savo vaikams duoti gerų dovanų, tai kaip juo labiau jūsų Tėvas, kuris yra danguje, duos gerų dalykų tiems, kurie jį prašo?

12 Todėl visa, ko norite, kad žmonės jums darytų, lygiai „taip jūs jiems darykite, nes tai įstatymas ir pranašai.

13 Ėiškite pro „ankštus vartus; nes erdvūs yra vartai ir ^bplatus kelias, kurie veda į pražūtį, ir daug yra tų, kurie pro juos įeina;

14 nes ankšti yra „vartai ir ^bsiauras kelias, kurie veda į gyvenimą, ir ^cnedaug yra tų, kurie juos randa.

15 Saugokitės „netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avies kailyje, bet viduje yra plėšrūs vilkai.

16 Jūs pažinsite juos iš jų vaisių. Argi kas skina vynuoges

33a Lk 12:31.

14 1a DžSV, Mt 7:1–2;

Jn 7:24.

2a Mrm 8:19.

5a Jn 8:3–11.

6a RR Šventas.

7a 3 Nef 27:29.

RR Malda.

12a RR Užuojauta.

13a Lk 13:24; 3 Nef 27:33.

b DS 132:25.

14a 2 Nef 9:41;

31:9, 17–18;

DS 22:1–4.

b 1 Nef 8:20.

c 1 Nef 14:12.

15a Jer 23:21–32;

2 Nef 28:9, 12, 15.

nuo erškėčių arba figas nuo usnių?

17 Lygiai taip kiekvienas geras medis veda gerą vaisių; bet sugedęs medis veda pikta vaisių.

18 Geras medis negali vesti pikto vaisiaus, nė sugedęs medis vesti gero vaisiaus.

19 Kiekvienas medis, kuris „neveda gero vaisiaus, nukertamas ir įmetamas į ugnį.

20 Taigi iš jų „vaisių juos pažinsite.

21 Ne kiekvienas, kuris man sako: Viešpatie, Viešpatie, įeis į dangaus karalystę, bet tas, kuris vykdo valią mano Tėvo, kuris yra danguje.

22 Daugelis „sakys man tą dieną: Viešpatie, Viešpatie, argi mes nepranašavome tavo vardu ir tavo vardu neišvarinėjome velnių, ir tavo vardu nepadarėme daug nuostabių darbų?

23 Ir tada aš jiems pareikšiu: Aš niekuomet jūsų „nepažinojau; ^bšalin nuo manęs, jūs, darantieji nedorybę.

24 Todėl kiekviena, kuris klauso šitų mano žodžių ir juos vykdo, aš prilyginsiu išmintingam vyrui, kuris pasistatė savo namą ant „uolos.

25 Ir prapliupo „liūtys ir potvyniai užėjo, ir vėjai pūtė ir daužėsi į tą namą; ir jis ^bnesugriuvo, nes buvo pastatytas ant uolos.

26 Ir kiekvienas, kuris girdi šituos mano žodžius ir jų nevykdo, bus prilygintas kvailam

vyrui, kuris pasistatė savo namą ant „smėlio.

27 Ir prapliupo liūtys ir potvyniai užėjo, ir vėjai pūtė ir daužėsi į tą namą; ir jis sugriuvo, ir smarkus buvo jo griuvimas.

15 SKYRIUS

Jėzus paskelbia, kad Mozės įstatymas įvykdytas jame. Nefitai yra tos kitos avys, apie kurias jis kalbėjo Jeruzalėje. Dėl nedorybės Viešpaties žmonės Jeruzalėje nežino apie išsklaidytąsias Izraelio avis. Apie 34 m. po Kristaus gim.

Ir dabar, buvo taip, kad užbaigęs šituos žodžius, Jėzus apžvelgė minią ir jiems tarė: Štai, jūs išgirdote tai, ko aš mokiau prieš pakildamas pas savo Tėvą; todėl, kas tik prisimena šituos mano žodžius ir juos „vykdo, tą aš ^bprikelsiu paskutiniąją dieną.

2 Ir buvo taip, kad, pasakęs šiuos žodžius, Jėzus suvokė, kad tarp jų buvo tokių, kurie stebėjosi ir norėjo žinoti, kokia jo valia jiems dėl Mozės „įstatymo; nes jie nesuprato teiginio, kad sena praėjo ir kad viskas tapo nauja.

3 Ir jis tarė jiems: Nesistebėkite, jog jums pasakiau, kad sena praėjo ir kad viskas tapo nauja.

4 Štai, sakau jums, kad „įstatymas, kuris buvo duotas Mozei, įvykdytas.

5 Štai, ^aaš esu tas, kuris davė šį įstatymą, ir aš esu tas, kuris su-

19a Mt 3:10; Al 5:36–41; DS 97:7.

20a Lk 6:43–45; Mor 7:5.

22a Al 5:17.

23a Mzj 5:13; 26:24–27.
b Lk 13:27.

24a RR Uola, akmuo.

25a Al 26:6; Hel 5:12.

b Pat 12:7.

26a 3 Nef 11:40.

15 1a Jok 1:22.
b 1 Nef 13:37; DS 5:35.

2a RR Mozės įstatymas.

4a Mzj 13:27–31;

3 Nef 9:17–20.

5a 1 Kor 10:1–4;

3 Nef 11:14.

RR Jehova.

darė sandorą su savo tauta – Izraeliu; todėl įstatymas įvykdytas manyje, nes aš atėjau ^bįvykdyti įstatymo; taigi jis užbaigtas.

6 Štai, aš ^anepaneigiu pranašų, nes kas dar manyje neįvykdyta, iš tiesų sakau jums, bus įvykdyta.

7 Ir tu, kad pasakiau jums, jog sena praėjo, aš nepaneigiu to, kas pasakyta apie tai, kas įvyks.

8 Nes štai, ^asandora, kurią aš sudariau su savo tauta, dar ne visa įvykdyta; bet įstatymas, kuris buvo duotas Mozei, manyje užbaigtas.

9 Štai, aš esu ^aįstatymas ir ^bšviesa. Žiūrėkite į mane ir ištvėrkite iki galo, ir jūs ^cgyvenkite; nes tam, kuris ^dištveria iki galo, aš duosiu amžinąjį gyvenimą.

10 Štai, aš daviau jums ^aįsakymus; todėl vykdykite mano įsakymus. Ir tai yra įstatymas ir pranašai, nes jie tikrai ^bliudijo apie mane.

11 Ir dabar, buvo taip, kad, ištaręs šiuos žodžius, Jėzus tarė tiems dvylikai, kuriuos išsirinko:

12 Jūs esate mano mokiniai; ir jūs esate šviesa šitiems žmonėms, kurie yra ^aJuozapo namų likutis.

13 Ir štai, tai yra jūsų paveldo ^ažemė; ir Tėvas atidavė ją jums.

14 Ir niekada Tėvas nėra man

įsakęs ^apasakyti tai jūsų broliams Jeruzalės žemėje.

15 Ir niekada Tėvas nėra man įsakęs pasakyti jiems apie ^akitas Izraelio namų gentis, kurias Tėvas išvedė iš tos žemės.

16 Tėvas man įsakė pasakyti jiems tik tiek:

17 aš turiu ir kitų avių, kurios ne iš šitos kaimenės; jas taip pat turiu atvesti, ir jos girdės mano balsa; ir bus viena kaimenė ir vienas ^aganytojas.

18 Ir dabar, dėl kietasprandiškumo ir netikėjimo jie ^anesuprato mano žodžio; todėl man Tėvo buvo įsakyta daugiau nieko nesakyti jiems apie tai.

19 Bet iš tiesų sakau jums, jog Tėvas įsakė man, ir aš sakau jums, kad jūs buvote atskirti nuo jų dėl jų nedorybės; taigi dėl savo nedorybės jie nežino apie jus.

20 Ir iš tiesų dar sakau jums, kad ir kitas gentis Tėvas atskyrė nuo jų; ir tai dėl savo nedorybės jie nežino apie juos.

21 Ir iš tiesų sakau jums, kad jūs esate tie, apie kuriuos aš sakiau: Aš turiu ^akitų avių, kurios ne iš šitos kaimenės; jas taip pat turiu atvesti, ir jos girdės mano balsa; ir bus viena kaimenė ir vienas ganytojas.

22 Ir jie manęs nesuprato, nes jie manė, kad tai buvo ^akitataučiai; nes jie nesuprato, kad kita-

5b Al 34:13.

6a 3 Nef 23:1–5.

8a 3 Nef 5:24–26.

9a 2 Nef 26:1.

b RR Šviesa, Kristaus šviesa.

c Jn 11:25;

DS 84:44.

d RR Ištvėrkite.

10a 3 Nef 12:20.

b Mzj 13:33.

12a RR Juozapas, Jokūbo sūnus.

13a 1 Nef 18:22–23.

14a 3 Nef 5:20.

15a 3 Nef 16:1–4.

RR Izraelis – Dešimt prapuoliusių Izraelio genčių.

17a RR Gerasis ganytojas.

18a DS 10:59.

21a Jn 10:14–16.

22a RR Kitataučiai.

taučiai turi būti ^batversti per jų pamokslavimą.

23 Ir jie nesuprato manęs, kada aš pasakiau, kad jie girdės mano balsą; ir jie nesuprato manęs, kad „kitataučiai niekuomet negirdės mano balso, kad aš neapsireikšiu jiems kitaip, kaip tik per ^bŠventąją Dvasią.

24 Bet štai, jūs ir girdėjote „mano balsą ir matėte mane; ir jūs esate mano avys ir esate priskaičiuoti prie tų, kuriuos Tėvas ^bdavė man.

16 SKYRIUS

Jėzus aplankys kitas prapuolusias Izraelio avis. Paskutinėmis dienomis evangelija eis pas kitataučius ir po to į Izraelio namus. Viešpaties žmonės savo akimis matys, kada jis sugrąžins Sionę. Apie 34 m. po Kristaus gim.

Ir iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kad aš turiu „kitų avių, kurios nei iš šitos žemės, nei iš Jeruzalės žemės, nei iš kokios nors dalies tos aplinkinės žemės, kur aš tarnavau.

2 Nes tie, apie kuriuos aš kalbu, yra tie, kurie dar negirdėjo mano balso; ir dar niekada aš jiems savęs neapreiškiau.

3 Bet aš gavau įsakymą iš Tėvo,

kad eičiau pas „juos ir kad jie išgirstų mano balsą ir būtų priskaičiuoti prie mano avių, kad būtų viena kaimenė ir vienas ganytojas; todėl aš einu pasirodyti jiems.

4 Ir aš įsakau jums, kad man išėjus užrašytumėte šituos „žodžius, kad jeigu bus taip, jog mano žmonės Jeruzalės žemėje, tie, kurie mane matė ir buvo su manimi mano tarnystėje, neprasys Tėvą mano vardu, kad per Šventąją Dvasią gautų pažinimą apie jus ir taip pat apie kitas gentis, apie kurias jie nežino, kad šitie žodžiai, kuriuos jūs užrašysite, būtų vedami ir apreikšti ^bkitataučiams, idant per kitataučių pilnatvę jų sėklos likutis, kuris bus išsklaidytas ant žemės veido dėl jų netikėjimo, būtų įvestas, arba būtų atvestas, į mano, jų Išpirkėjo, pažinimą.

5 Ir tada aš „surinksiu juos iš keturių žemės ketvirčių; ir tada aš įvykdysiu ^bsandorą, kurią Tėvas sudarė visiems Izraelio „namų žmonėms.

6 Ir palaiminti „kitataučiai, nes jie tiki mane ^bŠventojoje Dvasioje ir per ją, kuri liudija jiems apie mane ir apie Tėvą.

7 Štai dėl to, kad jie tiki mane, sako Tėvas, ir dėl jūsų netikėji-

22b ApD 10:34–48.

23a Mt 15:24.

b 1 Nef 10:11.

RR Šventoji Dvasia.

24a Al 5:38;

3 Nef 16:1–5.

b Jn 6:37;

DS 27:14.

16 1a 3 Nef 15:15.

RR Izraelis – Dešimt

prapuolusių

Izraelio genčių.

3a 3 Nef 17:4.

4a RR Raštai.

b 1 Nef 10:14;

3 Nef 21:6.

c Ez 20:42–44;

3 Nef 20:13.

5a RR Izraelis – Izraelio surinkimas.

b 3 Nef 5:24–26.

c 1 Nef 22:9;

3 Nef 21:26–29.

6a 1 Nef 13:30–42;

2 Nef 30:3.

b 2 Nef 32:5;

3 Nef 11:32, 35–36.

RR Šventoji Dvasia.

mo, o Izraelio namai, “paskutiniają dieną tiesa ateis kitataučiams, kad jiems būtų atskleista šitų dalykų pilnatvė.

8 Bet vargas, sako Tėvas, netikintiesiems iš kitataučių, nes, nepaisant to, kad jie ateis ant šitos žemės veido ir “išsklaidys mano žmones, kurie yra iš Izraelio namų, ir mano žmonės, kurie yra iš Izraelio namų, bus ^bišmesti iš jų tarpo ir jų trypiami po kojomis;

9 ir dėl Tėvo pasigailėjimų kitataučiams ir taip pat dėl Tėvo teismų mano žmonėms, kurie yra iš Izraelio namų, iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kad po viso šito ir po to, kai aš padariau, kad mano žmonės, kurie yra iš Izraelio namų, būtų ištikti ir suspausti, ir “žudomi, ir išmestami iš jų tarpo, ir taptų jų nekenčiami, ir taptų šnypstimu ir priežodžiu tarp jų;

10 ir Tėvas taip man įsako sakyti jums: Tą dieną, kada kitataučiai nusidės mano evangelijai ir atmes mano evangelijos pilnatvę, ir dėl savo širdžių išdidumo “pasiaukštins virš visų tautų ir virš visų visos žemės liaudžių, ir bus pilni visokių melagysčių ir apgavysčių, ir piktadarybės, ir visokios veidmainystės, ir žmogžudysčių, ir ^bpiktnaudžiavimų kunigavimu, ir paleistuvysčių, ir slaptų sąjungų; ir jeigu jie visa

tai darys ir atmes mano evangelijos pilnatvę, štai, sako Tėvas, aš paimsiu savo evangelijos pilnatvę iš jų tarpo.

11 Ir tada aš “prisiminsiu savo sandorą, kurią sudariau savo žmonėms, o Izraelio namai, ir aš atnešiu jiems savo evangeliją.

12 Ir aš parodysiu jums, o Izraelio namai, kad kitataučiai neturės galios jums; bet aš prisiminsiu savo sandorą jums, o Izraelio namai, ir jūs ateisite į mano evangelijos pilnatvės “pažinimą.

13 Bet jeigu kitataučiai atgailaus ir sugrįš pas mane, – sako Tėvas, – štai, jie bus “priskaičiuoti prie mano žmonių, o Izraelio namai.

14 Ir aš neleisiu savo žmonėms, kurie yra iš Izraelio namų, eiti per juos ir mindyti juos, sako Tėvas.

15 Bet jeigu jie neatsigręš į mane ir neklausys mano balso, aš leisiu jiems, taip, aš leisiu savo žmonėms, o Izraelio namai, eiti per juos ir “mindyti juos, ir jie bus kaip druska, kuri prarado savo sūrumą, kuri nuo tol niekam nebetinka, kaip tik išmesti ir sumindžioti po mano žmonių kojomis, o Izraelio namai.

16 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, jog Tėvas taip įsakė man – kad aš daugiau šitiems žmonėms šitą žemę kaip paveldą.

7a RR Sugražinimas, evangelijos.

8a 1 Nef 13:14;

Mrm 5:9, 15.

b 3 Nef 20:27–29.

9a Am 9:1–4.

10a Mrm 8:35–41.

b 2 Nef 26:29.

11a 3 Nef 21:1–11;

Mrm 5:20.

12a Hel 15:12–13.

13a Gal 3:7, 29;

1 Nef 15:13–17;

2 Nef 10:18;

3 Nef 30:2;

Abr 2:9–11.

15a Mch 5:7–14;

3 Nef 20:16–19;

21:12–21;

DS 87:5.

17 Ir tada bus įvykdyti pranašo Izaijo “žodžiai, sakantys:

18 “Tavo ^bsargybiniai pakels balsą; vienu balsu drauge jie giedos; nes jie savo akimis matys, kada Viešpats sugražins Sionę.

19 Pratrūkite džiūgavimu; giedokite drauge, Jeruzalės griuvėsiai; nes Viešpats paguodė savo tautą, jis išpirko Jeruzalę.

20 Viešpats apnuogino savo šventą ranką visų tautų akyse, ir visi žemės pakraščiai išvys Dievo išgelbėjimą.

17 SKYRIUS

Jėzus nurodo žmonėms apmąstyti jo žodžius ir melsti supratimo. Jis išgydo jų ligonius. Jis meldžiasi už liaudį tokia kalba, kurios neįmanoma užrašyti. Jų mažutėliams tarnauja angelai ir mažutėlius apgaubia ugnis. Apie 34 m. po Kristaus gim.

ŠTAI dabar, buvo taip, kad pasakęs šiuos žodžius, Jėzus vėl apžvelgė minią ir tarė jiems: Štai, man “metas.

2 Suvokiu, kad esate silpni, kad negalite “suprasti visų mano žodžių, kuriuos Tėvas man įsakė pasakyti jums šiuo metu.

3 Todėl eikite į savo namus ir “apmąstykite tai, ką aš kalbėjau, ir prašykite Tėvą mano vardu, kad galėtumėte suprasti, ir

^bparuoškite savo protus ‘rytojui, ir aš vėl ateisiu pas jus.

4 Bet dabar aš “einu pas Tėvą ir taip pat einu ^bpasirodyti ‘prapuolusioms Izraelio gentims, nes Tėvui jos neprapuolusios, kadangi jis žino, kur jas nuvedė.

5 Ir buvo taip, kad tai pasakęs, Jėzus vėl apžvelgė minią, ir štai, jie ašarojo ir neatsitraukdami žiūrėjo į jį, tarsi prašytų jo dar truputėlių su jais pabūti.

6 Ir jis tarė jiems: Štai mano vidus pilnas “užuojautos jums.

7 Ar yra tarp jūsų ligonių? Atveskite juos čionai. Ar yra luošų ar aklų, ar raišų, ar sužalotų, ar raupsuotų arba sudžiūvusių, arba kurčių ar bet kaip varginamų? Atveskite juos čionai, ir aš juos išgydysiu, nes aš atjaučiu jus; mano vidus kupinas gailestingumo.

8 Nes matau, jog norite, kad parodyčiau jums, ką padariau jūsų broliams Jeruzalės žemėje, nes suvokiu, jog jūsų “tikėjimas ^bpakankamas, kad jus išgydyčiau.

9 Ir buvo taip, kad jam tai pasakius, visa minia sutartinai priėjo su savo ligoniais ir kenčiančiais, ir luošais, ir aklais, ir nebyliais, ir su visais tais, kurie buvo kaip nors varginami; ir kai jie buvo atvesti pas jį, jis “išgydė kiekvieną jų.

10 Ir jie visi, tiek išgydytieji,

17a 3 Nef 20:11–12.

18a Iz 52:8–10.

b Ez 33:1–7.

RR Saugoti, sargas, sargybinis.

17 1a T.y. sugrįžti pas Tėvą (žr. 4 eil.).

2a Jn 16:12; DS 78:17–18.

3a RR Mąstyti.

b DS 132:3.

c 3 Nef 19:2.

4a 3 Nef 18:39.

b 3 Nef 16:1–3.

c RR Izraelis – Dešimt

prapuolusių Izraelio genčių.

6a RR Užuojauta.

8a Lk 18:42.

b 2 Nef 27:23;

Etr 12:12.

9a Mzj 3:5; 3 Nef 26:15.

ties ir sveikieji, nusilenkė prie jo kojų ir garbino jį; ir kiek tik galėjo prieti dėl minios, „bučia-vo jo kojas taip, kad jie nuplovė jo kojas savo ašaromis.

11 Ir buvo taip, jog jis įsakė atvesti jų „mažus vaikus.

12 Taigi jie atvedė savo mažus vaikus ir susodino juos ant žemės aplink jį, o Jėzus stovėjo viduryje; ir minia atsitraukė, kol jie visi buvo atvesti pas jį.

13 Ir kada visi jie buvo atvesti ir Jėzus stovėjo jų viduryje, jis įsakė miniai „atsiklaupiti ant žemės.

14 Ir buvo taip, kad jiems atsiklaupus ant žemės, Jėzus sudėjavo savyje ir tarė: Tėve, man „neramu dėl Izraelio namų žmonių nelabumo.

15 Ir pasakęs šiuos žodžius, jis ir pats atsiklaupė ant žemės; ir štai jis meldėsi Tėvui, ir jo maldos neįmanoma užrašyti, ir minia, kuri girdėjo jį, paliudijo.

16 Ir štai kaip jie liudija: Nei „akis kada nors regėjo, nei ausis kada nors girdėjo tokių didingų ir nuostabių dalykų, kokius mes išvydome ir išgirdome Jėzų kalbant Tėvui.

17 Ir nei „liežuvis gali apsaakyti, nei joks žmogus gali užrašyti, nei žmogaus širdis gali įsivaizduoti tokių didžiųjų ir nuostabių dalykų, kokius mes tiek matėme, tiek ir girdėjome Jėzų kalbant; ir niekas negali net įsivaizduoti

to džiaugsmo, kuris pripildė mūsų sielas tuo metu, kai girdėjome jį meldžiantis už mus Tėvui.

18 Ir buvo taip, kad baigęs mels-
tis Tėvui, Jėzus pakilo; bet toks didis buvo minios „džiaugsmas, kad jie buvo pergalėti.

19 Ir buvo taip, kad Jėzus kalbėjo jiems ir liepė atsikelti.

20 Ir jie atsikėlė nuo žemės, ir jis tarė jiems: Palaiminti jūs dėl savo tikėjimo. Ir dabar štai, mano džiaugsmas pilnas.

21 Ir ištaręs šiuos žodžius, jis „pravirko, ir minia paliudijo apie tai, ir jis ėmė jų mažus vaikus vieną po kito ir ^blaimino juos, ir meldėsi Tėvui dėl jų.

22 Ir tai padaręs, jis vėl pravirko.

23 Ir jis prakalbo miniai ir tarė jiems: Pažiūrėkite į savo mažutėlius.

24 Ir kai jie pažvelgė, kad pamatyti, jie nukreipė savo akis į dangų ir pamatė prasivėrusius dangus, ir išvydo angelus, nusileidžiančius iš dangaus tarsi ugnies viduryje; ir jie nusileido ir „apsupo šituos mažutėlius, ir jie buvo apgaubti ugnies; ir angelai tarnavo jiems.

25 Ir minia matė ir girdėjo, ir paliudijo; ir jie žino, kad jų liudijimas yra tikras, nes visi jie matė ir girdėjo, kiekvienas sau; ir jų buvo apie du tūkstančius penkis šimtus sielų – vyrų, moterų ir vaikų.

10a Lk 7:38.

11a Mt 19:13–14;
3 Nef 26:14, 16.13a Lk 22:41;
ApD 20:36.

14a Moz 7:41.

16a Iz 64:3;
1 Kor 2:9;
DS 76:10, 114–119.
17a 2 Kor 12:4.

18a RR Džiaugsmas.

21a Jn 11:35.
b Mk 10:14–16.
24a Hel 5:23–24, 43–45.

18 SKYRIUS

Jėzus tarp nefitų įsteigia sakramentą. Jiems įsakyta visuomet melstis jo vardu. Tie, kas nevertai valgo jo kūną ir geria jo kraują, pasmerkiami. Mokiniamis duota galia suteikti Šventąją Dvasią. Apie 34 m. po Kristaus gim.

IR buvo taip, jog Jėzus įsakė savo mokiniamis, kad jie atneštų jam šiek tiek „duonos ir vyno.

2 Ir kol jie buvo išėję duonos ir vyno, jis įsakė miniai atsisėsti ant žemės.

3 Ir kada mokiniai atėjo su „duona ir vynu, jis paėmė duonos ir sulaužė, ir palaimino ją; ir davė mokiniamis ir įsakė valgyti.

4 Ir kai jie suvalgė ir prisipildė, jis įsakė, kad šie duotų miniai.

5 Ir kai minia suvalgė ir prisipildė, jis tarė mokiniamis: Štai, vienas iš jūsų bus paskirtas, ir jam aš duosiu galią, tad jis „laužys duoną, laimins ją ir duos mano bažnyčios žmonėms, visiems tiems, kurie įtikės ir bus pakrikštyti mano vardu.

6 Ir tai jūs visuomet stengsitės daryti taip, kaip aš dariau, būtent taip, kaip aš laužiau duoną, ją palaiminau ir daviau jums.

7 Ir tai darysite mano kūnui, kuriį jums parodžiau, „atminti. Ir tai bus liudijimas Tėvui, kad visuomet prisimenate mane. Ir jeigu jūs visuomet mane prisiminsite, mano Dvasia bus su jumis.

8 Ir buvo taip, kad pasakęs

šiuos žodžius, jis įsakė savo mokiniamis paimti ir gerti vyno iš taurės, ir taip pat kad šie duotų miniai jo gerti.

9 Ir buvo taip, kad jie taip ir padarė; ir išgėrė jo ir prisipildė; ir davė miniai, ir šie išgėrė ir prisipildė.

10 Ir kada mokiniai tai padarė, Jėzus tarė jiems: Palaiminti jūs dėl to, ką padarėte, nes tai yra mano įsakymų įvykdymas, ir tai liudija Tėvui, jog norite vykdyti tai, ką esu jums įsakęs.

11 Ir tai jūs visuomet darysite tiems, kurie atgailauja ir yra pakrikštyti mano vardu; ir jūs tai darysite mano kraujui, kurią aš praliejau dėl jūsų, atminti, kad galėtumėte paliudyti Tėvui, jog visuomet prisimenate mane. Ir jeigu visuomet prisiminsite mane, mano Dvasia bus su jumis.

12 Ir aš įsakau jums daryti tai. Ir jeigu visuomet tai darysite, palaiminti jūs, nes esate pastatyti ant mano „uolos.

13 Bet kas iš jūsų darys daugiau ar mažiau negu tai, tie pastatyti ne ant mano uolos, bet pastatyti ant smėlio pagrindo; ir kada prapliups liūtys ir tvanai užeis, ir vėjai pūs ir daužysis į juos, jie „sugrius, ir pragaro ^bvartai atvirai, pasiruošę juos priimti.

14 Todėl palaiminti esate, jeigu laikysitės mano įsakymų, kuriuos Tėvas įsakė man perduoti jums.

15 Iš tiesų, iš tiesų sakau

18 1a Mt 26:26–28.

3a RR Sakramentas.

5a Mor 4.

7a Mor 4:3.

12a RR Uola, akmuo.

13a RR Atsimetimas.

b 3 Nef 11:39.

jums: privalote nuolat budėti ir „melstis, kad kartais jūsų nesugundytų velnias ir nenusivestų nelaisvėn.

16 Ir kaip aš meldžiausi tarp jūsų, lygiai taip jūs melsitės mano bažnyčioje, tarp mano žmonių, kurie atgailauja ir yra pakrikštyti mano vardu. Štai aš esu „šviesa; aš daviau jums ^bpavyzdį.

17 Ir buvo taip, kad, pasakęs šiuos žodžius savo mokiniams, Jėzus vėl atsigrėžė į minią ir tarė jiems:

18 Štai, iš tiesų, iš tiesų sakau jums: privalote nuolat budėti ir melstis, kad nepatektumėte į pagundą; nes „Sėtonas trokšta užvaldyti jus, idant galėtų sijoti jus kaip kviečius.

19 Todėl privalote visuomet melstis Tėvui mano vardu;

20 ir „ko tik prašysite Tėvą mano vardu, kas teisinga, tikėdami, kad gausite, štai, tai bus jums duota.

21 „Melskitės savo šeimose Tėvui, visuomet mano vardu, kad jūsų žmonos ir jūsų vaikai būtų palaiminti.

22 Ir štai, jūs dažnai susirinksite; ir niekam nedrausite ateiti pas jus, kai susirinksite, bet leiskite, kad jie ateitų pas jus, ir nedrausite jiems;

23 bet „melsitės už juos, ir neišmesite jų lauk; ir jei bus taip, kad jie dažnai ateis pas jus, melsitės už juos Tėvui mano vardu.

24 Todėl pakelkite savo „šviesą, kad ji šviestų pasauliui. Štai aš esu ta ^bšviesa, kurią jūs turite pakelti – tai, ką matėte mane darant. Štai, matėte, kad aš meldžiausi Tėvui, ir jūs visi buvote liudininkai.

25 Ir jūs matote, kad nė vienam iš jūsų aš neįsakiau „pasitraukti, bet užuot taip daręs, įsakiau ateiti pas mane, kad galėtumėte ^bpaliesti ir pamatyti; lygiai taip jūs darykite pasauliui; ir kas tik sulaužo šitą įsakymą, leidžiasi nuvedamas į pagundą.

26 Ir dabar buvo taip, kad, pasakęs šiuos žodžius, Jėzus vėl nukreipė savo akis į mokinius, kuriuos išsirinko, ir tarė jiems:

27 Štai, iš tiesų, iš tiesų sakau jums: aš duodu jums kitą įsakymą ir tada turiu eiti pas savo „Tėvą, kad įvykdyčiau ^bkitus įsakymus, kuriuos jis davė man.

28 Ir dabar, štai tas įsakymas, kurį duodu jums: niekam sąmoningai neleiskite „valgyti mano kūno ir kraujo ^bnevertai, kada tai pateiks;ite;

29 nes kas valgo ir geria mano kūną ir „kraują ^bnevertai, tas valgo ir geria pasmerkimą savo

15a Al 34:17–27.

RR Malda.

16a RR Šviesa, Kristaus šviesa.

^b RR Jėzus Kristus – Jėzaus Kristaus pavyzdys.

18a Lk 22:31;

2 Nef 2:17–18;

DS 10:22–27.

20a Mt 21:22;

Hel 10:5;

Mor 7:26;

DS 88:63–65.

21a Al 34:21.

23a 3 Nef 18:30.

24a Mt 5:16.

^b Mzj 16:9.

25a Al 5:33.

^b 3 Nef 11:14–17.

27a RR Dievas,

Dievybė – Dievas Tėvas.

^b 3 Nef 16:1–3.

28a 1 Kor 11:27–30.

^b Mrm 9:29.

29a RR Kraujas; Sakramentas.

^b DS 46:4.

sielai; todėl jei žinote, kad žmogus nevertas valgyti ir gerti mano kūno ir kraujo, jūs uždrausite jam.

30 Tačiau jūs „neišmesite jo iš savo tarpo, bet tarnausite jam ir melsitės už jį savo Tėvui mano vardu; ir jei bus taip, kad jis atgailaus ir bus pakrikštytas mano vardu, tada jūs priimsite jį ir pateiksite jam mano kūno ir kraujo.

31 Bet jeigu jis neatgailaus, jis nebus priskaičiuotas prie mano žmonių, idant nesunaikintų mano žmonių, nes štai aš pažįstu „savo avis ir jos yra suskaičiuotos.

32 Tačiau jūs neišmesite jo iš savo sinagogų ar savo garbini-
mo vietų, nes tokiam jūs ir toliau tarnausite; nes nežinote, ar jie sugrįš, atgailaus ir ateis pas mane visa širdimi, ir aš juos „išgydysiu; ir jūs būsite jų išgelbėjimo priemonė.

33 Todėl vykdykite šiuos žodžius, kuriuos aš įsakiau jums, kad nepatektumėte į „pasmerkimą; nes vargas tam, kurį Tėvas pasmerkia.

34 Ir aš duodu jums šituos įsakymus, kadangi tarp jūsų būdavo ginčai. Ir palaiminti esate, jeigu tarp jūsų nėra „ginčų.

35 O dabar aš einu pas Tėvą, kadangi „jūsų labai man būtina eiti pas Tėvą.

36 Ir buvo taip, kad baigęs

sakyti šiuos žodžius, Jėzus „ranka palietė ^bmokinius, kuriuos išsirinko, vieną po kito, būtent kol palietė juos visus, ir paliesdamas kalbėjo jiems.

37 Ir minia negirdėjo žodžių, kuriuos jis kalbėjo, todėl jie nepaliudijo; bet mokiniai paliudijo, kad jis davė jiems ^agalia suteikti ^bŠventąją Dvasią. Ir aš vėliau parodysiu jums, kad šitas liudijimas yra tikras.

38 Ir buvo taip, kad Jėzui juos visus palietus, užėjo „debesis ir uždengė minią, tad jie negalėjo matyti Jėzaus.

39 Ir kol jie buvo uždengti, jis pasišalino nuo jų ir pakilo į dangų. Ir mokiniai matė ir paliudijo, kad jis vėl pakilo į dangų.

19 SKYRIUS

Dvylika mokinių tarnauja žmonėms ir meldžia Šventosios Dvasios. Mokiniai pakrikštijami ir gauna Šventąją Dvasią ir angelų tarnavimą. Jėzus meldžiasi žodžiais, kurių neįmanoma užrašyti. Jis paliudija apie nepaprastai didelį nefitų tikėjimą. Apie 34 m. po Kristaus gim.

Ir dabar, buvo taip, kad Jėzui pakilus į dangų, minia išsisklaidė ir kiekvienas vyras pasiėmė savo žmoną ir savo vaikus ir sugrįžo į savo namus.

2 Ir tuojau, dar prieš sutemstant, tarp žmonių pasklido žinia,

30a DS 46:3.

31a Jn 10:14; Al 5:38;

3 Nef 15:24.

32a 3 Nef 9:13–14;

DS 112:13.

33a RR Pasmerkti,

pasmerkimas.

34a 3 Nef 11:28–30.

35a 1 Jn 2:1; 2 Nef 2:9;

Mor 7:27–28;

DS 29:5.

36a RR Rankų uždėjimas.

b 1 Nef 12:7;

3 Nef 19:4.

37a RR Galia.

b RR Dovana,

Šventosios Dvasios.

38a Iš 19:9, 16.

kad minia matė Jėzų ir kad jis tarnavo jiems, ir kad jis rytoj taip pat parodys save miniai.

3 Taip, ir iš tikrųjų visą tą naktį sklido žinia apie Jėzų; ir jie taip siuntė žinią žmonėms, kad daugybė, taip, nepaprastai daug žmonių visą tą naktį nepaprastai darbavosi, kad rytojaus dieną galėtų būti toje vietoje, kur Jėzus turėtų pasirodyti miniai.

4 Ir buvo taip, kad rytojaus dieną, kada susirinko minia, štai, Nefis ir jo brolis, kurį jis prikėlė iš mirusiųjų, vardu Timotiejus, ir taip pat jo sūnus, vardu Jonas, ir taip pat Matonis ir Matonihas, jo brolis, ir Kumenas, ir Kumenonis, ir Jeremijas, ir Šemnonas, ir Jonas, ir Zedekijas, ir Izaijas – dabar, tai vardai mokinių, kuriuos Jėzus išsirinco, – ir buvo taip, kad jie išėjo ir atsistojo minios viduryje.

5 Ir štai, minia buvo tokia didelė, kad jie nurodė pasidalinti į dvylika grupių.

6 Ir tie dvylika mokė minią; ir štai, jie nurodė miniai suklaupiti ant žemės veido ir melstis Tėvui Jėzaus vardu.

7 Ir mokiniai taip pat meldėsi Tėvui Jėzaus vardu. Ir buvo taip, kad jie pakilo ir tarnavo žmonėms.

8 Ir kada jie pateikė tuos pačius žodžius, kuriuos kalbėjo Jėzus, – niekuo nesiskiriančius nuo tų žodžių, kuriuos kalbėjo Jėzus, – štai, jie vėl atsiklaupė ir meldėsi Tėvui Jėzaus vardu.

9 Ir jie meldė to, ko labiausiai

troško; o jie troško, kad jiems būtų suteikta „Šventoji Dvasia.

10 Ir taip pasimeldę, jie nuėjo prie vandens pakraščio, ir minia nusekė paskui juos.

11 Ir buvo taip, kad Nefis „įbrido į vandenį ir buvo pakrikštytas.

12 Ir jis išniro iš vandens ir pradėjo krikštyti. Ir jis pakrikštijo visus tuos, kuriuos išrinko Jėzus.

13 Ir buvo taip, kad, jiems „pasikrikštijus ir išėjus iš vandens, Šventoji Dvasia nusileido ant jų ir jie buvo pripildyti ^bŠventosios Dvasios ir ugnies.

14 Ir štai, jie buvo „apgauti lyg ugnies; ir ji atėjo iš dangaus, ir minia stebėjo tai ir paliudijo; ir angelai nusileido iš dangaus ir jiems tarnavo.

15 Ir buvo taip, kad kol angelai tarnavo mokiniams, štai Jėzus atėjo ir atsistojo viduryje, ir tarnavo jiems.

16 Ir buvo taip, jog jis kalbėjo miniai ir įsakė jiems atsiklaupiti ant žemės ir taip pat, kad jo mokiniai atsiklaupytų ant žemės.

17 Ir buvo taip, kad jiems visiems atsiklaupus ant žemės, jis įsakė savo mokiniams melstis.

18 Ir štai, jie pradėjo melstis; ir jie meldėsi Jėzui, vadindami jį savo Viešpačiu ir savo Dievu.

19 Ir buvo taip, kad Jėzus pasitraukė iš jų tarpo, šiek tiek paėjęs nuo jų ir pats parpuolė ant žemės ir tarė:

20 Tėve, aš dėkoju tau, kad suteikei Šventąją Dvasią šitiems,

19 9a 3 Nef 9:20.
11a 3 Nef 11:23.
13a RR Krikštas,

krikštyti.
b 3 Nef 12:2; Mrm 7:10.
RR Dovana,

Šventosios Dvasios.
14a Hel 5:23–24, 43–45;
3 Nef 17:24.

kuriuos aš išsirinkau; ir tai dėl jų tikėjimo manimi aš išsirinkau juos iš pasaulio.

21 Tėve, aš meldžiu tave suteikti Šventąją Dvasią visiems tiems, kurie tikės jų žodžiais.

22 Tėve, tu davei jiems Šventąją Dvasią, kadangi jie tiki mane; ir tu matai, kad jie tiki mane, kadangi tu girdi juos ir jie meldžiasi man; ir jie meldžiasi man, kadangi esu su jais.

23 Ir dabar, Tėve, aš meldžiu tave už juos ir taip pat už visus tuos, kurie tikės jų žodžiais, kad jie įtikėtų mane, idant aš būčiau juose, ^akaip tu, Tėve, esi manyje, kad mes būtume ^bviena.

24 Ir buvo taip, jog taip pasimeldęs Tėvui, Jėzus atėjo pas savo mokinius, ir štai, jie vis dar nepaliaujamai meldėsi jam; ir jie ^anedaugiažodžiavo, nes jiems buvo duota, ko jie turi ^bmelsti, ir jie buvo pilni troškimo.

25 Ir buvo taip, kad Jėzus palaimino juos, kai jie meldėsi jam; ir jo veidas šypsojosi jiems, ir jo ^aveido šviesa švietė jiems, ir štai jie buvo tokie pat ^bbalti kaip Jėzaus veidas ir taip pat apdarai; ir štai jų baltumas pranoko visoki baltumą, taip, tikrai visoje žemėje negalėjo būti nieko taip balto kaip jų baltumas.

26 Ir Jėzus tarė jiems: Melskitės toliau; ir jie nesiliovė meldėsi.

27 Ir jis vėl pasuko nuo jų ir truputėlį paėjęs į šalį, ir

parpuolė ant žemės; ir jis vėl meldėsi Tėvui, sakydamas:

28 Tėve, dėkoju tau, kad išvalei tuos, kuriuos išsirinkau dėl jų tikėjimo, ir aš meldžiuosi už juos ir taip pat už tuos, kurie tikės jų žodžiais, kad jie būtų ^aišvalyti manyje per tikėjimą jų žodžiais, kaip ir jie išvalyti manyje.

29 Tėve, meldžiu ne už pasaulį, bet už tuos, kuriuos tu davei man ^aiš pasaulio, dėl jų tikėjimo, kad jie būtų išvalyti manyje, idant aš būčiau juose, kaip tu, Tėve, esi manyje, idant mes būtume viena, idant būčiau pašlovintas juose.

30 Ir ištaręs šiuos žodžius, Jėzus vėl atėjo pas savo mokinius; ir štai jie neatlyždami tebesimeldė jam; ir jis vėl šypsojosi jiems; ir štai, jie buvo ^abalti kaip Jėzus.

31 Ir buvo taip, kad jis vėl truputėlį paėjęs nuo jų ir meldėsi Tėvui.

32 Ir nei liežuvis gali ištarti žodžius, kuriais jis meldėsi, nei žmogus gali ^aužrašyti žodžius, kuriais jis meldėsi.

33 Ir minia girdėjo ir liudija; ir jų širdys buvo atvertos, ir jie savo širdimis suprato žodžius, kuriais jis meldėsi.

34 Tačiau tokie didingi ir nuostabūs buvo žodžiai, kuriais jis meldėsi, kad jų neįmanoma užrašyti ir žmogus negali jų ^aištarti.

35 Ir buvo taip, kad, baigęs

23a 3 Nef 9:15.
b Jn 17:21–23.
RR Vienybė.
24a Mt 6:7.
b DS 46:30.
25a Sk 6:23–27.

b RR Atmainytas,
atmainymas –
Atmainytos esybės.
28a Mor 7:48;
DS 50:28–29; 88:74–75.
RR Tyras, tyrumas.

29a Jn 17:6.
30a Mt 17:2.
32a DS 76:116.
34a 2 Kor 12:4;
3 Nef 17:17.

melstis, Jėzus vėl atėjo pas mokinčius ir tarė jiems: Tokio didelio „tikėjimo niekuomet nemačiau tarp visų žydų; todėl, dėl jų ^bnetikėjimo, aš negalėjau parodyti jiems tokių didelių stebuklų.

36 Iš tiesų sakau jums: niekas iš jų nematė tokių didžiųjų dalykų, kokius jūs išvydote; ir neišgirdo jie tokių didžiųjų dalykų, kokius jūs išgirdote.

20 SKYRIUS

Jėzus stebuklingai parūpina duonos ir vyno ir vėl pateikia sakramentą žmonėms. Jokūbo likutis ateis į Viešpaties, savo Dievo, pažinimą ir paveldės Amerikas. Jėzus yra pranašas kaip Mozė, ir nefitai yra pranašų vaikai. Kiti Viešpaties žmonės bus surinkti į Jeruzalę. Apie 34 m. po Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad jis įsakė miniai ir taip pat savo mokiniams liautis melstis. Ir jis įsakė jiems nesiliauti „melstis savo širdyse.

2 Ir jis įsakė jiems atsikelti ir atsistoti ant kojų. Ir jie atsikėlė ir atsistoję ant kojų.

3 Ir buvo taip, kad jis vėl laužė duoną ir ją palaimino, ir pateikė mokiniams valgyti.

4 Ir kai jie suvalgė, jis įsakė jiems, kad jie laužytų duoną ir pateiktų miniai.

5 Ir kai jie pateikė miniai, jis

taip pat davė jiems gerti vyno ir įsakė jiems, kad jie pateiktų miniai.

6 Dabar, nei mokiniai, nei minia neatsinešė nei „duonos, nei vyno;

7 bet jis tikrai „davė jiems valgyti duonos ir taip pat gerti vyno.

8 Ir jis sakė jiems: Tas, kuris „valgo šitą duoną, valgo mano kūno savo sielai; ir tas, kuris geria šito vyno, geria mano kraujo savo sielai; ir jo siela niekada nealks ir netroš, bet bus pripildyta.

9 Dabar, kada visa minia suvalgė ir išgėrė, štai, jie buvo pripildyti Dvasios; ir jie šaukė vienu balsu ir šlovino Jėzų, kurį jie ir matė, ir girdėjo.

10 Ir kada jie visi pašlovino Jėzų, jis tarė jiems: Štai dabar aš baigiu įsakymą, kurį Tėvas man davė dėl šitų žmonių, kurie yra Izraelio namų likutis.

11 Atsimenate, kad aš kalbėjau jums ir pasakiau, jog kada bus įvykdyti „Izaijo ^bžodžiai – štai jie užrašyti, jūs turite juos priešais save, tad tyrinėkite juos –

12 ir iš tiesų, iš tiesų sakau jums, jog kada jie bus įvykdyti, tada bus įvykdyta „sandora, kurią Tėvas sudarė savo žmonėms, o Izraelio namai.

13 Ir tada „likutis, kuris bus plačiai ^bišsklaidytas ant žemės veido, bus ^csurinktas iš rytų ir

35a RR Tikėjimas, tikėti.

b Mt 13:58.

RR Netikėjimas.

20 1a 2 Nef 32:9;

Mzj 24:12.

6a Mt 14:19–21.

7a Jn 6:9–14.

8a Jn 6:50–58;

3 Nef 18:7.

RR Sakramentas.

11a 2 Nef 25:1–5;

Mrm 8:23.

b 3 Nef 16:17–20; 23:1–3.

12a 3 Nef 15:7–8.

13a 3 Nef 16:11–12;

21:2–7.

b RR Izraelis – Izraelio išsklaidymas.

c RR Izraelis – Izraelio surinkimas.

vakarų, ir iš pietų, ir iš šiaurės; ir jie bus atvesti į Viešpaties, savo Dievo, kuris juos išpirko, „pažinimą.

14 Ir Tėvas įsakė man, kad aš duočiau jums šitą „žemę kaip paveldą.

15 Ir aš sakau jums, kad jei kita-taučiai „neatgailaus po palaimi-nimo, kurią jie gaus, po to, kai bus išsklaideję mano žmones, –

16 tada jūs, kurie esate Jokūbo namų likutis, išeisite tarp jų; ir būsite tarp tų, kurių bus daugybė; ir jūs būsite tarp jų kaip liūtas tarp miško žvėrių, kaip jaunas „liūtas tarp avių kaimenių, kuris, jeigu eina per jas, tai ir ^bmino, ir drasko į gabalus, ir niekas negali išgelbėti.

17 Tavo ranka bus pakelta prieš tavo priešininkus, ir visi tavo priešai bus nukirsti.

18 Ir aš „susirinksiu savo žmones, kaip vyras surenka savo pėdus į kūlyklą.

19 Nes aš padarysiu savo žmones, su kuriais Tėvas sudarė sandorą... taip, aš padarysiu tavo „ragą geležimi ir tavo kano-pas – skaitvari. Ir tu sudau-žysi į gabalus daug liaudžių; ir aš pašvęsiu jų grobį Viešpačiui ir jų turtą – visos žemės Vieš-pačiui. Ir štai, aš esu tas, kuris tai daro.

20 Ir bus, – sako Tėvas, – kad mano teisingumo „kalavijas pa-kibs virš jų tą dieną; ir jeigu jie neatgailaus, jis kris ant jų, – sako Tėvas, – taip, būtent ant visų kitataučių tautų.

21 Ir bus taip, kad aš įkurdinsiu savo „žmones, o Izraelio namai.

22 Ir štai, šituos žmones aš įkurdinsiu šitoje žemėje, kad būtų įvykdyta „sandora, kurią aš sudariau su jūsų tėvu Jokūbu; ir tai bus ^bNaujoji Jeruzalė. Ir dangaus jėgos bus tarp šitų žmonių; taip, būtent „aš būsiu tarp jūsų.

23 Štai, aš esu tas, apie kurią Mozė kalbėjo, sakydamas: „Pranašą Viešpats, jūsų Dievas, pakels jums iš jūsų brolių kaip mane; jo klausysite visame kame, ką tik jis sakys jums. Ir bus taip, kad kiekviena siela, kuri nepaklausys to pranašo, bus iškirta iš liaudies.

24 Iš tiesų sakau jums: taip, ir „visi pranašai nuo Samuelio ir tie, kurie buvo po jo, visi, kiek tik kalbėjo, liudijo apie mane.

25 Ir štai, jūs esate pranašų vaikai; ir jūs esate Izraelio namų; ir jūs esate tos „sandoros, kurią Tėvas sudarė su jūsų tėvais, sakydamas Abraomui: Ir ^bper tavo sėklą bus palaimintos visos žemės giminės.

13d 3 Nef 16:4–5.

14a RR Pažadėtoji žemė.

15a 3 Nef 16:10–14.

16a Mrm 5:24;

DS 19:27.

b Mch 5:7–8;

3 Nef 16:14–15; 21:12.

18a Mch 4:12.

19a Mch 4:13.

20a 3 Nef 29:4.

21a 3 Nef 16:8–15.

22a Pr 49:22–26;

DS 57:2–3.

b Iz 2:2–5;

3 Nef 21:23–24;

Etr 13:1–12;

DS 84:2–4.

RR Naujoji Jeruzalė.

c Iz 59:20–21; Mal 3:1;

3 Nef 24:1.

23a PakĮst 18:15–19;

ApD 3:22–23;

1 Nef 22:20–21.

24a ApD 3:24–26;

1 Nef 10:5;

JokK 7:11.

25a RR Abraomo

sandora.

b Pr 12:1–3; 22:18.

26 Tėvas prikėlė mane pirmiausia jums ir pasiuntė mane, kad palaiminčiau jus, “nugrėždamas kiekvieną iš jūsų nuo jūsų nedorybių; ir tai dėl to, kad esate sandoros vaikai.

27 Ir po to, kai buvote palaiminti, Tėvas įvykdo sandorą, kurią jis sudarė su Abraomu, sakydamas: “Per tavo sėklą bus palaimintos visos žemės giminės, – tad Šventoji Dvasia per mane bus išlieta ant kitataučių; ir šitas palaiminimas ^bkitataučiams padarys jus galingesnius už visus, kad išsklaidytų mano tautą, o Izraelio namai.

28 Ir jie bus “rykštė šitos žemės žmonėms. Tačiau jeigu jie užkietins savo širdis prieš mane, kai bus gavę mano evangelijos pilnatvę, aš atgrėšiu jų nedorybes ant jų pačių galvų, – sako Tėvas.

29 Ir aš “atsiminsiu sandorą, kurią sudariau su savo žmonėmis; o aš sudariau sandorą su jais, kad ^bsurinksiu juos man tinkamu metu, idant vėl duočiau jiems kaip paveldą jų tėvų ^cžemę, kuri yra ^dJeruzalės žemė, kuri yra pažadėtoji žemė jiems per amžius, – sako Tėvas.

30 Ir bus, kad ateis laikas, kada mano evangelijos pilnatvė bus skelbiama jiems;

31 ir jie “tikės mane, kad aš esu

Jėzus Kristus, Dievo Sūnus, ir melsis Tėvui mano vardu.

32 Tada jų “sargybiniai pakels savo balsą ir drauge balsu giedos; nes jie pamatys savo akimis.

33 Tada Tėvas vėl surinks juos ir duos jiems Jeruzalę kaip jų paveldo žemę.

34 Tada jie pratrūks džiūgavimu: “Giedokite drauge jūs, Jeruzalės griuvėsiai; nes Tėvas paguodė savo tautą, jis išpirko Jeruzalę.

35 Tėvas apnuogino savo šventą ranką visų tautų akyse; ir visi žemės pakraščiai išvys Tėvo išgelbėjimą; o Tėvas ir aš esame viena.

36 Ir tada įvyks tai, kas parašyta: “Pabusk, pabusk vėl ir apsirenk savo stiprybe, o Sione; apsirenk savo gražiuosius apdarus, o Jeruzale, šventasis mieste, nes nuo šiol daugiau neįeis į tave neapipjaustytasis ir nešvarusis.

37 Nusipurtyk nuo savęs dulkes; atsikelk, sėskis, o Jeruzale; išsilaisvink iš savo kaklo pančių, o belaisve Sionės dukra.

38 Nes taip sako Viešpats: Jūs pardavėte save už nieką, ir būsite išpirkti be pinigų.

39 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kad mano žmonės žinos mano vardą; taip, tą dieną jie žinos, kad aš esu tas, kuris kalba.

26a Pat 16:6.

27a Gal 3:8; 2 Nef 29:14;

Abr 2:9.

b 3 Nef 16:6–7.

28a 3 Nef 16:8–9.

29a Iz 44:21;

3 Nef 16:11–12.

b RR Izraelis – Izraelio surinkimas.

c Am 9:14–15.

d RR Jeruzalė.

31a 3 Nef 5:21–26;

21:26–29.

32a Iz 52:8;

3 Nef 16:18–20.

RR Saugoti, sargas, sargybinis.

34a Iz 52:9.

36a Iz 52:1–3;

DS 113:7–10.

RR Sionė.

40 Ir tada jie sakys: “Kokios gražios kalnuose kojos to, kuris neša jiems gerą naujieną, kuris ^bskelbia taiką; kuris atneša gerą naujieną apie gėrį, kuris skelbia išgelbėjimą; kuris sako Sionei: Tavo Dievas viešpatauja!

41 Ir tada pasklis šauksmas: “Išeikite, išeikite, eikite iš ten, nelieskite nieko ^bnešvaraus; išeikite iš to; būkite ^cšvarūs, jūs, kurie nešate Viešpaties indus.

42 Nes jūs “išeisite ne paskubomis ir nespruksite; nes Viešpats eis pirma jūsų ir Izraelio Dievas bus jūsų galinė sauga.

43 Štai, mano tarnas elgsis išmintingai; jis bus išaukštintas ir šlovinamas, ir labai iškilus.

44 Lygiai kaip daugelis stebėjosi tavimi: jo veidas buvo taip sudarkytas – labiau nei bet kokio žmogaus, ir jo kūnas – labiau nei žmonių sūnų –

45 taip jis “apšlakstys daug tautų; karaliai užčiaups savo burnas dėl jo, nes jie išvys tai, kas jiems nebuvo sakyta; ir supras tai, ko nebuvo girdėję.

46 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: visa tai tikrai įvyks, tiksliai taip, kaip Tėvas man įsakė. Tada šita sandora, kurią Tėvas sudarė su savo žmonėmis, bus įvykdyta; ir tada “Jeruzalė bus vėl apgyventa mano žmonių, ir tai bus jų paveldo žemė.

21 SKYRIUS

Izraelis bus surinktas, kada išeis Mormono Knyga. Kitataučiai bus įkurdinti Amerikoje kaip laisvi žmonės. Jie bus išgelbėti, jeigu tikės ir paklus; kitaip jie bus iškirsti ir sunaikinti. Izraelis pastatys Naująją Jeruzalę, ir prapuolusios gentys sugrįš. Apie 34 m. po Kristaus gim.

Ir iš tiesų, sakau jums: aš duodu jums ženklą, kad galėtumėte žinoti “laiką, kada tai pradės pildytis – kad aš surinksiu iš ilgalaikio išsklaidymo savo žmones, o Izraelio namai, ir vėl įkursiu tarp jų savo Sionę;

2 ir štai ką duosiu jums kaip ženklą – nes iš tiesų sakau jums, jog kada tai, ką skelbiu jums ir ką vėliau paskelbsiu jums pats, ir galia Šventosios Dvasios, kurią jums suteiks Tėvas, bus atskleista kitataučiams, kad jie žinotų apie šituos žmones, kurie yra Jokūbo namų likutis, ir apie šituos mano žmones, kurie bus jų išsklaidyti;

3 iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kada “tai bus Tėvo atskleista jiems ir iš jų per Tėvą ateis jums;

4 nes tai Tėvo išmintis, kad jie būtų įkurdinti šitoje žemėje ir būtų įkurdinti Tėvo galia kaip “laisvi žmonės, kad tai išeitų iš jų jūsų sėklos likučiu, idant

40a Iz 52:7;
Nah 2:1;
Mzj 15:13–18;
DS 128:19.
b Mk 13:10;
1 Nef 13:37.
41a Iz 52:11–15.

b RR Švarus ir
nešvarus.
c DS 133:5.
42a 3 Nef 21:29.
45a Iz 52:15.
46a Etr 13:5, 11.
21 1a RR Paskutinės

dienos, pastarosios
dienos.
3a Etr 4:17;
DŽS–I 1:34–36.
4a 1 Nef 13:17–19;
DS 101:77–80.

galėtų būti įvykdyta Tėvo ^bsandora, kurią jis sudarė su savo žmonėmis, o Izraelio namai;

5 todėl, kai šitie darbai ir darbai, kurie bus daromi tarp jūsų vėliau, ateis ^aiš kitataučių jūsų ^bsėklai, kuri nusiris į netikėjimą dėl nedorybės;

6 nes tokia Tėvo valia, kad tai ateitų iš ^akitataučių, idant jis galėtų parodyti savo jėgą kitataučiams, dėl to, kad kitataučiai, jeigu jie neužkietins savo širdžių, atgailautų ir ateitų pas mane, ir būtų pakrikštyti mano vardu, ir žinotų apie tikrus mano doktrinos punktus, idant būtų ^bpriskaičiuoti prie mano žmonių, o Izraelio namai;

7 ir kada tai įvyks, ir tavo ^asėkla pradės tai pažinti, – tai bus jiems ženklas, kad jie žinotų, jog jau prasidėjo Tėvo darbas, kad būtų įvykdyta sandora, kurią jis sudarė Izraelio namų žmonėms.

8 Ir kada ta diena ateis, bus taip, kad karaliai užčiaups savo burnas; nes jie pamatys tai, kas jiems nebuvo sakyta; ir supras tai, ko nebuvo girdėję.

9 Nes tą dieną dėl manęs Tėvas darys darbą, kuris bus didis ir ^anuostabus darbas tarp jų; ir bus tarp jų tokių, kurie nepatikės tuo, nors vyras skelbs jiems tai.

10 Bet štai, mano tarno gyvybė

bus mano rankoje; todėl jie nesužeis jo, nors jis ir bus ^asudarkytas dėl jų. Tačiau aš išgydysiu jį, nes parodysiu jiems, kad mano ^bišmintis yra stipresnė už velnio gudrybę.

11 Todėl bus taip, kad visi, kurie tik nepatikės mano, kuris esu Jėzus Kristus, žodžiais, kuriuos Tėvas nurodys ^ajam išnešti kitataučiams ir duos jam galią, kad jis išneštų juos kitataučiams (tai bus padaryta būtent taip, kaip sakė Mozė), tie bus ^biškirsti iš mano žmonių, kurie yra sandoros žmonės, tarpo.

12 Ir mano žmonės, kurie yra Jokūbo likutis, bus tarp kitataučių, taip, jų tarpe, kaip ^aliūtas tarp miško žvėrių, kaip jaunas liūtas tarp avių kaimenių, kuris, jeigu eina per jas, tai ir ^bmindo, ir drasko į gabalus, ir niekas negali išgelbėti.

13 Jų ranka bus pakelta prieš jų priešininkus, ir visi jų priešai bus nukirsti.

14 Taip, vargas kitataučiams, jeigu jie ^aneatgailaus; nes tą dieną bus taip, – sako Tėvas, – kad aš iškirsiu tavo arklius iš tavo tarpo ir sunaikinsiu tavo vežimus;

15 ir aš iškirsiu tavo žemės miestus ir nugriausiu visas tavo tvirtoves.

16 Ir aš iškirsiu raganavimus

4b Mrm 5:20.
RR Abraomo sandora.

5a 3 Nef 26:8.
b 2 Nef 30:4–5;
Mrm 5:15;
DS 3:18–19.

6a 1 Nef 10:14;
JokK 5:54;

3 Nef 16:4–7.
b Gal 3:7, 29;
3 Nef 16:13;
Abr 2:9–11.
7a 3 Nef 5:21–26.
9a Iz 29:13; ApD 13:41;
1 Nef 22:8.
RR Sugražinimas,
evangelijos.

10a DS 135:1–3.
b DS 10:43.
11a 2 Nef 3:6–15;
Mrm 8:16, 25.
b DS 1:14.
12a Mch 5:7–14;
3 Nef 20:16.
b 3 Nef 16:13–15.
14a 2 Nef 10:18; 33:9.

iš tavo žemės ir pas tave daugiau nebebus pranašautojų;

17 tavo „drožtus atvaizdus ir tavo statulas aš taip pat iškirsiu iš tavo tarpo, ir tu daugiau negarbinsi savo rankų dirbinių;

18 ir aš išrausiu tavo giraites iš tavo tarpo; taip pat aš nuniokosiu tavo miestus.

19 Ir bus taip, kad visi „melai ir apgaulės, ir pavydai, ir nesutarimai, ir piktnaudžiavimai kunigavimu, ir paleistuvavimai bus išnaikinti.

20 Nes bus taip, – sako Tėvas, – kad tą dieną visus, kurie tik neatgailaus ir neateis pas mano Mylimąjį Sūnų, aš iškirsiu iš savo žmonių tarpo, o Izraelio namai;

21 ir aš įvykdysiu jiems, lygiai kaip pagonims, tokį kerštą ir įtūžį, kokio jie negirdėję.

22 Bet jeigu jie atgailaus ir klausys mano žodžių, ir neužkietins savo širdžių, aš „įkursiu tarp jų savo bažnyčią, ir jie ateis į sandorą ir bus ^bpriskaičiuoti prie šito Jokūbo likučio, kuriam aš daviau šitą žemę kaip jų paveldą;

23 ir jie padės mano žmonėms, Jokūbo likučiu, ir taip pat visiems tiems iš Izraelio namų, kurie tik ateis, kad pastatytų miestą, kuris bus pavadintas „Naująja Jeruzale.

24 Ir tada jie padės mano žmo-

nėms, kad tie, kurie išsklaidyti po visą žemės veidą, būtų surinkti į Naująją Jeruzalę.

25 Ir tada dangaus „galia ateis pas juos; ir ^baš taip pat būsiu tarp jų.

26 Ir tada „prasidės Tėvo darbas, būtent tą dieną, kada šita evangelija bus skelbiama tarp šitų žmonių likučio. Iš tiesų sakau jums: tą dieną Tėvo darbas prasidės tarp visų mano liaudies išsklaidytųjų, taip, būtent genčių, kurios buvo ^bprapuolusios, kurias Tėvas išvedė iš Jeruzalės.

27 Taip, prasidės darbas nuo Tėvo tarp visų mano tautos „išsklaidytųjų, kad paruoštų kelią, kuriuo jie galėtų ateiti pas mane, idant šauktųsi Tėvo mano vardu.

28 Taip, ir tada prasidės darbas nuo Tėvo tarp visų tautų, ruošiant kelią, kuriuo jo tauta būtų „surinkta namo į savo paveldo žemę.

29 Ir jie išeis iš visų tautų; ir jie išeis „ne paskubomis ir nespruks; nes aš eisiu pirma jų, – sako Tėvas, – ir aš būsiu jų galinė sauga.

22 SKYRIUS

Paskutinėmis dienomis bus įsteigta Sionė ir jos kuolai, ir Izraelis bus surinktas gailėstingai ir švelniai.

17a Iš 20:3–4;
Mzj 13:12–13;
DS 1:16.
RR Stabmeldystė.
19a 3 Nef 30:2.
22a RR Evangelijos laikotarpis.
b 2 Nef 10:18–19;

3 Nef 16:13.
23a 3 Nef 20:22;
Etr 13:1–12.
RR Naujoji Jeruzalė.
25a 1 Nef 13:37.
b Iz 2:2–4; 3 Nef 24:1.
26a 1 Nef 14:17;
3 Nef 21:6–7.

b RR Izraelis – Dešimt prapuolusių Izraelio genčių.
27a 3 Nef 16:4–5.
28a RR Izraelis – Izraelio surinkimas.
29a Iz 52:12;
3 Nef 20:42.

Jie triumfuos. Palyginkite su Izaijo 54. Apie 34 m. po Kristaus gim.

Ir tada įvyks tai, kas parašyta: Giedok, o nevaisingoji, tu, kuri negimdei; pratrūk „giedojimu ir garsiai šauk tu, kuri neken-tėjai gimdymo skausmų; nes daugiau yra apleistosios vaikų, negu ištekėjusios žmonos, – sako Viešpats.

2 Išplėsk savo palapinės vietą ir tegul jie ištempia tavo buveinių uždangalus; netaupyk, pailgink virves ir sustiprink „kuolus;

3 nes tu pratrūksi dešinėje ir kairėje, ir tavo sėkla paveldės „kitataučius ir apgyvens tuščius miestus.

4 Nebijok, nes nebūsi sugėdinta; ir nebūsi niekinama, nes tau nereikės „gėdintis; nes tu užmirši jaunystės gėdą ir nebeprisiminsi savo jaunystės negarbės, ir daugiau nebeprisiminsi savo našlystės negarbės.

5 Nes tavo sutvėrėjas, tavo vyras – Pulką Viešpats yra jo vardas; ir tavo Išpirkėjas, Izraelio Šventasis – visos žemės Dievas – taip jis bus pavadintas.

6 Nes Viešpats pašaukė tave, kaip paliktą ir dvasioje liūdinčią moterį ir jaunystės žmoną, kada tu buvai atmesta, – sako tavo Dievas.

7 Trumpai akimirksniui aš palikau tave, bet su didžiais pasigailėjimais aš surinksiu tave.

8 Truputėli rūstaudamas aš paslėpiau savo veidą nuo tavęs akimirksniui, bet su nesibaigiančiu maloningumu aš „pasigailėsiu tavęs, – sako Viešpats, tavo Išpirkėjas.

9 Nes man „tai – Nojaus ^bvandenys, nes kaip aš prisiečiau, kad Nojaus vandenys nebeužeis ant žemės, taip aš prisiečiau, kad neberūstausiu ant tavęs.

10 Nes „kalnai pasitrauks, ir kalvos bus perkeltos, bet mano maloningumas ^bnebeprasitrauks nuo tavęs, nė mano taikos sandora nebus panaikinta, – sako Viešpats, kuris gaili tavęs.

11 O tu, suspaustoji, audrų blaškyta ir nepaguosta! Štai, aš padengsiu tavo „akmenis žėrinčiomis spalvomis ir apdaigystysiu tavo pamatus safyrais.

12 Aš tavo langus padarysiu iš agatų ir tavo vartus iš rubinų, ir visas tavo sienas iš brangių akmenų.

13 Ir „visi tavo vaikai bus Viešpaties mokomi; ir didelė bus tavo vaikų ramybė.

14 Ir tu būsi įtvirtinta „teisume; būsi toli nuo priespaudos, nes nebijosi, ir nuo siaubo, nes jis nepriartės prie tavęs.

15 Štai, jie iš tiesų susirinks prieš tave ne mano valia; kas tik susirinks prieš tave, kris dėl tavęs.

16 Štai, aš sukūriau kalvį, kuris įpučia anglis žaizdre ir kuris pasidaro įrankį savo

22 1a RR Giedoti.

2a RR Kuolas.

3a RR Kitataučiai.

4a 2 Nef 6:7, 13.

8a RR Gailestingumas,

gailestingas.

9a Iz 54:9.

b RR Tvanas Nojaus

laikais.

10a Iz 40:4.

b Ps 94:14;

DS 35:25.

11a Apr 21:18–21.

13a Jer 31:33–34.

14a RR Teisus, teisumas.

darbui; ir aš sukūriau niokotoją, kad niokotų.

17 Joks ginklas, padarytas prieš tave, nebus sėkmingas; ir kiekvieną liežuvį, kuris burnos prieš tave teisme, tu apkaltinsi. Tai yra Viešpaties tarnų paveldas ir jų teisumas yra iš manęs, – sako Viešpats.

23 SKYRIUS

Jėzus patvirtina Izaijo žodžius. Jis įsako žmonėms tyrinėti pranašų žodžius. Prie jų metraščių pridėti Samuelio Lamanito žodžiai apie prisikėlimą. Apie 34 m. po Kristaus gim.

Ir dabar štai, sakau jums, jog turite tai „tyrinėti. Taip, aš įsakau jums stropiai tai tyrinėti, nes didingi yra ^bIzaijo žodžiai.

2 Nes tikrai jis kalbėjo apie viską, kas susiję su mano žmonėmis, kurie yra Izraelio namų; todėl būtinai reikia, kad jis taip pat kalbėtų ir kitataučiams.

3 Ir visa, ką jis kalbėjo, įvyko ir „įvyks, būtent pagal žodžius, kuriuos jis kalbėjo.

4 Todėl skirkite dėmesį mano žodžiams; užrašykite tai, ką aš sakiau jums; ir sulig Tėvo paskirtu laiku ir jo valia jie išeis kitataučiams.

5 Ir kiekvienas, kuris klausys mano žodžių ir atgailaus, ir bus pakrikštytas, tas bus išgelbėtas. Tyrinėkite „pranašus, nes daugelis liudija apie tai.

6 Ir dabar buvo taip, kad pasakęs šiuos žodžius, Jėzus vėl tarė jiems – po to, kai išaiškino jiems visus Raštus, kuriuos jie buvo gavę, – jis tarė jiems: Štai norėčiau, kad užrašytumėte ir kitus Raštus, kurių neužrašėte.

7 Ir buvo taip, kad jis tarė Nefiui: Atnešk metraščių, kurių vedei.

8 Ir kada Nefis atnešė metraščius ir padėjo priešais jį, jis pažvelgė į juos ir tarė:

9 Iš tiesų sakau jums: aš įsakiau savo tarnui „Samueliui Lamanitui, kad jis liudytų šitiems žmonėms, jog tą dieną, kada Tėvas pašlovins savo vardą manyje, bus ^bdaug „šventųjų, kurie ^akelsis iš mirusiųjų ir pasirodys daugeliui, ir tarnaus jiems. Ir jis tarė jiems: Argi taip nebuvo?

10 Ir jo mokiniai atsakė jam ir tarė: Taip, Viešpatie, Samuelis pranašavo pagal tavo žodžius, ir visi jie išsipildė.

11 Ir Jėzus tarė jiems: Kaip tai yra, jog neužrašėte to, kad daug šventųjų kėlėsi ir pasirodė daugeliui, ir jiems tarnavo?

12 Ir buvo taip, kad Nefis atsiminė, jog tai nebuvo užrašyta.

13 Ir buvo taip, kad Jėzus įsakė tai užrašyti; todėl tai buvo užrašyta, kaip jis įsakė.

14 Ir dabar, buvo taip, kad „išaiškinęs visus jų užrašytus Raštus kaip visumą, Jėzus jiems įsakė mokyti to, ką jis jiems išaiškino.

23 1a RR Raštai.
b 2 Nef 25:1–5;
Mrm 8:23.
RR Izaijas.

3a 3 Nef 20:11–12.
5a Lk 24:25–27.
9a Hel 13:2.
b Hel 14:25.

c RR Šventasis.
d Mt 27:52–53.
RR Prikėlimas.
14a Lk 24:44–46.

24 SKYRIUS

Viešpaties pasiuntinys paruoš kelią antrajam atėjimui. Kristus sėdės teismo krasėje. Izraeliui įsakyta mokėti dešimtines ir atnašas. Vedama atminimo knyga. Palyginkite Malachijo 3. Apie 34 m. po Kristaus gim.

Ir buvo taip, jog jis įsakė jiems užrašyti žodžius, kuriuos Tėvas davė Malachijui, kuriuos jis pasakys jiems. Ir buvo taip, kad po to, kai jie buvo užrašyti, jis išaiškino juos. Ir štai tie žodžiai, kuriuos jis pasakė jiems, sakydamas: Taip sakė Tėvas Malachijui: Štai aš siųsiu savo „pasiuntinį, ir jis paruoš kelią prieš mane, ir Viešpats, kurio jūs ieškote, staiga ateis į savo šventyklą, būtent sandoros pasiuntinys, kuriuo jūs džiaugsitės; štai jis ateis, – sako Pulką Viešpats.

2 Bet kas gali „išlaikyti jo atėjimo dieną, ir kas išstovės, kai jis pasirodys? Nes jis – kaip ^bgrynintojo ugnis ir kaip velėtojo šarmas.

3 Ir jis sėdės kaip sidabro grynintojas ir valytojas, ir jis išvalys Levio „sūnus ir išvalys juos kaip auksą ir sidabrą, idant jie ^batnašautų Viešpačiui atnašą teisume.

4 Tada Judo ir Jeruzalės atnaša

bus maloni Viešpačiui, kaip senovės dienomis ir kaip ankstesniais metais.

5 Ir aš prisiartinsiu teisti jūs; ir aš būsiu greitas liudytojas prieš burtininkus ir prieš svetimautojus, ir prieš melagingai prisiekiančius, ir prieš tuos, kurie skriaudžia samdinį užmokesčiu, našlę ir „našlaitį, ir kurie pavaro ateivį ir nebijo manęs, – sako Pulką Viešpats.

6 Nes aš esu Viešpats, aš nesikeičiu; todėl jūs, Jokūbo sūnūs, nesate sudeginti.

7 Netgi nuo savo tėvų dienų jūs „palikote mano apeigas ir jų nesilaikėte. ^bSugrįžkite pas mane, ir aš sugrįšiu pas jus, – sako Pulką Viešpats. – Bet jūs sakote: Kaip mums sugrįžti?

8 Argi žmogus apiplėšinės Dievą? Tačiau jūs apiplėšėte mane. Bet jūs sakote: Kaip mes apiplėšėme tave? „Dešimtinėmis ir ^batnašomis.

9 Prakeiksmu jūs prakeikti, nes apiplėšėte mane, tikrai, visa ši tauta.

10 Atneškite visas „dešimtines į sandėlį, kad būtų maisto mano namuose; ir dabar, tuo išmėginkite mane, – sako Pulką Viešpats, – ar aš neatversiu jums dangaus langų ir neišliesiu jums apščiai ^bpalaimos, kad nepakaks vietos jai priimti.

24 1a DS 45:9.

2a 3 Nef 25:1.

^b Zch 13:9;

DS 128:24.

RR Žemė – Žemės

išvalymas; Antrasis

Jėzaus Kristaus

atėjimas.

3a Pak[st 10:8;

DS 84:31–34.

^b DS 13:1.

5a Jok 1:27.

7a RR Atsimetimas.

^b Hel 13:11;

3 Nef 10:6;

Mor 9:22.

8a RR Dešimtinės,

dešimtinės

mokėjimas.

^b RR Atnaša.

10a DS 64:23; 119:1–7.

^b RR Laiminti,

palaimintas,

palaiminimas.

11 Ir dėl jūsų aš sudrausiu rijiką, ir jis nesunaikins jūsų žemės vaisiaus; ir jūsų vynmedis laukuose nenumes savo vaisiaus prieš laiką, – sako Pulką Viešpats.

12 Ir visos tautos vadins jus palaimintais, nes būsite pasigėrėtiną šalis, – sako Pulką Viešpats.

13 Įžulūs buvo jūsų žodžiai prieš mane, – sako Viešpats. Tačiau jūs sakote: Ką gi pasakėme prieš tave?

14 Jūs sakėte: Tuščias darbas tarnauti Dievui, ir kokia nauda, kad laikėmės jo nuostatų ir atgailaujančiai vaikščiojome priešais Pulką Viešpatį.

15 Ir dabar mes vadiname laimingais išdidžiuosius; taip, tiems, kurie daro nelabumą, sekasi; taip, tie, kurie gundo Dievą, net išlaisvinami.

16 Tuo tarpu bijantys Dievo dažnai „kalbėdavosi vienas su kitu ir Viešpats klausėsi ir girdėjo; ir atminimo ^bknyga buvo rašoma priešais jį tiems, kurie bijojo Viešpaties ir kurie gerbė jo vardą.

17 Ir jie bus mano, – sako Pulką Viešpats, – tą dieną, kada aš „susirinksiu savo brangakmenius; ir aš pasigailėsiu jų, kaip vyras pasigaili savo sūnaus, kuris jam tarnauja.

18 Tada jūs sugrįšite ir „pama-

tysite skirtumą tarp teisiojo ir nelabojo, tarp to, kuris tarnauja Dievui ir to, kuris jam netarnauja.

25 SKYRIUS

Per antrąjį atėjimą išdidieji ir nelabieji bus sudeginti kaip ražiena. Elija sugrįš prieš tą didžią ir baisią dieną. Palyginkite Malachijo 3. Apie 34 m. po Kristaus gim.

NES štai ateina diena, kuri „degs kaip krosnis; ir visi ^bišdidieji, taip, ir visi piktadariai bus kaip ražiena; ir diena, kuri ateina, sudegins juos, – sako Pulką Viešpats, – kad ji nepaliks jiems nei šaknies, nei šakos.

2 Bet jums, kurie bijotės mano vardo, pakils teismo „Sūnus su išgydymu savo sparnuose; ir jūs išeisite ir ^bužaugsite kaip „veršiukai garde.

3 Ir jūs „mindžiosite nelabuosius; nes jie bus pelenai po jūsų kojų padais tą dieną, kada tai padarysiu, – sako Pulką Viešpats.

4 Atsiminkite mano tarno Mozės įstatymą, kurį „Horebe daviau jam kaip įsakymą visam Izraeliui, kartu su nuostatais ir potvarkiais.

5 Štai prieš ateinant didžiai ir baisiai Viešpaties „dienai aš siųsiu jums pranašą ^bEliją.

16a Mor 6:5.

b DS 85:9; Moz 6:5.

RR Knyga, atminimo.

17a DS 101:3.

18a RR Įžvalgos dovana.

25 1a Iz 24:6; 1 Nef 22:15;

3 Nef 24:2; DS 29:9;

64:23–24; 133:64;

DŽS–I 1:37.

RR Žemė – Žemės išvalymas.

b 2 Nef 20:33.

RR Išdidumas.

2a Etr 9:22.

b DS 45:58.

c Am 6:4; 1 Nef 22:24.

3a 3 Nef 21:12.

4a Iš 3:1–6.

5a RR Antrasis Jėzaus Kristaus atėjimas.

b 2 Kar 2:1–2;

DS 2:1; 110:13–16;

128:17–18.

RR Elija; Išgelbėjimas mirusiesiems;

Užantspauduoti, užantspaudavimas.

6 Ir jis „atgręš tėvų širdį į vaikus ir vaikų širdį į tėvus, kad neateičiau ir neištikčiau žemės prakeiksmu.

26 SKYRIUS

Jėzus išaiškina viską nuo pradžios iki pabaigos. Kūdikiai ir vaikai kalba nuostabių dalykus, kuriuos uždrausta užrašyti. Kristaus Bažnyčios narių viskas yra bendra. Apię 34 m. po Kristaus gim.

Ir dabar buvo taip, kad pasakęs tai, Jėzus tai išaiškino miniai; ir jis išaiškino jiems visus dalykus, tiek didžius, tiek ir smulkius.

2 Ir jis tarė: „Šituos Raštus, kurių jūs neturėjote, Tėvas man įsakė duoti jums; tokia jo išmintis, kad jie būtų duoti ateities kartoms.

3 Ir jis išaiškino viską, netgi nuo pradžios iki to meto, kada jis ateis savo „šlovėje, – taip, būtent viską, kas vyks ant žemės veido, net iki tada, kai ^belementai sutirps nuo didelio karščio ir žemė bus ^csuvyniota kaip raštų ritinys, ir dangūs bei žemė praeis;

4 ir netgi iki tos „didžios ir paskutinės dienos, kada visi žmonės ir visos giminės, ir visos tautos, ir liežuviai ^bstos priešais

Dievą, kad būtų teisiami pagal savo darbus, ar jie geri, ar jie pikti, –

5 jeigu jie geri – „prikelti nesi-
baigiančiam gyvenimui; o jeigu jie pikti – prikelti pasmerkimui, esantiems lygiagrečiai – vienas vienoje pusėje ir kitas kitoje pusėje, pagal gailėstingumą ir ^bteisingumą, ir šventumą, esančius Kristuje, kuris buvo dar ^cprieš pasaulio pradžią.

6 Ir dabar šitoje knygoje negali būti užrašyta nė „šimtoji dalis to, ko Jėzus iš tikrųjų mokė žmones;

7 bet štai Nefio „plokštelėse yra didesnė dalis to, ko jis mokė žmones.

8 O aš užrašiau mažesnę dalį to, ko jis mokė žmones; ir užrašiau tai tam, kad tai būtų vėl atnešta šitiems žmonėms „iš kitataučių, pagal žodžius, kuriuos kalbėjo Jėzus.

9 Ir kada jie bus gavę tai, ką jiems būtina turėti pirmiausiai, jų tikėjimui išmėginti, ir jei bus taip, kad jie patikės tuo, tada jiems bus atskleisti „didesni dalykai.

10 Ir jei bus taip, kad jie nepatikės tuo, tada didesni dalykai bus „sulaikyti nuo jų, jų pasmerkimui.

11 Štai aš jau norėjau užrašyti

6a DS 2:2.
26 2a T.y. Mal 3 ir 4 skyrius, pacituotus 3 Nef 24 ir 25 skyriuose.
3a RR Jėzus Kristus – Jėzaus Kristaus šlovė.
b Am 9:13;
2 Pet 3:10, 12;
Mrm 9:2.

RR Žemė – Žemės išvalymas;
Pasaulis – Pasaulio pabaiga.
c Mrm 5:23.
4a Hel 12:25;
3 Nef 28:31.
b Mzj 16:10–11.
RR Teismas, paskutinytis.
5a Dan 12:2; Jn 5:29.

b RR Teisingumas.
c Etr 3:14.
RR Jėzus Kristus – Ikimirtingoji Kristaus būtis.
6a Jn 21:25;
3 Nef 5:8.
7a RR Plokštelės.
8a 3 Nef 21:5–6.
9a Etr 4:4–10.
10a Al 12:9–11.

tai, viską, kas buvo išraižyta ant Nefio plokštelių, bet Viešpats uždraudė tai, sakydamas: Aš „išmėginsiu savo žmonių tikėjimą.

12 Todėl aš, Mormonas, rašau tai, kas man buvo įsakyta Viešpaties. Ir dabar aš, Mormonas, baigiu savo žodžius ir toliau rašau tai, kas man įsakyta.

13 Todėl norėčiau, kad pastebėtumėt, jog Viešpats tikrai mokė žmones tris dienas; ir po to jis dažnai „pasirodydavo jiems ir dažnai ^blauždavo duoną ir ją laimindavo, ir pateikdavo ją jiems.

14 Ir buvo taip, kad jis mokė ir tarnavo minios, apie kurią kalbėta, „vaikams ir ^batrišo jiems liežuvius, ir jie kalbėjo savo tėvams didžius ir nuostabius dalykus, netgi didingesnius, negu jis apreiškė liaudžiai; ir jis atrišo jiems liežuvius, kad jie galėtų kalbėti.

15 Ir buvo taip, kad po to, kai jis pakilo į dangų – po to, kai jis antrą kartą pasirodė jiems ir nuėjo pas Tėvą, po to, kai „išgydė jų ligonius ir jų luošius ir atvėrė jų aklujų akis bei kurčiųjų ausis, ir tikrai atliko tarp jų visokius išgydymus, ir prikėlė vyrą iš mirusiųjų, ir parodė jiems savo galią, ir pakilo pas Tėvą –

16 Štai rytojaus dieną buvo taip, kad susirinko minia, ir jie tiek matė, tiek ir girdėjo tuos

vaikus; taip, netgi „kūdikiai atvėrė savo burnas ir kalbėjo nuostabius dalykus; ir tai, ką jie kalbėjo, buvo uždrausta užrašyti.

17 Ir buvo taip, kad nuo to laiko „mokiniai, kuriuos išsirinko Jėzus, pradėjo ^bkrikštyti ir mokyti visus, kurie tik ateidavo pas juos; ir visi, kurie tik buvo pakrikštyti Jėzaus vardu, buvo pripildyti Šventosios Dvasios.

18 Ir daugelis jų išvydo ir išgirdo nesakomų dalykų, kurių „nevalia užrašyti.

19 Ir jie mokė ir tarnavo vienas kitam; ir „viskas jų buvo ^bbendra, ir kiekvienas teisingai elgėsi su kitais.

20 Ir buvo taip, kad jie viską darė būtent taip, kaip jiems įsakė Jėzus.

21 Ir tie, kurie buvo pakrikštyti Jėzaus vardu, buvo pavadinti Kristaus „bažnyčia.

27 SKYRIUS

Jėzus jiems įsako pavadinti Bažnyčią jo vardu. Jo misija ir apmokančioji auka sudaro jo evangeliją. Žmonėms įsakyta atgailauti ir priimti krikštą, idant būtų pašventinti Šventąja Dvasia. Jie turi būti tokie kaip Jėzus. Apie 34–35 m. po Kristaus gim.

Ir buvo taip, jog tuo metu, kai Jėzaus mokiniai keliavo ir skelbė tai, ką girdėjo ir matė, bei

11a Etr 12:6.

13a Jn 21:14.

b 3 Nef 20:3–9.

RR Sakramentas.

14a 3 Nef 17:11–12.

b Al 32:23; 3 Nef 26:16.

15a 3 Nef 17:9.

RR Išgydyti, išgydymai; Stebuklas.

16a Mt 11:25.

17a 3 Nef 19:4–13.

b 4 Nef 1:1.

18a 3 Nef 26:11.

19a 4 Nef 1:3.

b RR Pašvesti, pašventimo įstatymas.

21a Mzj 18:17.

RR Bažnyčia, Jėzaus Kristaus.

krikštijo Jėzaus vardu, buvo taip, kad mokiniai susirinko ir „susivienijo karštoje maldoje ir ^bpasninke.

2 Ir Jėzus vėl „pasirodė jiems, nes jie meldėsi Tėvui jo vardu; ir Jėzus atėjo ir atsistoję jų viduryje, ir tarė jiems: Ko pageidaujate, kad jums suteikčiau?

3 Ir jie sakė jam: Viešpatie, mes norime, kad mums pasakytum vardą, kuriuo pavadinsime šią bažnyčią; nes žmonės ginčijasi dėl šito.

4 Ir Viešpats tarė jiems: Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kodėl žmonės dėl šito murma ir ginčijasi?

5 Argi jie neskaitė Raštų, kurie sako, kad turite priimti Kristaus „vardą – mano vardą? Nes šituo vardu būsite pavadinti paskutinįją dieną;

6 ir kas tik priima mano vardą ir „ištveria iki galo, tas bus išgelbėtas paskutinįją dieną.

7 Todėl, ką bedarytumėte, tai darysite mano vardu; todėl bažnyčią pavadinsite mano vardu; ir jūs šauksitės Tėvo mano vardu, idant jis laimingų bažnyčią dėl manęs.

8 Ir kaipgi tai būtų „mano ^bbažnyčia, jeigu ji nepavadinta mano vardu? Nes jeigu bažnyčia būtų pavadinta Mozės vardu, tai būtų Mozės bažnyčia; arba jeigu ji būtų pavadinta vyro

vardu, tada ji būtų vyro bažnyčia; bet jeigu ji pavadinta mano vardu, tada ji – mano bažnyčia, jeigu jie pastatyti ant mano evangelijos.

9 Iš tiesų sakau jums, kad jūs pastatyti ant mano evangelijos; todėl ką bevadintumėte, jūs vadinsite mano vardu; todėl, jeigu šauksitės Tėvo dėl bažnyčios, jeigu tai bus mano vardu, Tėvas išgirs jus;

10 ir jeigu bažnyčia pastatyta ant mano evangelijos, tada Tėvas parodys joje savo darbus.

11 Bet jeigu ji pastatyta ne ant mano evangelijos, o pastatyta ant žmonių darbų arba ant velnio darbų, iš tiesų sakau jums: kuri laiką jie džiaugiasi savo darbais, bet neilgai trukus ateina pabaiga, ir jie „nukertami ir įmetami į ugnį, iš kur nebegalima sugrįžti.

12 Nes jų darbai „seka paskui juos, nes dėl savo darbų jie nukertami; todėl atminkite, ką jums pasakiau.

13 Štai aš daviau jums savo „evangeliją, ir štai ta evangelija, kurią daviau jums, – aš atėjau į pasaulį vykdyti savo Tėvo ^bvalios, nes mano Tėvas siuntė mane.

14 Ir mano Tėvas pasiuntė mane, kad būčiau „išskeltas ant kryžiaus ir kad po to, kai būsiu

27 1a DS 29:6.

b Al 6:6.

RR Pasninkauti, pasninkavimas.

2a 3 Nef 26:13.

RR Jėzus Kristus – Kristaus pasirodymai po mirties.

5a RR Jėzus Kristus – Jėzaus Kristaus vardo priėmimas.

6a 3 Nef 15:9.

8a DS 115:4.

b RR Jėzus Kristus – Bažnyčios galva.

11a Al 5:52.

12a Apr 14:13;

DS 59:2.

13a DS 76:40–42.

RR Evangelija.

b Jn 6:38–39.

14a 1 Nef 11:32–33;

Moz 7:55.

iškeltas ant kryžiaus, visus žmones ^btraukčiau pas save, idant kaip aš buvau iškeltas žmonių, taip žmonės būtų iškelti Tėvo, kad stotų priešais mane, idant būtų ^cteisiami už savo darbus, ar jie geri, ar jie pikti –

15 tam aš ir buvau ^aiškeltas; todėl, sulig Tėvo galia, aš trauksiu visus žmones pas save, idant jie būtų teisiami pagal savo darbus.

16 Ir bus taip, kad kas tik ^aatgailauja ir ^bpasikrikštija mano vardu, bus pripildytas; ir jeigu jis ⁱštveria iki galo, štai aš jį laikysiu be kaltės priešais savo Tėvą tą dieną, kada stosis teisti pasaulio.

17 Ir tas, kuris neištveria iki galo, tas taip pat nukertamas ir įmetamas į ugnį, iš kur jie daugiau nebegali sugrįžti dėl Tėvo ^ateisingumo.

18 Ir tai yra tas žodis, kurį jis davė žmonių vaikams. Ir dėl šitos priežasties jis įvykdo žodžius, kuriuos jis davė, ir jis nemeluoja, bet įvykdo visus savo žodžius.

19 Ir ^aniekas nešvarus negali įeiti į jo karalystę; todėl į jo ^batilsį neįeina niekas kitas, kaip tik tie, kurie ⁱšplovė savo apdarus mano krauju dėl savo tikėjimo ir atgailos už visas

savo nuodėmes ir ištikimybės iki galo.

20 Dabar, tai įsakymas: ^aatgailaukite, visi jūs, žemės pakraščiai, ir ateikite pas mane, ir priimkite ^bkrikštą mano vardu, idant būtumėte ^cpašventinti Šventosios Dvasios priėmimu, kad stotumėte be ^ddėmės priešais mane paskutiniąją dieną.

21 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: tai mano evangelija; ir jūs žinote, ką turite daryti mano bažnyčioje; nes darbus, kuriuos matėte mane darant, jūs taip pat darykite; nes tai, ką matėte mane darant, būtent tai darykite;

22 todėl, jeigu tai darote, jūs esate palaiminti, nes būsite iškelti paskutiniąją dieną.

23 Užrašykite tai, ką matėte ir girdėjote, išskyrus tai, kas ^auždrausta.

24 Aprašykite šitų žmonių darbus, kurie bus, kaip kad aprašyta tai, kas buvo.

25 Nes štai šitie žmonės bus ^ateisiami pagal ^bknygas, kurios parašytos ir kurios dar bus parašytos, nes per jas jų darbai bus žinomi žmonėms.

26 Ir štai Tėvo viskas yra ^aužrašyta; todėl pagal knygas, kurios bus parašytos, pasaulis bus teisiamas.

27 Ir žinokite, kad ^ajūs būsite

14b Jn 6:44; 2 Nef 9:5; DS 27:18.

c RR Jėzus Kristus – Teisėjas.

15a RR Apmokėti, apmokėjimas.

16a RR Atgailauti, atgaila.
b RR Krikštas, krikštyti.
c 1 Nef 13:37.
RR Ištvirti.

17a RR Teisingumas.

19a Al 11:37.

b DS 84:24.

RR Atilsis, poilsis.

c Apr 1:5; 7:14; Al 5:21, 27; 13:11–13.

20a Etr 4:18.

b RR Krikštas, krikštyti – Krikštas būtinai.

c RR Pašventinimas.

d DS 4:2.

23a 3 Nef 26:16.

25a 2 Nef 33:10–15;

MŽ 1:11.

b 1 Nef 15:32–33.

26a 3 Nef 24:16.

RR Knyga, gyvenimo.

27a 1 Nef 12:9–10;

Mrm 3:19.

šitos liaudies teisėjai, pagal teis-
mą, kokį aš nurodysiu jums,
kuris bus teisingas. Tad ^bkokie
vyrai jūs turėtumėt būti? Iš tiesų
sakau jums – ‘tokie, kaip aš esu.

28 Ir dabar aš ‘einu pas Tėvą.
Ir iš tiesų sakau jums: ko tik
prašysite Tėvą mano vardu, bus
jums duota.

29 Todėl ‘prašykite, ir gausite;
belskite, ir jums bus atidaryta;
nes tas, kuris prašo, gauna; ir
tam, kuris beldžia, bus atidaryta.

30 Ir dabar, štai, mano džiaugsmas
didelis, netgi iki pilnatvės,
dėl jūsų ir taip pat šitos kartos;
taip, ir pats Tėvas ir taip pat
visi šventieji angelai džiaugiasi
dėl jūsų ir šitos kartos; nes ‘nė
vienas iš jų neprapuolė.

31 Štai norėčiau, kad suprastu-
mėte; nes turiu galvoje tuos iš
‘šitos kartos, kurie ^bdabar gyvi;
ir nė vienas iš jų neprapuolė; ir
dėl jų mano ‘džiaugsmas yra
pilnas.

32 Bet štai, man liūdna dėl
‘ketvirtosios kartos, imant nuo
šitos kartos, nes jis vedasi juos
nelaisvėn, kaip jis vedėsi pražū-
ties sūnų; nes jie parduos mane
už sidabrą ir už auksą, ir už tai,
ką ^bkandys ėda ir ką gali vagys
išilaužę vogti. Ir tą dieną aš
aplankysiu juos, būtent atgręž-
damas jų darbus ant jų pačių
galvų.

33 Ir buvo taip, kad užbaigęs
šituos žodžius, Jėzus tarė savo
mokiniamis: Įeikite pro ‘ankštus

vartus; nes ankšti yra vartai, ir
siauras kelias, kurie veda į gyve-
nimą, ir nedaugelis juos randa;
bet erdvūs yra vartai ir platus
kelias, kurie veda į mirtį, ir
daug yra tų, kurie juo keliauja,
kol ateina naktis, kada niekas
nebegali dirbti.

28 SKYRIUS

*Devyni iš dvylikos trokšta paveldo
Kristaus karalystėje po savo mir-
ties, ir tai jiems pažadama. Trys
nėfytai trokšta galios prieš mirtį ir
ją gauna, ir dėl to gali pasilikti žė-
mėje, kol Jėzus vėl ateis. Jie perke-
liami ir mato tai, ko nevalia ištarti,
ir dabar jie tarnauja tarp žmonių.
Apie 34–35 m. po Kristaus gim.*

Ir buvo taip, kad pasakęs šituos
žodžius, Jėzus kalbėjo moki-
niamis, kiekvienam atskirai, sa-
kydamas jiems: Ko trokštumėt
iš manęs, po to kai būsiu nuėjęs
pas Tėvą?

2 Ir jie visi, išskyrus tris, kalbė-
jo, sakydami: Mes trokštame,
kad po to, kai būsime nugyvenę
žmogaus amžių, mūsų tarnystė,
kurion tu mus pašaukei, pasi-
baigtų, idant galėtume greitai
ateiti pas tave tavo karalystėje.

3 Ir jis sakė jiems: Palaiminti
esate, kad šito troškote iš manęs;
todėl, sulaukę septyniasdešimt
dvejų metų, jūs ateisite pas
mane mano karalystėje; ir rasite
‘atilsį su manimi.

27b RR Jėzus
Kristus – Jėzaus
Kristaus pavyzdys.
c Mt 5:48; 3 Nef 12:48.
28a Jn 20:17.
29a Mt 7:7; 3 Nef 14:7.

30a Jn 17:12.
31a 3 Nef 28:23.
b 3 Nef 9:11–13; 10:12.
c RR Džiaugsmas.
32a 2 Nef 26:9–10;
Al 45:10, 12.

b Mt 6:19–21;
3 Nef 13:19–21.
33a Mt 7:13–14;
3 Nef 14:13–14;
DS 22:1–4.
28 3a RR Atilsis, poilsis.

4 Ir kada jis pasikalbėjo su jais, atsigrežė į tris ir tarė jiems: Ko jūs trokštate, kad padaryčiau dėl jūsų, kada būsiu nuėjęs pas Tėvą?

5 Ir jie liūdėjo savo širdyse, nes nedrįso jam pasakyti, ko troško.

6 Ir jis tarė jiems: Štai aš ^ažinau jūsų mintis, ir jūs troškote, ko troško iš manęs ir ^bJonas, mano mylimasis, kuris buvo su mani mi mano tarnystėje prieš tai, kai buvau iškeltas žydu.

7 Todėl jūs esate labiau palaiminti, nes ^aniekuomet neragausite ^bmirties; bet gyvensite, kad matytumėte visus Tėvo darbus žmonių vaikams, netgi kol viskas bus įvykdyta pagal Tėvo valią, kada aš ateisiu savo šlovėje su dangaus ^cjėgomis.

8 Ir jūs niekuomet nekentėsite mirties skausmų; bet kada aš ateisiu savo šlovėje, jūs būsite akimirksniu pakeisti iš ^amirtingumo į ^bnemirtingumą; ir tada būsite palaiminti mano Tėvo karalystėje.

9 Ir be to, gyvendami kūne, jūs nekęsite nei skausmo, nei sielvarto, nebent dėl pasaulio nuodėmių; ir visa tai aš padarysiu dėl to, ko jūs troškote iš manęs, kadangi jūs troškote ^avesti žmonių sielas pas mane, kol pasaulis stovės.

10 Ir dėl to jūs turėsite džiaugsmo ^apilnatvę; ir jūs atsisisėsite

mano Tėvo karalystėje; taip, jūsų džiaugsmas bus pilnas, kaip kad Tėvas man yra suteikęs džiaugsmo pilnatvę; ir jūs būsite tokie kaip aš, o aš esu toks kaip Tėvas; ir Tėvas ir aš esame ^bviena;

11 ir ^aŠventoji Dvasia liudija apie Tėvą ir mane; ir dėl manęs Tėvas duoda Šventosios Dvasios žmonių vaikams.

12 Ir buvo taip, kad pasakęs šiuos žodžius, Jėzus palietė kiekvieną iš jų savo pirštu, išskyrus tuos tris, kurie turėjo pasilikti, ir tada jis pasišalino.

13 Ir štai, dangūs prasivėrė, ir jie buvo ^apagauti į dangų ir matė bei girdėjo nesakomų dalykų.

14 Ir jiems buvo ^auždrausta prasitarti; ir jiems nebuvo duota galia ištarti tai, ką jie matė ir girdėjo;

15 ir jie negalėjo pasakyti, ar jie buvo kūne ar be kūno; nes tai pasirodė jiems kaip jų ^aatmainymas, kad jie buvo pakeisti iš šito mirtingo kūno į nemirtingą būseną, idant galėtų matyti Dievo dalykus.

16 Bet buvo taip, kad jie vėl mokė ant žemės veido; tačiau dėl įsakymo, kuris jiems buvo duotas danguje, jie nemokė to, ką girdėjo ir matė.

17 Ir dabar, ar jie buvo mirtingi, ar nemirtingi nuo tos jų pakeitimo dienos, aš nežinau;

6a Am 4:13; Al 18:32.

b Jn 21:21–23;

DS 7:1–4.

7a 4 Nef 1:14;

Mrm 8:10–11;

Etr 12:17.

b RR Perkeltos esybės.

c 3 Nef 20:22.

8a 3 Nef 28:36–40.

RR Mirtingas,

mirtingumas.

b RR Nemirtingas,

nemirtingumas.

9a Fil 1:23–24;

DS 7:5–6.

10a DS 84:36–38.

b Jn 17:20–23.

11a 2 Nef 31:17–21;

3 Nef 11:32.

13a 2 Kor 12:2–4.

14a DS 76:114–116.

15a Moz 1:11.

RR Atmainytas,

atmainymas.

18 bet žinau tik tiek, pagal pateiktą metraščių, kad jie ėjo per žemės veidą ir tarnavo visiems žmonėms, prijungdami prie bažnyčios visus, kurie tik patikėdavo jų pamokslavimu, krikštydami juos, ir visi, kurie tik buvo pakrikštyti, gavo Šventąją Dvasią.

19 Ir tie, kurie nepriklausė bažnyčiai, mesdavo juos į kalėjimą. Ir „kalėjimai negalėdavo išlaikyti jų, nes būdavo perplėšiami pusiau.

20 Ir jie būdavo įmetami po žeme; bet jie ištikdavo žemei Dievo žodžiu taip, kad jo „galia jie būdavo išlaisvinami iš žemės gelmių; ir todėl jie negalėdavo iškasti tokių duobių, kurios pajėgtų juos sulaikyti.

21 Ir triskart jie buvo įmesti į „krosnį ir nepatyrė jokios žalos.

22 Ir dukart jie buvo įmesti į laukinių žvėrių „duobę; ir štai jie žaidė su žvėrimis kaip vaikas su žindomu ėriuku, ir nepatyrė jokios žalos.

23 Ir buvo taip, jog taip jie vaikščiojo tarp visų Nefio žmonių ir skelbė Kristaus „evangeliją visiems žmonėms ant šalies veido; ir šie buvo atversti į Viešpatį ir prijungti prie Kristaus Bažnyčios; ir taip ^btos kartos žmonės buvo palaiminti pagal Jėzaus žodį.

24 Ir dabar, aš, Mormonas,

kuriam laikui baigiu kalbėti apie tai.

25 Štai aš buvau beužrašęs „vardus tų, kurie turėjo niekuomet neragauti mirties, bet Viešpats uždraudė; todėl aš jų nerašau, nes jie yra nuslėpti nuo pasaulio.

26 Bet štai, aš mačiau juos, ir jie tarnavo man.

27 Ir štai jie bus tarp kitataučių, ir kitataučiai jų nepažins.

28 Jie taip pat bus tarp žydų, ir žydai jų nepažins.

29 Ir kada Viešpačiui pagal jo išmintį atrodys tinkama, bus taip, kad jie tarnaus visoms Izraelio „išsklaidytoms gentims ir visoms tautoms, giminėms, liežuviams bei liaudims ir atves iš jų pas Jėzų daug sielų, kad jų troškimas būtų išpildytas, ir taip pat dėl Dievo įtikinančios galios, kuri yra juose.

30 Ir jie yra lyg Dievo „angelai ir, jeigu jie pasimels Tėvui Jėzaus vardu, jie gali parodyti save bet kuriam, kam jiems atrodys tinkama.

31 Todėl jie darys didžius ir nuostabius darbus prieš „didžią ir ateinančią dieną, kada visi žmonės tikrai turės stoti prieš Kristaus teismo krėsę;

32 taip, netgi tarp kitataučių jie darys „didį ir nuostabų darbą prieš tą teismo dieną.

33 Ir jeigu turėtumėte visus Raštus, aprašančius visus nuo-

19a ApD 16:26; Al 14:26–28.

20a Mrm 8:24.

21a Dan 3:22–27;
4 Nef 1:32.

22a Dan 6:17–24;
4 Nef 1:33.

23a RR Evangelija.

b 3 Nef 27:30–31.

25a 3 Nef 19:4.

29a RR Izraelis – Izraelio
išsklaidymas;
Izraelis – Dešimt

prapuolusių Izraelio
genčių.

30a RR Angelai.

31a Hel 12:25;

3 Nef 26:4–5.

32a 2 Nef 25:17.

stabius Kristaus darbus, jūs žinotumėte, sulig Kristaus žodžiais, kad tai tikrai turi ateiti.

34 Ir vargas bus tam, kuris „neklausys Jėzaus žodžių ir taip pat žodžių^b tų, kuriuos jis išsirinko ir pasiuntė tarp jų; nes kas tik nepriima Jėzaus žodžių ir žodžių tų, kuriuos jis siuntė, nepriima jo; ir todėl jis nepriims jų paskutiniąją dieną;

35 ir jiems būtų buvę geriau, jeigu jie nebūtų gimę. Nes argi manote, jog galite panaikinti teisingumą įžiesto Dievo, kuris buvo „trypiamas po žmonių kojomis, kad per tai ateitų išgelbėjimas?

36 Ir dabar štai, kaip jau kalbėjau apie tuos, – kuriuos Viešpats išsirinko, taip, būtent tris, kurie buvo pagauti į dangus, – kad aš nežinau, ar jie buvo išvalyti nuo mirtingumo iki nemirtingumo,

37 bet štai, po to, kai parašiau, aš pasiteiravau Viešpaties, ir jis apreiškė man, kad būtinai turi būti padarytas pakeitimas jų kūnuose, kitaip jie turės ragauti mirties.

38 Todėl, kad jie neragautų mirties, buvo padarytas „pakeitimas jų kūnuose, idant jie nekenėtų nei skausmo, nei sielvarto, nebent dėl pasaulio nuodėmių.

39 Dabar, šitas pakeitimas nebuvo tolygus tam, kuris įvyks paskutiniąją dieną; bet juose buvo padarytas toks pakeitimas,

kad Šėtonas negalėtų turėti galios jiems, tad negalėtų jų „sugundyti; ir jie buvo^b pašventinti kūne, tad jie buvo „šventi ir žemiškos jėgos negalėjo jų sulaikyti.

40 Ir šitokios būsenos jie turi pasilikti iki Kristaus teismo dienos; ir tą dieną jie turės patirti didesnę pokytį ir būti priimti į Tėvo karalystę, kad daugiau nebeišeitų lauk, bet amžinai gyventų su Dievu danguose.

29 SKYRIUS

Mormono Knygos išėjimas yra ženklas, kad Viešpats pradėjo rinkti Izraelį ir vykdyti savo sandoras. Tie, kurie atmes jo paskutiniųjų dienų apreiškimus ir dovanas, bus prakeikti. Apie 34–35 m. po Kristaus gim.

Ir dabar štai, sakau jums: kada Viešpats savo išmintyje matys esant tinkama, kad pagal jo žodį šitie žodžiai „ateitų kitataučiams, tada jūs galėsite žinoti, kad^b sandora, kurią Tėvas sudarė su Izraelio vaikais dėl jų sugražinimo į jų paveldo žemes, jau pradeda pildytis.

2 Ir jūs galite žinoti, kad Viešpaties žodžiai, ištarti per šventuosius pranašus, visi bus įvykdyti; ir jūs neturite sakyti, kad Viešpats „vilkina savo atėjimą pas Izraelio vaikus.

3 Ir jūs neturite įsivaizduoti savo širdyse, kad pasakyti

34a Etr 4:8–12.
b RR Pranašas.

35a Hel 12:2.

38a RR Perkeltos esybės.

39a RR Gundyti,
gundymas.

b RR Pašventinimas.

c RR Šventumas.

29 1a 2 Nef 30:3–8.

b Mrm 5:14, 20.

2a Lk 12:45–48.

žodžiai yra tušti, nes štai Viešpatys prisimins savo sandoras, sudarytas savo žmonėms iš Izraelio namų.

4 Ir kada išvysite šituos žodžius išeinant tarp jūsų, tada jau nebeturite daugiau niekinti Viešpaties darbų, nes jo ^ateisingumo ^bkalavijas yra dešinėje jo rankoje; ir štai tą dieną, jeigu niekinsite jo darbus, jis padarys, kad jis pasivytų jus.

5 ^aVargas tam, kuris ^bniekina Viešpaties darbus; taip, vargas tam, kuris ^cneigs Kristų ir jo darbus!

6 Taip, ^avargas tam, kuris neigs Viešpaties apreiškimus ir sakys, kad Viešpats daugiau nebesidarbuoja per apreiškimą arba per pranašystę, arba per ^bdovanas, arba per liežuvius, arba per išgydymus, arba per Šventosios Dvasios galią!

7 Taip, ir vargas tam, kuris, kad gautų ^apelno, sakys tą dieną, jog Jėzus negali padaryti ^bjokio stebuklo; nes tas, kuris tai daro, taps kaip ^cpražūties sūnus, kuriam, pagal Kristaus žodį, nebuvo pasigailėjimo!

8 Taip, ir jūs neturite daugiau nei ^ašnypti, nei ^bniekinti, nei išjuokti nei ^cžydu, nei ko nors kito iš Izraelio namų likučio; nes štai, Viešpats prisimena savo sandorą jiems, ir jis elgsis su jais pagal tai, ką yra prisiekęs.

9 Todėl jūs neturite manyti, jog galite pasukti Viešpaties dešinę ranką kairėn, idant jis neįvykdytų teismo, kad įvykdytų sandorą, sudarytą Izraelio namams.

30 SKYRIUS

Paskutiniųjų dienų kitataučiams įsakyta atgailauti, ateiti pas Kristų ir būti priskaičiuotiems prie Izraelio namų. Apie 34–35 m. po Kristaus gim.

ĮSIKLAUSYKITE, o jūs, kitataučiai, ir išgirskite Jėzaus Kristaus, gyvojo Dievo Sūnaus, žodžius, kuriuos jis ^aįsakė man pasakyti apie jus, nes štai kokius žodžius jis ^aįsako man rašyti:

2 Nusigręžkite visi jūs, ^akitataučiai, nuo savo nelabų kelių; ir ^batgailaukite dėl savo pikto darbų, dėl savo melagysčių ir apgaulių, ir paleistuvysčių, ir dėl savo slaptų bjaurumų, ir stambeldysčių, ir dėl savo žmogžudysčių, ir piktnaudžiavimų kunigavimu, ir pavydų, ir nesutarimų, ir nuo viso savo nelabumo ir bjaurumų ir atekite pas mane, ir priimkite krikštą mano vardu, idant gautumėte savo nuodėmių atleidimą ir būtumėt pripildyti Šventosios Dvasios, idant būtumėt ^cpriskaičiuoti prie mano žmonių, kurie yra Izraelio namų.

4a RR Teisingumas.

b 3 Nef 20:20.

5a 2 Nef 28:15–16.

b Mrm 8:17; Etr 4:8–10.

c Mt 10:32–33.

6a Mrm 9:7–11, 15.

b RR Dovanos,
Dvasios.

7a RR Piktnaudžiavimas
kunigavimu.

b 2 Nef 28:4–6;

Mrm 9:15–26.

c RR Sūnūs, pražūties.

8a 1 Nef 19:14.

b 2 Nef 29:4–5.

c RR Žydai.

30 1a 3 Nef 5:12–13.

2a RR Kitataučiai.

b RR Atgailauti,
atgaila.

c Gal 3:27–29;

2 Nef 10:18–19;

3 Nef 16:10–13;

21:22–25; Abr 2:10.

KETVIRTASIS NEFIS

NEFIO KNYGA

ŠIS NEFIS YRA NEFIO, VIENO IŠ JĖZAUS KRISTAUS MOKINIŲ, SŪNUS

Aprašymas apie Nefio žmones pagal jo metrašti

Visi nefitai ir lamanitai atversti į Viešpatį. Jie viską laiko bendra, daro stebuklus ir klesti šalyje. Po dvidešimties šimtmečių išskyla susiskirstymai, piktadarybės, netikros bažnyčios ir persekiojimai. Po trijų šimtmečių tiek nefitai, tiek ir lamanitai yra nelabi. Amaronas paslepia šventus metraščius. Apie 35–321 m. po Kristaus gim.

IR buvo taip, kad praėjo trisdešimt ketvirtieji metai ir taip pat trisdešimt penktieji, ir štai Jėzaus mokiniai visose aplinkinėse žemėse suformavo Kristaus bažnyčią. Ir visi, kurie tik atėjo pas juos ir tikrai atgailavo dėl savo nuodėmių, buvo pakrikštyti Jėzaus vardu; ir taip pat jie gavo Šventąją Dvasią.

2 Ir buvo taip, kad trisdešimt šeštaisiais metais visi žmonės buvo atversti į Viešpatį, ant viso žemės veido, tiek nefitai, tiek ir lamanitai, ir tarp jų nebuvo jokių nesutarimų ar ginčų, ir kiekvienas teisingai elgėsi su kitu.

3 Ir tarp savęs jie "viską laikė bendra; todėl nebuvo turtingų ar vargšų, vergų ar laisvųjų, bet jie visi tapo laisvi ir dangiškosios dovanos dalininkai.

4 Ir buvo taip, jog taip pat praė-

jo ir trisdešimt septintieji metai, ir šalyje vis dar tęsėsi taika.

5 Ir Jėzaus mokiniai darė didžius ir nuostabius darbus tiek, kad jie "gydė ligonius ir prikel-davo mirusiuosius, ir padary-davo, kad luošieji vaikščiotų ir aklieji atgautų regėjimą, ir kurtieji girdėtų; ir visokius ^bstebuk-lus jie darė tarp žmonių vaikų; ir niekaip kitaip jie nedarydavo stebuklų, kaip tik Jėzaus vardu.

6 Ir taip praėjo trisdešimt aštuntieji metai ir taip pat trisdešimt devintieji, keturiasdešimt pirmieji bei keturiasdešimt antrieji, taip, netgi kol praėjo ketu-riasdešimt devyneri metai, ir taip pat penkiasdešimt pirmieji bei penkiasdešimt antrieji; taip, ir netgi kol praėjo penkiasdešimt devyneri metai.

7 Ir Viešpats nepaprastai laimi-no juos toje žemėje; taip, tiek, kad jie vėl pasistatė miestus ten, kur miestai buvo sudeginti.

8 Taip, jie netgi atstatė tą didį Zarahemlos "miestą.

9 Bet buvo daug miestų, kurie buvo "nugramzdinti, ir į jų vietą atėjo vandenys; todėl šitų miestų nebuvo galima atstatyti.

10 Ir dabar štai, buvo taip, kad Nefio žmonės sustiprėjo ir nepa-

[4 NEFIO]
1 3a ApD 4:32;
3 Nef 26:19.
RR Pašvesti,

pašventimo
įstatymas.
5a RR Išgydyti,
išgydymai.

b Jn 14:12.
RR Stebuklas.
8a 3 Nef 8:8.
9a 3 Nef 9:4, 7.

prastai greitai dauginosi, ir tapo nepaprastai ^agražia ir pasigėrėtina liaudimi.

11 Ir buvo vesdinami bei tekinamos, ir buvo laiminami pagal daugybę pažadų, kuriuos Viešpats buvo jiems davęs.

12 Ir jie jau nebesilaikė Mozės ^aįstatymo ^britualų ir apeigų; bet jie laikėsi įsakymų, kuriuos gavo iš savo Viešpaties ir savo Dievo, nesiliaudami ^cpasninkauti ir melstis, ir dažnai rinktis drauge, kad melstųsi ir klausytųsi Viešpaties žodžio.

13 Ir buvo taip, kad tarp visų tų žmonių visoje toje žemėje nebuvo nesutarimų; bet tarp Jėzaus mokinių buvo daromi galingi stebuklai.

14 Ir buvo taip, kad praėjo septyniasdešimt pirmieji metai ir taip pat septyniasdešimt antrieji, taip, ir galiausiai, kol praėjo septyniasdešimt devintieji metai; taip, net šimtas metų praėjo, ir Jėzaus mokiniai, kuriuos jis išsirinko, visi išėjo į Dievo ^arojų, išskyrus tuos ^btris, kurie turėjo pasilikti; o į jų vietą buvo ^cišventinti kiti ^dmokiniai; ir taip pat išėjo anapus daugelis iš tos kartos.

15 Ir buvo taip, kad dėl Dievo meilės, kuri gyvavo žmonių širdyse, nebuvo ^ajokių nesutarimų toje žemėje.

16 Ir nebuvo ^ajokių pavyduliavimų nei vaidų, nei sambrūz-

džių, nei paleistuvysčių, nei melagysčių, nei žmogžudysčių, nei jokio ^bgašlavimo; ir tikrai negalėjo būti ^claimingesnių žmonių tarp visų žmonių, kuriuos sukūrė Dievo ranka.

17 Nebuvo jokių plėšikų nei žmogžudžių, nei lamanitų, nei jokių kitų -itų, bet jie buvo ^aviena – Kristaus vaikai ir Dievo karalystės paveldėtojai.

18 Ir kokie jie buvo palaiminti! Nes Viešpats laimino juos visuose jų darbuose; taip, jie buvo laiminami ir klestėjo, kol praėjo šimtas dešimt metų; ir išėjo anapus pirmoji karta po Kristaus, ir visoje šalyje nebuvo jokių nesutarimų.

19 Ir buvo taip, kad Nefis, tas, kuris vedė šitą paskutinį metraštinį (o jis vedė jį ant Nefio ^aplokštelių), numirė, ir jo sūnus Amosas vedė jį ano vietoje; ir jis taip pat vedė jį ant Nefio plokštelių.

20 Ir jis vedė jį aštuoniasdešimt ketverius metus, ir vis dar tebebuvo taika šalyje, išskyrus nedidelę žmonių dalį, kuri maištavo prieš bažnyčią ir prisiėmė lamanitų vardą; taigi šalyje vėl atsirado lamanitai.

21 Ir buvo taip, kad Amosas taip pat numirė (ir tai buvo šimtas devyniasdešimt ketveri metai nuo Kristaus atėjimo), ir jo sūnus Amosas vedė metraštinį vietoje jo; ir jis taip pat vedė jį

10a Mrm 9:6.

12a RR Mozės įstatymas.

b 2 Nef 25:30;

3 Nef 15:2–8.

c Mor 6:5;

DS 88:76–77.

14a RR Rojus.

b 3 Nef 28:3–9.

RR Perkeltos esybės.

c RR Išventinti, išventinimas.

d RR Mokiny.

15a RR Ramybė, taika.

16a RR Vienybė.

b RR Geiduly.

c Mzj 2:41;

Al 50:23.

RR Džiaugsmas.

17a Jn 17:21.

RR Lionė.

19a RR Plokštelės.

ant Nefio plokštelių; ir tai taip pat buvo užrašyta Nefio knygoje, kuri ir yra šitoji knyga.

22 Ir buvo taip, kad praėjo du šimtai metų; ir antroji karta, išskyrus nedaugelį, išėjo anapus.

23 Ir dabar aš, Mormonas, norėčiau, kad žinotumėt, jog žmonių taip padaugėjo, kad jie buvo pasklidę po visą tos žemės veidą, ir jie tapo labai turtingi dėl jų klestėjimo Kristuje.

24 Ir dabar, šitais du šimtai pirmaisiais metais tarp jų pradėjo rasti tokių, kurie aukštinosi dėl išdidumo – dėvėjo prabangius drabužius, visokius puikius perlus ir gražius pasaulio daiktus.

25 Ir nuo to laiko jie savo gėrybes ir savo turta tarp savęs jau nebelaikė „bendru.

26 Ir jie pradėjo skirstytis į klases; ir pradėjo statyti „bažnyčias^b pelnui gauti, ir pradėjo neigti tikrąją Kristaus Bažnyčią.

27 Ir buvo taip, kad po dviejų šimtų dešimties metų toje žemėje buvo daug bažnyčių; taip, buvo daug bažnyčių, kurios skelbėsi pažįstančios Kristų, tačiau „atmetė didžiąją dalį jo evangelijos, tad priimdavo visoki nelabumą ir pateikdavo tai, kas šventa, tiems, kuriems tai buvo^b draudžiama dėl nevertumo.

28 Ir šita „bažnyčia nepaprastai gausėjo dėl nedorybės ir dėl

jų širdis užvaldžiusio Šėtono galios.

29 Ir dar buvo kita bažnyčia, kuri neigė Kristų; ir jie „persekiavo tikrąją Kristaus bažnyčią dėl jų nuolankumo ir tikėjimo Kristumi; ir jie nekentė jų dėl daugybės tarp jų daromų stebuklų.

30 Todėl jie naudojo jėgą ir valdžią prieš Jėzaus mokinius, kurie pasiliko su jais, ir įmesdavo juos į „kalėjimą; bet Dievo žodžio galia, kuri buvo juose, tie kalėjimai būdavo perplėšiami pusiau, ir jie išeidavo, darydami didžius stebuklus tarp jų.

31 Tačiau, nepaisant visų tų stebuklų, žmonės užkietino savo širdis ir stengėsi nužudyti juos, lygiai kaip žydai Jeruzalės žemėje stengėsi nužudyti Jėzų, sulig jo žodžiu.

32 Ir jie įmesdavo juos į „ugnies^b krosnis, o tie išeidavo nepatyrę jokios žalos.

33 Ir jie taip pat įmesdavo juos į laukinių žvėrių „duobes, o jie žaisdavo su laukiniais žvėrimis kaip vaikas su ėriuku; ir jie išeidavo iš jų tarpo, nepatyrę jokios žalos.

34 Nepaisant to, žmonės užkietino savo širdis, nes daugelis kunigų ir netikrų pranašų vedė juos statyti daug bažnyčių ir daryti visokią nedorybę. Ir jie „mušė Jėzaus žmones; bet Jėzaus žmonės nemušė atgalios. Ir taip

24a RR Išdidumas.

25a 4 Nef 1:3.

26a 1 Nef 22:23;

2 Nef 28:3;

Mrm 8:32–38.

b DS 10:56.

RR Piknaudžiavimas

kunigavimu.

27a RR Atsimetimas.

b 3 Nef 18:28–29.

28a RR Velnias – Velnio bažnyčia.

29a RR Persekiooti, persekiojimas.

30a 3 Nef 28:19–20.

32a Dan 3:26–27.

b 3 Nef 28:21.

33a 3 Nef 28:22.

34a 3 Nef 12:39;

DS 98:23–27.

jie metai iš metų ritosi į netikėjimą ir nelabumą, netgi kol praėjo du šimtai trisdešimt metų.

35 Ir dabar buvo taip, kad tais metais, taip, du šimtai trisdešimt pirmaisiais metais tarp žmonių įvyko didelis susiskirstymas.

36 Ir buvo taip, kad tais metais iškilo žmonės, kurie vadinosi nefitais, ir jie buvo tikri tikintieji Kristumi; ir tarp jų buvo tie, kuriuos lamanitai vadino jokūbitais ir juozapitais, ir zoramitais;

37 todėl tikri tikintieji Kristumi ir tikri Kristaus garbintojai (tarp kurių buvo „trys Kristaus mokiniai, kurie turėjo pasilikti) buvo vadinami nefitais ir jokūbitais, ir juozapitais, ir zoramitais.

38 Ir buvo taip, kad tie, kurie atmetė evangeliją, buvo pavadinti lamanitais ir lemuelitais, ir izmaelitais; ir jie nenusirito į netikėjimą, kaip pradžioje nusirito jų tėvai, bet sąmoningai „sukilo prieš Kristaus evangeliją; ir jie mokė savo vaikus netikėti.

39 Ir tai buvo dėl jų tėvų nelabumo ir bjaurumo, lygiai taip, kaip tai buvo pradžioje. Ir jie buvo „mokomi neapkęsti Dievo vaikų, lygiai kaip jau nuo pat pradžios lamanitai buvo mokomi nekęsti Nefio vaikų.

40 Ir buvo taip, kad praėjo du šimtai keturiasdešimt ketveri metai, ir tokie buvo šitos liaudies reikalai. Ir nelabesnioji liaudies dalis sustiprėjo ir tapo daug gausesnė už Dievo žmones.

41 Ir jie toliau statėsi bažnyčias ir puošė jas visokiais brangiais daiktais. Ir taip praėjo du šimtai penkiasdešimt metų ir taip pat du šimtai šešiasdešimt metų.

42 Ir buvo taip, kad nelaboji liaudies dalis vėl ėmėsi atkurti slaptas Gadiantono priesaikas ir „sąjungas.

43 Ir taip pat žmonės, vadinami Nefio žmonėmis, savo širdyse pradėjo didžiulotis dėl savo nepaprastų turtų ir tapo tušti, kaip ir jų broliai lamanitai.

44 Ir nuo šiol tie mokiniai pradėjo sielvartauti dėl pasaulio „nuodėmių.

45 Ir buvo taip, kad praėjus trimis šimtams metų, tiek Nefio žmonės, tiek ir lamanitai tapo nepaprastai nelabi, tiek vieni, tiek ir kiti.

46 Ir buvo taip, kad Gadiantono plėšikai pasklido po visą tos žemės veidą; ir, išskyrus tuos Jėzaus mokinius, nebuvo nė vieno teisaus. Ir jie susikrovė apščiai aukso ir sidabro bei užsiiminėjo įvairiausia prekyba.

47 Ir buvo taip, kad, praėjus trimis šimtams penkeriems metams (o žmonės tebebuvo nelabume), numirė Amosas; ir jo brolis Amaronas vedė šitą metraščių vietoje jo.

48 Ir buvo taip, kad, praėjus trimis šimtams dvidešimčiai metų, Amaronas, verčiamas Šventosios Dvasios, paslėpė „metraščius, kurie buvo šventi, – taip, tikrai, visus šventus metraščius, kurie buvo perduo-

37a 3 Nef 28:6–7;
Mrm 8:10–11.
38a RR Maištas,

sukilimas.
39a Mzj 10:17.
42a RR Slaptos sąjungos.

44a 3 Nef 28:9.
48a Hel 3:13, 15–16.

dami iš kartos į kartą, kurie buvo šventi – net iki trys šimtai dvidešimtujų metų nuo Kristaus atėjimo.

49 Ir jis paslėpė juos Viešpa-

čiui, kad jie galėtų vėl „ateiti Jokūbo namų likučiu, pagal Viešpaties pranašystes ir pažadus. Ir taip baigiasi Amarono metraštis.

MORMONO KNYGA

1 SKYRIUS

Amaronas duoda nurodymus Mormonui dėl šventųjų metraščių. Prasideda karas tarp nefitų ir lamanitų. Viešpats pasiima tris nefitus. Įsigali nelabumas, netikėjimas, burtininkavimas ir raganavimas. Apie 321–326 m. po Kristaus gim.

IR dabar, aš, „Mormonas, darau ^bmetraščių apie tai, ką ir mačiau, ir girdėjau, bei pavadinu jį Mormono knyga.

2 Ir apie tą laiką, kada „Amaronas paslėpė metraščius Viešpačiui, jis atėjo pas mane (aš tada buvau maždaug dešimties metų amžiaus, ir mane pradėjo ^bmokyti pagal mūsų liaudies mokymą) ir tarė man: Suvokiu, kad esi rimtas vaikas ir pastabus;

3 todėl, kada būsi maždaug dvidešimt ketverių metų amžiaus, norėčiau, kad prisimintum tai, ką būsi pastebėjęs apie šią liaudį; ir kada būsi to amžiaus, nueik į Antumo žemę, į kalvą, kuri vadinsis „Šimo kalva;

ten aš paslėpiau Viešpačiui visus šventus raizinius apie šią liaudį.

4 Ir štai, tu paimsi Nefio „plokšteles, o kitas paliksi ten, kur jos yra; ir tu išraižysi ant Nefio plokštelių viską, ką pastebėsi apie šią liaudį.

5 Ir aš, Mormonas, būdamas „Nefio palikuonis (ir mano tėvo vardas buvo Mormonas), įsidėmėjau tai, ką man įsakė Amaronas.

6 Ir buvo taip, jog man esant vienuolikos metų amžiaus, mano tėvas išsivežė mane į pietinę žemę, netgi į Zarahemlos žemę.

7 Visas žemės veidas buvo padengtas pastatais, ir žmonių buvo beveik taip pat gausu kaip jūros smilčių.

8 Ir buvo taip, kad šitais metais prasidėjo karas tarp nefitų, kurie susidėjo iš nefitų ir jokūbitų, ir juozapitų, ir zoramitų; ir šitas karas buvo tarp nefitų ir lamanitų, lemuelitų ir izmaelitų.

9 Dabar, lamanitai, lemuelitai ir izmaelitai buvo vadinami

49a En 1:13.
[MORMONO]
1 1a RR Mormonas,
nefitų pranašas.

b 3 Nef 5:11–18.
2a 4 Nef 1:47–49.
b Mzj 1:3–5.
3a Etr 9:3.

4a MŽ 1:1, 11.
RR Plokštelės.
5a 3 Nef 5:12, 20.

lamanitais; ir buvo dvi pusės: nefitai ir lamanitai.

10 Ir buvo taip, kad tarp jų prasidėjo karas Žarahemlos pasienyje, prie Sidono vandenų.

11 Ir buvo taip, kad nefitai surinko daugybę vyrų, netgi daugiau kaip trisdešimt tūkstančių. Ir buvo taip, kad dar tais pačiais metais jie kovojo keletą kautynių, kuriose nefitai sutriuškino lamanitus ir daugelį jų nukovė.

12 Ir buvo taip, kad lamanitai atsisakė savo ketinimo ir šalyje buvo įvesta taika; ir taika tęsėsi apie ketverius metus, tad nebuvo kraujo praliejimo.

13 Bet nelabumas įsigalėjo ant visos žemės veido, tad Viešpats pasiėmė savo „mylimus mokinius, ir dėl žmonių nedorybės stebuklą bei išgydymų darbas liovėsi.

14 Ir nebebuvo „dovanų iš Viešpaties, ir dėl jų nelabumo bei ^bnetikėjimo „Šventoji Dvasia nebeateidavo nė ant vieno.

15 O aš buvau penkiolikos metų amžiaus ir gana rimtas, todėl mane aplankė Viešpats ir aš paragavau ir pažinau Jėzaus gerumą.

16 Ir aš stengiausi pamokslauti šitiems žmonėms, bet mano burna buvo užčiaupta, ir man buvo uždrausta pamokslauti jiems; nes štai, jie sąmoningai „sukilo prieš savo Dievą; ir dėl jų nedorybės mylimi mokiniai buvo ^bpaimti iš tos žemės.

17 Bet aš likau tarp jų. Tačiau man buvo uždrausta pamokslauti jiems dėl jų širdžių kietumo; ir dėl jų širdžių kietumo ta žemė buvo jiems „prakeikta.

18 Ir šitie Gadiantono plėšikai, buvę tarp lamanitų, užplūdo šią žemę tiek, kad jos gyventojai pradėjo slėpti savo „lobius žemėje; o šie tapo slidūs, kadangi Viešpats buvo prakeikęs šią žemę, tad jie negalėjo jų išlaikyti nė gauti.

19 Ir buvo užsiiminėjama burtininkavimu, raganavimu ir magija; ir piktojo galia buvo naudojama ant viso žemės veido, būtent kad išsipildytų visi Abinadžio, taip pat ir Samuelio Lamanito, žodžiai.

2 SKYRIUS

Mormonas vadovauja nefitų armijoms. Kraujas ir skerdynės šluoja žemę. Nefitai aimanuoja ir sielvartauja pasmerktųjų sielvartu. Jų malonės diena praėjusi. Mormonas gauna Nefio plokšteles. Karai tęsiasi. Apie 327–350 m. po Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad dar tais pačiais metais vėl prasidėjo karas tarp nefitų ir lamanitų. Aš, nors ir jaunas, buvau didelio ūgio; todėl Nefio žmonės paskyrė mane savo vadu, kitaip sakant, savo armijų vadu.

2 Todėl buvo taip, kad šešioliktaisiais savo metais nefitų

13a 3 Nef 28:2, 12.

14a Mor 10:8–18, 24.

b RR Netikėjimas.

c RR Šventoji Dvasia.

16a RR Maištas, sukilimas.

b Mrm 8:10.

17a 2 Nef 1:7;

Al 45:10–14, 16.

18a Hel 13:18–20;

Etr 14:1–2.

armijos priešakyje aš ėjau prieš lamanitus; taigi praėjo trys šimtai dvidešimt šešeri metai.

3 Ir buvo taip, kad trys šimtai dvidešimt septintaisiais metais lamanitai atėjo prieš mus su nepaprastai didelėmis pajėgomis, tokiomis, kad jie išgąsdino mano armijas; todėl jos nenorėjo kautis ir pradėjo trauktis link šiaurinių kraštų.

4 Ir buvo taip, kad mes atėjome į Angolos miestą ir užėmėme šitą miestą, ir pasirėngėme gintis nuo lamanitų. Ir buvo taip, kad visomis savo jėgomis mes tvirtinome miestą; bet nepaisant visų mūsų įtvirtinimų, lamanitai puolė ir išvijo mus iš to miesto.

5 Ir taip pat išvijo mus iš Dovydo žemės.

6 Ir mes nužygiavome ir atėjome į Jozuės žemę, kuri buvo vakariniame pakrašty prie jūros pakrantės.

7 Ir buvo taip, kad mes kuo skubiausiai rinkome savo žmones, kad galėtume juos surinkti į vieną kūną.

8 Bet štai, žemė buvo pilna plėšikų ir lamanitų; ir nepaisant didžio sunaikinimo, pakibusio virš mano žmonių, jie neatgailavo dėl savo piktadarybių; taigi kraujas ir skerdynės pasklido po visą žemės veidą, tiek iš nefitų pusės, tiek ir iš lamanitų pusės; ir ant viso žemės veido buvo vienas visuotinis sukilimas.

9 Ir dabar, lamanitai turėjo karalių, ir jo vardas buvo Aaronas;

ir jis atėjo prieš mus su keturiasdešimties keturių tūkstančių armija. Ir štai, aš atrėmiau jį savo keturiasdešimt dviem tūkstančiais. Ir buvo taip, kad aš savo armija sumušiau jį, tad jis bėgo nuo manęs. Ir štai, visa tai buvo padaryta, ir praėjo trys šimtai trisdešimt metų.

10 Ir buvo taip, kad nefitai pradėjo atgailauti dėl savo nedorybės ir pradėjo šaukti, lygiai taip, kaip buvo išpranašauta pranašo Samuelio; nes štai, dėl vagių ir plėšikų, ir žudikų, ir magijos, ir raganavimo toje žemėje niekas negalėjo išlaikyti to, kas jam priklausė.

11 Tad dėl to kilo raudos ir aimanos visoje žemėje, o ypač tarp Nefio žmonių.

12 Ir buvo taip, kad man, Mormonui, pamačius jų aimanas ir raudas, ir sielvartą prieš Viešpatį, mano širdis pradėjo džiūgauti, nes, žinodamas Viešpaties pasigailėjimus ir didį kantrumą, maniau, kad jis pasigailės jų, kad jie vėl taptų teisia liaudimi.

13 Bet štai, šitas mano džiaugsmas buvo tuščias, nes jų „sielvartavimas buvo ne atgailai dėl Dievo gerumo; bet tai buvo greičiau ^bpasmerktųjų sielvartavimas dėl to, kad Viešpats ne visada leis jiems būti ^claimingiems nuodėmėje.

14 Ir jie neatėjo pas Jėzų sudužusiomis „širdimis ir atgailaujančiomis dvasiomis, bet ^bkeikė Dievą ir norėjo numirti.

2 13a 2 Kor 7:10;
Al 42:29.
b RR Pasmerktas,

pasmerktumas.
c Al 41:10.
14a RR Sudužusi širdis.

b RR Piktžodžiauti,
piktžodžiavimas.

Nepaisant to, jie kovojo kalaviju už savo gyvybę.

15 Ir buvo taip, kad mano liūdesys vėl sugrižo man ir aš pamačiau, kad „malonės ^bdiena jiems jau ^cbuvo praėjusi, tiek laikinai, tiek dvasiškai; nes aš mačiau tūkstančius jų nukirstus atvirame maište prieš savo Dievą ir sukrautus ant žemės veido kaip mėšlą. Ir taip praėjo trys šimtai keturiasdešimt ketveri metai.

16 Ir buvo taip, kad trys šimtai keturiasdešimt penktaisiais metais nefitai pradėjo bėgti nuo lamanitų; ir jie buvo vejami, kol atėjo net į Jašono žemę, ir tik tada buvo įmanoma sustabdyti jų traukimąsi.

17 Ir dabar, Jašono miestas buvo netoli tos ^ažemės, kur Amaronas buvo paslėpęs metraščius Viešpačiui, kad jie nebūtų sunaikinti. Ir štai aš nuėjau pagal Amarono žodį ir paėmiau Nefio plokšteles, ir surašiau metraščių pagal Amarono žodžius.

18 Ir ant Nefio plokštelių aš surašiau pilną viso nelabumo ir bjaurumų aprašymą; bet ant šitų ^aplokštelių aš susilaikiau rašyti pilną jų nelabumo ir bjaurumų aprašymą, nes štai nuolatinis nelabumo ir bjaurumų vaizdas visuomet buvo prieš mano akis nuo pat to laiko, kai tik buvau pajėgus suvokti žmogaus kelius.

19 Ir vargas man dėl jų nelabumo; nes visas mano dienas mano širdis buvo pripildyta

sielvarto dėl jų nelabumo; tačiau aš žinau, kad būsiu ^aiškeltas paskutiniąją dieną.

20 Ir buvo taip, kad šitais metais Nefio žmonės vėl buvo medžiojami ir vejami. Ir buvo taip, kad mes buvome vejami, kol atėjome šiaurėn į žemę, vadinamą Šemo žeme.

21 Ir buvo taip, kad mes įtvirtinome Šemo miestą ir surinkome savo žmones, kiek tik buvo įmanoma, kad galbūt galėtume juos išgelbėti nuo sunaikinimo.

22 Ir buvo taip, kad trys šimtai keturiasdešimt šeštaisiais metais jie vėl pradėjo pulti mus.

23 Ir buvo taip, kad aš kalbėjau savo žmonėms ir karštai juos raginau drąsiai stovėti prieš lamanitus ir ^akovoti už savo žmonas ir savo vaikus, ir savo namus, ir savo šeimas.

24 Ir mano žodžiai sužadino juose šiokias tokias pastangas, tad jie nebebėgo nuo lamanitų, bet drąsiai priešinosi jiems.

25 Ir buvo taip, kad mes su trisdešimties tūkstančių armija kovėmės prieš penkiasdešimties tūkstančių armiją. Ir buvo taip, kad mes stovėjome prieš juos taip tvirtai, jog jie bėgo nuo mūsų.

26 Ir buvo taip, kad jiems bėgant, mes vijomės juos su savo armijomis ir vėl susikovėme su jais ir sumušėme juos; tačiau Viešpaties stiprybės nebebuvo su mumis; taip, mes buvome palikti patys sau, tad Viešpaties Dvasios nebebuvo mumyse;

15a RR Malonė.

^b Hel 13:38.

^c Jer 8:20; DS 56:16.

17a Mrm 1:1–4.

18a RR Plokštelės.

19a Mzj 23:22; Etr 4:19.

23a Mzj 20:11;

Al 43:45.

todėl mes tapome silpni kaip mūsų broliai.

27 Ir mano širdis sielvartavo dėl šitos didžios mano žmonių nelaimės, dėl jų nelabumo ir jų bjaurumų. Bet štai, mes išėjome prieš lamanitus ir Gadiantono plėšikus, kol vėl užėmėme savo paveldo žemes.

28 Ir praėjo trys šimtai keturiasdešimt devintieji metai. O trys šimtai penkiasdešimtaisiais metais mes sudarėme sutartį su lamanitais ir Gadiantono plėšikais, pagal kurią pasidalinome mūsų paveldo žemes.

29 Ir lamanitai atidavė mums šiaurinę žemę, taip, netgi iki siauros „perėjos, vedančios į pietinę žemę. O mes atidavėme lamanitams visą pietinę žemę.

3 SKYRIUS

Mormonas šaukia nefitus į atgailą. Jie laimi didelę pergalę ir giriasi savo jėga. Mormonas atsisako vadovauti jiems, ir jo maldos už juos yra be tikėjimo. Mormono Knyga kviečia dvylika Izraelio genčių tikėti evangelija. Apie 360–362 m. po Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad lamanitai daugiau nebeatėjo kautis, kol praėjo dar dešimt metų. Ir štai, aš įdarbinau savo žmones, nefitus, ruošti savo žemes ir ginklus kovos metui.

2 Ir buvo taip, kad Viešpats tarė man: Šauk šitiems žmonėms: atgailaukite ir ateikite pas mane, ir priimkite krikštą, ir vėl

statykite mano bažnyčią, ir jūs bus pasigailėta.

3 Ir aš šaukiau šitiems žmonėms, bet tai buvo tuščiai; ir jie nesuprato, kad tai Viešpats jų pasigailėjo ir davė jiems galimybę atgailauti. Bet štai jie užkietino savo širdis prieš Viešpatį, savo Dievą.

4 Ir buvo taip, kad praėjus šitiems dešimčiai metų, kas iš viso sudarė tris šimtus šešiasdešimt metų nuo Kristaus atėjimo, lamanitų karalius atsiuntė man laišką, kuris pranešė man, kad jie vėl ruošiasi ateiti kautis su mumis.

5 Ir buvo taip, kad aš nurodžiau savo žmonėms susirinkti Dykynės žemėje į miestą, kuris buvo pasienyje, prie siauro praėjimo, vedančio į pietinę žemę.

6 Ir ten mes išdėstėme savo armijas, kad galėtume sustabdyti lamanitų armijas, kad jie neužimtų jokių mūsų žemių; todėl mes įsitvirtinome prieš juos visomis savo pajėgomis.

7 Ir buvo taip, kad trys šimtai šešiasdešimt pirmaisiais metais lamanitai atėjo į Dykynės miestą kautis prieš mus; ir buvo taip, kad tais metais mes sumušėme juos taip, kad jie vėl sugrįžo į savo žemes.

8 Ir trys šimtai šešiasdešimt antraisiais metais jie vėl atėjo kautis. Ir mes vėl juos sumušėme ir daugybę jų nukovėme, ir jų žuvusieji buvo sumesti į jūrą.

9 Ir dabar, dėl šito didelio darbo, kurį padarė mano žmonės nefitai, jie pradėjo „girtis savo

pačių jėga ir prisiekinėti prieš dangus, kad atkeršys už savo brolių, kuriuos nužudė jų priešai, kraują.

10 Ir jie prisiekinėjo dangumis ir taip pat Dievo sostu, kad ^aišeis kautis su savo priešais ir iškirs juos nuo žemės veido.

11 Ir buvo taip, kad aš, Mormonas, nuo šiol visiškai atsisakiau būti šitų žmonių karvedžiu ir vadovu dėl jų nelabumo ir bjaurumo.

12 Štai aš vedžiau juos; nepaisant jų nelabumo, aš daug kartų vedžiau juos kautis ir visa savo širdimi mylėjau juos Dievo ^ameile, kuri buvo manyje; ir ištisą dieną aš liejau sielą savo Dievui maldoje už juos; tačiau, dėl jų širdžių kietumo, tai buvo ^bbe tikėjimo.

13 Ir triskart aš išgelbėjau juos iš jų priešų rankų, o jie neatgailavo dėl savo nuodėmių.

14 Ir kada jie prisiekė viskuo, kuo prisiekinėti ^auždraudė jiems mūsų Viešpats ir Gelbėtojas Jėzus Kristus, jog nueis kautis pas savo priešus ir atsikeršys už savo brolių kraują, štai atėjo man Viešpaties balsas, sakantis:

15 Mano yra ^akerštas, aš ^batmokėsiu; ir kadangi šitie žmonės neatgailauja po to, kai aš išgelbėjau juos, štai jie bus iškirsti nuo šitos žemės veido.

16 Ir buvo taip, kad aš visiškai atsisakiau eiti prieš savo prie-

šus; ir padariau taip, kaip Viešpats įsakė man; ir aš stovėjau kaip pasyvus liudytojas, kad paskelbčiau pasauliui tai, ką mačiau ir girdėjau pagal Dvasios pasireiškimus, kuri liudijo apie tai, kas įvyks.

17 Todėl aš rašau ^ajums, kita-taučiai, ir taip pat jums, Izraelio namai, kad, prasidėjus darbui, būtumėte pasiruošę sugrižti į savo paveldo žemę;

18 Ir taip, štai rašau visiems žemės pakraščiams; taip, jums, dvylika Izraelio genčių, kurias pagal jūsų darbus ^ateis dvylika, kuriuos Jėzus išsirinko savo mokiniais Jeruzalės žemėje.

19 Ir taip pat rašau šitos liaudies likučiui, kurią taip pat teis ^advylika, kuriuos Jėzus išsirinko šitoje žemėje; o juos teis tie kiti dvylika, kuriuos Jėzus išsirinko Jeruzalės žemėje.

20 Ir Dvasia tai apreiškia man; todėl aš rašau visiems jums. Ir aš rašau jums tam, kad žinotumėte, jog visi turite stoti prieš Kristaus ^ateismo krėsę, taip, kiekviena siela, priklausanti visai žmogiškai Adomo ^bšeimai; ir jūs turite stoti, kad būtumėte teisiami pagal savo darbus, ar jie geri, ar pikti;

21 ir taip pat kad ^atikėtumėte Jėzaus Kristaus evangelija, kurią turėsite pas save; ir taip pat kad ^bžydai, Viešpaties sandoros žmonės, turės kitą ^cliudytoją be

10a 3 Nef 3:20–21;

Mrm 4:4.

12a RR Meilė.

^b Mrm 5:2.

14a 3 Nef 12:34–37.

15a RR Kerštas.

^b DS 82:23.

17a 2 Nef 30:3–8;

3 Nef 29:1.

18a Mt 19:28;

Lk 22:29–30;

DS 29:12.

19a 1 Nef 12:9–10.

20a RR Teismas,

paskutinysis.

^b DS 27:11.

21a DS 3:20.

^b RR Žydai.

^c 2 Nef 25:18.

to, kuri jie matė ir girdėjo, kad Jėzus, kuri jie nužudė, buvo pats „Kristus ir pats Dievas.

22 Ir aš norėčiau įtikinti „visus jus, o žemės pakraščiai, atgailauti ir pasiruošti stoti prieš Kristaus teismo krėsę.

4 SKYRIUS

Karas ir skerdynės tęsiasi. Nelabieji baudžia nelabuosius. Įsigali toks didelis nelabumas, kokio dar nebuvo visame Izraelyje. Moterys ir vaikai aukojami stabams. Lamanitai pradeda šluoti nefitus prieš save. Apie 363–375 m. po Kristaus gim.

Ir dabar, buvo taip, kad trys šimtai šešiasdešimt trečiaisiais metais nefitai su savo armijomis iš Dykynės žemės išėjo kautis su lamanitais.

2 Ir buvo taip, kad nefitų armijos buvo nuvytos atgal į Dykynės žemę. Ir kol jie buvo dar nuvargę, žvali lamanitų armija atėjo prieš juos; ir jie patyrė tokias nuožmias kautynes, kad lamanitai užėmė Dykynės miestą ir nukovė daug nefitų, ir paėmė daug belaisvių.

3 O likusieji pabėgo ir prisijungė prie Teankumo miesto gyventojų. Dabar, Teankumo miestas buvo išsidėstęs pakrašty prie jūros kranto; ir taip pat jis buvo netoli Dykynės miesto.

4 O nefitų armijos pradėjo būti triuškinamos dėl to, „kad jos nuėjo pas lamanitus; nes jeigu ne tai, lamanitai nebūtų galėję įgyti galios jiems.

5 Bet štai, Dievo teismai pasivys nelabuosius; ir nelabieji bus „baudžiami nelabųjų; nes būtent nelabieji kursto žmonių vaikų širdis pralieti kraują.

6 Ir buvo taip, kad lamanitai ruošėsi pulti Teankumo miestą.

7 Ir buvo taip, kad trys šimtai šešiasdešimt ketvirtaisiais metais lamanitai atėjo prieš Teankumo miestą, kad galėtų užimti ir Teankumo miestą.

8 Ir buvo taip, kad nefitai atmušė ir nuviję juos atgal. Ir pamatę, kad nuviję lamanitus, nefitai vėl gyrėsi savo pačių jėga; ir jie išėjo savo pačių stiprybėje ir vėl užėmė Dykynės miestą.

9 Ir dabar, visa tai buvo padaryta, ir abiejose pusėse buvo nukauta tūkstančiai, tiek nefitų, tiek ir lamanitų.

10 Ir buvo taip, kad praėjo trys šimtai šešiasdešimt šeštieji metai ir lamanitai vėl atėjo prieš nefitus kautis; o nefitai vis tiek neatgailavo dėl to blogio, kuri buvo padarę, bet atkakliai laikėsi savo nelabumo.

11 Ir nei liežuvis negali apsaugyti, nei žmogus negali tobulai aprašyti to siaubingo kraujo ir skerdynių vaizdo, kuris buvo tarp tų žmonių, tiek nefitų, tiek ir lamanitų; ir kiekviena širdis buvo užkietinta, tad jie nepaliaujamai mėgavosi kraujo liejimu.

12 Ir, anot Viešpaties žodžių, dar niekada nėra buvę tokio didžiulio „nelabumo tarp visų Lehio vaikų ir netgi tarp visų

Izraelio namų, koks buvo tarp šitų žmonių.

13 Ir buvo taip, kad lamanitai užėmė Dykynės miestą, ir tai įvyko todėl, kad jų „skaičius viršijo nefitų skaičių.

14 Ir jie taip pat nužygiavo prieš Teankumo miestą ir išvijo iš jo gyventojus, ir paėmė daug belaisvių, tiek moterų, tiek ir vaikų, ir paaukėjo juos kaip aukas savo „stabdieviams.

15 Ir buvo taip, kad trys šimtai šešiasdešimt septintaisiais metais nefitai, pykdami, kad lamanitai paaukėjo jų moteris ir vaikus, išėjo prieš lamanitus nepaprastai didžiai įpykę, tad jie vėl sumušė lamanitus ir išvijo juos iš savo žemių.

16 Ir lamanitai nebeatėjo prieš nefitus iki trys šimtai septyniasdešimt penktųjų metų.

17 O šitais metais jie atėjo prieš nefitus visomis savo pajėgomis; ir jie nebuvo suskaičiuoti dėl jų gausybės.

18 Ir „nuo šiol nefitai jau nebeįgijo galios lamanitams, bet šie pradėjo šluoti juos kaip saulė rasą.

19 Ir buvo taip, kad lamanitai atėjo prieš Dykynės miestą; ir Dykynės žemėje įvyko nepaprastai nuožmios kautynės, kuriose jie sumušė nefitus.

20 Ir šie vėl bėgo nuo jų ir atėjo į Boazo miestą; ir čia jie nepaprastai narsiai priešinosi lamanitams, tad lamanitai jų nesumušė, kol vėl, antrą kartą, neišėjo prieš juos.

21 Ir kada atėjo antrą kartą, jie

vijo ir žudė nefitus nepaprastai didžiuliu žudymu; jų moterys ir jų vaikai vėl buvo aukojami stabams.

22 Ir buvo taip, kad nefitai vėl bėgo nuo jų, pasiimdami su savimi visus gyventojus, tiek miestuose, tiek ir kaimuose.

23 Ir dabar, aš, Mormonas, matydamas, kad lamanitai baigia sunaikinti šalį, nuėjau į „Šimo kalvą ir paėmiau visus metraščius, kuriuos Amaronas buvo paslėpęs Viešpačiui.

5 SKYRIUS

Mormonas vėl vadovauja nefitų armijoms kruvinose kovose ir skerdynėse. Mormono Knyga išeis, kad įtikintų visą Izraelį, jog Jėzus yra Kristus. Dėl savo netikėjimo lamanitai bus išsklaidyti, ir Dvasia nustos plūktis su jais. Paskutinėmis dienomis jie gaus evangeliją iš kitataučių. Apie 375–384 m. po Kristaus gim.

Ir buvo taip, kad aš išėjau tarp nefitų ir atgailavau dėl savo duotos „priesaikos, kad daugiau jiems nepadėsiu; ir jie vėl man pavedė vadovauti savo armijoms, nes žiūrėjo į mane kaip į tą, kuris gali išvaduoti juos iš suspaudimų.

2 Bet štai, aš „neturėjau vilties, nes žinojau Viešpaties teismus, kurie juos ištikis; nes jie neatgailavo dėl savo nedorybių, bet grūmėsi už savo gyvybes, nesišaukdami tos Esybės, kuri juos sukūrė.

3 Ir buvo taip, kad lamanitai atėjo prieš mus, kai mes buvome atsitraukę į Jordano miestą; bet štai, jie buvo nuvyti atgal, tad tuomet nepaėmė miesto.

4 Ir buvo taip, kad jie vėl atėjo prieš mus, o mes išlaikėme miestą. Taip pat buvo ir kiti miestai, kuriuos išlaikė nefitai; ir šitos tvirtovės užkirto jiems kelią į prieš mus besidriekiančią šalį naikinti mūsų šalies gyventojus.

5 Bet buvo taip, kad visos žemės, pro kuriasėjome ir kurių gyventojai nebuvo surinkti, buvo lamanitų sunaikintos, o jų miesteliai ir kaimai, ir miestai buvo sudeginti ugnimi; ir taip praėjo trys šimtai septyniasdešimt devyneri metai.

6 Ir buvo taip, kad trys šimtai aštuoniasdešimtaisiais metais lamanitai vėl atėjo prieš mus kautis ir mes drąsiai priešinosėme jiems; bet visa tai buvo tuščiai, nes jų buvo tokia gausybė, kad jie trypė nefitų liaudį savo kojomis.

7 Ir buvo taip, kad mes vėl bėgome; ir tie, kurie bėgo greičiau už lamanitus, išsigelbėjo, bet tie, kurie bėgo lėčiau už lamanitus, buvo nušluoti ir sunaikinti.

8 Ir dabar štai aš, Mormonas, nenoriu akėti žmonių sielų, pateikdamas jiems tokį baisų kraujo ir skerdynių vaizdą, koks buvo prieš mano akis; bet aš, žinodamas, kad tai būtinai turi

būti atskleista ir kad viskas, kas paslėpta, turi būti „paskelbta nuo stogų, –

9 ir kad apie tai taip pat turi „sužinoti šitos liaudies likutis ir taip pat kitataučiai, kurie, pasak Viešpaties, ^bišsklaidys šitą liaudį, ir šita liaudis bus jų laikoma už nieką, – rašau „mažą santrauką, nedrįsdamas pateikti pilno aprašymo apie tai, ką mačiau, dėl man duoto įsakymo ir taip pat kad per daug nesielvartautumėte dėl šitos liaudies nelabumo.

10 Ir dabar štai, aš sakau tai jų sėklai ir taip pat kitataučiams, kuriems rūpi Izraelio namai, kurie suvokia ir žino, iš kur ateina jų palaiminimai.

11 Nes aš žinau, kad tokie sielvartaus dėl Izraelio namų nelaimės; taip, jie sielvartaus dėl šitos liaudies sunaikinimo; jie sielvartaus, kad šitie žmonės neatgailavo, idant galėtų būti apkabinti Jėzaus rankomis.

12 Dabar, „tai parašyta Jokūbo namų ^blikučiui; ir tai parašyta būtent taip, kadangi Dievas žino, kad nelabumas jiems to neatneš; ir tai reikia „paslėpti Viešpačiui, kad išeitų jam tinkamu metu.

13 Tai ir yra įsakymas, kurį gavau; ir štai, tai išeis pagal Viešpaties įsakymą, kada pagal jo išmintį jam tai atrodys tinkama.

14 Ir štai, tai ateis „žydu netikintiesiems; ir tai ateis tam, kad

8a Lk 12:2–3;
2 Nef 27:11;
DS 1:3.
9a 4 Nef 1:49.
b 3 Nef 16:8.

c Mrm 1:1.
12a En 1:16;
Hel 15:11–13.
RR Mormono Knyga.
b DS 3:16–20.

c Mrm 8:4, 13–14;
Mor 10:1–2.
14a 2 Nef 29:13; 30:7–8.
RR Žydai.

jie būtų ^bitikinti, jog Jėzus yra Kristus, gyvojo Dievo Sūnus; idant Tėvas per savo Mylimiausiajį įvykdytų savo didįjį ir amžinąjį tikslą – sugražinti žydus arba visus Izraelio namus į jų paveldo žemę, kurią Viešpats, jų Dievas, davė jiems, kad būtų įvykdyta jo ^csandora;

15 taip pat kad ^ašitos liaudies sėkla pilniau tikėtų jo evangelija, kuri ^bateis jiems iš kitataučių; nes šita liaudis bus ^cišsklaidyta ir ^dtaps tamsia, nešvaria ir pasibjaurėtina liaudimi, blogesne už bet ką, kas tik kada nors yra buvę mūsųose, taip, netgi už tuos, kurie yra buvę tarp lamanitų, ir tai dėl jų netikėjimo ir stabmeldystės.

16 Nes štai, Viešpaties Dvasia jau nustojo ^aplūktis su jų tėvais; ir jie yra pasaulyje be Kristaus ir Dievo; ir jie genami kaip ^bpelai prieš vėją.

17 Kažkada jie buvo pasigėrėtina liaudis, ir Kristus buvo jų ^aganytojas; taip, juos tikrai vedė pats Dievas Tėvas.

18 Bet dabar štai, jie ^avedžiojami Šėtono, lygiai kaip pelai yra genami vėjo arba kaip laivas yra blaškomas bangų, be burių ar inkaro, ar kitko, kuo jį būtų galima vairuoti; ir jie yra tokie pat kaip jis.

19 Ir štai, Viešpats sulaukė jų palaiminimus, kuriuos jie būtų

galėję gauti šioje žemėje, ^akitataučiams, kurie užims šią žemę.

20 Bet štai, bus taip, kad jie bus kitataučių vejami ir išsklaidyti; ir po to, kai jie bus kitataučių išvyti ir išsklaidyti, štai tada Viešpats ^aprisimins ^bsandorą, kurią jis sudarė Abraomui ir visiems Izraelio namams.

21 Ir Viešpats taip pat prisimins teisiųjų ^amaldas, jam atnašautas už juos.

22 Ir tada, o kitataučiai, kaip jūs galėsite stovėti prieš Dievo galybę, jeigu neatgailausite ir nenusigręšite nuo savo pikto kelių?

23 Argi nežinote, kad esate Dievo rankose? Argi nežinote, kad jis turi visą galią ir jo didžiuoju ^aįsakymu žemė bus ^bsuvyniota kaip raštų ritinys?

24 Todėl atgailaukite ir nusizeminkite prieš jį, kad jis neišeitų su teisingumu prieš jus – kad Jokūbo sėklos likutis neišeitų tarp jūsų kaip ^aliūtas ir nesudraskytų jūsų į gabalus, ir nebus kas gelbėja.

6 SKYRIUS

Nefitai susirenka į Kumoros žemę žūtibūtinėms kautynėms. Mormonas paslepia šventuosius metraščius Kumoros kalvoje. Lamanitai nugali, o nefitų tauta sunaikinama.

14b 2 Nef 25:16–17.

c 3 Nef 29:1–3.

15a 3 Nef 21:3–7, 24–26.

b 1 Nef 13:20–29, 38;

Mrm 7:8–9.

c 1 Nef 10:12–14;

3 Nef 16:8.

d 2 Nef 26:33.

16a Pr 6:3; Etr 2:15.

b Ps 1:4.

17a RR Gerasis

ganytojas.

18a 2 Nef 28:21.

19a 3 Nef 20:27–28.

20a 3 Nef 16:8–12.

b RR Abraomo

sandora.

21a En 1:12–18;

Mrm 9:36–37.

23a Hel 12:8–17.

b 3 Nef 26:3.

24a Mch 5:7;

3 Nef 20:15–16.

Šimtai tūkstančių nukaunami kalaviju. Apie 385 m. po Kristaus gim.

Ir dabar, aš baigiu savo metraščių apie savo liaudies, nefitų, „sunaikinimą. Ir buvo taip, kad mes žygiavome traukdami nuo lamanitų.

2 Ir aš, Mormonas, parašiau laišką lamanitų karaliui ir norėjau, kad jis leistų mums surinkti savo žmones į Kumoros „žemę, prie kalvos, kuri vadinosi Kumora, ir ten mes galėsią stoti su jais į kovą.

3 Ir buvo taip, kad lamanitų karalius leido man tai, ko norėjau.

4 Ir buvo taip, kad mes nužygiavome į Kumoros žemę ir pasistatėme palapines aplink Kumoros kalvą; ir tai buvo daugybės vandenių, upių ir šaltinių žemėje; ir čia mes tikėjomės įgyti pranašumą prieš lamanitus.

5 Ir kada praėjo trys šimtai aštuoniasdešimt ketveri metai, mes buvome surinkę visus likusius savo žmones į Kumoros žemę.

6 Ir buvo taip, kad mums surinkus visus savo žmones daiktan į Kumoros žemę, štai aš, Mormonas, pasenau; ir žinodamas, kad tai bus paskutinė mano žmonių kova, ir gavęs Viešpaties įsakymą neleisti, kad šventieji metraščiai, kuriuos mūsų tėvai perduodavo iš kartos į kartą, papultų į lamanitų rankas (nes lamanitai sunaikintų juos), aš sudariau „ši metraščių

iš Nefio plokštelių ir Kumoros kalvoje ^bpaslėpiau visus metraščius, kurie man buvo patikėti Viešpaties rankos, išskyrus „šitas keletą plokštelių, kurias perdaviau savo sūnui ^dMoroniui.

7 Ir buvo taip, kad mano žmonės su savo žmonomis ir vaikais dabar pamatė lamanitų ^aarmijas, atžygiuojančias į juos; ir su ta siaubinga mirties baime, kuri pripildo visų nelabųjų krūtines, jie laukė jų atėjimo.

8 Ir buvo taip, kad jie atėjo kautis su mumis, ir kiekviena siela buvo pripildyta siaubo dėl didelės jų gausybės.

9 Ir buvo taip, kad jie puolė mano žmones kalaviju ir lanku, ir strėle, ir kirviu, ir visokiais karo ginklais.

10 Ir buvo taip, kad mano vyrai buvo nukirsti, taip, būtent mano dešimt tūkstančių, kurie buvo su manimi, ir aš sužeistas nukritau tarp jų; ir jie praėjo pro mane, tad nepadarė galo mano gyvenimui.

11 Ir kada jie praėjo ir nukirto „visus mano žmones, išskyrus dvidešimt keturis iš mūsų (tarp kurių buvo mano sūnus Moronis), mes, pergyvenę savo tautos mirtį, rytojaus dieną, kada lamanitai sugrižo į savo stovyklą, nuo Kumoros kalvos viršaus pamatėme dešimt tūkstančių nukirstų mano žmonių, kuriuos aš vedžiau, būdamas jų priešakyje.

12 Ir mes taip pat matėme tuos

6 1a 1 Nef 12:19;
Jar 1:10;
Al 45:9–14;
Hel 13:5–11.

2a Etr 9:3.
6a RR Plokštelės.
b Etr 15:11.
c MŽ 1:2.

d Mrm 8:1.
7a 1 Nef 12:15.
11a 1 Nef 12:19–20;
Hel 15:17.

dešimt tūkstančių mano žmonių, kuriems vadovavo mano sūnus Moronis.

13 Ir štai, krito Gidgidonio dešimt tūkstančių ir taip pat jis pats tarp jų.

14 Ir Lamas krito su savo dešimčia tūkstančių; ir Gilgalas krito su savo dešimčia tūkstančių; ir Limhas krito su savo dešimčia tūkstančių; ir Jeneumas krito su savo dešimčia tūkstančių; ir Kumenihas, ir Moronihas, ir Antionumas, ir Šiblomas, ir Šemas, ir Jošas krito – kiekvienas su savo dešimčia tūkstančių.

15 Ir buvo taip, kad buvo dar dešimt kitų, kurie krito nuo kalavijo, kiekvienas su savo dešimčia tūkstančių; taip, tikrai, krito „visi mano žmonės, išskyrus tuos dvidešimt keturis, kurie buvo su manimi, ir taip pat tuos nedaugelį, kurie pabėgo į pietines šalis, tuos nedaugelį, kurie perėjo pas lamanitus; ir jų kūnai ir kaulai, ir kraujas guli ant žemės veido, palikti juos nužudžiusiųjų rankų pūti ant žemės ir suirti, ir sugrįžti į savo motiną žemę.

16 Ir mano siela buvo draskoma širdgėlos dėl nukautų mano žmonių, ir aš šaukiau:

17 O jūs gražuoliai, kaipgi jūs galėjote išklysti iš Viešpaties kelių! O jūs gražuoliai, kaipgi jūs galėjote atmesti tą Jėzų, kuris stovėjo išskėstomis rankomis, kad jus priimtų!

18 Štai jeigu nebūtumėte to padarę, nebūtumėte kritę. Bet

štai, jūs kritote, ir aš apverkiu jūsų netektį.

19 O jūs, gražieji sūnūs ir dukros, jūs, tėvai ir motinos, jūs, vyrai ir žmonos, jūs, gražuoliai, kaipgi jūs galėjote kristi!

20 Bet štai, jūsų nebėra, ir mano sielvartavimai negali jūsų sugražinti.

21 Ir netrukus ateis diena, kada jūsų mirtingasis turės apsilvilti nemirtingumu, ir šitie kūnai, kurie dabar pūva gendamume, netrukus turės tapti „negendančiais kūnais; ir tada turėsite stoti prieš Kristaus teismo krasę, idant būtumėte teisiami pagal savo darbus; ir jei bus taip, kad būsite teisūs, tada būsite palaiminti su savo tėvais, kurie išėjo anapus anksčiau jūsų.

22 O kad būtumėte atgailavę prieš šitam didžiam sunaikinimui ištinstant jus. Bet štai, jūsų nebėra, ir Tėvas, taip, amžinasis dangaus Tėvas, žino jūsų būseną; ir jis elgiasi su jumis pagal savo „teisingumą ir ^bgailestingumą.

7 SKYRIUS

Mormonas kviečia paskutiniųjų dienų lamanitus tikėti Kristų, priimti jo evangeliją ir būti išgelbėtiems. Visi, kurie tiki Biblija, taip pat tikės ir Mormono Knyga. Apie 385 m. po Kristaus gim.

Ir dabar štai, aš norėčiau šį tą pasakyti šitų išlikusių žmonių „likučiui, jei bus taip, kad Dievas duos jiems mano žodžius, idant

jie žinotų apie savo tėvų reikalus; taip, kalbu jums, Izraelio namų likuti; ir štai žodžiai, kuriuos kalbu:

2 Žinokite, jog esate Izraelio „namų.

3 Žinokite, jog turite ateiti į atgailą, antraip negalite būti išgelbėti.

4 Žinokite, kad turite sudėti savo karo ginklus ir daugiau nebesimėgauti kraujo liejimu, ir daugiau jų nebeimti, nebent Dievas įsakytų jums.

5 Žinokite, kad turite ateiti į savo tėvų „pažinimą ir atgailauti už visas savo nuodėmes ir nedorybes, ir ^btikėti Jėzų Kristų, kad jis yra Dievo Sūnus ir kad jis žydų buvo nužudytas, ir kad Tėvo galia jis vėl prisikėlė, ir šitaip laimėjo ^cpergalę prieš kapą; ir taip pat jame prarytas mirties geluonis.

6 Ir jis įgyvendina mirusiųjų „prikėlimą, per ką žmogus turi būti prikeltas, kad stotų prieš jo ^bteismo krasę.

7 Ir jis įgyvendino pasaulio „išpirkimą, per ką tam, kuris teismo dieną bus pripažintas ^bnekaltas prieš jį, bus paskirta ^cgyventi Dievo akivaizdoje jo karalystėje, idant nesibaigiančios ^dlaimės būsenoje su aukštybių ^echorais giedotų nepaliaujamus šlovinimus Tėvui ir Sūnui,

ir Šventajai Dvasiai, kurie yra ^fvienas Dievas.

8 Todėl atgailaukite ir priimkite krikštą Jėzaus vardu, ir laikykitės Kristaus „evangelijos, kuri bus pateikta jums ne tik šitame ^bmetraštyje, bet taip pat metraštyje, kuris ateis kitataučiams ^ciš žydų, kuris iš kitataučių ateis ^dpas jus.

9 Nes štai, „šitas parašytas tam, kad ^btikėtumėt anuo; ir jeigu tikėsite anuo, tai tikėsite ir šituo; o jeigu tikėsite šituo, sužinosite apie savo tėvus ir taip pat apie nuostabius darbus, kurie tarp jų buvo daromi Dievo galia.

10 Ir taip pat žinosite, kad esate Jokūbo sėklos likutis; todėl esate priskaičiuoti prie pirmosios sandoros žmonių; ir jei bus taip, kad tikėsite Kristų ir būsite pakrikštyti, pirma vandeniui, po to ugnimi ir Šventąja Dvasia, sekdami mūsų Gelbėtojo „pavyzdžiu pagal tai, ką jis įsakė mums, teismo dieną jums viskas bus gerai. Amen.

8 SKYRIUS

Lamanitai medžioja ir sunaikina nefitus. Mormono Knyga išeis Dievo galia. Paskelbti prakeikimai tiems, kurie iškvepia piktumus ir priešiškamą prieš Viešpaties darbą.

2a Al 10:3.

5a 2 Nef 3:12.

b RR Tikėjimas, tikėti.

c Iz 25:8; Mzj 16:7–8.

6a RR Prikėlimas.

b RR Jėzus

Kristus – Teisėjas;

Teismas,

paskutinyasis.

7a RR Išpirkti,

išpirktas,

išpirkimas.

b RR Išteisinimas,

išteisinti.

c 1 Nef 10:21;

DS 76:62; Moz 6:57.

d RR Džiaugsmas.

e Mzj 2:28.

f DS 20:28.

RR Dievas, Dievybė.

8a RR Evangelija.

b RR Biblija.

c 2 Nef 29:4–13.

d 1 Nef 13:38.

9a RR Mormono Knyga.

b 1 Nef 13:38–41.

10a 2 Nef 31:5–9.

Nefitų metraštis išeis nelabumo, moralinio išsigimimo ir atsimetimo dieną. Apie 400–421 m. po Kristaus gim.

ŠTAI aš, „Moronis, baigiu savo tėvo Mormono ^bmetraščių. Štai aš turiu užrašyti tik keletą dalykų, kuriuos man įsakė mano tėvas.

2 Ir dabar, buvo taip, kad po „didžiulio ir baisaus mūšio prie Kumoros štai nefitai, kurie pabėgo į pietinę šalį, ^blamanitų buvo medžiojami, kol visi jie buvo sunaikinti.

3 Ir mano tėvą jie taip pat nužudė, ir aš „vienintelis išlikau, kad užrašyčiau šį liūdną pasakojimą apie savo žmonių sunaikinimą. Bet štai, jų nebėra, ir aš vykdu savo tėvo įsakymą. Ir ar jie nužudys mane, aš nežinau.

4 Todėl aš parašysiu ir paslėpsiu metraščius žemėje; o kur aš eisiu, neturi reikšmės.

5 Štai mano tėvas sudarė „šitą metraščių ir parašė apie to tikslą. Ir štai, aš taip pat apie tai rašyčiau, jeigu ant ^bplokštelių būtų vietos, bet jos nėra; o rūdosi aš neturiu, nes esu vienas. Mano tėvas buvo nukautas mūšyje bei visi mano giminaičiai, ir aš neturiu nei draugų, nei kur eiti; ir kiek ilgai Viešpaties leis man gyventi, aš nežinau.

6 Štai nuo mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo atėjimo praėjo „keturi šimtai metų.

7 Ir štai, lamanitai medžiojo mano žmones, nefitus, iš miesto į miestą ir iš vietovės į vietovę, netgi kol jų nebeliko; ir smarkus buvo jų „žlugimas; taip, smarkus ir stubbinantis yra mano žmonių, nefitų, sunaikinimas.

8 Ir štai, būtent Viešpaties ranka padarė tai. Ir štai, be to lamanitai „kariauja vienas su kitu; ir visas šitos žemės veidas yra vientisas nuolatinis žudymo ir kraujo liejimo ratas; ir niekas nežino šito karo pabaigos.

9 Ir dabar štai, aš daugiau nieko nesakau apie juos, nes, išskyrus lamanitus ir „plėšikus, ant šitos žemės veido nieko nebeliko.

10 Ir nėra nė vieno, kas pažįsta tikrąjį Dievą, išskyrus Jėzaus „mokinį, kurie pasiliko žemėje, kol šitų žmonių nelabumas tiek išaugo, kad Viešpats nebeleido jiems ^bpasilikti su šitais žmonėmis; ir ar jie tebėra ant šitos žemės veido, niekas nežino.

11 Bet štai, mano „tėvas ir aš matėme juos, ir jie tarnavo mums.

12 Ir kas tik gaus šitą metraščių ir nepasmerks jo dėl netobulumų, kurių yra jame, tas pažins dar „didesnius dalykus negu šitie. Štai aš esu Moronis; ir jeigu būtų įmanoma, aš viską jums atskleisčiau.

13 Štai aš baigiu kalbėti apie šituos žmones. Aš esu Mormono

8 1a RR Moronis,
Mormono sūnus.
b RR Plokštelės.
2a Mrm 6:2–15.
b DS 3:18.
3a Mor 9:22.

5a Mrm 2:17–18.
b Mrm 6:6.
6a Al 45:10.
7a 1 Nef 12:2–3.
8a 1 Nef 12:20–23.
9a Mrm 2:8.

10a 3 Nef 28:7; Etr 12:17.
RR Trys mokiniai
nefitai.
b Mrm 1:16.
11a 3 Nef 28:24–26.
12a 3 Nef 26:6–11.

sūnus, o mano tėvas buvo Nefio ^apalikuonis.

14 Ir aš esu tas, kuris ^apaslepia šitą metraščių Viešpačiui; jo plokštelės nėra vertingos dėl Viešpaties įsakymo. Nes jis tikrai pasakė, jog niekas neįgis jų ^bpelniui gauti; bet jose užrašytas metraštis yra didžiulės vertės; ir tą, kuris atneš jį į šviesą, Viešpats palaimins.

15 Nes niekas negali turėti galios atnešti jį į šviesą, jeigu tai jam neduota Dievo; nes Dievas nurodo, kad tai būtų padaryta su ^aakimi, pašvęsta vien tik jo šlovei, arba seniai ir ilgam išsklaidytų Viešpaties sandoros žmonių gerovei.

16 Ir palaimintas ^atas, kuris atneš jį į šviesą; nes jis bus ^batneštas iš tamsos į šviesą pagal Dievo žodį; taip, jis bus atneštas iš žemės ir jis švies iš tamsos, ir bus atskleistas žmonėms; ir tai bus padaryta Dievo galia.

17 O jeigu pasitaikytų ^aklaidų, tai jos yra žmogaus klaidos. Bet štai mes nežinome klaidų; tačiau Dievas žino viską; todėl tas, kuris ^bsmerkia, tebūna atsargus, kad nepatektų į pragaro ugnį.

18 Ir tas, kuris sako: Parodyk jas man arba būsi sumuštas, – tepasisaugo, kad nereikalautų to, kas draudžiama Viešpaties.

19 Nes štai tas, kuris ^ateisiskubotai, pats bus skubotai teisiamas; nes jo užmokestis

bus pagal jo darbus; todėl tas, kuris muša, pats bus mušamas Viešpaties.

20 Štai ką sako Raštas: Žmogus nei muš, nei teis; nes teismas yra mano, – sako Viešpats, – ir kerštas taip pat yra mano, aš atmokėsiu.

21 O tas, kuris iškvėps piktnus ir priešiskumus prieš Viešpaties darbą ir prieš Viešpaties sandoros žmones, kurie yra Izraelio namų, ir sakys: Mes sunaikinsime Viešpaties darbą, ir Viešpats neprisimins savo sandorų, kurias sudarė Izraelio namams, – tam gresia būti nukirstam ir įmestam į ugnį;

22 nes Viešpaties amžini ^atikslai risis toliau, kol visi jo pažadai bus įvykdyti.

23 Tyrinėkite ^aIzaijo pranašystes. Štai aš negaliu jų užrašyti. Taip, štai sakau jums, kad tie šventieji, kurie išėjo anapus prieš mane, kurie apgyveno šią žemę, ^bšauks, taip, netgi iš dulkių jie šauksis Viešpaties; ir kaip Viešpats gyvas, jis prisimins sandoras, kurias sudarė su jais.

24 Ir jis žino jų ^amaldas, kad jos buvo jų brolių labui. Ir jis žino jų tikėjimą, nes jo vardu jie galėjo perkelti ^bkalnus; ir jo vardu jie galėjo drebinti žemę; ir jo žodžio galia jie sugriaudavo ^ckalėjimus; taip, net ugnimi plieskiančios krosnys negalėjo pakenkti jiems, nei laukiniai

13a 3 Nef 5:20.

14a Mor 10:1–2.

^b DžS–I 1:46.

15a DS 4:5.

16a 2 Nef 3:6–7, 11,

13–14.

^b Iz 29:18; 2 Nef 27:29.

17a Mrm 9:31, 33;

Etr 12:23–28.

^b 3 Nef 29:5; Etr 4:8.

19a DžSV, Mt 7:1–2;

3 Nef 14:1–2;

Mor 7:14.

22a DS 3:3.

23a 3 Nef 20:11; 23:1.

^b Iz 29:4;

2 Nef 3:19–20; 26:16.

24a En 1:12–18;

Mrm 9:36; DS 10:46.

^b JokK 4:6; Hel 10:9.

^c Al 14:27–29.

žvėrys, nei nuodingos gyvatės, dėl jo žodžio galios.

25 Ir štai, jie taip pat „meldėsi už tą, kuriam Viešpats leis atnešti šituos dalykus.

26 Ir niekas tenesako, kad jie neateis, nes jie tikrai ateis, kadangi Viešpats tai pasakė; nes jie ateis „iš žemės Viešpaties ranka, ir niekas to negali sustabdyti; ir tai ateis tą dieną, kada bus sakoma, kad ^bstebuklai pasibaigė; ir tai ateis taip, lyg kas kalbėtų „iš mirusiųjų.

27 Ir tai ateis tą dieną, kada šventųjų „kraujus šauksis Viešpaties dėl ^bslaptų sąjungų ir tamsos darbų.

28 Taip, tai ateis tą dieną, kada bus neigiama Dievo galia, o „bažnyčios bus suterštos ir aukštinsis dėl savo širdžių išdidumo; taip, būtent tą dieną, kada bažnyčių vadovai ir mokytojai aukštinsis dėl savo širdžių išdidumo, netgi tiek, kad pavydės tų, kurie priklauso jų bažnyčioms.

29 Taip, tai ateis tą dieną, kada „bus girdėti apie gaisrus ir audras, ir dūmų ^būkus svetimose šalyse;

30 ir bus taip pat girdėti apie „karus, karų gandus ir žemės drebėjimus įvairiose vietose.

31 Taip, tai ateis tą dieną, kada

bus dideli užterštumai ant žemės veido; bus žmogžudystės ir plėšimas, ir melas, ir apgaulės, ir paleistuvystės, ir visokie bjaurumai; tada bus daug tokių, kurie sakys: Daryk tą ar daryk aną – tai „neturi reikšmės, kadangi Viešpats ^bužtars tokius paskutiniają dieną. Bet vargas tokiems, nes jie yra ^ckarčiojoje tulžyje ir nedorybės pančiuose.

32 Taip, tai ateis tą dieną, kada bus pastatytos bažnyčios, kurios sakys: Ateik pas mane, ir už tavo pinigų tau bus atleistos nuodėmės.

33 O jūs, nelabi, iškrypę ir kietasprandžiai žmonės, kodėl pasistatėte bažnyčias „pelnei gauti? Kodėl ^bpakeitėte šventą Dievo žodį ir taip užsitraukėte ^cpasmerkimą savo sieloms? Štai žiūrėkite į Dievo apreiškimus, nes štai tą dieną ateis tas laikas, kada visa tai bus įvykdyta.

34 Štai Viešpats parodė man didžius ir nuostabius dalykus apie tai, kas netrukus turi įvykti, tą dieną, kada šitie dalykai ateis pas jus.

35 Štai aš kalbu jums, tarsi būtumėte čia, nors jūsų dar nėra. Bet štai Jėzus Kristus parodė man jus, ir aš žinau jūsų darbus.

36 Ir žinau, kad „vaikštote savo širdžių išdidume; ir nėra

25a Mrm 5:21.

26a Iz 29:4; 2 Nef 33:13.

b Mrm 9:15–26;

Mor 7:27–29, 33–37.

c 2 Nef 26:15–16;

Mrm 9:30;

Mor 10:27.

27a Etr 8:22–24;

DS 87:6–7.

b RR Slaptos sąjungos.

28a 2 Tim 3:1–7;

1 Nef 14:9–10;

2 Nef 28:3–32;

DS 33:4.

29a JI 3:1–5;

2 Nef 27:2–3.

b 1 Nef 19:11;

DS 45:39–42.

30a Mt 24:6;

1 Nef 14:15–17.

31a 2 Nef 28:21–22.

b 2 Nef 28:8.

c AI 41:11.

33a RR Piktnaudžiavimas kunigavimu.

b 1 Nef 13:26–29.

c RR Pasmerkimas, pasmerkimas.

36a RR Vaikščioti, vaikščioti su Dievu.

nė vieno, išskyrus vos keletą, kurie ^bnesiaukština dėl savo širdžių išdidumo į ‘labai gražių drabužių dėvėjimą, į pavydą ir nesutarimus, ir piktumą, ir persekiojimus, ir visokias nedorybes; ir jūsų bažnyčios, taip, netgi visos jos yra suterštos dėl jūsų širdžių išdidumo.

37 Nes štai, jūs mylite “pinigus ir savo turta, ir savo gražius drabužius, ir savo bažnyčių puošnumą labiau negu mylite vargšą ir beturtį, ligotą ir prislėgtąjį.

38 O jūs, susiteršėliai, jūs, veidmainiai, jūs, mokytojai, parduodantys save už tai, kas pražudys, kodėl suteršėte šventą Dievo bažnyčią? Kodėl “gėdijatės priimti Kristaus vardą? Kodėl nepagalvojate, kad begalinė laimė yra vertingiau už niekad nemirštančią ^bnelaimę, – ar dėl pasaulio ‘gyriaus?

39 Kodėl puošiatės tuo, kas neturi gyvybės, o tuo pat metu leidžiate alkanam ir beturčiui, ir nuogam, ir ligotam, ir prislėgtajam praeiti pro jus ir jų nepastebite?

40 Taip, kodėl kuriate savo “slaptus bjaurumus pelnui gauti ir darote, kad našlės sielvartautų priešais Viešpatį ir taip pat našlaičiai sielvartautų priešais Viešpatį, ir taip pat jų tėvų ir jų vyrų kraujas nuo žemės šauktųsi Viešpaties, dėl keršto ant jūsų galvų?

41 Štai keršto kalavijas pakibo

virš jūsų; ir netrukus ateis laikas, kada jis “atkeršys jums už šventųjų kraują, nes jis ilgiau nebepakės jų šauksmų.

9 SKYRIUS

Tuos, kurie netiki Kristų, Moronis šaukia atgailauti. Jis skelbia stebuklų Dievą, kuris teikia apreiškimus ir išlieja dovanas bei ženklus ant teisiųjų. Stebuklai pasibaigia dėl netikėjimo. Ženkliai lydi tuos, kurie tiki. Žmonės raginami būti išmintingi ir laikytis įsakymų. Apie 401–421 m. po Kristaus gim.

Ir dabar, aš taip pat kalbu tiems, kurie netiki Kristų.

2 Štai ar jūs tikėsite savo aplankymo dieną – štai kada Viešpats ateis, taip, būtent tą “didžią dieną, kada ^bžemė bus suvyniota kaip raštų ritinys ir elementai “sutirps nuo didelio karščio, taip, tą didžią dieną, kada būsite atvesti stoti prieš Dievo Avinėlių, – ar ir tada sakysite, kad Dievo nėra?

3 Ar ir tada tebeneigsite Kristų, ar akivaizdžiai matysite Dievo Avinėlių? Argi manote, kad gyvensite su juo, pilnai suvokdami savo kaltę? Argi manote, kad būtumėte laimingi, gyvendami su ta šventa Esybe, kai jūsų sielos būtų kankinamos kaltės suvokimo, kad visada pažeidinėjote jos įstatymus?

4 Štai sakau jums, jog būtumėte

36b JokK 2:13.

c Al 5:53.

37a 2 Nef 28:9–16.

38a Rom 1:16; 2 Tim 1:8;

1 Nef 8:25–28;

Al 46:21.

b Mzj 3:25.

c 1 Nef 13:9.

40a RR Slaptos sąjungos.

41a 1 Nef 22:14.

9 2a Mal 3:23;

3 Nef 28:31.

b Mrm 5:23;

DS 63:20–21.

RR Pasaulis –
Pasaulio pabaiga.

c Am 9:13;

3 Nef 26:3.

nelaimingesni, gyvendami su šventu ir teisingu Dievu, suvokdami savo nešvarumą priešais jį, negu gyvendami su „pasmerktoomis sielomis“^b pragare.

5 Nes štai, kada būsite atvesti pamatyti savo „nuogumo priešais Dievą ir taip pat Dievo šlovės bei Jėzaus Kristaus šventumo, tai uždegs jus neužgesinamos ugnies liepsna.

6 O tad jūs, „netikintieji“,^b atsi-
gręžkite į Viešpatį; karštai šau-
kitės Tėvo Jėzaus vardu, kad
galbūt būtumėte pripažinti be
dėmės, „tyrais, skaisčiais ir bal-
tais, būdami apvalyti“^d Avinėlio
krauju, tą didžią ir paskutiniąją
dieną.

7 Ir dar sakau jums, kurie
„neigiate Dievo apreiškimus ir
sakote, kad jie pasibaigė, kad
nėra nei apreiškimų, nei prana-
šysčių, nei dovanų, nei gydymo,
nei kalbėjimo liežuviais ir
^bliežuvių aiškinimo.

8 Štai sakau jums, kad tas, ku-
ris tai neigia, nepažįsta Kristaus
„evangelijos; taip, neskaitęs
Raštų; o jeigu skaitė, tai jų
^bnesupranta.

9 Nes argi neskaitome, kad
Dievas yra „tas pats vakar, šian-
dien ir per amžius ir kad jame
nėra nei permaitų, nei keitimosi
šešėlio.

10 Ir dabar, jeigu jūs susigalvo-
jote sau dievą, kuris mainosi ir
kuriame yra keitimosi šešėlis, tai
susigalvojote sau dievą, kuris
nėra stebuklų Dievas.

11 Bet štai, aš jums parodysiu
stebuklų Dievą, būtent Abraomo
Dievą ir Izaoko Dievą, ir Jokūbo
Dievą; ir tai yra tas pats „Dievas,
kuris sukūrė dangus ir žemę, ir
viską, kas juose.

12 Štai jis sukūrė Adomą, o per
„Adomą atėjo žmogaus“^b nuo-
puolis. O dėl žmogaus nuopuo-
lio atėjo Jėzus Kristus, būtent
Tėvas ir Sūnus, o dėl Jėzaus
Kristaus atėjo žmogaus „išpir-
kimas.

13 O dėl žmogaus išpirkimo,
kuris įvyko per Jėzų Kristų,
jie yra atvesti atgal Viešpaties
akivaizdon; taip, tai yra tai, per
ką visi žmonės yra išpirkti, ka-
dangi Kristaus mirtis įgyvendi-
na „prikėlimą, kuris įgyvendina
išpirkimą iš begalinio“^b miego,
iš kurio visi žmonės bus prikelti
Dievo galia, kada suskardės
trimitas; ir jie išeis, tiek maži,
tiek ir dideli, ir visi stos priešais
jo teismo pertvarą, būdami
išpirkti ir išlaisvinti nuo šitų
amžinųjų mirties, kuri yra lai-
kinoji mirtis, „pančių.

14 Ir tada juos išrinka Šventojo
„teismas; ir tada ateina laikas,

4a RR Pasmerkta,
pasmerkumas.

b RR Pragaras.

5a 2 Nef 9:14.

6a RR Netikėjimas.

b Ez 18:23, 32;
DS 98:47.

c RR Tyras, tyrumas.

d RR Dievo Avinėlis.

7a 3 Nef 29:6–7.

b 1 Kor 12:7–10; TT 1:7.

8a RR Evangelija.

b Mt 22:29.

9a Hbr 13:8;

1 Nef 10:18–19;
Al 7:20; Mor 8:18;
DS 20:12.

11a Pr 1:1; Mzj 4:2;

DS 76:20–24.

RR Jėzus Kristus.

12a Mzj 3:26.

b RR Nuopuolis,
Adomo ir Ievos.

c RR Išpirkti,
išpirktas, išpirkimas.

13a Hel 14:15–18.

b DS 43:18.

c DS 138:16.

14a RR Teismas,
paskutinysis.

kada tas, kuris ^bnešvarus, pasiliks nešvarus; ir tas, kuris teisus, pasiliks teisus; kuris laimingas, pasiliks laimingas, ir tas, kuris nelaimingas, pasiliks nelaimingas.

15 Ir dabar, o visi jūs, išgalvoję sau dievą, kuris negali daryti ^astebuklų, aš norėčiau paklausti jus: argi visa tai, apie ką kalbėjau, jau praėjo? Argi jau pasibaigė? Štai sakau jums: ne; ir Dievas nesiliovė buvęs stebuklų Dievas.

16 Štai argi tai, kas Viešpaties padaryta, ne nuostabu mūsų akyse? Taip, ir kas gali suvokti nuostabius Dievo ^adarbus?

17 Kas pasakys, kad ne stebuklas, jog per jo ^ažodį atsirado dangus ir žemė; ir jo žodžio galia žmogus buvo ^bsukurtas iš žemės ^cdulkių; ir jo žodžio galia buvo daromi stebuklai?

18 Ir kas pasakys, kad Jėzus Kristus nepadarė daugybės galingų ^astebuklų? Ir daug galingų stebuklų buvo padaryta apaštalų rankomis.

19 Ir jeigu ^astebuklai buvo daromi tada, tai kodėl gi Dievas nustojo būti stebuklų Dievas, tebebūdamas nesikeičianti Esybė? Ir štai, sakau jums, kad jis nesikeičia; antraip jis liautųsi būti Dievas; o jis

nesiliauja būti Dievas ir yra stebuklų Dievas.

20 O priežastis, dėl kurios jis liaujasi daręs ^astebuklus tarp žmonių vaikų, yra ta, kad jie nusirita į netikėjimą ir išklęsta iš teisingo kelio, ir nepažįsta Dievo, kuriuo turėtų ^bpasikliauti.

21 Štai sakau jums, kad kiekvienas, kuris niekuo neabejodamas tiki Kristų, ^ako beprašytų Tėvą Kristaus vardu, tai bus jam suteikta; ir tai pažadas visiems, tai yra iki žemės pakraščiu.

22 Nes štai, Jėzus Kristus, Dievo Sūnus, taip sakė savo mokiniams, kurie turėjo pasilikti, taip, ir taip pat visiems savo mokiniams, girdint miniai: ^aEikite į visą pasaulį ir skelbkite evangeliją kiekvienam kūriniui;

23 kas įtikės ir bus pakrikštytas, bus išgelbėtas, bet kas netikės, bus ^apasmerktas;

24 ir tikinčiuosius seks tokie ^aženklai: mano vardu jie išvarinės ^bvelnius, kalbės naujais liežuviais, ims gyvates, ir, jei išgers ką nors mirtino, jiems tai nepakenks; jie uždės ^crankas ant ligonių, ir šie pasveiks;

25 ir kiekvienam, kuris tikės mano vardą, niekuo neabejodamas, tam aš ^apatvirtinsiu visus savo žodžius, net iki žemės pakraščiu.

14b Al 7:21; DS 88:35.

15a Mor 7:35–37;

DS 35:8.

RR Stebuklas.

16a Ps 40:6; DS 76:114;

Moz 1:3–5.

17a JokK 4:9.

b RR Sukurti, sukūrimas.

c Pr 2:7; Mzj 2:25.

18a Jn 6:14.

19a DS 63:7–10.

20a Ts 6:11–13;

Etr 12:12–18;

Mor 7:35–37.

b RR Pasitikėjimas, pasitikėti.

21a Mt 21:22; 3 Nef 18:20.

22a Mk 16:15–16.

RR Misionieriškas darbas.

23a RR Pasmerktas, pasmerktumas.

24a Mk 16:17–18.

RR Ženklas.

b ApD 16:16–18.

c RR Patarnavimas ligoniams.

25a RR Apreiškimas; Liudijimas.

26 Ir dabar, štai, kas gali pasi-priešinti Viešpaties darbams? „Kas gali paneigti jo žodžius? Kas sukils prieš Viešpaties visagalybę? Kas niekins Viešpaties darbus? Kas niekins Kristaus vaikus? Žiūrėkite, visi jūs, Viešpaties darbų ^bniekintojai, nes jūs stebėsitės ir žūsite.

27 O tad neniekinkite ir nesi-stebėkite, bet išiklausykite į Viešpaties žodžius ir prašykite Tėvą Jėzaus vardu visko, ko tik jums reikia. Neabejokite, bet tikėkite ir pradėkite, kaip senovės laikais, ir „ateikite pas Viešpatį visa savo ^bširdimi bei su baime ir virpuliu priešais jį ėgyvendinkite savo išgelbėjimą.

28 Būkite „išmintingi savo išbandymo dienomis; nusiplėškite bet kokį nešvarumą; nieko neprašykite, kad tai išėikvotumėte savo ^bgeiduliams, bet prašykite nepajudinamai apsisprendę, jog nepasiduosite jokiai pagundai, bet kad tar-nausite tikrajam ir ėgyvajam Dievui.

29 Žiūrėkite, kad nesikrikštytumėte „nevertai; žiūrėkite, kad nepriimtumėte Kristaus sakramento ^bnevertai; bet žiūrėkite, kad viską darytumėte būdami ėverti, ir darykite tai Jėzaus Kristaus, gyvojo Dievo Sūnaus, vardu; ir jeigu tai darysite ir

ištversite iki galo, jokių būdu nebūsite išmesti laukan.

30 Štai kalbu jums, lyg „kalbėčiau iš mirusiųjų; nes žinau, kad turėsite mano žodžius.

31 Nesmerkite manęs dėl mano „netobulumo nei mano tėvo dėl jo netobulumo, nei tų, kurie rašė prieš jį; bet verčiau dėkokite Dievui, kad jis apreiškė jums mūsų netobulumus, idant jūs pasimokytumėte būti išmintingesni, negu buvome mes.

32 Ir dabar, štai, mes parašėme šitą metrašį pagal savo žinojimą, rašmenimis, kurie mūsųose vadinami „pakeistais egiptietiškais, kurie buvo perduodami ir keičiami pagal mūsų kalbą.

33 Ir jeigu mūsų plokštelės būtų pakankamai didelės, mes rašytume hebrajiškai; bet hebrajų kalbą mes taip pat pakeitėme; ir jeigu būtume galėję rašyti hebrajiškai, štai mūsų metraštyje nebūtų jokių netobulumų.

34 Bet Viešpats žino, ką mes užrašėme ir taip pat kad jokia kita liaudis nežino mūsų kalbos; ir dėl to, kad jokia kita liaudis nežino mūsų kalbos, jis paruošė „priemonės jam išversti.

35 Ir tai užrašyta, kad mes išvalytume savo apdarus nuo nusiritusių į „netikėjimą brolių kraujo.

26a 3 Nef 29:4–7.

b Pat 13:13.

27a Mor 10:30–32.

b Joz 22:5;

DS 64:22, 34.

RR Širdis.

c Fil 2:12.

28a JokK 6:12.

b RR Geidulys.

c Al 5:13.

29a RR Krikštas, krikštyti – Krikšto reikalavimai.

b 1 Kor 11:27–30;

3 Nef 18:28–32.

c RR Vertas, vertumas.

30a Mrm 8:26;

Mor 10:27.

31a Mrm 8:17;

Etr 12:22–28, 35.

32a 1 Nef 1:2;

Mzj 1:4.

34a Mzj 8:13–18;

Etr 3:23, 28;

DS 17:1.

35a 2 Nef 26:15.

36 Ir štai, tai, ko mes „troškome savo broliams, taip, būtent kad jie būtų sugražinti į Kristaus pažinimą, sutinka su visų šventųjų, kurie gyveno šitoje žemėje, maldomis.

37 Ir teduoda Viešpats Jėzus

Kristus, kad į jų maldas būtų atsakyta pagal jų tikėjimą; ir teprisimena Dievas Tėvas sandorą, kurią jis sudarė su Izraelio namais; ir telaimina jis juos per amžius, per tikėjimą Jėzaus Kristaus vardu. Amen.

ETERO KNYGA

Jareditų metraštis, paimtas iš dvidešimt keturių plokštelių, kurias rado Limhio žmonės Mozijo dienomis.

1 SKYRIUS

Moronis sutrumpina Etero raštus. Pateikiama Etero genealogija. Prie Babelės bokšto jareditų kalba liko nesumaišyta. Viešpats pažada vesti juos į rinktinę žemę ir padaryti didžią tautą.

IR dabar aš, „Moronis, tęsiu aprašymą apie tuos senovės gyventojus, kurie buvo sunaikinti Viešpaties ^branka ant šitos šiaurinės šalies veido.

2 Ir savo aprašymą, kuris vadinasi Etero knyga, aš imu iš „dvidešimt keturių plokštelių, kurias rado Limhio žmonės.

3 Ir kadangi aš manau, jog pradinę šio metraščio dalį, kalbančią apie pasaulio sukūrimą ir taip pat apie Adomą, ir aprašymą nuo to laiko net iki didžiojo „bokšto ir visko, kas įvyko tarp

žmonių vaikų iki to laiko, turi žydai;

4 todėl neaprašinėju viso to, kas įvyko nuo „Adomo dienų iki to laiko; bet tai yra ant plokštelių; ir kas jas ras, tas turės galią gauti visą aprašymą.

5 Bet štai, aš pateikiu ne visą, o tik dalį aprašymo – nuo bokšto iki jų sunaikinimo.

6 Ir taip aš pateikiu šį aprašymą. Tas, kuris surašė šitą metrašį, buvo „Eteras, ir jis buvo Koriantoro palikuonis.

7 Koriantoras buvo Morono sūnus.

8 O Moronas buvo Etemo sūnus.

9 O Etemas buvo Aho sūnus.

10 O Ahas buvo Seto sūnus.

11 O Setas buvo Šiblonas sūnus.

12 O Šiblonas buvo Komo sūnus.

36a Mrm 8:24–26;

DS 10:46–49.

[ETERO]

1 1a RR Moronis,

Mormono sūnus.

b Mrm 5:23;

DS 87:6–7.

2a Al 37:21;

Etr 15:33.

3a Om 1:22;

Mzj 28:17;

Hel 6:28.

4a T.y. apimant tą patį

periodą, kuris

aprašytas Pr 1–10

skyriuose.

6a Etr 12:2; 15:34.

13 O Komas buvo Koriantumo sūnus.

14 O Koriantumas buvo Amnigado sūnus.

15 O Amnigadas buvo Aarono sūnus.

16 O Aaronas buvo Heto, Heartomo sūnaus, palikuonis.

17 O Heartomas buvo Libo sūnus.

18 O Libas buvo Kišo sūnus.

19 O Kišas buvo Koromo sūnus.

20 O Koromas buvo Levio sūnus.

21 O Levis buvo Kimo sūnus.

22 O Kimas buvo Moriantono sūnus.

23 O Moriantonas buvo Riplakišo palikuonis.

24 O Riplakišas buvo Šezo sūnus.

25 O Šezas buvo Heto sūnus.

26 O Hetas buvo Komo sūnus.

27 O Komas buvo Koriantumo sūnus.

28 O Koriantumas buvo Emero sūnus.

29 O Emeras buvo Omero sūnus.

30 O Omeras buvo Šulo sūnus.

31 O Šulas buvo Kibo sūnus.

32 O Kibas buvo sūnus Oriho, kuris buvo Jaredo sūnus.

33 Tas „Jaredas su savo broliu ir jų šeimomis bei su kai kuriais kitais žmonėmis ir jų šeimomis atėjo nuo didžiojo bokšto tuo metu, kai Viešpats ^bsumaišė žmonių kalbą ir savo rūstybėje prisiekė, kad jie bus išsklaidyti ant visos žemės ^cveido; ir pagal

Viešpaties žodį tie žmonės buvo išsklaidyti.

34 Ir kadangi Jaredo „brolis buvo stambus ir galingas vyras ir vyras, kuriam Viešpats buvo labai palankus, Jaredas, jo brolis, tarė jam: Šaukis Viešpaties, kad jis nesumaišytų mūsų idant nebegalėtume suprasti mūsų žodžių.

35 Ir buvo taip, kad Jaredo brolis šaukėsi Viešpaties ir Viešpats pasigailėjo Jaredo; todėl jis nesumaišė Jaredo kalbos; ir Jaredas ir jo brolis nebuvo sumaišyti.

36 Tada Jaredas sakė savo broliui: Vėl šaukis Viešpaties, ir galbūt jis nugręš savo pyktį nuo tų, kurie yra mūsų draugai, ir nesumaišys jų kalbos.

37 Ir buvo taip, kad Jaredo brolis šaukėsi Viešpaties ir Viešpats pasigailėjo jų draugų ir taip pat jų šeimų, tad jie nebuvo sumaišyti.

38 Ir buvo taip, kad Jaredas vėl kalbėjo savo broliui, sakydamas: Eik ir pasiteirauk Viešpaties, ar jis išvarys mus iš šitos žemės, o jeigu išvarys mus iš šitos žemės, šaukis jo, kur mums eiti. Ir kas žino, ar Viešpats nenugabens mūsų į žemę, kuri yra „rinktinė tarp visų kitų Žemeje? O jei taip atsitiks, būkime ištikimi Viešpačiui, kad gautume ją kaip savo paveldą.

39 Ir buvo taip, kad Jaredo brolis šaukėsi Viešpaties pagal tai, kas buvo pasakyta Jaredo burna.

40 Ir buvo taip, kad Viešpats

33a RR Jaredas.
b Pr 11:6–9.

c Mzj 28:17.
34a RR Jaredo brolis.

38a RR Pažadėtoji žemė.

išgirdo Jaredo brolių ir pasigai-
lėjo jo bei tarė jam:

41 Eik ir surink savo kaimenes,
tiek patinus, tiek ir pateles,
įvairių rūšių; ir taip pat įvairių
rūšių sėklų ir savo ^ašeimas, ir
taip pat Jaredą, savo brolių, ir jo
šeimą, ir taip pat savo ^bdraugus
ir jų šeimas, ir Jaredo draugus
ir jų šeimas.

42 Ir kada tai padarysi, „leiskis
jų priešaky į slėnį šiaurėje. Ir
ten aš pasitiksiu tave ir eisiu
^bpriešaky tavęs į žemę, kuri yra
rinktinė tarp visų Žemės žemių.

43 Ir ten aš palaiminsiu tave ir
tavo sėklą ir pakelsiu sau iš tavo
sėklos, tavo brolio sėklos ir
sėklos tų, kurie eis su tavimi,
galingą tautą. Ir ant visos žemės
veido nebus galingesnės už tau-
tą, kurią aš pakelsiu sau iš tavo
sėklos. Ir tai aš padarysiu tau dėl
to, kad taip ilgai šaukeisi manęs.

2 SKYRIUS

*Jareditai ruošiasi kelionei į pažadė-
tąją žemę. Tai rinktinė žemė, kur
žmonės turi tarnauti Kristui arba
bus nušluoti. Viešpats tris valandas
kalba Jaredo broliui. Jareditai statosi
baržas. Viešpats prašo Jaredo brolių
pasiūlyti, kaip apšviesti baržas.*

Ir buvo taip, kad Jaredas, jo
brolis bei jų šeimos ir taip pat
Jaredo ir jo brolio draugai bei
jų šeimos su savo kaimenėmis,
kurias jie surinko, įvairių rūšių
patiniais ir patelėmis, nusileido

į slėnį, esantį šiaurėje (o slėnis
vadinosi „Nimrodu pagal didį
medžiotoją).

2 Ir jie taip pat pastatė spąstus
ir prigaudė padangių paukščių,
ir taip pat paruošė indą, kuria-
me gabeno su savimi vandenu
žuvis.

3 Ir jie taip pat gabenosi deze-
retę, kas išvertus reiškia medu-
nešė bitė; taigi jie gabenosi bičių
spiečius ir viso to, kas buvo ant
žemės veido, ir įvairių rūšių
sėklų.

4 Ir buvo taip, kad jiems nusi-
leidus į Nimrodo slėnį, Viešpats
nužengė ir kalbėjosi su Jaredo
broliu; ir jis buvo „debesyje, ir
Jaredo brolis jo nematė.

5 Ir buvo taip, kad Viešpats
įsakė jiems eiti į tyrus, taip, į tą
dalį, kurioje žmogus dar nieka-
da nėra buvęs. Ir buvo taip,
kad Viešpats ėjo jų priešaky ir
kalbėjo su jais, stovėdamas
„debesyje, ir davė nurodymus,
kur jiems keliauti.

6 Ir buvo taip, kad jie keliavo
tyruose ir pasistatė baržas,
kuriose persikėlė per daugybę
vandenu, nuolat vadovaujami
Viešpaties rankos.

7 Ir Viešpats neleido, kad jie
apsistotų tyruose anapus jūros,
bet nurodė, kad jie vyktų į pačią
pažado „žemę, kuri buvo rink-
tinė tarp visų kitų žemių, kurią
Viešpats Dievas išsaugojo tei-
siems žmonėms.

8 Ir savo rūstybėje jis prisiekė
Jaredo broliui, kad tie, kas

41a Etr 6:20.

b Etr 6:16.

42a 1 Nef 2:1–2; Abr 2:3.

b DS 84:88.

c 1 Nef 13:30.

2 1a Pr 10:8.

4a Sk 11:25; DS 34:7–9;

DžS–I 1:68.

5a Iš 13:21–22.

7a 1 Nef 4:14.

RR Pažadėtoji žemė.

apgyvens šią pažado žemę, nuo to laiko ir per amžius, turės "tarnauti jam – tikrajam ir vieninteliamei Dievui, antraip jie bus ^bnušluoti, kada jo rūstybės pilnatvė ištiks juos.

9 Ir dabar, mes galime matyti Dievo įsakus, susijusius su šia žeme, kad tai yra pažado žemė; ir kiekviena tauta, kuri apgyvens ją, tarnaus Dievui, arba jie bus nušluoti, kada jo rūstybės pilnatvė ištiks juos. O jo rūstybės pilnatvė ištinka juos, kai jie yra pribrendę nedorybe.

10 Nes štai, tai yra žemė, kuri yra rinktinė tarp visų kitų žemių; todėl tas, kuris ją apgyvens, tarnaus Dievui arba bus nušluotas; nes toks yra nesibaigiantis Dievo įsakas. Ir tik tada, kai šalies vaikai pasiekia "nedorybės pilnatvę, jie yra ^bnušluojami.

11 Ir tai ateina jums, o jūs, "kitataučiai, kad žinotumėte Dievo įsakus – kad atgailautumėte, ir nesilaikytumėte savo nedorybių, kol pasieksite nedorybės pilnatvę, kad neužsitrauktumėte Dievo rūstybės pilnatvės, kaip kad anksčiau padarė šitos žemės gyventojai.

12 Štai tai yra rinktinė žemė, ir kiekviena tauta, kuri ją apgyvens, bus "laisva nuo vergijos ir nelaisvės, ir nuo visų kitų tautų po dangumi, jeigu tik jie ^btarnaus šitos žemės Dievui, kuris

yra Jėzus Kristus, kuris apreikštas per tai, ką parašėme.

13 Ir dabar, aš toliau rašau savo metrašti; nes štai buvo taip, kad Viešpats atvedė Jaredą ir jo brolių net prie tos didžiosios jūros, kuri skiria žemes. Ir atėję prie jūros, jie pasistatė palapines; ir pavadino tą vietovę Moriankameru; ir jie gyveno palapinėse, ir pragyveno palapinėse ant jūros kranto ketverius metus.

14 Ir buvo taip, kad baigiantis ketveriems metams pas Jaredo brolių vėl atėjo Viešpats ir stovėjo debesyje, ir kalbėjo su juo. Ir tris valandas Viešpats kalbėjo su Jaredo broliu ir "drausmino jį, kadangi jis neprisimindavo ^bšauktis Viešpaties vardo.

15 Ir Jaredo brolis atgailavo dėl padaryto blogio ir šaukėsi Viešpaties vardo dėl savo brolių, kurie buvo su juo. Ir Viešpats tarė jam: Aš atleisiu tau ir tavo broliams jūsų nuodėmes; bet daugiau nebenusidėk, nes, atmink, kad mano "Dvasia ne visuomet ^bplūksis su žmogumi; todėl, jei darysi nuodėmes iki būsi visiškai pribrendęs, būsi iškirstas iš Viešpaties akivaizdos. Ir tai mano valia dėl tos žemės, kurią duosiu tau kaip paveldą; nes ši žemė bus "rinktinė tarp visų kitų žemių.

16 Ir Viešpats tarė: Imkis darbo ir pasistatyk baržas, panašias į tas, kokias statei ligi šiol. Ir buvo taip, kad Jaredo brolis ėmėsi

8a Etr 13:2.
b Jar 1:3, 10; Al 37:28;
Etr 9:20.
10a 2 Nef 28:16.
b 1 Nef 17:37–38.

11a 2 Nef 28:32.
12a RR Laisvas, laisvė.
b Iz 60:12.
14a RR Drausminti,
drausminimas.

b RR Malda.
15a Etr 15:19.
b Pr 6:3; 2 Nef 26:11;
Mrm 5:16.
c Etr 9:20.

darbo, taip pat ir jo broliai, ir pasistatė baržas pagal Viešpaties “nurodymus, panašias į tas, kokias buvo statę. Ir jos buvo mažos ir plūdrios ant vandens, netgi kaip paukščiai plūdrūs ant vandens.

17 Ir jos buvo pastatytos taip, kad buvo nepaprastai “nepralaidžios, netgi taip, kad laikė vandenį kaip dubuo; ir jų dugnas buvo nepralaidus kaip dubuo; ir jų šonai buvo nepralaidūs kaip dubuo; o jų galai buvo nusmailinti; ir jų viršus buvo nepralaidus kaip dubuo; ir jų ilgis buvo kaip medžio ilgis; ir jų durys, jas uždarius, buvo nepralaidžios kaip dubuo.

18 Ir buvo taip, kad Jaredo brolis šaukėsi Viešpaties, sakydamas: O Viešpatie, aš atlikau darbą, kurį įsakei man, ir padariau baržas taip, kaip man nurodei.

19 Ir štai, o Viešpatie, jose nėra šviesos; kurgi mes vairuosime? Ir taip pat mes žūsime dėl to, kad jose nėra kuo kvėpuoti, išskyrus orą, kuris yra jose; taigi mes žūsime.

20 Ir Viešpats tarė Jaredo broliui: Štai tu padarysi skylę viršuje ir taip pat apačioje; ir kada tau trūks oro, atkimši skylę ir gausi oro. O jei bus taip, kad ant tavęs liesis vanduo, štai tu užkimši tą skylę, kad nežūtum nuo užlijimo.

21 Ir buvo taip, kad Jaredo brolis taip ir padarė, pagal tai, kaip įsakė Viešpats.

22 Ir jis vėl šaukėsi Viešpaties, sakydamas: O Viešpatie, štai aš

padariau taip, kaip man įsakei; ir paruošiau laivus savo žmonėms, bet štai juose nėra šviesos. Štai, o Viešpatie, argi tu leisi, kad keltumėmės per šituos didžiulius vandenis tamsoje?

23 Ir Viešpats tarė Jaredo broliui: Ko norėtum, kad padaryčiau, idant turėtum šviesą savo laivuose? Nes štai, tu negali panaudoti langų, nes jie bus sudaužyti į gabalėlius; ir neimsi su savimi ugnies, nes tu nevyksi ugnies šviesoje.

24 Nes štai, jūs būsite kaip banginis jūroje; nes bangos kaip kalnai grius ant jūsų. Tačiau aš jus vėl iškelsiu iš jūros gelmių; nes “vėjai išėjo iš mano burnos, ir taip pat aš pasiunčiau ^blietus bei tvanus.

25 Ir štai, aš paruošiu jus šitam; nes jūs negalite persikelti per šitą didžiąją gelmę, jeigu aš neparuošiu jūsų jūros bangoms ir vėjams, kurie išėjo, ir potvyniams, kurie užeis. Todėl ką norėtum, kad paruoščiau, idant turėtum šviesą, kada būsi paniręs jūros gelmėse?

3 SKYRIUS

Jaredo brolis mato Viešpaties pirštą, kai šis paliečia šešiolika akmenų. Kristus parodo Jaredo broliui savo dvasinį kūną. Kas turi tobulą pažinimą, tą negalima sulaikyti, kad nepažvelgtų už uždangos. Parūpinamos vertimo priemonės Jareditų metraščiui išnešti į šviesą.

Ir buvo taip, kad Jaredo brolis

(dabar, buvo paruošti aštuoni laivai) nuėjo ant kalno, kuri dėl jo nepaprasto aukščio jie pavadino Šelemo kalnu, ir iš uolos išlydė šešiolika mažų akmenų; ir jie buvo balti ir skaidrūs kaip permatomas stiklas; ir savo rankose jis užnešė juos į kalno viršūnę ir vėl šaukėsi Viešpaties, sakydamas:

2 O Viešpatie, tu sakei, jog būsime apgaubti tvanų. Dabar pažvelk, o Viešpatie, ir nesupyk ant savo tarno dėl jo silpnumo prieš tave; nes mes žinome, kad tu esi šventas ir gyveni danguose ir kad mes esame nieko neverti prieš tave; dėl „nuopuolio mūsų ^bprigimtis tapo nuolat pikta; tačiau, o Viešpatie, tu davei mums įsakymą šauktis tavęs, kad iš tavęs gautume tai, ko trokštame.

3 Štai Viešpatie, tu plakei mus už mūsų nedorybę ir išvarei mus, ir šituos daugelį metų mes buvome tyruose; tačiau tu buvai mums „gailestingas. O Viešpatie, pažvelk į mane su gailėsčiu ir nugrėžk savo pyktį nuo šitų savo žmonių, ir neleisk, kad jie keltųsi per šią šėlstančią gelmę tamsoje; bet pažvelk į šituos akmenis, kuriuos išlydžiau iš uolos.

4 Ir aš žinau, o Viešpatie, kad tu turi visą „galią ir dėl žmogaus gali padaryti, ką tik panorėsi; todėl paliesk šiuos akmenis, o Viešpatie, savo pirštu ir paruošk juos, kad jie šviestų

tamsoje; ir jie švies mums mūsų paruoštuose laivuose, idant turėtume šviesą, kol kelsimės per jūrą.

5 Štai, o Viešpatie, tu gali tai padaryti. Mes žinome, kad tu gali parodyti didelę galią, kuri žmonių supratimu „atrodo maža.

6 Ir buvo taip, kad Jaredo broliui ištarus šiuos žodžius, štai „Viešpats ištiesė savo ranką ir savo pirštu vieną po kito palietė tuos akmenis. Ir ^buždanga buvo nuimta nuo Jaredo brolio akių, ir jis pamatė Viešpaties pirštą; ir jis buvo kaip žmogaus pirštas, kaip kūnas ir kraujas; ir Jaredo brolis parpuolė prieš Viešpatį, nes jį apėmė baimė.

7 Ir Viešpats pamatė, kad Jaredo brolis parpuolė ant žemės; ir Viešpats tarė jam: Kelkis, ko parpuolei?

8 Ir jis tarė Viešpačiui: Aš pamaciau Viešpaties pirštą ir išsigandau, kad jis nesutriuškintų manęs; nes aš nežinojau, kad Viešpats turi kūną ir kraują.

9 Ir Viešpats tarė jam: Dėl savo tikėjimo tu pamatei, kad aš paimsiu ant savęs „kūną ir kraują; ir dar niekada žmogus nebuvo atėjęs pas mane su tokiu nepaprastu tikėjimu kaip tavo; nes jeigu ne tai, negalėtum pamatyti mano piršto. Ar matei ką nors daugiau?

10 Ir jis atsakė: Ne; Viešpatie, pasirodyk man.

11 Ir Viešpats tarė jam: Ar

3 2a RR Nuopuolis,
Adomo ir Ievos.
b Mzj 3:19.
3a Etr 1:34–43.

4a RR Galia.
5a Iz 55:8–9;
1 Nef 16:29.
6a RR Jėzus Kristus.

b Etr 12:19, 21.
9a RR Kūnas; Jėzus
Kristus; Mirtingas,
mirtingumas.

patikėsi žodžiais, kuriuos pasakysiu?

12 Ir jis atsakė: Taip, Viešpatie, žinau, kad tu kalbi tiesą, nes esi tiesos Dievas ir ^anegali meluoti.

13 Ir kada jis ištarė šiuos žodžius, štai Viešpats ^apasirodė jam ir tarė: ^bKadangi tai žinai, esi išpirktas iš nuopuolio; todėl esi atvestas atgal mano akivaizdon; todėl aš ^cparodau tau save.

14 Štai aš esu tas, kuris nuo pasaulio įkūrimo buvo paruoštas ^aišpirkti savo žmones. Štai aš esu Jėzus Kristus. Aš esu ^bTėvas ir Sūnus. Per mane visa žmonija turės ^cgyvenimą ir turės jį amžinai, būtent tie, kurie tikės mano varda; ir jie taps mano ^dsūnumis ir dukromis.

15 Ir dar niekuomet aš neparodžiau savęs žmogui, kurį sukūriau, nes dar niekuomet žmogus taip ^anetikėjo mane kaip tu. Ar matai, kad esi sukurtas pagal mano ^batvaizdą? Taip, tikrai, visi žmonės pradžioje buvo sukurti pagal mano atvaizdą.

16 Štai šitas kūnas, kurį dabar matai, yra mano ^advasios kūnas; ir žmogų aš sukūriau pagal savo dvasios kūną; ir kaip pasirodau tau, būdamas dvasioje, lygiai taip pasirodysiu savo žmonėms kūne.

17 Ir dabar, kaip aš, Moronis, sakiau, aš negaliu padaryti pilno aprašymo to, kas užrašyta; todėl man pakanka pasakyti, kad

Jėzus šitam vyrui parodė save dvasioje, būtent pagal pavyzdį ir panašumą to paties kūno, kaip kad jis ^aparodė save nefitams.

18 Ir jis tarnavo jam, kaip kad tarnavo nefitams; ir visa tai tam, kad šitas vyras dėl daugelio didžiųjų darbų, kuriuos Viešpats jam parodė, žinotų, jog jis yra Dievas.

19 Ir dėl šito vyro pažinimo jo nebegalima buvo sulaikyti, kad nepažvelgtų už ^auždangos; ir jis pamatė Jėzaus pirštą, ir jį pamatęs parpuolė iš baimės; nes jis žinojo, kad tai buvo Viešpaties pirštas; ir jis jau nebeturėjo tikėjimo, nes žinojo, niekuo neabejodamas.

20 Todėl, turėdamas šitą tobulą Dievo pažinimą, jis ^anebegalėjo būti sulaikytas, kad nepažvelgtų už uždangos; todėl jis pamatė Jėzų; ir šis tarnavo jam.

21 Ir buvo taip, kad Viešpats tarė Jaredo broliui: Štai tu neleisi, kad tai, ką matei ir girdėjai, išeitų pasauliui, kol ^aateis laikas, kada aš pašlovinsiu savo vardą kūne; todėl gerai paslėpk tai, ką matei ir girdėjai, ir niekam to neatskleisk.

22 Ir štai, kada atvyksi pas mane, tu tai užrašysi ir užantspauduosi, kad niekas negalėtų to išversti; nes tu tai užrašysi tokia kalba, kad to nebus galima perskaityti.

23 Ir štai duosiu tau šiuos

12a Hbr 6:18.

13a DS 67:10–11.

b En 1:6–8.

c RR Jėzus Kristus –
Ikimirtingoji
Kristaus būtis.

14a RR Išpirkti, išpirktas,

išpirkimas;

Išpirkėjas.

b Mzj 15:1–4.

c Mzj 16:9.

d RR Sūnūs ir dukros,
Dievo.

15a RR Tikėjimas, tikėti.

b Pr 1:26–27; Mzj 7:27;

DS 20:17–18.

16a RR Dvasia.

17a 3 Nef 11:8–10.

19a RR Uždanga.

20a Etr 12:19–21.

21a Etr 4:1.

“du akmenis, ir tu juos taip pat užantspauduosi kartu su tuo, ką užrašysi.

24 Nes štai, aš sumaišiau kalbą, kuria tu rašysi; todėl man tinkamu metu aš padarysiu, kad šie akmenys atvertų žmonių akims tai, ką tu užrašysi.

25 Ir pasakęs šiuos žodžius, Viešpats parodė Jaredo broliui “visus žemės gyventojus, kurie buvo, ir taip pat visus, kurie bus; ir jis nenuslėpė jų nuo jo akių, net iki žemės pakraščių.

26 Nes jis iš anksto buvo jam pasakęs, kad “jeigu jis ^btikės juo, kad jis gali parodyti jam “viską – tai bus jam parodyta; todėl Viešpats negalėjo nieko nuslėpti nuo jo, nes jis žinojo, kad Viešpats gali parodyti jam viską.

27 Ir Viešpats jam tarė: Užrašyk tai ir “užantspauduok; ir man tinkamu metu aš tai parodysiu žmonių vaikams.

28 Ir buvo taip, kad Viešpats įsakė jam užantspauduoti du “akmenis, kuriuos jis gavo, ir jų nerodyti, kol Viešpats parodys tai žmonių vaikams.

4 SKYRIUS

Moroniui įsakyta užantspauduoti Jaredo brolio raštus. Jie nebus paskelbti, kol žmonės netikės taip, kaip Jaredo brolis. Kristus įsako žmonėms tikėti jo ir jo mokinių

žodžiais. Žmonėms įsakyta atgailauti, tikėti evangelija ir būti išgelbėtiems.

Ir Viešpats įsakė Jaredo broliui nusileisti nuo kalno iš Viešpaties akivaizdos ir “užrašyti tai, ką matė; bet buvo uždrausta atskleisti tai žmonių vaikams, ^bkol jis nebus iškeltas ant kryžiaus; ir dėl to karalius Mozijas saugojo tai, kad neišeitų pasauliui, kol Kristus parodys save savo žmonėms.

2 Ir kai Kristus iš tiesų parodė save savo žmonėms, jis įsakė, kad tai būtų paskelbta.

3 Ir dabar, po šito visi jie nusirito į netikėjimą; ir nėra nieko kito, kaip tik lamanitai, o šie atmetė Kristaus evangeliją; todėl man įsakyta vėl “paslėpti tai žemeje.

4 Štai ant šitų plokštelių aš aprašiau būtent tai, ką matė Jaredo brolis; ir dar niekada nebuvo atskleista nieko didingesnio už tai, kas buvo atskleista Jaredo broliui.

5 Todėl Viešpats įsakė man tai užrašyti; ir aš tai užrašiau. Ir jis man įsakė, kad tai “užantspauduočiau; ir taip pat įsakė, kad užantspauduočiau to išvertimą; todėl aš užantspaudavau ^bvertiklius, kaip man įsakė Viešpats.

6 Nes Viešpats įsakė man: Tai neišeis kitataučiams, kol jie neatgailaus dėl savo nedorybių ir netaps švarūs prieš Viešpatį.

23a RR Urimai ir
Tumimai.

25a Moz 1:8.

26a Etr 3:11–13.

^b RR Tikėjimas, tikėti.

^c Etr 4:4.

27a 2 Nef 27:6–8.

28a DS 17:1.

4 1a Etr 12:24.

RR Raštai.

^b Etr 3:21.

3a Mrm 8:14.

5a Etr 5:1.

^b DS 17:1;

DžS–I 1:52.

RR Urimai ir

Tumimai.

7 Ir tą dieną, kada jie panaudos tikėjimą manimi, – sako Viešpats, – taip, kaip Jaredo brolis ir taps „pašventinti per mane, tada aš jiems atskleisiu tai, ką matė Jaredo brolis, net kol atskleisiu jiems visus savo apreiškimus, – sako Jėzus Kristus, Dievo Sūnus, dangaus ir žemės, ir visko, kas juose, ^bTėvas.

8 O tas, kuris „kovos prieš Viešpaties žodį, tebūna prakeiktas; ir tas, kuris ^bneigs tai, tebūnie prakeiktas; nes tiems aš „neparodysiu didesnių dalykų, – sako Jėzus Kristus, – nes tai aš esu tas, kuris kalba.

9 Ir mano įsakymu dangūs atsiveria ir „užsiveria; ir mano žodžiu bus sudrebinta ^bžemė; ir mano įsakymu jos gyventojai išeis anapus, netgi kaip nuo ugnies.

10 Ir tas, kuris netiki mano žodžiais, netiki mano mokiniais; patys spręskite, ar tai aš kalbu, nes „paskutiniąją dieną jūs žinosite, kad tai aš esu tas, kuris kalba.

11 Bet tą, kuris „tiki tuo, ką kalbėjau, aš aplankysiu savo Dvasios pasireiškimais, ir jis žinos ir paliudys. Nes mano Dvasios dėka jis ^bžinos, kad tai yra „tiesa; nes tai įtikinėja žmones daryti gera.

12 O viskas, kas įtikinėja žmo-

nes daryti gera, yra iš manęs; nes „gėris neateina iš nieko kito, kaip tik iš manęs. Aš esu tas, kuris veda žmones į visa, kas gera; tas, kuris ^bnetiki mano žodžiais – netiki manimi, kad aš esu; o tas, kuris netiki manimi – netiki Tėvu, kuris mane atsiuntė. Nes štai, aš esu Tėvas, aš esu pasaulio „šviesa, ^dgyvybė ir tiesa.

13 „Ateikite pas mane, o jūs, kitataučiai, ir aš parodysiu jums didesnių dalykų, žinojimą, paslėptą dėl netikėjimo.

14 Ateikite pas mane, o jūs, Izraelio namai, ir jums „bus atskleista, kokių didžiųjų dalykų Tėvas turi paruošęs jums nuo pasaulio įkūrimo; ir tai neatėjo jums dėl netikėjimo.

15 Štai kada perplėšite tą netikėjimo uždangą, dėl kurios esate savo baisioje nelabumo, širdies kietumo ir proto aklumo būsenoje, tada didūs ir nuostabūs dalykai, kurie nuo jūsų buvo „paslėpti nuo pasaulio įkūrimo... taip, kada šauksitės Tėvo mano vardu, sudužusia širdimi ir atgailaujančia dvasia, tada žinosite, kad Tėvas atsiminė sandorą, kurią jis sudarė jūsų tėvams, o Izraelio namai.

16 Ir tada mano „apreiškimai, kuriuos aš nurodžiau užrašyti

7a RR Pašventinimas.

b Mzj 3:8.

8a 3 Nef 29:5–6;

Mrm 8:17.

b 2 Nef 27:14;

28:29–30.

c Al 12:10–11;

3 Nef 26:9–10.

9a 1 Kar 8:35; DS 77:8.

b Hel 12:8–18;

Mrm 5:23.

10a 2 Nef 33:10–15.

11a DS 5:16.

b RR Liudijimas.

c Etr 5:3–4;

Mor 10:4–5.

12a Al 5:40;

Mor 7:16–17.

b 3 Nef 28:34.

c RR Šviesa, Kristaus šviesa.

d Jn 8:12; Al 38:9.

13a 3 Nef 12:2–3.

14a DS 121:26–29.

15a 2 Nef 27:10.

16a Apr 1:1;

1 Nef 14:18–27.

savo tarnui Jonui, bus atskleisti visų žmonių akyse. Atminkite, kada tai pamatysite, jūs žinosite, kad atėjo laikas, kada tai bus apreikšta pačiais veiksmais.

17 Todėl „kada gausite šita metraštį, jūs žinosite, kad Tėvo darbas prasidėjo ant viso žemės veido.

18 Todėl „atgailaukite, visi jūs, žemės pakraščiai, ateikite pas mane ir tikėkite mano evangelija, ir ^bpriimkite krikštą mano vardu; nes tas, kuris tiki ir yra pakrikštytas, bus išgelbėtas; bet tas, kuris netiki, bus pasmerk-
tas; ir ^cženklai lydės tuos, kurie tiki mano vardą.

19 Ir palaimintas tas, kuris randamas „ištikimas mano vardui paskutiniąją dieną, nes jis bus iškeltas, kad gyventų karalystėje, paruoštoje jam ^bnuo pasaulio įkūrimo. Ir štai, tai esu aš, kuris tai pasakiau. Amen.

5 SKYRIUS

Trys liudytojai ir pati knyga bus Mormono Knygos teisingumo įrodymas.

Ir dabar, aš, Moronis, iš atminties užrašiau žodžius, kurie buvo man įsakyti; ir aš pasakiau tau apie dalykus, kuriuos „už-
antspaudavau; todėl neliesk

jų, kad išverstum, nes tai tau uždrausta, kol ateis tas laikas, kada Dievui tai atrodys išmin-
tinga.

2 Ir štai tau bus suteikta privi-
legija parodyti plokšteles „tiems, kurie padės įvykdyti šį darbą;

3 ir Dievo galia jos bus parody-
tos „trims; todėl jie tikrai ^bžinos, kad šitie dalykai yra „tikri.

4 Ir trijų „liudytojų burna šitie dalykai bus patvirtinti; ir trijų liudijimas ir šitas darbas, kuria-
me bus apreikšta Dievo galia ir taip pat jo žodis, apie ką liudija Tėvas ir Sūnus, ir Šventoji Dva-
sia, – ir visa tai bus liudijimas prieš pasaulį paskutiniąją dieną.

5 Ir jeigu bus taip, kad jie at-
gailaus ir „ateis pas Tėvą Jėzaus vardu, jie bus priimti į Dievo karalystę.

6 Ir dabar, patys spęskite, ar aš esu įgaliotas dėl šitų dalykų; nes jūs sužinosite, jog esu įgalio-
tas, kai pamatysite mane ir mes stosime priešais Dievą paskuti-
niąją dieną. Amen.

6 SKYRIUS

*Vėjai gena jareditų baržas į pažadė-
tąją žemę. Žmonės šlovina Viešpatį
už jo gerumą. Orihas paskiriamas
jų karaliumi. Jaredas ir jo brolis
miršta.*

17a 3 Nef 21:1–9, 28.

18a 3 Nef 27:20; Mor 7:34.

b Jn 3:3–5.

RR Krikštas,

krikštyti –

Krikštas būtinas.

c RR Dovanos, Dvasios.

19a Mzj 2:41; DS 6:13.

RR Jėzus Kristus –

Jėzaus Kristaus

vardo priėmimas.

b 2 Nef 9:18.

5 1a 2 Nef 27:7–8, 21;

Etr 4:4–7.

2a 2 Nef 27:12–14;

DS 5:9–15.

3a 2 Nef 11:3; 27:12.

b DS 5:25.

c Etr 4:11.

4a Žr. DS 17 skyriaus

įvadą ir eilutes 1–3;

taip pat žr. „Trijų

liudytojų liudijimas“

Mormono Knygos

pradžioje.

5a Mzj 9:27;

Mor 10:30–32.

Ir dabar aš, Moronis, tęsiu Jaredo ir jo brolio metraštį.

2 Nes buvo taip, kad po to, kai Viešpats paruošė tuos akmenis, kuriuos Jaredo brolis atnešė į kalną, Jaredo brolis nusileido nuo kalno ir sudėjo tuos akmenis į paruoštus laivus – po vieną į kiekvieną galą; ir štai jie apšvietė laivus.

3 Ir taip Viešpats padarė, kad akmenys šviestų tamsoje, kad teiktų šviesą vyrams, moterims ir vaikams, kad jiems nereikėtų keltis per didžiuosius vandenis tamsoje.

4 Ir buvo taip, kad paruošę visokio maisto, kad galėtų išgyventi ant vandens, ir taip pat pašaro savo kaimenėms ir bandoms, ir kiekvienam žvėriui, gyvuliui ar paukščiui, kuriuos jie gabenosi su savimi, – ir buvo taip, jog visa tai padarė, jie įlipo į laivus, arba baržas, ir leidosi į jūrą, atsiduodami Viešpačiui, savo Dievui.

5 Ir buvo taip, jog Viešpats Dievas padarė, kad smarkus vėjas pūstų virš vandens veido link pažadėtiosios žemės; ir taip jie buvo vėjo blaškomi ant bangų.

6 Ir buvo taip, kad bangos kaip kalnai, griūvančios ant jų, ir taip pat vėjo siautulingumo sukeltos didelės ir siaubingos audros daugybę kartų palaidojo juos jūros gelmėse.

7 Ir buvo taip, jog kada jie būdavo palaidojami gelmėje, vanduo negalėjo pakenkti jiems,

kadangi jų laivai buvo „nepralaidūs kaip dubuo, ir taip pat jie buvo nepralaidūs kaip Nojaus ^barka; todėl, kada juos apgaubdavo daugybė vandens, jie šaukdavosi Viešpaties ir jis vėl išnešdavo juos iš vandens paviršių.

8 Ir buvo taip, kad kol jie buvo ant vandens, vėjas nesiliovė pūtes link pažadėtiosios žemės; ir taip jie buvo vėjo genami pirmyn.

9 Ir jie „giedojo šlovės giesmes Viešpačiui; taip, Jaredo brolis giedojo šlovės giesmes Viešpačiui, ir jis ^bdėkojo ir šlovino Viešpatį visą dieną; ir nakčiai atėjus jie nesiliovė šlovinę Viešpatį.

10 Ir taip jie buvo genami pirmyn; ir jokia jūrų pabaisa negalėjo jų sutraiškyti, nė banguinis, kuris galėtų sudarkyti juos; ir jiems nuolat švietė šviesa, tiek virš vandens, tiek po vandeniu.

11 Ir taip jie buvo genami vandeniu pirmyn tris šimtus keturiasdešimt keturias dienas.

12 Ir jie pasiekė pažadėtiosios žemės krantą. Ir pastatę koją ant pažadėtiosios žemės krantų, jie nusilenkė ant žemės veido ir nusižemino prieš Viešpatį, ir liejo džiaugsmo ašaras prieš Viešpatį už daugybę jo švelnių pasigailėjimų jiems.

13 Ir buvo taip, kad jie išėjo ant tos žemės veido ir pradėjo dirbti žemę.

14 Ir Jaredas turėjo keturis sū-

6 2a Etr 3:3–6.
5a Etr 2:24–25.
7a Etr 2:17.

b Pr 6:14;
Moz 7:43.
9a RR Giedoti.

b 1 Met 16:7–9;
Al 37:37;
DS 46:32.

nus; ir jų vardai buvo Jakomas, Gilgas, Mahas ir Orihas.

15 Ir Jaredo broliui taip pat gimė sūnūs ir dukros.

16 O Jaredo ir jo brolio ^adraugų skaičius buvo apie dvidešimt dvi sielos. Ir jiems taip pat gimė sūnūs ir dukros, kol jie atvyko į pažadėtąją žemę; taigi jų ėmė daugėti.

17 Ir jie buvo mokomi ^anuolankiai vaikščioti priešais Viešpatį; ir taip pat jie buvo ^bmokomi iš aukštybių.

18 Ir buvo taip, kad jie pradėjo plisti po tos žemės veidą ir daugintis, ir dirbti žemę; ir jie sustiprėjo žemėje.

19 Ir Jaredo brolis pradėjo senti ir matė, kad netrukus turės nužengti į kapą; todėl jis tarė Jaredui: Surinkime savo žmones, kad suskaičiuotume juos, kad sužinotume iš jų, ko jie norėtų iš mūsų, prieš mums nužengiant į savo kapus.

20 Ir taip žmonės buvo surinkti. Dabar, Jaredo brolio sūnų ir dukterų skaičius buvo dvidešimt dvi sielos; ir Jaredo sūnų ir dukterų buvo dvylika, iš jų keturi sūnūs.

21 Ir buvo taip, kad jie suskaičiavo savo žmones; ir po to, kai suskaičiavo juos, jie paklausė jų, ko šie norėtų, kad jie padarytų, prieš nužengdami į savo kapus.

22 Ir buvo taip, kad žmonės norėjo, kad jie vieną iš savo sūnų ^apateptų karaliumi.

23 Ir dabar štai, tai nuliūdino

juos. Ir Jaredo brolis tarė jiems: Iš tiesų tai ^aveda į nelaisvę.

24 Bet Jaredas tarė savo broliui: Leisk jiems turėti karalių. Ir todėl jis tarė jiems: Išsirinkite karalių iš mūsų sūnų, kuri tik norite.

25 Ir buvo taip, kad jie išsirinko būtent Jaredo brolio pirmagimį; o jis buvo vardu Pegagas. Bet buvo taip, kad jis atsisakė ir nenorėjo būti jų karalium. Ir žmonės norėjo, kad jo tėvas priverstų jį; bet jo tėvas nenorėjo; ir jis įsakė jiems, kad jie nė vieno neverstų būti jų karalium.

26 Ir buvo taip, kad jie rinko visus Pegago brolius, bet šie nenorėjo.

27 Ir buvo taip, kad nenorėjo ir Jaredo sūnūs, netgi visi, išskyrus vieną; ir Orihas buvo pateptas tų žmonių karalium.

28 Ir jis pradėjo valdyti, ir žmonės pradėjo klestėti; ir jie tapo nepaprastai turtingi.

29 Ir buvo taip, kad Jaredas numirė ir jo brolis taip pat.

30 Ir buvo taip, kad Orihas nuolankiai vaikščiojo priešais Viešpatį, prisimindamas, kokių didžiųjų dalykų Viešpats padarė jo tėvui, ir taip pat savo žmones mokė, kokių didžiųjų dalykų Viešpats padarė jų tėvams.

7 SKYRIUS

Orihas valdo teisiai. Valdžios grobimo ir vaidų sąlygomis įkuriamos besivaržančios Sulo ir Kohoro kara-

16a Etr 1:41.

17a RR Vaikščioti, vaikščioti su Dievu.

^b RR Apreiškimas.

22a RR Patepti.
23a 1 Sam 8:10–18;

Mzj 29:16–23.

lystės. Pranašai smerkia žmonių nelabumą ir stabmeldystę; žmonės atgailauja.

Ir buvo taip, kad Orihas teisiai vykdė teisingumą šalyje per visas savo dienas, o jo dienų buvo nepaprastai daug.

2 Ir jam gimė sūnų ir dukterų; taip, jam gimė trisdešimt vienas, iš kurių dvidešimt trys buvo sūnūs.

3 Ir buvo taip, kad jo senatvėje jam gimė Kibas. Ir buvo taip, kad Kibas valdė jo vietoje; ir Kibui gimė Korihoras.

4 O Korihoras, kai jam buvo trisdešimt dveji, sukilo prieš savo tėvą ir persikėlė gyventi į Nehoro žemę; ir jam gimė sūnūs ir dukros, ir jie tapo nepaprastai gražūs; todėl Korihoras paskui save patraukė daug žmonių.

5 Ir surinkęs armiją, jis atėjo į Morono žemę, kur gyveno karalius, ir paėmė jį nelaisvėn; taip išsipildė Jaredo brolio „žodžiai, kad jie bus nuvesti į nelaisvę.

6 Dabar, Morono žemė, kurioje gyveno karalius, buvo netoli tos žemės, kurią nefitai vadino Dykyne.

7 Ir buvo taip, kad Kibas ir jo žmonės gyveno nelaisvėje, valdomi jo sūnaus Korihoro, iki nepaprastai žilos senatvės; tačiau Kibui jo senatvėje, jam vis dar tebesant nelaisvėje, gimė Šulas.

8 Ir buvo taip, kad Šulas pyko ant savo brolio; ir Šulas sustiprėjo ir tapo galingas,

turint omenyje žmogišką jėgą; be to, jis buvo labai sumanus.

9 Todėl jis atėjo į Efraimo kalną ir iš kalno išlydė, ir iš plieno padarė kalavijus tiems, kuriuos buvo patraukęs su savimi; ir apginklavęs juos kalavijais, jis sugrižo į Nehoro miestą ir stojo į kovą su savo broliu Korihoru; taip jis igijo karalystę ir sugražino ją savo tėvui Kibui.

10 Ir dabar, dėl to, ką Šulas padarė, jo tėvas suteikė jam karalystę; todėl jis pradėjo valdyti savo tėvo vietoje.

11 Ir buvo taip, kad jis teisiai vykdė teisingumą; ir jis išplėtė savo karalystę po visą tos žemės veidą, nes žmonės tapo nepaprastai gausūs.

12 Ir buvo taip, kad Šului taip pat gimė daug sūnų ir dukterų.

13 O Korihoras atgailavo dėl gausybės blogio, kuri buvo padaręs; todėl Šulas suteikė jam galią savo karalystėje.

14 Ir buvo taip, kad Korihoras turėjo daug sūnų ir dukterų. Ir tarp Korihoro sūnų buvo toks vienas, vardu Nojus.

15 Ir buvo taip, kad Nojus sukilo prieš karalių Šulą ir taip pat savo tėvą Korihorą ir patraukė paskui save savo brolių Kohorą, taip pat visus savo brolius ir daug žmonių.

16 Ir stojęs į kovą su karaliumi Šulu, jis igijo jų pirmo paveldo žemę; ir jis tapo tos žemės dalies karaliumi.

17 Ir buvo taip, kad jis vėl stojo į kovą su karaliumi Šulu; ir jis

suėmė karalių Šulą ir nusivedė jį nelaisvėn į Moroną.

18 Ir buvo taip, kad jam besirengiant atiduoti jį mirčiai, Šulo sūnūs naktį išėlino į Nojaus namus, nužudė jį, išlaužė kalėjimo duris, išvedė savo tėvą ir pasodino jį į jo sostą jo paties karalystėje.

19 Todėl Nojaus sūnus statė karalystę jo vietoje; tačiau jie daugiau nebeigijo galios prieš karalių Šulą, ir karaliaus Šulo valdomi žmonės nepaprastai suklestėjo ir sustiprėjo.

20 O šalis buvo pasidalinusi; ir buvo dvi karalystės: Šulo karalystė ir Kohoro, Nojaus sūnaus, karalystė.

21 Ir Kohoras, Nojaus sūnus, nurodė, kad jo žmonės stotų su Šulu į kovą, kurioje Šulas sumušė juos ir nužudė Kohorą.

22 Ir dabar, Kohoras turėjo sūnų, vardu Nimrodas; ir Nimrodas atidavė Kohoro karalystę Šului ir įgijo Šulo palankumą; todėl Šulas suteikė jam didelių malonių, ir jis darė Šulo karalystėje, ką norėjo.

23 Ir taip pat Šulo valdymo metu tarp žmonių atėjo Viešpaties siųsti pranašai, pranašaudami, kad žmonių nelabumas ir „stabmeldystė artina prakeikimą šitai žemei ir kad jie būsią sunaikinti, jeigu neatgailaus.

24 Ir buvo taip, kad žmonės burnojo prieš pranašus ir tyčiojosi iš jų. Ir buvo taip, kad karalius Šulas vykdė teisingumą visiems tiems, kurie burnojo prieš pranašus.

25 Ir jis visoje žemėje vykdė įstatymą, kuris davė teisę pranašams eiti, kur jie nori; ir dėl to žmonės buvo atvesti į atgailą.

26 Ir dėl to, kad žmonės atgailavo dėl savo nedorybių ir stabmeldysčių, Viešpats pasigailėjo jų ir jie vėl pradėjo klestėti žemėje. Ir buvo taip, kad Šului jo senatvėje gimė sūnų ir dukterų.

27 Ir Šulo dienomis daugiau nebebuvo karų; ir jis prisiminė tuos didžius dalykus, kuriuos Viešpats padarė jo tėvams, atveddamas juos „per didžiąją gelmę į pažadėtąją žemę; todėl jis teisiai vykdė teisingumą visas savo dienas.

8 SKYRIUS

Varžymasis ir vaidai dėl karalystės. Karaliui nužudyti Akišas sudaro priesaika paremtą slaptą sąjungą. Slaptos sąjungos yra iš velnio ir veda į tautų sunaikinimą. Šiuolaikiniai kitataučiai perspėjami apie tas slaptas sąjungas, kurios sieks sunaikinti visų žemių, tautų ir šalių laisvę.

Ir buvo taip, kad jam gimė Omeras, ir Omeras valdė jo vietoje. Omerui gimė Jaredas; ir Jaredui gimė sūnūs ir dukterys.

2 Jaredas sukilo prieš savo tėvą, išėjo ir apsigyveno Heto žemėje. Ir buvo taip, kad savo apgaulingais žodžiais jis pa-taikavo daugeliui žmonių, kol savo pusėn patraukė pusę karalystės.

3 Ir savo pusėn patraukęs

pusę karalystės, jis stojo į kovą su savo tėvu, paėmė jį ir nelaisvę ir privertė jį tarnauti nelaisvėje.

4 Ir dabar, Omero valdymo dienomis jis išbuvo nelaisvėje pusę savo dienu. Ir buvo taip, kad jam gimė sūnūs ir dukterys, tarp kurių buvo Esromas ir Koriantumras.

5 Ir jie nepaprastai pyko dėl savo brolio Jaredo darbų, tiek, kad surinko armiją ir stojo į kovą su Jaredu. Ir buvo taip, kad jie stojo į kovą su juo naktį.

6 Ir buvo taip, kad, išžudę Jaredo armiją, jie taip pat ketino nužudyti ir jį patį; bet jis maldavo jų, kad jo nežudytų, ir už tai jis atiduosiąs karalystę savo tėvui. Ir buvo taip, jog jie paliko jį gyvą.

7 Ir dabar, Jaredas nepaprastai sielvartavo dėl to, kad neteko karalystės, nes buvo nukreipęs savo širdį į karalystę ir į pasaulio šlovę.

8 Dabar, Jaredo dukra, būdama nepaprastai gudri ir matydama savo tėvo sielvartus, suko galvą, kaip parengti planą, kurio dėka ji galėtų sugražinti karalystę savo tėvui.

9 Dabar, Jaredo dukra buvo nepaprastai graži. Ir buvo taip, kad ji kalbėjosi su savo tėvu ir sakė jam: Kodėl mano tėvas taip sielvartauja? Argi jis neskaitė metraščio, kurį mūsų tėvai atšigabeno per didžiąją gelmę? Štai argi ten nėra aprašymo apie tuos iš senovės, kad jie savo

“slaptais planais išgydavo karalystes ir didelę šlovę?

10 Ir todėl tegul dabar mano tėvas pasiunčia Akišo, Kimnoro sūnaus; ir štai, aš esu graži ir “šoksiu priešais jį, ir patiksiu jam, tad jis panorės turėti mane žmona; todėl, jeigu jis panorės, kad atiduotum jam mane žmona, tu sakysi: Aš atiduosiu ją, jeigu man atneši mano tėvo, karaliaus, galvą.

11 Ir dabar, Omeras buvo Akišo draugas; todėl po to, kai Jaredas pasiuntė Akišo, Jaredo dukra šoko priešais jį ir taip jam patiko, kad jis užsigeidė turėti ją sau žmona. Ir buvo taip, kad jis sakė Jaredui: Duok ją man žmona.

12 O Jaredas sakė jam: Atiduosiu ją tau, jeigu atneši man mano tėvo, karaliaus, galvą.

13 Ir buvo taip, kad Akišas surinko Jaredo namuose visus savo giminaičius ir tarė jiems: Ar prisieksite man, kad būsite ištikimi man tame, ko norėsiu iš jūsų?

14 Ir buvo taip, kad visi jie “prisiekė jam dangaus Dievu ir dangumis, ir žeme, ir savo galvomis, kad kas tik atsakys pagalbos, kurios norėjo Akišas, praras savo galvą; ir kas tik prasitars apie ką nors, ką Akišas jiems atskleidė, tas praras savo gyvybę.

15 Ir taip jie susitarė su Akišu. Ir Akišas juos prisaikdino “priesaikomis, kokias duodavo tie iš senovės, kurie siekė valdžios,

8 9a 3 Nef 6:28;
Hel 6:26–30;
Moz 5:51–52.

10a Mk 6:22–28.
14a RR Piktžodžiaiuti,
piktžodžiavimas.

15a RR Priesaika.

ir kurios buvo perduodamos nuo pat ^bKaino, kuris nuo pat pradžios buvo žudikas.

16 Ir jos buvo palaikomos velnio galia, kad šitomis priesaikomis būtų galima prisaikdinti žmones, kad juos išlaikyti tamsoje ir padėti tokiems, kurie siekia galios, įgyti valdžią ir žudyti, ir plėšti, ir meluoti, ir daryti visokius nelabumus bei paleistuvystes.

17 Ir tai Jaredo duktė įdėjo į jo širdį mintį susirasti tuos senovės dalykus, o Jaredas tai įdėjo į Akišo širdį; todėl Akišas tuo prisaikdino savo giminaičius ir draugus, suvedžiodamas juos gražiais pažadais, idant darytų viską, ko jis panorės.

18 Ir buvo taip, kad jie sudarė slaptą „sąjungą, kaip kad tie, senovėje; o tokia sąjunga Dievo akivaizdoje yra pati bjauriausia ir nelabiausia iš visų.

19 Nes Viešpats nesidarbuoja per slaptas sąjungas ir nenurodo žmonėms lieti kraują, bet visame kame tai draudžia nuo pat žmogaus sukūrimo.

20 Ir dabar, aš, Moronis, neaprašinėju jų priesaikų ir sąjungų, nes man buvo atskleista, kad jos yra tarp visų žmonių ir kad jos yra tarp lamanitų.

21 Ir jos sukėlė šitos liaudies, apie kurią dabar kalbu, „sunaikinimą, ir taip pat Nefio liaudies sunaikinimą.

22 Ir kiekviena tauta, kuri palaikys tokias slaptas sąjungas

valdžiai ir pelnui gauti, kol jos pasklis po visą tautą, štai ji bus sunaikinta; nes Viešpats neleis, kad jo šventųjų „kraujas, kuris bus jų pralietas, nuo žemės visuomet šauktųsi jo, kad ^batkeršytų jiems, o jis vis neatkeršytų.

23 Todėl, o jūs, kitataučiai, tai yra Dievo išmintis, kad tai būtų parodyta jums, kad per tai galėtumėte atgailauti dėl savo nuodėmių ir neleistumėte, kad šitos žudikiškos sąjungos, iškurtos „valdžiai ir pelnui gauti, užgožtų jus ir kad jus ištiktų darbas, taip, būtent sunaikinimo darbas, – taip, būtent amžinojo Dievo teisingumo kalavijas kris ant jūsų, jūsų žlugimui ir sunaikinimui, jeigu leisite joms būti.

24 Todėl Viešpats jums įsako, kad, pamatę tai atsirandant tarp jūsų, pabustumėt, idant suvoktumėt savo baisią padėtį dėl tos slaptos sąjungos, kuri bus tarp jūsų; arba vargas jai dėl nužudytųjų kraujo; nes jie šaukia iš dulkių keršto jai ir taip pat tiems, kurie ją įkūrė.

25 Nes kas tik ją kuria, tas siekia sunaikinti visų žemių, tautų ir šalių „laisvę; ir ji neša visų žmonių sunaikinimą, nes ją įkūrė velnias, kuris yra visų melų tėvas; būtent tas pats melagis, kuris ^bapgavo mūsų pirmuosius gimdytojus, taip, būtent tas pats melagis, kuris nuo pradžios kurstė žmogų vykdyti žmogžudystes; kuris užkietino žmonių širdis, tad jie

15b Pr 4:7–8;
Moz 5:28–30.

18a RR Slaptos sąjungos.
21a Hel 6:28.

22a Mrm 8:27, 40–41.
b RR Kerštas.

23a 1 Nef 22:22–23;
Moz 6:15.

25a RR Laisvas, laisvė.
b Pr 3:1–13; 2 Nef 9:9;
Mzj 16:3;
Moz 4:5–19.

nuo pat pradžios žudė pranašus ir mušė juos akmenimis, ir juos išvydavo.

26 Todėl man, Moroniui, įsakyta tai užrašyti, kad blogis būtų pašalintas ir kad ateitų laikas, kada Šėtonas „nebeturės galios žmonių vaikų širdims, bet kad jie būtų ^bitikinti nuolat daryti gera, kad ateitų prie viso teismo šaltinio ir būtų išgelbėti.

9 SKYRIUS

Karalystė eina iš vieno kitam per paveldėjimą, intrigą ir žmogžudystę. Emeras matė Teisumo Sūnų. Daugelis pranašų šaukia atgailą. Žmones kamuoja badas ir nuodingos gyvatės.

IR dabar, aš, Moronis, toliau rašau savo metraščių. Taigi, štai, buvo taip, kad dėl „slaptų Akišo ir jo draugų sąjungų, štai jie užgrobė Omero karalystę.

2 Tačiau Viešpats buvo gailėtingas Omerui ir taip pat jo sūnums bei jo dukroms, kurie neieškojo jo sunaikinimo.

3 Ir sapne Viešpats perspėjo Omerą, kad jis išvyktų iš šalies; todėl Omeras su savo šeima išvyko iš šalies ir keliavo daug dienų, ir perėjo pro „Šimo kalvą, ir perėjo pro vietovę, ^bkur buvo sunaikinti nefitai, o iš ten – į rytus, ir atėjo į vietovę prie jūros kranto, vadinamą Ablomu, ir ten pasistatė palapinę, ir taip pat jo sūnūs ir dukros, ir visi jo namiškiai, išskyrus Jaredą ir jo šeimą.

4 Ir buvo taip, kad nelaba ranka Jaredas buvo pateptas tų žmonių karaliumi; ir jis atidavė Akišui savo dukrą žmona.

5 Ir buvo taip, kad Akišas ieškojo savo uošvio gyvybės; ir jis kreipėsi į tuos, kuriuos prisaikdino senolių priesaika, ir jie gavo jo uošvio galvą, kai jis sėdėjo savo soste, priiminėdamas savo žmones.

6 Nes šita nelaba ir slapta sąjunga taip greitai paplito, kad ji sugadino visų žmonių širdis; todėl Jaredas buvo nužudytas savo soste, ir Akišas valdė jo vietoje.

7 Ir buvo taip, kad Akišas ėmė pavydėti savo sūnui, todėl uždarė jį į kalėjimą ir laikė beveik be maisto arba visai be maisto, kol tas patyrė mirtį.

8 Ir dabar brolis to, kuris patyrė mirtį (jo vardas buvo Nimras) pasipiktino savo tėvu dėl to, ką jo tėvas padarė jo broliui.

9 Ir buvo taip, kad Nimras surinko nedidelį vyrų būrį ir pabėgo iš tos žemės, ir perėjo, ir apsigyveno pas Omerą.

10 Ir buvo taip, kad Akišui gimė kiti sūnūs, ir jie laimėjo tų žmonių širdis, nepaisant to, kad jie buvo jam prisiekę daryti visokias nedorybes pagal jo norus.

11 Dabar, Akišo liaudis troško pelno, lygiai kaip Akišas troško valdžios; todėl Akišo sūnūs pasiūlė jiems pinigų ir šitaip patraukė paskui save didžiąją tos liaudies dalį.

12 Ir tarp Akišo sūnų ir Akišo prasidėjo karas, kuris tęsėsi

daug metų, taip, kol buvo sunaikinti beveik visi karalystės žmonės, taip, netgi visi, išskyrus trisdešimt sielų ir tuos, kurie pabėgo su Omero namais.

13 Todėl Omeras vėl buvo atstatytas savo paveldo žemėje.

14 Ir buvo taip, kad Omeras pradėjo senti; vis dėlto senatvėje jam gimė Emeras; ir jis patepė Emerą karaliumi, kad valdytų jo vietoje.

15 Ir po to, kai patepė Emerą karaliumi, dvejus metus jis matė taiką žemėje ir numirė, matęs nepaprastai daug dienų, pilnų sielvarto. Ir buvo taip, kad Emeras valdė jo vietoje ir vaikščiojo savo tėvo pėdomis.

16 Ir Viešpats vėl pradėjo nuimti prakeiksmą nuo žemės, ir Emerui valdant, Emero namai nepaprastai suklestėjo; ir per šešiasdešimt dvejus metus jie nepaprastai sustiprėjo, tad tapo nepaprastai turtingi –

17 turėjo visokių vaisių ir grūdų, ir šilkų, ir plonos drobės, ir aukso, ir sidabro, ir brangių daiktų;

18 ir taip pat visokių galvijų: jaučių ir karvių, ir avių, ir kiaulių, ir ožkų, ir taip pat daugelio kitų rūšių gyvulių, kurie buvo naudingi žmogaus maistui.

19 Ir jie taip pat turėjo „arklių ir asilų, ir ten buvo dramblių ir kurelomų, ir kumomų; visi jie buvo naudingi žmogui, o ypač drambliai, kurelomai ir kumomai.

20 Ir taip Viešpats išliejo savo palaiminimus ant šitos žemės,

kuri buvo „rinktinė tarp visų kitų žemių; ir jis įsakė, kad tie, kas užvaldys šitą žemę, valdytų ją Viešpačiui, antraip jie bus ^bsunaikinti, kada bus pribrendę nedorybe; nes ant tokių, sako Viešpats, Aš išliesiu savo rūstybės pilnatvę.

21 Ir Emeras teisiai vykdė teisingumą per visas savo dienas, ir jam gimė daug sūnų ir dukterų; ir jam gimė Koriantumas, ir jis patepė Koriantumą, kad valdytų jo vietoje.

22 Ir po to, kai patepė Koriantumą, kad valdytų jo vietoje, jis gyveno ketverius metus ir matė taiką šalyje; taip, ir jis netgi matė Teisumo „Sūnų ir džiau-gėsi bei džiūgavo jo diena; ir numirė ramybėje.

23 Ir buvo taip, kad Koriantumas vaikščiojo savo tėvo pėdomis ir pastatė daug didžiųjų miestų ir visas savo dienas darė tai, kas buvo gera jo žmonėms. Ir buvo taip, kad jis neturėjo vaikų, net iki žilos senatvės.

24 Ir buvo taip, kad jo žmona numirė, būdama šimto dvejų metų amžiaus. Ir buvo taip, kad Koriantumas savo senatvėje paėmė sau žmona jauną mergelę, ir jam gimė sūnų ir dukterų; taigi jis gyveno iki šimto keturiasdešimt dvejų metų amžiaus.

25 Ir buvo taip, kad jam gimė Komai, ir Komai valdė jo vietoje; ir jis valdė keturiasdešimt devynius metus, ir jam gimė Hetas; ir jam taip pat gimė kiti sūnūs ir dukros.

26 Ir žmonės vėl pasklido po

visą tos žemės veidą, ir vėl prasidėjo nepaprastai didelis nelabumas ant žemės veido, ir Hetas vėl pradėjo naudotis slaptais senovės planais, kad sunaikintų savo tėvą.

27 Ir buvo taip, kad jis nuvertė nuo sosto savo tėvą, nužudydamas jį jo paties kalaviju; ir valdė jo vietoje.

28 Ir šalyje vėl pasirodė pranašai, šaukdami atgailą jiems – kad jie turi paruošti Viešpaties kelią, arba ant šitos žemės veido kris prakeiksmas; taip, būtent didelis badas, per kurį jie bus sunaikinti, jeigu neatgailaus.

29 Bet žmonės netikėjo pranašų žodžiais, bet išmesdavo juos lauk; ir kai kuriuos jie įmesdavo į duobes ir palikdavo pražūti. Ir buvo taip, kad jie visa tai darė pagal karaliaus Heto įsakymą.

30 Ir buvo taip, kad šalyje prasidėjo didelis badas, ir gyventojai pradėjo nepaprastai greitai žūti nuo bado, nes nebuvo lietaus ant žemės veido.

31 Ir taip pat ant tos žemės veido užėjo nuodingos gyvatės ir nunuodijo daug žmonių. Ir buvo taip, kad jų kaimenės pradėjo bėgti nuo nuodingų gyvačių link žemės pietuose, kurią nefitai vadino „Zarahemla.

32 Ir buvo taip, kad daugelis jų žuvo pakeliui; tačiau kai kurie pabėgo į pietinę žemę.

33 Ir buvo taip, kad Viešpats padarė, kad „gyvatės daugiau jų nebesivyty, bet užkirstų kelią, kad žmonės nepraeitų, kad

bandantys praeiti kristų nuo nuodingų gyvačių.

34 Ir buvo taip, kad žmonės sekė gyvulių pėdomis ir rijo pakeliui kritusiųjų kūnus, kol surijo juos visus. Dabar, kada žmonės pamatė, kad turi žūti, jie pradėjo „atgailauti dėl savo nedorybių ir šauktis Viešpaties.

35 Ir buvo taip, jog jiems pakankamai „nusižeminus prieš Viešpatį, jis pasiuntė lietu ant žemės veido; ir žmonės vėl pradėjo atsigauti, ir pradėjo rasti vaisiai šiaurinėse šalyse ir visose aplinkinėse šalyse. Ir Viešpats parodė jiems savo galią, apsaugodamas juos nuo bado.

10 SKYRIUS

Vienas karalius keičia kitą. Kai kurie karaliai yra teisūs, kiti nelabi. Kada nugali teisumas, Viešpats laimina žmones ir duoda jiems klestėjimą.

Ir buvo taip, kad Šezas, kuris buvo Heto palikuonis – nes Hetas ir visi jo namiškiai, išskyrus Šezą, žuvo nuo bado – pradėjo vėl atstatinėti sutriuškintą liaudį.

2 Ir buvo taip, kad Šezas prisiminė savo tėvų sunaikinimą ir statė teisią karalystę; nes jis prisiminė, ką Viešpats buvo padaręs, perkeldamas Jaredą ir jo brolių „per gelmę; ir jis vaikščiojo Viešpaties keliais; ir jam gimė sūnų ir dukterų.

3 Ir jo vyriausias sūnus, vardu Šezas, sukilo prieš jį; tačiau

Šezas dėl savo nepaprastų turtų buvo ištiktas plėšiko rankos, ir tai vėl atnešė taiką jo tėvui.

4 Ir buvo taip, kad jo tėvas ant tos žemės veido pastatė daug miestų, ir žmonės vėl pradėjo plisti po visą tos žemės veidą. Ir Šezas gyveno iki nepaprastai žilos senatvės; ir jam gimė Riplakišas. Ir jis mirė, o Riplakišas valdė jo vietoje.

5 Ir buvo taip, kad Riplakišas nedarė to, kas teisinga Viešpaties akyse, nes jis turėjo daug žmonių ir „sugulovių, ir užkrovė ant žmonių pečių tai, ką buvo sunku pakelti; taip, jis apmokestino juos dideliais mokesčiais; o už tuos mokesčius statė daug erdvių pastatų.

6 Ir jis pasistatė nepaprastai gražų sostą; ir pastatė daug kalėjimų, ir visus, kurie nepaklusdavo mokesčiams, jis įmesdavo į kalėjimą; ir visus, kurie nepajėgė sumokėti mokesčių, jis įmesdavo į kalėjimą; ir jis vertė juos nuolat dirbti savo išlaikymui; o kas tik atsisakydavo dirbti, jis nurodydavo atiduoti mirčiai.

7 Todėl visus savo puikius dirbinius jis gaudavo, taip, būtent savo gryną auksą jis nurodė lydyti kalėjime; ir visokius puikius dirbinius jis nurodė daryti kalėjime. Ir buvo taip, kad savo paleistuvystėmis ir bjaurumais jis vargino žmones.

8 Ir po keturiasdešimt dvejų jo valdymo metų žmonės sukilo maištu prieš jį; ir vėl šalyje prasidėjo karas, toks, kad Rip-

lakišas buvo nukautas, o jo palikuonys išvaryti iš tos žemės.

9 Ir buvo taip, kad po daugelio metų Moriantonas (jis buvo Riplakišo palikuonis) surinko išvartųjų armiją, nuėjo ir stojo į kovą su ta liaudimi; ir užvaldė daugelį miestų; ir karas pasidarė nepaprastai nuožmus ir tęsėsi daugelį metų; ir jis užvaldė visą šalį ir įtvirtino save visos šalies karaliumi.

10 O po to, kai įtvirtino save karaliumi, jis palengvino žmonių našta, ir taip įgijo palankumo liaudies akyse, ir jie patepė jį savo karaliumi.

11 Ir jis buvo teisingas žmonėms, bet ne sau, nes daug paleistuvavo; todėl jis buvo iškirstas iš Viešpaties akivaizdos.

12 Ir buvo taip, kad Moriantonas pastatė daug miestų ir, jam valdant, žmonės tapo nepaprastai turtingi pastatų ir aukso bei sidabro, ir javų, ir kaimenių, ir bandų, ir to, kas jiems buvo sugražinta.

13 Ir Moriantonas gyveno iki žilos senatvės, ir tada jam gimė Kimas; ir Kimas valdė savo tėvo vietoje; ir jis valdė aštuonerius metus, ir jo tėvas numirė. Ir buvo taip, kad Kimas nevaldė teisiai, todėl Viešpats jo nelaimino.

14 Ir jo brolis, sukilo maištu prieš jį ir taip paėmė jį nelaisvę; ir jis pasiliko nelaisvėje visas savo dienas, ir nelaisvėje jam gimė sūnų ir dukterų; ir senatvėje jam gimė Levis; ir jis numirė.

15 Ir buvo taip, kad Levis tar-

navo nelaisvėje po savo tėvo mirties keturiasdešimt dvejus metus. Ir jis pradėjo karą prieš tos žemės karalių ir taip išigijo karalystę.

16 Ir, išgijęs karalystę, jis darė tai, kas buvo teisinga Viešpaties akyse; ir žmonės klestėjo toje žemėje; ir jis gyveno iki žilos senatvės, ir jam gimė sūnų ir dukterų; ir jam taip pat gimė Koromas, kuriį jis patepė karalium vietoje savęs.

17 Ir buvo taip, kad visas savo dienas Koromas darė tai, kas buvo gera Viešpaties akyse; ir jam gimė daug sūnų ir dukterų; ir po to, kai pamatė daug dienų, jis išėjo anapus, kaip ir kiti žemiškieji; ir Kišas valdė jo vietoje.

18 Ir buvo taip, kad Kišas taip pat išėjo anapus, ir Libas valdė jo vietoje.

19 Ir buvo taip, kad Libas taip pat darė tai, kas buvo gera Viešpaties akyse. Ir Libo dienomis „nuodingosios gyvatės buvo sunaikintos. Todėl jie vykdavo į žemę pietuose medžioti maisto savo žemės žmonėms, nes ta žemė buvo pilna miško žvėrių. Ir pats Libas tapo didžiu medžiotoju.

20 Ir prie siaurojo kaklo, prie tos vietos, kur jūra perskiria žemę, jie pastatė didį miestą.

21 Ir jie laikė žemę pietuose kaip tyrus žvėrienai gauti. O visas šiaurinės žemės veidas buvo sėte nusėtas gyventojų.

22 Ir jie buvo nepaprastai darbštūs ir pirko, ir pardavinėjo,

ir prekiavo vienas su kitu, kad gautų pelno.

23 Ir jie dirbo su visokiomis rūdomis ir išgaudavo auksą ir sidabrą, ir „geležį, ir skaitvarių, ir visokius metalus; ir jie iškasdavo jas iš po žemės; todėl, kasdami aukso, sidabro, geležies ir vario rūdas, jie supylė didžiules žemių krūvas. Ir jie darė visokius gražius dirbinius.

24 Ir jie turėjo šilkų ir plonų suktų siūlų drobės; ir gamino visokius audinius, kad aprengtų savo nuogumą.

25 Ir jie gamino įvairius įrankius žemei dirbti – arti ir sėti, pjauti ir kaupti, ir taip pat kultū.

26 Ir jie gamino įvairius įrankius, kuriais jie panaudodavo savo gyvulius.

27 Ir jie gamino įvairius karo ginklus. Ir jie darė įvairiausių nepaprastai kruopštaus darbo dirbinius.

28 Ir dar niekada nebuvo labiau palaimintos ir labiau Dievo rankos globojamos liaudies negu jie. Ir jie buvo žemėje, kuri buvo rinktinė tarp visų žemių, nes Viešpats tai pasakė.

29 Ir buvo taip, kad Libas gyveno daug metų, ir jam gimė sūnų ir dukterų; ir taip pat jam gimė Heartomas.

30 Ir buvo taip, kad Heartomas valdė savo tėvo vietoje. Ir po dvidešimt ketverių Heartomo valdymo metų, štai, karalystė buvo iš jo atimta. Ir daugelį metų jis tarnavo nelaisvėje, taip, netgi visas likusias savo dienas.

31 Ir jam gimė Hetas, ir Hetas

gyveno nelaisvėje visas savo dienas. Ir Hetui gimė Aaronas, ir Aaronas gyveno nelaisvėje visas savo dienas; ir jam gimė Amnigadas, ir Amnigadas taip pat gyveno nelaisvėje visas savo dienas; ir jam gimė Koriantumas, ir Koriantumas gyveno nelaisvėje visas savo dienas; ir jam gimė Komas.

32 Ir buvo taip, kad Komas patraukė savo pusėn pusę karalystės. Ir jis valdė tą pusę karalystės keturiasdešimt dvejus metus; ir jis išėjo kariauti prieš karalių Amgida, ir jie kariavo daugelį metų, per kuriuos Komas nugalėjo Amgida ir užvaldė likusią karalystės dalį.

33 Komo dienomis šalyje pradėjo rasti plėšikai; ir jie pritaikė senus planus ir "saikdindavo senolių būdu, ir vėl siekė sunaikinti karalystę.

34 Dabar, Komas daug kovojo su jais; tačiau jų neišveikė.

11 SKYRIUS

Karai, susiskaldymai ir nelabumas valdo Jareditų gyvenimą. Pranašai išpranašauja visišką Jareditų sunaikinimą, jeigu jie neatgailaus. Žmonės atmeta pranašų žodžius.

Ir taip pat Komo dienomis pasirodė daug pranašų ir pranašavo apie šitos didžios liaudies sunaikinimą, jeigu jie neatgailaus ir neatsigręš į Viešpatį, ir nepaliks savo žmogžudysčių ir nelabumo.

2 Ir buvo taip, kad žmonės atmetė pranašus, ir šie bėgo pas

Komą apsaugos, nes žmonės stengėsi juos sunaikinti.

3 Ir jie pranašavo Komui daug dalykų; ir jis buvo palaimintas visas likusias savo dienas.

4 Ir jis sulaukė žilos senatvės, ir jam gimė Šiblomas; ir Šiblomas valdė jo vietoje. Ir Šiblomo brolis sukilo prieš jį, ir visoje šalyje prasidėjo nepaprastai didelis karas.

5 Ir buvo taip, kad Šiblomo brolis įsakė atiduoti mirčiai visus pranašus, pranašavusius apie šitos liaudies sunaikinimą.

6 Ir visoje šalyje buvo didelė neganda, nes jie liudijo, kad didelis prakeiksmas ištiks šitą žemę ir šituos žmones ir kad tarp jų bus didis naikinimas, toks, kokio dar niekada nebuvo ant žemės veido, ir jų kaulai bus kaip tos žemių "krūvos ant žemės veido, jeigu jie neatgailaus dėl savo nelabumo.

7 Bet dėl savo nelabų sąjungų jie neklausė Viešpaties balso; todėl visoje žemėje prasidėjo karai ir kovos, ir taip pat tiek daug badų ir marų, kad buvo didelis naikinimas, toks, kokio dar nebuvo ant žemės veido; ir visa tai buvo Šiblomo dienomis.

8 Ir žmonės pradėjo atgailauti dėl savo nedorybės; ir kiek tik jie atgailaudavo, tiek Viešpats jų "pasigailėdavo.

9 Ir buvo taip, kad Šiblomas buvo nužudytas, o Setas buvo paimtas į nelaisvę ir gyveno nelaisvėje visas savo dienas.

10 Ir buvo taip, kad Ahas, jo sūnus, igijo karalystę; ir jis valdė

žmones visas savo dienas. Ir jis darė visokias nedorybes savo dienomis, tuo sukeldamas daug kraujo praliejimo; ir nedaug buvo jo dienų.

11 Ir Etemas, būdamas Aho palikuonis, įgijo karalystę; ir savo dienomis jis taip pat darė tai, kas bloga.

12 Ir buvo taip, kad Etemo dienomis pasirodė daug pranašų ir vėl pranašavo žmonėms; taip, jie pranašavo, kad Viešpats juos visiškai išnaikins nuo žemės veido, jeigu jie neatgailaus dėl savo nedorybių.

13 Ir buvo taip, kad žmonės užkietino savo širdis ir nenorėjo "klausyti jų žodžių; ir pranašai sielvartavo ir pasitraukė iš žmonių tarpo.

14 Ir buvo taip, kad Etemas visas savo dienas teisingumą vykdė nedorai; ir jam gimė Moronas. Ir buvo taip, kad Moronas valdė jo vietoje; ir Moronas darė tai, kas buvo nedora priešais Viešpatį.

15 Ir buvo taip, kad dėl tos slaptos sąjungos, kuri buvo įkurta valdžiai ir pelnui gauti, tarp žmonių kilo "sukilimas; ir tarp jų iškilo savo nelabumu galingas vyras, ir jis stoji į kovą su Moronu, ir šitaip užkariavo pusę karalystės; ir daugelį metų jis išlaikė pusę karalystės.

16 Ir buvo taip, kad Moronas nugalėjo jį ir vėl atgavo karalystę.

17 Ir buvo taip, kad iškilo kitas

galingas vyras; ir jis buvo Jaredo brolio palikuonis.

18 Ir buvo taip, kad jis nugalėjo Moroną ir įgijo karalystę; todėl visas likusias savo dienas Moronas gyveno nelaisvėje; ir jam gimė Koriantoras.

19 Ir buvo taip, kad Koriantoras visas savo dienas pragyveno nelaisvėje.

20 Ir Koriantoro dienomis taip pat pasirodė daug pranašų ir pranašavo apie didžius ir nuostabius dalykus, ir šaukė atgailą žmonėms, ir kad jeigu žmonės neatgailaus, Viešpats Dievas jiems įvykdys "teisingumą visiškam jų išnaikinimui.

21 Ir kad Viešpats atsiųs arba atves "kitą liaudį užimti šitos žemės, savo galia ir tokiu pat būdu, koku jis atvedė jų tėvus.

22 Bet dėl savo slaptos sąjungos ir nelabų bjaurumų jie atmetė visus pranašų žodžius.

23 Ir buvo taip, kad Koriantorui gimė "Eteras, o jis numirė, visas savo dienas pragyvenęs nelaisvėje.

12 SKYRIUS

Pranašas Eteras ragina žmones tikėti Dievą. Moronis vardija nuostabius darbus ir stebuklus, padarytus tikėjimu. Tikėjimas įgalino Jaredo brolių pamatyti Kristų. Viešpats duoda žmonėms silpnumą, kad būtų nuolankūs. Jaredo brolis tikėjimu perkėlė Zerino kalną. Tikėjimas, viltis ir tikroji meilė

yra būtini išgelbėjimui. Moronis matė Jėzų veidas į veidą.

Ir buvo taip, kad Etero dienos buvo Koriantumro dienomis, o "Koriantumras buvo visos šalies karalius.

2 O "Eteras buvo Viešpaties pranašas; todėl Koriantumro dienomis Eteras išėjo ir pradėjo pranašauti žmonėms, nes jo nebuvo galima ^bsulaikyti dėl jame buvusios Viešpaties Dvasios.

3 Nes jis "šaukė nuo pat ryto net iki saulėlydžio, ragindamas žmones tikėti Dievą atgailai, idant nebūtų ^bsunaikinti, sakydamas jiems, kad viskas įvykdoma "tikėjimu –

4 todėl kiekvienas, kuris tiki Dievą, gali tikrai "viltis geresnio pasaulio, taip, būtent vietos Dievo dešinėje; ši viltis kyla iš tikėjimo ir tampa ^binkaru žmonių sieloms, kuris padaro juos tvirtus ir nepajudinamus, visuo met dosnius "gerų darbų ir veda "šlovinti Dievo.

5 Ir buvo taip, kad Eteras pranašavo žmonėms didžius ir nuostabius dalykus, kuriais jie netikėjo dėl to, kad jų nematė.

6 Ir dabar, aš, Moronis, norėčiau šiek tiek apie tai pakalbėti; norėčiau parodyti pasauliui, kad "tikėjimas yra tai, ko ^bviliamės, o "ne matome; todėl nesi-

ginčykite dėl to, kad nematote, kadangi liudijimo negausite tol, kol jūsų tikėjimas nebus "išbandytas.

7 Nes būtent tikėjimu Kristus parodė save mūsų tėvams, po to, kai prisikėlė iš mirusiųjų; bet kol jie jo neįtikėjo, jis savęs jiems neparodė; taigi būtinai reikėjo, kad kai kurie tikėtų jį, nes jis neparodė savęs pasauliui.

8 Bet dėl šitų žmonių tikėjimo jis parodė save pasauliui ir pašlovino Tėvo vardą, ir paruošė kelią, kad per tai kiti būtų dangiškosios dovanos dalininkai, kad galėtų viltis to, ko nematė.

9 Todėl jūs taip pat galite viltis ir būti tos dovanos dalininkai, jeigu tik tikėsite.

10 Štai būtent tikėjimu tie iš senovės buvo "pašaukti pagal šventąjį Dievo tvarką.

11 Todėl tikėjimu buvo duotas Mozės įstatymas. Bet per savo Sūnaus dovaną Dievas paruošė "pranašesnę kelią; ir tai įvykdyta būtent tikėjimu.

12 Nes jei tarp žmonių vaikų nėra "tikėjimo, Dievas negali padaryti jokio ^bstebuklo tarp jų. Todėl jis neparodė savęs, kol jie nepanaudojo savo tikėjimo.

13 Štai būtent dėl Almos ir Amuleko tikėjimo "kalėjimas griuvo žemėn.

14 Štai būtent Nefio ir Lehio

12 1a Etr 13:13–31.

2a RR Eteras.

b Jer 20:9;

En 1:26;

Al 43:1.

3a DS 112:5.

b Etr 11:12, 20–22.

c RR Tikėjimas, tikėti.

4a RR Viltis.

b Hbr 6:19.

c 1 Kor 15:58.

d 3 Nef 12:16.

6a Hbr 11:1.

b Rom 8:24–25.

c Al 32:21.

d 3 Nef 26:11;

DS 105:19; 121:7–8.

10a Al 13:3–4.

RR Pašaukti, pašauktas Dievo, pašaukimas.

11a 1 Kor 12:31.

12a 2 Nef 27:23; Mzj 8:18;

Mor 7:37;

DS 35:8–11.

b Mt 13:58; Mrm 9:20.

13a Al 14:26–29.

tikėjimas sukėlė lamanitų „permainą, tad jie buvo pakrikštyti ugnimi ir ^bŠventąja Dvasia.

15 Štai būtent „Amono ir jo brolių tikėjimas ^bpadarė tokį didelį stebuklą tarp lamanitų.

16 Taip, būtent visi, kurie darė „stebuklus, darė juos ^btikėjimu, tiek buvusieji prieš Kristų, tiek ir buvusieji po jo.

17 Ir būtent tikėjimu trys mokiniai gavo pažadą, kad „nera-
gaus mirties; ir jie negavo šito pažado, kol nepanaudojo savo tikėjimo.

18 Ir niekas niekada nepadarė stebuklą, kol nepanaudojo savo tikėjimo; taigi pirma jie įtikėdavo Dievo Sūnų.

19 Ir netgi dar „prieš Kristaus atėjimą buvo daug tokių, kurių tikėjimas buvo nepaprastai stiprus, kurių nebuvo galima sulaukyti, kad nepažvelgtų už ^buždangos, bet jie tikrai savo akimis pamatė tai, ką matė tikėjimo akimi, ir jie buvo laimingi.

20 Ir štai, šitame metraštyje mes matėme, kad vienas iš jų buvo Jaredo brolis; nes jo tikėjimas Dievu buvo toks stiprus, jog kada Dievas ištiesė savo „pirštą, jis negalėjo paslėpti jo nuo Jaredo brolio akių dėl savo žodžio, kurį jis pasakė jam, kurį šis gavo tikėjimu.

21 O po to, kai Jaredo brolis pamatė Viešpaties pirštą, dėl

„pažado, kurį Jaredo brolis gavo tikėjimu, Viešpats nieko negalėjo sulaukyti nuo jo akių; todėl jis jam parodė viską, kadangi jo daugiau nebegalima buvo sulaukyti ^buždangos išorėje.

22 Ir būtent tikėjimu mano tėvai gavo „pažadą, kad šitie dalykai ateis jų broliams per kitataučius; todėl Viešpats man įsakė, taip, būtent Jėzus Kristus.

23 Ir aš tariau jam: Viešpatie, kitataučiai išjuoks šiuos dalykus dėl mūsų „silpnumo rašyme; nes, Viešpatie, tu tikėjimu padarei mus galingus kalbėti, bet nepadarei mus ^bgalingus rašyti; nes tu padarei, kad visi šie žmonės tavo suteiktos jiems Šventosios Dvasios dėka galėjo daug kalbėti;

24 bet tu padarei, kad rašyti mes galėtume tik truputį – dėl mūsų rankų nemiklumo. Štai tu nepadarei mus tokius galingus „rašyti kaip Jaredo brolių; nes tu davei jam galią, kad tai, ką jis rašė, buvo taip galinga, kaip tu esi galingas, kad užvaldytų žmogų tai skaityti.

25 Tu taip pat padarei mūsų žodžius galingus ir didžius, netgi tiek, kad negalime jų užrašyti; todėl rašydami mes matome savo silpnumą ir klumpame išdėliodami savo žodžius; ir aš bijau, kad kitataučiai „išjuoks mūsų žodžius.

14a Hel 5:50–52.

b Hel 5:45;

3 Nef 9:20.

15a Al 17:29–39.

b T.y. aprašyta

Al 17–26 skyriuose.

16a RR Stebuklas.

b Hbr 11:7–40.

17a 3 Nef 28:7;

Mrm 8:10–12.

19a 2 Nef 11:1–4;

JokK 4:4–5; Jar 1:11;

Al 25:15–16.

b Etr 3:6.

RR Uždanga.

20a Etr 3:4.

21a Etr 3:25–26.

b Etr 3:20;

DS 67:10–13.

22a En 1:13.

23a Mrm 8:17; 9:33.

b 2 Nef 33:1.

24a RR Kalba.

25a 1 Kor 2:14.

26 Ir kai aš tai pasakiau, Viešpats tarė man, sakydamas: Kvailiai “išjuokia, bet jie vaitos; o romiesiems pakanka mano malonės, tad jie nepasinaudos jūsų silpnumu.

27 Ir jeigu žmonės ateis pas mane, aš jiems parodysiu jų “silpnumą. Aš ^bduodu žmonėms silpnumą, kad jie būtų nuolankūs; ir mano “malonės pakanka visiems žmonėms, kurie “nusižemina prieš mane; nes jeigu jie nusižemina prieš mane ir tiki mane, tada aš jų “silpnumą pavarsiu jų stiprybę.

28 Štai aš parodysiu kitataučiams jų silpnumą ir parodysiu jiems, kad “tikėjimas, viltis ir tikroji meilė veda pas mane – viso teisumo šaltinį.

29 Ir aš, Moronis, išgirdęs šiuos žodžius, buvau paguostas ir tariau: O Viešpatie, teįvyksta tavo teisi valia, nes žinau, kad tu darbuojiesi dėl žmonių vaikų pagal jų tikėjimą;

30 nes Jaredo brolis tarė Zerino kalnui: “Persikelk – ir jis buvo perkeltas. O jeigu jis nebūtų tikėjęs, jis nebūtų pajudėjęs; taigi tu darbuojiesi po to, kai žmonės įtiki.

31 Nes taip tu parodei save savo mokiniams; nes tik po to, kai jie “įtikėjo ir kalbėjo tavo vardu, tu pasirodei jiems su didele galia.

32 Ir aš taip pat prisimenu, jog tu pasakei, kad paruošei žmogui namus, taip, būtent savo Tėvo “buveinėse, ir todėl žmogus gali turėti pranašesnę viltį; todėl žmogus turi ^bviltis, kitaip jis negali gauti paveldo tavo paruoštoje vietoje.

33 Ir vėl, aš prisimenu, jog tu pasakei, kad tu taip “myli pasaulį, jog guldai savo gyvybę dėl pasaulio, idant vėl ją imtum, kad paruoštum vietą žmonių vaikams.

34 Ir dabar, aš žinau, kad ši “meilė, kuria tu myli žmonių vaikus, yra tikroji meilė; todėl jeigu žmonės neturės tikrosios meilės, jie negalės paveldėti tos vietos, kurią tu paruošei savo Tėvo buveinėse.

35 Todėl iš to, ką pasakei, žinau, kad jeigu kitataučiai neturės tikrosios meilės, dėl mūsų silpnumo, tu išmėginsi juos ir atimsi jų “talentą, taip, būtent tą, kuri jie gavo, ir atiduosi tiems, kurie turės daugiau.

36 Ir buvo taip, jog aš meldžiausi Viešpačiui, kad jis duotų kitataučiams “malonės, kad jie taip pat turėtų tikrosios meilės.

37 Ir buvo taip, kad Viešpats tarė man: Jeigu jie neturi tikrosios meilės, tavęs tai tenejaudina, nes tu buvai ištikimas; todėl tavo apdarai bus “išvalyti. Ir dėl

26a Gal 6:7.

27a JokK 4:7.

b Iš 4:11; 1 Kor 1:27.

c RR Malonė.

d Lk 18:10–14; DS 1:28.

RR Pažeminti,
nusižeminimas,
nuolankumas.

e Lk 9:46–48; 2 Kor 12:9.

28a 1 Kor 13:1–13;

Mor 7:39–47.

30a Mt 17:20; JokK 4:6;

Hel 10:6, 9.

RR Galia.

31a RR Tikėjimas, tikėti.

32a Jn 14:2; En 1:27;

DS 72:4; 98:18.

b RR Viltis.

33a Jn 3:16–17.

34a Mor 7:47.

RR Tikroji meilė;

Meilė.

35a Mt 25:14–30.

RR Dovana; Talentas.

36a RR Malonė.

37a DS 38:42; 88:74–75;

135:4–5.

to, kad pamatei savo ^bsilpnumą, tu būsi padarytas stiprus, netgi atsiesi toje vietoje, kurią aš paruošiau savo Tėvo buveinėse.

38 Ir dabar, aš, Moronis, atsi-sveikinu su kitataučiais, taip, ir taip pat su savo broliais, kuriuos myliu, kol susitiksime priešais Kristaus ^ateismo krasę, kur visi žmonės sužinos, kad mano ^bapdarai nesutepti jūsų krauju.

39 Ir tada sužinosite, kad aš ^amačiau Jėzų ir kad jis kalbėjo su manimi ^bveidas į veidą, ir kad jis mano kalba su akivaiz-džiu nuolankumu apie tai man papasakojo taip, kaip vienas žmogus pasakoja kitam.

40 Ir dėl savo silpnumo rašyme aš užrašiau tik truputėlį.

41 Ir dabar, aš noriu jus para-ginti ^aieškoti šito Jėzaus, apie kurį rašė pranašai ir apaštalai, kad Dievo Tėvo ir taip pat Viešpaties Jėzaus Kristaus, ir apie juos ^bliudijančios Šventosios Dvasios malonė būtų ju-myse ir pasilikta jumoje per amžius. Amen.

13 SKYRIUS

Eteras kalba, kad Naująją Jeruzalę Juozapo palikuonys pastatys Amerikoje. Jis pranašauja, yra iš-

metamas, surašo Jareditų istoriją ir išpranašauja Jareditų sunaikinimą. Karas įsisiautėja visoje žemėje.

Ir dabar, aš, Moronis, baigiu savo metrašti apie mano apra-šomos liaudies sunaikinimą.

2 Nes štai, jie atmetė visus Etero žodžius; nes jis tikrai jiems papasakojo apie viską nuo žmogaus pradžios; ir kad po to, kai vandenys ^apasitraukė nuo šitos žemės veido, ji tapo rinktinė tarp visų kitų žemių, rinktinė Viešpaties žemė; todėl Viešpats nori, kad visi žmo-nės, gyvenantys ant jos veido, ^btarnautų jam;

3 ir kad tai vieta ^aNaujajai Jeruzalei, kuri ^bnužengs iš dangaus, ir kad tai Viešpaties šventovė.

4 Štai Eteras matė Kristaus dienas ir kalbėjo apie ^aNaująją Jeruzalę šitoje žemėje.

5 Ir jis taip pat kalbėjo apie Izraelio namus ir apie ^aJeruzalę, iš kur ateis ^bLehis, – kad po to, kai ji bus sugriauta, ji vėl bus atstatyta, ^cšventas miestas Viešpačiui; taigi ji negali būti Naujoji Jeruzalė, kadangi ji buvo senovės laikais; bet ji bus atstatyta ir taps Viešpaties šven-tuoju miestu; ir ji bus pastatyta Izraelio namams, –

6 ir kad ^aNaujoji Jeruzalė bus

37b Etr 12:27.

38a RR Jėzus Kristus – Teisėjas.
b JokK 1:19.

39a RR Jėzus Kristus – Kristaus pasirodymai po mirties.
b Pr 32:31; Iš 33:11.

41a DS 88:63; 101:38.

b 3 Nef 11:32.

13 2a Pr 7:11–24; 8:3.

b Etr 2:8.

3a 3 Nef 20:22;

21:23–24.

RR Naujoji Jeruzalė.

b Apr 3:12; 21:2.

4a RR Sionė.

5a RR Jeruzalė.

b 1 Nef 1:18–20.

c Apr 21:10;

3 Nef 20:29–36.

6a DS 42:9; 45:66–67;

84:2–5;

TT 1:10.

pastatyta šitoje žemėje ^bJuozapo sėklos likučiu, nes tai turėjo savo ^cpavaizdą.

7 Nes kaip Juozapas atsivedė savo tėvą į ^aEgipto žemę, taip šis ir mirė ten; todėl Viešpats Juozapo sėklos likutį išvedė iš Jeruzalės žemės, idant parodytų gailėstingumą Juozapo sėklai, kad jie ^bnepražūtų, lygiai kaip jis buvo gailėstingas Juozapo tėvui, kad tas nepražuvo.

8 Todėl Juozapo namų likutis bus įkurdintas šitoje ^ažemėje; ir tai bus jų paveldo žemė; ir jie pastatys šventą miestą Viešpačiui kaip senovės Jeruzalę; ir jie daugiau ^bnebebus sumaišyti, kol neateis pabaiga, kada žemė praeis.

9 Ir bus ^anaujas dangus ir nauja žemė; ir jie bus kaip senieji, išskyrus tai, kad sena bus praėję ir viskas bus tapę nauja.

10 Ir tada pasirodė Naujoji Jeruzalė; ir palaiminti tie, kurie gyvena joje, nes tai tie, kurių ^aapdarai balti per Avinėlio kraują; ir tai tie, kurie priskaičiuoti prie Juozapo sėklos likučio, kurie buvo Izraelio namų.

11 Ir tada taip pat pasirodė senovės Jeruzalė; ir palaiminti jos gyventojai, nes jie nuplauti Avinėlio krauju; ir tai yra tie, kurie buvo išsklaidyti ir ^asurinkti iš keturių žemės ketvirčių ir iš ^bšiaurinių šalių, ir yra Dievo

sudarytos sandoros su jų tėvu ^cAbraomu įvykdymo dalininkai.

12 Ir kada tai įvyksta, išsipildo Rašto vieta, sakanti, kad yra tokių, kurie buvo ^apirmi, kurie bus paskutiniai; ir yra tokių, kurie buvo paskutiniai, kurie bus pirmi.

13 Ir aš ketinau rašyti daugiau, bet man uždrausta; bet didžios ir nuostabios buvo Etero pranašystės; bet jie laikė jį už nieką ir išmetė jį lauk; ir jis dieną slėpėsi uolos ertmėje, o naktį išeidavo ir stebėdavo tai, kas ištiks šiuos žmones.

14 Ir gyvendamas uolos ertmėje jis sudarė likusią šio metraščio dalį, naktį stebėdamas sunaikinimus, kurie ištikdavo žmones.

15 Ir buvo taip, kad tais pačiais metais, kuriais jis buvo išmestas iš žmonių tarpo, tarp tų žmonių prasidėjo didelis karas, nes iškilo daug tokių, kurie buvo galingi vyrai ir siekė sunaikinti Koriantumrą savo slaptais ne labumo planais, apie kuriuos buvo kalbėta.

16 Ir dabar Koriantumras, pats mokėsis visų karo mokslų ir visų pasaulio gudrybių, stojo į kovą prieš tuos, kurie kėsinosi jį sunaikinti.

17 Bet jis neatgailavo, nei jo gražieji sūnūs ir dukros; nei Kohoro gražieji sūnūs ir dukros; nei Korihoro gražieji sūnūs ir

6b RR Juozapas, Jokūbo sūnus.

c Al 46:24.

RR Simbolizmas.

7a Pr 46:2–7; 47:6.

b 2 Nef 3:5.

8a RR Pažadėtoji žemė.

b Mor 10:31.

9a 2 Pet 3:10–13;

Apr 21:1; 3 Nef 26:3;

DS 101:23–25.

10a Apr 7:14;

1 Nef 12:10–11;

Al 5:27.

11a RR Izraelis – Izraelio surinkimas.

b DS 133:26–35.

c RR Abraomo sandora.

12a Mk 10:31;

1 Nef 13:42;

JokK 5:63;

DS 90:9.

dukros; ir apskritai, ant visos žemės veido nebuvo nė vieno gražaus sūnaus ar dukros, kurie atgailautų dėl savo nuodėmių.

18 Todėl buvo taip, kad pirmaisiais metais, kada Eteras gyveno uolos ertmėje, tu „slaptų sąjungų, kovojančių prieš Koriantumrą dėl karalystės, kalavijas nužudė daugybę žmonių.

19 Ir buvo taip, kad Koriantumro sūnūs daug kovojo ir praliejo daug savo kraujo.

20 O antraisiais metais Eterui atėjo Viešpaties žodis, kad jis eitų ir pranašautų „Koriantumrui, kad jeigu jis ir visi jo namiškiai atgailaus, Viešpats duos jam jo karalystę ir išgelbės žmones.

21 Priešingu atveju jie bus sunaikinti ir visi jo namiškiai, išskyrus jį patį. Ir jis išgyvens tik tam, kad pamatytų, kaip išsipildys pranašystės apie „kitą liaudį, gausiančią šitą žemę kaip paveldą; o Koriantumras bus jų palaidotas; ir kiekviena siela, išskyrus ^bKoriantumrą, bus sunaikinta.

22 Ir buvo taip, kad Koriantumras neatgailavo, nei jo namiškiai, nei liaudis; ir karai nesiliovė; ir jie stengėsi nužudyti Eterą, bet jis pabėgo nuo jų ir vėl pasislėpė uolos ertmėje.

23 Ir buvo taip, kad iškilo Šaredas ir taip pat stojo į kovą su Koriantumru; ir jis taip ši sutriuškino, kad trečiaisiais metais išsivedė jį į nelaisvę.

24 O ketvirtaisiais metais Koriantumro sūnūs sumušė

Šaredą ir vėl atgavo karalystę savo tėvui.

25 Dabar, karas pasklido po visą tos žemės veidą – kiekvienas vyras su savo gauja kovojo dėl to, ko norėjo.

26 Ir buvo plėšikai ir, apskritai, visokie nelabumai ant viso tos žemės veido.

27 Ir buvo taip, kad Koriantumras nepaprastai pyko ant Šaredo, ir jis išėjo kautis prieš jį su savo armijomis; ir jie susitiko baisiai įpykę, ir jie susitiko Gilgalo slėnyje; ir užvirė nepaprastai nuožmi kova.

28 Ir buvo taip, kad Šaredas kovojo prieš jį tris dienas. Ir buvo taip, kad Koriantumras jį sumušė ir vijosi, net kol atėjo į Hešlono lygumas.

29 Ir buvo taip, kad lygumose Šaredas vėl stojo į kovą su juo; ir štai, jis sumušė Koriantumrą ir vėl nuvijo jį atgal į Gilgalo slėnį.

30 Ir Koriantumras vėl stojo į kovą su Šaredu Gilgalo slėnyje, kur sumušė Šaredą ir nukovė jį patį.

31 O Šaredas sužeidė Koriantumrą į šlaunį, tad dvejus metus jis daugiau nebėjo kariauti. Tuo tarpu visi žmonės ant šios žemės veido ir toliau liejo kraują, ir nebuvo kas juos sustabdo.

14 SKYRIUS

Žmonių nedorybė užtraukia žemei praeiksmą. Koriantumras stoja į karą su Gileadu, po to su Libu, o

po to su Šizu. Kraujas ir skerdynės užtvindo šalį.

Ir dabar, dėl žmonių nedorybės visą šalį apėmė didelis „prakeiksmas, dėl kurio, jeigu vyras pasidėdavo įrankį ar kalaviją lentynoje arba ten, kur jį laikydavo, štai rytoj jis negalėdavo jo rasti – toks didelis buvo tos žemės prakeiksmas.

2 Todėl kiekvienas vyras rąkomis įsikibo to, kas buvo jo, ir nei skolinosi, nei skolino; ir kiekvienas vyras dešine ranka laikė savo kalavijo rankeną, kad apgintų savo nuosavybę ir savo bei savo žmonių ir vaikų gyvybę.

3 Ir dabar, po dvejų metų ir po Šaredo mirties, štai iškilo Šaredo brolis ir stojo į kovą su Koriantumru, kurioje Koriantumras sumušė jį ir vijosi iki Akišo tyrų.

4 Ir buvo taip, kad Šaredo brolis stojo į kovą su juo Akišo tyruose; ir užvirė nepaprastai nuožmios kautynės, ir daugel tūkstančių krito nuo kalavijo.

5 Ir buvo taip, kad Koriantumras apgulė tyrus; o Šaredo brolis naktį atžygiavo iš tyrų ir išžudė dalį Koriantumro armijos, šiems esant girtiems.

6 Ir jis atėjo į Morono žemę ir atsėdo į Koriantumro sostą.

7 Ir buvo taip, kad Koriantumras su savo armija prabuvo tyruose dvejus metus, per kuriuos jis gavo didelį pastiprinimą savo armijai.

8 Dabar, Šaredo brolis, kurio vardas buvo Gileadas, dėl slap-

tų sąjungų taip pat gavo didelį pastiprinimą savo armijai.

9 Ir buvo taip, kad jam besėdint savo soste, jį nužudė jo aukštasis kunigas.

10 Ir buvo taip, kad kažkas iš slaptų sąjungų nužudė šį slaptame perėjime ir užgrobė karalystę; ir jis buvo vardu Libas; ir Libas buvo didelio ūgio vyras, aukštesnis už visus kitus žmones.

11 Ir buvo taip, kad pirmaisiais Libo metais Koriantumras atėjo į Morono žemę ir stojo į kovą su Libu.

12 Ir buvo taip, kad jis kovėsi su Libu, ir Libas kirto jam į ranką, tad jis buvo sužeistas; tačiau Koriantumro armija toliau spaudė Libą, tad jis pabėgo į pakraštį prie jūros.

13 Ir buvo taip, kad Koriantumras vijosi jį; ir Libas stojo į kovą su juo pajūryje.

14 Ir buvo taip, kad Libas sumušė Koriantumro armiją, tad jie vėl bėgo į Akišo tyrus.

15 Ir buvo taip, kad Libas vijosi jį, kol šis neatėjo į Agošo lygumas. Ir Koriantumras, traukdamasis nuo Libo, pasiėmė su savimi visus žmones toje žemės vietoje, kur jis bėgo.

16 Ir atėjęs į Agošo lygumas, jis stojo į kovą su Libu ir kirto jį tol, kol šis mirė; tačiau jo vietoje prieš Koriantumrą atėjo jo brolis, ir užvirė nepaprastai nuožmios kautynės, kuriose Koriantumras vėl bėgo nuo Libo brolio armijos.

17 Dabar, Libo brolis buvo

vardu Šizas. Ir buvo taip, kad Šizas vijosi Koriantumrą ir užkariavo daug miestų, ir žudė tiek moteris, tiek ir vaikus, ir degino miestus.

18 Ir Šizo baimė pasklido po visą žemę; taip, po visą žemę pasklido šauksmas: Kas gali atsilaikyti prieš Šizo armiją?! Štai jis šluoja žemę prieš save!

19 Ir buvo taip, kad žmonės ant viso žemės veido pradėjo burtis į armijas.

20 Ir jie buvo susiskaldę; dalis jų bėgo į Šizo armiją, o dalis – į Koriantumro armiją.

21 Ir toks didžiulis ir ilgalaikis buvo tas karas ir taip ilgai truko kraujo praliejimo ir skerdynių vaizdas, kad visas šalies veidas buvo nuklotas žuvusiųjų kūnais.

22 Ir toks greitas ir spartus buvo tas karas, kad niekas nelikdavo laidoti žuvusiųjų, bet jie žygiavo nuo kraujo praliejimo prie kraujo praliejimo, palikdami tiek vyrų, tiek ir moterų bei vaikų kūnus išmėtytus ant žemės veido, kad taptų kūno „kirmėlių grobiu.

23 Ir smarvė nuo jų pasklido po žemės veidą, būtent po visą žemės veidą; todėl žmonės dieną naktį ėmė varginti jų smarvė.

24 Tačiau Šizas nesiliovė vyti Koriantumrą; nes jis prisiekė atsikeršyti Koriantumrui už nužudytojo savo brolio kraują ir Viešpaties žodžiui, kuris atėjo Eterui, kad Koriantumras nekris nuo kalavijo.

25 Ir taip mes matome, kad Viešpats aplankė juos savo rūstybės pilnatvėje, ir jų nelabumas ir bjaurumai paruošė kelią nesibaigiančiam jų sunaikinimui.

26 Ir buvo taip, kad Šizas vijosi Koriantumrą į rytus, net iki pajūrio, ir čia jis kovėsi su Šizu tris dienas.

27 Ir taip baisiai buvo naikinamos Šizo armijos, kad žmonės išsigando ir pradėjo bėgti nuo Koriantumro armijų; ir jie bėgo į Korihoro žemę ir šlavė prieš save gyventojus, visus, kurie nenorėjo jungtis prie jų.

28 Ir jie pasistatė palapines Korihoro slėnyje; o Koriantumras pasistatė palapines Šuro slėnyje. Dabar, Šuro slėnis buvo netoli Komnoro kalvos; todėl Koriantumras surinko savo armijas ant Komnoro kalvos ir sutrimitavo Šizo armijoms, kviesdamas jas kautis.

29 Ir buvo taip, kad jie atėjo, bet vėl buvo nuvyti; ir jie atėjo antrą kartą, ir vėl, antrą kartą, buvo nuvyti. Ir buvo taip, kad jie atėjo vėl, trečią kartą, ir užvirė nepaprastai nužmios kautynės.

30 Ir buvo taip, kad Šizas kirto ir kirto Koriantumrą, tad sužeidė jį daugeliu gilių žaizdų; ir Koriantumras nukraujavęs nualpo ir buvo nuneštas kaip negyvas.

31 Dabar, abi pusės neteko tiek daug vyrų, moterų ir vaikų, kad Šizas įsakė savo žmonėms nebesivyti Koriantumro armijų; todėl jie sugrižo į savo stovyklą.

15 SKYRIUS

Milijonai jareditų žūsta kautynėse. Šizas ir Koriantumras surenka visus žmones į žūtbutinį mūšį. Viešpaties Dvasia liaunasi plūktis su jais. Jareditų tauta visiškai sunaikinama. Vien Koriantumras išlieka.

Ir buvo taip, kad Koriantumras, pasveikęs nuo savo žaizdų, pradėjo prisiminti "žodžius, kuriuos jam kalbėjo Eteras.

2 Jis pamatė, kad kalaviju buvo nužudyta jau beveik du milijonai jo žmonių, ir jis pradėjo sielvartauti savo širdyje; taip, žuvo du milijonai galingų vyrų ir taip pat jų žmonių ir jų vaikų.

3 Jis pradėjo atgailauti dėl blogio, kurį buvo padaręs; jis pradėjo atsiminti visų pranašų burna pasakytus žodžius ir matė, kad iki šiol visi jie išsipildė, kiekviena dalelytė; ir jo siela gedėjo ir nesidavė paguodžiama.

4 Ir buvo taip, kad jis parašė laišką Šizui, prašydamas jo, kad šis pasigailėtų žmonių, ir vardan žmonių gyvybių jis atiduotų sąs karalystę.

5 Ir buvo taip, kad Šizas, gavęs jo laišką, parašė laišką Koriantumrui, kad jeigu šis pasiduoėtų pats, kad jis galėtų nužudyti jį jo paties kalaviju, tada jis pasigailėtų žmonių gyvybių.

6 Ir buvo taip, kad žmonės neatgailavo dėl savo nedorybės; ir Koriantumro žmonės buvo sukurstyti pykčiui prieš

Šizo žmones, o Šizo žmonės buvo sukurstyti pykčiui prieš Koriantumro žmones; todėl Šizo žmonės stojo kovon prieš Koriantumro žmones.

7 Ir kada Koriantumras pamatė, kad kris, jis vėl bėgo nuo Šizo.

8 Ir buvo taip, kad jis atėjo prie Ripliankamo, kas išvertus reiškia didelis, arba pranokstantis visus, vandenu; taigi atėjo prie šitų vandenu, jie pasistatė palapines; ir Šizas taip pat pasistatė palapines netoli nuo jų; ir todėl kitą dieną jie susiėjo kautis.

9 Ir buvo taip, kad jie kovojo nepaprastai nuožmią kovą, kurioje Koriantumras vėl buvo sužeistas ir nualpo nuo nukraujavimo.

10 Ir buvo taip, kad Koriantumro armijos spaudė Šizo armijas ir jas įveikė bei privertė bėgti nuo jų; ir jie bėgo pietų link ir pasistatė palapines vietovėje, kuri vadinosi Ogatas.

11 Ir buvo taip, kad Koriantumro armija pasistatė palapines prie Ramos kalvos; ir tai buvo ta pati kalva, kur mano tėvas Mormonas "paslėpė šventuosius metraščius Viešpačiui.

12 Ir buvo taip, kad jie nuo viso tos žemės veido surinko visus išlikusius žmones, išskyrus Eterą.

13 Ir buvo taip, kad Eteras stebėjo visus žmonių darbus; ir jis matė, kad žmonės, kurie buvo už Koriantumrą, buvo surinkti į Koriantumro armiją; o žmonės,

kurie buvo už Šizą, buvo surinkti į Šizo armiją.

14 Taigi ketverius metus jie rinko žmones, idant sutelktų visus, kurie buvo ant tos žemės veido, ir įgytų visą jėgą, kokią tik buvo įmanoma įgyti.

15 Ir buvo taip, jog kada visi jie buvo surinkti, kiekvienas į tą armiją, į kokią norėjo, su savo žmonomis ir savo vaikais, – tiek vyrai, tiek moterys, tiek ir vaikai, apginkluoti karo ginklais, užsidėję skydus ir „antrūtinus ir šalmus ir kariškai apsirengę, – jie išžygiavo vieni prieš kitus kautis; ir jie kovojo visą tą dieną ir nenusigalėjo.

16 Ir buvo taip, kad atėjus nakčiai jie buvo išvargę ir sugrįžo į savo stovyklas; ir sugrįžę į savo stovyklas, jie pakėlė klyksmą ir raudojimą dėl žuvusiųjų savo žmonių netekties; ir tokie garsūs buvo jų verksmai ir klyksmai, ir raudojimai, kad jie nepaprastai draskė orą.

17 Ir buvo taip, kad rytojaus dieną jie vėl išėjo kautis, ir didi ir baisi buvo ta diena; tačiau jie nenusigalėjo, ir atėjus nakčiai jie vėl draskė orą savo verksmais, savo klyksmais ir savo raudojimais dėl žuvusiųjų savo žmonių netekties.

18 Ir buvo taip, kad Koriantumras vėl parašė laišką Šizui, norėdamas, kad šis nebeitų kautis, bet kad paimtų karalystę ir pasigailėtų žmonių gyvybių.

19 Bet štai, Viešpaties Dvasia liovėsi plūktis su jais, ir „Šėtonas visiškai užvaldė žmonių širdis;

nes jie buvo atiduoti savo širdžių kietumui ir savo protų aklumui, kad būtų sunaikinti; todėl jie vėl išėjo kautis.

20 Ir buvo taip, kad jie kovėsi visą tą dieną, o atėjus nakčiai miegojo ant savo kalavijų.

21 Ir rytojaus dieną jie kovėsi net iki nakties.

22 O atėjus nakčiai, jie buvo „girti nuo pykčio, lygiai kaip vyras būna girtas nuo vyno; ir jie vėl miegojo ant savo kalavijų.

23 Ir rytojaus dieną jie vėl kovėsi; o atėjus nakčiai, nuo kalavijo buvo kritę visi, išskyrus penkiasdešimt du Koriantumro žmones ir šešiasdešimt devynis Šizo žmones.

24 Ir buvo taip, kad tą naktį jie miegojo ant savo kalavijų, o rytojaus dieną jie vėl kovėsi, ir jie visomis išgalėmis kovėsi savo kalavijais ir skydais visą tą dieną.

25 Ir atėjus nakčiai, buvo trisdešimt du Šizo žmonės ir dvidešimt septyni Koriantumro žmonės.

26 Ir buvo taip, kad jie pavalgė ir pamiegojo, ir pasiruošė mirčiai rytojaus dieną. O jie buvo stambūs ir galingi vyrai, turint omenyje žmogišką jėgą.

27 Ir buvo taip, kad jie kovėsi tris valandas ir nualpo dėl nukraujavimo.

28 Ir buvo taip, kad atgavę pakankamai jėgų, kad galėtų paeiti, Koriantumro vyrai ketino pabėgti, gelbėdami savo gyvybes; bet štai, pakilo Šizas ir taip pat jo vyrai, ir įtūžęs jis prisiekė,

kad arba jis nužudys Koriantumrą, arba pats žus nuo kalavijo.

29 Todėl jis vijosi juos ir rytojaus dieną juos pasivijo; ir jie vėl kovėsi kalavijais. Ir buvo taip, jog „visiems, išskyrus Koriantumrą ir Šizą, kritus nuo kalavijo, štai Šizas nualpo nuo nukraujavimo.

30 Ir buvo taip, kad Koriantumras, pasirėmęs ant savo kalavijo, šiek tiek pailsėjo ir nukirto Šizui galvą.

31 Ir buvo taip, jog kada jis nukirto Šizui galvą, Šizas pasikėlė ant savo rankų ir krito; ir stengdamasis gauti oro mirė.

32 Ir buvo taip, kad „Koriantumras krito ant žemės ir tapo kaip negyvas.

33 Ir Viešpats prakalbo Eterui ir tarė jam: Išeik. Ir jis išėjo ir pamatė, kad buvo įvykdyti visi Viešpaties žodžiai; ir jis užbaigė savo „metraščių (o aš neparašiau nė šimtosios dalies) ir paslėpė plokšteles taip, kad Limhio žmonės surado jas.

34 Dabar, paskutiniai „Etero parašyti žodžiai yra tokie: Ar Viešpats panorės, kad būčiau perkeltas ar kad iškentėčiau Viešpaties valią kūne, tai neturi reikšmės, jeigu tik aš išgelbėtas Dievo karalystėje. Amen.

MORONIO KNYGA

1 SKYRIUS

Moronis rašo lamanitų labui. Nefitai, kurie neišsižada Kristaus, atiduodami mirčiai. Apie 401–421 m. po Kristaus gim.

DABAR, aš, „Moronis, baigęs trumpinti Jaredo žmonių aprašymą, neketinau daugiau rašyti; bet aš vis dar nežuvęs ir nesirodau lamanitams, kad jie manęs nenužudytų.

2 Nes štai, jų tarpusavio „karai nepaprastai nuožmūs; ir dėl savo neapykantos jie ^batiduoda mirčiai kiekvieną nefitą, kuris neišsižada Kristaus.

3 O aš, Moronis, „neišsižadėsiu Kristaus; todėl aš klajoju, kur tik galiu, saugodamas savo gyvybę.

4 Todėl aš rašau dar kai ką, priešingai ankstesnei savo nuostatai; nes neketinau daugiau rašyti; bet rašau dar kai ką, tikėdamasis, kad kada nors ateityje pagal Viešpaties valią tai bus vertinga mano broliams lamanitams.

2 SKYRIUS

Jėzus dvylikai mokinių nefitų davė galią suteikti Šventosios Dvasios dovaną. Apie 401–421 m. po Kristaus gim.

29a Etr 13:20–21.

32a Om 1:20–22.

33a Mzj 8:9; Al 37:21–31;
Etr 1:1–5.

34a Etr 12:2.

[MORONIO]

1 1a RR Moronis,
Mormono sūnus.

2a 1 Nef 12:20–23.

b Al 45:14.

3a Mt 10:32–33;
3 Nef 29:5.

ŠTAI Kristaus žodžiai, kuriuos jis kalbėjo savo „mokiniamis, dvylikai, kuriuos išsirinko, uždėdamas ant jų rankas.

2 Ir jis kreipėsi į juos vardu ir sakė: Jūs šauksitės Tėvo mano vardu karštoje maldoje; ir tai padarę, jūs turėsite ^agalia ^bsuteikti Šventąją Dvasią tam, ant kurio uždėsite ^crankas; ir ją suteiksite mano vardu, nes taip daro mano apaštalai.

3 Dabar, šiuos žodžius Kristus kalbėjo jiems savo pirmojo pasirodymo metu; ir minia šito negirdėjo, bet mokiniai girdėjo; ir ant visų tų, ant kurių jie „uždėjo savo rankas, nusileido Šventoji Dvasia.

3 SKYRIUS

Vyresnieji išventina kunigus ir mokytojus uždėdami rankas. Apie 401–421 m. po Kristaus gim.

ŠTAI kaip mokiniai, kurie buvo vadinami bažnyčios „vyresniaisiais, ^bišventindavo kunigus ir mokytojus.

2 Pasimeldę Tėvui Kristaus vardu, jie uždėdavo savo rankas ant jų ir sakydavo:

3 Jėzaus Kristaus vardu išventinu tave kunigu (arba, jeigu jis išventinamas mokytoju – išventinu tave mokytoju), kad

skelbtum atgailą ir nuodėmių „atleidimą per Jėzų Kristų, iš-tveriant tikėjime jo vardu iki galo. Amen.

4 Ir taip jie „iššventindavo kunigus ir mokytojus pagal Dievo ^bdovanas ir pašaukimus žmoniems; ir jie iššventindavo juos Šventosios Dvasios, kuri buvo juose, ^cgalia.

4 SKYRIUS

Paaiškinama, kaip vyresnieji ir kunigai pateikdavo sakramento duoną. Apie 401–421 m. po Kristaus gim.

ŠTAI „kaip jų ^bvyresnieji ir kunigai pateikdavo Kristaus kūną ir kraują bažnyčiai; ir tai jie ^cpateikdavo pagal Kristaus įsakymus; todėl mes žinome, kad šis būdas yra teisingas; ir tai pateikdavo vyresnysis arba kunigas.

2 Ir jie su visa bažnyčia atsi-klaupdavo ir meldavosi Tėvui Kristaus vardu, sakydami:

3 O Dieve, Amžinasis Tėve, mes prašome tavęs tavo Sūnaus, Jėzaus Kristaus, vardu palaiminti ir pašventinti šią „duoną sieloms visų tų, kurie jos valgo; kad valgytų tavo Sūnaus kūnui ^batminti ir liudytų tau, o Dieve, Amžinasis Tėve, kad jie pasiryžę priimti tavo Sūnaus ^cvardą,

2 1a 3 Nef 13:25.

2a RR Galia.

b 3 Nef 18:37.

c RR Rankų uždėjimas.

3a ApD 19:6.

3 1a Al 6:1.

RR Vyresnysis.

b RR Išventinti,

išventinimas.

3a RR Nuodėmių atleidimas.

4a DS 18:32; 20:60.

b RR Dovana.

c 1 Nef 13:37; Mor 6:9.

4 1a 3 Nef 18:1–7.

b RR Vyresnysis.

c DS 20:76–77.

3a RR Sakramentas.

b Lk 22:19;

1 Kor 11:23–24;

3 Nef 18:7.

c RR Jėzus

Kristus – Jėzaus

Kristaus vardo

priėmimas.

visuomet jį atminti ir laikytis jo įsakymų, kuriuos jis davė jiems, kad jo „Dvasia visuomet būtų su jais. Amen.

5 SKYRIUS

Nurodoma kaip pateikti sakramento vyną. Apie 401–421 m. po Kristaus gim.

ŠTAI „kaip reikia pateikti vyną. Štai jie paimdavo taureę ir sakydavo:

2 O Dieve, Amžinasis Tėve, mes prašome tavęs tavo Sūnaus, Jėzaus Kristaus, vardu palaiminti ir pašventinti šį „vyną sieloms visų tų, kurie jo geria, kad jie darytų tai ^batminti tavo Sūnaus kraują, kuris pralietas dėl jų; kad liudytų tau, o Dieve, Amžinasis Tėve, jog jie visuomet atmena jį, kad jo Dvasia būtų su jais. Amen.

6 SKYRIUS

Atgailaujantieji pakrikštijami ir globojami. Atgailaujantiems bažnyčios nariams atleidžiama. Susirinkimai vedami Šventosios Dvasios galia. Apie 401–421 m. po Kristaus gim.

Ir dabar, aš kalbu apie „krikštą. Štai vyresnieji, kunigai ir

mokytojai buvo pakrikštyti; ir jie nebuvo krikštijami, jeigu nenešdavo vaisių, rodančių, kad jie to ^bverti.

2 Ir jie nepriimdavo krikštytis nieko kito, kaip tik tuos, kurie ateidavo su „sudužusia širdimi ir atgailaujančia dvasia ir liudydavo bažnyčiai, kad jie iš tikrųjų atgailavo dėl visų savo nuodėmių.

3 Ir krikštytis nepriimdavo nieko kito, kaip tik tuos, kurie „priėmė Kristaus vardą, būdami pasiryžę tarnauti jam iki galo.

4 Ir po to, kai būdavo priimti krikštytis ir paveikti bei „išvalyti Šventosios Dvasios galia, jie būdavo priskaičiuojami prie Kristaus bažnyčios žmonių; ir jų ^bvardai būdavo užrašomi, idant juos atsimintų ir maitintų geruoju Dievo žodžiu, kad išlaikytų juos teisingame kelyje, išlaikytų nuolat „dėmesingus maldai, „pasi-kliaujančius vien Kristaus, jų tikėjimo „kūrėjo ir išbaigėjo, nuopelnais.

5 Ir „bažnyčia ^bdažnai susirinkdavo „pasninkauti ir melstis, ir kalbėtis vienas su kitu apie jų sielų gerovę.

6 Ir jie dažnai susirinkdavo valgyti duonos ir gerti vyno Viešpačiui Jėzui atminti.

7 Ir jie griežtai stebėjo, kad

3d RR Šventoji Dvasia.
5 1a 3 Nef 18:8–11;
DS 20:78–79.
2a DS 27:2–4.
RR Sakramentas.
b Lk 22:19–20;
1 Kor 11:25.
6 1a RR Krikštas,
krikštyti.

b RR Vertas, vertumas.
2a RR Sudužusi širdis.
3a RR Jėzus
Kristus – Jėzaus
Kristaus vardo
priėmimas.
4a RR Tyras, tyrumas.
b DS 20:82.
c Al 34:39;

3 Nef 18:15–18.
d 2 Nef 31:19; DS 3:20.
e Hbr 12:2.
5a RR Bažnyčia, Jėzaus
Kristaus.
b 3 Nef 18:22;
4 Nef 1:12; DS 88:76.
c RR Pasninkauti,
pasninkavimas.

tarp jų nebūtų „jokios nedorybės; ir visi, kurie būdavo pastebėti darant nedorybę ir ^btrys bažnyčios liudytojai pasmerkdamo juos prieš ^cvyresnius, ir jeigu jie neatgailaudavo ir ^dneišpažindavo, jų vardai būdavo „ištrinami, ir jų jau nebelaikė Kristaus žmonėmis.

8 Bet ^akiekvieną kartą, kai tik jie su tikru ketinimu atgailaudavo ir siekdavo atleidimo, jiems būdavo ^batleidžiama.

9 Ir jų susirinkimus ^avesdavo bažnyčia pagal Dvasios poveikius ir ^bŠventosios Dvasios galia; nes kaip Šventoji Dvasia vesdavo juos pamokslauti ar raginti, ar melstis, ar maldauti, ar giedoti, būtent taip būdavo ir daroma.

7 SKYRIUS

Skelbiamas kvietimas įeiti į Viešpaties atilsį. Melskitės su tikru ketinimu. Kristaus Dvasia įgalina žmones žinoti, kas gera ir kas pikta. Šėtonas įtikinėja žmones neigti Kristų ir daryti pikta. Pranašai paskelbia apie Kristaus atėjimą. Stebuklai daromi ir angelai tarnauja dėl tikėjimo. Žmonės turi tikėtis amžinojo gyvenimo ir laikytis tikrosios meilės. Apie 401–421 m. po Kristaus gim.

Ir dabar, aš, Moronis, rašau keletą savo tėvo Mormono žodžių, kuriuos jis pasakė apie „tikėjimą, viltį ir tikrąją meilę; nes štai taip jis kalbėjo žmonėms, mokydamas juos sinagogoje, kurią jie pastatė kaip garbinimo vietą:

2 Ir dabar, aš, Mormonas, kalbu jums, mano mylimi broliai; ir būtent dėl Dievo Tėvo ir mūsų Viešpaties, Jėzaus Kristaus, malonės ir jo šventos valios man leista kalbėti jums šiuo metu, nes turiu šį „pašaukimą kaip dovaną iš Dievo.

3 Todėl norėčiau kalbėti jums, kurie esate bažnyčios, kurie esate taikingi Kristaus sekėjai ir kurie įgijote viltį, pakankamą, kad galėtumėte įeiti į Viešpaties „atilsį, kurios užteks nuo šiol iki pat kol ilsėsitės su juo danguje.

4 Ir dabar, mano broliai, aš taip manau apie jus dėl jūsų taikingo „elgesio su žmonių vaikais.

5 Nes aš prisimenu Dievo žodį, kuris sako, kad pagal jų darbus juos „pažinsite; nes jeigu jų darbai bus geri, tai ir jie geri.

6 Nes štai, Dievas pasakė, kad žmogus, būdamas „piktas, negali daryti to, kas gera; nes jeigu jis atnašauja dovaną arba ^bmeldžiasi Dievui, jeigu jis tai daro be tikro ketinimo, iš to jam jokios naudos.

7a DS 20:54.

b DS 42:80–81.

RR Liudytojas.

c Al 6:1.

RR Vyresnysis.

d RR Išpažinti, išpažinimas.

e Iš 32:33; DS 20:83.

RR Pašalinimas iš

bažnyčios, ekskomunikavimas.

8a Mzj 26:30–31.

b RR Atleisti.

9a DS 20:45; 46:2.

b RR Šventoji Dvasia.

7 1a 1 Kor 13:1–13;

Etr 12:3–22, 27–37;

Mor 8:14; 10:20–23.

2a RR Pašaukti,

pašauktas Dievo, pašaukimas.

3a RR Atilsis, poilsis.

4a 1 Jn 2:6; DS 19:23.

5a 3 Nef 14:15–20.

6a Mt 7:15–18.

b Al 34:28.

RR Malda.

7 Nes štai, tai neįskaitoma jam teisumu.

8 Nes štai, jeigu žmogus, būdamas „piktas, duoda dovana, jis tai daro ^bnenorom; todėl tai įskaitoma jam taip, tarsi jis pasilaikytų dovana; todėl Dievo akyse jis laikomas piktu.

9 Ir lygiai taip pat žmogui įskaitoma blogiu, jeigu jis meldžiasi be tikro „ketinimo; taip, ir iš to jam jokios naudos, nes Dievas nepriima nė vieno tokio.

10 Taigi žmogus, būdamas piktas, negali daryti to, kas gera; nė neduos jis geros dovanos.

11 Nes štai, kartus „šaltinis negali atnešti gero vandens; kaip ir geras šaltinis negali atnešti kartaus vandens; todėl žmogus, būdamas velnio tarnas, negali sekti Kristų; o jeigu ^bseka Kristų, jis negali būti velnio tarnas.

12 Taigi viskas, kas „gera, ateina iš Dievo; o tai, kas ^bpikta, ateina iš velnio; nes velnias yra Dievo priešas ir nuolat kovoja prieš jį, ir nuolat kviečia ir vilioja „nusidėti bei daryti tai, kas pikta.

13 Bet štai, kas yra iš Dievo, nuolat kviečia ir vilioja daryti gera; todėl viskas, kas kviečia ir „vilioja daryti gera ir mylėti Dievą, ir tarnauti jam, yra ^bįkvėpta Dievo.

14 Todėl žiūrėkite, mano mylimi broliai, kad to, kas „pikta, nepriskirtumėte Dievui arba to, kas gera ir iš Dievo, nepriskirtumėte velniui.

15 Nes štai, mano broliai, jums duota „spręsti, idant galėtumėte pažinti, kas gera ir kas pikta; ir, kad galėtumėte tobulai pažinti, sprendimo būdas yra toks aiškus, kaip dienos šviesa skiriasi nuo tamsios nakties.

16 Nes štai, Kristaus „Dvasia duodama kiekvienam žmogui, kad jis galėtų ^bpažinti, kas gera ir kas pikta; todėl rodau jums būdą nuspręsti: viskas, kas kviečia daryti gera ir įtikinėja tikėti Kristų, siunčiama Kristaus galia ir dovana; todėl galite tobulai pažinti, kad tai iš Dievo.

17 Bet jeigu kas įtikinėja žmones daryti „pikta ir netikėti Kristų, ir neigti jį, ir netarnauti Dievui, – tada galite tobulai pažinti, kad tai iš velnio; nes taip dirba velnias; nes jis nė vieno neįtikinėja daryti gera; ne, nė vieno; nei jo angelai; nei tie, kurie jam pasiduoda.

18 Ir dabar, mano broliai, žinant, kad pažįstate tą šviesą, kurios dėka galite nuspręsti, kuri „šviesa yra Kristaus, žiūrėkite, kad nenuteistumėte neteisingsai; nes tokiu ^bteismu, kokiu

8a Pat 15:8.

b DS 64:34.

9a Jok 1:6–7; 5:16;
Mor 10:4.

11a Jok 3:11–12.

b Mt 6:24;

2 Nef 31:10–13;

DS 56:2.

12a Jok 1:17; 1 Jn 4:1–2;
Etr 4:12.

b Al 5:39–42.

c Hel 6:30.

RR Nuodėmė.

13a 2 Nef 33:4; Etr 8:26.

b RR Įkvėpimas, įkvėpti.

14a Iz 5:20; 2 Nef 15:20.

15a RR Išvalgos dovana.

16a RR Sąžinė; Šviesa,

Kristaus šviesa.

b Pr 3:5;

2 Nef 2:5, 18, 26;

Mzj 16:3; Al 29:5;

Hel 14:31.

17a RR Nuodėmė.

18a Mzj 16:9;

DS 50:24; 88:7–13.

RR Šviesa, Kristaus šviesa.

b DžSV, Mt 7:1–2;

Lk 6:37; Jn 7:24.

teisiate, taip pat ir jūs būsite teisiami.

19 Todėl aš maldauju jus, broliai, kad stropiai iširtumėte Kristaus „šviesoje ir todėl galėtumėte pažinti, kas gera ir kas pikta; ir jeigu laikysitės visko, kas gera, ir to nesmerksite, tikrai būsite Kristaus ^bvaikas.

20 Ir dabar, mano broliai, kaip galite laikytis visko, kas gera?

21 Ir dabar, aš ateinu prie to tikėjimo, apie kurį sakiau kalbėsiąs; ir aš jums nurodysiu būdą, kuriuo galite laikytis visko, kas gera.

22 Nes štai, Dievas, „žinantis viską, esantis nuo amžinybės iki amžinybės, štai jis pasiuntė ^bangelus tarnauti žmonių vaikams, kad paskelbtų apie Kristaus atėjimą; ir Kristuje ateis viskas, kas gera.

23 Ir taip pat Dievas paskelbė pranašams savo paties burna, kad Kristus ateis.

24 Ir štai, įvairiais būdais jis apreikšdavo žmonių vaikams tai, kas buvo gera; ir viskas, kas gera, ateina iš Kristaus; antraip žmonės būtų „puolę, ir nieko, kas gera, jiems negalėtų ateiti.

25 Todėl ^aangelų tarnavimo ir kiekvieno žodžio, išeinančio iš Dievo burnos, dėka žmonės pradėjo naudoti tikėjimą Kristumi; ir taip tikėjimu jie laikėsi visko, kas gera; ir taip buvo iki Kristaus atėjimo.

26 Ir jam atėjus, žmonės taip pat buvo išgelbėti tikėjimu jo vardu; ir tikėjimu jie tampa Dievo sūnumis. Ir taip tikrai, kaip Kristus gyvas, jis kalbėjo šiuos žodžius mūsų tėvams, sakdamas: „Ko tik prašysite Tėvą mano vardu, kas gera, tikrai tikėdami, kad gausite, štai tai bus jums padaryta.

27 Todėl, mano mylimi broliai, argi ^astebuklai liovėsi dėl to, kad Kristus pakilo į dangų ir atsėdo Dievo dešinėje, kad ^bpareikštų Tėvui savo teises taikyti gailėstingumą žmonių vaikams?

28 Nes jis įvykdė įstatymo tikslus ir turi teisę į visus tuos, kurie tiki jį; ir tie, kas tiki jį, „glausis prie visko, kas gera; todėl jis ^bužtaria žmonių vaikų bylą; ir jis amžinai gyvena danguose.

29 Ir argi dėl to, kad jis tai padarė, mano mylimi broliai, liovėsi stebuklai? Štai sakau jums: ne; ir angelai nesiliovė tarnauti žmonių vaikams.

30 Nes štai jie yra pavaldūs jam, kad tarnautų pagal jo įsakymo žodį, parodydami save tiems, kieno tikėjimas stiprus ir protas tvirtas visais dievotumo atžvilgiais.

31 Ir jų tarnystės pareigos yra šaukti žmones į atgailą, vykdyti ir daryti Tėvo sandorų, kurias jis sudarė žmonių vaikams, darbą, paruošti kelią tarp žmonių

19a DS 84:45–46.

b Mzj 15:10–12; 27:25.

RR Sūnūs ir dukros, Dievo.

22a RR Dievas, Dievybė.

b Moz 5:58.

RR Angelai.

24a 2 Nef 2:5.

25a Al 12:28–30.

26a 3 Nef 18:20.

RR Malda.

27a RR Stebuklas.

b Iz 53:12;

Mzj 14:12.

28a Rom 12:9;

DS 98:11.

b 1 Jn 2:1; 2 Nef 2:9.

RR Užtarėjas.

vaikų, skelbiant Kristaus žodį išrinktiems Viešpaties indams, kad šie galėtų liudyti apie jį.

32 Ir tai darydamas, Viešpats Dievas ruošia kelią, idant likusieji žmonės „tikėtų Kristų ir dėl to Šventoji Dvasia turėtų vietos jų širdyse pagal jo galią; ir taip Tėvas vykdo sandoras, kurias jis sudarė žmonių vaikams.

33 Ir Kristus yra pasakęs: Jei „tikėsite mane, turėsite galios daryti viską, kas tik man ^breikalinga.

34 Ir jis yra pasakęs: „Atgailaukite visi jūs, žemės pakraščiai, ateikite pas mane ir priimkite krikštą mano vardu, ir tikėkite mane, kad būtumėt išgelbėti.

35 Ir dabar, mano mylimi broliai, tuo atveju, jei tai, ką jums kalbėjau, yra tiesa, o „paskutinią dieną Dievas parodys jums su ^bgalia ir didžia šlove, kad tai tiesa, ir jeigu tai tiesa, tai argi stebuklų diena pasibaigė?

36 Arba argi angelai daugiau nebesirodo žmonių vaikams? Arba argi jis „nebeduoda jiems Šventosios Dvasios galios? Arba argi nebeduos, kol egzistuos laikas arba žemė, arba ant jos veido bus bent vienas žmogus, kad būtų išgelbėtas?

37 Štai sakau jums: ne; nes „stebuklai daromi dėl tikėjimo; ir būtent dėl tikėjimo angelai pasirodo ir tarnauja žmonėms;

todėl, jeigu tai pasibaigė, vargas žmonių vaikams, nes tai dėl ^bnetikėjimo, ir viskas – bergždžiai.

38 Nes pagal Kristaus žodžius, negali būti išgelbėtas nė vienas, kuris neįtikės jo varda; todėl jeigu tai pasibaigė, tada pasibaigė ir tikėjimas; ir žmogaus padėtis yra siaubinga, nes jis yra lyg nebūtų atliktas išpirkimas.

39 Bet štai, mano mylimi broliai, aš esu geresnės nuomonės apie jus, nes dėl jūsų romumo manau, jog tikite Kristų; nes jeigu netikite jį, tuomet „netinkate būti priskaičiuoti prie jo bažnyčios žmonių.

40 Ir dar, mano mylimi broliai, aš norėčiau pakalbėti jums apie „viltį. Kaipgi jūs galite įgyti tikėjimą, jeigu neturėsite vilties?

41 Ir ko gi jūs „vilsitės? Štai sakau jums, kad per Kristaus apmokėjimą ir jo prikėlimo galią jūs ^bvilsitės būti prikelti amžinajam gyvenimui; ir tai dėl jūsų tikėjimo juo, pagal pažadą.

42 Todėl, jeigu žmogus turi „tikėjimą, jis ^bturi turėti viltį; nes be tikėjimo negali būti jokios vilties.

43 Ir vėl, štai sakau jums, jog jis negali turėti tikėjimo ir vilties, jeigu nebus „romus ir nusižeminęs širdimi.

44 O jei taip būtų, tai jo „tikėjimas ir viltis yra tušti, nes niekas

32a RR Tikėjimas, tikėti.

33a Mt 17:20.

^b DS 88:64–65.

34a 3 Nef 27:20;

Etr 4:18.

35a DS 35:8.

^b 2 Nef 33:11.

36a Mor 10:4–5, 7, 19.

37a Mt 13:58;

Mrm 9:20;

Etr 12:12–18.

^b Mor 10:19–24.

39a RR Vertas, vertumas.

40a Etr 12:4.

RR Viltis.

41a DS 138:14.

^b Tit 1:2; JokK 4:4;

Al 25:16; Mor 9:25.

^c RR Amžinasis gyvenimas.

42a RR Tikėjimas, tikėti.

^b Mor 10:20.

43a RR Romus, romumas.

44a Al 7:24; Etr 12:28–34.

kitas nėra priimtinas Dievui, kaip tik romus ir nusižeminęs širdimi; o jeigu žmogus romus ir nusižeminęs širdimi, ir Šventosios Dvasios galia ^bišpažįsta, kad Jėzus yra Kristus, jis būtinai turi turėti tikrąją meilę; nes jeigu jis neturi tikrosios meilės, jis yra niekas; taigi jam būtinai reikia turėti tikrąją meilę.

45 O ^atikroji meilė nepaprastai kantri ir maloni, ir ^bnepavydi, ir nepasipūtusi, neieško sau naudos, ją nelengva supykdyti, ji nemažsto pikta ir nesidžiaugia nedorybe, bet džiaugiasi tiesa, visa pakelia, visa tiki, viskuo viliasi, visa išveria.

46 Todėl, mano mylimi broliai, jeigu neturite tikrosios meilės, esate niekas, nes tikroji meilė niekada nesibaigia. Todėl glauskitės prie tikrosios meilės, kuri yra didesnė už viską, nes visa kita turi baigtis,

47 bet ^atikroji meilė yra tyra Kristaus ^bmeilė ir išlieka per amžius; ir viskas bus gerai tam, kas bus pripažintas jos turįs paskutiniają dieną.

48 Todėl, mano mylimi broliai, ^amelskitės savo Tėvui iš visų širdies jėgų, kad būtumėt pripildyti šitos meilės, kurios jis suteikė visiems, kurie yra ^btikri jo Sūnaus Jėzaus Kristaus pasekėjai; kad taptumėte Dievo sūnumis; idant kada jis pasirodys,

būtume tokie ^akaip jis, kadangi matysime jį toki, koks jis yra; idant turėtume šitą viltį; idant būtume ^aišskaistinti, kaip jis skaistus. Amen.

8 SKYRIUS

Mažų vaikų krikštas yra piktas bjaurumas. Maži vaikai yra gyvi Kristuje dėl apmokėjimo. Tikėjimas, atgaila, romumas ir širdies nusižeminimas, Šventosios Dvasios priėmimas ir ištvėrimas iki galo veda į išgelbėjimą. Apie 401–421 m. po Kristaus gim.

ŠTAI mano ^atėvo Mormono laiškas, parašytas man, Moroniui; ir jis buvo man parašytas netrukus po mano pašaukimo tarnystėn. Ir štai taip jis rašė man, sakydamas:

2 Mano mylimas sūnau Moroni, aš nepaprastai džiaugiuosi, kad tavo Viešpats Jėzus Kristus atsiminė tave ir pašaukė savo tarnystėn ir šventan darban.

3 Aš visuomet prisimenu tave savo maldose, nuolat meldamas Dievą Tėvą jo šventojo vaiko Jėzaus vardu, kad jis iš savo beribio ^agerumo ir ^bmalonės išsaugotų tave, jeigu iki galo ištersi, tikėdamas jo vardą.

4 Ir dabar, mano sūnau, aš kalbu tau apie tai, kas mane

44b Lk 12:8–9.
RR Išpažinti,
išpažinimas;
Liudijimas.
45a 1 Kor 13:1–13.
b RR Pavydėti,
pavydas.
47a 2 Nef 26:30.

RR Tikroji meilė.
b Joz 22:5.
RR Meilė.
48a RR Malda.
b RR Jėzus
Kristus – Jėzaus
Kristaus pavyzdys;
Paklusnumas,

paklusnus, paklusti.
c 1 Jn 3:1–3;
3 Nef 27:27.
d 3 Nef 19:28–29.
RR Tyras, tyrumas.
8 1a MŽ 1:1.
3a Mzj 4:11.
b RR Malonė.

nepaprastai liūdina; nes mane liūdina tai, kad tarp jūsų kyla „ginčai“.

5 Nes, jeigu aš sužinojau tiesą, pas jus iškilo ginčai dėl mažų vaikų krikšto.

6 Ir dabar, mano sūnau, aš noriu, jog tu stropiai darbuotumėis, kad šita grubi klaida tarp jūsų būtų pašalinta; nes būtent dėl to aš ir rašau šį laišką.

7 Nes kai tik iš tavęs sužinojau apie tai, nedelsdamas pasiteiravau Viešpaties dėl šito. Ir Šventosios Dvasios galia man atėjo Viešpaties „žodis, sakantis:

8 Klausykis Kristaus, tavo Išpirkėjo, tavo Viešpaties ir tavo Dievo, žodžių. Štai aš atėjau į pasaulį šaukti į atgailą ne teisiųjų, bet nusidėjęlių; ne „sveikiesiems reikia gydytojo, bet ligoniams; taigi maži ^bvaikai yra „sveiki, nes jie negali ^anusidėti; taigi „Adomo praeikimas nuimtas nuo jų manyje, tad jis neturi galios jiems; ir ^aapipjaustymo įstatymas panaikintas manyje.

9 Ir šitaip Šventoji Dvasia apreiškė man Dievo žodį; todėl, mylimas mano sūnau, aš žinau, kad jeigu krikštytumėte mažus vaikus, tai būtų rimtas pasityčiojimas priešais Dievą.

10 Štai sakau tau, kad jūs

mokysite šito – atgailos ir krikšto tuos, kurie yra „atsakingi už savo veiksmus ir gali nusidėti; taip, mokykite gimdytojus, kad jie turi atgailauti ir priimti krikštą, ir nusižeminti kaip jų maži ^bvaikai, ir jie visi bus išgelbėti su savo mažais vaikais.

11 O jų mažiems „vaikams nereikia nei atgailos, nei krikšto. Štai krikštas yra dėl atgailos, kad būtų įvykdyti įsakymai nuodėmių ^batleidimui gauti.

12 Bet maži „vaikai gyvi Kristuje net nuo pasaulio įkūrimo; antraip Dievas – šališkas Dievas ir permainingas Dievas, ^bpaisantis asmens; nes kiek daug mažų vaikų numirė be krikšto!

13 Todėl, jeigu maži vaikai negalėtų būti išgelbėti be krikšto, jie turėtų patekti į begalinį pragarą.

14 Štai, sakau jums, kad tas, kuris mano, jog mažiems vaikams reikia krikšto, yra karčiojoje tulžyje ir nedorybės pantiuose; nes jis neturi nei „tikėjimo, nei vilties, nei tikrosios meilės; todėl, jei taip galvojantis žmogus būtų iškirstas, jis turėtų eiti į pragarą.

15 Nes siaubingas nelabumas yra manyti, kad Dievas vieną vaiką išgelbėja dėl krikšto, o

4a 3 Nef 11:22, 28; 18:34.

7a RR Dievo žodis.

8a Mk 2:17.

b Mk 10:13–16.

c Mzj 3:16; DS 74:7.

d RR Nuodėmė.

e 2 Nef 2:25–27.

RR Nuopuolis,
Adomo ir Ievos.

f Pr 17:10–11.

RR Apipjaustymas.

10a RR Ataskaita,
atsakingas,
atsakomybė.

b RR Vaikas, vaikai;
Pažeminti,
nusižeminimas,
nuolankumas.

11a RR Krikštas,
krikštyti – Krikšto
reikalavimai; Vaikas,
vaikai.

b RR Nuodėmių
atleidimas.

12a DS 29:46–47; 93:38.

b Ef 6:9;

2 Nef 26:33;

DS 38:16.

14a 1 Kor 13:1–13;

Etr 12:6;

Mor 7:25–28;

10:20–23.

kitas turi pražūti dėl to, kad nėra pakrikštytas.

16 Vargas tiems, kurie taip iškraipys Viešpaties kelius, nes jie pražus, jeigu neatgailaus. Štai aš kalbu drąsiai, būdamas Dievo „įgaliotas; ir aš nebijau to, ką gali padaryti žmogus; nes tobula ^bmeilė „išveja visą baimę.

17 O aš esu pripildytas „tikrosios meilės, kuri yra nesibaijianti meilė; todėl visi vaikai man yra lygūs; todėl aš myliu mažus ^bvaikus tobula meile; ir jie visi yra lygūs ir išgelbėjimo dalininkai.

18 Nes žinau, kad Dievas nėra nei šališkas Dievas, nei besikeičianti esybė; bet jis yra „nesikeičiantis nuo ^bvisos amžinybės iki visos amžinybės.

19 Maži „vaikai negali atgailauti; todėl tai siaubingas nelabumas – neigti tyrus Dievo pasigailėjimus jiems, nes visi jie gyvi jame dėl jo ^bgailingumo.

20 Ir tas, kuris sako, kad mažiems vaikams reikia krikšto, neigia Kristaus pasigailėjimus ir laiko už nieką jo „apmokėjimą ir jo išpirkimo galią.

21 Vargas tokiems, nes jiems gresia mirtis, „pragaras ir ^bbegalinė kankynė. Sakau tai drąsiai;

Dievas įsakė man. Įsiklausykite ir skirkite dėmesį šiems žodžiams arba jie stovės prieš jus prie Kristaus „teismo krasės.

22 Nes žinokite, kad visi maži vaikai yra „gyvi Kristuje, ir taip pat visi tie, kurie yra be ^bįstatymo. Nes „išpirkimo galia taikoma visiems tiems, kurie yra be įstatymo; todėl tas, kuris nekaltingas, arba kurio neslegia joks kaltinimas, negali atgailauti; ir tokiam krikštas nieko nepadeda –

23 bet tai pasityčiojimas iš Dievo, paneigiant Kristaus pasigailėjimus ir jo Šventosios Dvasios galią ir sudedant viltis į „negyvus darbus.

24 Štai, mano sūnau, to neturi būti; nes „atgaila yra tiems, kuriuos slegia kaltinimas ir pažeisto įstatymo prakeikimas.

25 Ir pirmieji „atgailos vaisiai yra ^bkrikštas; ir krikštas ateina per tikėjimą, kad būtų įvykdyti įsakymai; o įsakymų įvykdymas atneša nuodėmių „atleidimą;

26 o nuodėmių atleidimas atneša „romumą ir širdies nusižeminimą; o dėl romumo ir širdies nusižeminimo ima lankytis ^bŠventoji Dvasia – „Guodėjas,

16a RR Įgaliojimas, valdžia.

b RR Meilė.

c 1 Jn 4:18.

17a RR Tikroji meilė.

b Mzj 3:16–19.

18a Al 7:20; Mrm 9:9.

RR Dievas, Dievybė.

b Mor 7:22.

19a Lk 18:15–17.

b RR Gailingumas, gailingumas.

20a RR Apmokėti,

apmokėjimas;

Išpirkimo planas.

21a RR Pragaras.

b JokK 6:10; Mzj 28:3; DS 19:10–12.

c RR Jėzus Kristus – Teisėjas.

22a RR Išgelbėjimas – Vaikų išgelbėjimas.

b ApD 17:30;

DS 76:71–72.

c RR Išpirti, išpirtas, išpirkimas.

23a DS 22:2.

24a RR Atgailauti, atgaila.

25a RR Krikštas, krikštyti – Krikšto reikalavimai.

b Moz 6:58–60.

c DS 76:52.

RR Nuodėmių atleidimas.

26a RR Romus, romumas.

b RR Šventoji Dvasia.

c RR Guodėjas.

kuris pripildo ^avilties ir tobulos ^emeilės, meilės, kuri išlieka per ^fstropumą ^gmaldai, kol ateis pabaiga, kada visi ^hšventieji gyvens su Dievu.

27 Štai, mano sūnau, aš tau dar parašysiu, jei netrukus neišeisiu prieš lamanitus. Štai šitos tautos, arba nefitų liaudies, ^aišdidumas jau užtikrino jiems sunaikinimą, jeigu jie neatgailaus.

28 Melskis už juos, mano sūnau, kad atgaila ateitų jiems. Bet štai, bijau, kad Dvasia liovėsi ^aplūktis su jais; ir šitoje žemės dalyje jie taip pat siekia nuversti bet kokią galią ar valdžią, ateinančią nuo Dievo; ir jie ^bneigia Šventąją Dvasią.

29 Ir atmetę tokį didelį pažinimą, mano sūnau, jie turi netrukus pražūti, kad išsipildytų pranašų ištartos pranašystės, kaip ir paties mūsų Viešpaties žodžiai.

30 Viso labo, mano sūnau, kol tau parašysiu arba vėl susitiksime. Amen.

Antroasis Mormono laiškas savo sūnui Moroniui.

Tai aprašyta 9 skyriuje.

9 SKYRIUS

Tiek nefitai, tiek ir lamanitai yra sugedę ir išsigimę. Jie kankina ir žudo vienas kitą; Mormonas

meldžiasi, kad malonė ir gerumas per amžius būtų ant Moronio. Apie 401–421 m. po Kristaus gim.

MANO mylimas sūnau, aš vėl tau rašau, kad žinotum, jog aš vis dar gyvas; bet tai, apie ką šiek tiek rašau, kelia sielvartą.

2 Nes štai, aš kovojau nuožmų mūši su lamanitais, kuriame mes nenugalėjome; ir Archeantas krito nuo kalavijo ir taip pat Luramas, ir Emromas; taip, ir mes praradome daugybę savo rinktinių vyrų.

3 Ir dabar štai, mano sūnau, bijau, kad lamanitai sunaikins šituos žmones, nes šie neatgailauja ir Šėtonas nuolat kursto juos pykčiui vienas prieš kitą.

4 Štai aš nuolat darbuojuosi su jais; ir kada aš ^agriežtai kalbu Dievo žodi, jie dreba ir pyksta ant manęs; o kada nevertaju griežtumo, jie užkietina savo širdis prieš žodi; todėl bijau, kad Viešpaties Dvasia liovėsi ^bplūktis su jais.

5 Nes jie taip smarkiai pyksta, jog man atrodo, kad jie visai neturi mirties baimės; ir jie prarado tarpusavio meilę bei nuolat ^atrokšta kraujo ir keršto.

6 Ir dabar, mano mylimas sūnau, nepaisant jų užkietėjimo, ^astropiai darbuokimės; nes jei liausimės ^bdarbuotis, užsi-trauksime pasmerkimą; nes kol esame šitoje molio palapinėje

26d RR Viltis.
e 1 Pet 1:22;
1 Nef 11:22–25.
f RR Stropumas.
g RR Malda.
h RR Šventasis.
27a DS 38:39.

RR Išdidumas.
28a Mrm 5:16.
b Al 39:6.
RR Neatleistina nuodėmė.
9 4a 2 Nef 1:26–27;
DS 121:41–43.

b DS 1:33.
5a Mrm 4:11–12.
6a RR Stropumas.
b JokK 1:19;
En 1:20.
RR Pareiga.

mes turime atlikti darbą, kad nugalėtume viso teisumo priešą ir duotume poilsį savo sieloms Dievo karalystėje.

7 Ir dabar aš šiek tiek rašau apie šių žmonių kentėjimus. Nes remiantis žiniomis, kurias gavau iš Amorono, štai lamanitai turi daug belaisvių, kuriuos paėmė iš Šerizo bokšto; ir tai buvo vyrai, moterys ir vaikai.

8 Ir tų moterų bei vaikų vyrus ir tėvus jie nužudė; ir moteris maitino jų vyrų mėsa ir vaikus jų tėvų mėsa; ir beveik neduodavo vandens, tik truputėlį.

9 Ir nepaisant šito didelio lamanitų bjaurumo, jis neviršija mūsų žmonių bjaurumo Moriantame. Nes štai, jie paėmė ir nelaisvę daug lamanitų dukterų; ir atėmė iš jų tai, kas brangiausia ir vertingiausia, tai yra „skaistybę ir „nekaltybę;

10 ir tai padarė, jie nužudė jas žiauriausiu būdu, kankindami jų kūnus netgi iki mirties; ir tai padarė, dėl savo širdžių kietumo jie rijo jų mėsą kaip laukiniai žvėrys; ir jie tai darė narsumo ženklan.

11 O mano mylimas sūnau, kaip gali tokie žmonės kaip šitie, kurie necivilizuoti

12 (o dar vos prieš keletą metų jie buvo civilizuota ir pasigėrėtina liaudis)...

13 Bet, o mano sūnau, kaip gali tokie žmonės, kurie pamėgo tokią gausybę bjaurumų...

14 Kaip galime tikėtis, kad Dievas „sulaukys savo ranką, teisiančią mus?

15 Štai mano širdis šaukia: Vargas šitiems žmonėms. Išeik su teismu, o Dieve, ir paslėpk jų nuodėmes, nelabumą ir bjaurumus nuo savo veido!

16 Ir dar, mano sūnau, Šerize likę daug „našlių ir jų dukterų; ir tą atsargų dalį, kurios neišsivežė lamanitai, štai išsivežė Zenefio armija ir paliko jas klajoti, kad susirastų maisto; ir daugelis senų moterų pakeliui netenka jėgų ir miršta.

17 Ir armija, esanti su mani, silpna, o tarp Šerizo ir manęs yra lamanitų armijos; ir visi, kurie bėgo į „Aarono armiją, tapo jų baisaus žiaurumo aukomis.

18 O mano žmonių sugedimas! Jie yra be tvarkos ir gailėstingumo. Štai, aš tik vyras ir turiu tik vyro jėgą ir daugiau nebegaliu priversti vykdyti mano įsakymus.

19 Ir jų iškrypimas sustiprėjo; ir jie tokie pat žiaurūs, nesigailintys nė vieno, nei seno, nei jauno, ir jie gėrasi viskuo, išskyrus gėrį; o baisesni už viską yra mūsų moterų ir mūsų vaikų, esančių ant viso šios žemės veido, kentėjimai; taip, liežuvis negali to apsaakyti, ir neįmanoma to aprašyti.

20 Ir dabar, mano sūnau, aš ilgiau nebeapsistosiu ties šituo siaubingu vaizdu. Štai tu žinai šitų žmonių nelabumą; žinai, kad jie yra be moralės ir bejausmiai; ir jų nelabumas „viršija lamanitų nelabumą.

21 Štai, mano sūnau, aš

negaliu jų rekomenduoti Dievui, nes bijau, kad jis neištiktų manęs.

22 Bet štai, mano sūnau, tave aš rekomenduoju Dievui ir pasitikiu Kristumi, kad tu būsi išgelbėtas; ir aš meldžiu Dievą, kad jis „išsaugotų tavo gyvybę, kad pamatytum jo žmonių sugrižimą pas jį arba visišką jų sunaikinimą; nes aš žinau, kad jie turi žūti, jeigu ^bneatgailaus ir nesugriš pas jį.

23 Ir jeigu jie pražus, tai bus kaip Jareditams, nes dėl savo širdžių savivalės jie „ieškojo kraujo ir ^bkeršto.

24 Ir jei bus taip, kad jie žus, mes žinome, kad daug mūsų brolių „perbėgo pas lamanitus, ir taip pat dar daugiau perbėgs pas juos; todėl šiek tiek parašyk, jeigu išliksi gyvas, o aš žūsiu ir nepamatysiu tavęs; bet aš tikiu, kad netrukus tave pamatysiu; nes turiu šventus metraščius, kuriuos norėčiau ^bperduoti tau.

25 Mano sūnau, būk ištikimas Kristuje; ir tai, ką tau parašiau, teneliūdina tavęs taip, kad mirtinai tave prislėgtų; bet tegul Kristus tave iškelia ir tebūna per amžius tavo „atmintyje jo ^bkentėjimai ir mirtis, ir tai, kad jis parodė savo kūną mūsų tėvams, ir jo gailestingumas, ir didis kantrumas, ir jo šlovės ir „amžinojo gyvenimo viltis.

26 Ir tegul Dievo Tėvo, kurio sostas aukštai danguose, ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, kuris sėdi jo galios „dešinėje, kol viskas bus jam pajungta, malonė būna ir pasilieka su tavim per amžius. Amen.

10 SKYRIUS

Liudijimas apie Mormono Knygą ateina Šventosios Dvasios galia. Dvasios dovanos suteikiamos ištikimiesiems. Tikėjimą visada lydi dvasinės dovanos. Moronio žodžiai kalba iš dulkių. Ateikite pas Kristų, tobulėkite jame ir šventinkite savo sielas. Apie 421 m. po Kristaus gim.

DABAR aš, Moronis, rašau šį tą, kas man atrodo tinkama; ir aš rašau savo broliams „lamanitams; ir norėčiau, jog jie žinotų, kad praėjo daugiau kaip keturi šimtai dvidešimt metų nuo tada, kai buvo duotas ženklas apie Kristaus atėjimą.

2 Ir po to, kai jums pasakysiu keletą raginimo žodžių, aš „užantspauduosiu šituos metraščius.

3 Štai norėčiau paraginti jus, kad juos skaitydami, – jei tokia bus Dievo išmintis, kad juos skaitytumėt, – prisimintumėte, koks gailestingas buvo Viešpats žmonių vaikams nuo Adomo sukūrimo net iki pat to laiko,

22a Mrm 8:3.
 b Mal 3:7;
 Hel 13:11;
 3 Nef 10:6; 24:7.
 23a Mrm 4:11–12.
 b Etr 15:15–31.
 24a Al 45:14.
 b Mrm 6:6.

25a RR Protas.
 b RR Apmokėti, apmokėjimas.
 c RR Amžinasis gyvenimas.
 26a Lk 22:69;
 ApD 7:55–56;
 Mzj 5:9;

Al 28:12.
 10 1a DS 10:48.
 2a Mrm 8:4, 13–14.
 RR Raštai – Raštai, kurių pasirodymas buvo išpranašautas.

kada gausite juos, ir „apmąsty-
tumėte tai savo ^bširdyse.

4 Ir norėčiau jus paraginti,
kad gavę juos, „paklaustumėte
Dievą, Amžinąjį Tėvą, Kristaus
vardu, argi jie nėra ^btikri;
ir jei paklausite „nuoširdžiai,
su ^dtikru ketinimu, ^ctikėdami
Kristų, jis ^fapreikš jums apie
jų ^stiesą Šventosios Dvasios
galia.

5 Ir Šventosios Dvasios galia
jūs galite „pažinti ^btiesą apie
viską.

6 Ir viskas, kas gera, yra tei-
singa ir tikra; todėl niekas, kas
gera, neneigia Kristaus, bet
patvirtina, jog jis yra.

7 O kad jis yra, jūs galite suži-
noti Šventosios Dvasios galia;
todėl aš raginčiau jus neneigti
Dievo galios; nes jis veikia
galia, „pagal žmonių vaikų ti-
kėjimą, taip pat šiandien, rytoj
ir per amžius.

8 Ir dar aš raginu jus, mano
broliai, kad neneigtumėte Dievo
„dovanų, nes jų daug; ir jos
ateina iš to paties Dievo. Ir yra
^bskirtingi būdai, kuriais šios
dovanos suteikiamos; bet tai tas
pats Dievas, kuris veikia visa
visame; ir jos suteikiamos Dievo
Dvasios pasireiškimais žmo-
nėms, jų labui.

9 Nes štai, „vienam Dievo

Dvasia suteikiama, kad jis galė-
tų ^bmokyti išminties žodžio;

10 kitam – kad jis galėtų mo-
kyti pažinimo žodžio ta pačia
Dvasia;

11 o kitam – nepaprastai dide-
lis ^atikėjimas; ir kitam – ^bišgy-
dymo dovanos ta pačia Dvasia;

12 ir dar kitam – kad galėtų
daryti galingus ^astebuklus;

13 ir dar kitam – kad galėtų
apie viską pranašauti;

14 ir dar kitam – matyti ange-
lus ir tarnaujančias dvasias;

15 ir dar kitam – visokie lie-
žuviai;

16 ir dar kitam – kalbų ir įvai-
rių rūšių ^aliežuvių aiškinimas.

17 Ir visos šitos dovanos ateina
Kristaus Dvasia; ir pagal jo valią
jos ateina atskirai kiekvienam
žmogui.

18 Ir aš raginčiau jus, mano
broliai, kad prisimintumėt, jog
„kiekviena gera dovana ateina
iš Kristaus.

19 Ir aš raginčiau jus, mano
mylimi broliai, atminti, kad jis
yra ^atas pats vakar, šiandien ir
per amžius ir kad visos šitos
dovanos, apie kurias kalbėjau
ir kurios yra dvasinės, niekuo-
met nepranyks, kol bus pasau-
lis, – tik pagal žmonių vaikų
^bnetikėjimą.

20 Todėl turi būti ^atikėjimas; o

3a Paklšt 11:18–19.

RR Mąstyti.

b Paklšt 6:6–7.

4a RR Malda.

b 1 Nef 13:39; 14:30;

Mzj 1:6;

Etr 4:10–11; 5:3.

c RR Sąžiningas,
sąžiningumas.

d Jok 1:5–7; Mor 7:9.

e RR Tikėjimas, tikėti.

f RR Apreiškimas.

g RR Tiesa.

5a DS 35:19.

RR Išvalgos dovana;

Liudijimas.

b Jn 8:32.

7a 1 Nef 10:17–19.

8a RR Dovanos,

Dvasios.

b DS 46:15.

9a 1 Kor 12:8–11;

DS 46:8–29.

b DS 88:77–79, 118.

11a RR Tikėjimas, tikėti.

b RR Išgydyti,

išgydymai.

12a RR Stebuklas.

16a RR Liežuvių dovana.

18a Jok 1:17.

19a Hbr 13:8.

b Mor 7:37.

20a Etr 12:3–37.

jeigu turi būti tikėjimas, taip pat turi būti ir viltis; o jeigu turi būti viltis, taip pat turi būti ir tikroji meilė.

21 Ir jeigu neturite ^atikrosios meilės, jūs jokių būdu negalite būti išgelbėti Dievo karalystėje; nè negalite būti išgelbėti Dievo karalystėje, neturėdami tikėjimo; nè negalite, neturėdami vilties.

22 O jeigu neturite vilties, jūs turite būti nevilty; o nevilty ateina dėl nedorybės.

23 Ir Kristus tikrai sakė mūsų tėvams: „Jeigu turite tikėjimą, galite daryti viską, kas man reikalinga.

24 Ir dabar aš kalbu visiems žemės pakraščiams: jei ateis tokia diena, kada Dievo galia ir dovanos pasibaigs tarp jūsų, tai bus ^adėl ^bnetikėjimo.

25 Ir vargas žmonių vaikams tokiu atveju; nes tarp jūsų nebus ^anė vieno, kuris daro gera, nè vienintelio. Nes jei tarp jūsų bus bent vienas, darantis gera, jis tai darys Dievo galia ir dovanomis.

26 Ir vargas tiems, kurie tai atmes ir numirs, nes jie ^amirš savo ^bnuodėmėse ir negalės būti išgelbėti Dievo karalystėje; ir aš tai kalbu pagal Kristaus žodžius; ir nemeluoju.

27 Ir aš raginu jus atminti tai; nes greitai ateis laikas, kada sužinosite, jog nemeluoja, nes išvysite mane prie Dievo teismo pertvaros; ir Viešpats Dievas tars jums: Argi aš nepaskelbiau jums savo ^ažodžių, kuriuos užrašė šis vyras, kaip tas, kuris ^bšaukia iš mirusiųjų, taip, kaip tas, kuris kalba iš ^cdulkių?

28 Aš skelbiu tai, kad išsipildytų pranašystės. Ir štai, jos išeis iš nesibaigiančio Dievo burnos; ir šitas žodis ^ašnypš iš kartos į kartą.

29 Ir Dievas parodys jums, kad tai, ką parašiau, yra tiesa.

30 Ir dar aš paraginčiau jus, kad ^aateitumėt pas Kristų ir laikytumėtės kiekvienos geros dovanos, ir ^bneliestumėte piktos dovanos nè to, kas nešvaru.

31 Ir ^apabusk ir kelkis iš dulkių, o Jeruzale; taip, ir apsi-renk savo gražiuosius apdarus, o ^bSionės dukra; ir ^csustiprink savo ^dkuolus ir išplėsk savo ribas amžiams, tad daugiau nebebūsi ^esumaišyta ir Amžinojo Tėvo sandoros, kurias jis sudarė jums, o Izraelio namai, bus įvykdytos.

32 Taip, ^aateikite pas Kristų ir ^btobulėkite jame, ir atsisakykite

21a 1 Kor 13:1–13;
Mor 7:1, 42–48.
RR Tikroji meilė.

23a Mor 7:33.

24a Mor 7:37.
b RR Netikėjimas.

25a DžSV, Ps 14:1–7;
Rom 3:10–12.

26a Ez 18:26–27;
1 Nef 15:32–33;
Mzj 15:26.

b Jn 8:21.

27a 2 Nef 33:10–11.
b 2 Nef 3:19–20; 27:13;

33:13;
Mrm 9:30.
c Iz 29:4.

28a 2 Nef 29:2.

30a 1 Nef 6:4;
Mrm 9:27;

Etr 5:5.
b Al 5:57.

31a Iz 52:1–2.

b RR Sionė.

c Iz 54:2.

d RR Kuolas.

e Etr 13:8.

32a Mt 11:28;
2 Nef 26:33;
JokK 1:7; Om 1:26.

b Mt 5:48;
3 Nef 12:48.
RR Tobulas.

visokios bedievystės; ir jeigu atsisakysite visokios bedievystės ir ^cmylėsite Dievą visa savo galia, protu ir stiprybe, tada jums pakaks jo malonės, tad per jo malonę būsite tobuli Kristuje; ir jeigu per Dievo ^dmalonę esate tobuli Kristuje, jūs jokiū būdu negalite neigti Dievo galios.

33 Ir dar, jeigu per Dievo malonę esate tobuli Kristuje ir neneigiate jo galios, tada per Dievo malonę esate ^apašventinti

Kristuje, per praliejimą Kristaus ^bkraujo, kuris yra Tėvo sandoroje, jūsų nuodėmėms ^catleisti, tad tampate ^dšventi, be dėmės.

34 O dabar aš su visais atsisveikinu. Netrukus aš eisiu ^ailsėtis Dievo ^brojuje, kol mano ^cdvasia ir kūnas vėl ^dsusijungs ir aš būsiu ^eoru pergalingai atvestas susitikti su jumis prieš ^fmaloningą didžiojo ^gJehovos, Amžinojo tiek gyvųjų, tiek ir mirusiųjų ^hTeisėjo pertvarą. Amen.

32c DS 4:2; 59:5–6.

d 2 Nef 25:23.

33a RR Pašventinimas.

b RR Apmokėti, apmokėjimas.

c RR Nuodėmių

atleidimas.

d RR Šventumas.

34a RR Atilsis, poilsis.

b RR Rojus.

c RR Dvasia.

d RR Prikėlimas.

e 1 Tes 4:17.

f JokK 6:13.

g RR Jehova.

h RR Jėzus Kristus – Teisėjas.

PABAIGA